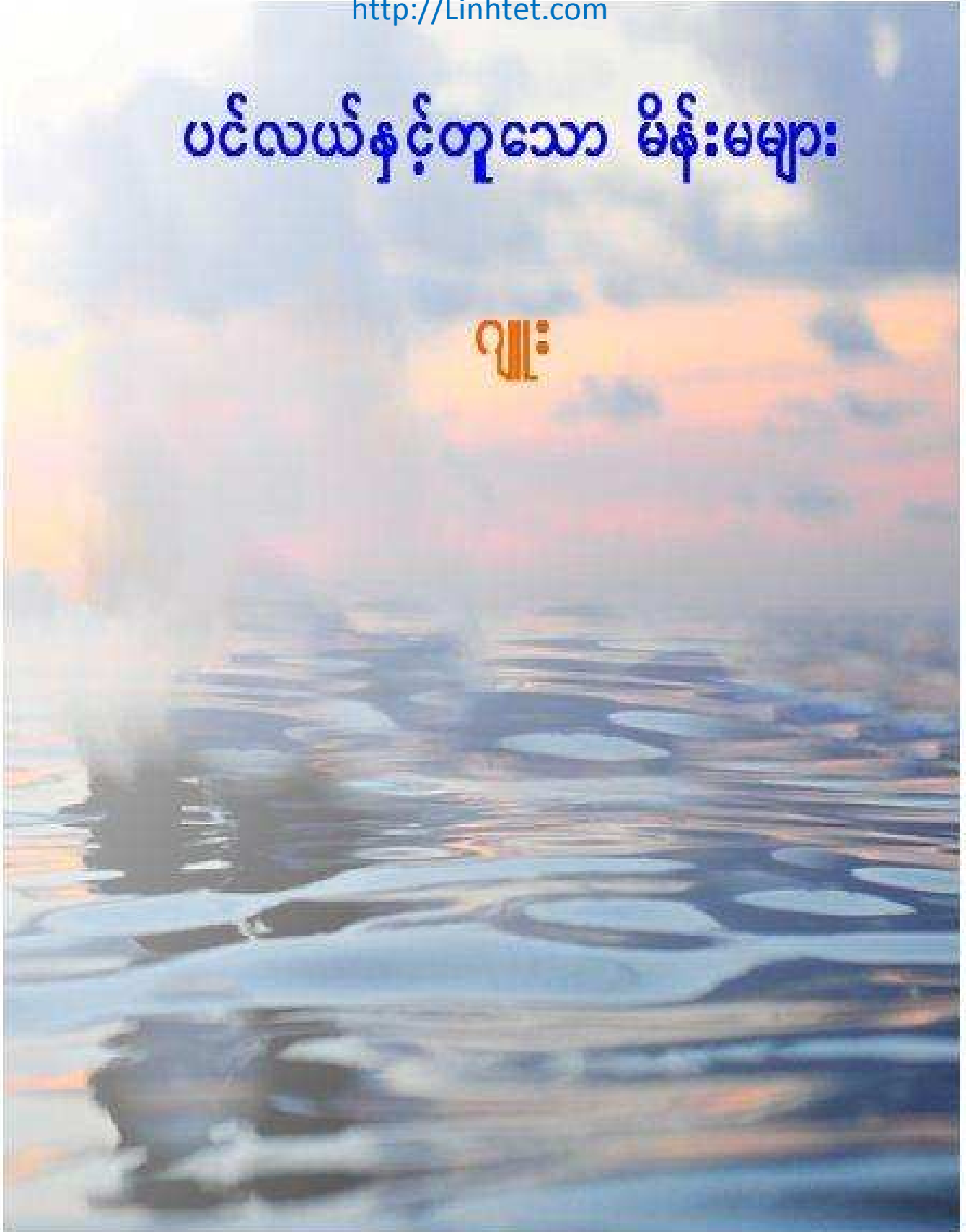

<http://Linhtet.com>

ပင်လယ်နှင့်တူသော မိန်းမများ

(က)

ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကမ်းပါးပြတ်ကြီးနှင့် အောက်ဘက်မှာ မြစ်ပြင်
ကြယ်ကြီးကို ပြုန်းခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကဆုန်စိုင်းလာသော
မြင်းသည် ကျွန်တော် ဇက်ကြိုးဆွဲထိန်းစရာမလိုဘဲ တုန်ခနဲရပ်သွား၏။
ကျွန်တော် ဇက်ကြိုးကို လက်မှာကိုင်ထားလျက်က မြင်းပေါ်မှခုန်
ဆင်းလိုက်သည့်အခါ စိတ်ပြေသေးဟန် မတူသည့်မြင်းက တစ်ချက် ဟီ
လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြုံးလျက်တစ်ချက် ချလိုက်မိကာ မြင်း၏လည်ဆံ
မွေးများကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ် ချော့မော့လိုက်ပါသည်။ မြင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာက
အလိုမကျသလို ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသေးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော့
ပျောင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ “မော်တော် မမိမှာစိုးလို့ပါ ဗိုးနက်ရယ် .... နော်” ”

မြင်း၏ နားနားမှာကပ်၍ တိုးတိုးကလေး ချော့လိုက်သည့်အခါ မြင်း
က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ကျေနပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့

ကို တစ်ချက်ဖွဖွပုတ်လိုက်ပြီးမှ ဇက်ကြိုးကို မှန်ထောင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်
ထားလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းအနီးမှထွက်ခွာခဲ့သည်။ အနီးအနားမှာ မော်တော်
ကြုံ မြင်းလှည်းများ နေရာခပ်ကျဲကျဲ၌ တွေ့နေရပြီ။ မော်တော်ဆိုက်ရန်
အချိန်နီးပြီးဟု ထင်၏။ မြင်းလှည်းသမားများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ထိုင်
သူထိုင်၊ မတ်တတ်ရပ်သူ ရပ်ဖြင့် စကားပြောဆို ရယ်မောနေကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ တကယ်တော့ သူတို့၊
ထဲမှတစ်ယောက်ကိုမျှ ကျွန်တော်ကလည်း မသိပါ။ ကျွန်တော်သည်သူတို့၊
အတွက် သူစိမ်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ အင်းလေ ..... တကယ်တမ်း
ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်သည် ကုန်းစောင်းမြို့ကလေးအတွက်
လည်း သူစိမ်းသက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်းလှည်းများနှင့်ဝေးရာ မြစ်ပြင်နှင့်နီးရာကမ်းပါး
စောက်၏ အစွန်အဖျားအထိ ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။
မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့်လှသော ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးသည် လှိုင်း
လေကင်းစင်၍ ငြိမ်သက်စွာ ပျံ့ပျူးနေ၏။ အရှေ့ဘက်ကမ်းပါးဆီမှာ မှုန်
ပျံ့အစိမ်းရောင်တန်းများကို မြင်ရသည်။ မြစ်ပြင်တွင် လှေငယ်များ၊ လှေ
ကြီးများ ဖြည်းညင်းစွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ မြစ်ပြင်ဆီမှဖြတ် သန်းလာ
သော နံနက်ခင်းလေသည် လန်းဆတ်အေးမြကာ ချိုမြိန်လှ၏။ ကျွန်တော်
လေကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကိုးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝ၌ အချစ်ခင်၊အတွယ်
တာရဆုံးအရာမှာ ဧရာဝတီမြစ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အသက် ၁၆ နှစ်သားအရွယ်မှာကျတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ၌
အမြတ်နိုးဆုံးလူမှာ မမ အိမ်စိုးမေ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝ၌ အတွယ်တာဆုံး၊ အလိုအပ်ဆုံးအရာ
ဘာလဲဟု မေးလာလျှင် ကျွန်တော် အဖြေရောက်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်

သည် ယခုအခါ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကလို ဧရာဝတီကို ချစ်ခင်တွယ်
တာတန်းဟုမေးလျှင် မဟုတ်ပါဟုရိုးသားစွာဖြေမည်။ယခုအခါ ဧရာဝတီ
မရှိသောနေရာမှာ သွားရောက် အသက်ရှင်ရမည် ဆိုလျှင်လည်း အနည်း
ငယ်လွမ်းဆွတ်စွာ နာခံမိမည်။ ကလေးဘဝတုန်းကလို ဟောသည် ဧရာ
ဝတီမြစ်ကြီး တစ်ခုလုံး ငါတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ချင်လိုက်တာ ဟူသည့်
မနာလို ဝန်တိုစိတ်မျိုးဖြင့် လောဘတကြီး စွဲလမ်းတွယ်တာမိသလောက်
ယခုအခါ မတွယ်တာမိတော့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် လှေတွေလား
... မော်တော်တွေလား ...။ ကျွန်တော် ချစ်သည့်အရာမှာ မော်တော်တွေ
ဖြစ်သည်ဟူသော မှားယွင်းသည့် ကောက်ချက်မျိုးဖြင့် မော်တော်တစ်စင်း
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါး ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ ယခုတော့
ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်သုံးစင်း ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ခဲ့
ပါသလား။ အမှန်အတိုင်း ဖြေရလျှင် ကျွန်တော် မပျော်ပါ။
ကျွန်တော် တွယ်တာသည်ဟုထင်ရသော အရာတွေထဲမှာ အိမ်ဆို
သည့်အရာမပါခဲ့ဖူးသည်မို့ ကျွန်တော့်မှာယခုအချိန်အထိ အိမ်ဆိုတာ မရှိ
ခဲ့။ မမအိမ်စိုးမေမြတ်နိုးသည့် စပါးခင်းလယ်ကွက်များကို ကျွန်တော်မချစ်
ခဲ့။ မမအိမ်စိုးမေချစ်သည့် အယူဝါဒတစ်ခုကို ကျွန်တော် မချစ်ခဲ့။ ဘာကို
မှ ကျွန်တော် မမက်မောခဲ့။

“ “ဒါဖြင့် မောင် ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်နေသေးတာလဲကွယ်” ”

မမအိမ်စိုးမေက မျက်မှောင် မချီတချီဖြင့် မဲ့မဲ့လေးပြုံးကာ ကျွန်တော့်

ကို မေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က မမအိမ်စိုးမေ၏ ဆံပင်များကလေးကို
ဆုပ်ထွေးကာ နမ်းရှိုက်လျက် .....

“ “မမ အသက်ရှင်နေသမျှ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေရမှာပဲပေါ့ မမရဲ့၊
မမအတွက်လေ .....”” ဟု တမ်းမက်ယစ်မူးစွာ ဖြေခဲ့ဖူးပါသည်။

အဲဒီအဖြေဟာ အမှန်ပဲလား။ ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော်သည် ယုံ
ကြည်စွာပင်ဖြေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါမှာတော့၊ ဤအဖြေသည် လိမ်ညာ
မှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ယခုအခါတော့ ဤအဖြေသည် လိမ်ညာမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့
ရပြီ။ ဤအဖြေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း မလုံမလဲ ရှက်ရွံ့စွာ မမကို တောင်းပန်
ကြေကွဲမိသည်။

ဒါဖြင့် အခု မင်းဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်နေတာလဲ...။ ဤမေးခွန်းကို
မမကိုယ်စားတစ်စုံတစ်ယောက်ကမေးလာမှာကို ကျွန်တော်ကြောက်သည်။
ကျွန်တော်ဖြေရမည့် မည်သည့်အဖြေကမျှ ကျွန်တော့်ကို သစ္စာရှိမှာမဟုတ်
သည်ကို ကျွန်တော် ကြိုသိနေသည်။ သမီးနဲ့သားအတွက် အသက်ရှင်နေ
တာပါ....ဆိုလျှင် အလွန်လှပသည့် အဖြေတစ်ခုဖြစ်သည်မှာ ကျွန်တော်သိ
သားပဲ .... သို့သော် ဤသို့ကျွန်တော် မဖြေရဲပါ။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က
ဟားတိုက်ရယ်မောလှောင်ပြောင်လိုက်မှာ စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်ခြေဖျားအောက်က ကမ်းပါးစွန်းကလေးသည် ရုတ်တရက်
ပဲ့ကြွေကာ မြေစိုင်း မြေခဲများ အောက်ဘက်မြစ်ပြင်သို့ ဖွာခနဲကျဆင်းသွား
၏။ ထို မြေစိုင်းမြေခဲကလေးများ နေရာတွင် ကျွန်တော်ရောက်သွားမည်ဆို
လျှင်လည်း သိပ်တော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းမှာ မဟုတ်ပါ။ လောကမှာ
ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်သည့်လူ မည်သူမျှရှိမနေတာ ကျွန်တော် သိထားနှင့်

သည်။ ကိုယ့်ကိုလိုအပ်တွယ်တာသည့်လူသား မရှိ၊ ကိုယ်က လိုအပ်တွယ်
တာသည့် လူသားမရှိ ဘယ်လောက်ရိုးစင်းပြီး ပြီးငွေ့စရာကောင်းလိုက်ပါ
သလဲ။

ကျွန်တော်က လိုအပ်တွယ်တာသည့်လူသား မရှိဟု ပြောလိုက်လျှင်
လည်း သမီးနှင့်သားကတော့ ဝမ်းနည်းမိမည် မဟုတ်၊ ကျွန်တော်ကသာ
ဝမ်းနည်းရမည်ဖြစ်သည်။ သမီးကိုရော၊ သားကိုရော ကျွန်တော်မလိုအပ်
ပါဘူး၊ မငြိတွယ်ပါဘူး ... ဟူသော အသိစိတ်ဓာတ် ကျွန်တော့်ဆီမှာစွဲ
ထင်မှတ်မိသွားစေဖို့ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်ကျက်မှတ်ခဲ့ရပါ
သည်။

ကျွန်တော့်နားထဲတွင် အမြဲရင်းနှီးနေကျ အသံတစ်ခု ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ
ရောက်လာသည့် လေထုထဲမှ မပီမသ ပါလာသည်။ မော်တော်စက်သံ။
ကျွန်တော့် နားများသည် မြစ်ရေစီးသံ၊ ရေလှိုင်းပုတ်သံ၊ လှော်တက်သံ၊
ရွက်ကို လေတိုးသံ စသည့် အသံသဲ့သဲ့များကိုပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွဲခြား
ကြားနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ ယခုလိုမော်တော်စက်သံမျိုးကိုတော့ အဝေး
မှာကတည်းက ကြားသိခွဲခြားနိုင်ပါသည်။ မော်တော်သည် မမြင်ရသေး
သည့် တောင်ဘက်ကမ်းပါးကွေ့၏ ဟိုတစ်ဖက်မှာသာရှိဦးမည်။ သို့သော်
သူ့အသံကို ကြားနေရပြီ။

ဤမော်တော်ဖြင့် သမီးနှင့်သား ပါလာမည်။

ယနေ့ပါနှင့်ဆိုလျှင် သမီးနှင့်သားကို ကျွန်တော် သံကိုင်းမော်တော်

ဆိပ်မှာ လာကြိုရတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ပထမနေ့ကတော့ သမီးနှင့်သားထံမှ
ဘာသတင်းမျှပင် မပါလာခဲ့။ မေမေဒေါ်ငွေအိမ် (မမအိမ်စိုးမေ၏ မိခင်ကို

ကျွန်တော် မေမေဟုပင်ခေါ်ပါသည်) ၏မျှော်လင့်ချက်ကလေးကို မြဲမြံခိုင်
မာသေချာမည့် စကားလေးတစ်ခွန်းသော်မှ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ခဲ့။ မနေ့
ကတော့ တန်းစီပြီးဆင်းလာသည့် ခရီးသည်များကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်
နေစဉ် ခရီးသည်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်နာမည်ကို လှမ်းအော်စုံစမ်းပြီး သမီး
တို့ နောက်တစ်နေ့လာမည့်အကြောင်း သတင်းပေးသည်။ မေမေ ဒေါ်ငွေ
အိမ်၏ မျှော်လင့်သောမျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွားလိမ့်မည်ဟူသော အတွေး
ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့ပါသည်။

ယနေ့တော့ သမီးနှင့်သား ရောက်လာတော့မည်။ သမီးနှင့်သားကို
ကျွန်တော် မြင်ရတော့မည်။ နှစ်တော်တော်ကြာကြာ ကွဲကွာနေသော သား
အဖတို့၏တွေ့ဆုံခန်းသည် ကြည်နူးသာယာမှုမှ ရှိပါမလား။ ကြေကွဲစရာ
တွေများဖြစ်နေမလား။ ကုန်းစောင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ကတည်းက မေမေ
ဆန္ဒဖြင့် ရန်ကုန်သို့သံကြိုးရိုက်ပြီးကတည်းက ဤနေ့ကို ရင်ခုန်စွာ ကျွန်
တော် စောင့်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် စတွေ့တွေ့ချင်း ဘယ်လိုခံစားကြရလေမ
လဲ။ ဘယ်သူကကျွန်တော်နှင့်တူပြီး ဘယ်သူက မမအိမ်စိုးမေနှင့်တူမှာလဲ။
သို့မဟုတ် ကျွန်တော်နှင့် ဘယ်သူမှ မတူဘဲနေမလား။ မြစ်ကမ်းပါးမော်
တော်ဆိပ်မှာ ရပ်ထားသည့် မြင်းလှည်းတွေ၊ မြင်းလှည်းမောင်းသမားတွေ

ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ရှာတတ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့်ကို
မြင်မြင်ချင်း အဖေဟု မှတ်မိပါ့မလား။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို သားအဖတွေ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက် ငိုကြွေးမိကြမှာလား။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကရိုက်ထားသည့် သမီးနှင့်သား၏ဓာတ်ပုံ ကျွန်
တော့်ဆီမှာရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့်၃နှစ်ကမှ ရိုက်ထားသော သမီးနှင့်သား၏
ဓာတ်ပုံတွေလည်း မေမေဒေါ်ငွေအိမ်ထဲမှာ ရှိသည်။

“ “မင်း သမီးနဲ့မင်းသားကို မင်းမှတ်မိမှာပါ” ” ဟု မေမေက အပြုံးယဲ့
ယဲ့နှင့် ပြော၏။

တကယ်တော့ ဤဓာတ်ပုံတွေ မရှိလျှင်တောင် သမီးနှင့်သားကို ကျွန်
တော် မမှတ်မိစရာ မရှိပါ။ ရင်သွေးများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွေဖူးထား
သော ဖခင်တစ်ယောက်သည် နောက်ပိုင်း ဘယ်လောက်ကာလကြာမြင့်
သည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်အရွယ်ရောက်နေသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိကလေးများကို ချက်
ချင်းမှတ်မိနေရမည် ဖြစ်သည်။ ဘာဓာတ်ပုံမှမလို။ ဖခင်၏နှလုံးသားတွင်
သမီးနှင့်သား၏ရုပ်ပုံလွှာများ စွဲထင်ငြိလျက်နေတော့မည်။ အလွန်သေချာ
ပါသည်။

မော်တော်ပေါ်မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါလာမှာမို့လဲ။ လူဘယ်နှစ်
ယောက်ထဲကနေ သမီးတို့ကို ခွဲခြားရွေးချယ် ယူရမှာမို့လဲ။ လူပေါင်း သုံး
လေးဆယ်လောက်မှာမူ ရန်ကုန်အထက်တန်းလွှာ လူငယ်ကလေးနှစ်ဦး၏
ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အမူအရာကို ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ခွဲခြားရမှာမို့။

လဲ။ သူတို့လေးတွေ၏ မျက်လုံးနှင့်အပြုံးများလို ရွှင်လန်းတောက်ပသည့် အပြုံးမျိုး ဘယ်ကလေးတွေထဲမှာ ဆင်တူတွေ့နိုင်မှာမို့လဲ။ သူတို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိမှာပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို သိပါ့မလား။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

မော်တော်ကိုမြင်ရပြီး မော်တော်ဆိပ်မှလူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာသည်။ စိမ်းပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် မော်တော်သည် ဦးချွန်ချွန်ရှည်

လျားကာ ပဲ့ပိုင်းနည်းနည်းတိုပြတ်၏။ လှိုင်းများကိုခွဲလျက် ဤဘက်ကမ်း ပါးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလာနေသောမော်တော်သည် နီးလာသောအခါ စက်သံရုတ်တရက်ရပ်သွားသည်။ မော်တော်သည်တဖြည်းဖြည်းချင်းကမ်း ဆီသို့နီးကပ်လာ၏။ မော်တော်ပေါ်မှာ အိတ်များ၊ ထန်းလျက်ပိုများ၊ထင်းရှူးသေတ္တာများ ... စသည်ဖြင့် ဝန်စည်စလှယ်များကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြသည်။ မော်တော်နှင့်ကမ်းကပ်မိသောအခါ မော်တော်ပေါ်မှ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ကမ်းဘက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ကုန်းဘောင်ပျဉ်ပြားကိုဆွဲယူကာ တံတားထိုးပေးလိုက်၏။ တစ်ချပ်တည်းသောပျဉ်ပြားပေါ်မှပင် ခရီးသည်များ တိုးဝှေ့ကာတက်လာကြသည်။ အားလုံးအလျင်လိုနေကြဟန်ရှိသည်။ တချို့က ကုန်းစောင်းမှာခရီးဆုံးပေမယ့် တချို့က ဟိုဘက်ဆက်ချင်ဆက်ရမည်။ ဖလံတောသွားရမည့်သူ ပါချင်ပါမည်။ ရွာခိုင် သို့မဟုတ် ရှောက်တောအထိ သွားရမည့်သူတွေ ပါချင်ပါမည်။

ဟောဟိုမှာ ...၊ အဲဒါ ... ကျွန်တော့်သားပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ တုန်ရီလှုပ်ရှားကာ ကမ်းပါးစွန်းမှာမြဲမြဲ
စွာ ရပ်လျက် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ဆိုတော့
သားကို သည်မျှအရွယ်ရောက်နေပြီမထင်ခဲ့။ အကစားမက်သော ကလေး
ငယ်လေးအဖြစ်မှ ယခုလို လူပျိုပေါက်အရွယ် သားအဖြစ် ပြုန်းခနဲပြန်
တွေ့ရသည့်အခါ ဖခင်များ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သား
၏နီညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ကလေးများကို ယခုပင် ဆွဲဖွသပ်ကာ သားကိုဖက်
ပွေ့မြှောက်ချီ ကစားလိုလှပါပြီ။ သားသည် မြင်းလှည်းများဆီသို့ တစ်

ချက်ပွဲဝဲ အကဲခတ်ရင်း မော်တော်ပေါ်မှ ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာလှမ်း
ကူးလိုက်သည်။

ရှပ်လက်ရှည်အကွက်ပွပွ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနုရောင်ကျပ်ကျပ် ...
သား၏ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ကလေးမှာ အရပ်ရှည်လှသဖြင့် နွဲ့ကိုင်းနေဟန်
ရှိသည်။ သား၏မျက်နှာကတော့ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က
ကျွန်တော့်မျက်နှာ။ မေးရိုးခိုင်ခိုင် မထူမပါးမျက်ခုံး ... လုံးဝန်းပြီး အရေ
ပြားပါးလျသော အောက်နှုတ်ခမ်းညှိလှဲကြည်စင်သောမျက်ဝန်းလျားလျား
သား ..... အဲဒါ ကျွန်တော့်သား .....။

သားသည် ပျဉ်ချပ်ပေါ် ရောက်သည့်အခါ ကျောပိုးအိတ်ကို နေရာ
ပြင်လွယ်လျက် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်
၏။ သားကမ်းလိုက်သောလက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည့် ဖြူနုသော လက်က

လေးကို အလျင် ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မော်တော်စွန်းရှိ
သေတ္တာအထမ်းသမားတစ်ယောက်ဘေးမှ ထိုးထွက်လိုက်သော ... သမီး
လေး။ မည်းနက်ဖြောင့်စင်းကာ ရှည်လျားသည့်ဆံပင်များကြောင့် ငုံနေ
သော သမီး၏မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ကျွန်တော်မြင်ရသ
မျှမှာ လုံးချွန်သောနှာခေါင်းကလေးနှင့် ကော့ပျံ့မည်းနက်သောမျက်တောင်
တို့သာဖြစ်သည်။ သို့သော် .... ဒါသမီးပေါ့... မမအိမ်စိုးမေ၏ မျက်
တောင်တွေကို သမီးထံမှာ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့လိုက်ရပြီ။ မျက်ရည်များ
ကြောင့် ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းမှ သမီးနှင့်သား ပုံသဏာန်များ ပေါ်သွား
သည်မှာ ခဏလေးသာကြာပါသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးမှ တုန်ခါလှုပ်ခတ်မှု
ကတော့ မိနစ်ပေါင်းများစွာပင် ကြာလှသည်။

သားက လက်တွဲပြီး ကမ်းပါးပေါ်သို့ သမီးရောက်လာသောအခါ
လူအုပ်ကြား မြင်းလှည်းအုပ်ကြားမှာ သူတို့ ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးပေ
ကြည့်သည်။ သမီးနှင့်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
တစ်ခုခု တိုးတိုးပြောလျက် အသံထွက်ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်
သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကမ်းပါးစွန်းမှာ ပေကတ် ရပ်လျက် သမီးတို့ကို
အားငယ်စွာစောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော် သူတို့အနားကပ်သွားမှတော့
ဖေဖေလာကြိုမည်ဟူသော ကျွန်တော့်စာအရ ကျွန်တော်ပဲ .... ဟု မှန်းဆ
သိသွားကြတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် သူတို့အနား မသွားလျှင်ကော။
သားသည် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထားလျက် သမီး၏ခရီးဆောင်

အိတ်အသေးကိုပါ သမီးထံမှတောင်းယူလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းသမားများကို
တစ်ယောက်ချင်းအကဲခတ်ရှာဖွေလျက် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားသည်။
ထို့နောက် လူအုပ်၊ မြင်းလှည်းအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟုထင်ရမည့်သူ တစ်
ယောက်မျှ မတွေ့ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် ထပ်မံရှာ
ဖွေကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် သား၏အကြည့်သည် ဟိုဘက် ကမ်းစွန်း
ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာ
သည်။

သား၏ မျက်လုံးများ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
တည်း လှုပ်ခတ်နေသော ကျွန်တော့်ရင်သည် ရုတ်တရက် လှိုက်ဟာသွား
ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

သားပြုံးလိုက်သောအခါ လုံးဝန်းသော အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးပြေ
လျော့ကာ တောက်ပသွား၏။ သား ...။ သားက ကျွန်တော့်ကို သိသွားပြီ
ပေါ့။ ကျွန်တော့်သားက ကျွန်တော့်ကိုသိသွားပြီ။

“ “မမ ....” ”

သားသည် သမီးပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လျက် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ချိန်
ဆသောခြေလှမ်းများဖြင့် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်
ကျွန်တော်သည် တကယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့နေရပါလား။

“ “ကျွန်တော့်ဖေဖေ မဟုတ်လားဟင်” ”

ကျွန်တော်သည် သားကနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါ ရုတ်တရက် နှစ်

သိမ့်ကျေနပ်လွန်းသောကြောင့် သားအား ပြုံးပြဖို့ မေ့သွားသည်။

“ “သား ...” ”

သားသည် ကျွန်တော့်ကိုတအံ့တဩပြုံးလျက် ကျွန်တော့်လက်မောင်း
တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ “ဖွားဖွား နေကောင်းရဲ့လား ဖေဖေ ” ”

သွက်လက်စွာသားမေးချိန်တွင် သမီးသည်ရှက်ရွံ့သောအပြုံးကလေး
ဖြင့်သာ သား၏နောက်ကွယ်မှာ ခပ်ကွယ်ကွယ် ရပ်နေလေသည်။

“ “ကောင်းလှတယ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ သားရယ် ...ပေးပေး သားတို့၊

အိတ်တွေ....” ”

ဖေဖေသယ်ခဲ့မယ်ဟူသော စကားကို ပြောမည်ကြံရွယ်လျက် ရုတ်တ
ရက် ပါးစပ်မှထွက်ရဲဘဲ ရိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်ကာ ရပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“ “ရတယ် ဖေဖေ .... ကျွန်တော်နိုင်ပါတယ်” ”

သားသည်ကျွန်တော့်အား ရင်းနှီးစွာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။သား

ထံမှ သည်မျှရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကိုရမည်ဟု မမျှော်လင့်ရဲသောကြောင့် ယခုလို
သား၏တွယ်တာမှုကို ရလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ငိုချင်စွာပင် ပျော်ရွှင်
သွားမိပါသည်။

“ “ကြည့်စမ်း ... ဖေဖေပုံစံက အပျိုစားပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ...ဒါထက်

ဖေဖေ အသက်ကြီးရင့်နေမယ် ထင်ခဲ့တာ၊ ဟား ... ဖေဖေက သိပ်မိတာပဲ
နော် .... မမ ” ”

သမီးကကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်၍ပြုံးကာခေါင်းညိတ်သည်။
သားနှင့်သမီးတိုင်ဖို့ မွေ့ရာခင်းထူထူကို မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ခင်း၍
အပေါ်မှချည်စောင်တစ်ထည်ကို ခေါက်ခင်းထားပါသည်။ ကုန်းစောင်းနှင့်
သံကိုင်းအကြားကလမ်းသည် လမ်းခင်းသည့်ကျောက်တုံးကြီးများပင် အစီ
အရီပေါ်နေလောက်အောင် ဟောင်းနွမ်းပြီး ချိုင့်ခွက်များ များပြားစွာ အို
ဟောင်းနေသည့် လမ်းဖြစ်သောကြောင့် မြင်းလှည်းနှင့် ခရီးသွားရတာ
အလွန်ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ကျောက်တုံးများပေါ်မှဘီးဖြတ်နင်းတိုင်း မြင်း
လှည်းအိမ်သည် လှုပ်ခါဆောင့်ယမ်းလျက် ထိုင်ရသည့်ခရီးသည်မှာ ကိုယ်
ခန္ဓာအဆစ်တွေ ပြုတ်ထွက်သွားပြီဟုထင်ရမတတ် နာကျင်စေသည်။သမီး
နှင့်သားသည် ရန်ကုန်မှာဖိမ်ခံကားဖြင့် ညက်ညောစွာ၊ချောမွေ့စွာခရီးသွား
သူများဖြစ်သောကြောင့် ဤသံကိုင်းလမ်းသည် သမီးတို့အတွက်ကြောက်
စရာကောင်းနေမှာ သေချာသည်။ လမ်းအပေါ် တတ်နိုင်သမျှ မပြိုငြင်စေ
လို။ ဒါ့ထက်သက်သာသည့် ယာဉ်တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးနိုင် ကောင်းလားဟု
ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်မခုစေလို။ ဒါကြောင့်လည်းသမီးတို့ အထိုင်ရသက်

သာအောင် မွေ့ရာထူထူကို နှစ်ခေါက်ခေါက်၍ ခင်းပေးထားရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ဒါတောင်မှ မြင်းလှည်းတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်တိုင်း သမီး၏ အာမေ
ဇိုတ်သံ အမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။ ရှေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ
ထိုင်လျက်လိုက်ပါလာသော သားကတော့ မြင်းလှည်းဆောင့်သည့်ဒဏ်ကို

ဂရုထားမိဟန် မရ။ မှန်ထောင်အပေါ်က ဇက်တင်ကြေးပိုက်တန်းကိုလက်
ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် အားရပါးရ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလျက်ရှိသည်။

“ “ဟ မြင်းရ .... ချိုင့်ထဲ တည့်တည့် ဆွဲမချစမ်းပါနဲ့ဟ” ”

ကျွန်တော်က မြင်းကို မာန်မဲသည့်အခါ သားက ကျွန်တော့်မျက်နှာ
ကို ပြုံးလျက်ကြည့်နေပြီးမှ မြင်းကို စကားပြောသည်။

“ “ဆွဲချလိုက် ဆွဲချလိုက် .... ဒါမှ မမတစ်ယောက် ကုသိုလ်ရမယ်၊
ဘုရားတွေရော သိကြားတွေရောစုံလို့။ မဟုတ်ရင် သူက ဘုရားကို သိပ်
သတိရတာ မဟုတ်ဘူး” ”

သား၏ နုနယ်ဖြူစင်သော ပါးပြင်ကလေးမှာ ကျွန်တော့်ပါးပြင်နှင့်
ထိကပ်လှမတတ် ဖြစ်ဖြစ်သွား၏။ သားထံမှ သင်းပျံ့သော ကိုယ်နံ့က
လေးမှာ ဟိုတုန်းက ရနံ့လေးလိုပင် ချစ်စဖွယ်ရှိသည်။ ဤလူငယ်ကလေး
၏ပါးပြင်ကို မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် နမ်းပြီးနေပြီလဲ ....ကျွန်တော်
မသိနိုင်။

“ “ကုန်းစောင်းရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲဟင်” ”
ဇေဇေ ... ဟူသော အညွှန်းစကားလုံး ထည့်ပြောဖို့ ရှက်တက်တက်
ဖြစ်ဟန်တူသော သမီးက ချိုမြစွာ မေးလာ၏။

“ “မလိုတော့ပါဘူး သမီးရယ် ..... အခုပဲ ခရီးတစ်ဝက် ကျိုးတော့မှာ၊
အားလုံး ဂုဏ်လောက်ဝေးတယ်လေ၊ အခု တစ်မိုင်ကျော်ကျော် ခရီးပေါက်
ခဲ့ပြီ” ”

လမ်းဘေးဂဲယာတွင် ထနောင်းပင်များစိတန်းလျက်ရှိသည်။ထနောင်း
ပင်တွေ၏ အလွန်မှာတော့ မှည့်ဝင်းလျက်ရှိသည့် စပါးနှံများဖြင့် လှပ
သော လယ်ကွက်များ....။ ညွတ်ကျနေသည့် စပါးနှံများသည် လေဖြင့်ခပ်
ငိုက်ငိုက် ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။

“ “ဗေဗေ .... ကျွန်တော် ဒီမှာ မြင်းစီးလို့ရမှာပေါ့နော် ...။ ကျွန်တော်
မြင်းစီးချင်တယ်၊ ကောင်းဘွိုင်ကားတွေထဲကလိုလေ ....””

ကျွန်တော် အသံထွက်ကာ ရယ်မောမိ၏။

“ “စီးချင်ရင် စီးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူတွေပိုင်းရယ်ရင် သား မရှက်
ရဘူးနော်” ”

“ “ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ကြမှာလဲ” ”

“ “ဒီမှာ ဘယ်သူမှ ဒုန်းမြင်းမစီးကြလို့ပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ နွားကျောင်းရင်
နွားကျောင်းသားတွေ မြင်းမစီးကြဘူး။ ခြေကျင် လျှောက်တာပဲ။ မြင်းစား
ကျက်မှာ မြင်းလှန်ရင် မြင်းကျောင်းရင်လဲ ဇက်ကြိုးကနေဆွဲပြီး လမ်း
လျှောက်ကျောင်းတာပဲကွ။ တစ်ခါတစ်လေမှ မြင်းကို အလွတ်စီးတဲ့လူတွေ
တွေ့ရတတ်တာ၊ အံ့မာ .... အလွတ်စီးတော့ ကုန်နီးတောင် မပါဘဲ စီးချင်
စီးတာ” ”

သားက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဆဆကြည့်သည်။

“ “ဗေဗေကတော့ မြင်းစီးတတ်မှာပေါ့နော်” ”

“ “အင်း ...””

ကျွန်တော့်ကို မြင်းစီးသင်ပေးသူမှာ မမအိမ်စိုးမေ ဖြစ်သည်။ မြင်းက
ခါချပစ်လိုက်သဖြင့် မြေကြီးပေါ် ကိုရိုကားရားကျသွားသည့်အခါ မမက
သဘောကျစွာ မျက်နှာမော့လှန် ရယ်မောခဲ့လေသည်။

“ “ဒါပေမယ့် မင်းမေမေလောက်တော့ မြင်းကို မကျွမ်းပါဘူး” ”

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည်သားမေမေကို အနားမှာရှိစေချင်စိတ် ပြင်း
ပြောဖြင့် တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားမိသည်။

“ “ဖေဖေ ...ဟိုရှေ့က မြင်းလှည်းကိုကျော်ရအောင်၊ ကျော်လိုက်စမ်းပါ
ဖေဖေရ” ”

ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းခါလိုက်သည်။

“ “မဖြစ်ဘူးသား ... ဒီမြင်းကို ကိုယ်မပိုင်ဘူး၊ ဒီမြင်းက စိတ်လဲ
ကောက်တတ်တယ်နော်၊ နောက်ပြီး ဒီမြင်း လှည်းမဆွဲတာတော်တော်ကြာ
ပြီနဲ့တူတာပဲ။ သားတို့ဖွားဖွားက မြင်းလှည်းကို အိမ်သုံးဖို့ပဲ သိမ်းထား
တာ၊ လှည်းဆွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဟိုနားဒီနားသွားစရာရှိရင် ဘေးအိမ်က
စာရင်းငှားကိုဖြစ်ဖြစ်၊အနီးအနားက မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်ယောက်
ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်မောင်းခိုင်းတာ။ ဒီမြင်းကဖြင့် ဘာမှ မယ်မယ်ရရအလုပ်မလုပ်
ရတာကြာပေါ့” ”

“ “ဟင် ဖေဖေက မောင်းပေးမှပေါ့” ”

သားသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိထားနိုင်မလဲ။

ကျွန်တော့်အကြောင်း လုံးဝသိထားခဲ့ပုံမရပါ။ ကျွန်တော်မေမေအိမ်မှာမနေ

သည်ကို သားသိထားနှင့်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သား သည် ကျွန်တော့်အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားမှ မေးဖူးရဲ့လား၊ သို့မဟုတ် သား၏ ဦးလေးက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောက်ဖျက် ထားခဲ့ လို့လား။

“ “ကိုယ်က ... အဲ ဖေဖေက ဖွားဖွားဆီမှာ မနေဘူးလေ သား...၊ဖေဖေ က ဧရာဝတီမြစ်ထဲက မော်တော်တစ်စင်းမှာပဲ နေတာ။ မြစ်ကိုပဲအထက် အောက် စုန်ဆန်သွားနေတာ” ”

“ “ဪ ...” ”

သား၏ တအံ့တသြဉ်ငံတွေသည်အကြည့်ကို ကျွန်တော် ရင်မဆိုင် နိုင်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

သားတစ်ခုခုမေးလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့မော်တော် ပေါ်မှာနေတာလဲ ... ဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုး၊ သို့မဟုတ် ဖေဖေဘာဖြစ်လို့ ဖွားဖွားဆီမှာမနေတာလဲ ... ဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုး၊ ဖေဖေမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ မရှိဘူးလား ... ဆိုသောမေးခွန်းမျိုး၊ ယုတ်စွဆုံး ဖေဖေ နောက်မိန်းမနဲ့နေတာလား ... ဟူသည့် မေးခွန်းကိုပင်ဖြစ်စေ သားမေးစေ ချင်လှသည်။ ကျွန်တော် သားကို ဖြေချင်လှသည့်အဖြေတွေ များလွန်းလို့ ပါ။ သို့သော် သားသည် မေးခွန်းတစ်ခုကိုမျှ မမေးခဲ့ပေ။

သူ့ကောက်ချက်တစ်ခုကိုသာ တိုးတိတ်စွာ ဖွင့်ဟပြောခဲ့၏။

“ “ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကပြောတာ ဖြစ်မှာနော် ... ဖေဖေဟာ လောကမှာ

ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့” ”

ထိုစကားကြောင့်ပင် သားနှင့်ကျွန်တော့်အကြားရှိ တံတိုင်းကြီးမှာ ထူ
ထဲမြင့်မားလွန်းလှပါလားဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်သွားရ
ပါတော့သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(ခ)

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြတင်းပေါက်များ
အားလုံး ဖွင့်ထားသောကြောင့် ခြံထောင့်က ဇကရာဇ်ပင်ကြီးဆီမှ ပန်းရနံ့
မွှေးမွှေးသည် အိမ်ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်ရောက်မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည်။သမီး
နှင့်သားသည် သူတို့အဖွား၏ အိပ်ရာဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ကြုံ
ကြုံထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

မေမေဒေါ်ငွေအိမ်သည် စကားများများမပြောပါ။ မပြောနိုင်တော့တာ
လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ချစ်လှစွာသောမြေးများကို အားရပါးရ
ကြည့်မြင်နေရသဖြင့် စကားပြောဖို့မလိုတော့ဘူးဟု ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေ
တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လင်ပန်းထဲ ထည့်သယ်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်တက်
လာသောအခါ ကျွန်တော့်ကို မေမေက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ကျွန်တော်
ခြေနင်းကြမ်းသည်ဟု မမအိမ်စိုးမေကလည်း ပြောဖူးသည်။ ကျွန်တော်
သည် ဤအိမ်ပေါ်တက်လျှင် ပျဉ်ခင်းကြမ်းပြင်မလှုပ်ခါအောင် ထိန်းသိမ်း

မြေနှင်း၍ မရဘဲဖြစ်နေ၏။ မေမေ့အိပ်ရာဆီသို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာ
စွာ မြေဖျားထောက်၍ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

“ “မေမေ ... ဆန်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်လိုက်ရအောင်၊ ငါးရုံခြောက်
မီးဖုတ်လေးနဲ့လေ” ”

စားပွဲဝိုင်းအပူလေးပေါ်သို့ လင်ဗန်းကိုချလိုက်သောအခါ သမီးက
ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာ၏။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လင်ဗန်းထဲ
မှ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့်ငါးခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်အသာချပေး
သည်။ ကျွန်တော်နှင့်သားက မေမေ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အသာအ
ယာ ပွေ့ကိုင်၍ ထူမပေးလိုက်သည်။

“ “မေမေ မဆာပါဘူး” ”

အားနည်းဖျော့တော့သည့်အသံသည် တိုးတိတ်လွန်းသဖြင့် နားစိုက်
ထောင်ရ၏။ ဟောလစ်နှင့်မိုင်လိုဘူးများ သမီးတို့ (ဝယ်လာသော်လည်း
မေမေက တစ်ခွက်မျှပင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်ချေ။ မေမေ့အကြောင်း
သိပြီးသော ကျွန်တော်က ကောက်ကြီးဆန်ကို နည်းနည်းလှော်ပြီးမှ နူးအိ
နေအောင် ပြုတ်ပေးခဲ့သည်။ မေမေသည် ဆန်ပြုတ်နှင့် ငါးကြော်ကိုတော့
တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင် ကြိုးစားသောက်နိုင်လေသည်။

“ “မေမေ ကျွန်တော့်လက်ရာဆန်ပြုတ်ကို မသောက်ရတာ နှစ်တွေ
မနည်းတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေပြောတော့ ကျွန်တော့်လက်ရာက မေ
မေ့သမီး လက်ရာထက် ပိုကောင်းတယ်ဆို ....” ”

မေမေက ကျွန်တော့်လက်များကို ဆုပ်ညှစ်၍ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“ “ကဲ .... ကဲ သောက်ပါ့မယ် ... သားရယ်” ”

သမီးတိုက်သော ဆန်ပြုတ်ကို ကြိုးစားသောက်နေသော မေမေအား
ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေသည် အလွန်ပိန်လိုလှသည်။ မေ
မေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လောကတွင် အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်ရန် ဘာ
မျှော်လင့်ချက်မျှ မကျန်တော့သလိုပင်ဖြစ်သည်။ လောကကပေးသည့် ဒုက္ခ
ဝေဒနာများကို ထပ်မံခံစားနိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ မကျန်တော့သလိုပင် ဖြစ်
သည်။

“ “သား ... မပြန်နဲ့ဦးနော်” ”

အားကိုးတကြီးတားမြစ်လိုက်သော မေမေမျက်ဝန်းများတွင် ခွန်အား
တွေ ကုန်ခန်းနေတာ သေချာသည်။ အရာရာကို လက်မြှောက်အရှုံးပေး
လိုက်သူ၏ မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

“ “မပြန်သေးပါဘူး မေမေ ....၊ မေမေ မနှင်မချင်း ကျွန်တော် နေမှာ
ပါ” ”

မေမေက မျက်ခုံးပင့်၍ ပြုံးပြန်၏။

“ “မေမေ့ကိစ္စကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးတဲ့အခါ...။ ထိုစကားကို မေမေသည်
မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘဲ လေသံအနည်းငယ်မျှ မတုန်ယင်ဘဲ ပြောနိုင်
လေသည်။

“ “သား ... ဦးဇင်းကိုရော တန်ဆောင်းရေစက်ချ တရားနာအတွက်

သွားလျှောက်ပြီးပြီလား” ”

“ “မသွားရသေးဘူး မေမေ ...၊ မေမေနေကောင်းမှ အေးအေး ဆေး
ဆေး ....” ”

“ “ဟင်္သာ...” ”

မေမေလက်များက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို အင်အားချည့်နဲ့စွာဖျစ်
ညှစ်လာ၏။ မေမေကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်သည့်အခါ မျက်ရည်
ဝဲနေသည့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို မေမေ မြင်သွားမှာ သေချာပါသည်။
ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိ၏။

“ “မေမေမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သား တကယ်မသိတာလား၊
ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေဆန္ဒ
ကို လိုက်လျောပေးဖို့ သား အပျင်းကြီးနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ်ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးကို ဝတ်ချဖို့ သားဝန်လေးနေတာလား” ”

ကျွန်တော့် မျက်ရည်တစ်စက်နှစ်စက် လိမ့်ဆင်းကျသွားပါသည်။

“ “ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ခဏကြာရင် သွားလျှောက်လိုက်ပါမယ်
မေမေ....၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း .... ဒါမှမဟုတ် နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ရေစက်ချ
တရားနာနိုင်အောင် ကျွန်တော်ဦးရင်းကို လျှောက်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့်
မေမေ မသေရသေးပါဘူး” ”

ကျွန်တော် မေမေ့ကို အားတင်း၍ ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ “ကျွန်တော့်မော်တော်နဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးသွားရဦးမှာ မဟုတ်

လား မေမေ ...၊ မြေးတွေ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ရင် ကျွန်တော်လဲအားရင်
မေမေလဲ အလုပ်နားတဲ့အချိန် တစ်ခေါက်သွားမယ်လို့ မေမေပဲပြောခဲ့တာ
ဥ” ”

မေမေက ပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။ ဘာမှတော့ မပြောပါ။

“ “ဖွားဖွား .... သမီးဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ဖွားဖွားနေဦးမှာဆို၊ ဖွားဖွား
ပဲ ပြောတယ်။ အခုလို သေစကားတွေ မပြောပါနဲ့ ဖွားဖွားရဲ့” ”

သမီးအသံက အဖျားဆွတ်ကာ တုန်ရီသွား၏။ သို့သော် သမီးသည်
ထိန်းချုပ်ကာ ပြုံးလျက်ရှိသည်။ တစ်ခဏ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ မေမေက
ဆန်ပြုတ်ဖွန်းကို လက်ပြု၍ တားမြစ်လိုက်သည်။ သမီးက ငါးရုံခြောက်
ဖုတ် တစ်မြောင်းကို မေမေ့ပါးစပ်ထဲသို့ ခွဲရန်ပြင်သည်ကိုလည်း မေမေ
ငြင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မေမေ့ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပေါ်ဖြင့်အသာ
သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ “သား .... မေမေ ဆေးလိပ်မကြိုက်ဘူးနော်၊ တခြားလူတွေ ဆေး
လိပ်သောက်တာလဲ မေမေ သဘောမကျဘူး ...၊ သား သိတယ်မဟုတ်
လား” ”

“ “ခင်ဗျာ ....” ”

ရှုတ်တရက် မေမေ့စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်လိုက်မိပါ။မေမေ့
ကို အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ မေမေ မျက်စိအစုံမှိတ်ထားသည်။

“ “ဪ ... အသုဘမှာ ဆေးလိပ်ကမ်းမိမှာ စိုးလို့ပါ သားရယ် ...၊

ဆေးလိပ်ဆိုတာ အဆိပ်တွေပဲ သားရဲ့” ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရုတ်ရက်ဆို.နင့်သွားသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းတင်း
တင်းစေ့ကာ ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ ဆေးလိပ် မကမ်းရဘူးဆိုရင် ကျွန်
တော် ဘာကမ်းရမလဲမေမေ .... ဟု ကျွန်တော် ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးဖြင့် မေး
ရက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ မေမေက မျက်လုံးဖွင့်

ကြည့်၏။

“ “အင်း .... မေမေ ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေတာနဲ့ ရန်ကုန်ကသတင်း
တွေတောင် မသိရသေးဘူး၊ မြေးလေးဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေး နေကောင်းကြ
တယ်နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ဖွားဖွား .... ဒက်ဒီရော မာမီရော နေကောင်းကြပါတယ်” ”

“ “မနှစ်က မောင်အေးအောင်ပြန်တော့ သူ့ခါးတော်တော် မျက်နေ
တယ်၊ အခုရော .... သူ ခါးနာ ပြန်ပေါ်သေးလားသမီး” ”
သမီးက ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ “အခုတော့ကောင်းလို့ပဲဖွားဖွား၊ ကားဂိတ်ကို ဒက်ဒီပဲကားမောင်းပြီး
ပို့ပေးတာပါ” ”

သမီး၏ ဒက်ဒီဟူသောစကားထဲတွင် ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်အား
ကိုးတွယ်တာမှု အပြည့်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။
သမီးသည်ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်အား ဖေဖေဟု တစ်ခါမျှမခေါ်

ခွဲသေးချေ။

“ “ဖေဖေ .... မမက ပြောတော့ ဖွားဖွား အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆို” ”

ကျွန်တော် သားကို ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မြင်းကုန်
နီးနှင့် ခြေနင်းကွင်းကို နေရာတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။ မိုး

နက်သည် ကုန်နီးတင်သည့်အလေ့အထနှင့် နည်းနည်းဝေးနေသောကြောင့်
နေသားမကျ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်သည်။

“ “ဒါဖြင့် .... မကြာခင်မှာ ဖွားဖွား ကြွတော့မှာလား” ”

ကျွန်တော် သားကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သေသည်ဟူ
သော အသုံးအနှုန်းထက် ပို၍ရိုင်းပျသရော်ဟန် စွက်နေသည့်ကြသည်ဟူ
သောစကားလုံးကို သားပါးစပ်မှပြောထွက်ရက်လေခြင်းဟု စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် သားသည် သူပြောလိုက်သည့်စကားလုံး၏ ဝန်
ထုပ်ဝန်ပိုးကိုပင် သိဟန်မတူပေ။ ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းစွာ မော့ကြည့်နေ
သော သား၏ညှိလွဲလွဲမျက်လုံးများတွင် သရော်လိုဟန်တော့မတွေ့ရ။ သို့
သော် သူ့အဖွားတစ်ယောက်လုံး သေလုမျောပါး ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စအတွက်
သူဘယ်လိုမှ ခံစားထိခိုက်မနေရကြောင်းတော့ ပေါ်လွင်နေ၏။ ကျွန်တော်
ကသာ သားကို သည့်ထက်နည်းနည်းပို၍ လူသားပီသစေချင်သည်။သည့်
ထက်ပို၍ မြေးပီသစေချင်သည်။

ကျွန်တော် သားထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

“ “ကဲ ... စွမ်းပြည့် ...၊ တက်လို့ရပြီ။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်နဲ့ ဘယ်

ဘက် ခြေနှင်းကွင်းကို နင်းပြီးတက် ...”

မြင်းဇက်ကြိုးကို ကျွန်တော်ကိုင်ထားရင်း မြင်း၏လည်ပင်းကိုအသာ
အသာ ဖက်ပွေ့ထားလိုက်ပါသည်။ မိုးနက်သည် ပျောင်းနွဲ့စွာ နာခံလျက်
ရှိသည်။

“ “မြင်းပေါ်ကိုတက်တဲ့အခါ .... အမြဲတမ်း ဘယ်ဘက်ကပဲ တက်ရ
တယ်” ”

ဤစကားကို ယခုအခါ ကျွန်တော်က ပြောနေရသော်လည်း လွန်ခဲ့
သည့်နှစ်ပေါင်း အစိတ်လောက်ကတော့ မမအိမ်စိုးမေက ကျွန်တော့်ကို
ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်ပါသည်။

ကုန်းနီးပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် သားသည် ပျော်ရွှင်စွာ လေတစ်
ချက်ချွန်လိုက်၏။ မြင်းဇက်ကြိုးကို သားလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သော်
လည်း မြင်းလည်ဆံမွှေးများကိုတော့ ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထိန်းထားဆဲဖြစ်
သည်။

“ “ညာဘက်ခြေနှင်းကွင်းထဲ ခြေထောက်သွင်းလိုက်ဦးလေ ... သား” ”

မြင်းပေါ်မှာ သား စနစ်တကျ ထိုင်ပြီးပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆသော
အခါ ကျွန်တော် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ “ဘယ်ဘက် ဇက်ကြိုးကို ဘယ်ဘက်လက်က ကိုင်၊ ညာဘက် ဇက်
ကြိုးကို ညာဘက်လက်က ကိုင် ....၊ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်ချင်ရင် ဘယ်
ဘက်ဇက်ကြိုးကို ဆွဲလိုက် .... ညာဘက်ကိုလှည့်ချင်ရင် ညာဘက်ဇက်

ကြိုးကို ဆွဲလိုက်၊ ရပ်ချင်ရင် ဇက်ကြိုးနှစ်ခုလုံးကိုပူးပြီး နောက်ကိုဆွဲ

လိုက် .... ကြားလား သား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ ....” ”

သားသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားလိုက်၏။

“ “ဒီကနေ့ ဟောဒီခြံပိုင်းရှေ့မှာပဲစီးဦး၊ လမ်းဘက်ထိ ထွက်မသွားနဲ့၊

ကြားလား” ”

သားက ခေါင်းညိတ်သည်။ မိုးနက်သည် အမိန့်မရသေးသဖြင့် ငြိမ်

သက်စွာနာခံလျက် စောင့်နေ၏။

“ “ဇက်ကြိုးကို မလွှတ်စေနဲ့ ....၊ ဗိုက်ကို ခြေထောက်နဲ့ သွားမကန်မိ

စေနဲ့၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် မြင်းကို အမိန့်ပေးလိုက်ရုံပဲ။ ဟား ... လို့

အော်ပြီး ဇက်ကြိုးနဲ့ တစ်ချက်သာသာ ရိုက်လိုက် ....” ”

“ “ဟား ....” ”

သား၏အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်မလာဘဲ ခပ်တိုးတိုးသာဖြစ်

သည်။ မိုးနက်က သား၏အသံကို ဖြန့်ပင်မဖြန့်ပေ။ သူ့ကို တိုက်ရိုက်

အမိန့်ပေးသူမှာ သူ့သခင် မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေဟန် ရှိသည်။

“ “ဇေဇေ ..... လုပ်ပါဦး၊ မြင်းက မသွားဘူး” ”

ကျွန်တော် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးနောက် မြင်း၏တင်ပါးကို လက်

ဝါးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်ရင်း ဟားခနဲ တစ်ချက်အော်ပစ်လိုက်၏။

မိုးနက်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် အော်ဟစ်ပေါ်ရွှင်သွားသောသား၏ရယ်သံသည်
မြင်းခွာနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွား၏။ မိုးနက်သည်ခြံထဲမှထွက်သွား
ပြီးနောက် ခြံရှေ့မျက်နှာစာမှာ သုံးချောင်းထောက် ပြေးလွှားလျက်ရှိ
သည်။ ကျွန်တော် ခြံတံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်မှာခဏ ရပ်ကာ
သားထွက်သွားရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းစိုသော ချုံပင်များ
သည် တန်းစီလျက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ဘောင်
ခတ်ထားသည်။ ကောက်ရိုးမျှင်အစအနများ ခင်းထားသလိုရှိသော မြေမာ
လမ်းပေါ်တွင် မိုးနက်သည် မြူးကြွစွာ ပြေးနေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အနောက်ဘက် ခြံထဲက မြေတလင်းပေါ်မှာ ခွာမြင့်ဖိနပ်
သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိုးရိမ်ပူပန်
ဟန် မျက်နှာထားဖြင့် သမီးကို မြင်ရ၏။၏
သမီးသည် လေ၏တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လွင့်ပါးနေသည့် ဆံပင်ရှည်
များကို လက်ဖြင့် စုသိမ်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဆဆကြည့်သည်။

“ “မောင်လေးနဲ့အတူ လိုက်မသွားဘူးလားဟင် ...” ”

ကျွန်တော် သမီးကို နှစ်သိမ့်ပြုံး ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“ “စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ် ... ဒီမြင်းကို ဖေဖေကိုင်လာတာကြာပါပြီ၊

မြင်းက သိပ်လိမ္မော်တာပါ။ ဘယ်တော့မှ သမီးမောင်လေးကို ခါမချဘူး ...

စိတ်ချ။ သားက မစီးတတ်ရင်တောင် မြင်းက မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်လှည့်

လာမှာပါ” ”

သို့သော် ကျွန်တော့်စကား နည်းနည်းစောသွား၏။ ကျွန်တော်ကြည့်
နေရင်းမှာပင် သားတို့သည် ရွာအဝင်လမ်းမဘက်ဆီသို့ ချိုးကွေ့ကာ
မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။
လမ်းဘက်ထွက်မသွားဖို့ ကျွန်တော်သားကိုမှာထားပါလျက်နှင့် ဘာ
ဖြစ်လို့ လမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားရပါသနည်း။ လမ်းမတန်းစီမှာ သည်
အချိန်ဆို မြင်းလှည်းများ၊ စက်ဘီးများ၊ လူသွားလူလာများ ရှုပ်ထွေး နေ
တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စားကျက်ကျောင်းရာမှ ပြန်လာသည့်ဆိတ်အုပ်၊
သိုးအုပ်၊ နွားအုပ်တို့နှင့်ဆုံနိုင်သည်။ ကျွန်တော် သားအတွက်အနည်းငယ်
စိတ်ပူသွားမိတာကို ဝန်ခံပါသည်။

မမရှိစဉ်တုန်းကလို မြင်းနှစ်ကောင်လောက် အပိုရှိနေလျှင်အကောင်း
သား၊ မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းတပ်ပြီး ကျွန်တော်လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်
နိုင်သည်။ ယခုတော့ မေမေအိမ်မှာ မြင်းအပို မရှိပေ။

“ “အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ...””

သမီး၏အသံက တိုးတိုးဖွဖွ ...။

“ “ဗေဗေတို့ စောင့်နေရုံပဲပေါ့ သမီး ...၊ သူတို့ ခန့်နေပြန်လာမှာပါ။

မိုးနက်က မြင်းဆိုးမဟုတ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ... ကုန်းစောင်းဆိုတာ နယ်
ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ၊ သူတို့သွားစရာ မြေ မကျယ်ပါဘူး ...””

“ “ဒါပေမယ့် ... မြောင်းပေါင်ကြီးဘက် ထွက်သွားရင်ကော ... ရေထဲ
ထိုးဆင်းသွားရင်ကော ....””

ကျွန်တော် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။

“ “ကြံကြံဖန်ဖန်သမီးရယ် ... မြင်းက ရေထဲခုန်ဆင်းမယ်ထင်လို့လား” ”

“ “မဟုတ်ဘူး ...၊ မြင်းက မဆင်းဘဲ မောင်လေးထိုးဆင်းသွားမှာစိုး
လို့ ....” ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ၏။

“ “ကဲ ကဲ .... ဖေဖေ မြင်းလှည်းကြုံတစ်စီးခေါ်ပြီး လိုက်ကြည့်လိုက်
ပျံမယ် သမီးရယ် သွား .... သွား၊ ဖွားဖွားအနားမှာ သွားစောင့်ချည်နော်” ”

သမီး၏ခပ်စိမ်းစိမ်း မျက်ဝန်းများကို ရှောင်လွှဲ၍ ကျွန်တော်ခြံရှေ့မှ

အပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။ မြင်းနှင့်ပတ်သတ်ပြီး သားမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထိ

ခိုက်ရှနာဖြစ်သွားလျှင် သမီး၏ စိမ်းကားသော မျက်ဝန်းများသည် နာ

ကြည်းသော မျက်ဝန်းများအဖြစ်သို့ အလွယ်တကူ ပြောင်းလဲသွားပေလိမ့်
မည်။

လမ်းမဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်ပြေးခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ် ရောက်သောအခါ တောင်မြောက်တစ်ချက်စီ အကဲခတ်

ကြည့်လိုက်၏။ မြောက်ဘက်မှာ ဈေးရပ်ကွက်၊ တောင်ဘက်မှာ ရွာသစ်

နှင့် စိန်ပန်းကုန်းအသွား လမ်းချိုးများရှိသည်။ မိုးနက်သည် သုံးရက်

ဆက်တိုက် သူသွားခဲ့ရသည့် သံကိုင်းဘက်သို့ ထွက်ရာဖြစ်သော ဈေး

ဘက်နှင့် စက်တန်းရပ်ကွက်ဆီသို့ သာသွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်း

ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခန့်မှန်းမှု မှားသည်ထင်သည်။ တောင်ဘက်

ဆီမှာ ဖုန်လုံးထုထည်တစ်ခု ဝေးရာသို့ ရွှေ့လျားနေသည်ကို မြင်ရပြီး
မြောက်ဘက်မှာ မရှိပေ။ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်သို့ လိုက်ရမည်ကို ချက်
ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဈေးဘက်ဆီမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း
လာသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြင်းလှည်းဆရာ၏နံမည်
ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် လက်ပြလိုက်၏။ သူ မြင်းလှည်းပြန်သိမ်း
လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် ဝေးရာသို့ ရွှေ့လျားနေသည်ကို မြင်ရပြီး
မြောက်ဘက်မှာ မရှိပေ။ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်သို့ လိုက်ရမည်ကို ချက်
ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဈေးဘက်ဆီမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း
လာသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုမြင်းလှည်းဆရာ၏နံမည်
ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် လက်ပြလိုက်၏။ သူ မြင်းလှည်းပြန်သိမ်း
လာခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည် ပါမလာပါ။

“ “အစ်ကို .... ဒုန်းမြင်းတစ်စီး အဲဒီဘက်ပြေးတာ တွေ့ခဲ့လား” ”

“ “မတွေ့ပါဘူး .....” ”

“ “ကျွန်တော့်သားကို မြင်းပေါ် တင်ပေးလိုက်မိလို့ ...၊ အဲဒါ” ”

သူသည် နားလည်သွားဟန်ဖြင့် တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ ဖုန်
ငွေများ ကျန်ရစ်ဆဲဖြစ်သည်။

“ “ကျွန်တော်က ဒေါ်ငွေအိမ်ရဲ့ သမက်ပါဗျာ .... အိမ်မှာ မြင်းအပို မရှိ
လို့၊ ကျွန်တော့်သားနောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒါ အစ်ကို၊
မြင်းလှည်းက လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား၊ အရေးကြီးလို့ပါ ... သားက မြင်း

တစ်ခါမှ စီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး” ”

“ “တက် ....””

ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သွားသည်။

“ “ကဲ .... သမီးလေးရေ .... ဟောဟိုရှေ့မှာ မိုးနက်ဒုန်းပြေးနေတယ်၊

မိအောင် လိုက်စမ်း .....””

မြင်းလှည်းဆရာက မြင်း၏အမြီးထိပ်ပိုင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် ခပ်ဆတ်

ဆတ်ရိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မြင်းသည် စောစောကလို သုံး

ချောင်းထောက်မဟုတ်ဘဲ လေးဘက် ကဆုန်စိုင်း ပြေးတော့သည်။

မြင်းလှည်းဆရာသည် ဒေါ်ငွေအိမ်၏သားမက်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို

မသိပေမယ့် ဒေါ်ငွေအိမ်၏ မြင်းအဖြစ် မိုးနက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း

သိဟန်တူပေသည်။

လမ်းထိပ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်

လမ်းချိုးများ ခွဲထွက်လျက်ရှိ၏။ မိုးနက်သည် စိန်ပန်းကုန်းဘက်သွား

ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြေရာ ဖုန်လုံးများ အလိပ်လိုက်၊ ကျန်နေခဲ့လေသည်။

မြင်းလှည်းဆရာလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် သဘောပေါက်၏။ မြင်းလှည်း

ကို အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းလိုက်သည်။

“ “ဟဲ့မြင်း .... ပြေးစမ်း၊ ဒုတိယပြေးစမ်းပါ သမီးလေးရ” ”

ကဆုန်စိုင်းပြေးသောမြင်းကို သားဘယ်လောက်များ ကြောက်လိုက်

လေမလဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သားသည် ဇက်ကြိုးကို သေသေချာ

ချာ ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ လိုလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ထိုမျှပြေးနေသော မြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို အမှတ်တမဲ့ တုံ့ဆွဲလိုက်ပါက မြင်းသည် ပြုန်းခနဲ စိုက်ရပ်သွားနိုင်သည်။ ထိုအခါ မြင်းပေါ်မှလူသည် မြင်းကိုကျော်၍ ရှေ့သို့ ကျွမ်းပစ်ကျသွားတတ်သည်။ အကျမတတ်လျှင် ... သို့မဟုတ် ... ကံဆိုးလျှင် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းထဲရောက်လာသော အတွေးများကို ဖွတ်ဖယ်ထုတ်လိုက်ရ၏။ သား တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် မမ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်တော့မှခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါ။

စိန်ပန်းကုန်းရွာရှေ့မှ ဖြတ်သည်အထိ ဖုန်လုံးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသည်။ ငွေရွာနှင့် ရောက်တော့ရွာအကြား လမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ဖုန်များ၏အတွင်းတွင် မိုးနက်၏မည်းနက်တောက်ပြောင်သောကိုယ်လုံးကို ငွေအသွားလမ်းပေါ်တိုးအဝေးမှာမြင်ရပြီ။ ကျွန်တော် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာသွား၏။ နောက်၍မိနစ်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းသည် မိုးနက်ကို မီတော့မည်။ မြင်းလှည်းနှစ်စီးရှောင်နိုင်သော လမ်းဖြစ်၍ မိုးနက်နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကျွန်တော်တို့ ပြေးနိုင်သည်။ မိုးနက်၏ ဇက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲ ထိန်းပေးနိုင်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာတော့ အခြေအနေသည် ဤမျှ မရိုးစင်းလှပေ။

“ “သား ..... စွမ်းပြည့် .....” ”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သားက နောက်သို့ ခွဲကြည့်သည်။ သား

တော်တော် တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုအော်ဟစ်ပြောဖို့ သား

တော်တော် အားယူနေရဟန်ရှိသည်။ သား ထိတ်လန့်မောပန်းနေ၏။

“ “ဇေဇေ .... မြင်းကို ရပ်လို့မရဘူး ...” ”

“ “မရပ်နဲ့ဦး .... မရပ်နဲ့ဦး ... ဇက်ကိုမဆွဲနဲ့ဦး၊ သွားပစေ ...ဇေဇေ

မိအောင် လိုက်ခဲ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်း ...” ”

မိုးနက်၏ဇက်ကြိုးကိုဆွဲဖို့ ကျွန်တော်တို့မိလောက်အောင် မိုးနက်က

မနာခံပေ။ ကျွန်တော်တို့မြင်းလည်း သူနှင့်ကိုယ်ချင်းဘေးချင်းယှဉ်မိသော

အခါ အလွန်လည်ပတ်သော မိုးနက်သည် အသွားနှုန်းကို ချက်ချင်းလျှော့

ပြီး ခြေလှမ်းကိုပြင်ပစ်လိုက်၏။လေးဘက်ပြေးနေရာမှ သုံးချောင်းထောက်

သွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြင်းက ချက်ချင်းခြေလှမ်းမပြင်

သောကြောင့် ကျွန်တော်မျှော်မှန်းသည့်ပုံစံအတိုင်း မရတော့ပေ။ ယခုအခါ

မိုးနက်က နောက်မှာခပ်ဖြည်းဖြည်း အသားကျလှမ်းနေပြီး ကျွန်တော်တို့

က မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းရာမှ ခြေလှမ်းပြောင်းဖို့ ဇက်ကိုင်တုန်း ရှိသေးသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်အကွာအဝေး တော်တော် ဝေးနေပြန်ပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ပါ။ မိုးနက်၏ခြေလှမ်းကို ကျွန်တော်

ရိပ်မိပြီ။ မိုးနက်သည် မုန်းကျင်း(မုန်းမြစ်ကမ်း တစ်ဝိုက်)သို့သွားနေခြင်း

ဖြစ်သည်။ မြင်းဆိုသည်မှာ နှစ်တော်တော်ကြာခဲ့သည့် ကာလတစ်ခုက

အဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်မိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ

မထင်ခဲ့မိပေ။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းကြောင့် မိုးနက်ခြေလှမ်း နှေးသွားခြင်းမှာ
အခိုက်အတန့်သာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ မြင်းလှည်းအိမ်တပ်
ထားလျှင်တော့ ရှေ့မြင်းလှည်းက လမ်းမဖယ်ပေးလျှင် ရှေ့ကျော်တက်၍
မဖြစ်နိုင်မှန်း မိုးနက်သိ၏။ ယခု သူ့မှာမြင်းလှည်းအိမ် တပ်မထားမှန်း
သူ သတိရနေမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းကို သူ ကျော်မှာပဲ။

“ “ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ပိတ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ...ခင်ဗျား
နောက်ဘက်ကိုသွား၊ ခြေနှင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မြင်းကို လှမ်းအသံပေး
လိုက်၊ ပြီးရင် ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ဇက်ကို လှမ်းထိန်းဗျာ” ”

မြင်းလှည်းဆရာက အကြံပေးသည်။ ဤအကြံကို ကျွန်တော်မလိုက်
နာနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သူနှင့်ပြိုင်ပြီး ခြေလှမ်းနှေးသွားလျှင် သူ ကျော်
တက်တော့မှာ ....။ မုန်းဆိပ်ထိရောက်အောင် သူသွားမှာ ...။ ဟိုမှာ ...
ချက်ချင်း တုံ့ခနဲရပ်လိုက်မှာ ...။ ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်
တော် မမေ့နိုင်သေးပါ။

ငွေရွာကိုကျော်သွားပြီးလျှင်တော့ မုန်းကျင်းလမ်းတွင် ဒုန်းပြေးနေ
သော မြင်းနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းလိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။
လူသွားလမ်းကလေးသာဖြစ်ပြီး ဘေးမှာ ယာခင်းများရှိသောလမ်းကို မိုး
နက်အား ကျွန်တော်တို့ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်။ လူသော်လည်းကောင်း၊ မြင်း
သော်လည်းကောင်း မထိခိုက်ဘဲကျော်နိုင်မှာမဟုတ်။ နောက်ပြီး ထိုအချိန်
မှာ သား မြင်းပေါ်မှလိမ့်ကျလျှင် မြေပေါ်မှာ ကျရမည်။ ပို၍နာမည်။ ရှေ့
မှာက သည့်ထက်ကျ၍ ကောင်းသော သဲမြေရှိနေသည်။

“ “ကိစ္စမရှိဘူး .... ခင်ဗျားမြင်းလည်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ဝေ့အထိမောင်း
ရွာထဲကွေ့ဝင်လိုက်၊ ကျွန်တော် ညောင်ပင်ကြီးထိပ်မှာ ဆင်းကျန်ခဲ့မယ်” ”
ကျွန်တော့်အထင်မှန်ကြောင်း မိုးနက်၏ ခြေလှမ်းများက ထောက်ခံ
လိုက်၏။ မိုးနက်သည် လေးဘက်ဒုန်းစိုင်းရန် ဟန်ပြင်နေပြီ။ ကျွန်တော်
တို့ မြင်းလည်းက ပိတ်ရပ်ထားလျှင် လမ်းရှာပြီး ကျော်တက်တော့မည်။
သားသည် မြင်းအား စိတ်ပျော့ပျောင်းအောင် ချောမော့တတ်သည်မဟုတ်။
ဇက်ကိုင်တတ်သည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် သည်အချိန်မှာ မိုးနက်ကို တား
ဆီးလိုက်လျှင် သားလိမ့်မကျစေဘဲ မိုးနက်က ရပ်တန့်သွားမည် မဟုတ်။
ဝေ့ရွာရောက်သောအခါ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းပြီး နည်းနည်းမျှ မတုံ့
ဆိုင်းဘဲ အားသွန်၍ရှေ့သို့ ပြေးခဲ့သည်။ လမ်းမှာခရီးသည်သုံးလေးယောက်
ကိုကျော်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဒုန်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံကြောင့် လမ်း
ဘေးသို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်ပေးထားကြလေသည်။
မုန်းကျင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မ
တတ် မောပန်းနေပြီဖြစ်သည်။ နောက်မှာ မြင်းခွာသံသည် နီးသည်ထက်
နီးလာ၏။ မုန်းကျင်းတစ်ဝိုက် ယာခင်းများမှ လူများသည်ကျွန်တော့်ကို
ကြောင်ကြည့်နေပြီးနောက် နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းရှိရာသို့အထိတ်
တလန့်ကြည့်ကြသည်။ ပြေး ... ပြေး ...၊ သူ မမီအောင်ပြေး ...။ မြင်း
အလျား နှစ်ခုစာလောက် ကျွန်တော်ကျောနေမှ ဖြစ်မည်။
ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးအောက်မှာ သဲပြင်ကို သတိထားမိသည်။ မုန်း
ကမ်းပါးသို့ ရောက်တော့မည်။ ပြေးလိုက်စမ်းပါ ... ကျွန်တော့်ကို မြင်းက

ကျော်မသွားအောင် ပြေးလိုက်စမ်းပါ။ ပြေးမှ ဖြစ်မည်။

“ “ဇေဇေ ...” ”

သား၏ ခေါ်သံမှာ အက်ကွဲနေ၏။ သားသည် တစ်လျှောက်လုံးမြင်း
ကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလာခဲ့လေသလား မသိ။ မြင်း ဘယ်သွားနေ
သည်ဆိုတာလည်း သားမသိ။ ဘယ်အချိန်ကမှ ရပ်နိုင်သည်ဆိုတာလည်း
သား မခန့်မှန်းတတ်။ သား ကြောက်ရှာပေလိမ့်မည်။
မုန်းကမ်းပါး သဲမြေပြင်တွင် ကျွန်တော်ခြေလှမ်းရပ်ပြီး မြင်းလာရာ
သို့လှည့်ကာ မတ်မတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ မုန်းဆိပ် ရေစပ်တွင် လူတချို့
ကူးတို့စောင့်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး အံ့သြတုန်လှုပ်နေကြ၏။
မိုးနက်သည် ကျွန်တော်ရပ်နေရာသို့ လေးဘက်ပြေးလာနေသည်။
သားသည် ဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်လျက် ထိတ်လန့်နေ
၏။

“ “ဇေဇေ ... ဖယ် ဖယ်.... တိုက်မိမယ် ...” ”

ထို့နောက် သားသည် ရှေ့မှ မုန်းမြစ်ကို ပြုန်းခနဲမြင်သွား၏။ ကုန်း
နေသော သား၏ကိုယ်မှာ ရုတ်တရက် မတ်သွား၏။

“ “အား ...” ” သား၏အော်သံသည် အက်ကွဲတုန်ခိုက်နေ၏။ သားဇက်
ကြိုးမလွှတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မိုးနက်၏ နာမည်
ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး စုတ်တစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်ကာ ချောလိုက်၏။ သဲမြေကို
နင်းရသည့်အတွေ၊ ကျွန်တော့်အသံကို ကြားရသည့်အာရုံအပြင် မြစ်ရေစီး

သံကို မိုးနက် ကြားနိုင်လေသလား ကျွန်တော် မသိပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုး
နက်သည် ခြေလေးဘက်လုံး တုံ့ခနဲရပ်ကာ ခေါင်းစိုက်ပစ်လိုက်သည်။

အခြေအနေသည် ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက
သူ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်းဖြစ်သည်။

မိုးနက်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့ သုံးပေအကွာမှာ ရပ်တန့်သွားသည်။
သားလက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးတွေ လွတ်ထွက်သွားသည်။ ခြေထောက်တွေ
က ခြေနှင်းကွင်းထဲမှ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ထို့နော် သား၏ကိုယ်ခန္ဓာ
သည် မြောက်ခနဲလွင့်သွားပြီး ခေါင်းစိုက်ထားသော မြင်းရှေ့မှကျော်ကာ
ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ကျွမ်းစိုက်ကျလာသည်။ ကျွန်တော်သည်သား၏ကိုယ်
လုံးကို ကျွန်တော့်ကိုယ်နှင့်ကာ၍ ဆီးကြိုဖမ်းလိုက်သည်။

သား၏ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကိုယ်ခန္ဓာသည် သည်မျှကြီးမားလေး
လံမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့။ ကျွန်တော်သည် သဲမြေပေါ်သို့ သားနှင့်
အတူ လုံးထွေးဖက်လျက်သား နောက်ပြန်လန်ကျသွား၏။ ကျွန်တော်တို့
တစ်ပတ်လောက်လိမ့်ဆင်းသွားသေး၏။ သား၏ကိုယ်လုံးလေးမှာတစ်ဆတ်
ဆတ် တုန်ခိုက်နေ၏။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ
သား၏ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာစွာ ပြုံး
လိုက်မိပါသည်။

“ “ဇေဇေ ... နာသွားလား ..” ”

ကျွန်တော်မပြောဘဲ သား၏ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုး

ရင်း လူးလဲထရပ်လိုက်သည်။ သားက သဲပြင်ကိုလက်ထောက်ကာ ထရပ်

ရင်း မောဟိုက်နေသည်။

“ “ကံကောင်းလို့နော် .... ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တော့ သွားပြီလို့အောက်
မေ့လိုက်တာ” ”

“ “သား .... မြင်းစီးချင်သေးလား” ”

သားက ပန်းတွန့် ကာ ရယ်မောပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ “မိုးနက်က ဖေဖေကို တိုက်ပစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား ဖေဖေ” ”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမည်နည်း။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အပေါ် ယုံ
ကြည်စိတ်ချစွာ ပြုမူလှုပ်ရှားရသည့်ကိစ္စမှာ အသက်နှင့်ရင်း၍ လောင်းက
စားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သားကို ပြောမပြရက်ပါ။ သား အသက်အရွယ်ကြီး
ရင့်လာသောအခါ ဤအတွေ့အကြုံမျိုး တွေ့လာလိမ့်မည်။ နေရာတကာ
မှာ အသိဉာဏ်ဖြင့် အတိအကျ ခန့်မှန်းတွက်ချက်၍ မရကြောင်း သားသိ
လာလိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေ နည်းနည်းကလေးပေါ်မှာ မိမိ၏စီးပွားရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး ... နောက်ဆုံး မိမိ၏ အသက် .... ထိုအရာများ ပုံအပ်ပစ်
လိုက်ရတတ်ကြောင်း သား သိလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ မုန်းမြစ်ကမ်းပါး
မှာ ဒုန်းစိုင်းနေသောမြင်းတစ်ကောင်ရှေ့၌ မတ်မတ်ရပ်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်
ဘယ်လို ခံစားနေခဲ့ရသလဲဟု သား သဘောပေါက်သွားပါလိမ့် မည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(ဂ)

မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်၏ နောက်ဆုံးခရီးသည် ကြိုတင်ခန့်မှန်းထား
သည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ အသုဘမှာ ပရိတ်သတ်
ကို ယပ်တောင်နှင့် ဆပ်ပြာမွှေးကိုသာ ကျွန်တော် ကမ်းခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ သားအဖသုံးဦး သုသာန်မှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် တန်
ဆောင်မုန်းလဝန်းသည်ပင် ထွက်ပြုဖို့ အားယူနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်သည် မြူနင်းငွေ့များဖြင့် မှန်မှိုင်းကာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။
ငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းတက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ သစ်ရွက်သစ်ခက်
များကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းနည်းဖွယ် မြင်ကွင်းကို သွေးအေးအေးဖြင့်
စောင့်ကြည့်နေသလို ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။
မေမေသည် တခြားကိစ္စများကိုသာ စေ့စပ်သေချာစွာ မှာကြားခဲ့သော်
လည်း အုတ်ဂူကို ဘယ်မှာတည်ရမည်ဟု မှာမသွားခဲ့ပေ။ မေမေက ဘာမျှ
မမှာသောအခါ ကျွန်တော် တော်တော်အစဉ်းစားရ ကျပ်သွားခဲ့သေး၏။
မေမေသဘောထားကိုမေးကြည့်ဖို့ရာ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်အသည်း

မာနိုင်မှာမို့လဲ။ သည်တော့ မေမေဆုံးပြီဆိုသည့်အခါ ကျွန်တော့်အတွေး
ထဲသို့ ပထမဆုံး ရောက်လာသောပြဿနာမှာ မေမေအုတ်ဂူကို ဦးမင်း
ခေါင်နှင့် ယှဉ်လျက် တည်သင့်၊ မတည်သင့်။
မေမေသည် ဦးမင်းခေါင်ကို ချစ်ခဲ့ပါသလား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဦး

မင်းခေါင်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့သောကြောင့် မေမေ မချစ်ဘူးဟု
ကျွန်တော် မသတ်မှတ်ရဲပါ။ မိန်းမတို့၏အချစ်နှင့် အမုန်းသည် တစ်ခါ
တစ်ရံ နံရံပါးပါးကလေးတစ်ချပ်သာ ခြားနေတတ်သည်။ အချစ်ကိုအမုန်း
ဟု ထင်ရသလို၊ အမုန်းကို အချစ်ဟု ထင်ရတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ မေမေ့အုတ်ဂူ
ကို ဦးမင်းခေါင်၏အုတ်ဂူဘေးမှာ ယှဉ်လျက်နေရာချလိုက်သည်။ ကျွန်
တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားခဲ့လျှင် မေမေသည် သံသရာအဆက်ဆက်
ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်
မှန်သွားခဲ့လျှင်တော့ မေမေသည် မပွင့်တပွင့် ရှက်ပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ကျွန်
တော့်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ပြုလိမ့်မည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ကျွန်တော်သည်
မေမေ့အုတ်ဂူကို ကန်တော့ပြီးသောအခါ အနှစ်နှစ်အလလက ကျဉ်းကျပ်
မွန်းသိပ်နေခဲ့သော စိတ်အာရုံတစ်ခု ပေါ့ပါးစွာ လွတ်မြောက်သွားသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှားစောင်းပြသာဒ် ချုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
သုဿန်ထဲသို့ တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။

နေရစ်ခဲ့ပေတော့ မေမေ ....။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ မေမေနေရစ်ခဲ့
ပေတော့။ သံသရာဆိုတာရှိခဲ့လျှင် မေမေ၏သံသရာသည် ဤဘဝလို

ဆင်းရဲဒုက္ခ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ရုပ်ဆိုးမနေဘဲ လှပအေးချမ်းသော
သံသရာသာ ဖြစ်ပါစေ .....။

နေ့၏အလင်းရောင် ကုန်ခါနီး၊ လဝန်း၏အလင်းရောင် ထွက်ပြုခါ
နီး၊ အလင်းရောင်နှစ်ခု၏ အကြား၌ သုဿန်ထဲမှ အုတ်ဂူလေးများသည်
ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သည်အထဲမှာမှ အုတ်ဂူ
နှစ်ခုသည် အခြားအုတ်ဂူများနှင့် ရောထွေးမနေဘဲ သီးသန့်စုဝေးလျက်ရှိ
သည်။ ဖြူလွလွအုတ်ဂူများသည် အသုဘရှူပရိတ်သတ်အား ပုံပြင်တစ်ခု
ပြောပြတော့မည့်ဟန်ရှိသည်။

ဦးမင်းခေါင် ...၊ အသက် (၇၄)နှစ်...။ ဒေါ်ငွေအိမ် ...၊ အသက်
(၇၁)နှစ်။

ကျွန်တော် ဤအုတ်ဂူများနှင့် ဝေးရာသို့ ခြေလှမ်းနှေးကွေးစွာ လှမ်း
လာခဲ့သောအချိန်တွင် ဤအုတ်ဂူများနှင့် အတူယှဉ်တွဲ ရှိနေသင့်သည့်
အခြားသင်းချိုင်းမြေပုံတစ်ခုကို လွမ်းဆွတ်စွာ အောက်မေ့မိသည်။ မြေပုံနှင့်
အုတ်ဂူတွေဆိုသည်မှာ အိမ်တွေ နေရာရွှေ့သလို တစ်နေရာက တစ်နေရာ
သို့ ပြောင်းရွှေ့ယူလို့ရပါသလား ...။ ပြောင်းရွှေ့ယူလို့ ရသည်ဆိုလျှင်
ကျွန်တော်မသေမီ ထိုသင်းချိုင်းမြေပုံထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဤ
သုဿန်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုလှပါသည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့ နေရာတကာ လက်တွေ့ကျလွန်းသည့် မမအိမ်
စိုးမေက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်သရော်တော့မှာပဲ။

“ “မေမေ့အုတ်ဂူက ဘယ်မှာလဲဟင် ....” ”

တိုးတိတ်သော သမီး၏ အသံသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ ပြင်းထန်

သော အရှိန်ဖြင့် ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော် သမီးကို
တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သမီးက သမီးအမေကို သတိရနေခဲ့သည်ပေါ့။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့
ကတည်းက သမီးထံမှ မေမေဟူသောစကားလုံးနှင့် ဖေဖေဟူသောစကား
လုံးကို မကြားခဲ့ရသောအခါ သမီးရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မရှိ
ဟု ဝမ်းနည်းစွာ လက်ခံထားလိုက်ရသည်။ ယခုတော့ သမီး သူ့အမေကို
သတိတရ မေးလာခဲ့ပြီ။ အနည်းဆုံး သမီးရင်ထဲမှာ သူ့မေမေတော့ ရှိနေ
ခဲ့ပြီပေါ့။

“ “အဝေးကြီးမှာ သမီးရဲ့၊ မဲဇလီဆည်ရဲ့ဟိုဘက် ရခိုင်ရိုးမတောင်မြေ
မှာ ...” ”

သားနှင့် သမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်တူ မော့ကြည့်ကြသည်။

“ “ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ ရှိနေရတာလဲ ဖေဖေ” ”

သားကစိတ်ဝင်စားစွာမေးတော့ သား၏နီညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ကလေး
များကို ကျွန်တော်လက်ဖဝါးဖြင့် အသာသပ်လိုက်မိသည်။ ဒါဖြင့် သူတို့
သည် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိခဲ့ဘူးပေါ့။

“ “ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေရတာလဲဆိုတာ ဖေဖေပြောပြမှာပေါ့သား ... သား
တို့သိသင့်တဲ့ မိသားစုရာဇဝင်ကို ဖေဖေမှ ပြောမပြရင် ဘယ်သူမှ ပြောပြ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မိသားစုအားလုံးဟာ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်သမျှကိုသာ
ကိုယ်သိကြတာ၊ ဖေဖေကတော့ အားလုံးကို သိနေခဲ့တယ်။ တကယ်တော့
ဖေဖေက အပြင်လူပဲ ... ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ချင်းကို ဖေဖေသိခဲ့တယ်။

ဖေဖေသိသမျှ သားတို့ကို ပြောပြမယ် ... အေအေးဆေးဆေးပေါ့ သား
ရယ် ...နော်။ အပြန်ခရီး မော်တော်ပေါ်မှာ ဖေဖေ ပြောပြမှာပေါ့” ”
လရောင်အောက်တွင် မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်၏ ခြံဝင်းကြီးသည် မျက်စိ
တစ်ဆုံး ပြာလွဲစွာ ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ်ရှေ့က မြေတလင်းပြင်ကျယ်ကြီး
သည် လရောင်အောက်မှာ အရောင်လက်မတ် တောက်ပရွန်းလွဲနေသည်။
မြေပြင်သည် ကွန်ကရစ်သမံတလင်းခင်းထားသလိုပင် ပြင်ညီစွာမာကြော
ကျစ်လျစ်နေ၏။ ခြံစည်းရိုးခတ်ထားသည်မှာ သစ်စားတိုင် ဝင်းထရံများ
ဖြစ်သည်။ ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ မေမေအိမ်ပိုင်းသည် ခြံစည်းရိုးမရှိ။ ရှား
စောင်းပြာသာဒ်ပင်များကို ခပ်စိပ်စိပ် ထိကပ်စွာစိုက်ထားသည့် ရှားစောင်း
ပြသာဒ်ခြံစည်းရိုး အတူသာဖြစ်ခဲ့သည်။
ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေရာသည် ခြံပိုင်း၏ အရှေ့ဘက်စွန်း
ဧကရာဇ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဖြစ်သောကြောင့် ဧကရာဇ်ပွင့်ကြွေများဖုံး
လွှမ်းနေသော မြေပြင်သည် နင်းလိုက်တိုင်း ပွပွအိအိ နှစ်ဝင်သွားလေ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် စပါးနယ်ရာ
တလင်းပြင်ရှိသည်။ ကောက်ရိုးပုံသည် ကြီးမားမို.မောက်နေ၏။ တလင်း
ပြင်၏ တစ်ဖက်က မြောင်းပေါင်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော သရုပ်ပင်တန်း
သည် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်ညှို့ ငြိမ်သက်နေ၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၏
တစ်ခုတည်းသောအသံမှာ မြောင်းကြီးအတွင်းမှ ရေစီးသံသဲ့သဲ့ပင် ဖြစ်
သည်။
ရေစီးသံအမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်စွာခွဲခြားကြားယောင်

တတ်သော်လည်း ဤမြောင်း၏ ရေစီးသံကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါ

တစ်ခါ ညင်ညင်သာသာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မြောင်းထဲသို့ ငိုက်ကျနေသော
ညောင်ပင်ကိုင်း အခက်အလက်များကို တွန်းတိုက်ဖြတ်ကျော်သည့် ရေစီး
ကြမ်းကြမ်း၊ ထို့ပြင် နွေရာသီမှာ ရေစပ်စပ်သာရှိပြီး ပျင်းရိပျင်းတွဲ မသဲမ
ကွဲရေသံ၊ မိုးရာသီမှာတော့ မြောင်းပေါင်နှုတ်ခမ်း မြေပြင်ကိုထိအောင် လျှံ
နေသည့် ခွန်အားကြီးမားသော ရေသံ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ မြောင်းပေါင်အ
စပ်က မြက်ရွက်၊ သစ်ရွက်ကလေးများကိုပင် တိုးတိုက်လှုပ်ခတ်စေသည့်
ရေစီးသံ ....။

ဤရေမြောင်းကြီးသည် ကုန်းစောင်း၏ အသက်ဖြစ်သည်။ ကုန်း
စောင်းအနီးတဝိုက်က လယ်ကွင်းများသည် ဤရေမြောင်းမှ ရေသွင်းယူ၍
ရှင်သန်ကြီးထွားကြရသည်။ ထို့အပြင် ဤရေမြောင်းသည် မမ အိမ်စိုးမေ
နှစ်သက်သော အရာများထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ပြောရမည်ဆို
လျှင်တော့ မမအိမ်စိုးမေ နှစ်သက်သည့် အရာများတွင် ကျွန်တော့်ဆံပင်
များလည်း ပါဝင်နေပါသည်။

ပန်းသို့၊ မထိတထိရှည်လျားစွာ ပျော့ပြောင်းနေသော အညိုရောင်ဆံ
ပင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မလိုက်ဖက်ဘူးဟု မမအိမ်စိုးမေက
ပြောသော်လည်း ထိုဆံပင်များကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ ကလေးတစ်
ယောက်၏ ဟန်ပန်မှုရာမျိုး ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ “မောင့်မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဆံပင်ရှည်တွေကိုမှ
မထားရင် မောင်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးလေးလို ဖြစ်နေတော့
မှာပဲ” ” ဟု မမက ပြောဖူးပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်ကတော့ ခဏခဏ ရယ်
မောလေ့ရှိ၏။

“ “ဒီကလေးနယ် .... အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်” ” ....တဲ့။

ထိုဆံပင်များကြောင့် ကျွန်တော့်ယောက်ျားမကြီး ဦးမင်းခေါင်က မမ
အိမ်စိုးမေနှင့် ခါးခါးသီးသီး သဘောမတူနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆံပင်
များကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူက အရိုင်းကောင်ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုဆံပင်
များကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူက တောတွင်းသားဟု လည်းကောင်း၊ တံငါ
သည်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုဆံပင်များကြောင့်ပင် ကျွန်တော်
သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းမည့်
ကောင် မဟုတ်ဟု မှတ်ချက်ချခံရ၏။ ထိုဆံပင်များကြောင့်ပင် ကျွန်တော်
သည် ကလေးကချေ အောက်တန်းစားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် မမအိမ်
စိုးမေကသာ နှစ်သက်မည်ဆိုလျှင် တစ်လောကလုံးက ဆန့်ကျင်ကန့်
ကွက်နေပါစေ၊ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ “ဗေဗေ ပြုံးနေတယ်” ”

ကျွန်တော့်နောက်မှ ခပ်တိုးတိုးအသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် ဖျတ်ခ
နဲ့ လှည့်ကြည့်လုက်သောအခါ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်ထိုး

ထည့်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာ လျှောက်လာသော သားကိုတွေ့ရလိုက်ရသည်။

“ “ဟုတ်လား ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုံးလိုက်မိတာတောင် မသိပါဘူး
သားရာ ...” ”

သားသည် ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်ရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်အရပ်ကို
မိဖို့ နှစ်လက်မလောက်သာ လိုတော့ပါလားဟု ကျွန်တော်သတိထားမိ

သွားသည်။ အရပ်နှင့်လိုက်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာကြွက်သားများ ဖွံ့ထွားမှု မရှိ
သေးသောကြောင့် ရှည်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေ၏။

“ “သား ..... အားကစားတစ်ခုခု ကစားပါလား” ”

“ “ဗေဗေက ကျွန်တော့်ကိုအထင်သေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ကရာတေး
သင်နေတယ်ဗေဗေရဲ့၊ ဟောဒီမှာကြည့် ....” ”

သားက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခြေကို ချဲရပ်ကာ ကရာတေး တိုက်ကွက်
တစ်ခုကို ဟန်ပါပါ သရုပ်ဆောင်ပြ၏။ ကျွန်တော် အသံထွက် ရယ်မော
ရင်း သားပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။ သားက ဖျတ်ခနဲ
ကိုယ်ကို ပြန်နဲ့လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ
ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သည်။ ပါးလျားသော ရှပ်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်းအောက်မှ ကျွန်
တော့်လက်မောင်း၊ လက်ဖျံများ၏ သန်မာ ကျစ်လျစ်မှုကို သား အံ့သြ
တကြီး စူးစမ်းလိုဟန် ရှိသည်။

“ “ဒီလိုလက်မောင်းမျိုး ဒီလိုအနေအထားမျိုးကိုရဖို့ ဗေဗေ ဘာအားက
စားတွေ လုပ်ခဲ့ရလဲဟင် ....” ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်း၍ ရယ်မိသည်။ သားက ကျွန်တော့်ကို မယုံ

သင်္ကာဟန်ဖြင့် ပြုံးစစ ကြည့်လေသည်။

“ “ပြောစမ်းပါ ဖေဖေရ .... သားအဖချင်း အဲလို လှိုမထားပါနဲ့” ”

“ “တကယ်ပါကွာ ... ဖေဖေ ဘာအားကစားမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေ

မယ့်ဖေဖေက လက်နဲ့ ခြေထောက်နဲ့ အမြဲမပြတ်အလုပ်လုပ်နေရတဲ့အလုပ်

ကြမ်းသမားကွ၊ ဒီလိုကိုယ်ခန္ဓာရတာ မဆန်းပါဘူး” ”

သားက ဇေဇေဝါဖြင့် ကြည့်၏။

“ “ဖေဖေ သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ဖေဖေက လှေထိုးသားကွ ....

လှော်တက်ကြီး တစ်ခုတစ်ခုဟာ ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာထက် ကြီးသေးတယ်၊

အဲဒီ လှော်တက်တွေနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန်အသက်ရှင်ခဲ့ရတာပေါ့၊

ရော .... ဟောဒီ လက်ဖဝါးတွေကို စမ်းကြည့်စမ်း” ”

ကျွန်တော်၏ အသားမာတက်နေသော လက်ဖဝါးများကို သားက

မဝံ့မရဲ စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ငေးမောကြည့်လေသည်။

“ “လှော်တက်ကြီးတွေ၊ ထိုးဝါးကြီးတွေကို မနိုင်မနင်း ကိုင်ခဲ့ရတဲ့

လက်တွေ၊ ရွက်ကြိုးအတုတ်ကြီးတွေကို မနိုင်မနင်း ကိုင်လို့ ကြိုးနဲ့ပွန်း

တိုက်ပြီး သွေးချင်းချင်းနီခဲ့ရတဲ့ လက်တွေ .... သောင်တင်ရင် ပခုံးမှာ

ကြိုးတင်ပြီး လှေကို ဆွဲခဲ့ရလို့ အရေပြားလန်ပြီး အသားမာတက်ခဲ့ရတဲ့

ပခုံးတွေ ... သား အဲဒါ ဖေဖေအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လို့ ထင်လဲ” ”

သား မဖြေပါ။

“ “ဧဇုအသက် ဆယ့်သုံးနှစ် သားရဲ့။ သားအရွယ် ဘယ်ရှိဦးမလဲ။

ကျောင်းနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ထမင်းနပ်မှန်အောင်စားဖို့ အလုပ်လုပ်နေရလို့။ ဒီတော့ ကိုယ့်လိုလေထိုးသားတွေထဲက အသက်ကြီးကြီးလူကြီးတွေ၊ စာတတ်တဲ့လူကြီးတွေဆီကနေ စာရေးစာဖတ်သင်ယူခဲ့ရတာ။ သားကျောင်းတက်တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တက်ရတာ မဟုတ်လား” ”

သားက ကျွန်တော့်ထံမှမျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကမြောင်းပေါင်သစ်ပင်တန်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခဏစကားရပ်ပြီး သားထံမှမှတ်ချက်တစ်ခုခုကိုရမလားဟု စောင့်နေခဲ့သည်။ မိနစ်တော်

တော်ကြာသည်အထိ သားထံမှ ဘာမှတ်ချက်မှ မရလာပါ။ ဆန္ဒတစ်ခုကိုသာ သားက ဖွင့်ပြော၏။

“ “ဧဇုအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် သိချင်တယ်” ”

ကျွန်တော် လှိုက်ခနဲ ဟာသွားပြီး ရင်ခုန်သွားပါသည်။

“ “သိရမှာပေါ့ သား ... ကိုယ်အားလုံးကို မခြွင်းမချန် ပြောပြမှာပေါ့။

မင်းရဲ့ ဘာ ဦးမင်းခေါင်ရဲ့အကြောင်း၊ ဖွားဖွား ဒေါ်ငွေအိမ်အကြောင်း၊

ဟောဟိုက လယ်ကွက်တွေအကြောင်း .....””

ကျွန်တော် လက်ညှိုးညွှန်ပြရာမှာ မေမေဒေါ်ငွေအိမ်၏ လက်ကွက်

များ ရှိသည်။ ရိတ်သိမ်းရန် စောင့်နေသော စပါးပင်များ ...။ ယခုဆိုလျှင်

မြောက်ပြန်လေအောက်တွင် စပါးနှံများသည် နင်းစက်များစိုရွှဲလျက်ညွတ်

ပျောင်းယိမ်းနွဲ့လျက် ရှိပေလိမ့်မည်။

“ “ဗွားဗွားမှာ လယ်တွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဟင် .... ဖေဖေ” ”

“ “မိန်းမတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်နိုင်သမျှပေါ့ သားရယ်၊ လင်သား မရှိ၊
သားမရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် သူ့အစွမ်းအစနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်သမျှ
အတိုင်းအတာအထိပေါ့။ ဧက ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်” ”

“ “ဗွားဗွား သေသွားတော့ အဲဒီလယ်တွေကို ဘယ်သူ ရမှာလဲ” ”

ယိမ်းနွဲ့နေသော စပါးနံ့များ၏ လှုပ်ရှားသံကို ယခုပင် ကျွန်တော်
ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ “လယ်ကွင်းတွေကို မြတ်နိုးတဲ့သူ ရမှာပေါ့သား ... သားလိုချင်ရင်
သားရမယ်၊ သမီး လိုချင်ရင် သမီးရမယ်၊ ဖေဖေ လိုချင်ရင် ဖေဖေရမှာ
ပေါ့” ”

“ “ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ဖေဖေ” ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ “ကိုယ် သိပါတယ်” ”

သားက မြေပြင်ကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုးဆွကာ အဓိပ္ပါယ်မရှိ တစ်ချက်
ရယ်လိုက်၏။

“ “ကျွန်တော်က အဆိုတော် ဂစ်တာသမား ဖြစ်ချင်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီ
တော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ....””
သား၏ ဖြေရှင်းချက်သည် သဘာဝကျပါသည်။ တကယ်တော့သား
သည် ဘာမှ ဖြေရှင်းစရာမလိုဘဲ လယ်ကွက်များကို ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိပါ

သည်။

“ “မမကလဲ ဆရာဝန်လုပ်မှာဆိုတော့ ဒီလယ်တွေကို လိုချင်မှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ....” ”

သားသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆွံ့အစွာ ရပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်း
ကိုမော့ကာ

“ “ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမအပေါ် ဖေဖေ စိတ်ဆိုးမှာလား” ” ဟုမေး
သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး သား၏ပုခုံးကို ဖက်လိုက်

သည်။ သားကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင် သားလည်း ကျွန်တော့်ကို
စိတ်ဆိုးမည် မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

“ “ကိုယ်လဲ မလိုချင်ဘူး၊ အဲလေ ..... မလိုချင်ဘူး ဆိုတာထက် လယ်
အလုပ်ကို ကိုယ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ သား သိလားမသိဘူး ... ဖေဖေမှာသဘော
တစ်စင်းနဲ့ မော်တော်နှစ်စင်းရှိတယ်။ အဲဒီကောင်တွေက တာဝန်လဲသိပ်
ကြီးတယ်။ နှစ်စင်းကို ခရီးသည်ပို့ လုပ်ငန်းအနေနဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားတယ်
တစ်စင်းကတော့ ကိုယ်ပိုင်အသုံးပြုဖို့သက်သက်ပဲ။ အဲဒီမော်တော်ဟာ
ဖေဖေအိမ်ပဲ ....၊ ဖေဖေကို ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာပဲ မွေးခဲ့တယ်။ ဖေဖေဟာ
ဧရာဝတီမြစ်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်၊ ဖေဖေ သေရင်လဲ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ
မှာပဲ သေရလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ”

သားက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ချာလည်ချာလည် ဝဲကျလာသော
ဧကရာဇ်ပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်ကို လိုက်ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ “ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် ချစ်တယ် ဖေဖေ” ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိ၏။

“ “ဒါပေမယ့် သူ့လယ်တွေကို မချစ်တဲ့လူဟာ သူ့အိမ်ကို ချစ်လို့မရ
ဘူး သားရဲ့” ”

သားက ဧကရာဇ်ပွင့်လေးကို နမ်းကြည့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ လွင့်ပစ်လိုက်
ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်သည်။

“ “ဘာပြောတာလဲ ဖေဖေ” ”

“ “ဒီလယ်တွေကို အမွေဆက်ခံချင်တဲ့သူ မရှိရင် ရောင်းပစ်လိုက်၊ ပြီး
တော့သူ့အိမ်ကို မိဘမဲ့ကလေးတွေအတွက် ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်အောင် အဲဒီ
ငွေတွေနဲ့ မတည်ပေးရမယ်တဲ့...။ မင်းဖွားဖွားက
ဖေဖေ့ကိုမှာသွားတယ်” ”

သားက အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရာမှ ပြုံးသည်။

“ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး ဒီအိမ်ကြီးကို မပိုင်တော့ဘူး
ပေါ့” ”

“ “သေချာတာပေါ့ကွာ” ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်
လာခဲ့ကြပါသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(ဃ)

မေမေအတွက် ငါးရက်မြောက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ရက်လည်ဆွမ်း
ကျွေးပြီးနောက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် မေမေအိမ်
ကြီးမှ ခွဲခွာခဲ့ကြပါသည်။ သမီးနှင့်သားအတွက်တော့ ဤအိမ်ကြီးနှင့် ဤ
ခြံမြေကြီးကို တစ်သက်လုံးအတွက် ခွဲခွာခဲ့ရခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်
အတွက်ကတော့ မေမေမှာကြားခဲ့သော ကိစ္စများအတွက် နောက်ထပ် ဤ
နေရာသို့ မကြာမီမှာ ပြန်လာရဖို့ ရှိပါသည်။

မေမေ သူရင်းငှားဖြစ်သော ဦးထွေးမောင်က မိုးနက်ကို မြင်းလှည်း
အိမ်တပ်ဆင်ကာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို သံကိုင်းမော်တော်ဆိပ်သို့
လိုက်ပို့ပါသည်။ သံကိုင်းမော်တော်ဆိပ်တွင် မကြာမီက ပြန်ရောက်လာ
သော ကျွန်တော့် မော်တော်ရပ်နားလျက်ရှိသည်။ သားသည် ဆယ်ရက်အ
တွင်း မိုးနက်နှင့် တော်တော်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်ရာ ပြန်ခါနီးတွင် ကုန်းစောင်း
တစ်မြို့လုံး သူ အလွမ်းဆုံးအရာမှာ မိုးနက်ပင်ဖြစ်သည်။

“ “ဇေဇေ ... မိုးနက်ကို ရောင်းမပစ်ပါနဲ့နော်” ”

ကျွန်တော် ပြုံးရယ်မိ၏။

“ “ရောင်းမပစ်ရင် သူ့ကို ဘယ်မှာထားရမလဲ၊ ဇေဇေ မော်တော်ပေါ်
တင်ပြီး သွားလေရာ ခေါ်သွားရမလား” ”

သားအနည်းငယ် ဝိုင်းတွေသွား၏။ သား၏ ရန်ကုန်အိမ်မှာလည်း မိုး

နက်အတွက် နေရာမရှိသည်ကို သား သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော်

သား၏ ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

“ ကဲ .... ကဲ မင်းအိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်လိုက်

ပြီဆိုရင် မိုးနက်ကို မင်းမေ့သွားမှာပါကွာ ... စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊

အိမ်မက်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့ နီးလာတာပါပဲကွာ ” ”

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မော်တော် သံကိုင်းဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာ

သည့်အခါ ကမ်းပါးပေါ်၌ သည်ဘက်လှည့်ကာ မတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိသော

မိုးနက်၏ မည်းနက်တောက်ပြောင်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကို တဖြည်းဖြည်းဝေး

ကွာစွာကြည့်မြင်နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော် မျက်ရည်ပဲသည်ကိုတော့ သား

မသိနိုင်ပါချေ။ ထိုအချိန်၌သားသည် သူတွေ့မြင်သမျှအရာတို့ကိုအလော

တကြီး စူးစမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

မော်တော်ကို ခုတ်မောင်းသော စက်နှင့် ရေစုပ်ထုတ်သောစက်တို့

ထားရာ မော်တော်စက်ခန်း၊ ဆလင်ခန်းဟုခေါ်သည့် ဦးပိုင်းရှိ ပဲ့ကိုင်ထိန်း

ချုပ်ခန်း၊ ဆလင်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားသော အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်း၊ မော်

တော်နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် အသက်ကယ်သောကွင်းများ၊ ထို့နောက် ...

ပဲ့ပိုင်းမှ သေးငယ်သော အိမ်သာနှင့်ရေချိုးခန်း၊ မော်တော် အပေါ်ထပ်က

အိပ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်းတွင်းမှ နှစ်ထပ်အိပ် အိပ်စင်နှင့်

စာအုပ်ဗီရိုသေးသေးကလေး စသည်ဖြင့် သားအတွက်အရာရာသည်အထူး

အဆန်းသဖွယ်ချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ “ဇေဇေ .... ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်အထိ မော်တော်နဲ့ပဲ သွားရမှာ ပေါ့နော်” ”

“ “အေး ....” ”

သားက အိပ်စင်ရေမြုပ်မွေ့ရာပေါ်သို့ အိမ်နံရံလှည့်လှည့်ပြီး လက် နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“ “ဖိမိပဲ ... အိပ်လိုက်သွားရုံပဲ” ”

သမီးက သားကို မျက်စောင်းထိုးလျက် သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို နေသား တကျ ပြုပြင်ရွှေ့နေသည်။

“ “ဒါပဲနော် စွမ်းပြည့် .... နင်က အောက်အိပ်စင်မှာအိပ်၊ ငါက အပေါ် စင်မှာ အိပ်မယ်” ”

“ “ဟား ... ဘယ်ရမလဲ၊ မမက မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျား လေး ... မမက အောက်မှာအိပ်၊ ကျွန်တော်က အပေါ်မှာအိပ်မယ်” ”

ညက်ညောသော မော်တော်စက်သံကို ဤအိပ်ခန်းတွင်း၌ သဲ့သဲ့သာ ကြားရပါသည်။

“ “မရဘူး၊ နင်က အငယ်ပဲ .... အောက်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့” ”

“ “ဇေဇေ ....” ”

ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ပန်းတွန့်ကာ စာအုပ်ဖီရိုမှန်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖွဖွ ပွတ်ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်များသည် မမအိမ်စိုးမေ ပိုင်ဆိုင် သော ပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ဤအခန်းသည် ကျွန်တော် ဤမော်တော်ပေါ်မှာ

မရှိလျှင် သော့ပိတ်ထားလေ့ရှိသောအခန်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်လှည်းပေး
ရန် ကျွန်တော့်အလုပ်သမားများ၌ တာဝန်မရှိပါ။ ဗီရိုမှာ ဖုန်နည်းနည်း
တက်နေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နံရံမှ ကြက်မွေးကိုယူ၍ ဗီရိုအပေါ်နှင့် ဘေး
ဘက်နံရံများကိုပါ သုတ်လိုက်၏။

“ “မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ...၊ မမက သိပ်အတာပဲ၊ အပေါ်စင်က ဖေဖေအိပ်
တဲ့နေရာက ... မမဝင်အိပ်တော့ ဖေဖေ ဘုန်းနိမ့်သွားမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်
နော် ဖေဖေ ””

ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ “ဘုန်းနိမ့်တာတွေ၊ ဘုန်းမြင့်တာတွေ အယုံအကြည်မရှိပါဘူး သား
ရယ် .... အဆင်ပြေသလိုပဲ အိပ်လိုက်တာပဲ။ သားနဲ့သမီး ညှိပြီးအိပ်ချင်
သလိုအိပ်ကြပါ။ ဖေဖေက ထမင်းစားခန်းထဲလဲ အိပ်လိုက်တာပဲ၊ ကုန်း
ပတ်ပေါ်လဲ အိပ်လိုက်တာပဲ” ”

“ “ဖေဖေ ... ဘာဖြစ်လို့ အိပ်စင်နှစ်ခု ထားတာလဲဟင် ...အောက်အိပ်
စင်က ဘယ်သူ” ”

“ “စွမ်းပြည့် .....၊ နင်ဟာလေ ...””

ကျွန်တော် ရယ်မောက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ထို့နောက်
အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရေအစုန်ဖြစ်၍ မော်တော်သည် တရိပ်ရိပ် လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်၍ လေအနည်းငယ် တိုက်ခတ်နေရာ လှိုင်းအသင့်အတင့် ရှိ

၏။ သို့သော် လှိုင်းတို့သည် ကျွန်တော့်မော်တော်အား အနည်းငယ်မျှပင်
နှောင့်ယှက်နိုင်ခြင်းမရှိ။ မော်တော်ဦးချွန်ကလေးသည် ရေပြင်ကို အရှိန်
ပြင်းစွာ ထိုးခွဲလျက် မြားတစ်စင်းပမာ ပြေးလွှားနေလေသည်။
အရှေ့ဘက်ဆီမှာ သောင်ခုံပြင်တန်းကြီးကို မြင်ရသည်။ ရေနံချောင်း
သို့ ရောက်တော့မည်။ သားတို့သည် ရေနံချောင်းအိမ်သို့ ဝင်ချင်သေး
သည်လား ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ကြိုတင်ပြောမထားခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်
အပေါ်ထပ်တက်၍ သားတို့ကို အသံပြုလိုက်သည်။

“ “သားတို့ ရေနံချောင်းကို ဝင်ဦးမှာလား၊ ဘာပစ္စည်း ယူရဦးမှာလဲ” ”
အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး သမီးနှင့်သား တွန်းထိုး၍ ထွက်လာ၏။
လက်ရမ်းဆီသို့ နှစ်ယောက်သား ပြေးကြပြီး မြင်ပြင်ရှုခင်းကို သဲကြီး မဲ
ကြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ “ရောက်တော့မယ် ...ဟုတ်လား၊ နာရီပက်တောင် မရှိသေးဘူး” ”

“ “ရေစုန်လေကွာ ... မြန်တယ်၊ ဟောဟိုမှာ စနေနံဘုရားကို မြင်နေရ
ပြီ” ”

“ “မဝင်တော့ပါဘူး ဖေဖေ၊ မမ .... ဝင်ဦးမလား” ”

“ “ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကို မော်တော်ပေါ်ကနေ မြင်ရမလား” ”

“ “မြင်ရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ခနလေးစောင့် .... ခနလေး” ”

ကျွန်တော်သည် ဆလင်ခန်းသို့ ဆင်းသွားပြီး ရေနံချောင်းဆိပ်ကမ်း
သို့ မဝင်တော့ကြောင်း ကျွန်တော့်လက်ထောက်ဆလင်ကို ပြောလိုက်

သည်။ သို့သော် ရေနံချောင်း မလွန်မချင်း စက်ရုံကို ခပ်လျော့လျော့

မောင်းနှင်ရန် စက်ခန်းသို့ သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

မော်တော်သည် ဗူးကျွန်းသဲသောင်ခုံ၏ ဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူ့

ရှေ့ဘက်မှာ ရေနံချောင်းမြို့ကို ကုန်းမို့လျားလျားအထက်မှ စိမ်းမှောင်

သည့် အစုအဝေးအဖြစ် မြင်တွေ့ရသည်။ ကုန်းမြင့်တိုင်း ကုန်းမြင့်တိုင်း

တွင် ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသည့် ဘုရားစေတီများ ရှိသည်။

“ “ဟောဟိုက သပြေတန်းဆိပ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက ဖေဖေတို့ရေ
နံတင်တဲ့ ပိန်းကောမကြီးတွေ ဆိုက်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းကွ၊ အခုတော့ ဆိပ်ကမ်း
က နန်းတွေတင်ပြီး၊ မြေပြင်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ရေကြီးချိန်လောက်ပဲ ရေမြင်
တော့တာ” ”

ကျွန်တော်လက်ညှိုးညွှန်ပြရာမှာ ဗူးကျွန်းကုန်းမြေ၏တစ်ဖက်က မှန်

ဝါးသော အစုအဝေးကလေးသာဖြစ်သဖြင့် သားတို့အာရုံစိုက်၍ရမှာ

မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်ရိပ်မိသည်။ မော်တော်သည် စနေနံဆိပ်ကမ်းကို

ကျော်လွန်ပြီးနောက် ရွှေမြင်မိဘုရားဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မော်တော်

သည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ အနည်းငယ်ကပ်၍ မောင်းနှင်နေရာ ခပ်ဝေးဝေး

မှ ရေနံချောင်းဆေးရုံအဆောက်အဦးခေါင်မိုးပိုင်းနှင့် အုန်းပင်ထိပ်ဖျားစွန်း

များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထို့နောက် အောက်တောရ ညောင်ပင်ဆိပ်

ကမ်းနေရာ .... ထိုမှလွန်သော် ရွှေဘုံသာကုန်းမြင့်နှင့် ရွှေဘုံသာစေတီ ..။

ထို့နောက် ...

သားတို့သည် မြစ်ပြင်မှနေ၍ သူတို့အိမ်ရှိရာ ငွေဘုံသာရပ်ကွက်ကို
တစ်ခါမှဖြတ်မသွားဖူးသောကြောင့် သူတို့အိမ်ကို ကုန်းမြင့် ခပ်မျှန်မျှန်မှာ
မြင်ရလျှင် မှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

“ “ဟောဟိုမှာသမီး .... ဟောဟိုကမ်းပါးစောက်ကြီးတွေက ဖူးစာကုန်း
ပဲပေါ့။ အဲဒီကမ်းပါးရဲ့ ဟိုးဘက်မှာ သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့မြုံရိုင်း
ကြီးကို မြင်ရလား၊ တိုက်အဝါရောင်နဲ့ .... သူတစ်ခုတည်း” ”

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ကုန်းမြင့်ကြီးပေါ်၌ စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းနေသော မြုံ
ရိုင်းကြီးရှိနေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် သားတို့၏အဖိုး ဦးမင်းခေါင်၏
အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ သားတို့၏ဒက်ဒီ “အေးအောင်” ကို ထိုနေအိမ်ကြီးမှာ
မွေးဖွားခဲ့သည်။

“ “တွေ့ပြီ .... တွေ့ပြီ၊ မောင်လေးရေ .... ဟိုမှာ မမတို့စီးတဲ့ဒန်းလေး
ဟောဟိုဟာက မြတ်လေးချုံကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်” ”

သမီးက သေးသေးမျှန်မျှန်ကလေး မြင်ရသော သူ့ဒက်ဒီ၏အိမ်ကို
အာရုံမျက်စိဖြင့် ဖြည့်စွက်ကြည့်ကာ ခံစားဟန်တူပါသည်။ လက်ခုပ်လက်
ဝါးတီးလျက် ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြနေသည်။

မြင့်မားအိုဟောင်းသော တိုက်ဂါကြီးသည် အနောက်ဘက်နံရံ၌တိုက်
ပန်းနွယ်ပင်များ တက်နွယ်လျက်ရှိလိမ့်မည်။ မြုံထောင့်မှာ မမအိမ်စိုးမေ
တစ်ယောက် ဂါဝန်ဖားဖားကလေးဖြင့် ဒန်းလေး စီးနေခဲ့ဖူးပေလိမ့်မည်။

“ “အခုလောက်ဆိုရင် မြတ်လေးပန်းတွေ ခဲလို့ရှိမှာပဲ” ” သမီးက လွမ်း
ဆွတ်စွာ ရေရွတ်၏။

ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခြံပိုင်းကြီးရှေ့
သို့ တွန့်ဆုတ်သည့်ခြေလှမ်းများဖြင့် မပုံမရဲတိုးကပ်လာသော ဆယ့်ခုနစ်
နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ မြင်ယောင်လာမိသည်။ အိမ်
ကြီး၏ စိမ်းကားအေးစက်သော ကြိုဆိုမှုကို ရင်ဆိုင်ရသောအခါ သူ့ခမျာ
ဘယ်လောက်တောင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားခဲ့မှာပါလိမ့်။

ငွေဘုံသာကို မော်တော်က ကျော်လာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ
မှာ ကလေးမလေး၏ နှမ်းနယ်သောအပြုံးသည် ပို၍ပို၍ ထင်ရှားပီပြင်လာ
၏။ မမ၏မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်သည် ကျွန်တော်တွေဖူးသမျှ အမျိုးသမီးများ
တွင် သတ္တိအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် အရာရာကို
ရိုးသားစွာ အရှိကိုအရှိအတိုင်း မြင်တတ်သူဖြစ်သည်။

“ “အဲဒီ ငွေဘုံသာရပ်ကွက်နဲ့ တည့်တည့် ဟိုဘက်ဆီမှာ ဘေးမဲ့ဆိုတဲ့
ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိတယ်သား ... အဲဒီမှာ သားတို့သမီးတို့ရဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးပိုင်
တဲ့ ရေနံတွင်းတွေရှိတယ်၊ စက်တွင်းတွေရော လက်တွင်းတွေရောရှိခဲ့တယ်
အဲဒီ ဘေးမဲ့မှာပဲ မင်းတို့ဖွားဖွားဒေါ်ငွေအိမ်ရဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးလဲရှိခဲ့
ဖူးတယ်” ”

တဲသာသာ အိမ်ကလေးကို အိမ်ဟုပင် ကျွန်တော်ခေါ်ပါမည်။

“ “ဖွားဖွားရဲ့အိမ် ..... ဟုတ်လား” ”

သမီး အံ့ဩမှာပေါ့။ ဖွားဖွားကို ကုန်းစောင်းသူအဖြစ်သာ သမီးသိ
ထားခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နဂိုကတည်းက ရိပ်မိထားပါသည်။

“ “ဟုတ်တယ်” ”

ကျွန်တော်သည် မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်အကြောင်းကို ဘယ်ကစ၍ပြောရ
မှန်းမသိဘဲ တစ်ခဏတွန့်ဆုတ်နေသေး၏။ မေမေအသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်
တွင်သူ့မိခင်နှင့်အတူ ရေနံမြေမှာဈေးရောင်းသွားရသည့်အကြောင်းကစပြီး
ပြောမရလား။ ဦးမင်းခေါင်နှင့် စတွေ့သည့်အဖြစ်ကစ၍ ပြောရမလား ...၊
မလိုအပ်ဘူးဟု ထင်သည်။ မေမေဘဝ၏အဓိက ဒုက္ခဆင်းရဲစတင်ရာ
ကာလဆီမှစ၍ ပြောရမည်။

“ “ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူတွေဟာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ် သမီး၊
လောကနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးတာကို ခံလိုက်ရတဲ့လူတွေ
ကတစ်မျိုး၊ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ...”

သားနှင့်သမီးသည် ကျွန်တော်၏စကား နိဒါန်းကို စိတ်ဝင်စားကြ
ဟန်ရှိပါသည်။

“ “နောက်တစ်မျိုးကတော့ ... လောကနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်
ပြောင်းလဲပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူတွေပဲ” ”

သမီးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရော့ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် မိသားစု ရာဇဝင်ကို ကျွန်တော် စတင်ပြောဆိုနိုင်ပေပြီ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် သာမန် ဇာတ်ရန်ကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်သော

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြရာ၌

“ကျွန်တော်” ဟူသောပြောသူ

နာမ်စားကိုမသုံးဘဲ “သူ” ဟူသော တတိယနာမ်စားကို သုံးဖြစ်ခဲ့လျှင် သမီး

နှင့်သား ကျွန်တော့်အပေါ် ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်။

ဘဝ၏နာကျင်မှု ဝေဒနာနှင့် ပူပင်သောကများ၊ စိတ်အားငယ် ရှက်ရွံ့
မှုများကို ကျွန်တော်ပြန်ပြောရာ၌ ကျွန်တော်မဟုတ်ခဲ့လေသယောင် ဟန်

ဆောင်မှုမျိုးဖြင့်သာလျှင် အစအဆုံးပြောပြနိုင်စွမ်းရှိမှာမို့ပါဟု သမီးနှင့်
သား သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။

“ “အခု ဖေဖေပြောပြမှာက လောကနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ပြောင်း
လဲ ပေးလိုက်တဲ့ လူတွေရဲ့အကြောင်း ..... ””

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

အပိုင်း (၁)

မငွေအွအိမိမ်

(၁)

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၏ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ရေနံချောင်းမြို့၏
မိုးကောင်းကင် အနောက်ဘက်ခြမ်းသည် တိမ်အနီရောင် တောက်ပလျက်
ရှိသည်။ ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာဟန်ရှိသော မြူနှင်းငွေ့များသည်
တဖြည်းဖြည်းအုပ်ဆိုင်းလွှမ်းခြုံဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ကုန်းမြင့်ပိုင်းကျ

သော ငွေဘုံသာရပ်၏ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးစွန်းတွင် မြင့်မားစွာတည်ရှိ
နေသော အဝါရောင် တိုက်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ အနောက်ဘက်က တိမ်အနီ
များ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

ကျယ်ဝန်းသော မြဲဝန်းကြီး၏ရှေ့မျက်နှာစာသည် တိုက်ကြီးဆီသို့
မြင့်တက်လာသော ကန်းမြင့်မြက်ခင်းပြင် ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်းပြင်ကို
ကျော်ပြီးမှ အဝါရောင်တိုက်အိမ်၏ လေသာဆောင်နှင့် အောက်တည့်
တည့် ဆင်ဝင်မျက်နှာစာကို ရောက်သည်။ လေသာဆောင်၏လက်ရမ်း
သည် ထုထည်ကြီးမားသော အုတ်တံတိုင်းနိမ့်နိမ့် လက်ရမ်းဖြစ်၏။
ထိုအုတ်တံတိုင်း လက်ရမ်းသို့ ခင်မင်းမေ လျှောက်လာပြီး လက်ထဲမှ

သောက်တော်ရေချမ်းခွက်ကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ပက်လိုက်ချိန်သည်
ခြံရှေ့သို့ မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲ
သို့ပြန်ဝင်ရန် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သောအခါကျမှ ခင်မင်းမေသည် ခြံရှေ့
က မိန်းကလေးကို သတိထားမိ၏။

တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ မော့ကြည့်နေသော မိန်းကလေး အမူအရာသည်
ထူးခြားလှသည်။ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အားငယ်တွေဝေဟန်သည် သူမဝတ်
စားထားသော ချည်ထည်နွမ်းနွမ်း ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။အံ့ဩစရာ
မရှိပါ။ သို့သော် ထူးခြားသည်က မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးများဖြစ်သည်။
မိန်းကလေးသည် တိုက်အိမ်ကို မိမိ အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီးတွယ်တာခဲ့
သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကြည့်သကဲ့သို့ ချစ်ခင်စွာကြည့်နေခြင်းဖြစ်

လေသည်။ တွန့်ဆုတ်စွာလှမ်းလာသော ခြေလှမ်းများနှင့် ခြံဝန်းတံခါးကို မပုံမရဲကိုင်တွယ်လိုက်သောလက်များမှ ဆန့်ကျင်စွာပင် မိန်းကလေး၏စူးရှနက်မှောင်သော မျက်ဝန်းများက တောက်ပကြည်လင်လှသည်။ ခင်မင်းမေသည် မိန်းကလေးအား စိတ်ဝင်စားစွာ၊ သို့သော် နားမလည်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ခင်မင်းမေတို့၏ ကားမောင်းသမားလည်းဖြစ်၊ ခြံစောင့်လည်းဖြစ်သော ဦးကြီးဘခင်က မိန်းကလေးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို မြင်ရသည်တို့နောက် တံခါးကို အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးပြီး ခြံထဲ ဝင်လာလေသည်။ ဦးကြီးက ခြံတံခါးပြန်စေ့ပြီး မိန်းကလေးရှေ့မှ အပြေးအလွှား ကျော်ဖြတ်ကာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ သူ့နောက်မှ မိန်းကလေးသည် စူးစမ်းသော အံ့သြသော မျက်

ဝန်းများဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည်ပုလဲကြည့်ပြီးနောက် တိုက်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဝင်လာသည်။

ခင်မင်းသည် သောက်တော်ရေချမ်းခွက်ကို ရေအမြန် ဖြည့်၍ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ ကပ်ပြီး နူးတုပ်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ အောက်ထပ်မှ စကားသံသဲ့သဲ့သည် ပျဉ်ခင်း ကြမ်းပြင်ကို ဖောက်ထွင်းလျက် ခင်မင်းဆီသို့ ရောက်လာ၏။

“ “ဘယ်သူလဲဟေ့” ”

“ “ဆရာ .... ဘေးမဲ့တွင်း ခုနစ်က ဦးစံမြင့်ရဲ့ သမီးပါဆရာ၊ ဆရာနဲ့

တွေ့ချင်လို့တဲ့” ”

ဤသို့ကပ်လူရသော အကျိုးအားကြောင့် တပည့်တော်မတို့တစ်အိမ်
သားလုံး ဘေးဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းဝေးရပါလို၏ အရှင်ဘုရား ...၊ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိသော တပည့်တော်မ၏ မောင်လေး
လည်း အေးချမ်းစွာ ပညာဆည်းပူးနိုင်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။ ခင်မင်း
သည် လက်အုပ်ချီကာ ကြမ်းပြင်သို့ ညွတ်ကွေးလျက် ပျဉ်ခင်းနှင့်နဖူး ထိ
တိုက်မိသည်အထိ ဦးချရိုးစိုးလိုက်သည်။

“ “အေး .... ထိုင်ကွယ် ကလေးမ၊ ဘာကိစ္စလဲ မင်းအဖေ နေကောင်း
တယ် မဟုတ်လား” ”

အသံ ခဏတိတ်နေသည်။ ခင်မင်းသည် ကြေးစည်ထုသည့် လက်
ခတ်ကိုလှမ်းယူပြီး သစ်သားဘုကလေးဖြင့် ကြေးစည်အား တီးခတ်လိုက်
သည်။

“ “ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ... အဖေကမှာလို့ လာတာမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပါ။ ဟို .... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ...” ”

“ “ပြောလေ .... ဘာကိစ္စလဲ” ”

ဖေဖေအသံသည် ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အသံနှုန်း နည်းနည်းမြင့်
သည်။

“ “ကိုမင်းခေါင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ” ”

တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သော မိန်းကလေး၏ ခပ်တိုးတိုးစကားသံ

အဆုံးတွင် ခင်မင်း၏လက်မှ ကြေးစည်လက်ခတ်ကလေး လွတ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်လောကလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။ အောက်ထပ်မှာလည်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ ခင်မင်းသည် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ခြေလှမ်းဖွဖွကလေး လှမ်း၍ လှေကားဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။ အောက်ထပ်မှ ကုလားထိုင်ရွှေ့သံ ကြားရသည်။

“ “သားက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေတယ်လေ၊ သားနဲ့ တွေ့ရအောင် ဘာအကြောင်းများ ရှိသလဲ ... ဦးကို ပြောပါ” ”

ခင်မင်းသည် လှေကားမှ ခြေဖျားထောက်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် မိန်းကလေးသည် ဖေဖေရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ကြုံ့ကြုံ့ကလေးထိုင်လျက်၊ ဖေဖေကတော့ ကုလားထိုင်တစ်ခု နောက်တွင် မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။

“ “ဟို .... ကိုမင်းခေါင်နဲ့တွေ့ပြီးပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ ဦးရယ် ...၊ သူ့လိပ်စာလေးဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်မစာရေးနိုင်အောင်၊ တကယ်လို့ သူပြန်မလာခဲ့ရင် ...” ”

“ “မင်းကို သူသိလား” ”

ခင်မင်းသည် လှေကားအောက်ဆုံးထစ်တွင် မတ်မတ်ရပ်လျက် လှေကားလက်ရမ်းကို လက်ထောက်မှီကာ တအံ့တဩ ငေးနေ၏။

“ “ဟုတ်ကဲ့ ဦး ... ကျွန်မကို သူ သိပါတယ်” ”

“ “မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ” ”

“ “ငွေအိမ်.....လို့ ခေါ်ပါတယ်” ”

“ “အေး ... ငွေအိမ်၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုသိကြသလဲဆိုတာတော့ ဦးမသိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သားကတောင် မင်းကိုမပေးဘဲထားတဲ့ သားလိပ်စာကို ဦးက ပေးလို့ ကောင်းမယ်မထင်ဘူး” ”

ဖေဖေ၏ အညှာတာကင်းမဲ့သော စကားကြောင့် မိန်းကလေးသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ “ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါမိန်းကလေး .... ဦးသားဆီကို စာရေးတဲ့အခါ မင်းအကြောင်း ထည့်ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ မင်းလာတဲ့အကြောင်း ...သားနဲ့တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ... လိပ်စာတောင်းတဲ့အကြောင်း ...ဟုတ်ပြီနော်” ”

မိန်းကလေးသည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကာ ဖေဖေကိုတအံ့တဩ မယုံမရဲ ကြည့်လေသည်။

“ “အို .... ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကျေးဇူး ... ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဦးရယ်။ ကျွန်မလေ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စသာ မရှိရင် .... အခုလို ဦးတို့ဆီကို လာပုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ....” ”

မိန်းကလေး၏အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ စကား မဆက်လာတော့မှ ဖေဖေက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်၏။

“ “အေး အေး ... ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့က ဦးရဲ့အလုပ်သမားတွေပဲ၊ ဦးသိသင့်တာ ရှိရင်လဲ အားမနာဘဲ ပြောပြပေါ့ ... ဟုတ်လား။ တခြား

ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ” ”

ပါးနပ်သောမိန်းကလေးသည် ထိုင်ရာမှ ရိုက်ချိတ်ထွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ “မရှိတော့ပါဘူး ဦး၊ ကျွန်မ .... ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ” ”

“ “အေး ....” ”

မိန်းကလေး ပြန်ထွက်ရန်အလှည့်တွင် ခင်မင်းက လှေကားမှအဆင်း

နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသွားသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံများတွင် ခင်

မင်းအပေါ် ရင်းနှီးချစ်ခင်ဟန်ကို ခင်မင်းတွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးသည်

လှုပ်တစ်ပြက် အကြည့်ကလေးတွင် ခင်မင်းအား လှစ်ခနဲပြုံးပြလေသည်။

ထိုအပြုံးကို ခင်မင်း သိသည်။ အားကိုးတကြီးအပြုံး၊ မပုံမရဲအပြုံး၊

တောင်းပန်တိုးလှိုင်းသောအပြုံး ....။

ဘုရား ဘုရား .... မောင်လေးရယ် ... မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေး

အမျိုးအစားနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာလဲ။

ခင်မင်း သူ့ကို ပြုံးပြသင့်ရဲ့လားဟု စဉ်းစား တွေ့ဝေနေဆဲမှာပင်

မိန်းကလေး၏ ခြေလှမ်းများက အပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ဖြည်းညင်းစွာ ....။

ခင်မင်းသည် ဖေဖေရပ်နေသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်ဆဆ လျှောက်

လာပြီး ဧည့်ခန်းအပေါက်ဝ၌ မတ်တတ်ရပ်မိသည်။ ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်သောအခါ မြက်ခင်းပြင် ကုန်းဆင်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်

သွားနေသော မိန်းကလေးကို မြင်ရသည်။ နောက်တွဲဆံထုံး ပြေလျော့

လျော့ .... နောက်ကျောအထက်မှာ ရေလျော်ဖန်များသဖြင့် ပါးလျနေသော
ပွင့်ရိုက်ချည်ထည်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်း၊ တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းအိုးကျစ်ကျစ်
နှင့် သန်မာဖျတ်လတ်ဟန်ရှိသော လက်ဖျန်များ၊ ပွင့်ရိုက်ချည်ထည် ထဘီ
အောက်မှ ဖွံ့ထွားလုံးကျစ်သည့်ကိုယ်အောက်ပိုင်း။ သူ့အသက်ဟာ၁၆နှစ်
နဲ့ ၂၀ ကြားမှာ ရှိဦးမည်ဟု ခင်မင်း ခန့်မှန်းသည်။

မောင်လေးကို တွေ့ချင်လို့ .... တဲ့။ ဘာအကြောင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေ
ပါလိမ့်။ ခင်မင်းတို့ ဖြေရှင်း၍ မရအောင် ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းသည့်
ပြဿနာများကို သယ်ဆောင်လာမှာလား။ မိန်းကလေး၏ အပြုံးဖြင့် ဖုံး
ကွယ်၍ မရလောက်အောင် ပေါ်လွင်နေသည့် စိုးရိမ်သောကကို ခင်မင်း
မြင်ရသည်ဟုထင်သည်။ ဘာရယ်ဟု ခွဲခြားမသိနိုင်ပေမယ့် ဒါ...မကောင်း
ဘူးဟု ခင်မင်းသိပါသည်။

ဖေဖေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖေဖေသည်မိန်းကလေး
ရှိရာသို့ ကြည့်နေရမည့်အစား ခင်မင်းဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်
လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ထိတ်လန့်တကြား ခေါင်းငုံ့
ထားလိုက်မိသည်။

“ “တော်တော် စပ်စုပါလား ခင်မင်း” ”

ခင်မင်း မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြန်တော့ ဖေဖေကပဲ
တားမြစ်၏။

“ “နေဦး ... ငါ့သမီးက စပ်စုတယ်ဆိုတော့ ဖေဖေ မေးဦးမယ်၊ မင်း

ခေါင်နဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဘာလဲ” ”

“ “ဟင့်အင်း ... ခင်မင်း မသိပါဘူးဇေဇေ” ”

“ “မင်းခေါင်မှာ ရည်းစားသနာ ရှိတာများ သမီးကြားဖူးလား” ”

ခင်မင်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်၏။ ဇေဇေ အနည်းငယ်စိတ်ပျက်သွား

ဟန်ရှိသည်။

“ “တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စလောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာယောက်ျား
လေးအိမ်ကို အခုလို လိုက်မလာသင့်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် သူ့လို တွင်းတူး
အလုပ်ကြမ်းသမားရဲ့သမီးက တွင်းပိုင်သူဌေးရဲ့အိမ်ကို လိုက်မလာရဲဘူး။
သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ... အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်” ”

“ “ခင်မင်း .... ခင်မင်း ဘာမှ မသိဘူး” ”

“ “ဇေဇေ သိပါတယ် ... အဲဒါကို ဇေဇေသိတယ်၊ မင်းခေါင်းကို တိုက်
ရိုက်မေးမှ သိမှာပဲ” ”

ညတွင် ခင်မင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မရ
ဘဲဖြစ်နေ၏။ ခင်မင်းထက် သုံးနှစ်ငယ်သောကြောင့် မောင်လေးသည်
ယခုအခါ အသက် ၂၁ နှစ်ထဲသို့ ဝင်နေပြီ။ သို့သော် ခင်မင်းမောင်ကို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်နေသည့် လူပျိုလူရွယ်ယောက်ျား
သားတစ်ယောက်အဖြစ် တွေးကြည့်သောအခါ ခင်မင်းရင်ထဲမှာနာကျင်လှ
သည်။ ခင်မင်းဘဝတစ်ခုလုံးတွင် အချစ်ဆုံးသူမှာ မောင်လေး မင်းခေါင်
ပင်ဖြစ်၏။ ခင်မင်းပေါ်မှာ မောင်လေး ဗိုလ်ကျသမျှသည် ကလေးဆန်
ဆန်အနိုင်ယူမှုများမှဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ခင်မင်း ယုံကြည်ထားခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ မောင်လေး၏ ကလေးဆန်နနယ်မှုများကို ခင်မင်း မျှော် လင့်၍
မဖြစ်တော့ပေ။ မောင်လေးသည် ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီလား။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် မရှက်မကြောက် ဤအိမ်သို့ လာရောက် စုံစမ်းရလောက်အောင်
မောင်နှင့် မိန်းကလေး၏ ဆက်ဆံရေး ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီလား။

ခင်မင်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ပြုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ခြေဖျားထောက်၍
အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးက ည ၁၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်ကို
ပြနေ၏။ ဖေဖေအခန်းဆီမှ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ခင်မင်းသည်
မောင်လေး၏ အခန်းရှိရာသို့ ခပ်ဖွဖွ နင်းလျှောက်လာခဲ့ပြီး စေ့ထားသော
တံခါးကို အသာကလေး ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်သောအခါ
လူမနေတာကြာသော အခန်းတစ်ခု၏ မြင်နေကျမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရ
သည်။ ဤအခန်းကို ခင်မင်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက် ဝင်၍ရှင်းပေး
သည်။ သို့သော် ယခုလို စပ်စုစိတ်မျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ မမွေ့နှောက်ခဲ့ဖူးချေ။

ခင်မင်းသည် စာကြည့်စားပွဲ၊ စာအုပ်စင်၊ ဗီရိုအံဆွဲစသည်တို့ကို မွေ
နှောက်လျက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဆိုင်သော စာရွက်၊
ဓာတ်ပုံ စသည်တို့ကို ရှာကြည့်မိသည်။ ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့။ အစစအရာ
ရာသည် ပညာထူးချွန်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းမှာ ရှိ
သင့်ရှိထိုက်သည့် ပုံစံအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ခင်မင်းနှောက်ဆုံး ပင့်သက်တစ်
ချက်ရှိက်၍ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိန်းကလေးကို ဖေဖေက ကြားကောင်းအောင် ကတိပေးလိုက်သည်
ဟု ယူဆထားသော ခင်မင်းသည် ဖေဖေထံမှ မောင်လေးပြန်လာဖို့ခေါ်

ထားသည်ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ အံ့သြသွားမိသည်။

“ “မောင်လေး စာမေးပွဲဖြေရဖို့ နီးနေပြီဆို ....” ”

“ “အေးလေ ... ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ဟို ငွေအိမ်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကိစ္စကို ဖေဖေ သိပ်မသင်္ကာဘူး။ မင်းခေါင် ဖြေရှင်းမှရ
မယ့်ကိစ္စဆိုရင် သူ့ပဲ ဖြေရှင်းခိုင်းရမှာပေါ့” ”

ခင်မင်း ဖေဖေကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်ရုံကလွဲ၍ ဘာမျှ မပြောမိ
ပါ။ ဤကိစ္စသည် မောင်လေး ရေနံချောင်းသို့ ပြန်လာရလောက်အောင်
အရေးကြီးသည်ဟု မထင်မိ။ စာမေးပွဲအပြီး နွေရာသီကျမှ မောင်လေးကို
ပြောလျှင်လည်း ရမှာပဲဟု ရိုးသားစွာ တွေးခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်
လေးနှင့် မတွေ့ရတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ။ မောင်လေး စာကျက်ပျက်မှာ
စိုးရိမ်သည်ကလွဲလျှင် မောင်လေးလာမည်ကို ခင်မင်း ပျော်ရွှင်စွာကြိုဆိုမိ
မှာပါ။

ထို့နောက် တစ်ပတ်အတွင်း ခင်မင်းသည် တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်း
လှပအောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေမိတော့သည်။ ဖေဖေမန်နေဂျာအား ခန်းဆီးစ
အသစ်တွေ ဝယ်ခိုင်းပြီး ခင်မင်းကိုယ်တိုင် ချုပ်သည်။ မောင်လေးကြိုက်
တတ်သော ဗာလချောင်ကြော်ကို မမောမပန်း ပြင်ဆင်ကြော်ချက်သည်။
ကြာဆံဟင်းခါး ချက်ကျွေးဖို့ ပစ္စည်းအဆာပလာအစုံ ဝယ်ထားသည်။
ခင်မင်း၏ ထမင်းချက်အကူ ဒေါ်လေးကို နေရာတကာ ဆရာလုပ်၍မပြီး
အောင် ရှိတော့သည်။

မောင်လေးမင်းခေါင်သည် ပြည်သို့ ရထားဖြင့် စီးလာပြီး၊ ပြည်မှ
တစ်ဆင့် သင်္ဘောစီးကာ ရေနံချောင်းသို့ ရောက်လာရသဖြင့် ဖေဖေစာ
ရေးပြီး ၆ ရက်တိတိကြာမှ ရောက်လာသည်။ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သ
ဖြင့် အံ့သြစွာ ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မောင်

လေးမျက်နှာမှာ ပူပင်ထိတ်လန့်ဟန်မရှိ။ ခပ်မုန့်မုန့်ဖြစ်သည်။ ခင်မင်း
အားလည်း တစ်ချက်သာ ခေါင်းညွတ်နှုတ်ဆက်၏။ မောင်လေးမှာ လက်
ဆွဲသေတ္တာမပါ။ အဝတ်ပိုတစ်စုံကို အားကစား သားရေအိတ် အသေးက
လေးထဲ ထည့်ယူလာ၏။

ဖေဖေသည် မောင်လေးအား ခဏသာ နားခွင့်ပေးပြီး နံနက်ထမင်း
စားပြီးချိန်တွင် သူသိချင်သည့်ကိစ္စကို ထမင်းပိုင်းမှာပင် မေးတော့သည်။

“ “သားမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိသလား ....” ”

မောင်လေးသည်တိုက်ပသောဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ဖွကာသပ်ပြီးနောက်
စားပွဲပေါ် မျက်လွှာချကြည့်ကာ ““မရှိပါဘူး ဖေဖေ” ” ဟုဖြေသည်။

“ “ဖေဖေကို မညာနဲ့” ”

မောင်လေးက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ ဘာမှတော့ မပြောပေ။

“ “ငွေအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အရင်တစ်ပတ်က ရောက်လာတယ် ....
သား” ”

“ “ငွေအိမ် ....” ”

မောင်လေး အံ့သြသွားရုံမက တုန်လှုပ်သွားသည်ဟု ခင်မင်းထင်

သည်။ ခင်မင်းသည် ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ပန်းကန်များကို ဆေးရန် စားပွဲမှ ထ
ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ထမင်းစားပွဲဆီမှအသံတွေကို နားစွင့်ထား၏။
“ “ဘေးမဲ့က ကိုစံမြင့်ရဲ့ သမီးကွာ ... အဲဒီ ငွေအိမ်က မင်းကိုတွေ့ချင်
လို့ဆိုပြီး ဟောဒီအိမ်ထဲအထိ ရောက်လာခဲ့တယ်သား၊ ငွေအိမ်ကို မင်း
သိသလား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့” ”

မောင်လေး၏အသံမှာ အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန် ပါသည်။

“ “ငွေအိမ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကို လာရသလဲ သား” ”

“ “ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ဖေဖေ။ ကျွတ် ... ဖေဖေ ဒီကိစ္စကိုမေးဖို့
ကျွန်တော့်ကို ဒီခေါ်တာလား၊ ကျွန်တော် နောက် ၂လကြာရင် စာမေးပွဲဖြေ
ရတော့မှာ ဖေဖေ” ”

မောင်လေးအသံမှာ မခံချိုမခံသာ အသံမျိုး၊ ခင်မင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖေဖေ့ကို သည်လေသံမျိုးနှင့် သည်အိမ်မှာ မည်သူမျှ
မပြောပုံကြပါ။

“ “မင်းခေါင်” ”

ဖေဖေက ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းကာ ပြုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထ
ရပ်လိုက်၏။ မောင်လေးသည် ဖေဖေ့ရှေ့မှာ လုံးဝမတုန်မလှုပ် ထိုင်နေဆဲ။

“ “ငဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်အသံတွေ ငါမကြား
ချင်ဘူးဆိုတာ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါ သတိပေးရမလဲ” ”

“ “ဟာ ... အခုရော ဘာသံတွေ ဖေဖေကြားရအောင် ကျွန်တော်လုပ်
နေလို့လဲ” ”

“ “အခုဟာက အသံတင်မကဘူးကွ ... အဲဒီကောင်မလေး ငါ့ရှေ့အထိ
ရောက်လာပြီ၊ အရေးကြီးလို့တဲ့။ ပြောစမ်း .... မင်းနဲ့အဲဒီကောင်မလေး
ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်ထားကြသလဲ။ တွင်းပိုင်သူဌေးရဲ့သားနဲ့
တွင်းတူးအလုပ်သမားရဲ့သမီးနဲ့ ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ
ရှိနေကြသလဲ” ”

ဖေဖေအသံက ကျယ်လောင်သွားပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ပေ့
ကြည့်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်၏။

“ “မင်းခေါင် .... ပြောလေ” ”

“ “ဘာမှ ဖြစ်မထားဘူး ဖေဖေ .... သူ့ဘာလို့လိုက်လာလဲ ကျွန်တော်
မသိဘူး” ”

“ “သား ...”””

ဖေဖေမျက်နှာ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ “ငွေအိမ်ဟာ သားရည်းစား မဟုတ်ပါဘူးနော်” ”

“ “ကြံကြံဖန်ဖန် ဖေဖေရယ်” ”

ခင်မင်းသည် မောင်လေး၏ ဘေးတစောင်းမျက်နှာကို တအံ့တသြ
ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ “ဒါပေမယ့် .... ငွေအိမ်ကိုတော့ မင်းသိတယ်ပေါ့” ”

“ “သိတာပေါ့ ဖေဖေ ... မနှစ်တုန်းက သူ့အမေ နေမကောင်းတာရော၊ ဆုံးသွားတာရော ဦးဘခင်နဲ့ ကျွန်တော် သွားမေးသေးတာပဲ။ အဲဒီနောက် တွင်းဘက်ကို ကျွန်တော်သွားရင် သုံးလေးခါ တွေ့ဖူးကြပါတယ်၊ နှုတ် ဆက်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ... သူ ကျွန်တော့်အိမ်လာပြီး တွေ့ရလောက်အောင် ဘာအရေးတကြီးကိစ္စမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး” ”

ဖေဖေသည် စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို လက်ဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။

“ “အေးအေး ... ဒါဆိုရင် ဖေဖေလောကြီးသွားတယ်၊ ပထမတော့ စာ နဲ့ရေးပြီး မေးဖို့ပဲသား၊ ဒါပေမယ့် ... သားရဲ့အဖြေကို နားထောင်ရင်း သားမျက်လုံးတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ချင်သေးလို့။ အကဲခတ်ချင်သေးလို့။ သားကို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ဖို့ ဖေဖေ အချိန်မပေးချင်လို့” ”

“ “အခုရော ကျွန်တော့်မျက်လုံးမှာ ဖေဖေ ဘာမြင်ရလို့လဲ” ”

ဖေဖေက အသံထွက် ရယ်မောလေသည်။

“ “သားကို ဖေဖေယုံပါပြီ သားရယ် ... ဖေဖေက ဖေဖေထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ မကောင်းဘူးလေ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖေဖေ သားကြောင့် အရှက်ကွဲရတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ” ”

မင်းခေါင်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ သူ့မျက်လုံးများတွင် စနောက် သောအပြုံးကို တွေ့ရသည်။

“ “တကယ်လို့ ဖေဖေထင်သလို ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို

ငွေအိမ်နဲ့ ပေးစားမှာပေါ့၊ ဟုတ်လားဇေဇေ” ”

“ “ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မင်းကို ငါ့အိမ်က နှင်ချလိုက်မှာပေါ့။ မင်းလုပ်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စ မင်းတာဝန်ယူပေါ့။ အဲဒီတာဝန်က ဇေဇေနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ။
တွင်းစားကြီး ဦးမြသာရဲ့သားမဟုတ်တော့တဲ့ မင်းခေါင်အဖြစ် သား တာ
ဝန်ယူပေါ့။ ဒါပေမယ့် ... ရေနံတွင်းမပြောနဲ့၊ ဇေဇေရေနံတွင်းကထွက်တဲ့
ရေနံတစ်စက်တောင် သား မခံစားစေရဘူး” ”
မင်းခေါင်က ခပ်ဟဟရယ်၍ ခေါင်းခါရမ်းသည်။

“ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဇေဇေရယ် .... ဇေဇေရေနံတွင်းတွေကို ကျွန်တော်
မမက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တွင်းတူးသမားရဲကသမီးကိုလည်း မယူပါရစေနဲ့၊
ဇေဇေရယ် ... ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဂုဏ်ထူးတန်းအောင်ပါရ
စေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အိုင်စီအက်စ် သွားဖြေပါရစေ” ”
ထို့နောက် မင်းခေါင်သည် ထမင်းစားပွဲမှ ထရင်း သီးမွှေးငှက်ပျော
သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူကာ အခန်းပြင်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခြေလှမ်းလှမ်း၏။
အခန်းဝရောက်တော့မှ ဇေဇေဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ “ဇေဇေ ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ပြန်လို့ရမလား” ”

“ “အေးအေး .... ဇေဇေ စီစဉ်ပေးမယ်” ”

ထို့နောက် မောင်လေးမင်းခေါင်၏အကြည့်သည် ခင်မင်းထံရောက်
လာ၏။ ခင်မင်း၏ စူးစိုက်တွေဝေသော အကြည့်မှ ဘာကို သတိပြုမိသွား
သည်မသိ၊ မင်းခေါင်မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်မင်းသည်

မောင်လေး၏ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိလေ
သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၂)

အချစ်ဆိုသည်မှာ အလွန် ချို့မြဲသော အရာပါလားဟု တမ်းတမ်းမက်
မက် လှုပ်ခတ်ကြည်နူး၍ ကောင်းတုန်းမှာပင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းသည့် စိုးရိမ်သောကသည် ချို့မြဲမှုကို ပြုန်းခနဲ ဖုံးကွယ်အုပ်ဆိုင်း
ပစ်လိုက်ပြီ။ အချစ်၏နောက်မှာ အမြဲတစေ နာကျင်မှုနှင့် စိုးရိမ်သောက
များ ကပ်ပါလာတတ်လိမ့်မည်ဟု သိတတ်စပြုလာချိန်တွင် ငွေအိမ်အ
တွက် အရာရာသည် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ ပြန်မလာလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု အဆိုးဆုံးကို တွေးကြည့်မိ
တိုင်းမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ မူးနောက်သွားရ၏။ သူ ... လာတော့
လာမှာပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် သူပြန်လာမှာပါ။ သို့သော် အဲသည်
အချိန်အထိ ဘယ်သူမျှ မသိအောင် ငွေအိမ် ဖုံးဖိထားနိုင်မှာတဲ့လား။

အထူးသဖြင့် အဖေ .....။ အဖေသိသွားလျှင် .....။

ငွေအိမ်သည် ရေပုံးထမ်းကို ပခုံးညွှတ်လုမတတ် ထမ်းလာရင်းအိမ်ရှိ
ရာသို့ မောဟိုက်စွာ တက်လာခဲ့သည်။ ညနေခင်းနေရောင်သည် ငွေအိမ်

ကျောပြင်ကို စူးစူးရဲရဲ ပူခြစ်နေ၏။ တောင်ကမ်းပါးယံများမှ ဖြတ်ဖောက်
ထားသော အတက်အဆင်း လူသွားလမ်းကလေးသည် တော်တော် မတ်
စောက်လှ၏။ လဲမကျအောင် ဖိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးဖြင့် ခြေကုတ်ယူ၍
တက်ရသည်ဖြစ်ရာ ခြေဖဝါးများ ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ နဖူးမှ ကျလာ
သော ချွေးများကို ပခုံးအောက်မှာ ခုထားသော တဘက်စ အလွတ်ကလေး
ဖြင့် သုတ်ယူလိုက်၏။ အိမ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲကလေးဖြင့် အပြေး
ထမ်းလာစဉ်မှာပင် ထနောင်းပင်အောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေသော
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ငွေအိမ် မြင်သွားသည်။
ငွေအိမ်၏ မောဟိုက်တုန်ခါနေသော နှလုံးသည် လုံးဝရပ်တန့်သွား
၏။

“ “အစ်ကို ....” ”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သံကို သူမကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်းမကြားရပါ
ငွေအိမ်သည် ရေပုံးထမ်းကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။ အစ်ကို လာတယ် ...အစ်ကို
ငွေအိမ်ဆီ လာတယ်ပေါ့။ ငွေအိမ်သည် အတိုင်းအဆမရှိ စိတ်သက်သာ
ပျော်ရွှင်စွာ သူ့ထံတိုးကပ်သွားရင်း ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုများ အသစ်တစ်ဖန်
ပြန်ခံစားရပြန်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေ ကျမိသည်။

“ “အမယ်လေး ... အစ်ကိုလာမှ လာပျံ့မလားလို့ ပူလိုက်ရတာ” ”

သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ ငွေအိမ်မျှော်လင့်ထားသည့် ကြည်နူးရိပ်၊
ကြင်နာရိပ်များ မတွေ့ရသည့်အပြင် တင်းမာခက်ထန်မှုများပင် ပေါ်လွင်
နေသေးသည်။ သူသည် ထနောင်းပင်ကို ကျောကပ်မှီသည့်အနေအထားမှ
မပြင်ဘဲ လက်ဝိုက်ကာ ငွေအိမ်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လိုက်တာလဲ ငွေအိမ်၊ မင်း ... ကိုယ့် အိမ်ကို ဘာကိစ္စသွားရတာလဲ၊ ဖေဖေသိရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်း နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား” ”

အို အစ်ကိုရယ် ... အပြစ်တင်ရက်လေခြင်း ...။ ငွေအိမ်ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေကို အစ်ကို မသိလိုက်လေခြင်းကွယ် ...။ ငွေအိမ်သည် အစ်ကို့ဒေါသ မျက်လုံးများကို မပုံမရဲ ကြည့်မိသည်။ အစ်ကို၏ ပါးလုပ်သောနှုတ်ခမ်း ကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိသည်။ ကျစ်လျစ်သန်မာသော အစ်ကို့ ခန္ဓာကိုယ် မြင့်မြင့်မားမားကိုတော့ အားကိုးတကြီး ကြည့်မိသည်။

“ “ကျွန်မ .... ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ... အစ်ကို၊ ကျွန်မမှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကျွန်မကို အစ်ကိုတစ် ယောက်ပဲ ကယ်နိုင်တော့မှာ အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်မ .... ကျွန်မမှာလေ ....””

ပြောရမည့်စကားကို ရှက်ရွံ့စွာ ဖြတ်ချပစ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ရှိက်ငင် ကာ သွေးရူးသွေးတန်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မိမိဗိုက်ကို မိမိငုံ့ကြည့် ကာ သူ့ကိုတစ်ဖန် မော့ကြည့်မိပြန်၏။ အစ်ကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ငွေအိမ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဆဲ ....။

“ “မင်းကို ကိုယ်ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင် အောင်ပဲ။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်တွေ မအောင်မြင်သေးခင် ဖေဖေ သိသွားရင် ကိုယ် ဘယ်ဘဝရောက်သွားမယ်ထင်လဲ၊ မင်း ဒီလောက်တော့ တွက်တတ် လိမ့်မယ် သိတတ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ မင်း ...အရူး

ပဲ၊ မင်း ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းရော သိရဲ့လားဟင် ...၊

ငွေအိမ် ..... မင်းသိရဲ့လား” ”

ဟင့်အင်း ငွေအိမ်ကို အဲလို မအော်ပါနဲ့ ...၊ အဲလို မအော်ပါနဲ့.

အစ်ကိုရယ် ...။ ငွေအိမ်သည် အစ်ကို့ကို မကြည့်ရဲသောကြောင့် ခေါင်းငုံ့.

ကာ မျက်ရည်စက်များ လိမ့်ဆင်းကျလျက်ရှိသည်။

“ “ကျွန်မ ... ဘာမှ မကြံတတ်လွန်းလို့ လုပ်မိလုပ်ရာ ဟို .... ဟိုလေ

ကျွန်မမှာ .... ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်တဲ့ အစ်ကို ....”

“ “ကိုယ်ဝန် ....”

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားသည် တအံ့တဩ တိုးတိတ်စွာထွက်ပေါ်လာ

ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာမှ ဒေါသတွေ လွင့်ပြယ်ကာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်

မှုတွေပင်ရောက်လာကြသည်။ သူသည် ထနောင်းပင်ကို ကျောက်ပိမိုရာက

ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ငွေအိမ်ကို တွေ့ဝေစွာကြည့်လေသည်။

“ “ဟုတ်ပါ့မလားဟင် ....”

ငွေအိမ်သည် သူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်ဖြင့် မပုံမရဲ

ကြည့်မိ၏။

“ “ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို ... ကျောက်မဆင်က လက်သည်အဒေါ်ကြီး

တစ်ယောက်ဆီ သွားစမ်းပြီးပါပြီ၊ သုံးလ ရှိပြီတဲ့ ...အစ်ကို။ အဲဒါ ကျွန်မ

ကို ကယ်ပါနော် ..... အစ်ကို” ”

သူသည် ရုတ်တရက်မျက်နှာပျက်ကာ အင်အားယုတ်လျော့သွားသ

လိုပင် ချဉ်နဲ့ယိမ်းယိုင်သွား၏။ သူ ငွေအိမ်ကိုမကြည့်ဘဲ ဟိုးခပ်ဝေးဝေး
က စက်တွင်းသံဌဉ်းစင်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်ကာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
သူမ၏ကိုယ်ဝန်ကို အစ်ကိုဝမ်းသာစွာကြိုဆိုမည်မဟုတ်မှန်းတော့ ငွေအိမ်

သိပါသည်။ သို့သော် ယခုလို စိတ်ပျက်နွမ်းလျှော့ မျက်နှာလွဲပစ်လိမ့်မည်
ဟုတော့ မထင်ခဲ့မိပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခဏကြာမှ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရလာပြီး ငွေအိမ်ဘက်
လှည့်ကြည့်သည်။

“ “ငွေအိမ် ... ဒီနားမှာ ဒီလိုရပ်နေကြစို့ မကောင်းဘူး၊ အိမ်ထဲသွားရ
အောင် ....၊ ငွေအိမ်ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်လာပြီလား” ”

“ “ဟင့်အင်း” ”

“ “လာ လာ .... အိမ်ထဲ သွားကြစို့” ”

ငွေအိမ်ရှေ့မှ သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ငွေအိမ်သည် ရေပုံးများကို
ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလျက် အိမ်ထဲသို့ သယ်ခဲ့သည်။ ထမ်းပိုးဖြတ်လျက် စဉ်
အိုးထဲသို့ ရေလောင်းထည့်နေသည်ကို သူက လှမ်းကြည့်ရင်း လှေကား
ထက်ကြမ်းပြင်တွင် လေးပင်စွာ ထိုင်ချလိုက်၏

“ “ဒီတော့ .... ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်” ”

ငွေအိမ်သည် သူ့အနားမှဖြတ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး သူ့

နောက်ဘက်က ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ခွေလျော့စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို

နောက် သူမ၏ဆန္ဒကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ “ဒီတော့ .... ကျွန်မနဲ့အစ်ကို ယူကြရအောင်၊ နော် .... အစ်ကို” ”

“ “ဘာ ....” ”

သူ့ထဲမှ တအံ့တဩ အာမေဍိတ်အသံသည် ငွေအိမ်ရင်ထဲသို့ နက်
ရိုင်းစွာ ဖြတ်ဝင်သွား၏။

“ “မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ယူရမယ်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ငွေ .... ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ”

ငွေအိမ်သည် ချစ်သူထံမှ မမျှော်လင့်သော ငြင်းပယ်မှုကိုကြားရသော
ကြောင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

“ “အစ်ကို ....” ”

“ “ကိုယ့်စာမေးပွဲက နှစ်လပဲ လိုတော့တယ်၊ အဲဒါအောင်ရင် နိုင်ငံခြား
ကို သွားပြီး စားမေးပွဲဖြေရဦးမှာ၊ အဲဒီကအောင်ရင် ဘိလပ်မှာ နှစ်နှစ်
ကျောင်းသွားတက်ရဦးမှာ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် ယူလိုက်ရင် ဖေဖေက ကိုယ့်ကို
ဘာကျောင်းစရိတ်မှ ထောက်ပံ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်သင်ချင်တဲ့စာ
တွေကိုလဲ ကိုယ်သင်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ကိုယ်ခွေးဖြစ်ပြီပေါ့၊ဟာ
ငွေအိမ်ရယ် မင်းကိုယ့်ကို နားလည်စမ်းပါကွာ” ”

ငွေအိမ်သည် သူ၏ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာကို
သနားကြင်နာစွာ ကြည့်မိ၏။

“ “အစ်ကို ခွေး မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အစ်ကို့ကို အလုပ်လုပ်ကျွေးမှာ
ပေါ့၊ ဟောဒီလက်တွေကိုကြည့် အစ်ကို... ကျွန်မ ကြိုးဆွဲလဲလုပ်နိုင်တယ်၊

သံတူရှင်းလဲ သယ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရေနံမြေမှာ မြေပဲလှော် ရောင်းရ
မလား၊ ကွမ်းယာ ရောင်းရမလား” ”

“ “တော်ပါ ငွေအိမ်ရယ် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီဘဝနဲ့ မနေ
နိုင်ကြပါဘူး” ”

ငွေအိမ် အနည်းငယ် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ “ငွေအိမ်က နေနိုင်ပြီးသားပဲ ...အစ်ကို မနေနိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောပါ
အစ်ကိုရဲ့” ”

“ “ဟုတ်တယ်ငွေ ... ကိုယ် မနေနိုင်ဘူး၊ ငွေအိမ်လဲမနေရပါဘူး၊ကိုယ်
အခု ကြိုးစားနေတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ဘူးငွေအိမ်၊
မင်းအတွက်ပါ ပါတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝအတွက် မင်းဘဝကို မင်း
အိပ်မက် မက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ... ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အဖြစ် အိပ်မက်မက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟောလိုအိမ်စုတ်ကလေးနဲ့မဟုတ်
ဘဲ အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့ ...၊ ခြံပိုင်းကြီးနဲ့ ...၊ မင်းဈေးသွားဖို့ ဖိမ်ခံကားကြီးနဲ့
ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ ...၊ အင်္ဂလန်ဖြစ် ပကန်းကန် ခွက်ယောက်
အစုံလိုက် အစုံလိုက်နဲ့ .... ဟင် ငွေအိမ်၊ မင်းအိပ်မက် မက်ကြည့်စမ်းပါ” ”
ငွေအိမ်က မျက်လုံးလေးပြူးလျက် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ “ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးပါတယ်၊ ရေနံတွင်းစား
သူဌေးကြီး ဦးမြသာရဲ့ချွေးမအဖြစ် ...၊ ရေနံတွင်းပိုင်ရှင်မကလေး ငွေအိမ်
အဖြစ် .... ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ် ...” ”

“ “ဟင့်အင်း .... မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ရေနံတွင်း ပိုင်ရှင်မလေးဖြစ်
မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ကိုယ်သတိပေးလိုက်မယ်။ ငွေအိမ် ...မင်းနဲ့
ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ ဖေဖေက ကိုယ့်ကို သားအဖြစ်ကစွန့်လွှတ်
တဲ့နေ့ပဲဖြစ်မယ်၊ ရေနံတွင်းမပြောနဲ့ ... ရေနံတစ်စက်တောင် ကိုယ်မပိုင်
ရဘူးတဲ့၊ ဖေဖေပြောပြီးသား။ ဒါပေမယ့် ငွေအိမ်...အစ်ကို့ကို ကြည့်စမ်း” ”

သူသည် ငွေအိမ် မေးစေ့ကလေးကို လက်မဖြင့် မယူကာ မော့စေ့၍
ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ “အစ်ကို ဘိလပ်က ပြန်လာရင် ငွေအိမ်ကို လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒီအခါ
ငွေအိမ်ဘာဖြစ်လာမလဲ သိလား၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကတော်၊ အရေးပိုင်
ကတော်ဖြစ်လာမယ်၊ အရေးပိုင်ဆိုတာ ငွေအိမ်သိရဲ့လား” ”

ငွေအိမ် မျက်ရည်ပေါ့လည်စွာ ပြုံး၏။

“ “အို ... သိပါတယ် အစ်ကို၊ အရေးပိုင်ဆိုတာ အကြီးကြီး၊ မြို့အုပ်
တွေကတောင် ကြောက်ရတဲ့ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ သူ့ကားကြီးက
အနက်ရောင်ကြီးလေ ...” ”

သူ ခပ်ဟဟ ရယ်မောသည်။

“ “ဟုတ်တယ် အစ်ကိုက အဲဒီအရေးပိုင်ကြီး ဖြစ်လာမယ်၊ ငွေအိမ်က
အရေးပိုင်မင်းကတော် ဖြစ်လာမယ်၊ ကိုယ်တို့တစ်လကိုလခဘယ်လောက်
ရမလဲ ... မင်း ခန့်မှန်းစမ်းပါ” ”

ငွေအိမ်က ရှက်စနိုးအပြုံးဖြင့် စဉ်းစားကြည့်သည်။

“ “ဟို .... သုံးလေးရာလောက် ရမလားဟင် ... အစ်ကို” ”

သူ အသံထွက်ရယ်မောကာ ငွေအိမ်နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာ
တောက်လိုက်၏။

“ “တစ်ထောင့်ငါးရာနဲ့ နှစ်ထောင့်ငါးရာကြားမှာ ရမယ်” ”

“ “ဟာ .... တကယ်” ”

အဖေ တွင်းတူးခ တစ်နေ့လျှင် ရှစ်ပဲ တစ်ကျပ်ရသည့် ငွေကြေးကို
အဆမည်မျှပွား၍ မြှောက်ကြည့်ရမည်ဟု ငွေအိမ် မသိတော့ပေ။

“ “ဒီတော့ ငွေအိမ် အစ်ကိုတို့ မယူသေးဘဲနဲ့ တခြားနည်း စဉ်းစားကြ
ရအောင် .... နော်” ”

ငွေအိမ်သည် သူ့ရှေ့မှာ ကြုံ့ကြုံ့လေး ထိုင်လျက် ဘာနည်းများရှိ
သေးလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်နေ၏။

“ “ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို” ”

“ “ပတ်ဝန်းကျင် မသိမှ ဖေဖေမသိဘဲနေမှာ ငွေအိမ်ရဲ့၊ ဖေဖေသိသွား
တာနဲ့ တပြိုင်တည်း ကိုယ့်ဘဝကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်တော့မှာ၊ အခု..
အခု ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကို ပြောပြီးပြီလဲ” ”

ငွေအိမ် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ခေါင်းယမ်း၏။

“ “ဟင့်အင်း ... လက်သည်ကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ အဖေ
လဲ မသိဘူး” ”

“ “ကောင်းတယ်” ”

ငွေအိမ်သည် မိမိတို့ ဘာလုပ်ကြရမည်နည်း ... ဟု အစ်ကိုအား

မျှော်လင့်စွာ မော့ကြည့်နေသည်။

“ “အဲဒီလက်သည်ကြီးဆီပဲ ငွေအိမ် ပြန်သွား .... ဒီကိုယ်ဝန်ကိုကျွန်မ
တို့ ယူလို့မဖြစ်ဘူးလို့ တောင်းပန်ပြီး သူ့ကို အကူအညီတောင်းပေါ့” ”

“ “ဟင်၊ ကိုယ်ဝန်ကို ....” ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလိုက်၏။

“ “ဟုတ်တယ်ငွေအိမ် ... အဲဒီအတွက် လိုအပ်မယ့် ငွေကြေးကို မနက်
ဖြန်ကျ စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အစ်ကို ပေးခိုင်းလိုက်မယ်” ”

“ “ဟင့်အင်း .... ကျွန်မ ကြောက်တယ်” ”

ငွေအိမ်မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်ပြည့်လှုံလာ၏။ သူမသည် ရုတ်

တရက် ငိုမချနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ကာ တုန်လှုပ်နေသည်

“ “ကြောက်နေလို့မဖြစ်ဘူးလေ ငွေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားအောင်လို့
ပါ၊ သုံးလဆိုတာ ဘာအကောင်အထည်မှ ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဝေဒ
နာမှလဲ ငွေအိမ် မခံစားရပါဘူး” ”

“ “အို ... ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကျွန်မ .... အဲလိုမလုပ်ရဲဘူး၊ အစ်ကို
ကျွန်မကို ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွားပါနော်၊ အစ်ကိုနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ချင်
တယ်” ”

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“ “ဟာ .... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ငွေရယ်၊ ကိုယ်က ကျောင်းဆောင်မှာ နေရ

တာ။ ဟိုမှာ ငွေအိမ်ကို ကိုယ်ဘယ်သွားထားရမှာလဲ ...၊ နောက်ပြီး ဖေဖေ
သိသွားရင် ....၊ ငွေ အစ်ကို့စကားကို နားထောင်ပါကွာ ... လိမ္မော်စမ်းပါ။
ဒီကိစ္စ ဖေဖေ လုံးဝသိလို့မဖြစ်ဘူး ...”
ငွေအိမ်သည် သူ့ကိုရုတ်တရက်ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်လေ
သည်။ သူက ငွေအိမ်ကိုယ်လုံး ကျစ်ကျစ်ကလေးကို အသာအယာပြန်ပွေ့
ထားလျက် စိတ်မောပန်းစွာ ပင့်သက်အခါခါ ရှိုက်တော့သည်။

“ “ငွေအိမ် ... ငွေလေး အစ်ကို့စကားကို နားထောင်နော်၊ သုံးနှစ်ဆို
တာ အလွန်ဆုံးပါကွယ်၊ သုံးနှစ်အတွင်း ကိုယ်တို့ ပိပိရီရီ နေသွားရင်ရပါ
တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်အောင် ကိုယ်ပြောတဲ့နည်းက
အလုံခြုံဆုံးပဲ၊ ငွေအိမ် ... ကိုယ့်ကို မော့ကြည့်စမ်းပါဦး” ”
ငွေအိမ်သည် သူ့ရင်ခွင်မှ မျက်နှာခွာကာ သူ့ကိုဝမ်းပန်းတနည်း
မော့ကြည့်သည်။

“ “ကိုယ်ပြောသလို လုပ်နော်၊ လုပ်မယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် စိတ်ချမ်း
သာအောင် လိုက်လျောလိုက်စမ်းပါ ငွေအိမ်ရယ်” ”
သူမ တစ်ချက်ရှိုက်ငင်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ “ငွေအိမ် လိမ္မော်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ
ငွေအိမ်ရယ် ... ကိုယ့်ဘက်ကို လုံးဝစိတ်ချနော်၊ ကိုယ် ဘိလပ်က ပြန်
ရောက်ရင် ငွေအိမ်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ သိလား” ”
သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။ သူက စိတ်သက်သာစွာ ရယ်မော

လျက် ငွေအိမ်ဆံပင်များကို ဖြေချပေးပြီး ပြန်ထုံးနှောင်ပေးလေသည်။

“ “တစ်ခုတော့ ဂရုစိုက်ပါနော် ငွေအိမ် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
ကြတဲ့ကိစ္စ ... အခုလို ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ကိစ္စ အားလုံး ဖေဖေသိအောင် ထိန်း
သိမ်းပေးပါ။ ဖေဖေသိသွားရင် ကိုယ်သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် .... နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို ... ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ” ”

နာကျင်ကြေကွဲစွာပင် ထိုကတိကို ငွေအိမ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုည၌ ငွေအိမ်သည် ရှေ့ဆက်ရင်ဆိုင်ရမည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ၊ လျှို့၊
ပုဂံချက်များ၊ တိတ်တဆိတ် အကုသိုလ်များကိုတွေးတောပြီး အိပ်မပျော်
နိုင်ချေ။ ငွေအိမ် ပင့်သက်ရှိလျက် ဟိုဘက်သည်ဘက် စောင်းလှည့်
လိုက်လျှင် ဝါးကြမ်းခင်းက ကျိုးကျိုးကျွံကျွံ မြည်သွားတတ်၏။ ထိုအခါ
အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်အောက်မှ အဖေချောင်းဆိုးသံကို ကြားရတတ်လေသည်။
ပူပင်သောကသည် ငွေဘုံသာရှိ အဝါရောက် တိုက်အိမ်ကြီးသို့
ဘယ်တုန်းကမှ ရောက်မလာခဲ့သလိုပင် လရောင်အောက်၌ ခြံဝိုင်းကြီးတစ်
ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအိမ်ကြီးတွင်လည်း ငွေ
အိမ်လိုပင် အိပ်မပျော်ဘဲ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခဲ့သူ တစ်ယောက်ရှိသည်။
မင်းခေါင်သည် ငွေအိမ်ကို စိတ်ချစွာ အိမ်ပြန်ခဲ့ရာမှ ယခုညမှာ ထို
အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်တော့ ပူပင်သောကတွေ ဖိစီးလာပြန်သည်။
ဒီကောင်မလေး စိတ်မှ ချရပါ့မလား။ တစ်ယောက်ယောက်မှတစ်ဆင့် ဖေ
ဖေသိသွားမည်လား၊ ဖေဖေသိသွားလျှင် .... သူသည် အတွေးကိုကြောက်

ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ဆက်မတွေးရဲဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။
ဖေဖေသိသွားလျှင် မိမိနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ရသမျှ အားလုံး
သဲထဲရေသွန်သလို ပျက်စီးသွားတော့မည်။ အိပ်မက်တစ်ခုအကောင်အ
ထည်ဖော်ဖို့ နှစ်အနည်းငယ်မျှသာလိုတော့သည့်အချိန်တွင် ကပ်၍ပျက်စီး
သွားပါကမင်းခေါင်အတွက် ဘဝသည်ရှင်လျက်နှင့် သေဆုံးရတော့မည်။
ငါဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မိုက်မဲခဲ့မိပါလိမ့် ...။
သူသည် အိပ်ရာမှ ပြုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ အစ်မ ခင်မင်းမေ
၏အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခြေသံဖွဖွဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရစဉ်က ခင်မင်းအိပ်ရာမှ မနိုးသေးဘဲ
အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရမှ နိုးလာသည်ဟု ထင်၏။

“ “မမ...” ”

ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်၏အသံကို ကြားတော့ ပြုန်းဆို ထထိုင်ကာ
ခေါင်းရင်းက မီးခလုတ် ဖွင့်လိုက်၏။

“ “ဘာလဲ ဘာလဲ ... သဘောဆိပ် သွားရတော့မှာလား ...၊ ဘယ်နှစ်
နာရီ ...” ”

“ “ရှုး .... တိုးတိုး” ”

ထို့နောက် အံ့ဩနေသော ခင်မင်း၏ အနားသို့ မင်းခေါင်ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ စားပွဲတင်နာရီမှ ည ၁၁ နာရီကို ပြနေသည်။ ဒါဖြင့်အစောကြီး
ရှိသေးတာပေါ့။ မင်းခေါင်၏မျက်လုံးမှာ အိပ်ချင်မူးတူး ပုံစံမရှိ၊ တောက်

ပလျက်ရှိသည်။ မင်းခေါင် မအိပ်သေးဘူးပေါ့။

“ “မမကို ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့” ”

“ “အင်...””

“ “ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆင်းပြီး ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်” ”

မင်းခေါင်က တိုးတိုးကလေးပြောရင်း ဖေဖေအခန်းရှိရာသို့ နားစွင့်

လိုက်သည်။ သည်လောက်ဆို ခင်မင်း သဘောပေါက်သွားပါပြီ။

တိုက်အိမ်နှင့် မြက်ခင်းပြင်သည် လရောင်အောက်တွင် တောက်ပပြ

လဲ့လျက် ရှိသည်။ နင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲကျနေရာ ခင်မင်းက မိမိကိုယ်မှ

အနွေးထည်ကို ဧရာပိတ်လျက် လက်ပိုက်လိုက်သော်လည်း မင်းခေါင်က

တော့ သက္ကံလပ်အင်္ကျီ တစ်ထပ်တည်းဝတ်လျက် ချမ်းအေးသည့်အမှုအရာ

မရှိပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထောင့်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

မြက်ခင်း၏ စိုစွတ်သော နင်းစက်အတွေ့သည် အေးစိမ့်လျက်ရှိသည်။မင်း

ခေါင်သည် တိုက်အိမ်ဆီသို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ခင်မင်း

အား ခဏ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “ဟိုတလောက ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ငွေအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မမ
တွေ့လိုက်လား” ”

“ “အင်း...””

“ “အဲဒီကောင်မလေးအိမ်ကို မမ သိလား” ”

“ “အို ... ဘယ်သိမလဲ မောင်” ”

“ ဦးဘခင် သိတယ်၊ သူ့ကို လိုက်ပို့ခိုင်း ”

“ ဟင် ... ”

ခင်မင်း မောင်လေးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ “ဟောဒီ ပိုက်ဆံနှစ်ရာကို သူ့ကို သွားပေးပေးပါ” ”

မင်းခေါက်က သက္ကလပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပြီး

ခင်မင်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ “ဒါ .... ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ”

“ “မမ သူ့ကို ပေးပေးရမှာလေ ” ”

“ “ဒီလောက် ငွေအများကြီး မင်းဘယ်က ရသလဲ” ”

မင်းခေါက်က စုတ်တစ်ချက် သပ်၏

“ “ဪ... အရေးထဲမှာဗျာ၊ ကျွန်တော့် ရန်ကုန်ကျောင်းစရိတ်ထဲက ပေါ့ မမရဲ့ ” ”

“ “အို ဒါဖြင့် နောက်လမှာ မင်းငွေပြတ်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ” ”

မင်းခေါက်က သူ့လက်စွပ်ကို ခင်မင်းမျက်စိရှေ့ ကပ်ပြသည်။

“ “အဲဒီအခါကျရင် ဒီစိန်လက်စွပ်ကို ဖျော့ပစ်မှာပေါ့။ အဲဒါက အရေး

မကြီးပါဘူး၊ မမ ဒီငွေတွေကို မနက်ဖြန် သူ့ကိုသွားပေး ပေးနော်” ”

မင်းခေါက်အသံမှာ တောင်းပန်သည့် အရိပ်အငွေ တစ်စက်မှမပါ။

အမိန့်ပေးလိုဟန် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

“ “ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒါတွေပေးရမှာလဲ၊ အကြောင်းရင်းကို မမသိချင်

တယ်” ”

ခေါင်းမာစွာ ခင်မင်းဇွတ်မေးမိသည့်အခါ မင်းခေါင်ကသူ့လက်ဖဝါး
ထဲသို့ လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထိုးရင်း စုတ်တစ်ချက်သတ်ပြန်သည်။
ထို့နောက် စိတ်လျော့လိုက်ကာ ခင်မင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်
ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အသေအချာကြည့်၏။

“ “မမ .... ကတိတစ်ခု ပေးမလား” ”

“ “ဘာကတိလဲ” ”

“ “အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားတွေကို ဖေဖေ့ကို သွားမပြောဖို့
ကတိပေး” ”

ခင်မင်း မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

“ “ဖေဖေက မေးရင်ကော” ”

“ “ဖေဖေက ဘာလို့မေးမလဲ၊ မမသာ သွားမပြောရင် ဖေဖေဘာမှမေး
မှာမဟုတ်ဘူး၊ အို ...မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို မမကိုပြောလို့မဖြစ်ပါဘူး
တော်ကြာ ....””

မင်းခေါင်က ခေါင်းကို ကုတ်ဖွပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ခင်မင်း
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။

“ “မောင်လေး ... မမကတိပေးတယ်၊ ဖေဖေ့ကို မပြောဘူး။ မောင့်မှာရှိ
တဲ့ အခက်အခဲတွေကို မမကို ပြောပြပါ” ”

မင်းခေါင်က ခင်မင်းလက်ကို ဆွဲပြီး ဒန်းလေးဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်မိကြတော့မှ ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ပြောသည်။

“ ဒီကိစ္စတွေ ဖေဖေသိသွားရင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်တက်လို့မရ
တော့ဘူး၊ ဖေဖေက ကျောင်းဆက်မထားရင် ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အိုင်စီ
အက်စ်လဲ မရတော့ဘူး .... မမသိပါတယ်နော် ”

“ သိပါတယ် ”

မင်းခေါင်သည် ခဏအားယူနေပြီးမှ ပြောမယ့်ပြောတော့ တဲ့တိုးကြီး
ပြောချလိုက်၏။

“ “ငွေအိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်၊ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို ကျွန်တော်တို့
မယူနိုင်ဘူး ”

ခင်မင်း၏မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွား၏။ ခင်မင်း ထိုင်ရာမှဖျတ်ခနဲ ထ
ရပ်မိပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘုရားရေ ....၊ ကျွန်တော်တို့တဲ့ ...။ ငွေအိမ်ရဲ့
ကိုယ်ဝန်ဟာ မောင်လေးရဲ့တာဝန်လို့ မောင်လေးက ဝန်ခံလိုက်ပြီ။ သို့
သော် ခင်မင်းမယုံချင်ပါ။ ခင်မင်း ချစ်လှစွာသော မောင်လေးသည် မိန်းမ
တစ်ယောက်နှင့် သည်မျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးခဲ့ပြီဟု ခင်မင်း မယုံရက်ပါ။
မောင်လေး၏ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုများ ဘယ်တုန်းကစ၍ ပျောက်ကွယ်ညစ်
နွမ်းခဲ့တာလဲ။ မောင်လေးသည် ခင်မင်းမသိနိုင်သော ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။

“ “အဲဒီငွေနဲ့ အဲဒီကိစ္စကို စီစဉ်ရမှာ မမ၊ အဲဒါ ငွေအိမ်ကို မမတွန်း
အားပေးလိုက်ပါဦး ”

“ “ဒါနဲ့များ ... မင်းက မနက်ဖြန် ပြန်ဦးမယ်” ”

မင်းခေါင်က ခင်မင်းကို မော့ကြည့်သည်။

“ “ဟုတ်တယ် ... ပြန်ရမယ် မမ၊ ဖေဖေ မယုံသင်္ကာမဖြစ်ခင် ကျွန်တော်ပြန်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မမကို အကူအညီတောင်းရတာပေါ့။ မမကလွဲပြီး ကျွန်တော် ယုံကြည်ရမယ့်သူ ဘယ်သူများ ရှိမှာမို့လို့” ”

ခင်မင်းသည် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာကြည်နူးသွား၏။ သည်တစ်ခါ ခင်

မင်းသည် မောင်လေး၏ အားကိုးမှုကိုခံရမည့် အစ်မကြီးဘဝသို့ရောက်ပြီ၊ အင်မတန် မာနကြီးလှသော မောင်လေးသည် သည်တစ်ခါတော့ ခင်

မင်း၏ ကယ်တင်မှုကို သနားစဖွယ်ပင် လိုအပ်နေပြီ။ ဤအခွင့်အရေးသည် ခင်မင်းမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပါသည်။

“ “ဒါပေမယ့် မောင့်ကောင်မလေးက လူတကာလျှောက်ပြောရင် ဖေဖေ သိသွားဦးမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မမတို့ ဒုက္ခပဲ” ”

မင်းခေါင်က ဖြည်းညင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ “သူ အဲဒီလောက် မိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ အဲလိုလျှောက်ပြောရင်လဲ ကျွန်တော့်ဘက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရတော့မှာပေါ့။ ဖေဖေ မယုံဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ၊ မမ ငွေပေးတာကို ဖေဖေ မမြင်ရုံမကဘူး၊ ဘယ်သူမှကို မသိမှဖြစ်မယ်။ တော်ကြာ ဆက်စပ်ကြည့်လို့ လူတွေ ရိပ်မိသွားရင်” ”

“ “အေး အေး .... မမကို စိတ်ချပါ၊ ပီရီအောင် မမကြံ့ပါ့မယ်ကွယ်” ”

“ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်” ”

မင်းခေါင်က ခင်မင်းအား ပြုံး၍ ကြည့်လေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၃)

သုံးနှစ်လောက် ထိန်းချုပ်ထားရမည့် ငွေအိမ်လို့ ပုဂံချက်များသည်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းမှာပင် ပွင့်အန်ပြုလဲသွားခဲ့သည်။

နံနက်ခင်း အဖေအတွက် ထမင်းကြမ်းကို ပဲပြုတ်နှင့် ကြော်နေစဉ်မှာ

ပင် ငွေအိမ်မူးဝေကာ ပျို့အန်တော့၏။ ဟိုစဉ်ကတော့ မိမိ မူပျက်နေသည်

ကို အဖေမသိအောင် အဖေရှေ့မှာ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်၍ ရခဲ့၏။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဝမ်းထဲက ဝေဒနာကို မိမိ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်

တော့ပေ။ အိမ်ရှေ့သို့ ကမန်းကတန်းဆင်းပြေးသည့်အခိုက်မှာပင် ငွေအိမ်

မိုက်ခနဲ မူးလဲသွားခဲ့သည်။ ချွေးစေးများဖြင့် အေးစက်ကာ ဖြူဖျော့သွား

သော သမီးဖြစ်သူအား စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ယူလိုက်သည့် အဖေသည် လိမ္မော်

ပါးနပ်စွာပင် ထိတ်လန့်တကြား သံသယဝင်သွားလေသည်။

“ “ငွေအိမ် ... နင် ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့ကို

ပြောစမ်း” ”

ငွေအိမ် တတ်နိုင်သမျှ ငြင်းပယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လောက

မှာ မိဘအပေါ် သားသမီးသည် ဘယ်တော့မျှ လိမ်ညာ၍ မပိရီနိုင်ပေ။

“ “နင်က ငါ့ကို ခွေးတစ်ကောင်လောက်တောင် ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့၊ နင်
ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီပေါ့၊ ဟင် .... ငွေအိမ်” ”

ငွေအိမ်သည် မျက်ရည်မကျအောင် ဇွတ်ထိန်းလျက် လုံးဝငြင်းပယ်ခဲ့
၏။

“ “အဖေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အိပ်ရေး
ပျက်ရင် ဒီလိုပဲ မူးတာပဲ” ”

အဖေသည် ငွေအိမ်မြဲဖြား လက်ဖျားများကို စမ်းကြည့်ပြီး တရားခံ
စစ်သလို စစ်မေးခဲ့သည်။

“ “ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ” ထိုမေးခွန်းကို
ထပ်ကာထပ်ကာ မေးပြီး ငွေအိမ်ထံမှ အဖြေမရသောအခါ သူ့ဟာသူ
ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

“ “သူဌေးရဲ့သား ဟိုကောလိပ်ကျောင်းသားအကောင် မဟုတ်လား။
နင်တို့နစ်ယောက် မျက်နှာအရိပ်အကဲတွေကို ငါသိတယ်” ”
ထိုအခါကျမှ ငွေအိမ်သည် အစ်ကို့ပညာရေးအတွက်၊ ငွေအိမ်တို့
ဘဝအတွက် အကျောက်အကန် ငြင်းရလေသည်။

“ “အဖေရယ် ...သူဌေးသားကြားသွားရင် ကျွန်မတို့ကို လာသတ်နေပါ
လိမ့်မယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် သူနဲ့ ကျွန်မ စကားတောင် ဟဟမပြောဖူးတာ” ”

“ “ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ” ”

ငွေအိမ်သည် ပြောမိပြောရာ လောကကြီးမှာ ရှိမရှိ မသေချာသောနာ
မည်တစ်ခုကို ပြော၍ ဂျပ်ပင်ရွာသားဖြစ်ကြောင်း လိမ်လိုက်သည်။

“ “အေး .... အခု နင့်ကောင် ဘယ်မလဲ၊ နင့်ကို ထားခဲ့ပြီမဟုတ်လား” ”

ငွေအိမ် မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားချိန်တွင် အဖေမျက်ရည်ကျ
လေသည်။

“ “ဒီကိစ္စ ကျွန်မ အစီအစဉ်ရှိပါတယ် အဖေ...၊ အဖေ အေးအေးဆေး
ဆေးနေပါ။ သမီးအတွက် အဖေ အရှက်မရစေရပါဘူး” ”

“ “ဘာ” ”

အဖေက ပုန်းခနဲထရပ်လိုက်၏။ ငွေအိမ်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်ရန်
ရွယ်ပြီးမှ ....

“ “အခုပဲ ငါ အရှက်ရနေပြီ မိငွေ၊ နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင် ငါသေဖို့ပဲ
ရှိတော့တာပဲ” ” ဟု ငိုသံပါသော ဒေါသသံဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။
ငွေအိမ်ကိုယ်ဝန်ကိစ္စသည် အဖေအတွက် ရှက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်နှင့်
နာကြည်းစိတ်တို့ ခံစားစေရမည်ဟုသာ ငွေအိမ်သိခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကြောင့်
အဖေအသက်ကို ဆုံးရှုံးထိခိုက်ရလိမ့်မည်ဟုတော့ သူမ လုံးဝထင်မထားခဲ့
ချေ။ လူတွေသည် အရှက်ကိုအသက်နှင့်လဲသွားတတ်သည်ဟူသောစကား
ကို ငွေအိမ်ကြားဖူး၏။ သို့သော် အဖေသေသွားခြင်းမှာ အဖေအရှက်ကို
အသက်နှင့်လဲသွားခြင်းပဲလား ... ငွေအိမ် အတိအကျ မသိပေ။
နေ့လယ်ရောက်တော့ အဖေအလုပ်နားချိန်တွင် စားဖို့ ထမင်းချိုင့်
ကလေး သွားပို့သောအခါ အဖေတွင်းထဲဆင်းရန် ပြင်နေသည်ကို ငွေအိမ်

မြင်ရသေး၏။ အဖေ့ခါးတွင် ကြိုးစတွေ ချည်နှောင်ထားသည်။ အဖေ အား ထိန်းထားသောကြိုးကို တွင်းထိန်း ဘကြီးသိန်းက ထိန်းကိုင်ထား သည်။ ထိုကြိုးစအရှည်ကို ကြိုးဆွဲ အလုပ်သမကြီးများက တန်းစီ၍ကိုင် ထားသည်။ အစစအရာရာသည် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုးစအရှည်ကို မြင်ရသလောက် ခန့်မှန်းရသည်မှာ ပေသုံးလေးရာလောက်တော့ ရောက် နေပြီ။

“ “ကြိုးစားလိုက်ကြစို့ဟေ့၊ သည်ကနေ့ တွင်းပေါက်ဖို့ပဲ” ”

ဘကြီးသိန်းက အားလုံးကို အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလျက် အားပေးသည်။ အဲဒါလည်း ထုံးစံပါဘဲ။ ငွေအိမ်သည် ထမင်းချိုင့်ကလေး လက်မှာဆွဲ လျက် အဖေ့အနား သွားရပ်မိသည်။ အဖေ့အား တောင်းပန်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် မော့ကြည့်တော့ အဖေက ငွေအိမ်အား စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ သည်။ အဖေ့မေးကြောကြီးတွေ ထောင်လာလျက် အံတင်းတင်းကြိတ် လိုက်တာကိုတော့ ငွေအိမ်မြင်သားပဲ။ အဖေ မျက်နှာလွှဲပြီး တွင်းထဲဆင်း သွားချိန်တွင် ငွေအိမ်သည် ထုံးစံမဟုတ်သော ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကို ခံ စားလိုက်ရသည်။

“ “အဖေ ....” ”

သူမ၏အသံသည် ရင်ထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မျက်စိ အောက်မှ အဖေပျောက်သွားသည်။ သည်တုန်းကတော့ အဖေ့အကြည့် သည် နောက်ဆုံးအကြည့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ငွေအိမ်မထင်ခဲ့မိပေ။ ထမင်း ချိုင့်ကလေးကို ထနောင်းပင် ပင်စည်ခွကြားမှာထားလျက် အဖေပြန်တက်

လာမည့် တွင်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေခဲ့မိသည်။

တွင်းနက်လာသောအခါ တွင်းထဲမှာ ဓာတ်ငွေ့တွေ ထွက်နေတတ်သည်။ ထိုဓာတ်ငွေ့သည် လူ့အသက်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် တွင်းတူးသမားများသည် တွင်းထဲမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ကြပေ။ တူရင်းဖြင့် လေးငါးဆယ်ချက်တူးပြီးနောက် သူ့ကိုဆွဲတင်ရန်အောက်မှ ကြိုးစဖြင့် အချက်ပေးရသည်။ ထိုအခါ တွင်းထိန်းနှင့်အတူ ကြိုးဆွဲများက ခပ်ဝေးဝေးသို့ ကြိုးကို ခွန်နှင့်အားနှင့် ဆွဲပြေးရလေသည်။ ထိုတွင်းတူးသမား တွင်းပေါ်ရောက်လျှင် နောက်တွင်းတူးသမားက အောက်ကို ဆင်းရသည်။ အဲသည်လိုပင် အလှည့်ကျ တူးရ၏။

အဖေ ခဏကြာလျှင် တွင်းပေါ်ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ငွေအိမ်မျှော်လင့်ထားသော်လည်း အဖေသည် လိုအပ်တာထက် ပို၍ကြာနေ၏။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည့်အခိုက်မှာ ခဏကလေးသာကြာသည်။ ထိုခဏကလေးအတွင်းတွင် ငွေအိမ်ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့၏။ ငွေအိမ်မျှော်စီအောက်တွင် တွင်းဝ၌ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားကြ၏။ ငွေအိမ်သည် ပြုန်းခနဲ တွင်းဘက်သို့ ပြေးလာမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကြိုးဆွဲများသည် ကြိုးစကို ငွေအိမ်ရှိရာသို့ ထိတ်လန့်တကြား ဆွဲပြေးလာသည်။

“ “ဟဲ့ ကောင်မလေး နင့်အဖေ ..... နင့်အဖေ ...” ”

သူတို့စကား မဆုံးတာလား၊ ငွေအိမ် နားမထောင်လိုက်တာလားမသိ

ငွေအိမ်သည် တွင်းဝသို့ရောက်လျှင် တွင်းထဲမှ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ခွေ
ခေါက်ကာ ပါလာသော အဖေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ “အဖေ ...” ”

ကျန်တွင်းတူးများနှင့် ဘကြီးသိန်းတို့က အဖေ့ကို ဝိုင်းပွေ့ကာ ကြိုး
ဖြုတ်ယူကြသည်။

အဖေ့ဇက်သည် လိမ်လျက်ရှိ၏။ ငွေအိမ် အဖေ့အနား ပြေးသွားပြီး
အဖေ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အဖေ၏တစ်ကိုယ်လုံး မွန်ထူ
နေအောင် ဓာတ်ငွေ့စော်နံ့နေသည်။

“ “အဖေ ... အဖေ ...” ”

အဖေ လုံးဝမလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ဘကြီးသိန်းက အဖေ့ကို သစ်ပင်ရိပ်
သို့ခေါ်သွားရန် အမိန့်ပေးသည့်အခါ လူ ၄-၅ယောက် ဝိုင်းပွေ့ပြီး ယပ်
ခတ်သူကခတ်၊ နှာခေါင်းဝသို့ သံပရာသီးကပ်သူက ကပ်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြု
စုရင်း အရိပ်ရှိရာ ခေါ်သွားသည်။ ငွေအိမ်သည် အသက်မရှုတစ်ချက်၊ ရှု
တစ်ချက် သတိလစ်နေသော အဖေ့အား တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ရင်း ဖြစ်ပျက်
သွားသည့် အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ဘကြီး
သိန်းကတော့ သူ့တာဝန်မကင်းသလို ဖြစ်နေ၍ သွေးရှူး သွေးတန်းဖြေ
ရှင်းနေသည်။

“ “ဒီလူက ဘာအချက်မှ မပြဘူးဗျ ... ကျုပ်လဲ သူ့အချက်ပြတာကို
စောင့်နေတာပဲ” ”

ငွေအိမ် အဖေအနားတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီးနောက် မျက်ရည်စက်

များ တစ်လိမ့်ချင်း လိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။

“ “ဆေးဆရာ ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ” ”

“ “ဆေးရုံပို့ရင် ကောင်းမယ်၊ သူဌေးဆီကို အကြောင်းကြားစမ်း” ”

“ “ဦးစံမြင့် ..... ဦးစံမြင့်...” ”

“ “ဒီလူ တစ်ခုနဲ့ ထိခိုက်မိပြီး သတိလစ်သွားလို့များ ကြိုးမလုပ်နိုင်
တော့တာလား” ”

“ “ထိခိုက်စရာ ဘာမှမရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆင်းတူးတုန်းကတော့ ချောလို့ပဲ
ဓာတ်ငွေ့နဲ့ကတော့ မွန်နေတာပဲဗျို့” ”

“ “တွင်းဖမ်းလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ မုန့်ဖြူ မုန့်နီတင်တဲ့နေ့က
ကိုစံမြင့်ကြီး မလာဘူးလေ” ”

“ “ဪ .... မလှရင်နယ်” ”

တစဟ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများအကြားမှ ပျော့ခွေစွာ သတိလစ်

နေသော အဖေကို ငွေအိမ်ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

အဖေဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အဖေ ဘာကြောင့် ကြိုးစကိုမဆွဲ

တာလဲ၊ ငွေအိမ် မတွေးရဲပေမယ့် တွေးလိုက်မိပြီ။ ငွေအိမ်သည် ဘာကိုမျှ

မတတ်နိုင်တော့သည့်ဘဝမှာ ရှိုက်၍သာ ငိုနေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံး ငွေအိမ်ကို ဆွဲထူကြသည်။ ထို

နောက် ငွေအိမ် မကြားပုံဆိုး စကားကို ငွေအိမ်အား ခပ်တိုးတိုးပြောကြ

သည်။

“ “အသက်မရှိတော့ပါဘူး .....” ”

ပျော့ခွေနေသော အဖေ့ကို ငွေအိမ် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။

အဖေ ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သူများမသိပေမယ့် ငွေအိမ်သိ
တယ်အဖေ။

အကယ်၍သာ ကိုမင်းခေါင်နှင့် ဖြစ်သည့်ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်
ပြောခဲ့လျှင် အဖေ အသက်သေဆုံးချင်မှ ဆုံးလိမ့်မည်ဟု တွေးကြည့်ပြီး
ငွေအိမ်မှားသွားသလားဟု နောင်တရမိသည်။ ငွေအိမ်၏ မိုက်မြစ်ကို ငွေ
အိမ်ခံဖို့ အဆင်သင့်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏အမိုက်ဒဏ်ကို ယခုလို
အဖေက ဝင်ပြီးခံယူသွားလိမ့်မည်ဟု ငွေအိမ် တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးချေ။
အခုတော့ ငွေအိမ် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ငွေအိမ် ဆက်လက်
အသက်ရှင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ငွေအိမ် ဘယ်သူ့အတွက်ဆက်
ပြီး အသက်ရှင်ရမှာလဲ၊ ဘာအတွက် ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရမှာလဲ။
ငွေအိမ်သည် လူစုလူဝေးမှ ဝေးရာသို့ ပြုန်းခနဲ ထွက်ပြေးလေသည်။
ရုတ်တရက်ကြောင်နေသော ရေနံတွင်း အလုပ်သမားများသည် ခဏကြာ
တော့မှ သတိရလာပြီး ကောင်မလေးနောက် အပြေးလိုက်ကြသည်။ ငွေ
အိမ်သည် တောင်ကြိုတောင်ကြား ရေနံစင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်ပြီး
ဦးတည်ရာမဲ့ ပြေးလွှားနေ၏။ သံငြမ်းစင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ရေနံလှောင်ကန်များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ လက်တွင်းများစွာ ကျော်
ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကတ္တီရာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သည်။ သို့သော် ငွေ
အိမ်သည် အနည်းငယ်မျှ နားခြင်း မရှိ၊ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားလျက်
ရှိသည်။ ဂျိဒ်ဆွန်လမ်းအတိုင်း မပြေးဘဲ ရွှေဘုံသာရပ်ကွက်လမ်းဆီသို့
ပြေးလေသည်။ လမ်းမပေါ်မှာ အပြင်းမောင်းလာသော ကားကြီးတစ်စီး
သည် ငွေအိမ်ကိုမြင်တော့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ကားကြီးသည် ဘီး
ပွတ်တိုက်သံ ဆူညံစွာဖြင့် ရပ်တန့်သွား၏။

မိမိကိုယ်ခန့်အား ကားကြီးက နင်းဖြတ်မသွားသောအခါ ငွေအိမ်
သည် နေရာမှာ တစ်ခဏ တွေ့ဝေစွာရပ်နေသေး၏။ ကားပေါ်ကဒရိုင်ဘာ
ဆင်းလာသည်ကို မြင်သည့်အချိန်၊ နောက်မှ လူစုလူဝေးက လှမ်းခေါ်
ဖျောင်းဖျသံကို ကြားချိန် .... ထိုအခါကျမှ မိမိရှေ့ဆက်ပြေးရဦးမည်ဟု
သတိရသွားသည်။ ထို့နောက် ငွေအိမ် ပြေးပြန်လေသည်။
ငွေအိမ်ထံသို့ ညနေကျမှသွားလျှင် အိမ်မှာ သူ့အဖေနှင့်ပါတွေ့ရမှာ
စိုးသဖြင့် နေ့ခင်းသွားဖို့ စိတ်ကူးပြီးနောက် ခင်မင်း ရေစောစောထချိုး၏
သနပ်ခါးရေကျဲ ပါးပါးကလေးလူးပြီးနောက် အင်္ကျီနှင့်ထဘီကို ရွေးနေ
ချိန်မှာပင် ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဖေဖေ အခန်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး
တံခါးခေါက်သည်။

“ “ခင်မင်း .... ဖေဖေ တွင်းဘက်ကို ခဏသွားရမယ်၊ အလုပ်သမား
တစ်ယောက် မတော်တဆဖြစ်လို့တဲ့။ သမီး အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီး စောင့်

ကြည့်လိုက်၊ ကြားလား” ”

ခင်မင်းသည် ဝတ်တော့မည့်အင်္ကျီကို ကိုယ်မှာကပ်ကြည့်နေပြီနောက်
အနည်းငယ် အလိုမကျဖြစ်သွားရာက “ဟုတ်ကဲ့ဗေဗေ” ဟု အော်လိုက်ရ၏
ဗေဗေထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းပြီးမှ အသံပြုပြန်သည်။

“ “ဪ ... ဖြစ်တဲ့အလုပ်သမားက ဦးစံမြင့်တဲ့၊ ဟိုကောင်မလေး
အဖေပဲ” ”

ခင်မင်းကိုယ်မှ အင်္ကျီကလေး လျှောခနဲ အောက်သို့ကျသွား၏။ရုတ်
တရက် လန့်ဖျပ်သွားပါသည်။ ဦးစံမြင့် ... ဟိုကောင်မလေးအဖေ။ ခင်

မင်းခုတင်ပေါ်မှာ တုန်လှုပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အလုပ်သမားတစ်
ယောက် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာ ရေနံတွင်းတွေအတွက် မဆန်း
ပါ။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူက ဦးစံမြင့်ဖြစ်နေတာလည်း မဆန်းပါ။ သို့သော်
အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ခင်မင်းကို သည်အကြောင်း ထည့်ပြောသွားရပါသ
လဲ ...။ ခင်မင်းနှင့် မင်းခေါင်၏ အကြံအစည်တွေကို ဗေဗေသိနေပြီဟု
သွယ်ဝိုက်အသိပေးလိုသည်များလား။

ခင်မင်းသည် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါ
သည်။

အို ... ဒါတိုက်ဆိုင်တာပါ။ ဗေဗေ ဘာလို့သိရမှာလဲ။ သိစရာအ
ကြောင်းမှ မရှိတာ။ ငွေအိမ်ဖခင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းသည် ခင်မင်းတို့
မောင်နှမအတွက် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူအား ခင်

မင်းတို့ ကရုဏာကြေးပေးနေကျ မဟုတ်လား။ ငွေအိမ်လက်ထဲသို့ ကရု
ဏာကြေး သွားထည့်ရင်း မောင်လေး၏ပိုက်ဆံကိုပါ ရောပေးလျှင်ကောင်း
မည်။ ဘယ်သူ ရိပ်မိမှာလဲ။

ခင်မင်းသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွားပြီး အင်္ကျီလုံချည်ကို စိတ်ပါ
လက်ပါ လဲလိုက်၏။ ဂျပန်ပိုးပျော့အင်္ကျီ ကြက်ဥနှစ်ရောင်နှင့် အနက်ခံ
ပေါ်မှာ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ပန်းခက်ပါသည့် ဖဲလုံချည်ကို ဝတ်လိုက်သည်။
အင်း ... သိပ်တောက်ပသွားမလား။ ခင်မင်း လုံချည်ကို ပြန်လဲလိုက်၏။
နီညိုရောင် ကတ္တီပါလုံချည် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကိုသာ ဝတ်လိုက်သည်။
ဖေဖေကား ထွက်သွားချိန်တွင် ခင်မင်း လသာဆောင်ဘက်သို့ ထွက်
လာခဲ့၏။ ဖေဖေကား ပြန်လာသည်အထိ စောင့်ရမည်မှာ သေချာသည်။
ဖေဖေက ခင်မင်းကို ကရုဏာကြေး သွားပေးခိုင်းလျှင် ကောင်းမှာပဲ။ သို့

သော်ရေနံမြေအလုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ ခင်မင်း ဘာတစ်ခုမျှ မသိခဲ့ဖူး၊ မဆောင်
ရွက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ခင်မင်းသွားရမှာ မဟုတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကြီး
ဘခင်အား မိမိကိုပါခေါ်သွားရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထားရမည် ဖေဖေ
မေးလျှင်တော့ တွင်းကြီးမင်းစုထဲက မခင်အေးတို့အိမ် သွားမည်ဟု ပြောရ
မှာပေါ့။ ဦးကြီးဘခင်ကိုတော့ ကလေးမလေးဟာ သနားစရာမို့လို့ ကရု
ဏာကြေးပေးရင်း နှစ်သိမ့်လိုပါသည်ဟု ပြောရမှာပေါ့။

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ်ကျေနပ်သွားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
တစ်ခဏ အဆက်ပြတ်နေသော ခင်မင်းမေသည် ခြံဝင်းရှေ့သို့ မိန်းက

လေးတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာနေသည်ကို ချက်ချင်းမမြင်
လိုက်။ ခင်မင်းမြင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် မိန်းကလေးသည် မြစ်ကမ်းပါး
ဘက်သို့ ခြေဦးတည်နေပြီ။ သို့သော် မိန်းကလေးကို ခင်မင်းသဲသဲကွဲကွဲ
မြင်ရသည်။ ခင်မင်းတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မျှ မမေ့နိုင်တော့မည် ရုပ်
ရည်ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးကို ခင်မင်း ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

“ “ငွေအိမ် ...” ”

ခင်မင်း တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်မိ၏။

ငွေအိမ်၏ ဆံပင်များပြေလျော့ကာ လေဖြင့် ဖွာရာကျနေ၏။ မြစ်
ကမ်းပါးမှလေကြောင့် ငွေအိမ်၏ခပ်တိုတို ထဘီမှာ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲလွင့်
နေသည်။ ကောင်မလေးသည် သည်အိမ်ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပေ။
မိမိတို့ထံ အကူအညီလာတောင်းသည် ဟူသော ထင်မြင်ချက်ကို ခင်မင်း
ချက်ချင်း ဖယ်ထုတ်လိုက်ရ၏။ သူ မိမိတို့ထံ လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထို
ပြင် သူ ဘယ်သူ့ထံသို့မှ သွားနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ အာရုံတွင်ဘာမှရှိ
နေဟန်မတူပါ။ ထို့ပြင် သူ့ရှေ့၌ အိမ်ခြေဟူ၍ မရှိ ...ဘာမှမရှိ၊ ချောက်

ကမ်းပါးကြီးတွေသာ ရှိနေသည်ဆိုတာလည်း သူ သိပုံမရပါ။ သို့မဟုတ်
သူ ဂရုစိုက်မည့်ပုံ မရပါ။

“ “ဟင့်အင်း ..... မလုပ်နဲ့” ”

အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း တကယ်တော့
ခင်မင်းနှုတ်ဖျားမှ တိုးတိုးကလေးသာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေအိမ်

ကတော့ မရပ်မနား ပြေးနေဆဲ.....။

ခင်မင်းသည် ရုတ်တရက် လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်ကာ ရင်
တလုပ်လုပ်ခုန်လျက် အောက်ထပ်သို့ တခိုင်းခိုင်း ပြေးဆင်းသွား၏။
ဆင်ဝင်လှေကားထစ်များမှ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းထွက်လာရာ နောက်
ဘက်မှ ဒေါ်လေးက “မခင်မင်း ... ဘယ်လဲ” ဟုမေးသံကို မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ။
ခင်မင်းမြဲရှေ့သို့ မရောက်မီ ငွေအိမ်နောက်မှ လိုက်လာဟန်ရှိသော လူ
သုံးလေးယောက် ဖြတ်ပြေးသွားကြတာ မြင်ရသည်။
ဘုရား .... ဘုရား ငွေအိမ်ရယ် ... အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရခဲ့ပါ
ဘိခြင်း။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခင်မင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို သရော်လှောင်ပြောင်မိ
၏။ ညတုန်းကပင် မောင်လေးနှင့် ခင်မင်း အပြစ်မဲ့ကလေးလေးကို ဖျက်
ဆီးသတ်ဖြတ်ဖို့ သဘောတူစွာ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်လား။ ငွေ
အိမ်အသက်ကိုတော့ ကလေးအသက်လို ဘာဖြစ်လို့ သွေးအေးအေးဖြင့်
အဆုံးမသတ်စေနိုင်ရမှာလဲ။ သွားပါစေ ... ချောက်ကမ်းပါး အစွန်းထိ
သွားပါစေ ...။

ငွေအိမ်သည် သည်လို ဘဝအဆုံးသတ်သွားလျှင် မောင်လေး၏
ပညာရေးမှာ အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကင်းကင်းနှင့်...
ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူ၊ မင်း မသေရဘူး ...။ အို မင်းကလေးလည်း မသေ
စေရပါဘူး။

ခင်မင်းသည် လူအုပ်နှင့်အတူရော၍ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသည်။
ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ မြင်ကွင်းသည် သွေးအေးအေးဖြင့် မကြည့်ရဲ
စရာပင်ဖြစ်၏။ မီးနီကလေးသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် မတ်မတ်ရပ်
နေသည်။ သူမနောက်မှ လူအုပ်သည် ဆူညံနေရာမှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။
ပြေးလွှားနေရာမှ ရပ်ကာ မဝံ့မရဲ တိုင်းဆသော ခြေလှမ်းများညှပ်ဖင့် မသိ
မသာ လှမ်းကြလေသည်။

“ “ကလေးမ .... ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်၊ မကြံကောင်း မစည်ရာ၊ ဒေါ်ကြီး
တို့ ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ မင်း ဘာမှ အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး ...””
ဘုရား .... ဘုရား ဒါဖြင့် ငွေအိမ်အဖေ ...။ ခင်မင်း၏ ကျောထဲမှာ
စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကမ်းပါးစွန်းမှ ငွေအိမ်သည် ရုတ်တရက် သည်ဘက်သို့ လှည့်ရပ်
လိုက်၏။ ငွေအိမ်၏ ဟန်အမူအရာမှာ အညှို့ခံထားရသူတစ်ယောက်ပမာ
ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသည်။ ငွေအိမ်သည် ခင်မင်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် နောက်
သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ ခင်မင်းပါးစပ်ကို လက်ငါးဖြင့် အုပ်ပိတ်
ကာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။ အနားက လူအုပ်ထဲမှ ဝေါခနဲအသံ
ထွက်လာသည်။ ငွေအိမ်သည် ယခုအခါ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်းစာ
ဆုတ်ရန် မြေနေရာ မကျန်တော့ချေ။

ခင်မင်းသည် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးထွက်လိုက်
၏။

“ ညီမလေး .... ငွေအိမ် ...”

ငွေအိမ်သည် ခင်မင်းရှိရာသို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

ခင်မင်းသည် ဘဝမှာ အနွေးထွေးဆုံး၊ အချိုသာဆုံး အပြုံးကို ကြိုးစားပြုံး
ယူ၍ ငွေအိမ်ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ “မမကို မင်း မှတ်မိပါတယ်နော် ...””

ငွေအိမ်မျက်လုံးမှား တစ်ချက် လက်ခနဲတောက်ပသွား၏။

“ “မင်း ဒီလိုမလုပ်ရဘူး မင်း သေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ...၊ မင်းအသက်
ရှင်နေမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်း သိသလို၊ ကိုယ်လဲသိနေ
တယ်” ”

ငွေအိမ်သည်တွေဝေစွာ မျက်တောင် တစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။

“ “မင်းနဲ့အတူ ဘေးမှာ ကိုယ်ရှိနေမှာလေ ... ငွေအိမ်၊ ယုံတယ်မဟုတ်
လားဟင်၊ မမဆီကို လာခဲ့ပါ” ”

ငွေအိမ်က နွမ်းလျစွာပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏အပြုံးကို မြင်ရသောအ
ခါ ခင်မင်း လှိုက်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွား၏။ လွန်ခဲ့သော နာရီပက်အချိန်ကာလ
အထိ ဤမိန်းကလေးသည် မိမိအတွက် သူစိမ်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။
အနည်းငယ် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ၊ အနည်းငယ် မနာလိုစရာ ဖြစ်ခဲ့သေး၏။
ယခုအခါ ဤမိန်းကလေးသည် မိမိတွက် ညီမအရင်းကဲ့သို့ ရင်းနှီးရမည့်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ မိမိတို့နှစ်ယောက်သည် မည်သူမျှ

မမျှော်မှန်းဖူးသည့် ပေါင်းစပ်မှုမျိုးဖြင့် တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်သွားခဲ့ပြီ

ဤမိန်းကလေးငယ်၏ သွေးသည် မိမိ၏သွေးဟု ခံစားနေရပြီ၊ ဤမိန်းကလေးငယ်၏ အသက်သည် မိမိ၏အသက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤမိန်းကလေးငယ်၏ ထိခိုက်နာကျင်မှုသည် မိမိ၏ထိခိုက်နာကျင်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအတွက် လုံလောက်သော သက်သေတစ်ခုလည်း မိန်းကလေးကိုယ်ခန္ဓာတစ်နေရာရာတွင် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ မောင်လေးမင်းခေါင်၏ သွေးသည်လည်း မိမိ၏ သွေးပဲဖြစ်လေသည်။

“ “လာ ... ညီမလေး” ”

ထို့နောက် ငွေအိမ်သည် ခင်မင်းရှိရာသို့ တွန့်ဆုတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မပုံမရဲ တိုးကပ်လာသည်။ မောပန်းမှု၊ ကြေကွဲမှုတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လှမ်းပွေ့ယူလိုက်သည့်အခါ ခင်မင်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်စက် လိမ့်ဆင်းကျသွား၏။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၄)

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘဝအတွေ့အကြုံနည်းပါးလျက် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး စာအုပ်ထဲက ဘဝတွေကိုသာ ရင်းနှီးခဲ့ရသော အထက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက်သည် စာဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မဖတ်ဖူးဘဲ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေကို အသက်နှင့်မလိုက်အောင် အမျိုးစုံတွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အောက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်သွားခဲ့သည် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဘဝစီ သီးသန့်ဆက်လက်ရပ်တည်ကြရ

မည်ဟု သူတို့နှစ်ယောက် ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက်သည် တစ်ခုတည်းသော ဘဝကို ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်ကြပြီဟု
မကြာမီမှာပင် သိလိုက်ကြ၏။

နဂိုမူလက ရင်သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသမျှတွေ
သည် ဘာကြောင့်အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်သွားကြသလဲဟု သူတို့ကိုယ်
တိုင် အသေအချာမသိ။ သို့သော် သေချာသည်ကတော့ နှစ်ယောက်လုံး

တွင် ရင်သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ပြိုင်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း သဘော
ထားပြောင်းလဲ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ “ဒီကလေး အသက်ရှင်နေစေရမယ်” ”

ထိုအတွေးသည် မိန်းမနှစ်ယောက်အား ပြင်းပြစွာ လွှမ်းမိုးထားသည်
ဖြစ်ရာ ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတို့၏ လူမှုရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာသန့်စင်မှု
စသည့်အရာများကို စွန့်လွှတ်ပစ်ပယ်ဖို့ပင် ဝန်မလေးတော့ပေ။
ပထမ သူတို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က သတိမထားမိ
နိုင်သည့်အချိန်ကာလအထိ ဟန်မပျက် ဆက်လက်နေသွားကြမည်။ ကိုယ်
ဝန်လရင့်လာသည့်အခါ ပင်းဝရွာဘက်မှ ခင်မင်းတို့ အသိမိတ်ဆွေအိမ်
မှာ ငွေအိမ် သွားနေရမည်။ ကလေးမွေးဖွားပြီးနောက် ငွေအိမ် ရေနံမြေသို့
ပြန်လာရမည်။ ထိုကလေးကို ဖေဖေမသိအောင်ဖြစ်စေ၊ ဖေဖေနှင့် အတိုက်
အခံစကားဆို၍ဖြစ်စေ ခင်မင်းမွေးစားမည်။ မင်းခေါင် ဘိလပ်ကပြန်လာ
ပြီး ငွေအိမ်နှင့်လက်ထပ်သည့်အခါ ခင်မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့

ကလေးကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်မည်။ ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး

စိတ်ပေါ့ပါးသွားကြသည်။

သို့သော် လောကတွင် မိမိတို့သည် လုံးဝမထင်မှတ်သော ကြောက်

မက်ဖွယ် အံ့သြမှုတွေကို မကြာခဏ ရရှိနိုင်ကောင်းသည်ဟု ဆင်ခြင်ရန်

သူတို့ မေ့လျော့ထားခဲ့ကြလေသည်။

အဖေ သေဆုံးပြီး နှစ်လလောက်အကြာ အဖေသေဆုံးခဲ့သည့်အချိန်

လောက်မှာပင်

ထိုအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။မမခင်မေ၏ “ “ရေနံပုံးတွေ

မယ မရဘူး” ” ဟုမှာထားချက်အရ ငွေအိမ်သည်

အလေးအပင်ဘာပစ္စည်းမှ

မယ မခဲ့တာကြာပြီ။ ရေနံလှောင်ရန်အတွက် ရေနံတွင်းအနီးမှာ မြေကြီးကို

ကျင်းတူးပြီး သရိုးကိုင်သည့် အလုပ်ကိုတော့ သူမ ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်

ကိုင်ခဲ့၏။ တွင်းဝသို့ ဆွဲတင်ပြီးသော ရေနံပုံးများကို လှမ်းဆွဲပြီး ရေနံ

လှောင်ကန်မြေတွင်းထဲသို့ ရေနံလောင်းထည့်သည့်အလုပ်ကတော့သန်မာ

သည့်ယောက်ျားကြီးများ၏အလုပ်သာ ဖြစ်သည်။ ငွေအိမ် ဤအလုပ်မျိုး

ကို လုပ်လည်းမလုပ်နိုင်၊ ဘယ်ယောက်ျားသားတွေကမျှလည်း မိန်းမတွေ

ကို မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပေ။ သို့သော် အပိုဝင်ငွေရအောင် ရေနံထမ်းသည့် အလုပ်

ကိုတော့ အခါအားလျော်စွာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်မိသည်။ တွင်းနှင့် ခပ်ဝေး

ဝေးက လှည်းသွားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရပ်ထားသည့် လှည်းဆီသို့ ရေနံ

ပုံးတွေ ထမ်းသွားရသည့်အလုပ်မှာ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးသည့် ရေဘုံဘိုင်
မှရေကို ပုံးနှစ်ပုံးဖြင့်ထမ်းပြီး အိမ်အရောက်သယ်ရသလောက် ဘယ်တုန်း
ကမှ မပင်ပန်းခဲ့ပေ။

သို့သော် ထိုနေ့ကတော့ ပင်ပန်းခဲ့ရုံမျှမက ခွန်အားပင် မကျန်တော့
ဘူးဟု ထင်မိသည်။ နှစ်ခေါက်ထမ်းပို့ပြီးသည့်နောက် တွင်းဘက်သို့ပြန်
အတက်တွင် ငွေအိမ် မိုက်ခနဲမူးဝေကာ လဲကျသွား၏။ တိမ်ထူထပ်သော
မိုးကောင်းကင်ပြာပြာသည် သူမ မျက်နှာဆီသို့ ရုတ်တရက် နီးကပ်ပြီ
ဆင်းလာပြီးသည့်နောက်တွင် ငွေအိမ် သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

မိနစ်ပိုင်းမျှ သတိလစ်သွားသည့်အချိန်ကာလကလေးအတွင်း လော
ကသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။ ငွေအိမ်အား ပိုင်းကြည့်နေကြသော
မိန်းမများ၊ ယောက်ျားများ၏ မျက်နှာသည် ထူးဆန်းနေ၏။ ဟိုတုန်းက
မျက်နှာများပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်းလဲသွားသော မျက်လုံးများကြောင့်
သူတို့မျက်နှာများကပါ ပြောင်းလဲနေသည်။ ထိုမျက်နှာများသည် ငွေအိမ်

အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်မျက်နှာများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများ
တွင် ဟိုတုန်းကလို နွေးထွေးမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ကရုဏာသက်မှု၊ ခင်မင်ရိုင်း
ပင်းမှုတို့ လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ၎င်းအရာများအစား အံ့သြမှု၊ မနှစ်မြို့မှု၊
အထင်သေးစက်ဆုတ်မှု၊ ရှောင်ဖယ်စိမ်းကားလိုမှုတို့ ဝင်ရောက်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ ဤမိနစ်ပိုင်း အချိန်ကာလအတွင်း သူမ၏ဘဝသည် လူအများ
ရှေ့မှောက်မှာ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူမမှာ ရှိသ

မျှ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး သိမြင်သွားကြပြီ။

“ “ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ ညည်းသိရဲ့လား ငွေအိမ်” ”

အဖေအသုဘတွင် ငွေအိမ်အား ဖေးမကူညီပေးခဲ့သည် စိတ်သဘော
ကောင်းသော အဒေါ်ကြီးသည် ယခုအခါ ငွေအိမ်အား မကြည့်ဖူးသည့်
အကြည့်မျိုးဖြင့် ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်လေသည်။

ငွေအိမ်သည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ကန့်ာရပင်အကိုင်အကြား
မှဖြတ်မြင်နေရသော မိုးကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဘယ်
တုန်းကမျှ မရှိခဲ့ဖူးသည့် ခွန်အားသတ္တိဖြင့် အေးစက်စွာဖြေလိုက်၏။

“ “သိပါတယ်” ”

အဖြူရောင် တိမ်အဆုတ်လိုက် အလိပ်လိုက်သည် ပြာလွင်သော
ကောင်းကင်နောက်ခံဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ အဲသည်
တိမ်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို မကဲ့ရဲ့တတ်ဘူး၊ ထင်မသေးတတ်ဘူး၊
အပြစ်မတင်တတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လေထုရဲ့
ပြုပြင်ဖန်တီးမှုကို ခံနေရလို့ပဲ။ သူတို့ဟာ ငါ့လိုပဲ ဘဝတူတွေ ...။

“ “ညည်းဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့ အဖေက ဘယ်သူလဲ” ”

ငွေအိမ်သည် သက်သက်သာသာပင် ပြုံးနေ၏။

“ “နေစမ်းပါဦး မယ်ရှင်ရယ် .... အဲဒီလို မမေးပါနဲ့၊ ကလေးမ အဖြေ
ခက်နေမှာပေါ့။ ဖြည်းဖြည်းတော့ ကျုပ်တို့ သိရမှာပေါ့။ သူ့အဖေ မရှိတဲ့
နောက် ကျုပ်တို့ပဲ အဖေ၊ အမေ လုပ်ရမှာပေါ့တော်” ”

ငွေအိမ်သည် မိမိဘက်မှ ရပ်တည်ကာ မေးခွန်းကို တားမြစ်လိုက်
သော အဖွားကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိသည်။ အဖွားကြီးသည်သူမ
ထံမှ အဖြေကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ယူမည့်ဟန်ရှိသည်။ အမေစိန်ရယ် ....
ကျွန်မ ဖြေလို့မဖြစ်လို့ပါ။ ဖြေလိုက်ရင် ကျွန်မချစ်သူ ဒုက္ခရောက်သွားပါ
လိမ့်မယ်။ သူ့မှာ အိပ်မက်တွေ ရှိနေတယ်အမေ...၊ ကျွန်မ လိုက်လို့မမီ
အောင် ကြီးကျယ်တဲ့အိပ်မက်တွေ...။ ကျွန်မကြောင့် အဲဒီအိပ်မက်တွေ
ပျက်မသွားရဘူးလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။

“ “ကျွန်မ နေကောင်းသွားပါပြီ” ”

ငွေအိမ်သည် လူးလဲထလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘီအိုစီစက်တွင်း
ရှိရာမှ ပြန်လာသော တွင်းပိုင်သူဌေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူဌေး
သည် ငွေအိမ်တို့လူစုရှိရာသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်
သည်။ သူ့ဘေးမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် စကားပြောရင်းပါလာ၏။
ငွေအိမ် လျင်မြန်စွာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူဌေးသည် ငွေအိမ်ကို
မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးတော့မှာလား။ ငွေအိမ် ဘာမှမဖြေမိစေနဲ့ နော်
.... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားတင်းလျက် ဖြူဖျော့သောနှုတ်ခမ်းဖြင့် အားနည်းစွာ
ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ဦးမြသာသည် ငွေအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက် ငွေအိမ်မျက်
လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ၏အသံ
သည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ငွေအိမ်သည် ဒူးညွတ်သွားမတတ်

တုန်လှုပ်နေသော ကိုယ်ကို အားတင်းရပ်လျက် သူထွေးအားစူးစမ်းသော
မျက်လုံးများဖြင့် မကြောက်မရွံ့ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူဌေး၏မျက်လုံး
များကို ငွေအိမ်သိသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တင်းမာသောမျက်လုံး
များဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများအရ ငွေအိမ်အား သူဘာမေးခွန်းမှ မေး
တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ငွေအိမ်သိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငွေအိမ်
ထံမှ သူမကြားရသည့် အဖြေမျိုးထွက်လာမှာ သူစိုးရိမ်နေလို့ပဲဖြစ်သည်။
ငွေအိမ်ပါးစပ်မှ စကားတစ်ခွန်းသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပွန်းပဲ့ရှာသွား
လိမ့်မည်ဟု သူ စိုးရိမ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့မျက်လုံးများသည် တုန်
လှုပ်မှုမှ ခြိမ်းခြောက်မှုသို့ ပြုန်းခနဲ ပြောင်းလဲသွားသည်။
ငွေအိမ်အပေါ် အထင်သေးလိုက်လေခြင်း ဦးလေးရယ် ...။ ဦးလေး
ရဲ့သားကို ထိခိုက်မယ့် ဘယ်စကားမျိုးကိုမှ ငွေအိမ်မပြောနိုင်ဘူးဆိုတာ
ဦးလေး သိဖို့ကောင်းပါသည်။ ဦးလေးရဲ့သားကို ဦးလေး မညှာတာမှာစိုး
လို့၊ ရက်စက်မှာစိုးလို့ ကျွန်မက အအံ့သြခံ၊ အရှက်ကွဲခံပြီး ညှာတာ
လိုက်ရပါပြီ။
ငွေအိမ်၏ ရဲရင့်အေးစက်သော မျက်ဝန်းများကို စိမ်းကားတင်းမာစွာ
စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူဌေးသည် ပြုန်းခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် မိမိအား ဤတွင်းတွင် နေ့စားအလုပ်သမား
အဖြစ်မှ ရပ်စဲလိုက်ကြောင်း တွင်းထိန်းဘကြီးက လာရောက်သတင်းပေး
သောအခါ ငွေအိမ် ထူးပြီး မအံ့သြတော့ချေ။

ဤအဖြစ်သည် ငွေအိမ်၏ အရှက်နှင့် လူမှုရေးကိုသာ ထိခိုက်စေခဲ့
ပြီး စားဝတ်နေရေးကို လုံးဝမထိခိုက်ခဲ့။ ရေနံမြေတွင် လူတစ်ယောက်သည်
အလုပ်လုပ်ချင်သည့်စိတ်ဓာတ်နှင့် လက်နှစ်ဖက်သာ ရှိနေပါစေ၊ ဘယ်
တော့မှ ထမင်းမဝတ်နိုင်ပါ။ ငွေအိမ်ကို ဤရေနံမြေတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။
မြေကြီးမှ တငွေငွေထွက်နေသည့် ရေနံအနံ့နှင့်အတူ၊ ရေနံ၏အပူငွေနှင့်
အတူ ငွေအိမ်ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ရေနံမြေ၏ရနံ့သည် ငွေအိမ်အတွက် ပန်း
ရနံ့တစ်ခုလိုပင် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ရင်းနှီးချစ်ခင်ရသော ရနံ့တစ်ခု
ဖြစ်သည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ၊ အင်အိုစီကုမ္ပဏီ၊ အိုင်ဘီပီကုမ္ပဏီတို့၏
ဒဲရက်ဟုခေါ်သော ရေနံတူး ငြမ်းစင်ကြီးများသည် မိမိ၏ သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်သည်။ သာမန် ရေတွင်းတစ်ခုလိုတူးရပြီး ရေတွင်းမှ ရေပုံးငင်သလို
ကြိုးဖြင့်ဆွဲယူကာ ရေနံထုတ်ရသည့် မြန်မာလက်တွင်းများသည် မိမိ၏
မိသားစုဝင် ဆွေမျိုးများဖြစ်သည်။ ငွေအိမ်သည်မိမိအိမ်ကိုမိမိ ရင်းနှီးသလို
ရေနံမြေကိုရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ဟိုးငယ်စဉ် ကလေးဘဝတုန်းက ဘေးမဲ့သာ
မက တွင်းကုန်း၊ လက်မှတ်ကုန်း ရေနံမြေအနံ့လျှောက်သွားကာ မြေပဲ
လှော်ရောင်းခဲ့ရဖူးသည်။ စကော့လူမျိုးများ တွင်းတူးဗိုလ်အဖြစ်မရောက်
မီ ရှေးပဝေသကီကာလကတည်းက ရောက်နေသော အမေရိကန်တွင်းတူး
ဗိုလ်များနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ အမေရိကန်ကြီးများသည် သျှောင်ပေစူးကလေး
နှင့် ထဘီအထက်ဆင်ပြန့်ကလေးနှင့် နှီးပန်းကလေး ခေါင်းမှာ ရွက်ကာ
မြေပဲလှော်ရောင်းသော မိမိကို လက်ဟန်ချော့ဟန်ဖြင့် စနောက်ကာ ရင်းနှီး
ခင်မင်ခဲ့သည်။ မြေပဲလှော် တစ်မူးဖိုးဝယ်ပြီး တစ်ကျပ်ပေးချင် ပေးတတ်
သည်။ အဖေသင်ပေးသော မတောက်တခေါက် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်

မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါဟု မပီမသနှုတ်ဆက်လျှင်တော့ သူတို့သည် ငွေအိမ်
အား ချိုင်းမှမြှောက်ပွေ့ကာ တဟားဟား ရယ်မောပျော်ရွှင် ခဲ့ကြလေ

သည်။ သပိတ်ဟူသောစကားကို ငွေအိမ်သည် ထိုအမေရိကန်ကြီးတွေ၏
အဖြစ်အပျက်မှတစ်ဆင့် ပထမဆုံး စတင်ကြားဖူးခဲ့ရသည်။ သည်လောက်
ရင်းနှီးရသည့် ရေနံမြေမှာ ငွေအိမ် ထမင်းငတ်မှာ လုံးဝမစိုးရိမ်ရပါ။
ငွေအိမ်သည် အိမ်မှာပင် မြေပဲဆားလှော် လှော်ကာ စက္ကူကန်တော့
လေးများဖြင့် ထုပ်၊ လုံခြုံအောင် သံပုံးထဲ အလုံပိတ်ထည့်ပြီး သံပုံးကို
ကျောမှာပိုးလွယ်လျက် ရေနံမြေအနံ့ ဈေးရောင်းစပြုလေသည်။ ဤအဖြစ်
အပျက်အတွက် မိမိမှာ ဘာမျှထိခိုက်မှာ မဟုတ်ဟု ငွေအိမ်မျှော်လင့်ထား
ခဲ့၏။

သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်သည်ငွေအိမ်ဘဝကိုလုံးဝပြောင်းလဲအောင်
ဖန်တီးလိုက်သည်ကို နောက်မှ သိရ၏။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်သောအခါ မင်းခေါင်သည် ရေနံချောင်းသို့ပြန်
လာခဲ့၏။ သို့သော် မင်းခေါင်သည် ငွေအိမ်ထံသို့ ပြန်လာခြင်းမဟုတ်ခဲ့
ပေ။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နွေရာသီတွင် ငွေဘုံသာစံအိမ်ကြီးသည်
ယခင်နှစ်များကထက် ပို၍ ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည်။ သားအဖသုံး
ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကျေနပ်၊ မနှစ်သက်နိုင်စွာ
ပေါင်းစည်းနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မင်းခေါင်ရောက်ရောက်ချင်း

ဖေဖေမေးသည့် မေးခွန်းမှာ “သား ... စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား” ” ဟူသော
မေး

ခွန်းဖြစ်သင့်သည်ဟု မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ယူဆ၏။ သို့သော် ထိုမေး
ခွန်းကို ဖေဖေ မမေးခဲ့ပေ။

“ မင်းခေါင် .... မင်းဖေဖေကို ဘယ်လောက်အထိ လိမ်ညှာပြီးတော့
ဖေဖေဆီမှာ ဘာအခွင့်အရေးတွေ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ” ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် မင်းခေါင်သည် သောက်လက်စ အအေးဖန်ခွက်
ကို စားပွဲပေါ် ဖျတ်ခနဲ ပြန်ချပစ်လိုက်ရ၏။ ခင်မင်းလည်း ဖျတ်ခနဲတုန်
လှုပ်သွားကာ အားတင်း၍ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရသည်။

“ “ဖေဖေစကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဖေဖေ” ”

“ “မဟုတ်ဘူး၊ မင်း နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာမဟုတ်လား၊
ဖေဖေဆီက ငွေတွေနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနတွေ သားလိုချင်နေသေးသမျှ ဒီမေး
ခွန်းကို သားနားလည်နေရမှာပေါ့” ”

ခင်မင်းသည် မောင်လေးကိုတစ်လှည့်၊ ဖေဖေကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍
ဆိုဗာနောက်မှိုကို လေးကန်စွာ မှီလိုက်သည်။ ဖေဖေမျက်နှာမှာ တင်းမာ
နေ၏။ ဖေဖေဟာ မောင်လေးကို တကယ်ပင် ရက်စက်တော့မှာလား။

“ “မဟုတ်ဘူး၊ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာမှမလိမ်ညှာခဲ့
သေးဘူး။ ဒီတော့ ဖေဖေပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နား
လည်နိုင်ပါ့မလဲ” ”

ဖေဖေက ခပ်မဲ့မိုးပြုံးသည်။

“ “ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းဘာတွေလုပ်မလဲဆို တာတော့ ဖေဖေကို ပြောပြနိုင်မှာပေါ့နော်” ”

“ “အဲဒါတော့ ပြောပြနိုင်တာပေါ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအခြေအ နေကို အခုချိန်ထိ ဖေဖေ မမေးတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေ

မယ့် ကျွန်တော်မျှော်မှန်းသလောက် ဖြေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဖေဖေကိုသတင်း ကောင်းပေးပါမယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အသက် ၂၃ နှစ်မရောက်လာခင် လာမယ့်နှစ်မှာ ဒေလီကို အိုင်စီအက်စ် စာမေးပွဲသွားဖြေချင်တယ်ဖေဖေ၊ အောင်ရင် ကျွန်တော် ဘီလပ်မှာ ကျောင်းသွားတက်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန် တော်လုပ်သမျှ အလုပ်တွေက ဖေဖေအကူအညီမပါဘဲ လုံးဝရမှာမဟုတ် ဘူး ဖေဖေ” ”

ထိုစကားကိုပြောပြီး မင်းခေါင် မျက်လွှာချကာ တစ်ခဏငြိမ်သက် သွား၏။ ဖေဖေက အသံထွက် ရယ်မောသည်။

“ “ဪ ... ဪ ... ဒီလိုတော့လဲ သားက သိနေပါလား” ”

ဖေဖေခနဲ စကားကြောင့် ခင်မင်းအနေရ ကျပ်သွားသည်။ မင်းခေါင် ကတော့ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ၊ မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်မှိန်ဖျော့ဆဲ။

“ “ဒါဖြင့် ဖေဖေသားကို သတင်းတစ်ခုပေးမယ်၊ သတင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး” ”

မင်းခေါင် ဖေဖေကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ငွေအိမ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ဖေဖေ
အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်” ”

“ “ငွေအိမ် .... လာပြန်ပြီ ဒီငွေအိမ်” ”

မနှစ်မြို့ဟန် ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သော မင်းခေါင်ကို ခင်မင်းငေး
ကြည့်နေမိ၏။

“ “အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဆိုင်လို့လား ဖေဖေ” ”

ဖေဖေက မင်းခေါင်မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ သူပြောချင်ရာကိုသာ ဖြတ်
ပြော၏။

“ “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ပဲ၊ သားနားလည်
လား၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ပြောတာ၊ အဲဒီကိစ္စက ဖေဖေ
ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဖေဖေအလုပ်သမားတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာတယ်
လေ၊ ကလေးဖအေနာမည် မေးတော့လဲ ကောင်မလေးက မပြောဘူးတဲ့၊
ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလဲ ငါမကြိုက်ဘူး” ”
မင်းခေါင်၏မျက်ဝန်းတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု အရိပ်တစ်ခုဖျတ်ခ
နဲ့ ဝင်ရောက်လာပြီး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ “ဒီတော့ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်ပေးစေချင်တာလား
ဖေဖေ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဖေဖေလုပ်တာ မှားတယ်လို့
ကျွန်တော်ထင်တယ်” ”

“ “ဘာကွ ...” ”

ဖေဖေအသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ခင်မင်းတုန်သွားသည်။ မင်းခေါင်

က မတုန်မလှုပ်။

“ “ဖေဖေ အဲလို အလုပ်ထုတ်လိုက်လို့ ဒီကောင်မလေးကိုယ်ဝန်ကလဲ
ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေး ဖေဖေအလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာလဲ ပျောက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေအလုပ်သမားထဲက တစ်
ယောက်ယောက်ရဲ့ ကျူးလွန်မှုလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကထင်မြင်လာမှာကိုလဲ
ဖေဖေပျောက်ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေဟာ အလုပ်သမငယ်ကလေး

တစ်ယောက်အပေါ် ရက်စက်တယ်လို့တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ချင်
မြင်လာနိုင်တယ်။ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက ကောင်မလေးက ဖေဖေကို နာ
ကြည်းမုန်းတီးသွားမှာကိုတောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်ဖေဖေ” ”

ဖေဖေက သရော်လှောင်ပြောင်သံဖြင့် ရယ်လိုက်၏။

“ “သူမုန်းတီးတော့ ငါဘာရုစိုက်ရမှာလဲ ... ငါလုပ်တာ ငါ့အတွက်
ရော မင်းအတွက်ရော မှန်တယ်။ ငါအခုလို လုပ်လိုက်တာဟာ ... ငါ့ဂုဏ်
သိက္ခာအတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး မင်းခေါင် ... မင်းအတွက်လဲပါတယ်၊
နားလည်ရဲ့လားဟင်။ မင်းကို သူ့ကလေးအဖေအဖြစ် လက်ညှိုးထိုးလာမှာ
ကို ငါမလိုချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ဒီတော့
မင်း မကျေနပ်ဘူးပေါ့” ”

မင်းခေါင်သည် ပြုံးခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ “ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ အတွေးခေါင်နေတာလဲဆိုတာ

ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတွဲပြီး မြင်နေတဲ့ ဖေဖေစိတ်တွေ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြောင်းမှာလဲ” ”

“ “မင်း တခြားမိန်းမနဲ့ ရတဲ့အခါမှာ ပြောင်းမှာပဲ” ”

မင်းခေါင်သည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ “ကဲ...ဖေဖေ အဲဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန် မိန်းမပေးစားလိုက်တော့ဖေဖေ...၊ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲမယ့်ကိစ္စပျောက်သွားဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဘာမဆို လုပ်ပြဖို့ အဆင်သင့်ပဲ” ”

ခင်မင်းသည် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ မောင်လေးကို စိုက်ကြည့်မိ၏။

သူညာနေတာပါ ... ဖေဖေ သဘောကျအောင် ညာပေးနေတာပါ။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ခင်မင်း သိနေသည်။ မင်းခေါင်သည် အမှန်ကိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းခေါင်မျက်လုံးမှာ ဗလာသက်သက်။ မင်းမှာ ခံစားချက်လုံးဝမရှိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ...သတ္တိကြောင့်တာလား။

“ “သား တကယ်ပြောနေတာလား” ”

“ “ကြော် ... ဖေဖေရယ်၊ တကယ်ပေါ့” ”

ဖေဖေသည် သားကိုမော့ကြည့်လျက် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု တစ်ဝက်၊ ဝမ်းသာမှုတစ်ဝက်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသေး၏။ ပြီးမှ သူစိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေသည့်အချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောသည်။

“ “ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ အခုချိန်ထိ စိတ်ချလို မရသေးဘူး။ ဒီကောင်
မလေးဟာ အရှက်ရှိတဲ့ဟာမလေး မဟုတ်ဘူး။ ကလေးအဖေဟာ သူဌေး
သားမင်းခေါင်ပဲလို့ စွပ်စွဲပြီး ငွေညှစ်တာတွေ ဘာတွေ ...”

ခင်မင်း၏နှလုံးဆီတွင် စူးစူးရှရှအောင့်သွား၏။ ရိုးသားဖြူစင်လှ
သော၊ အနစ်နာခံတတ်သော မိန်းကလေးသည် ဖေဖေစိုးရိမ်နေသည့်အ
ချက်ကို ဘယ်တုန်းကမျှပင် စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပေ။

“ “အဲလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဖေဖေ .... သူ အဲလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ လုပ်
ဖို့အကြောင်းကတော့ ရှိနေတယ်။ သူ့ကို ဖေဖေက အလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့
တယ် မဟုတ်လား၊ သူလက်စားချေဖို့အတွက် ဘာစကားကိုမဆို သူပြော
မှာပဲ။ ကလေးအဖေဟာ ကျွန်တော်လို ပြောရင်လဲ ဖေဖေ မအံ့သြပါနဲ့၊

ရဲတွေကလဲ အံ့သြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယုံကြည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ သူ့
ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ရေနံမြေတစ်ခုလုံး သိနေတာပဲ ဖေဖေ ” ”
မင်းခေါင်သည် ငွေအိမ်အကြောင်းကို ခပ်ပျက်ပျက် သူစိမ်းမိန်းက
လေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောနေသလိုပင် ပြောနေရက်ပေသည်။ ငွေ
အိမ်ဟာ သူ့ချစ်သူ မဟုတ်ခဲ့သလို ... သူ့ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတာ
မဟုတ်သလိုပါပဲလား။

“ “အေးကွ ... အဲဒါဟုတ်တယ်” ” ဖေဖေသည် သား၏သဘောထားကို
သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေ၏။

“ “သူ ငွေညှစ်စွပ်စွဲလာရင်လဲ သက်သေပြပါစေပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ သူ

ဘာမှသက်သေပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဖေဖေ
ဘက်မှာတော့ သက်သေတွေ အများကြီးလေ” ”
ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်ထံမှ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိ၏။ သူတို့ထံမှ
ဘာစကားကိုမျှ မကြားရတော့သောအခါ ခင်မင်း ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထ
ရပ်လိုက်မိတော့သည်။
လောကတွင် ကြုံတွေ့ရတတ်မြဲဖြစ်သည့် မမျှော်လင့်သော အံ့သြ
ဖွယ်ကိစ္စတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရင်ဆိုင်ရန် လုံးဝကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့
ခြင်းမရှိသော ခင်မင်းသည် မောင်လေးမင်းခေါင်၏ စိတ်သဘောထားကို
မယုံမရဲ မျှော်လင့်ချင်နေသေး၏။

ဖေဖေမရှိသည့်အချိန် မောင်လေးနှင့်နှစ်ယောက်ချင်းရှိနေသည့်အချိန်
တို့တွင် ကိုယ်ဝန်ကိစ္စနှင့်ပတ်သတ်၍ သူ့အကြံအစည်တို့ကို မောင်လေး
က ပြောပြအသိပေးလေမလားဟု မျှော်လင့်ချင်နေသေး၏။ သို့သော် နှစ်
ရက်သုံးရက်ကြာသည်အထိ ခင်မင်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့နေသည့်
တိုင်အောင် မင်းခေါင်ဘက်က ဘာစကားမှ ဖွင့်ဟမပြောခဲ့။ မင်းခေါင်
သည် အချိန်ရှိသရွေ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ရာဇဝင်
စာအုပ်ထူကြီးများကို အခန်းအောင်း၍ ဖတ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်လမ်းလျှောက်၍ စာအုပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ညှပ်ပိတ်
ကာ တတွတ်တွတ် စာပြန်နေတတ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ငွေအိမ်ဆိုတာ
လည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်

၏အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ရင်း မကျေမနပ် အားမလို အားမရ
ဖြစ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကာယကံရှင်က လျစ်လျူရှုရက်လွန်းပေမယ့် ဘေး
လူက မနေသာတော့ပေ။ မင်းခေါင်ခြံထဲဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ရင်း စာ
ဖတ်သည့် ညနေခင်းအချိန်တစ်ခုတွင် ခင်မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးကြည့်
မိတော့သည်။

“ “မောင်လေး ... မင်း ငွေအိမ်ဆီကို မသွားဖူးလား” ”

မင်းခေါင်သည် ထိုမေးခွန်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား
ဟန်မရှိချေ။ မြင်းပွဲ မသွားဘူးလားဟူသော မေးခွန်းမျိုး အမေးခံလိုက်ရ
သလိုပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ အဖြေပေးခဲ့၏။

“ “မသွားဘူး” ”

ခင်မင်းသည် ဘုရားတမိလျက် မင်းခေါင်ကို မျက်လုံးအပိုင်းသား
ဖြင့် ငေးမိသည်။

“ “ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊ ငွေအိမ်အတွက် ....” ”

မင်းခေါင်၏ မျက်လုံးတွင် ဒေါသနှင့် ခက်ထန်မှုအရောင်များ ချက်
ချင်းလွှမ်းလာ၏။

“ “အခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ မမ၊ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ရှင်း
ပစ်ဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကိုလဲ ပြောတယ်၊ မမကိုလဲ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒီဟာကို မရှင်းပစ်ခဲ့ဘူး၊ မရှင်းတော့ ခုလို သူ့အရှက်ကွဲခံတာ သူ့ရွေး

ချယ်မှုနဲ့သူပဲ” ”

“ “ဘာ .... ရွေးချယ်မှု ...၊ ဘုရား ဘုရား ....””

ခင်မင်း၏ မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူရှိန်းသွား၏။မင်းခေါင်မျက်နှာကို ဒေါ
သတကြီး ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ခင်မင်း ရှက်သည်။ဤစကား
မျိုးသည် မောင်နှင့်အစ်မပြော၍ ကောင်းသည့်စကားမျိုးလည်းမဟုတ်ချေ။

“ “သူ့ကို အခုနေ ကျွန်တော်သွားတွေ့ရင် ကျွန်တော်ဟာတရားခံပါဆို
တာ ပတ်ဝန်းကျင်သိအောင် ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်တော်
ပါ အရှက်ကွဲသွားမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျ သူ့ကိုယူလိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါ
ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်တွေ ...””

“ “မင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး အရှက်ကွဲသင့်တာပဲ” ”

မင်းခေါင်၏မျက်နှာကို ခင်မင်းကြည့်၍ မမြင်ရသော်လည်း ရယ်သံ
ကို ကြားရသမျှကတော့ မင်းခေါင်မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုနှင့် အကြင်နာဆို
တာ တစ်စိုးတစ်စေ့မျှပင် ရှိမနေပါ။

“ “တကယ်ဆို ဒီကိစ္စဟာ မင်းရှုပ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား ... အခု
လို သူ့ခမျာလေး သူတစ်ပါးရဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားအောက်မှာ အရှက်ကွဲနေရတဲ့
အချိန် မင်းရဲ့နှစ်သိမ့်မှု၊ အားပေးမှု၊ ကာကွယ်မှုတွေဟာ သူ့အတွက်ဘယ်
လောက် အားရှိလိုက်မလဲ” ”

“ “မမ ... ဒီကိစ္စမှာ မမ ဒါ့ထက်ပိုဝင်လို့မကောင်းဘူး၊ မပြောသင့်တဲ့
စကားတွေ မမကို ကျွန်တော် ပြောမိသွားရင် မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့်

မမ သိထားဖို့က အခုလိုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ အိုဗျာ .... ဒါတွေ မမကြားဖို့၊
မသင့်တော်ပါဘူး၊ ဒီမယ် ... မမရဲ့ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တယ်ဆို
တဲ့စကားပုံ မမကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မမစွပ်စွဲသလောက်တော့ ကျွန်
တော့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ကြီး မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ... နှစ်ဦးသဘောတူ ” ”
ခင်မင်းသည် ပြုန်းခနဲ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အဲသည်
စကားမျိုး မမရဲ့မောင်လေးက ပြောလိုက်သတဲ့လား။ အဲဒါဟာ ခင်မင်းရဲ့
မောင်လေးတဲ့လား။ ခင်မင်းသည် ဒေါသကြောင့် လက်ဖျားခြေဖျားတွေ
အေးစက်ကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လျက် နှုတ်ခမ်းများသာ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေ၏။ စကားတစ်ခွန်းမှပင် ထွက်မလာ။ ခင်မင်း၏ ဒေါသကို သူက
မသိဟန်ဆောင်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။
“ “တကယ်တမ်း ပြောရရင် ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ် ကျွန်တော်ရပ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာသူ့ကိုလက်ထပ်
ဖို့ တကယ်စိတ်ကူးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုချိန်မှာ အားလုံးလွန်သွားပြီ

မမ၊ ကိစ္စက ရှုပ်ထွေးနေပြီ၊ အခုချိန် ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့က ဝင်ရပ်ပေး
ရင်လဲ ရှုပ်နေတာတွေ ရှင်းမသွားဘူး၊ တစ်ယောက်အရှက်ကနေ နှစ်
ယောက်အရှက်၊ သုံးယောက်အရှက် ဖြစ်ရုံပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ
ဆုံးရှုံးရမှာတွေက မနည်းဘူး။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ပဲ အရှက်ကွဲခံတော့
မယ် ...။ ကျွန်တော် မဝင်တော့ဘူးလေ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ချုပ်တွဲလမ်းကို
မှ သူမလျှောက်ချင်ဘဲ၊ သူ့လမ်းသူ ရွေးတာပဲ၊ သူလျှောက်ရဲလို့ ရွေးတာ

လျှောက်ပါစေပေါ့” ”

“ “မင်းခေါင် ....” ”

ခင်မင်း၏ နှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားတစ်လုံးသာ အနိုင်နိုင်ရွတ်ဆိုနိုင်၏။
ခင်မင်းဘဝမှာ မကြုံဖူးသည့်အရာများ၊ မမျှော်လင့်ဖူးသည့် စကားများကို
မင်းခေါင်ပါးစပ်မှ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံ
ကြည်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ ခင်မင်းရဲ့မောင်လေးတဲ့ ...။ ခင်မင်း ချစ်လှစွာသော
မောင်လေးတဲ့ ...။

လူယုတ်မာ၊ ခွေး၊ မိုက်ရိုင်းပက်စက်လှတဲ့ကောင် .... ထိုစကားလုံး
များကိုတော့ မောင်လေးကြားအောင် ပြော၍ မထွက်ဘဲ ခင်မင်း ရင်တွင်း
မှာပင် ပူလောင်ကြမ်းရှသော ဝေဒနာဖြင့် မျိုချပစ်လိုက်ရပါသည်။ မင်းမှာ
အစ်မတစ်ယောက်လုံး ရှိနေလျက်နဲ့ ဒီစကားမျိုး မင်းပြောရက်သလား။
ငွေအိမ်လေး ....။ အင်္ဂလန်မှပြန်ရောက်လျှင် သူမကို လက်ထပ်ယူ
မည်ဟုမျှော်လင့်ကာ ကြည်နူးနေသူ မိန်းကလေး ....။ အဲသည်မိန်းကလေး
သည်စကားတွေကို ဘယ်လိုနားမျိုးဖြင့် ကြားရဲနိုင်ပါ့မလဲ။ ငွေအိမ်နားသို့
ရောက်အောင် ခင်မင်းကရော ဘယ်လိုနှုတ်ခမ်းမျိုးဖြင့် ပြောထွက် ရက်
ပါ့မလဲ။ ဒါဖြင့် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးရသည့်သောကနှင့် ရှက်ရွံ့မှုတို့

၏နောက်မှာ ငွေအိမ်အတွက် နားခိုပုန်းကွယ်စရာ ဘယ်မှာမှ မရှိနိုင်တော့
ဘူးပေါ့။ သည်ပြဿနာအတွက် ငွေအိမ်ဘယ်လို ခွန်အားမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းနိုင်မလဲ။ ခင်မင်းကရော ဘာတွေများ ကူညီဖေးမနိုင်မှာလဲ။

“ “ဖေဖေကို တိုင်လိုက်မယ် ဆိုရင်ကော ....” ”

ခင်မင်း၏အတွေးသည် နှုတ်ဖျားမှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးချက်ချင်း
ပင် ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မောင်လေးရဲ့
ပညာရေး ....ဖေဖေက...။

“ “ဘာပြောတယ် မမ၊ ဖေဖေကိုတိုင်မယ် ဟုတ်လား” ”

အို ...မဟုတ်ဘူး။ ခင်မင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် မင်းခေါင်
က ခင်မင်း၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယမ်း
လိုက်၏။ နာကျင်မှုကြောင့် လွတ်ခနဲအော်ရင်း မင်းခေါင်မျက်နှာကို
အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသည့်အခါ ခင်မင်းမမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ “ဒီကိစ္စတွေကို ဖေဖေ ဘာမှမရိပ်မိဘူးလို့ မမထင်နေတယ်...ဟုတ်
လား၊ မမတိုင်မှ ဖေဖေက သိမှာတဲ့လား၊ ဖေဖေ အဲလောက် အလိမ့်မယ်
လို့ မမ ထင်နေသလား” ”

ထို့နောက် ခင်မင်း၏လက်ကို မင်းခေါင်က လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
စောစောက ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းစွာ စကားပြောခဲ့သူမှာ သူ မဟုတ်သလို
ပင် မင်းခေါင်၏ မျက်နှာက ပြေလျော့သွား၏။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်သည်။

“ “မမရယ် .... အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့လူကို သွားနှိုးဖို့ ကြိုးစားမ
နေပါနဲ့၊ နောက်ပြီး မမ လူတွေအကြောင်း ဘာမှမသိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာ

ကိုယ် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ နေစမ်းပါ” ”

ထို့နောက် တစ်ချက်ပြီးပြီ သူလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ခင်မင်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု၊ နားမလည်နိုင်မှု၊ အံ့သြချောက်ချားမှု

တို့ကြောင့် တရိပ်ရိပ်မှူးဝေ၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ခင်မင်းဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒ

ကတော့ ဖေဖေနှင့် မောင်လေးကို လူပီသစေချင်တာပါပဲ။ ဖေဖေဘက်က

လည်း အဆင့်အတန်း၊ ဂုဏ်ပကာသန ဆိုတာတွေကို ပစ်ခွာပြီး မိန်းက

လေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ရိုးသားစွာမြင်ဖို့

ကောင်းသည်။ မောင်လေးဘက်ကလည်း မိမိ ကာယကံမြောက်လွန်ကျူးမိ

သော အပြစ်အတွက် (မိန်းကလေးက ဆွဲဆောင်လို့ပါရသည်ပဲ ဖြစ်စေ)

မိမိ တာဝန်ယူရဲသည့်သတ္တိ ရှိဖို့ကောင်းသည်။ ဟောဒါဟာ ကျွန်တော့်

ချစ်သူ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး၊ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ဝန်...ဟု

လောကပတ်ဝန်းကျင်ကို မိန်းကလေး၏ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ

ရင်ဆိုင်ပြလိုက်စေချင်သည်။ ဖခင်က ကျောင်းစရိတ် မထောက်ဘဲပစ်ပယ်

ထားလျှင် ဆက်မတက်နှင့်ပေါ့။ မိမိသည် ဘီအေဘွဲ့ရတော့မှာ သေချာနေ

ပြီပဲ။ အရေးပိုင်မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မြို့အုပ်တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပဲ။ အလုပ်လုပ်

ရင်း ငွေပြန်စုကာ အိုင်စီအက်စ် စာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေလိုကော မရနိုင်ဘူး

လား။သည်လိုဆိုလျှင် မင်းခေါင်သည် ကိုယ့်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သည့်

စာနာစိတ်ရှိသည့်၊ ခေါင်းဆောင်ပီသသည့် အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်

ဖြစ်လာပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် အရာရှိတစ်ဦးလည်းဖြစ်

လာနိုင်သည် မဟုတ်လား။

သို့မဟုတ် ဒါတွေအားလုံးဟာ ခင်မင်း၏ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်သူရဲ
ကောင်း စရိုက်လက္ခဏာတွေပဲလား။ ခင်မင်း မသိနိုင်ပါ။ တကယ့်ဘဝဆို
တာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုလိုတော့ အပြစ်ကင်းစွာ ပြီးပြည့်စုံနိုင်လိမ့်မည်မထင်ပေ။
ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၅)

ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမကြီးငယ်တို့၏ ကဲ့ရဲ့မျက်လုံး၊ တအံ့တဩ
ရှုတ်ချဟန်မျက်လုံးတို့ကို ငွေအိမ်သည် ခေါင်းကိုမော့လျက် ရင်ကိုချီ
လျက် မထီတထီ အပြုံးကလေးကို ဖွတ်ပြုံးကာ တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့၏
သူတို့သည် ငွေအိမ်၏ မြေပဲဆားလှော်ကို စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် အားပေးဝယ်
ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ငွေအိမ်မှိုက်ကိုကြည့်ကာ
“ဘယ်နှစ်လ၊ရပြီလဲ” ”

ဟု မေးတတ်ကြသည်။ “ဆန္ဒငွေ ဘာတွေလုံးထားပြီးပြီလား၊ ငါတို့
လုပ်ပေးဖို့ လိုတာရှိရင်ပြောနော်” ” ဟု သူတို့ကပဲ
စကားကမ်းလှမ်းကြပြန်

၏။ “ထဘီစုတ်တွေ၊ပုဆိုးစုတ်တွေ ရသမျှစုပြီး အခုနေ
လျှော်ထားဟဲ့” ” ဟု

အကြံပေးသူကပေးကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ငွေအိမ်သည်မျက်နှာကိုမော့
လျက် ပြုံး၏။

“ “မမခင်မင်းမေက အဲဒီကိစ္စအားလုံး သူတာဝန်ယူမယ်တဲ့။မမခင်မင်း

မေဆိုတာကိုသိရဲ့လားဟင်၊ သူဌေးသမီးတော့်၊သူဌေးဦးမြသာရဲ့သမီး၊ချော
လိုက်တာမှ မှန်လို့” ”

တကယ်ပင် ခင်မင်းမေသည် ဒေါ်လေး၏အကူအညီဖြင့် သားဖွား
မည့်မိခင်တစ်ယောက် လိုအပ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းများကို အစုံသိမ်းဆည်းစု
ဆောင်း၍ မကြာခဏဆိုသလို ငွေအိမ်ထဲ ဖခင်မသိအောင် တိတ်တခိုးလာ
လာတွေ့တတ်သည်။ ငွေအိမ်ပိုက်ကို ခင်မင်းက ချစ်ခင်ကြည်နူးစွာ လက်
ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်သောအခါ နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြ၏။

“ “ဟောဒီမှာ ကလေးအနီးတွေ၊ မမမေ ကိုယ်တိုင်ချုပ်လာခဲ့တာ” ”

စက်ဖြင့် ချုပ်လျှင် ဧည့်ခန်းမှာ လူမြင်မှာ၊ အသံကြားရမှာ စိုးသဖြင့်
ထိုအနီးများကို ညည အိပ်ခန်းထဲမှာ တိတ်တဆိတ် လက်ဖြင့်ချုပ်ခဲ့ရ
ကြောင်း ငွေအိမ်ကို သူမ မပြောခဲ့ပါ။ ငွေအိမ်က ဖြူဖွေးသန့်စင်လွန်း၍
ပြာလဲ့နေသော အနီးထပ်ကြီးကို တမက်တမော ရင်မှာအပ်ကာ ကြည်နူး
လျှက်က ““အစ်ကိုရော ...အစ်ကို နေကောင်းရဲ့လားဟင်” ” ဟုမေးသည်။
မင်းခေါင်သည် ရေနံချောင်းမှာ ဘယ်တော့မှ မရှိတတ်ပေ။

“ “နေကောင်းပါတော် ... ရန်ကုန်မှာ စာကြည့်တိုက်တွေ၊ ပိဋကတ်
တိုက်တွေ အစုံသွားပြီး စာတွေချည်း ကျက်နေရသတဲ့ ငွေအိမ်ရေ...အိမ်ကို
လဲ စာမှန်မှန်ရေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတလောက လူကြုံနဲ့ဖေဖေက
ငွေပေးခိုင်းလို့ လူကြုံအပြန်မှာ သတင်းသိရတာ။ ဖြေရမယ့်ဘာသာတွေ
က တော်တော်များတယ်ဆိုပဲ ငွေအိမ်ရဲ့။ ရာဇဝင်တွေ သမိုင်းတွေတင်မက

ဘူးတဲ့။ သိပ္ပံရော၊ ဗဟုသုတတွေရော ပါသတဲ့” ”

“ “အို ... ဟုတ်လား၊ အစ်ကို ဖြေနိုင်ပါစေလို့ ငွေအိမ်ဘုရားမှာ အမြဲ
ဆုတောင်းနေပါမယ်” ”

ညည်းကိုယ်ညည်းသာ ချောချောမောမော မွေးဖွားဖို့ ဆုတောင်းစမ်း
ပါအေဟု ဘယ်လိုမှ ခင်မင်းပြော၍မထွက်ခဲ့ပေ။ ဆန္ဒလုံးကလေးများကို
ဟောလစ်ဘူးထဲမှာ ထည့်ယူလာပြီး ငွေအိမ်ခေါင်းရင်းမှာ ထားပေးလိုက်
သည်။

“ “ဒီကိစ္စတွေ ဦးဘာမှ မရိပ်မိပါဘူးနော် ...မမ” ”

“ “အေး ... အခုထိတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ ညီမရယ်” ”

အားတက်ပျော်ရွှင်နေသော ငွေအိမ်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခင်မင်း
သက်ပြင်းအခါခါ ချမိ၏။

“ “ညရေးညတာကျတော့ ငွေအိမ် အိပ်ရရဲ့လား၊ ဘေးမှာ မိန်းမဖော်
တစ်ယောက်လေယောက် ခေါ်အိပ်ရင် ကောင်းမလားကွယ်” ”

“ “အို ... ဟောဟို ဘုရားစင်ပေါ်မှာ အဖေရဲ့ဓားရှိတယ်၊ ကျွန်မအိပ်ရာ
အောက်မှာ သားလှီးဓား အမြဲထားပြီး အိပ်တယ်၊ ယီးတီးယားတား လာ
လုပ်ရင် အဲဒီလူ အူပွင့်သွားမယ်မှတ်” ”

မာန်အပြည့်နှင့်ပြောပြီးနောက် ငွေအိမ်သည် ကလေးလိုပင် ခပ်ခနဲ
ရယ်လိုက်လေသည်။

“ “စိတ်မပူပါနဲ့ မမမေရဲ့၊ ဟိုဘက်ကုန်းက အမေစိန်ကြီးက ကျွန်မဆီ

ညညလာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို သူက မီးနေစောင့်ပေးမှာတဲ့လက်သည်
လဲ သူခေါ်ပေးမှာ .... တဲ့” ”

ဘီအိုစီဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကိုတော့ ခင်မင်းသိပါ
ရဲ့၊ သို့သော် ထိုဆရာမက ဖေဖေနှင့် အလွန်ရင်းနှီးတာ ... ဖေဖေမသိ

အောင် သူ့ကိုအကူအညီတောင်းဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ အိတ်ထဲ
မှာပါသည့် ငွေစာအနည်းငယ်ကို ငွေအိမ်အား ပေးပေးပြီး ခင်မင်း ပြန်ပြန်
လာခဲ့ရသည်။ ငွေအိမ်ထံသို့ပင် ဖေဖေအလစ်မှာမှ လာရသည်ဖြစ်ရာ
တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်နိုင်ဖို့ မနည်းကြိုးစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေအိမ်
မီးဖွားသည်ကိုလည်း ခင်မင်းမသိလိုက်။ ခင်မင်းအား အသိပေးလာမည့်
သူလည်းတစ်ယောက်မျှမရှိခဲ့။ ဖေဖေလစ်သည့်အချိန်တွင် မြင်းလှည်းတစ်
စီးငှား၍ ငွေအိမ်ရှိရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ အိမ်အဝင်တွင် ကလေးငို
သံ သေးသေးကလေးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခင်မင်းသည် ကလေး
ငိုသံကို ကြားလိုက်သောအခါ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလောက်အောင်
ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားလေသည်။

“ “ငွေအိမ်ရေ ....” ”

ငွေအိမ်သည် အိမ်အတွင်းခန်းထဲမှာ သူ့ကလေးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြီ
အနီးဖြူကလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော နီတာရဲကလေးလေးကို ခင်မင်းတအံ့
တဩ ငေးမောကြည့်မိ၏။

“ “မမမေ ...၊ သမီးကလေး မမမေရဲ့” ”

သမီးကလေး ...တဲ့။ ဆံပင်ရှည်ကလေးတွေ မည်းနက်တောင်ပြောင်
လျက်၊ လောကကို ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှ မမြင်တတ်သေးသည့်မျက်လုံး
နက်နက်ကလေးများ ...။ နီထွေးကာ နူးညံ့လွန်းသည့် ပါးပြင်သေးသေး
မိုးမိုးကလေးများ၊ မင်းခေါင်၏နာခေါင်းလိုပင် ရှည်လျားသော သွယ်သည့်
နာခေါင်းကလေး။ ခင်မင်း၏ နှုတ်ခမ်းလို ပါးလျားစုတ်နုသည့် နှုတ်ခမ်း
ကလေး။

“ “အယ် ... ချစ်စရာလေးတွေ၊ ဟယ် ငွေအိမ်ရယ်၊ တကယ် ကလေး
လေးဖြစ်လာပြီနော်၊ ကြည့်စမ်း ... ဟောဒီနာခေါင်းက သူ့အဖေနာခေါင်း” ”
ခင်မင်းက ကလေးပီစီလေး၏ နာခေါင်းလေးကို မထိတထိလက်ဖြင့်
ထိကြည့်ကာ နူးညံ့လှသည့် အတွေ့ကလေးကြောင်း လှိုက်ခနဲခံစားလိုက်
ရသည်။

“ “ဟယ် ငွေအိမ် ... မျက်တောင်မွှေးလဲ မပါဘူးတော့” ”
ငွေအိမ်က ချိုမြေ့စွာ ရယ်လေသည်။

“ “မမမေကလဲ ...အပျိုကြီးမှန်း လူသိလိုက်တာ၊ မွေးစမှာ မျက်တောင်
လေးတွေက အဲလို မှုန်မှုန်ကလေးတွေပဲတဲ့၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှည်ပြီးနက်
လာမှာ...တဲ့၊ အမေစိန်ကလဲ ပြောတယ်၊ သမီးက အချောလေးတဲ့” ”
ပြောရင်း ငွေအိမ်က မိမိရှေ့မှာပင် ကလေးကို နို့တိုက်ရန်ပြင်ဆင်
သည့်အခါ ခင်မင်းရုတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။ ဒါကိုပင် ငွေအိမ်က
ကလေးသဖွယ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။

“ “မရှက်ပါနဲ့၊ မမမေရဲ့၊ ကျွန်မဖြင့် မရှက်ပါဘူး။ သမီးနို့စို့တာကို
မမစောင့်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် လူပါးဝသလဲ။ ဘယ်လောက် လောဘ
ကြီးသလဲလို့ ... ကြည့်” ”

ခင်မင်းပြုံးကာ အနီးမှထွက်၍ ဟင်းအိုးများကို လှန်လှောကြည့်မိ
သည်။ မိမိမှာပါလာသည့် အသားကြော်၊ ငါးပိကြော်များကို ငွေအိမ်ပန်း
ကန်တွေထဲ လှယ်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ “ဒါနဲ့ ... ကလေးလေးက ဘာနေ့သမီးလဲ၊ နာမည်ရော ရွေးပြီးပြီ
လား” ”

ခင်မင်းသည် ကလေး၏နာမည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးပေးချင်နေ၏။

“ “တနင်္ဂနွေသမီး မမမေရဲ့ ... ကျွန်မနဲ့အမေစိန်နဲ့ ရွေးထားပြီးပြီနော်
ရက်သုံးရက်တောင် စဉ်းစားရတယ် မမရယ်။ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ “အ” တစ်ခု
ပဲရှိတာကိုး” ”

“ “ဥလဲ ရတာပဲ ငွေအိမ်ရဲ့၊ ဥဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ချစ်စရာကလေး” ”
ငွေအိမ်က ပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းခါသည်။

“ “မအိမ်စိုးလို့ ပေးထားတယ် မမရဲ့” ”

“ “ဟင် ညည်းနာမည်ကလဲအေ၊ တုံးတုံးကြီးပါလား” ”
ငွေအိမ်က ရယ်ပြန်သည်။

“ “ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ဟာ အတည်ဖြစ်သွားပြီမမရေ .. မနေ့က
အမေစိန် ဘေးမဲ့ဆရာတော်ဆီ သွားလျှောက်တယ်လေ၊ ဒီနာမည်ကောင်း

တယ်တဲ့၊ ဆရာတော်က သဘောတူလိုက်တယ်” ”

ခင်မင်းသည် ငွေအိမ်ရှင်ခွင်ထဲမှ ကလေးအသေးလေးကို အသည်း

ယားစွာ ငုံ့ကြည့်ချစ်ခင်ရင်း ဟင့်အင်း ... ဒီနာမည်နဲ့ သမီးနဲ့ မလိုက်ပါ

ဘူးဟု တိတ်တိတ်ရေရွတ်မိ၏။

“ “ဒါဆို နောက်ကတစ်လုံးထပ်ဖြည့်အေ ... နာမည်သုံးလုံးဖြစ်သွား
အောင်” ”

“ “ဘာဖြည့်မလဲ” ”

“ “ငါ့နာမည်တွေထဲက တစ်လုံးကို ထည့်မယ်၊ ညည်းသဘော တူတူ
မတူတူ” ”

ငွေအိမ်က ယောင်းမကို သဘောကျစွာ စိုက်ကြည့်ပြီးလျက် ခေါင်း
ညိတ်၏။

“ “ကဲကဲ ... မမထည့်ချင်တဲ့ နာမည်ထည့်လေ” ”

ခင်မင်းက ခင်မင်းမေဟူသော နာမည်သုံးလုံးထဲမှ တစ်ခုချင်းကို

နောက်မှ ဖြည့်ကြည့်လိုက်၏

“ “အိမ်စိုးခင် ... ဟင့်အင်း ရယ်စရာကြီးနော်၊ အိမ်စိုးမင်း ...မကောင်း
ဘူး .... နာမည်ကြီးက စီးလွန်းတယ်၊ အိမ်စိုးမေ ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ
နာမည် ခေါ်လို့ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ ငွေအိမ် ... ညည်းသမီး နာမည်
အိမ်စိုးမေနော် ...ဒါပဲ” ”

ထိုနေ့က ခင်မင်းအိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံးလုပ်မိသည့်

အလုပ်မှာ မင်းခေါင်ထံ စာရေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ မောင်လေး

နေကောင်းရဲ့လား၊ စာတွေကျက်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်
လား၊ မင်း သိပ်အလုပ်ရှုပ် ဦးနှောက်ရှုပ်နေမှာ မမ သိပါတယ်။ဒါပေ
မယ့် မမမှာ သတင်းတစ်ခု ပြောစရာရှိတာနဲ့ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာ၊
ဒီသတင်းဟာ မောင်လေးအတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးစရာဖြစ်မလား၊
စိတ်နှောက်ကျိရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်မလား မမ မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပဲ ငွေအိမ် မျက်နှာမြင်တယ်၊
သမီးကလေး ဖွားမြင်တယ်။ လူကြီးရော ကလေးရော ကျန်းမာကြပါ
တယ်။ မောင်လေးရဲ့ သမီးကလေးက အတော်ကို ချစ်စရာကောင်း
တယ်။ မောင်လေးနဲ့လည်း အတော်ကို ရုပ်ဆင်တယ်လေ။ တနင်္ဂနွေ
နေ့ဖွားမို့ အိမ်စိုးမေလို့ နာမည်ပေးထားတယ် ...”
ရေးပြီးမှ ဤစာကို ထည့်သင့်မသင့် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မောင်
လေးဟာ ဒီစာကို ဖတ်တော့ဖတ်မှာပဲ၊ သို့သော် ဖေဖေတွေ့မှာစိုးလို့
ဖျောက်ဖျက်ပစ်ချင် ပစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ဒီစာဟာ မောင်လေးဆီ
မရောက်ဘဲ ရေနံချောင်းမှာတင် လမ်းလွဲသွားပြီး ကံဆိုးဝါးစွာနဲ့ ဖေဖေဆီ
ရောက်သွားမလား။ ဒါဆိုရင် ဖေဖေဟာ ခင်မင်းကို ဒေါသတကြီးဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းလေမလား၊ သူ့အရှက်ကိုခွဲသူရယ်လို့ အိမ်ကနှင်ထုတ်တဲ့အထိ
ဖြစ်လာနိုင်သလား။ တွေးမိသောအခါ ခင်မင်း နည်းနည်းတွန့် ဆုတ်သွား

သေး၏။ မောင်လေး ရေနံချောင်း ပြန်လာမှ သတိပေးရင်လည်း ရတာပဲ
မဟုတ်လား။

သို့သော် ထိုအချိန်ကာလသည် အဝေးကြီး ကျန်သေးသည်။ မိမိ၏
သတင်းနောက်ကျမှုကြောင့် မောင်လေး၏ဘဝမှာ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုခု
မှား ယွင်းသွားခဲ့လျှင် နစ်နာရမည့်သူက တစ်ဘဝစာကြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာရ
တော့မည်။ ခင်မင်းသည် ထိုစာကို အရဲစွန့်၍ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ခင်
မင်းစာထည့်သည့် ဇူလိုင်လကုန်မှ နောက်နှစ်ဆန်း ဇန်နဝါရီ နယူးဒေလီ
သို့ စာမေးပွဲသွားဖြေချိန်အထိ မောင်လေးထံမှ လုံးဝ စာမပြန်ခဲ့ပါ။ ဤ
အဖြစ်ကို မိမိ မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ မင်းခေါင်ဘက်က ပြောင်းလဲ
ခြင်း၊ မပြောင်းလဲခြင်းသည် ခင်မင်းနှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါ။ သို့သော်ခင်မင်း

ဘက်ကတော့ အကောင်းဘက်သို့ မင်းခေါင် ပြောင်းလဲလာစေဖို့ အတတ်
နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

၁၉၂၆ခုနှစ်သည် ခင်မင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင် သိသိသာသာကြီးပြောင်း
လဲသွားသော နှစ်ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ရေနံတွင်းစား သူဌေးသမီးဖြစ်နေ၍
လည်းကောင်း၊ ရေနံလုပ်ငန်းမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရဘဲ အိမ်တွင်း
မှုနှင့်သာ အချိန်ကုန်ရသော လူတောမတိုးသည့် မိန်းမဖြစ်နေ၍လည်း
ကောင်း နေ့ပေါင်း လပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကို ပျင်းရိခြောက်သွေ့စွာ
ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် ပြုန်းခနဲဆိုသလို ချစ်ခင်တွယ်တာစရာကောင်း

သည့် သွေးရင်းသားရင်း ဆွေမျိုးအသစ်ကလေးအဖြစ် တူမငယ်ကလေးကို
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရသည်။ ၎င်းမှာ မင်္ဂလာရှိသော ပြောင်းလဲခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်ခုမှာ ဖေဖေ၏ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေသည် ငွေကြေးချမ်းသာသော ရေနံတွင်းစား ဖြစ်သောကြောင့်
အထိုက်အလျောက် သူ ပေါင်းသင်းနေရသည့် ဘီအိုစီအရာရှိ မျက်နှာဖြူ
များကို အားကျတတ်သူ မဟုတ်။ သို့သော် မျက်နှာဖြူအရာရှိများကို
ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ အပြစ်တင်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်သည်မဟုတ်။
ဖေဖေတွင်းနှစ်တွင်းမှာ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီသို့ တွင်းယာဇာရမ်းလွှဲပြောင်းသည့်
စာချုပ်ဖြင့် အနှစ်၃၀ကြာ စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး မြေငှားပြီးဖြစ်သည်။ထိုဘီအို
စီကုမ္ပဏီအရာရှိများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မိမိက မြေရှင်သူတို့က မြေငှား
ဟူသော အတွေးကို အမြဲတွေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော်ဖေဖေသည် သည်နှစ်
မှာ နောက်ပြောင်းလာသည့် ရေနံဝန်မျက်နှာဖြူကြီးများနှင့် ပြဿနာတက်

ပြီးကတည်းက အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများကို မိမိ၏ရန်သူသဖွယ် သတ်မှတ်
ကာ မုန်းတီးနာကြည်းသွားခဲ့သည်။

ထိုရေနံဝန်က ဖေဖေတွင်းရာ မြေတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားပြောလို
ကြောင်း သိရ၍ ဖေဖေက သူ့ရုံးခန်းသို့ သွားသည်။ ဖေဖေသည် ပိုးတာ
ဖတ်တာ တိုက်ပုံနှင့် မန္တလေးပိုးလုံချည်ကို ထသွား လာသွားပတ်တတ်
သည်။ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ဘယ်တော့မှ မစီးဘဲ ကတ္တီပါသည်းကြိုးနှင့် ခြေ

ညှပ်ဖိနပ်ကိုသာ စီးတတ်သည်။သို့သော်ဆေးတံကြိုက်သူဖြစ်သောကြောင့်
အင်္ဂလိပ်လုပ် ဘရိုင်ယားဆေးတံကို အက်ချ်ပပ်ဆေးတံဆေးထည့်၍ အမြဲ
သောက်တတ်၏။ ထိုအဆင်အပြင်အတိုင်း ရေနံတွင်းစားသူဌေး ဦးမြသာ
အဖြစ် ရုံးသို့ ခပ်မိန့်မိန့် ဖေဖေသွားခဲ့သော်လည်း ရေနံဝန်သည် ဖေဖေ
အား ထိုင်ရန်ကုလားထိုင် ချမပေးခဲ့ဟု ဖေဖေက ခင်မင်းအား ဒေါသတ
ကြီး ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

“ “ဒီတော့ ငါက ဘယ်မှာထိုင်ရမှာလဲ၊ ကြမ်းပြင်က ကော်ဇော်ပေါ်မှာ
ထိုင်ရမှာလား၊ ဝေးသေးတယ်။။ ရေနံတွင်းစားသူဌေးဆိုတာ သူ့ထက်
အဆင့်မနိမ့်ဘူးဆိုတာ ပြရမှာပေါ့” ”

“ “ဒီတော့ ဖေဖေ ဘာလုပ်သလဲ” ”

“ “ဘာစကားမှ မပြောခင် ဒီအခန်းမှာကုလားထိုင်မရှိရင် ကျွန်တော်
အပြင်ထွက်မယ်လို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်လေ၊ ဖေဖေက သူ့လက်အောက်
ငယ်သားလဲ မဟုတ်၊ သာမန်လူတန်းစားလဲ မဟုတ်၊ သူ့လဲကြောက်မနေ
နိုင်ပါဘူး။ အစိုးရအပေါ် ဖေဖေ ဘာအခွန်အကြွေးမှ ပေးစရာလဲ မရှိဘူး” ”

ထိုအခါကျမှ မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်ကြီးက ဖေဖေအတွက် ကုလားထိုင်
တစ်လုံးကို အခန်းထောင့်မှ သွားယူရန် မင်းစေအား အမိန့်ပေးခဲ့သည်ဟု
ဆိုပါသည်။

တစ်ဖက်မှာ အင်္ဂလိပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေက သဘောထားတင်းမာ
လာချိန်တွင် ငွေအိမ်ကတော့ ဘီအိုစီဆေးရုံတွင် ဆေးရုံဗဟိုရအလုပ်သမ

အဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

“ “ငွေအိမ်အဖေကတော့ ကျွန်ချင်းအတူတူ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ကျွန်တော့အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာဆို ... ငွေအိမ်” ”

ခင်မင်းက ငွေအိမ်မျက်နှာကို ခပ်ဆဆကြည့်၍ အပြစ်မတင်ရက်

သည့် အားမလို အားမရ လေသံကလေးဖြင့် စကားစပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

ငွေအိမ်မျက်လုံးများ အနည်းငယ် မှန်မှိုင်းသွားပါသည်။

“ “ဟုတ်တယ်မေ ... အဖေဟာ သေသာသွားရော ဘီအိုစီကုမ္ပဏီမှာ
လုံးဝ အလုပ်မလုပ်သွားခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်မမရယ် ... အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့
သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတော့ ဘယ်သူ့ကျွန်၊ ဘယ်ဂျီကျွန်
ရယ်လို့ ရွေးမနေနိုင်ပါဘူး။ လူသက်သာပြီး ငွေရတာချင်းလဲ ကွာသေး
တယ်လေ။ လုပ်ငန်းသဘာဝနဲ့ လူ့အဆင့်အတန်းချင်းက ကွာမှမကွာဘဲ
ပြီးတော့ ကျွန်မသမီးလေးအတွက် ကျွန်မမှာ ခွန်အားတွေ ကျန်နေဖို့လို
သေးတယ် မဟုတ်လား။ အစ်ကို့ကို မျှော်လင့်ရတယ်ဆိုတာကလဲ
ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာဖြစ်မှာပါ။ အခုအလုပ်က လူသက်သာတယ်
မမရဲ့” ”

ငွေအိမ်သည်မင်းခေါင်နှင့်ပတ်သက်၍ ခင်မင်းထင်သလောက် မမျှော်

လင့်ခဲ့ပါလားဟု ထိုအချိန်ကျမှ ခင်မင်းသိလိုက်ရသည်။ ခင်မင်းကတော့

စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေထဲကလို မင်းခေါင်နှလုံး နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသွားပြီး

နောင်တရစိတ်နှင့် သက်ညှာစိတ်ကလေးဝင်လာကာ ငွေအိမ်ရှေ့မှ မားမား

ရပ်ပြလိုက်လေမလားဟု အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အိန္ဒိယမှပြန်လာသော မောင်လေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြိုဆိုမိသည်။

“ “ဖြေနိုင်ရဲ့လား မောင်လေး” ”

မင်းခေါင်သည် ခင်မင်းထင်သည်ထက် ပိန်ကျကာနွမ်းနယ်နေသည်။

“ “ဖြေတော့ ဖြေခဲ့တာပဲ မမ၊ အောင် မအောင်တော့ နှစ်လ သုံးလနေမှ သိရမယ်ထင်တယ်၊ အောင်ပေမယ့်လဲ ရွေးချင်မှ ရွေးတာပါ၊ သိပ်တော့ မျှော်လင့်ထားလို့ မရဘူးလေ” ”

ထိုညတွင် မောင်လေး ခင်မင်းအနီးထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်လာသောအခါ ခင်မင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားပါသည်။ သူက တိုးတိုးကလေးမေး၏။

“ “မမ ... ကလေးလေး လှရဲ့လားဟင်” ”

မင်းခေါင်၏မျက်ဝန်းများတွင် မမြင်ရသေးသည့် သမီးအပေါ်ချစ်ခင်တွယ်တာသည့် မေတ္တာရိပ်ဖြင့် တောက်ပနေခဲ့သည်။ ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်၏ လူပီသသည့်စိတ်ထားကလေးကို ချစ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သူထိုင်နိုင်ရန် လက်ဆွဲခေါ်လိုက်မိသည်။

“ “လှပုံတော် .. မျက်လုံးလေးတွေများ နက်မှောင်ဝိုင်းစက်လို့၊ နှာခေါင်းလေးက မောင်နဲ့အတော်ကို တူတာပဲ” ”

ထိုအခါ သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းညှိုးသွားသည်။

“ “မောင်လေး ငွေအိမ်ဆီကို သွားတွေ့မှာ မဟုတ်လား” ” ဟုမေးလိုက်
သောအခါ သူ ပို၍ပင် မျက်နှာညှိုးသွားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်
လေသည်။

“ “တွေ့ချင်တယ်ဗျာ ....” ”

“ “အို ... တွေ့ချင်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့မောင်ရဲ့၊ မမကြံဖန်ပဲမယ်” ”

ခင်မင်းသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မည့်ခံစားချက်
မျိုးဖြင့် စိတ်ရွှင်လန်းသွားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို စနေနံဘုရားအရုဏ်
ပြန် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းသည့်နေ့တွင် တွေ့မြင်ခွင့်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေး
လိုက်သည်။ ခင်မင်းတို့သည် လတစ်လ၏ ဥပုသ်ကြိုရက်တစ်ရက်တွင်
စနေနံဘုရား၌ စနေနံဘုရား၌ ဆွမ်းတော်ကပ်ကာ ညနေ လာသမျှပရိတ်
သတ်ကို စားသောက်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုဖြင့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံလေ့ရှိပါသည်။
ထိုရက်တွင် တွင်းရိုး၊ တွင်းစား မိတ်ဆွေများသာမက တွင်းအလုပ်သမား
များကိုပါ ဖိတ်ကြားတတ်သည်ဖြစ်ရာ ငွေအိမ်နှင့် မောင်လေး ထိုညနေ
တွင် ဘုရား၌ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်မည်ဆိုပါက ဧည့်ပရိတ်သတ်၏ မျက်
မှောက်တွင် ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မည်ဟု မထင်ပေ။

ငွေအိမ်သည် အစ်ကို့ကို အဝေးကပင်ဖြစ်စေ မြင်ရလျှင် ကျေနပ်ပါ
ပြီဟု တမ်းတစွာဖြင့် မျှော်လင့်နေခဲ့သူ ဖြစ်သော်ကြောင့် စနေနံဘုရားရင်
ပြင်တော်ပေါ်တွင် အစ်ကိုနှင့် တစ်ခဏ စကားပြောရသည့် အခါ ဝမ်းသာ

လှိုက်လှဲလွန်းသောကြောင့် မမမေ ပြောပြသတိပေးထားသည့် ဟန်ဆောင်

မူကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။ ရှစ်လအရွယ် သမီးကလေးသည် ငွေအိမ်
ရင်ခွင်ထဲမှာ ကော့ထိုးကာ ထွက်သွားတတ်ပြီး၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့
လေးဘက်ထောက် သွားတတ်ပြီ။ မမမေက ဣန္ဒြေရရ နှုတ်ဆက်လျက်
ကြာဇံဟင်းခါးတိုက်သောအခါ ငွေအိမ်သည် မျက်လွှာချလျက် ကလေးကို
လိုက်လံဖမ်းပွေ့ဟန်ဆောင်ရင်း ရယ်မောနိုင်ခဲ့သည်။ ငွေအိမ်နှင့်အစ်ကို
သည် မမမေ၏ အကျီစကို ဆွဲကိုင်လျက် မတ်တတ်ရပ်ဖို့ကြိုးစားနေသော
သမီးကို ငေးမောကြည့်ရင်းက မိမိတို့အနာဂတ်ကို ဆွေးနွေးဖို့ မပုံရဲဘဲ
နေကောင်းလား၊ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လားဟူသော လောကဝတ်စကားများကို
သာ မပွင့်တပွင့် ပြောဆိုရေရွတ်လျက် အရုဏ်ပေါင်းပရိတ်သတ် ရှေ့တွင်
ထိန်းချုပ်ခဲ့ကြရသည်။

သို့သော် မင်းခေါင်၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောတတ်သော
သမီးလေး ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ခင်မင်းထင်သည်။ အကြောင်းက မင်း
ခေါင်သည် သမီးအတွက် ... ဟု သူ့လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ပန်းတိမ်မှာ
သွားအပ်ပြီး ဆွဲကြိုးသေးသေးမျှင်မျှင်ကလေး လုပ်ခိုင်းခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်
သည်။ ထိုဆွဲကြိုးလေး၏ လော့ကတ်ပြားကလေးမှာ ပတ္တမြားဖြင့် ဖွင့်ပိတ်၍
ရသော ဘဲဥပုံသေတ္တာပြားကလေးဖြစ်ပြီး ထိုအတွင်း မျက်နှာတွင် မင်း
ခေါင်သည် သူ့ဓာတ်ပုံသေးသေးမွှားမွှားကလေး ထည့်ပေးထား၏။

“ “မမ ...ဟောဒီဆွဲကြိုးလေးကို ကလေးအတွက် သွားပေးလိုက်ပါ” ”

ထိုဆွဲကြိုးကို သမီးလေးအိမ်စိုးမေအား ဆွဲပေးစဉ် ခင်မင်းနှင့်ငွေအိမ်
မျက်ရည်ပေါက်ကာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရ၏။

“ “သမီးမှာ ဖေဖေရှိတယ် ...၊ ဟောဒီလော့ကတ်လေးထဲမှာ သမီးဖေ
ဖေရှိတယ်” ”

မင်းခေါင်သည် ကလေး၏လော့ကတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ဖွင့်
ကြည့်လိုက်မှာကို မစိုးရိမ်မိဘူးလား။ သို့မဟုတ် ဤကိစ္စသည် မင်းခေါင်
ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် သတ္တိတို့၏အစပေလား၊ ခင်မင်းသည် မင်း
ခေါင်၏ ရဲဝင့်မှု၊ ဖြောင့်မှန်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူဖို့ စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။
သို့သော် ၁၉၂၆ခုနှစ်၏ အပြောင်းအလဲများတွင် မင်းခေါင်သည် ခင်
မင်းလိုက်မမီနိုင်အောင်ပင် အဆိုးမှ အကောင်းသို့၊ အကောင်းမှအဆိုးသို့
လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။
၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် ခင်မင်းတို့နှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်သော်လည်း
သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်သက်ဆိုင်နေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ခံကုန်း
ရေနံမြေမှ အလုပ်သမားများ သပိတ်မှောက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၀
ခုနှစ်ကတည်းက ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ရေနံမြေသည် ယခုအခါဆူပူ အုံကြွ
လျက်ရှိပြီ။ သည်တော့မှပင် ရေနံမြေ၏ ငြိမ်သက်ခြင်းသည် ပေါက်ကွဲရန်
အရှိန်ယူနေသည့် မီးတောင်တစ်ခု၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်း ခင်
မင်း သိလိုက်ရသည်။ ပေါက်ကွဲမှုသည် ခံကုန်းမှ တွင်းကုန်းသို့ အနည်း
ငယ်သာ ကူးစက်ပြီး လက်မှတ်ကုန်းနှင့် ဘေးမဲ့သို့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။
ခင်မင်း အသက်၂၆နှစ်အရွယ်အထိ ရေနံမြေ၏ သပိတ်များကို ကြုံဖူးပါ
သည်။ အသက် ၁၅နှစ်အရွယ်က အမေရိကန်တွင်းတူးဖိုလ်များ၏ သပိတ်
ကို ပထမဆုံးကြုံရသည်။ သို့သော် ခင်မင်းသည် ထိုအချိန်က မင်းဘူး

အထက်တန်းကျောင်းမှာ ပညာသွားသင်နေသဖြင့် သပိတ်သည် ခင်မင်း
အား အံ့ဩမှုနှင့် ဗဟုသုတကလွဲ၍ ဘာခံစားချက်မှ မပေးခဲ့ပေ။ အသက်

၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် နောက်ထပ်ကြုံရသောသပိတ်တစ်ခုမှာ ဘီအိုစီ ရေနံ
မြေ မြန်မာအလုပ်သမားများ၏ သပိတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသပိတ်ကို
လည်း ခင်မင်း အသေအချာ မကြုံလိုက်ရ။ မေမေ နေမကောင်းဖြစ်နေသ
ဖြင့် အိမ်မှာ ဘာသတင်းမှ မေမေ မသိအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေစေ
ရာ လူနာပြုစုသူခင်မင်းလည်း ဘာသတင်းမှမကြားခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့်ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်မှုနှင့် ခင်မင်းဝေးခဲ့ရသည်။ မေမေ ဆုံးသွားသည့်အခါ ရေနံ
မြေသပိတ်လည်း ပြန်လှန်ပြီးပြီ။ အားလုံးငြိမ်သက်သွားပြီ။ ထိုအချိန်ကျမှ
ဖြစ်ပြီးသွားသည့် သပိတ်ကို ကြားရသည်ဖြစ်ရာ မေမေအတွက် ပူဆွေး
သောက ရောက်နေသော ခင်မင်းသည် သပိတ်သတင်းကြောင့် အနည်း
ငယ်မျှပင် မတုန်လှုပ်ခဲ့ရပေ။

သည်တစ်ခါ သပိတ်ကတော့ ခင်မင်းထံသို့ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုများနှင့်
စိုးရိမ်ကြောင့်ရွံ့မှုများကို သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါသာ ခင်
မင်းကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်း
သည့် မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်အရာရှိများ အနည်းငယ် ဟန်ပျက်သွားသည်ကို
စောင့်ကြည့်ရင်း ခင်မင်းသည် အဆိုးထဲမှ အကောင်းတစ်ခုခု ကြုံရလေမ
လားဟု မျှော်လင့်ခဲ့ရ၏။

ခင်မင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသလို ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားရသော

အပြောင်းအလဲမှာ မင်းခေါင်ပင် ဖြစ်သည်။

မေလကုန်ခါနီး ရက်တစ်ရက်မှာ ရန်ကုန်မှ သံကြိုးစာများ ရောက်လာသည်။ မောင်လေးမင်းခေါင်သည် နယူးဒေလီမှာ ဖြေဆိုခဲ့သည့် အိုင်စီအက်စ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီတဲ့။ ထို့ပြင် ဘီလပ်သို့ အိုင်စီအက်စ်အစမ်းခန့် ရာထူးဖြင့် နှစ်နှစ်သင်တန်း သွားရောက်ပညာသင်ရမည်တဲ့။ခင်

မင်း၏ ဘဝမှာအပျော်ဆုံးအချိန် ဘယ်ဟာလဲဟု မေးလာလျှင် မောင်လေး၏စာမေးပွဲအောင်သတင်း သိရသောအချိန်ဟု ခိုင်မာစွာပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကာယကံရှင် မင်းခေါင်၏ မျက်နှာထားကတော့ မျှော်လင့်ထားလို့ ပဲလား၊ သို့မဟုတ် ဝမ်းသာခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို မျက်နှာမှာ မပေါ်အောင် ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မှုပညာ အကျင့်ပါနေလို့ပဲလားမသိ၊ သိပ်ဝမ်းသာလှပုံ မပြချေ။

မောင်လေး ဘီလပ်သွားရမှာ ....၊ ဘီလပ်ဆိုတာ စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ရ၊ မြင်ရသမျှတော့ အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့်မြို့ပဲ။ ခင်မင်းသည်ဘီလပ်သွားရမည့် မောင်လေးအတွက် အလွန်ပျော်ရွှင်နေခဲ့၏။ မောင်လေးပညာသင်ကြားခွင့်ရရန်ခင်မင်းတို့က အစိုးရအား မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြု၍ ငွေတစ်သောင်းတန် အာမခံထားရမည်ဟု သိရသော အခါ ခင်မင်းစိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ “အဲဒါ ... မင်းကို မယုံတဲ့သဘောလားဟင်” ”

ခင်မင်းမေးတော့ မောင်လေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြုံးပြခဲ့လေသည်။

“ “ဘိလပ်ကပြန်လာရင် မောင်လေးက အင်္ဂလိပ်ကြီးတွေနဲ့ အတူတူ
တရားခွင်မှာ တရားစီရင်ရမှာဆို ....” ”

ခင်မင်းမေးတော့လည်း မင်းခေါင် ခပ်သဲ့သဲ့သာ ပြုံးနေခဲ့သည်။

“ “အင်္ဂလိပ်က ဗမာအပေါ်တရားစီရင်တာနဲ့စာရင် ဗမာက ဗမာအပေါ်
တရားစီရင်တဲ့အခါ ဗမာပိုပြီး သက်သာမှာပေါ့နော် ...မောင်လေး” ”

သည်တော့လည်း မင်းခေါင်က သဘောကျစွာ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့်
ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

မင်းခေါင်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တော်တော် ထိန်းချုပ်နိုင်သူပါလား
ဟု ခင်မင်း သဘောကျခဲ့ရ၏။ သို့သော် ပြုန်းခနဲ မင်းခေါင် လက်ထပ်
တော့မည်ဟု ခင်မင်းသိလိုက်ရသောအခါမှာတော့ မင်းခေါင်သည် စိတ်ကို
ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သွေးအေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်
သွားသည်။

တွင်းကြီး မင်းစုရပ်မှ တွင်းရိုးသူဌေး ဦးမောင်မောင်ကြီး၏သမီး
တင်တင်အေးနှင့် မင်းခေါင် လက်ထပ်ရန် ဖေဖေ စီစဉ်လိုက်တော့ ခင်မင်း
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပေမယ့် မင်းခေါင်က မတုန်မလှုပ်ရှိလှသည်။

“ “သား ဘိလပ်မှာ နှစ်နှစ်တောင် ကြာမှာဆိုတော့ သားကို ဖေဖေစိတ်
မချဘူး၊ ဟိုကနေ အဖြူမတွေ ဘာတွေခေါ်လာရင် ဖေဖေအရှက်ကွဲရဦး
မယ်” ”

မင်းခေါင်က ရယ်မော၏။

“ “ကြော် ... ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးလို့ကို မပြီးနိုင်တော့
ဘဲကိုး၊ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးပါလား” ”

“ “ဘာလဲကွ ... မင်း မယူဘူးလို့ ငြင်းမလို့လား” ”

ဖေဖေက တင်းမာစွာမေးတော့ မင်းခေါင် ပန်းတွန့်၏။

“ “ဖေဖေ ယူဆိုလဲယူလိုက်ရုံပါပဲဗျာ ... ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့
သင်ချင်တဲ့ပညာ သင်နေရရင် ကျေနပ်နေပါပြီ။ တင်တင်အေးလဲ လှသား
ပဲ၊ အကျင့်သိက္ခာတို့ ဘာတို့တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဖေဖေ ရွေးပေး
တာနော် ... သူ မစွံရင် အဲဒါ ဖေဖေအပြစ်ပဲ” ”

ဖေဖေနှင့် ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်အကဲ
ခတ်နေကြ၏။ သို့သော် ဘာအရိပ်အရောင်မျှ မပေါ်လွင်ခဲ့။

“ “မောင် .... မင်းတကယ် လက်ထပ်မလို့လား” ”

တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ခင်မင်းမေးတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် မင်းခေါင်
ဖြေ၏။

“ “ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ .... ဖေဖေက စီစဉ်နေပြီလေ” ”

ခင်မင်း အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။

“ “ဒါပေမယ့်... အကြောင်းတစ်ခုခုပြီး နောက်ဆုတ်ခိုင်းလို့ရသားပဲ” ”

“ “ဘာထူးမှာလဲ မမရယ်၊ ဖေဖေကို မလိမ်ချင်တော့ပါဘူး” ”

မိမိကိုယ်တိုင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် နည်းနည်းမျှ နောင်တရနေ
ဟန်မပေါ်သည့် အေးစက်စက်မျက်ဝန်းများကို ခင်မင်း စိမ်းကားစွာကြည့်

မိသည်။ ဖေဖေကို မလိမ်ချင်လို့ ယောက်ျားသိက္ခာကို ဟိုးဖိနပ်အောက်
ရောက်အောင် ချပ်လိုက်ပြီလား။ မွေးထားသည်က သားယောက်ျားလေး
မဟုတ်၊ သမီးမိန်းကလေး။ ခင်မင်းသည် မင်းခေါင်အား အံ့သြတုန်လှုပ်
စွာ ငေးကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ မင်းခေါင်ဟာ လူ
လိမ္မာလေး တစ်ယောက်လား ...။ သို့မဟုတ် မိုက်ရိုင်းပက်စက်သည့် လူ
တစ်ယောက်လား ...။

မင်းခေါင် လက်ထပ်မည့်သတင်းကို တခြားနေရာမှ ကြားလျှင် ရုပ်
ပျက်ဆင်းပျက် မတုန်လှုပ်စေလိုသဖြင့် ငွေအိမ်အား ခင်မင်းကိုယ်တိုင် ဖွင့်
ပြောခဲ့ပါသည်။ ခင်မင်း မျှော်လင့်ထားသလို ငွေအိမ် ဆောက်တည်ရာမရ

တုန်လှုပ်မသွားခဲ့။ ရှိုက်ကြီးတင် မငိုခဲ့။ အောက်ဟစ်ပေါက်ကွဲနာကြည်း
မပစ်ခဲ့။ မျက်ရည်တစ်စက်မျှပင် မကျခဲ့။

သို့သော် သမီးကို ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်တွယ်ထွေး
ပွေ့လျက်က မျက်ဝန်းများ ဖျော့မှိန်တွေဝေသွားကာ ကြမ်းခင်းကို စိုက်
ကြည့်လျက် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ဘာစကားကိုမှ မဆို။
ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မပြု။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ .... ထို့နောက် မိနစ်ပေါင်းများ
စွာ ...။ ထို့နောက် .....

ခင်မင်းကို အားယူ၍ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများသည် လူသေ
တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်နေ၏။ ခင်မင်းတုန်လှုပ်စွာ ပင့်သက်
တစ်ချက် ရှိုက်မိသွားသည်။ မင်းခေါင်အတွက် ငွေအိမ်သေသွားတာလား၊

သို့မဟုတ် ငွေအိမ်အတွက် မင်းခေါင်သေသွားတာလား။ တစ်ယောက်

ယောက်တော့ ရှင်လျက်နှင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၆)

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်အောက်တွင် မြင်ကွင်းသည် မဆုံးနိုင်

အောင် ခမ်းနားမြင့်မြတ်၍နေလေသည်။ဧရာဝတီမြစ်သည် စစ်ကိုင်းမြို့ကို

သိသိသာသာပင် ကွေ့ပိုက်ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်၏

အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီတွင် ရွှေကြက်ယက်နှင့် ရွှေကြက်ကျည်နောင်စေတီ

နှစ်ဆူကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်လျက်ခေါက် တုံ့

ခေါက်ပြန် ကူးသန်းနေကြသော ငှက်သမ္ဗန်ကူးတို့လှေများ၊ မြစ်ကြောင်း

အတိုင်း အထက်အောက် စုန်ဆန်သွားလာနေသော လှေကြီးလှေငယ်များ

နှင့် မီးသင်္ဘောများကို မြင်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နံနက်ခင်း နေခြည်

အောက်၌ ပြာလဲ့မှိုင်းညှို့သောမင်းဝံတောင်တန်း ... ထို့နောက် ကြည့်လေ

ရာရာမှာတော့ ရွှေရောင်တောက်ပနေသည့် ဘုရားပုထိုးများပင် ဖြစ်သည်။

“ “ဟောဟိုဟာက ကောင်းမှုတော်ဘုရားပေါ့၊ နော် အစ်ကို ...””

သူ့ဇနီးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ သူတစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်

လိုက်သည်။ တင်တင်အေးသည် သူ့ကိုစတွေ့ချိန်ကတည်းက အစ်ကိုဟု

သာခေါ်ခဲ့၏။ သူသည် တင်တင်အေး၏ အစ်ကိုဟု ခေါ်သံအောက်တွင်
အရာရာကို ရောထွေးစွာ ခံစားလျက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရဆဲဖြစ်သည်။ ရေနံ
ချောင်းကမိန်းမတွေဟာ အစ်ကိုဟူသည့် အသုံးအနှုန်းထက်ပို၍မသုံးတတ်
ကြတော့ဘူးလား။ ရန်ကုန်ယူနီဗာစတီက အချို့သူငယ်ချင်းမများသည်
သူတို့အတွဲများကို ဒါလင်၊ ကိုကို ဟုခေါ်ကြ၏။ သူ့ကို “မင်း” ဟု တစ်
လုံးတည်း အဖျားဆွတ်ခေါ်ပြီး သူ့အနားမှာ အမြဲတွယ်ကပ်ချင်နေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြုံခဲ့ဖူး၏။ ယခုတော့ သူ့အဖြစ်သည် ရယ်
မောနိုင်မည်ဆိုလျှင် ရယ်မောချင်စရာ။ တင်တင်အေး၏ ပိုင်စိုးသော၊ သေ
ချာသော အစ်ကိုဟုခေါ်သံကြားရတိုင်း မျက်နှာငယ် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏မပုံရဲသော၊ မသေချာသော “အစ်ကို” ခေါ်သံကို ပြန်လည်သတိရ
မိသည်။

ငွေအိမ် .....။

ငွေအိမ်အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း အရာရာကို စနစ်ကျကျ သေချာ
တတ်သော သူသည် မသေချာသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားရသည်။
ငါမှားသွားသလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဘဝနှင့်ရင်းနှီးပြီး
မိမိ၏ပညာရေးကို တည်မြဲအောင် လုပ်ယူခဲ့ရသည်။ အပြစ်မဲ့သည့်ကလေး
လေးတစ်ယောက်ကို ရက်စက်စွာ ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တိုက်
တွန်းပြီး မိမိ၏ပညာရေးကို ဆက်လက် တည်တန့်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။
မိမိအပေါ် အလွန်ချစ်ပြီး အလွန်ဂုဏ်ယူသည့်ဖခင်ကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်
ဆင့်လိမ်ညာလျှို့ဝှက်ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စအားလုံး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ခု
တည်းသာဖြစ်၏။ ခုလို အိုင်စီအက်စ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ... ယခုလို လက်

ထောက်မင်းကြီးဘဝဖြင့် ခမ်းနားဂုဏ်ယူစွာ ဘဝကို စနိုင်ဖို့ ...။

သူ မမှားပါ။ ဤကိစ္စသည် ရွေးချယ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ လူအား
လုံးသည် မိမိ ရွေးချယ်မှုနှင့်မိမိ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချကာ မိမိကြိုက်သည့်
အလုပ်ကို လုပ်ယူနေကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။
ဇေဇေသည် ရေနံတွင်းစားအဖြစ်ကို မက်မောသည်။ ရေနံတွင်းနှစ်
တွင်း သုံးတွင်းမှ ခုနစ်တွင်း ရှစ်တွင်းဖြစ်ဖို့ ဤဘီအိုစီကုမ္ပဏီကို ချပေး
ငှားရမ်းသော တွင်းများ များသည်ထက်များဖို့၊ ထိုရွေးချယ်မှုများအတွက်
ဖိုးဖိုးကြီးဖြစ်စေချင်သော မြို့အုပ်ရာထူးကို ပယ်ချခဲ့သည်။
ငွေအိမ်သည် လိပ်ပြာသန့်ချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူရဲကောင်း
ဆန်လိုသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အပြစ်မဲ့ကလေးလေးကို မသတ်ရန်နိုင်ပါ...
ဟူသော ကရုဏာစိတ်သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ သူ
၏တိုက်တွန်းတောင်းပန်မှုကို ပယ်ချလျက် ကလေးကို မွေးခဲ့သည်။ သို့မ
ဟုတ် မိမိကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်
ပြီးသော ခိုင်မာသေချာမှုများ ယိမ်းယိုင်ပျော့ညံ့သွားနိုင်သည်ဟု မျှော်လင့်
ခဲ့တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေအိမ်သည် ကလေးကိုမွေး
ရန် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
တင်တင်အေးသည် သူ့ထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်။ သူ့ကို တစ်ခါတစ်
ရံမှသာ တွေ့ရပြီး မခင်မင်၊ မရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း သူ၏ချောမောသော
ရုပ်ရည်နှင့် ဘိလပ်ပြန်ဖြစ်တော့မည်ဟူသော ရာထူးကို ခင်မင်သဘောကျ

ခဲ့သည်။ ရေနံတွင်းစားသား အဖြစ်ကား တင်တင်အေး မက်မောဖွယ်ရာ
မဟုတ်လှ။ ဂုဏ်ချင်းထပ်လျှင် မြတ်သည်ဟု ယူဆရုံသာရှိသည်။ တင်
တင်အေး၏ ဖခင်သည် သူ့ဖခင်ထက်ပင် ပို၍ဂုဏ်ရှိသော တွင်းစားရိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ တွင်းစားရိုးဆိုသည်က မိမိတို့ တွင်းစား

တွေလို ငွေရှိ၍တွင်းဝယ်ပြီး တွင်းစား အမည်ခံသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဟိုး
ပဝေသကီ မြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်ကတည်းက ရေနံချောင်းရေနံမြေ
ကို အပိုင်စားရသော တွင်းရိုး ၂၄ ယောက်တို့မှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ ရှင်ဘုရင်လက်ထက်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်မင်း အုပ်စိုး
ချိန်အစပိုင်းအထိ၊ တိတိကျကျပြောရလျှင်တော့ သူ ၄-၅-၆ နှစ်သားအ
ရွယ်အထိ တွင်းကြီး မင်းစုရပ်တွင်နေထိုင်သော တွင်းကြီးမင်း၏ထံတွင်
ပိတ်ဖြူ ပိတ်နီဖြင့် ကန်တော့၍ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် တွင်းရာတောင်းခွင့် ရှိ
သည်။ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေနံဖြစ်သည်ဟု ခပ်သာသာကဲကဲ ပြောလိုက
ပြောနိုင်ပါသည်။ ရေနံတွင်းရာများကို အလကားပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော ဂုဏ်
ထူးဆောင် တွင်းရိုးများ၏ဘဝသည် မည်မျှ ခမ်းနားတင့်တယ်လိုက်ပါသ
နည်း။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ တင်တင်အေးသည် ဖခင်တွင်းရိုးဖြစ်သောကြောင့်
ရေနံတွင်းများစွာကို စားရစေကာမူ ဖခင်၏ တွင်းရိုးရာထူးကို သမီးဖြစ်သူ
က ဆက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိ။ တင်တင်အေး၏ မောင်ဖြစ်သော တင်မောင်အေးက
တွင်းရိုးအဖြစ် ဆက်ခံရသည်။ တင်မောင်အေးသည် လက်ထပ်ပြီးနောက်
ယခုအချိန်အထိ သမီးမိန်းကလေးသာ မွေးဖွားသဖြင့် ဖခင်၏ တွင်းရိုးမျိုး

ဆက်ကို ထိုသမီးမြေးမက လက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိ။ တင်တင် အေးသည် သူနှင့်
လက်ထပ်ပြီးနောက် သူဘိလပ်မှာရှိနေစဉ် သားကလေး မောင်အေးအောင်
ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ တင်မောင်အေး၌ သားယောက်ျား
လေး မမွေးဖွားခဲ့လျှင် မိမိ၏သား မောင်အေးအောင်သည် ဦးမောင်မောင်
ကြီးနှင့် တင်မောင်အေးတို့၏ တွင်းမျိုးရိုးကို ဆက်ခံရပေလိမ့်မည်။
သို့ပေမယ့် အဲဒါက ဘာထူးခြားသလဲ ....။ တွင်းရိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွင်း
စားပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုခေတ်မှာတော့ ဘာမှ မထူးခြားတော့ပါ။ မိမိတို့ သည်
နိုင်ငံခြားသားများလို သံဠမ်းစင်များ၊ လွန်သွားတပ် လျှပ်စစ်စက်မောင်း

များဖြင့် ရေနံတူးနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ အတတ်ပညာ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။
မြန်မာရေနံတွင်းဆိုသည်မှာ ရေတွင်းတူးသလိုပါပဲ။ ဘာများကွာခြားလို့
လဲ။ တွင်းရိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တွင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ
ကို တွင်းရာငှားရမ်းပြီး နှစ် ၃၀ စာချုပ်နှင့် မဖြစ်စလောက် ငွေကြေးလေး
တွေ ယူနေရသည် မဟုတ်လား။ ငှားရမ်းခမှာ ဘီအိုစီမှ ထုတ်ယူရရှိသော
ရေနံတစ်ပေါလျှင် ပြား ၅၀ နှုန်းသာ ရရှိသည်။ သူတို့က စက်နှင့်
အလုပ်သမား စိုက်ထုတ်သည့်အတွက် တစ်ပေါလျှင် လေးကျပ်ခွဲ
လောက် ယူနေသည်။ မိမိတို့သည် တွင်းရာရှိပါလျှက်နှင့် အတတ်ပညာ
မရှိသောကြောင့် သူများက ခွဲဝေပေးသည့် အရိုးအရင်းကိုသာ ယူနေကြရ
သူများဖြစ်သည် မဟုတ်လား။
သူကတော့ ရေနံတွင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မမက်မောခဲ့ပေ။ သူ့

အသက်ပြည့်လျှင် ရေနံတွင်းများကို သူ့နာမည်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးမည်ဟု
ဖေဖေက ပြောဖူးသည်။ သူလိုချင်သည်က ရေနံတွင်းများ မဟုတ်။ သူ
သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရာထူးဂုဏ်သိက္ခာကို မက်မောသည်။ ရေနံဝန်
၏ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆင်အပြင်၊
အဆောင်အယောင်များ၊ အလုပ်ရှုပ်နေသော ဘွိုင်ကုလားများ၊ မြက်ခင်း
ပြင်ကို နေ့စဉ်လှပအောင် သန့်သည့် မာလီများ၊ ထည်ဝါခန့်ညားသည့်
ဇိမ်ခံကားများ စသည်တို့နှင့် ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော လူတိုင်း၏ ဘုရား
ထူးခြင်းခံနေရသော ရေနံဝန်၏ ဂုဏ်ထူးကို အားကျသည်။

“ “ဖေဖေ ... ကျွန်တော် သူ့လိုဖြစ်ချင်တယ်” ”

နေ့စဉ်သားအရွယ်တုန်းက သူ ဖေဖေ့ကို ပြောတော့ ဖေဖေသဘောကျ
စွာ ရယ်မောခဲ့၏။ ဟိုတုန်းက အရေးပိုင်ရာထူး၊ ဝန်ထောက်ရာထူးများကို

အင်္ဂလိပ်သည် မြန်မာတို့အား ဘယ်တော့မျှ မပေးခဲ့ပေ။ သူ ငယ်ငယ်က
အိုင်စီအက်စ်ရာထူးသည် မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်များအတွက်သာဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်သားအရွယ် မြန်မာကလေးတစ်ယောက်က အိုင်စီအက်စ်
ရာထူးရဖို့ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော်
တဖြည်းဖြည်း ကာလကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အခြေအနေသည် ပြောင်း
လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် အိုင်စီအက်စ်ရာထူးကို မြန်မာတချို့ ရနေကြပြီ။
မြန်မာတို့၏ အရည်အချင်းနှင့် ကြိုးစားမှုကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အသိအ
မှတ်ပြုလာခဲ့ပြီ။ သူ၏ အိပ်မက်တစ်ခုတော့ အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့ပြီ။

သူ့အိပ်မက်၏ အစပိုင်းသာ ဖြစ်သေး၏။ ရှေ့ဆက်၍ အကောင်အထည် ဖော်ရန် သူကြိုးစားရဦးမည်။ အရေးပိုင်၊ ခရိုင်ဝန်အဆင့်မှ အတွင်းဝန်ရာ ထူးကို သူ ရရမည်။ ရာထူးမှ အငြိမ်းစားယူပြီးလျှင် မကွေးခရိုင် (ရေနံ ချောင်း)၏ လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်ရန် ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်မည်။ သူသည် အငြိမ်းစား ဘဝဖြင့် နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်လိုက်မည်။ ဤအိပ်မက်များ အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် လမ်းမှာတွေ့ သော အခက်အခဲ အတားအဆီးများကို သူ ကျော်ဖြတ်တန်သင့်လျှင် ကျော်ဖြတ်ရမည်။ ဖယ်ရှားတန်သင့်လျှင် ဖယ်ရှားရမည်။ လွယ်ကူချောမွေ့သည့် လမ်းချိုးတစ်ခုခုကိုတွေ့လျှင် ထိုလမ်းသို့ သူ ကူးပြောင်းဖြတ် သန်းရမည်။ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်သာ အဓိက ဖြစ်လေ သည်။

မမခင်မင်းကတော့ သူ့အား အတ္တကြီးသူဟု စွပ်စွဲခဲ့ဖူးသည်။ သူ သည် မမခင်မင်းကို သတိရသောအခါ ပြုံးမိသည်။ လောကမှာ ဘာကိုမှ

မရွေးချယ်ဘဲ အရွေးချယ်ခံပစ္စည်းအဖြစ် အလိုက်သင့် မျောပါနေသူမှာ မမခင်မင်းမေပင် ဖြစ်သည်။

“ “အစ်ကို .... အစ်ကို့သားကို ခဏချီထားပါဦး၊ အေး ... ဘုရားကန် တော့လို့ကို မရတော့ဘူး” ”

သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့် ဝဝကစ်ကစ် သန်မာစွာ ရုန်းကန်နေ သော သားကို သူခပ်မြောက်မြောက်ပွေ့ထားရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်

၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ “သားကြီး ... သားကြီးက အဲဒီလောက် မဆိုးပါနဲ့ကွ၊ ဖေဖေကို

ကြည့်စမ်း ... ဟေ့ကောင်ကြီး” ”

သားသည် သူ့ကိုကြည့်၍ ခပ်ခနဲရယ်ကာ စတင်ရုန်းကန်ပြန်လေ

သည်။ သား၏ အသားသည် တင်တင်အေးလိုပင် ဖြူဖွေးသန့်စင်၏။

မျက်လုံးက သူနှင့်မတူ။ တင်တင်အေး၏ မျက်ရစ်သိပ်မထင်ရှားသော

မျက်လုံးနှင့် သွားတူသည်။ သို့သော် နှာခေါင်းကတော့ သူ့နှာခေါင်းအ

စစ်ဖြစ်သည်။ သေးသွယ်၍ ချွန်လုံးသော နှာခေါင်း၊ ထိုနှာခေါင်းလေးကို

သူ မထိရက်ထိရက် မိမိနှာခေါင်းဖြင့် အသာထိလိုက်သောအခါ ကလေး

ပေါင်ဒါအနံ့နှင့် နို့နံ့ရောနေသော တစ်နှစ်ခွဲ သားအရွယ် ကလေးနံ့သည်

နှာခေါင်းထဲမှာ ချစ်စဖွယ် စွဲမြဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနှာခေါင်းလေးနှင့် အလွန်တူသော နှာခေါင်းလေးကို ရထားသည့်

အခြားကလေးငယ်တစ်ဦးကို သတိရသွားသောအခါ သားကို ကြည့်နေ

သည့် သူ့မျက်ဝန်းများ မှုန်မှိုင်း နာကျင်သွားခဲ့သည်။

သမီး .....။ သမီးလေး အိမ်စိုးမေ .....။

ယခုဆိုလျှင် သမီးသည် အသက် ၃နှစ်ကျော်၊ ၄နှစ်တွင်းသို့ ဝင်

ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်များအတွင်း သမီးကို နှစ်ကြိမ်သာ

တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ပထမအကြိမ်မှာ စနေနံဘုရားတန်ဆောင်းမှာ အရုဏ်ပြန်

သည့် ညနေခင်းက ...။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဘိလပ်သို့သွားရန် ညောင်လှ

သဘောဆိပ်သို့အဆင်း တစ်ညနေခင်းတုန်းက ....။ ထိုစဉ်က မိမိ၏ဘေး
မှာ အသစ်စက်စက်ဇနီးသည် တင်တင်အေး ရှိနေသည်။ မိမိကို ဂုဏ်ပြု
သောအားဖြင့် သိုက်မြိုက်ခမ်းနားစွာ သဘောဆိပ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်
ကြသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ ပိုင်းပိုင်းလည်လျက်ရှိရာမှ သူ့မျက်လုံး
သည် ကမ်းပါးသဲသောင်ဆင်း တစ်နေရာ၌ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီ၍
သည်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ငေးမောနေသော မိန်းမငယ်တစ်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ
မြင်လိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အေးစက် တုန်ယင်သွားရ
သည်။

ငွေအိမ် ....။ ငွေအိမ် ဘာလာလုပ်တာလဲ...။

သူသည် ငွေအိမ်ကို မြင်သောအခါ ဇနီးသည်နှင့် တော်တော်နီးကပ်
နေသောမိမိကိုယ်လုံးအား မသိမသာ ဘေးသို့ ခွာလိုက်မိသည်။ ဇနီးသည်
၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင် ဆွေမျိုးတွေနှင့်
စကားပြောနေခဲ့၏။

ဟောဒါက ကိုမင်းခေါင်ရဲ့သမီးပါ ... ဟု လူပုံအလယ်မှာ ချပြပြီး
အရှက်ခွဲလိုက်လေမလား ...။

ရှင့်သမီး ရှင်ပဲ မွေးပေတော့ ကျုပ်မမွေးနိုင်တော့ဘူး ...ဟု ကလေး
ကို မိမိလက်ထဲ ထိုးအပ်ကာ ထွက်ပြေးလေမလား ...။
သူသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများနှင့် နားမလည်စိတ်များ ရောထွေး

ကာ ငွေအိမ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိပြန်။ သူ့မျက်လုံးမှ စိုးရိမ်သော
က ကို ငွေအိမ်သတိထားမိသွားဟန် ရှိသည်။ ငွေအိမ် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်
လေသည်။ ငွေအိမ်အပြုံးသည် နာကြည်းသောအပြုံးလား၊ သို့မဟုတ်
သရော်သောအပြုံးလား၊ သို့မဟုတ် နှစ်သိမ့်အားပေးသော အပြုံးလား၊သို့
မဟုတ် ရဲဝံ့စွာစိန်ခေါ်သော အပြုံးလား .... သူ မသိ။

“ “ကောင်မလေး ငါ့ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးကို ငါမကြိုက်ဘူး” ”

ဖေဖေစကားကို ပြုန်းခနဲ အမှတ်ရသွားသည်။ ဟုတ်မှာပေါ့ ... ငွေ
အိမ်၏ သည်အပြုံးမျိုးဖြင့်ပင် ဖေဖေကို ပြုံးကြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ သူတို့သားအဖမှာတော့ ငွေအိမ်အပေါ်ထားသော အမြင်အမျိုး
မျိုး၊ ကိုယ်တိုင်၏ခံစားချက် အမျိုးမျိုးကြောင့် ငွေအိမ်အပြုံးကို အမျိုးမျိုး
အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ငွေအိမ်သည်
သူ့ကိုချစ်မိကတည်းက ယခုအချိန်အထိ သည်အပြုံးတစ်မျိုးတည်းကိုသာ
ပြုံးတတ်နေတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုနေ့က ငွေအိမ်သည် ဘာအရိပ်အယောင်မှ မပြ၊ ဘာစကားမှ
လည်း လာမပြောဘဲ သမီးငယ်ကို တင်းတင်းပွေ့လျက် သဘောမထွက်ခွာ
ခင် ပြန်လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘိလပ်မှာနေရသော နှစ်နှစ်ကာလမှတော့ သူသည် ငွေအိမ်နှင့်သမီး
ငယ်ကို မဆိုထားနှင့် ဇနီးသည် တင်တင်အေးနှင့် အစ်မ ခင်မင်းမေကိုပင်

သတိမရဖြစ်ခဲ့ပါ။ အောက်စ်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်၏ အံ့သြဖွယ်ရာများ၊ လန်ဒန်

မြို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ အထူးအဆန်းများနှင့် ခက်ခဲလှသော သင်ခန်းစာများ
အကြားတွင် သူ အရာရာကို မေ့လျော့ထားခဲ့ရသည်။ မြင်းစီး စာမေးပွဲများ
အောက်ကံဖို့ဒ်သမဂ္ဂ၏အတွေ့အကြုံမြင်ကွင်းများ၊ အိုးလ်ဘောဘီရာဇဝတ်
တရားရုံးကြီးမှ မြင်ကွင်းများ ... အားလုံးသည် သူ့အတွက် လေ့လာမှတ်
သား၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။

“ “သားကလေး မွေးတယ်၊ တနင်္ဂနွေသားမို့ အေးအောင်လို့ နာမည်
ပေးထားတယ်” ”

ဇနီးသည်ရေးလိုက်သောစာကို ဖတ်ရသည့်အခါမှာလည်း သိပ်အထူး
အဆန်း ဝမ်းသာမသွားခဲ့။ အနည်းငယ်အံ့သြရုံသာ ရှိခဲ့သည်။ မိမိနှင့်ဇနီး
သည် လက်ထပ်ပြီး ပေါင်းသင်းရသည့်အချိန်ကာလသည် တိုတောင်းလှ
သည်ဖြစ်ရာ မိမိမှာ မြန်မာပြည်၌ ဇနီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်ဟုမှတ်
မှတ်ထင်ထင် သတိမရသည့်ကာလ များစွာရှိခဲ့သည်။ ဇနီးထံမှ စာလာ
သောအခါများတွင်သာ ဪ... ငါ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေပါလား
ဟု အမှတ်ရရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဇနီးသည်က သားကလေး မွေးဖွား
သည်ဟု စာရေးလိုက်သောအခါ ပထမ အံ့သြသွားပြီး ဒုတိယ ခံစားမှုမှာ
အနည်းငယ်ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာ ပူနွေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုခံစားချက် အူကြောင်ကြောင်ကြီးကို သားကလေး အေးအောင်က
စတွေ့တွေ့ချင်း နံနက်ခင်းမှာပင် ပြုန်းခနဲ ဖယ်ရှားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သား
ငါ့သား...။ သားအပေါ် ချစ်ခင်စွာ ဂုဏ်ယူစိတ်သည် သူ့ထံသို့ ချက်ချင်း
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘိလပ်မှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော်သို့ နေ့လယ်
စာစားပွဲဖိတ်ကြားခံရပြီးသွားရောက်စဉ်က ဘုရင်ခံအားလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
ရချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ရာထူးမြင့်မားသူ တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ယူခဲ့မိသည်။
ထိုဂုဏ်ယူမှုသည် တော်တော်ကြီးမားသည်ဟု ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း
သားကလေး အေးအောင်အား မိမိရင်မှဖြစ်သော သားဟု ပွေ့ချီလိုက်ရ
သည့်ခဏမှာပင် ဘုရင်ခံနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသည့် ဝမ်းသာမှုနှင့်
မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူသော ခံစားချက်ကို သဘော
ပေါက်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ မျိုးဆက်သွေးမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
သား ....။

ထိုသားကို ပွေ့ချီကျီစယ်နေစဉ်မှာ သမီးအိမ်စိုးမေကို သတိရမိသည့်
အခါ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်နှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခုမှာ ငွေအိမ်
အား ဒေါသနှင့်အပြစ်တင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေအိမ်၏ ရွေးချယ်မှုကြောင့်
သမီးသည် လောကအလယ်မှာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ခွင့်ရသည်။ သို့သော်
ငွေအိမ်၏ ရွေးချယ်မှုကြောင့်ပင် သမီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ကဲ့ရဲ့မျက်
လုံးများအောက်မှာ တစ်သက်လုံး မျက်နှာငယ်သွားရတော့မည်။
လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့ကလေး ....။ ဖအေနာမည် မဖော်နိုင်တဲ့
ကလေး ....။

ဤရှုတ်ချစကားများ၊ ကဲ့ရဲ့မျက်လုံးများကို ကလေးငယ်သည် ဘယ်
လိုရင်ဆိုင်နိုင်မလဲ။ ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ကလေး၏စိတ်တွင် မည်သို့
ပြောင်းလဲသွားမလဲ။ ကလေးသည် သာမန်ကလေးတစ်ယောက်၏ လွတ်

လပ်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ မိဘအပေါ် အားကိုးဂုဏ်ယူမှု ထိုခံစားချက်များကို ရရှိ
လာနိုင်ပါ့မလား။ ကလေးသည် လောကကြီးတွင် အသက်ရှင်လျက်နှင့်

သေဆုံးရမည် ဘဝလား။ ကလေးသည် အသက်ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ မိ
မိအသက်ရှင်လာရသည့်အတွက် အမေကို၊ လောကကို အပြစ်တင်လေမ
လား။ သေဖို့လမ်းကို ရွေးချယ်ချင်လောက်အောင် လောကသည် ကလေး
အပေါ်မှာ ရက်စက်လေမည်လား ....။ ထိုအတွေးများသည် သားကလေး
အေးအောင်ကို စတင်ပွေ့ချီမိသည့် အချိန်ကျမှ သူ့ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်ရှင်မှုသည် အသက်သေမှုထက် ကောင်းသည်ဟု သူတို့အား
လုံး လက်ခံထားခဲ့ကြ၏။ ထိုနိယာမတွင် ခြွင်းချက် ဘယ်နှစ်မျိုး ရှိနေနိုင်
မလဲ၊ သူ မသိပေ။

နောက်ခံစားချက်တစ်မျိုးမှာ ငွေအိမ်အား ကျေးဇူးတင်ခြင်း ဖြစ်သည်
ငွေအိမ်သည် သတ္တိကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငွေအိမ်သည် သူ့အား
ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်စေဘဲ အပြစ်တစ်စတလေမှ သူ့အပေါ်
မတင်ခဲ့ဘဲ သမီးတစ်ယောက်ကို အရှက်မဲ့စွာ၊ ရဲရင့်စွာ မွေးဖွားပေးခဲ့သည်
ထိုသမီးလေး လောကအလယ်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက် ငွေအိမ်ကို သူ
ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဇနီးသည်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်
ပြောပြီး သမီးလေးကို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ထောက်ပံ့ပြုစုလိုသည်။

“ “အေးရေ ... နေမြင့်လာပြီ၊ သွားကြစို့.” ”

စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အခါ တောင်ခြေတွင် ကား

မောင်းသူက သူ့အား ခရီးဦးကြို အရိုအသေပေး၏။

“ “အိမ်ကိုပဲ မောင်းကွာ၊ အမှုတွဲဖိုင် ပြန်ယူရဦးမယ်” ”

“ “မှန်ပါ့ဘုရား .....” ”

သူ့ကျောထဲမှာစိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဒရိုင်ဘာမောင်မြအား မျက်မှောင်

ကြုတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ “ရိုးရိုး အရိုအသေပြုရင် တော်ပါပြီကွာ ... အဲဒီ ဘုရားဆိုတဲ့စကား

ကြီး ထည့်မပြောပါနဲ့လို့ မင်းကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ” ”

“ “မှန်ပါ့ မင်းကြီး” ”

သူပို၍ စိတ်ရှုပ်ကာ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်လိုက်တော့ တင်တင်အေး

က လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်လေသည်။ သူသည် ပို၍ပင် မလုံမလဲဖြစ်သွား၏။တ

ကယ်တော့ သူသည် အလုပ်သင်ဘဝမှာသာ ရှိသေး၏။ မင်းကြီးလည်း မ

ဟုတ်၊လက်ထောက်မင်းကြီးဘဝသာရှိသေး၏။သို့သော် သူသည်လူတော်

တော်များ၏ ဘုရားထူးခြင်းကို ခံနေရပြီ။ မြို့ပိုင်များ၊ လက်ထောက်

မြို့ပိုင်များကတော့ မြန်မာအချင်းချင်းဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်းမိမိက

အသက်အစိတ်သာသာ လူငယ်ကလေးဖြစ်နေ၍တစ်ကြောင်း၊ ဘုရားမထူး

ရန် ကြိုတင်တားမြစ်ထားသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ...ဘုရားမထူးကြပေ။

သို့သော်နယ်သို့ရာဇဝတ်မှုစစ်ဖို ကွင်းဆင်းရသည့်အခါမျိုးတွင်ရွာသူကြီး

များနှင့် တောင်သူလယ်သမားများက သူ့အားဘုရားထူး၍ ဒူးတုပ် ခစား

ကြ၏။ ထိုအခါ သူသည် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားအောင် ကျောထဲက
စိမ့်သွားရတတ်သည်။ မိမိအသက်အရွယ်ထက် နှစ်ဆလောက် သုံးဆ
လောက်ရှိသူတွေက ကြမ်းပြင်မှာထိုင်၍ ခူးတုပ်ခစားခံရသည့် အဖြစ်မှာ
တော်တော် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်စရာကောင်းသည်။ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်
များ၊ ဘုရင့်သားတော်များ၊ မူးမတ်သေနာပတိများသည် မိမိထက်အသက်
ကြီးသူများ၏ အရိုအသေပြု ခူးတုပ်ခစားခြင်းကို မည်သည့်မာန်စိတ်မျိုး
ဖြင့် ခံယူနိုင်ခဲ့သလဲ။ သူကတော့ တွေ့သမျှလူများအား မိမိကို ဘုရား

မထူးရန်၊ ခူးတုပ်အရိုအသေ မပေးရန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်အမိန့် ပေးခဲ့
ရ၏။

သူတို့သည် သူ့ကို ထို့ထက်ပို၍ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်မင်းများကို ပြား
ပြားဝပ် ခူးတုပ်ခစားကာ ဘုရားထူးနေကြသော်လည်း ရင်ထဲက မကျေနပ်
စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စုပြုံများပြားနေပြီ ဖြစ်သည်။
တစ်မြို့မြို့၊ တစ်နေရာရာမှာ လူတစ်ယောက်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
ကို မခံချင်၍ နောက်လိုက်ငယ်သားများ စုစည်းကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအသေ
ခံလျက် တိုက်ပွဲဝင် ချီတက်လာတတ်သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ဒိုင်အာခီ
အုပ်ချုပ်ရေးကို သူတို့ မကျေနပ်ကြပေ။ မကျေနပ်သည့် ကျေးရွာသားများ
သည် တစ်ယောက်ကခေါင်းဆောင်လိုက်လျှင် ထိုလူအား ပိုင်းဝန်းမြှောက်
စားအားကိုး၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိသည်။ မကြာသေးမီကာလ သူ ဘိလပ်မှ
ပြန်မလာခင်က စစ်ကိုင်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မင်းလောင်း

ဗန္ဓက၏အဖြစ်မျိုး၊ လူတို့သည် မိမိအရှင်၊ မိမိဘုရင်က အုပ်ချုပ်သည်ကို
မှားမှား မှန်မှန် ငြိမ်ခံလိုသည့်ဆန္ဒရှိကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်
အောက်နေရသည်ကို တစ်နေ့တခြား ခါးတီးမုန်းတီး၍ လာပေသည်။
ဤနှစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဆန်စပါးဈေး တစ်ရပ်ရိပ်ကျသောနှစ်ဖြစ်
သည်။ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် ကျေးရွာနေလူထုသည် အငတ်ဘေး
နှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီ။ လူဆိုသည်မှာ ငတ်လာလျှင် ဘာကိုမှမကြောက်ဘဲ
ရင်ဆိုင်ရဲသည့် သတ္တိရှိလာတတ်သည်။ ထိုအခြေအနေတွင် မင်းစေတစ်
ယောက်၊ လက်ထောက်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ မြို့ပိုင်ပါ ပါလျက်
တစ်ခါတစ်ရံမြို့ပိုင်မပါဘဲ ရွာအထိဒုန်းမြင်းနှင့် အလွတ်သွားရသည့်အခါ
သူ စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်မိသည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဓားရှည်စာမိသွားလေ

မလဲ။ သို့သော် သူ၏ စေတနာနှင့် ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်၍ပဲလား၊
ကံကောင်းနေသေးလို့ပဲလား၊ သို့မဟုတ် မြန်မာပြည်လူထုကအိန္ဒိယပြည်
သူလူထုလောက် အသိဉာဏ်မရှိသေး၍လား .... သူအပါအဝင် မည်သည့်
ဗျူရိုကရက်မျှ ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ရသေးပေ။ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရား
သည် ညင်သာချောမွေ့စွာ လည်ပတ်လျက် ရှိလေသည်။

“ “အေးရေ ... ကိုယ် ရာဇဝတ်ဝန်နဲ့ သွားတွေ့ရဦးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ
ကို အခုကစပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းသိမ်းသွား .... ကြားလား” ”
သူ ကားပေါ်ပြန်အတက်မှာ အိမ်ထဲမှ တင်တင်အေး ထွက်လိုက်လာ
သည်။

“ “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ... သားနေ့ခင်းသိပ်ရင် အေး သိမ်းလိုက်ပါ့မယ်” ”

သူသည် စစ်ကိုင်းတွင် အလုပ်သင် လက်ထောက်မင်းကြီးအဖြစ်
တစ်နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ မြင်းခြံနယ်ပိုင်အဖြစ်အလုပ်ပြောင်း
ရွှေ့ခန့်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အစိုးရ လခစားဘဝ နေရာအတည်တကျ
မရှိတတ်၍ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို တတ်နိုင်သမျှ မဝယ်ဘဲ
ထားစေခဲ့သည်။ တင်တင်အေးသည် မိန်းမပီပီ ပစ္စည်းအသစ်အဆန်း စု
ဆောင်းချင်သည့်ဝါသနာ ရှိ၏။ သူ တော်တော် ကန့်ကွက်ထားရသည်။
ယခုလို ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုတော့ အစ်ကိုပြောတာ သိပ်ဟုတ်တာ
ပဲနော် ... ဟု ဇနီးက ရိုးရိုးလေး ထောက်ခံသည်။
အိမ်ပေါက်ဝမှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် နွဲ့နွဲ့ကလေး လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့
တတ်သော ဇနီးသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံ အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ်

စိတ်ကူးဖြင့်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်မှာ စက်ဆုတ်ဖွယ်ရာ အပြစ်ကြီးတော့
မဟုတ်နိုင်ဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်မိ၏။
ငွေအိမ် ...။

ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ငွေအိမ်ရောက်လာလျှင် ကလေးမ၏ ဖြူစင်ရွန်းလဲ့
သော မျက်ဝန်းကလေးများ အရောင်လက်နေအောင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရှာ
ပေလိမ့်မည်။ သူသည် တစ်ခဏတာ နွမ်းနယ်သွားသောစိတ်ကို ချက်ချင်း
ပြန်ပြင်လိုက်သည်။

အို .... လေကမှာ လူတန်းစားကွဲပြားမှုဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်။ အသိ

ဉာဏ်အရ၊ ပညာအရ၊ ဗီဇအရ... လူတန်းစားတွေကို ဘယ်လိုမှ တစ်သား
တည်းကျအောင် ညှိပေးလို့ မရပါဘူး။

ငွေအိမ်ဟာ ငွေအိမ်ပဲ။ တွင်းတူးအလုပ်သမားရဲ့ သမီးဟာ ဘီအိုစီရုံး
က အမှိုက်လှည်းရတဲ့လူပဲဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။ တင်တင်အေးဟာ တင်တင်အေး
ပဲ၊ တွင်းစားရိုးသမီးဟာ တွင်းစားချွေးမနဲ့ နယ်ပိုင်ကတော်ဖြစ်တာ ဒါ ...
သဘာဝပါပဲ။

စစ်ကိုင်းမှ မြင်းခြံသို့ သင်္ဘောဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့ ပြင်ဆင်သည့်
အခါ တင်တင်အေးက မြင်းခြံသွားမီ ရေနံချောင်းသို့ သွားလိုပါသည်ဟု
ပူဆာသည်။ အထုပ်အပိုး ပစ္စည်းများကတစ်ဖက်၊ သားကတစ်ဖက် မနိုင်
မနင်းဖြစ်နေမှာစိုး၍ မြင်းခြံမှာ အလျင်ဝင်ပြီး ပစ္စည်းများ နေရာချထားပြီး
မှ ရေနံချောင်းသို့သပ်သပ် သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းကြရန် သူ အကြံပြုလိုက်
ရသည်။

“ “ပေပေ ...” ”

သား၏ မပီကလာ ပီကလာ အဖေခေါ်သံသည် သူ့အား စိတ်ရှုပ်
ထွေး မောပန်းမှု မှန်သမျှမှ ကင်းဝေးလွင့်ပြယ်သွားစေ၏။ သင်္ဘောလက်
ရန်းမှာ လေတပူပူ တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ သားကမျက်နှာ
မှောက်ကာ တခစ်ခစ် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေခဲ့၏။ လှိုင်းမှူးတတ်သော တင်
တင်အေးအတွက်တော့ ရေလမ်းခရီးသည် သိပ်ကြည်နူးဖွယ် မကောင်း
ချေ။

သား မရှိတော့သော ငွေဘုံသာအိမ်ကြီးသည် မနှစ်ကထက်ပို၍တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့လိမ့်မည်။ ယခုမှပင် အိမ်ကြီးစိုပြည်လာလိမ့်မည်ဟု
ခန့်မှန်းအတွေးဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ သူ့အထင်မှား
ယွင်းကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်တွင် စိမ်းစိုသော တိုက်ရှေ့မြက်ခင်း
ပြင်ပေါ်၌ လန်းဆတ်သော၊ နုငယ်သေးကွေးသော ချစ်စဖွယ် ကလေးမ
ငယ်လေးတစ်ဦး မြူးထူးစွာ ဆော့ကစားလျက်ရှိလေသည်။ သူသည်လက်
ဆွဲသားရေသေတ္တာကြီးနှင့် ကလေးဝေယျာဝစ်များ ထည့်ထားသည့် ခြင်း
တောင်းတို့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် မနိုင်မနင်းဆွဲလျက် ခြံထဲဝင်လိုက်ချိန်
တွင် သူ့မျက်လုံးသည် ကစားနေသော ကလေးမလေးထံသို့ စူးစိုက်သွား
၏။

“ “ဟာ .... မောင်မင်းခေါင်၊ ဘယ့်နယ် ပြုန်းစားကြီး။ အို ... ပေးပေး
ဒီပစ္စည်းတွေ၊ မင်းတို့နယ်ကွာ ... လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဦးလေး
သဘောဆိပ်ကို လာကြိုမှာပေါ့ကွဲ့၊ အထမ်းသမားလေး ဘာလေးမခေါ်ခဲ့
ဘဲကိုး ””

ခြံဝမှ ခြံထဲသို့ မိမိပစ္စည်း မိမိသယ်ဆောင်လာမိသည်မှာ ကြီးစွာ
သောအမှုကိစ္စကြီးလိုပင် ဦးဘခင်က အပြစ်တင်သံတစ်ဝက်၊ အားနာသံ
တစ်ဝက်နှင့် ပျာပျာသလဲ လာသယ်ယူ၏။ သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများ ဦး
ဘခင်ကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကလေးမလေးထံ သူ တစ်လှမ်း တိုးသွားမိ

သည်။

နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်များကို မြင်းမြီးလိုဖြစ်အောင် အ
ထက်မြင့်မြင့် ဖဲကြိုးနီကလေးဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
သည့်မျက်နှာပိုင်ရှင် ၃-၄နှစ်အရွယ်ကလေးမလေးသည် ကစားရာမှရပ်ပြီး
သူတို့ထံ လှမ်းကြည့်နေ၏။ တောက်ပရွန်းလဲ့သော မျက်လုံး ကြည်ကြည်
ကလေးများမှာ တွန့်ဆုတ်ကြောက်လန့်ဟန် စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ အဖြူရောင်
ဂါဝန်ဖားဖားကလေးကြောင့် ကလေး၏အသားများ ဝင်းစင်မွတ်နေလေ
သည်။

“ ဦးလေး ... ဟိုကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့ ကလေးလဲ ...”

“ အဲ ...”

ဦးဘခင် နှုတ်ဆွံ့အသွားကာ နောက်မှာ ကလေးချီ၍ ပါလာသော
တင်တင်အေးထံ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်သွား၏။ သည်လောက်ဆို သူ
ရိပ်မိပါပြီ။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကလေးမလေး၏ မျက်နှာမှာ သူငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံထဲ
က မျက်နှာပင် ဖြစ်သည်။ သေးသွယ်၍ လုံးချွန်သောနှာခေါင်း ခပ်ရှည်
ရှည်။ ပါးလျားကာ အဖျားကော့သည့်နှုတ်ခမ်း ...၊ သမီး ဒါဖြင့်သမီးလေး
အိမ်စိုးမေပေါ့ .....။

သူသည် ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းဖြင့် ကလေးထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။
ပြူးပြူးကလေး မော့ကြည့်နေသော ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပွေ့ယူချီမလိုက်

၏။

“ “ဟေး... စနိုးဂိုက်မင်းသမီးလေးပါလား၊ မင်း ဘယ်သူ့သမီးလဲကွဲ့ ” ”

ကလေးမလေးသည် မိမိအိမ်မဟုတ်သော အိမ်တစ်အိမ်တွင် မိမိမသိ
သောယောက်ျားကြီးတစ်ဦးက ပွေ့ချီလိုက်၍ အနည်းငယ်မျှပင် စိုးရိမ်တုန်
လှုပ်ဟန်မရှိ။ မျက်လုံး တောက်တောက်ကလေး ပို၍လက်သွားအောင်ပင်
ပြုံးပြလိုက်သေး၏။ကလေးမလေး၏အဖြေမှာ သူ့လိုနယ်ပိုင်တစ်ယောက်
ဘယ်လိုမှ မမျှော်မှန်းခဲ့သော အဖြေဖြစ်သည်။

“ “အိုင်စီအက်စ်ရဲ့ သမီးပါ” ”

ဘုရားရေ ...။ သူသည် ပစ္စည်းတစ်ခုခုသာဆိုလျှင် မည်မျှ အဖိုးတန်
သည်ဖြစ်စေ တုန်လှုပ်စွာ လွှတ်ချပစ်မိတော့မှာပဲ။ သို့သော် သူ့လက်ထဲ
က ပစ္စည်းသည် ကွဲရှုလွယ်သော အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်သည်မ
ဟုတ်လား။ သူသည် ဖြည်းညင်းစွာပင် ကလေးကို မြေပေါ်ပြန်ချပေးလိုက်
မိ၏။ နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုမျှ မမေးဝံ့တော့ပါ။ ကလေးမထံမှ မည်
သည့်အဖြေများ ထွက်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ သိလိုက်ပါပြီ။ နောက်ထပ်
ကြားလာနိုင်သော စကားများကိုလည်း သူ မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့်တိုက်
ထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် ပြင်လိုက်ရသည်။

“ “မောင်လေး ..” ”

တိုက်ထဲမှ မမခင်မင်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ “ဗေဗေ မရှိဘူးလားမမ” ”

“ “ဖေဖေ ရန်ကုန်သွားတယ်လေ .... မင်းတို့က ဘယ်လိုကဘယ်လို

ရောက်လာကြတာလဲ။ သားလေး အေးအောင် ... လာ၊

ကြီးကြီးမေဆီလာ” ”

တင်တင်အေးနှင့် မမမေက ရှေ့က လျှောက်သွားသောအခါ သူလိုက်

ဝင်ရင်း နောက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသေး၏။

ကလေးမလေးသည် ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးနှင့် မော်တော်ကားလေးကို

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ကိုင်လျက် သူရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးပြန်သည်

ကို မြင်ရသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့်ပင် ကလေးမလေး အနားမှ သူ ကမန်း

ကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်ကို အားနာရှက်ရွံ့သွားမိ၏။

ထိုအပြုံးသည် ရင်းနှီးနေကျ ကစားစရာ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို ချစ်ခင်စွာ

ပြုံးကြည့်လိုက်သည့် အပြစ်ကင်းစင်လှသောကလေးတစ်ယောက်၏အပြုံး

စစ်စစ် ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်မေတ္တာ မရရှိသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ သိမ်ငယ်မှုများ၊

တောင်းပန်တိုးလှိုင်းမှုများ၊ မပုံမရဲကြောက်လန့်မှုများ ကလေးထံမှာမတွေ့

ရ။ အသိဉာဏ် ကြီးမားမှုနှင့် ရဲပုံမှုကိုသာ တွေ့ရသည်။ ငွေအိမ် .....။

ငွေအိမ်သည် ဤကလေးအား ဤကဲ့သို့ ရဲရင့်သူဖြစ်အောင် မည်ကဲ့သို့

ပြုစုထိန်းကျောင်း ပေးခဲ့ပါသနည်း။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

တကယ်တော့ အိမ်စိုးမေကလေးသည် ရဲဝံ့သူမျှမက အသိဉာဏ်ကြီး
မားသူမျှမက မနာလိုတတ်သူ၊ ဖျက်ဆီးလိုသူ ကလေးမကလေး တစ်ဦး
လည်းဖြစ်သည်။ ဒါကိုတော့ သူတို့အားလုံး တော်တော်ကြာမှသိခဲ့ရသည်။
ဆရာစံ၏ တောင်သူလယ်သမား အရေးတော်ပုံဂယက် ရေနံချောင်း
သို့ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည့်ကာလသည် အိမ်စိုးမေ အမျိုးသားကျောင်းမှာ ကကြီး
ခကွေး စသင်ခါစအချိန် ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်လှသေးသော သမီးအား
ဆရာစံအကြောင်း ပြောပြဖို့ မငွေအိမ် လုံးဝသတိမရပေ။ သို့သော် သမီး
ကမေးလာသည်။

“ “အမေ ... လယ်သမားကြီးတွေက သူပုန်တွေဆို ...” ”

ထိုစကားမှ အစပြုကာ အိမ်စိုးမေကလေးသည် သူပုန်ဟူသောစကား
ကို နားလည်သွား၏။

“ “သူပုန်ဆိုတာ မကောင်းဘူးသမီးရဲ့၊ စက်သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ ပစ်
သတ်ခံရတတ်တယ်” ”

“ “သူပုန်တွေက ဘာလုပ်လို့လဲ” ”

ငွေအိမ် တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ “မားတွေ လုံတွေနဲ့ လူစုလူဝေးနဲ့ အော်ဟစ်ဆူပူပြီး ချီတက်လာကြ
တာပေါ့ သမီး၊ သူတို့က မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်ကြီးတွေရဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ်မ
လို့တဲ့” ”

“ “ခေါင်းဖြတ်တယ်ဆိုတော့ နာမှာပေါ့နော်” ”

“ “အို ... သမီးရယ် ... နာလွန်းလို့ သေတောင် သေရတာ၊ ဓားရှတာ
တောင် နာသေးတာပဲ” ”

အိမ်စိုးမေက ပခုံးလေးတွန့်ကာ စဉ်းစားနေသေး၏။

“ “သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ချင်တာတဲ့လဲ” ”

“ “သူတို့နယ်မှာ မိုးခေါင်ပြီး စပါးတွေ မထွက်ဘူး၊ လူတွေ ငတ်ကုန်
တယ်၊ သမီးလို တစ်နေ့ထမင်းသုံးနပ် မစားရဘူး၊ တစ်နပ်မှတောင် မစား
ရဘူး။ ဒီကြားထဲ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်ကြီးတွေက သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံတွေ
တောင်းတယ်၊ လယ်လုပ်ခ ပိုက်ဆံလေ။ အဲဒီတော့ သူတို့ ဒေါသထွက်
ကြတာပေါ့” ”

“ “သူတို့ တကယ်ရော ခေါင်းတွေ ဖြတ်လိုက်ကြသလား” ”

“ “ဘယ်ဖြတ်နိုင်မလဲ သမီးရယ် ... သူတို့က ဓားတွေနဲ့ ရွယ်တုန်းမှာ
အင်္ဂလိပ်တွေက စက်သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်လိုက်တာပေါ့။ အင်း ... ဒါပေမယ့်
သူတို့ အိုင်စီအက်စ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းတော့ ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုလားပဲ
အမေလဲသိပ်မသိဘူး။ ခိုတောင်ရုံးမှာ အလုပ်သမားတွေပြောနေတာ ကြား
ခဲ့ဖူးတယ်” ”

“ “အိုင်စီအက်စ် .... ဖေဖေလိုပေါ့နော်” ”

“ “အင်း” ”

မငွေအိမ်၏ စကားများ တွန့်ဆုတ်လေးလံသွားတော့သည်။

“ “ဖေဖေကိုတော့ ဘယ်သူမှ ခေါင်းမဖြတ်ပါဘူးနော်” ”

“ “အို ... မဖြတ်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ သမီးဖေဖေက ဗမာပဲ။ ဗမာအချင်း

ချင်း သေအောင်မလုပ်ဘူးလေ” ”

“ “ဒါပေမယ့် ဟိုတလောက ကြီးကြီးမေနဲ့အမေ ပြောတာကျတော့ ဖေ
ဖေက မြင်းခြံမှာ ဓားပြတစ်ယောက်ကို သေအောင်လုပ်တယ်ဆို ...အဲဒီဓား
ပြလဲ ဗမာပဲလေ” ”

မငွေအိမ်သည် စပ်စုလှသော သမီးကို အနည်းငယ် လန့်ဖျပ်လာ၏

“ “အို ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း ဒီလိုလေ ... အဲဒီဓားပြက လူ
သုံးယောက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ခဲ့တာ သမီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ သူ့ကိုသမီးဖေ
ဖေက သေဒဏ်အမိန့်ချလိုက်တာပေါ့” ”

“ “သေဒဏ်” ”

နှစ်အရွယ် ကလေးမကလေး၏ အသိဉာဏ်နှင့် လိုက်မမီသောထို
ပြင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော စကားအသုံးအနှုန်းများကို မငွေအိမ်မ
ပြောချင်တော့သဖြင့် စကားကို လွှဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်
စိုးမေသည် သူစိတ်ဝင်စားသည့် စကားတစ်ခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမေးရန်
ဘယ်တော့မှ မမေ့ပေ။ အမေ့ကို မေးသည်ထက် ကြီးကြီးမေ့ကိုမေးလျှင် ပို
၍ပြည့်စုံစွာ သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးမေ လာလည်လျှင် သိလိုသ
မျှ မေးလေ၏။

“ “ကြီးကြီးမေ ... ဂန့်ဆိုတာ ဘာလဲ” ”

ခင်မင်းသည် ကလေးကို တအံ့တဩ ကြည့်မိသွား၏။

“ “ဟယ် သမီးလေး .... အဲဒီစကား သမီး ဘယ်ကကြားသလဲ” ”

“ “အို ... ဘီအိုစီမှာ ဒီစကားတွေပဲ ပြောနေတာပဲ၊ မနေ့ကတောင် ဦး
ကြီးသာဒင်က အမေ့ကို လှမ်းပြောသေးတယ်” ”

ခင်မင်းသည် အသိဉာဏ်ရင့်လှသော တူမကလေးအား ပြုံးကြည့်မိ
သည်။

“ “ဂန္ဓီဆိုတာ အိန္ဒိယပြည်က ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ပေါ့၊ စူရတီ
ဆိုင်က ဒူဒူးကြီးလိုလေ ...၊ အဲဒီ ဂန္ဓီက မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တွေကို မကျေ
နပ်လို့ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဆန္ဒပြပြီး သူပုန်
လုပ်တာ” ”

“ “ဒီက လယ်သမားကြီးတွေလိုလား ကြီးကြီးမေ” ”

“ “မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလယ်သမားကြီးတွေက ဓားတွေ လှံတွေနဲ့ ခုတ်
မယ်၊ သတ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ရန်ဖြစ်တာ၊ ဟိုက ဂန္ဓီက ဘာပစ္စည်းမှ
လက်မှာ ကိုင်မလာဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ လမ်းပေါ်မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
စီတန်းပြီး လမ်းလျှောက်ကြတာ၊ အဲဒါကို အကြမ်းမဖက်ဘဲ ဆန္ဒပြတယ်
လို့ ခေါ်တယ်သမီးရဲ့” ”

မူလတန်းအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်အတွက် ခင်မင်း၏

စကားများ ရှုပ်ထွေးသွားလေမလား မသိပါ။

“ “သူတို့ ဘယ်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြတာလဲ ကြီးကြီးမေ” ”

“ “သူတို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို သွားကြတာ ... ပင်လယ်ဆိုတာ သမီး

သိတယ်နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ မြေပုံစာအုပ်ထဲက အပြာရောင်ကြီးလေ” ”

ခင်မင်းမေသည် အိမ်စိုးမေအတွက် မြေပုံစာအုပ်တစ်အုပ် ပေးထားခဲ့ပါသည်။

“ “အေး၊ အဲဒီပင်လယ်ကြီးဆီကို သွားပြီး ဆားတွေချက်ကြတာ” ”

“ “ဆားတွေ ...” ”

“ “ဟုတ်တယ်သမီး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပြည်သူတွေ သမီးတို့၊ကြီးကြီးတို့လို သာမန်လူတွေပေါ့... အဲဒီလူတွေ ဆားမချက်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်၊ အဲဒါကိုဆန့်ကျင်ပြလိုက်တာပေါ့။ သဘောကတော့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတွေကို သူတို့ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲပေါ့” ”

“ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဂနွီတို့ ဘာဖြစ်သွားလဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေရော ဘာဖြစ်သွားလဲ” ”

အိမ်စိုးမေသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အကြောင်းရင်း တစ်ခုခု၏ အကျိုးကို သိလိုစိတ်တွေ များခဲ့၏။

“ “ဒီတော့ ဂနွီတို့လူတွေ အများကြီး ထောင်ကျသွားတာပေါ့” ”

“ “ဟင် ....” ”

အိမ်စိုးမေ မျှော်လင့်သော မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“ “ဒါဖြင့် ဘာမှ ဖြစ်မသွားဘူးပေါ့” ”

ခင်မင်းသည် ကလေးမ၏ဦးနှောက်နုကလေးအတွက် မိမိယခုပြော

ရမည့်စကားက သိပ်လေးလံသွားမလားဟု စဉ်းစားနေသေးသော်လည်း
ဇွတ်နှစ်၍ ပြောချလိုက်၏။

“ “အဲဒါ ဖြစ်သွားတာပဲပေါ့ သမီးရဲ့၊ သူတို့အားလုံးဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုး
ရကို တော်လှန်လို့ ထောင်ထဲကို ရောက်သွားကြတယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို
ဟောဒီလို ဆန့်ကျင်ပြရမယ်လို့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ပညာသင်ပေးသွား
တယ်။ လူတွေ သူတို့ကို အာရုံစိုက်အောင် လုပ်တဲ့နည်းပေါ့။ လူတွေရဲ့
အသိစိတ်ထဲမှာ သူတို့အပေါ် သနားစိတ်တွေ၊ သူတို့အတွက်ကျေနပ်ဂုဏ်
ယူတဲ့စိတ်တွေ ပင်ကုန်ကြတယ်။ လူတွေအားလုံးဟာ သူတို့လို ဖြစ်ချင်
သွားကြတယ်။ သူတို့လို တော်လှန်ချင်သွားကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအ
တွက်လဲ ဦးနှောက်ခြောက်သွားတာပေါ့ သမီးရဲ့။ ကမ္ဘာကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်
နဲ့ အိန္ဒိယ နှစ်နိုင်ငံတည်းရှိတာမှ မဟုတ်တာ ... နိုင်ငံတွေ အများကြီး၊
အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးထားတဲ့ နိုင်ငံတွေလဲ အများကြီးပဲ၊ သတင်းက တစ်နိုင်ငံ

ကနေ တစ်နိုင်ငံ ကူးသွားမယ်၊ ဒီနည်းလည်းအတိုင်း အတုခိုးကြမယ်၊တစ်
ဖွဲ့ကို ထောင်ချပစ်လိုက်ပေမယ့် နောက်တစ်ဖွဲ့က ဆက်ပြီး လုပ်မယ် ...
အဲဒီလိုနဲ့ လူတွေများလာတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်တွေ အရှုံးပေးသွားရမှာပေါ့” ”
ခင်မင်းရော ငွေအိမ်ရော ကလေးမအား မိမိတို့ ပြောပြလိုက်သည့်
သူပုန်တွေ၊ ဆန္ဒပြခြင်း၊ အာရုံစိုက်မှု၊ တော်လှန်ရေး ... ဆိုသည့်စကားလုံး
များကို ကလေးမ နားလည်ရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
ကလေးမလေးသည် ထိုစကားလုံးများကို နားလည်ရုံမျှမက သူ့အတွက်

ကောင်းကောင်း အသုံးချတတ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၃၅ခုနှစ်တွင် ကိုမင်းခေါင်သည် မကွေးနယ်ပိုင် ဝန်ထောက်အဖြစ်
အလုပ်ခန့်အပ်ခံရသည်။ ငွေဘုံသာ အိမ်ကြီးတွင် သားအဖ၊ မြေးအဖိုး
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ရွှင်စွာ ဆံ့စည်းရပြန်ပြီ။ သားကလေးအေးအောင်
သည် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ဖြစ်ပြီး အမျိုးသားကျောင်း ပထမတန်းကျောင်း
သားဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းမှာပင် အိမ်စိုးမေသည် တတိယတန်းကျောင်းသူ
ဖြစ်၏။ အေးအောင်က အိမ်စိုးမေအား သိပ်မသိသော်လည်း အိမ်စိုးမေက
အေးအောင်ကို သိနေသည်။ ဖေဖေ၏ သားအဖြစ် သိနေသည်။ သို့သော်
အံ့ဩဖွယ်ရာပင် အေးအောင်အား အိမ်စိုးမေက နည်းနည်းမျှ ကြည့်မရခဲ့
ပေ။

နံနက်တိုင်း အိမ်က ကားဖြင့် ကျောင်းလာတက်ပြီး ကျောင်းရောက်
လျှင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကစားတာ၊ ဆော့တာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိ။
အိမ်စိုးမေ ထိုအတန်းရှေ့ရောက်သွားလျှင် စာကို ကုန်းမှတ်နေသည့်မျက်
နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးခပ်မှေးမှေး၊ မျက်ခွံမိုမိုနှင့် ပိုးဟပ်ဖြူကောင်က
လေးကို အားမလို အားမရမြင်တွေ့ရသည်။

“ “အဲဒီကောင်ကလေးဟာ ငါ့မောင်လေး” ”

အိမ်စိုးမေက ကစားဖော်သူငယ်ချင်းများကို သည်လိုပဲ ပြောခဲ့၏။

ပိုနီတေးဆံပင်ကို ခေါင်းထက်တွင် ဆံညှပ်နှင့် ညှပ်ထိန်းလျက် မေမေက
ဆံထုံးသေးသေးကလေး ပြုလုပ်ပေးထားသဖြင့် ဝတ်ထားသည့် ပင်နီရင်

ဝံးအကျီကလေးနှင့် လိုက်ဖက်သွားသည်။ ငယ်နုသောမျက်နှာကလေးမှာ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာထားမျိုး မဟုတ်။ ရင့်ကျက်သော၊ နားလည်သော၊ ကုန်ကြွေးရရ နာကြည်းတတ်သော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ “ဟုတ်လို့လားအေ ....” ”

“ “ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ သူ့အဖေနဲ့ ငါ့အဖေနဲ့ အတူတူပဲ” ”

ထိုသတင်းသည် အေးအောင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ်စိုးမေ၏ သူငယ်ချင်းတစ်စု သူ့အခန်းရှေ့မှာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် တီးတိုးပြောရာမှ အတိအလင်းသတင်းဖြစ်သွားသည်။ အေးအောင်သည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် သတင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် မေမေလာကြိုသောအခါ ထိုသတင်းအား ပြောပြဖို့ စိတ်ကူး၏။မေမေမျက်နှာ ကြည်လင်နေလျှင် သူပြောမိမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့က မေမေဒေါသကြီးနေဟန် ရှိသောကြောင့် မပြောဖြစ်ပေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျောင်းခန်းထဲဝင်တော့ အိမ်စိုးမေကို မိမိအခန်းရှေ့က ရေအိုးစင်မှာ ရေလာသောက်တာ တွေ့ရ၏။ သူသည် ကောင်မလေး၏ ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးကို မုန်းတီးစွာ အနားကပ်သွားလိုက်သည်။

“ “ဟေ့ ... နင်လား ငါ့အစ်မဆိုတာ နင်လား” ”

“ “အေး” ”

အိမ်စိုးမေသည် အေးအောင်၏ အရပ်က သူ့နားရွက်ပင် မရှိသည်ကို

သဘောကျနေသည်။

“ “နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောရင် ငါဆရာနဲ့လဲ တိုင်ပြောမယ်၊
ဖေဖေကိုလဲ တိုင်ပြောမယ်၊ နင်သိရဲ့လား .... ဖေဖေက နင့်ကို ထောင်ချ
ပစ်လို့ရတယ်။ ဖေဖေက လူတွေကို ထောင်ချပစ်နိုင်တဲ့ တရားသူကြီး ...
နားလည်လား” ”

အိမ်စိုးမေသည် ကောင်ကလေး၏ ဒေါသကိုလည်း သဘောကျနေ
သည်။

“ “အေးအေး ... နင့်အဖေဆိုတာ ငါ့အဖေပဲလေ၊ သူ မကွေးမှာ တရား
သူကြီးပဲ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဖေဖေက ငါ့ကို ထောင်ချပစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး” ”

“ “ဘာလို့ မချပစ်ရမှာလဲ ချမှာ .... ငါတိုင်မှာ” ”

“ “မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ချလို့ မရဘူးဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှန်
တာပြောတဲ့လူကို ဘယ်သူမှ ထောင်ချလို့မရဘူး။ ငါက အမှန်ကိုပြော
တာ” ”

ကောင်ကလေး၏ မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

“ “မဟုတ်ဘူး ... နင် လျှောက်ပြောနေတာ၊ ငါ့ဖေဖေဟာ နင့်ဖေဖေမ
ဟုတ်ဘူး” ”

အိမ်စိုးမေက အသံထွက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ “ဒီမယ် အေးအောင်၊ မအော်နဲ့ .... အော်ရင် နင်အရှက်ကွဲသွားမယ်။

ဦးမင်းခေါင်ဟာ ငါ့အဖေပဲ၊ နင့်အဖေမဖြစ်သေးခင် ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက ဦးမင်းခေါင်က ငါ့အဖေ ...သိလား။ ငါ့အဖေဖြစ်ပြီးမှ နင့်အဖေဖြစ်လာတာ၊ အဖေက ငါ့ကို သူ့ဓာတ်ပုံပါတဲ့ ဆွဲကြိုးလေး ပေးထားတယ်၊ နင် ကြည့်မလား” ”

“ “မယုံပါဘူး” ”

“ “ဟောဒီမှာ ...” ”

အိမ်စိုးမေသည် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မပုံကြားဖူးသော မာန်ဖြင့် ပြုံးပြ လိုက်ကာ ပင်နီအင်္ကျီအောက်မှာ ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်ကလေးကို ထုတ်ယူဖြုတ်လိုက်သည်။ လော့ကတ်ပတ္တိလေးကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်ပြ လိုက်၏။

“ “ကြည့် ... အဲဒါ ငါ့အဖေပေါ့” ”

လက်မ လက်သည်းခွံသာသာရှိသော ဓာတ်ပုံသေးသေးကလေးကို မယုံကြည်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း အေးအောင် ငိုကြွေးလေသည်။ ငိုပြီး ထွက်ပြေးသွားသောအခါ အိမ်စိုးမေသည် ကျေနပ်အားရစွာ စောင့်ကြည့် နေခဲ့၏။

“ “ကောင်လေး ငိုသွားပြီ မအိမ်စိုး” ”

“ “ငိုပစေ ... သူ့ကို ငါသိပ် မုန်းတာပဲ” ”

အမေနှင့် အိမ်စိုးမေ ငွေဘုံသာအိမ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်ဖြတ်သွားလျှင် ခြံထဲမှာ ထိုကောင်လေးနှင့်ဖေဖေ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေတာကို မြင်ရ

တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖေဖေက ထိုကောင်လေးကို ပွေ့ချီကာ ရယ်
မောနေတတ်သည်။ အိမ်စိုးမေသည် ဖေဖေနှင့် တစ်ခါမှ မဆော့ရဖူးချေ။
ဖိုးဖိုး မရှိသည့်အချိန်များတွင် ကြီးကြီးမေက ခြံထဲသို့ခေါ်ပြီး ကစားတတ်
သည်။ သို့သော် ဖေဖေသည် အိမ်စိုးမေနှင့် ဆော့လည်းမဆော့၊ သမီးဟု
လည်း တစ်ခါမျှမခေါ်၊ အိမ်စိုးမေကို ဖျတ်ခနဲမြင်လျှင် ဖေဖေသည် ချက်
ချင်း ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်။

ဖေဖေက အိမ်ကို မုန်းနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်နေတာလား
မေမေကပြောတော့ ဖေဖေသည် မေမေအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ကာ
နောက်မိန်းမယူထားသူဖြစ်၍ မေမေကို ကြောက်ရွံ့သည် ...တဲ့။ ဟုတ်မှာ
ပဲ။ သမီး သွားမနှုတ်ဆက်နဲ့နော် ... ဖေဖေ ရှက်သွားလိမ့်မယ်။

မေမေအပြောကြောင့် အိမ်စိုးမေသည် ဖေဖေအား နှုတ်ဆက်ချင်
လျက် နှုတ်မဆက်ခဲ့ရပေ။ အဲဒါ ဒီကောင်လေးနဲ့ သူ့အမေကြောင့် .....။

အိမ်စိုးမေသည် သူ့ကို အသည်းထဲက တူးတူးခါးခါး မုန်းလှသည်။
ထိုညနေ ထမင်းပိုင်းတွင် အေးအောင်သည် ဖေဖေ မျက်နှာနှင့်မေ
မေမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လျက် ဘယ်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမုန်း
မသိဘဲ စိတ်တိုနေသည်။ လောကတစ်ခုလုံးတွင် ဖေဖေသည် သူ့ဖေဖေ
သာ ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်သူ့ဖေဖေမှ ဖြစ်စရာ မလို။

လူကြီးများသည် ဇွန်းခက်ရင်းများဖြင့် ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာစား
ကြသည်။ အေးအောင်သည် အသံမမြည်အောင် ဇွန်းခက်ရင်းကိုတွယ်
နည်းကို တတ်ကျွမ်းပါလျက် အသံမျိုးစုံမြည်အောင် တမင်ပင် လွှတ်လွှတ်

ချနေ၏။ ဖိုးဖိုးက မြေးအား ပြုံးရယ်စွာ ကြည့်ရုံသာဖြစ်သည်။ လုံးဝမဆူ
ပေ။ ဤအိမ်တွင် ဖိုးဖိုး၏တင်းမာသော မျက်လုံးဖြင့်အကြည့်မခံရသူမှာ
အေးအောင်သာ ဖြစ်သည်။ အေးအောင်၏ ဆူညံမှုကို ဖေဖေက မနှစ်မြို့၊
ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်ကြည့်၏။ မေမေနှင့် ကြီးကြီးမေက
တော့ မီးခံသေတ္တာသော့အကြောင်း ပြောနေကြသည်။ အေးအောင်သည်
ဖေဖေသူ့ကို ထပ်ကြည့်မလား စောင့်သော်လည်း ထပ်မကြည့်ပေ။

“ “ဖေဖေ စောစောကပြောတဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ အဖွဲ့ဝင်တွေများ
လာတာ ကောင်းသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကောင်းတယ်လို့ပဲ ဖြေရမှာပဲ...
သူလျှို့ဝှက် မပါအောင် စိစစ်ရမှာပေါ့။ နှစ်နှစ်အတွင်း အခုလောက်တိုး
တက်လာတာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ။ သူတို့ဘာတွေလုပ်ကြမလဲဆိုတာ
တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ... သိလဲ မသိချင်ဘူး။ ဖေဖေ နားလည်မှာပါ။
ကျွန်တော့်မှာက အိန္ဒိယ ပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။
ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့စာချုပ်အရ ကျွန်တော်က သူတို့ကိုသိစွာ
ရှိရမယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာအမျိုးသား ဖြစ်နေတဲ့အတွက်
မြန်မာ့အမျိုးသားတွေရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကိုလဲ လိုလားပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီ
ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကြားနေရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်” ”

ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသော ဖေဖေစကားကို ဖိုးဖိုးက စိတ်ပါဝင်
စားစွာ နားထောင်နေခိုက် အေးအောင်သည် ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်း
များ၊ ဟင်းများကို ဖွန်းခက်ရင်းဖြင့် ဘေးသို့ ယက်ချကာ စားပွဲပေါ်သို့
သွန်ပစ်လိုက်သည်။

“ “သား ....” ”

ကြီးကြီးမေ တအံ့တသြအသံကြောင့် ဖေဖေနှင့် ဖိုးဖိုးက အေးအောင်
ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖေဖေကြည့်နေမှန်းသိ၍ အေးအောင်သည်
အေးတိအေးစက်ဖြင့် ထမင်းများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဘေးသို့ ဖယ်ချပစ်
နေလိုက်လေသည်။

“ “အေးအောင် ....” ”

ဖေဖေအသံသည် နားမလည်နိုင်သောအသံ။ ဖေဖေ အေးအောင်ကို
ဂရုစိုက်လာပြီပေါ့။ အေးအောင်သည် ဖေဖေကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ ထမင်း
များကို သွန်ချရတာ အရသာရှိနေ၏။
ပုန်းခနဲ စားပွဲမှ ဖေဖေ ထရပ်လိုက်သောအခါ အေးအောင် ထိတ်ခနဲ
တုန်လှုပ်သွားသေး၏။ ဟင့်အင်း ... မကြောက်နဲ့၊ ဖေဖေ ဘယ်တုန်းက
ငါ့ကို ရိုက်ဖူးလို့လဲ။ ဟိုတစ်ခါ မေမေနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး လေးထောင့်ပန်းကန်
ပြားကြီးတစ်ချပ် ရိုက်ခွဲပစ်တာတောင် ဖေဖေက ရယ်နေခဲ့တာ။

“ “အို အစ်ကို ... အေး ပြောပါ့မယ်၊ သားကို အေးပြောပါ့မယ်” ”

မေမေက အေးအောင် အနားသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

“ “သား .... သား မဆာဘူးလား၊ မဆာရင်လဲ ထမင်းတွေကို အဲလို

မသွန်ရဘူးလေ၊ သား ... ဟင်းမကြိုက်လို့လား၊ မနက်ဖြန်ကျ ... မေမေ
ဆိတ်သားလုံးကြော် လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါဖြင့် အခုသား ကော်ဖီသောက်မ
လားဟင်” ”

အေးအောင် မဖြေဘဲ ဖေဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းခေါင်သည် သူ့သား၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း ရိပ်မိသွား၏။ ထို့
ပြင် သားမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စမှာ သူနှင့် သက်ဆိုင်လိမ့်မည်ဟု
လည်း ရိပ်မိ၏။ သူ ကမန်းကတန်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ မနေ့တုန်းက
သူ့သားသည် လေတံခွန်လွှတ်ချင်သည်ဟု ပူဆာခဲ့သည်။ မိမိက စွန့်ဘီး
လုံးဝယ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ မမျှော်လင့်သော အမှုကိစ္စများကြောင့်
သားအား ရစ်လုံးဝယ်ပေးရန် သို့မဟုတ် ဝယ်ပေးဖို့ ဦးဘခင်အားစေ
လွှတ်ရန် သတိမရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် သားစိတ်
ကောက်ဟန် တူသည်။
သို့သော်သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်လျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော
တောင်းမှ ကျေနပ်သည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက် မစောင့်နိုင်လောက်အောင်
အလျင်လိုခြင်းကိုလည်း သူမကြိုက်။ ထို့ပြင်စိတ်ကောက်ခြင်း၊ မကျေနပ်
ကြောင်း ဆန္ဒပြု၍ ထုတ်ဖော်ခြင်းမျိုးကိုလည်း မကြိုက်။
ထို့ကြောင့် တင်တင်အေးအေး လက်ဖြင့် အသာဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်။
သားဘာဖြစ်တာလဲဟု မမေးမိအောင် လုံးဝထိန်းချုပ်သားပြီး သားကိုမျက်
နှာထားတည်တည်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။
သားသည် သူ့အကြည့်ကြောင့် ချက်ချင်း မျက်လွှာချပစ်လိုက်လေ
သည်။ထို့နောက် သူလုံးဝမမျှော်လင့်ပါဘဲ သားက ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်

၏။ သူသည် သား၏စိတ်ကောက်မှု၊ မကျေနပ်မှုကို အသည်းမာမာဖြင့်

ရင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း သားမျက်ရည်ကို ရင်မဆိုင်နိုင်ပေ။

“ “သား ... သားဘာပြောမလဲ ... ပြော၊ ဖေဖေ့ကို ပြောစမ်း” ”

သူ သားကို ပခုံးအသာပုတ်၍ ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့်

မေးလိုက်သည်။

“ “ဖေဖေက ကျွန်တော့်ဖေဖေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဖေဖေမှ မဟုတ်ရဘူး” ”

ရှိက်သံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ထစ်အစွာပြောလိုက်သော သားစကား

သံအဆုံးတွင် အားလုံးငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ အားလုံးထံမှာအ

ငြိမ်သက်ဆုံးလူသည် မင်းခေါင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကို ကိုင်းနေရာမှာပြုန်းခ

နဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ တောင့်တင်းသွား၏။ ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်

အရင်ဆုံး လှုပ်ရှားလာသူမှာ တင်တင်အေးဖြစ်သည်။ တင်တင်အေးသည်

သားနံဘေး၌ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး သား၏ဆံပင်များကို ဖွသပ်ပေးလိုက်

လေသည်။

“ “သား .... သားရယ်၊ ဖေဖေက သားရဲ့ ဖေဖေပဲပေါ့၊တခြားဘယ်သူ့ဖေဖေမှ မဟုတ်ဘူးလေ” ”

“ “ဟုတ်တယ် ... တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖေဖေ ဟုတ်

နေတယ်၊ ဖေဖေ .... မဟုတ်ဘူးလား ...ဟုတ်လား” ”

ဦးမြသာသည် မင်းခေါင်အား တစ်ချက်အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စိုက်ကြည့်

ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ မင်းပြဿနာကို မင်းပြေ
လည်အောင် ရှင်းပေတော့ဟု သတိပေးအကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ “သား ပြောတာ မေမေ နားမလည်ပါဘူး၊ သားစကားတွေက ဘာ
တွေလဲ၊ ဘယ်သူ့ဖေဖေ ဟုတ်နေတာလဲ” ”

မပြောနဲ့ ...၊ သား မပြောနဲ့။ သို့သော် မင်းခေါင်သည် သားအား
မတားမြစ်မိပေ။

“ “သုံးတန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ဒီကို လာဖူးတဲ့ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်၊ သူ့နာမည်က ဘာအိမ်ဆိုတုန်းပဲ၊ ဖေဖေ ... ဖေဖေက
အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလားဟင်” ”

မင်းခေါင်သည် ဤအချိန်မှာမှ အမှန်အတိုင်းမပြောမိလျှင် ဘဝမှာ
ဘယ်တော့မှ ပြောဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ် .... ဟုသိသည်။ သူ သားကိုပွေ့ချီ
လိုက်သည်။

“ “သား ...၊ ဖိုးဖိုးမှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကြီးကြီးမေရယ်၊
ဖေဖေရယ် ... အဲဒါမောင်နှနှစ်ယောက်ပေါ့။ ဖိုးဖိုးကြီးကို ကြီးကြီးမေက
လဲ ဖေဖေလို့ခေါ်တယ်၊ ဖေဖေကလဲ ဖေဖေလို့ခေါ်တယ်လေ” ”

“ “အစ်ကို ...” ”

တင်တင်အေးသည် ဒူးထောက်လျက်သား ထိုင်ကျသွားပြီး သူ့ကို
နားမလည်ခြင်းတစ်ဝက်၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ခင်
မင်းမေသည် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို မမြင်ဖူးသော အထူးအဆန်းသတ္တိဝါလေး

များပမာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ ဖိုးဖိုးဟာ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေလဲဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးမေရဲ့ ဖေဖေလဲဟုတ်တယ် ...”

သား၏ ပြူးကြောင့်သော မျက်လုံးကလေးများတွင် နာကျင်မှုအရိပ်
အယောင် ပေါ်လာမလား၊ ခင်တွယ်မှု အရိပ်အရောင်ပေါ်လာမလား .....

မသေချာပေ။ သေချာသည်ကတော့ မဟုတ်ဘူးဟု ငြင်းလိုက်လျှင် သားကတော့ ပျော်ရွှင်သွားမည်။ သို့သော် မင်းခေါင်သည် ကလေးနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ လိမ်လည်သူ၊ လူကြီးမဆန်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ငွေအိမ်ကြောင့် အနာတရကင်းမဲ့စွာကြီးပြင်းလာသောသမီး၏ နှလုံးသားနုလေးမှာ သူ့ကြောင့် နက်ရှိုင်းစွာ ဒဏ်ရာရတော့မည်။

“ အဲဒီလိုပေါ့သား ...၊ ဖေဖေဟာ သားရဲ့ ဖေဖေလဲ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ
 လို့ပဲ ... ”

သူသည် တင်တင်အေးကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ဖွတ်နှစ်၍ တိုးတိတ်စွာ ပြောချလိုက်၏။

“ “အဲဒီလိုပဲ ... သားပြောတဲ့ အဲဒီအိမ်စိုးမေရဲ့ဖေဖေလဲ ဟုတ်ပါတယ်” ”

ထိုညက မိသားစုတွင်းတွင် မှန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်သွားသည်။

(၈)

ကလေးနှစ်ဦး၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှစ်မြို့နိုင်မှုသည်
ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မဆုံမိအောင် ရှောင်ကြသည်။

ငွေဘုံစံအိမ်ကြီးမှာတော့ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲပြီးနောက် ပြန်
လည်ငြိမ်သက်စ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။ တင်တင်အေးသည် ပထမပိုင်းတော့
မင်းခေါင်အား ရန်တွေ့ပြီး ကွဲမယ်၊ ကွာမယ်ဟု ဒေါသတကြီး အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသွားရန် ကြံစည်သေး၏။ သို့သော် မင်းခေါင်က ပြတ်သားစွာ မျှမျှ
တတ တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းတော့ပေ။

“ “ဒီလိုပြဿနာတွေ ကြုံတွေ့လာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှမထင်
ထားခဲ့ဘူး .... အေး၊ ဒီကိစ္စဟာ ပြီးခဲ့ပြီလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ကိုယ်
စိတ်မကောင်းရုံကလွဲလို့ အေးအတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ဒါဟာ
ပြန်ပြင်လို့မရတဲ့ အမှားပဲ၊ ဒီအမှားကို ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိလို့ အေးက ကိုယ်နဲ့
ကွဲပါမယ်ဆိုလဲ ကိုယ်ကွဲပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတာပဲ။ အေး စိတ်ချမ်းသာသလို

လုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အေး ... အေး ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ ကိုယ်လိုက်
ခေါ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်” ”

တင်တင်အေးသည် သူ့ကို ထုနှက်ထိုးကြိတ်ပြီးနောက် ဖက်၍ငိုတော့
သည်။

“ “အစ်ကို့ကို အေး ချစ်တယ်၊ အစ်ကို ဟိုကောင်မနဲ့ လုံးဝမဆက်

သွယ်ပါဘူးလို့ ကတိပေး” ”

သူသည် အေး၏ မျက်ရည်များကို လက်ဖျားဖြင့် ကြင်နာစွာ ပွတ်

သပ်ဖယ်ရှားပေးခဲ့၏။

“ “ကောင်မဆိုတဲ့ စကားလုံး မသုံးပါနဲ့အေး၊ အေးဟာ ဂုဏ်သရေရှိ
တွင်းရိုးတွင်းစား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီး နယ်ပိုင်ဝန်
ထောက်ကတော် တစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ဇနီးဟာ အဲဒီလို ရိုင်းစိုင်းကြမ်း
တမ်းတဲ့မိန်းမမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ နောက်ပြီးကိုယ့်သိက္ခာကို အေး ဒီထက်
ယုံကြည်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ဟာ အေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက
ဘယ်မိန်းမကိုမှ မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး” ”

တင်တင်အေးသည် သူ့ရင်ခွင်မှာ နွမ်းလျှော့စွာမှိန့်၍ တိုးတိုးကလေး
ရှိက်ငင်နေလေသည်။ တင်တင်အေးသည် သူ့ကို ချစ်သူတစ်ယောက်အ
ဖြစ်၊ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အဖြစ် မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့လိမ့်မည်ဆိုတာ သံသ
ယဖြစ်ဖို့ မလိုပါ။ ထို့အတူပင် ငွေအိမ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည်လည်း
သူ့ကို မြတ်နိုးတွယ်တာစွာ ချစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တင်တင်အေးထက် မပိုလျှင်
တောင် မလျော့နိုင်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့ တစ်ခု

တည်းကို လိုက်လျော့ကွက်စွာ ချစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ဒါကတော့ သိပ်သေ

ချာပါသည်။ မသေချာသည်က သူ့စိတ်ထားပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဇနီးအပေး သစ္စာရှိသည်မှာ မှန်၏။ ငွေအိမ်ကိုသော်လည်း

ကောင်း၊ အခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသော်လည်းကောင်း သူ့ဘဝထဲ ဆွဲ

သွင်းရန် လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် သူ၏သစ္စာသည်
သူ့မှာ အချစ်ရှိနေပါသည်ဟု မပြပေးနိုင်။ သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်
ယောက်ကို ချစ်ခဲ့လေသလား၊ သူ မသိပေ။
ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သူသည်လည်းကောင်း၊ တင်တင်အေးသည် လည်း
ကောင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငွေအိမ်နာမည်ကိုရော၊ အိမ်စိုးမေ
နာမည်ကိုရော မပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမြသာသည် သား
နှင့် ချွေးမကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လျက်ရှိရာမှ အနည်းငယ်ငြိမ်
သက်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျေနပ်သွားသည်။ ဤမျှပွင့်လင်းစွာ
ဆွေးနွေးပြီးသည့်နောက်တွင် ငွေဘုံသာအိမ်ဆီသို့ ထိုပြဿနာ နောက်
ထပ်ရောက်လာနိုင်စရာ မရှိတော့ဟု သူ ယူဆသည်။
သို့သော် ပြဿနာသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းပြီးစ နောက်တစ်ပတ်
အကြာမှာ ဤအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြန်သည်။
အိမ်စိုးမေ ရောက်လာသည်ကို ဦးဘခင်က မြင်သော်လည်း ဆရာက
လောလောလတ်လတ် သတိပေးတားမြစ်ထားသဖြင့် တံခါးဖွင့်မပေးရဲချေ။
ကလေးမလေးကလည်း ဦးမြသာရှိတုန်း တစ်ခါမျှ မလာဖူးချေ။ ယခုတော့
ဦးမြသာသည် အိမ်ဘေးက အုတ်ရေကန်အနီးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိ
သည်။

“ “ဘဘ .... ဘဘ ...” ”

ဦးမြသာကို ခေါ်တာလား၊ အနီးမှာ ရေလောင်းပေးနေသည့် ဦးဘခင်

ကို ခေါ်သလား သူတို့မသိ။ ဦးမြသာသည် လှည့်ကြည့်ပြီး ကလေးမ
လေးကို မြင်မြင်ချင်း မျက်နှာထား နည်းနည်းတင်းသွားသည်။ ပထမဆုံး
အကြိမ် ဤကလေးကို မြင်ရသည်၌ ဤကလေးသည် ငွေအိမ်သမီးမှန်း
ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိ၏။ ထို့အတူ ...။ ထို့အတူ မင်းခေါင်၏ သွေးအတိ
အကျ ပါဝင်နေမှန်း သူ သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်လိုက်၏။

“ “ဘခင် .... ဘယ်သူ့မှ အဝင်မခံနဲ့၊ ကြားလား” ”

ထိုစကားကိုသာ ပြောပြီး တိုက်ထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ “ဘဘရေ ဘဘ ... ကြီးကြီးမေကို ခေါ်ပေးပါ” ”

ဂါဝန်အနီရဲလေးနှင့် ကုန်းအော်နေသော ကလေးမလေး အသံကို
တိုက်ထဲမှ တင်တင်အေးနှင့် ခင်မင်းမေလည်း ကြားသွားသည်။ ခင်မင်း
သည် အိမ်စိုးမေ၏အသံကြောင့် တင်တင်အေးကို ခပ်ဆဆတစ်ချက်
ကြည့်ကာ ဖျတ်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသောဦးမြ
သာသည် ခင်မင်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ “ခင်မင်း ....” ”

“ “ဖေဖေ၊ အပြင်မှာ ...” ”

ခင်မင်း၏ စကား တွန့်ဆုတ်သွားသည်။

“ “အေး .... နင်ထွက်သွားစရာ မလိုဘူး၊ နင် ငါ့ကိုအရှက်ကို ခွဲမယ်
မကြနဲ့၊ ကြားလား” ”

ခင်မင်းသည် ဖေဖေကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်မှာ

နှမ်းခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သမီးလေး .... တစ်ခါမှ ခင်မင်းမခေါ်ဘဲ

မလာဖူးတဲ့ သမီးလေး၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်။

“ “ကြီးကြီးမေရေ ....” ”

အသံစူးစူးကလေးမှာ အက်ကွဲနေသည်။ ငိုသံလည်း ပါနေသည်။

“ “ကြီးကြီးမေရေ ... မေမေ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ မေမေ့ကို လိုက်

ကြည့်ပေးပါ” ”

အို သမီးလေးရယ် .....။

ခင်မင်းရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဟာသွား၏။ ထို့နောက် နာကျင်စွာပူပန်

သွားသည်။ ငွေအိမ် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဖေဖေ ....။ ခင်မင်းသည် ဖေဖေ

ကို တောင်းပန်သောမျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။

ဦးမြသာသည် ပြုန်းခနဲ အပြင်ထွက်သွား၏။

“ “ဟဲ့ ကောင်မလေး .... အိမ်ရှေ့မှာ ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ ထွက်

သွားစမ်း” ”

“ “ဘာ ... ကြီးကြီးမေရေ” ”

“ “မရှိဘူး၊ မရှိဘူး .... ဘယ်ကဟာတွေမှန်း မသိ၊ တော်တော်ရှုပ်တဲ့

ကလေးတွေ” ”

“ “ဘာ ... မေမေနေမကောင်းဘူး” ”

ကလေးမ၏ အားငယ်သော အသံကလေးသည် ဦးမြသာ၏ နားတစ်

ဖက်မှ ဝင်သွားပြီး၊ နောက်တစ်ဖက်မှ ထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲသို့ရောက်

မလာခဲ့ပေ။

“ “တယ် ... ဒီကလေး ငါထွက်ရိုက်ပြန်ရော၊ သွားစမ်း ... ငါ့အိမ်ရှေ့

က ထွက်သွား ””

မည်သူမဆို ကြောက်ရွံ့သွားနိုင်သည့် အသံမကြီးဖြင့်အော်ဟစ်ခြင်း

ခြောက်လိုက်သောအခါ ကလေးမသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်

ခွာသွားသည်။ ဦးမြသာ တိုက်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။

အိမ်စိုးမေသည် သူ့အဖိုးဖြစ်သည်ဟု မေမေပြောဖူးသည့် ဦးမြသာ

ကို ကြောက်ရွံ့စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် မာကြာသော

မျက်နှာထားဖြင့် ရုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ပြန်သွားဖို့ ခြေလှမ်း

ပြင်ပြီးခါမှ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြန်၏။

ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ မေမေ နေမကောင်းဘူး ... နောက်ပြီး ဆေးဆရာ

ပင့်စရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ မေမေ့မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ကြီး

ကြီးမေ ...။ အိမ်စိုးမေသည် ကြီးကြီးမေ၏ ကရုဏာအပြုံးကလေးကို မြင်

ချင်လာသည်။ ကြီးမေ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာတာလဲ။ ကြီးမေထွက်လာ

တဲ့အထိ ဒီကနေ ရပ်စောင့်ရမလား။ လိုချင်တာတစ်ခုကို မရ ရတဲ့အထိ

တောင်းရမယ် ...။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည် အိမ်စိုးမေထံ ဝင်ရောက်နေခဲ့သည်

မှာ ကြာပြီ။

အိမ်စိုးမေသည် ငွေဘုံသာအိမ်ကြီးထဲက လူတွေ ထွက်လာအောင်

လုပ်ရန် တစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်ဟု တွက်လိုက်၏။ ငါ့အနားမှာ ငါ

တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ လူတွေ ဝိုင်းနေအောင် လုပ်ရမယ် ...ဟုတ်
တယ်။ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပထမတော့ အိမ်စိုးမေသည် လမ်းလယ်ကောင်မှာ ထိုင်နေရမလားဟု
တွေး၏။ သို့သော် ဤနည်းထက် ထိရောက်သည့်နည်း ရှိဦးမည်။ ဖေဖေ
တို့ခြံရှေ့၌ တရုတ်စံကားပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ သူ့ပင်စင်သည် စိမ်း
မှောင်နေ၏။ မြေပြင်တွင် တရုတ်စံကားပွင့်ကြွများ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေ
သည်။ အိမ်စိုးမေသည် တရုတ်စံကားပွင့်များကို တစ်ပွင့်မကျန် လိုက်
ကောက်၏။ ထိုပန်းပွင့်များကို မိမိရှေ့မှာ စည်းဝိုင်းဖြစ်အောင် တန်းစီ၍
တစ်ဆက်တည်းချပြီး ဝိုင်းလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ပန်းပွင့်များကို ခြံတံ
ခါးရှေ့၌ စည်းဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်အောင်စီ၍ ဝိုင်းလိုက်သည်။ ပင်စည်ရှေ့
က ပန်းပွင့်စည်းဝိုင်းထဲတွင် အိမ်စိုးမေဝင်၍ လမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ခူး
ထောက်ချလိုက်သည်။ မိမိ၏ခေါင်းမှ ဖဲကြိုးအဖြူကလေးကို ဆွဲဖြုတ်
လိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိလက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုကို မိမိ ထိုဖဲကြိုးအဖြူ
ကလေးဖြင့် ပါးစပ်ကို အသုံးချလျက် ပူးချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားကာ မလှုပ်မယှက်စ၍ ခူးထောက်လျက် အနေအ
ထားအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ နေလေသည်။

ပထမတော့ ဖူးစာကုန်းဘက်သွားသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စသာ ခဏရပ်ကြည့်ပြီး တီးတိုးတီးတိုးပြောကာ လှည့်ထွက်
သွား၏။ သူ့ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မျက်စိရှေ့က ပန်းပွင့်များကိုသာ စိုက်
ကြည့်၍ ငြိမ်သက်နေသည်။ ခဏကြာတော့ လူကြီး သုံးလေးယောက်
ရောက်လာသည်။

“ “ဘယ်က ကလေးမလေးလဲ၊ အို ... လက်မှာ ကြိုးတုတ်လို့ပါလား” ”

သူတို့သည် အိမ်စိုးမေ လက်မှ ဖဲကြိုးအား ဖြေပေးကြသည်။

“ “ကလေးမ ဘယ်အိမ်ကလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... နင့်အဖေ အမေ
ရော” ”

အိမ်စိုးမေသည် တစ်ခွန်းမှမဖြေဘဲ မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“ “စကားမပြောတတ်ဘူး ထင်တယ်၊ အ အ ကလေးလား” ”

“ “ရုပ်ကလေးက ချစ်စရာလေး၊ ကလေး ... မင်းမှာ အဖေ အမေရှိ
လား” ”

အိမ်စိုးမေသည် လူတွေဖြေပေးသော ဖဲကြိုးကို သူတို့ရှေ့မှာပင် မိမိ
ဘာသာ ပြန်၍ချည်နှောင်လိုက်ပြန်၏။ ရှေ့မှ လူအုပ်သည် ဟာခနဲဖြစ်
ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးပြန်၏။

“ “ကလေးမ ဘာလုပ်တာလဲ ... ဒါ မလုပ်ကောင်းဘူး” ”

အိမ်စိုးမေသည် သည့်ထက်ပို၍ ငြိမ်နေလျှင် လူအုပ်က စိတ်ပျက်ပြီး
ငွေ့စွာ ရှောင်ဖယ်သွားမှာ စိုးလာ၏။

“ “ကျွန်မ ဖိုးဖိုးက တံခါးဖွင့် မပေးဘူး” ”

“ “ဟေ ... မင်း အဖိုးက ဘယ်သူလဲ” ”

“ “ဦးမြသာ” ”

သူတို့အားလုံးသည် ဦးမြသာကို တွင်းစားသူဌေးမှန်း သိကြ၏။ ထို
ဦးမြသာမှာ နှစ်၊ ဂုဏ်အရွယ် မြေးကလေးတစ်ယောက်ရှိမှန်း သိကြ၏။

သို့သော် ဤကလေးမကို သူတို့ မမြင်ဖူးပေ။

“ “ညည်းက ဘယ်သူ့သမီးတုန်း” ”

“ “မငွေအိမ်ရဲ့ သမီး” ”

မငွေအိမ်ကို သူတို့ မသိကြပါ။

“ “ညည်းအဖေကရော” ”

“ “ဦးမင်းခေါင်” ”

“ “ဟေ ....” ”

လူအုပ်သည် ဝေါခနဲ ဆူညံသွား၏။ ထို့နောက် အားလုံးသည်

ကလေးမ၏ လက်မှာချည်ထားသော ဖဲကြိုးကို ဖြေပေးဖို့ မကြိုးစားတော့

ဘဲ ဒူးထောက်ထားသော ကလေးမအား ထူးဆန်းသောသတ္တိဝါတစ်ကောင်

ပမာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ “နယ်ပိုင်ကလေးကို ပြောတာလား” ”

“ “ဟုတ်တယ် ကျွန်မဖေဖေက အိုင်စီအက်စ်” ”

ထိုစကားကို အိမ်စိုးမေ စကားတတ်စအရွယ်ကတည်းက မေမေသင်

ပေးခဲ့သဖြင့် အလွတ်ရနေခဲ့သော ဖေဖေဂုဏ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

“ “ဟဲ့ ... သူက မောင်မင်းခေါင်ရဲ့ သမီးတဲ့” ”

“ “ဟုတ်မှာတော့ သူ့နာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ကိုကြည့်ပါလား၊ နယ်ပိုင်က

လေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း တစ်ထေရာတည်းပဲ” ”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်စိုးမေအနီးတွင် လူတွေ များများလာ၏။

အိမ်ရှေ့မှာ လူအုပ်ကြီးကို သတိထားမိလာသောအခါ ဦးမြသာသည်
ခြံရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာ၏။ ခြံတံခါးနားရောက်မှ လူအုပ်ကြီး
ဝိုင်းရံထားသောအရာမှာ ပြဿနာကောင်မလေးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။ သို့သော် လွန်သွားပြီ။ အားလုံး၏အကြည့်သည် သူ့ထံသို့ရောက်
လာ၏။ ထိုမျက်လုံးများကို သူသိသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ တွင်းစားတစ်
ယောက်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သီးသန့်နေတတ်သူ ဖြစ်၍လည်းကောင်း
ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေက သူ့ကို ဘာစကားမှ မမေးခဲ့။ သို့သော်ထိုမျက်
လုံးများတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ပါဝင်သည်။ စွပ်စွဲမှုများစွာ ပါဝင်
သည်။ ဦးမြသာသည် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်ကာ သည်ကောင်မလေးကို
အိမ်ထဲ ဆွဲခေါ်လိုက်ရမလားဟု စဉ်းစား၏။ သို့သော် လူအုပ်ရှေ့မှာသူ
ပေါင်သူ လှန်ထောင်းမိသလို ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ ဘယ်ဟုတ်
မလဲ ... သူ အရှက်ကွဲပြီးနေပြီလေ။ ဤကလေးမ၏ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်
သည် မင်းခေါင်၏ပုံစံအတိုင်းဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သတိထားမိတော့မှာ
ပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ....။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မကလေး ပိစိကွေးကို သူက လူအုပ်ရှေ့မှာ
အရှုံးပေးရမှာလား။ သူသည် ကလေးမကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်နေ
ခိုက် ကလေးမသည် သူရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။
ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများ၊ အရွယ်နှင့်မလိုက် အေးစက်မာကြော
သော မျက်ဝန်းများ ...။ သူသည် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး

တစ်ယောက်၏ ရန်သူဖြစ်သွားပြီ ... ဟု သိလိုက်ရသည်။

ဒီမျက်လုံးတွေ .....။ ဟုတ်သည်၊ သည်မျက်လုံးတွေကို သူမြင်ဖူး

သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်လောက်က ငွေအိမ်ဆိုသည့် ကလေးမ၏

မျက်လုံးများအတိုင်းပါပဲ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ငွေအိမ်၏ မျက်လုံးများတွင်

သရော်ဟန်လိုလို၊ နှစ်သိမ့်ဟန်လိုလို ရဲဝံ့သည့်အပြုံးသာရှိသည်။ ဤက

လေးမ၏ မျက်လုံးများမှာတော့ ဒါထက်ပို၏။ နာကြည်း မုန်းတီးမှုများ ။

သူသည် ပြုန်းခနဲ လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင်

ခြံရှေ့ကလူအုပ်သည် ဘေးသို့ရှဲသွားသည်။ အိမ်က ကားသည် ခြံရှေ့သို့

ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်လာ၏။

မင်းခေါင် ...။

ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ မင်းခေါင် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသည်။ လူ

တွေ ပိုင်းနေသော ကလေးမကလေးကို သူ မြင်သွားသည်။ တရုတ်စံကား

ပင်အောက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ခူးများကို အားတင်းထောက်၍

သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သော ကလေးမကလေးသည် ....

ဘုရားရေ ...၊ သမီး အိမ်စိုးမေ ....။

သူ တရုတ်စံကားပင်ဆီသို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားသည်။ သမီး

ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုက်ချလိုက်၏။ သမီး၏ တောင်းပန်သော မျက်ဝန်း

များသည် သူ မမျှော်လင့်မိဖူးသော မျက်ဝန်းများဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သမီး

ထံမှ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ မစဉ်းစားခဲ့သည့် မျက်ရည်များ ...။

“ “ဇေဇေ ....” ”

သမီး၏ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်များကို သူ ချောက်ချားစွာ မြင်တွေ့၊
လိုက်ရသောအခါ သမီး၏ လက်မှ ပူးချည်ထားသော ဖဲကြိုးကို ဖြေရာ၌
သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့၏။

“ “မေမေ နေမကောင်းဘူး” ”

တစ်ချက်ရှိက်ငင်ပြီး ခပ်တိုးတိုး တိုင်တည်လိုက်သော သမီးလေးကို
သူ့ပွေ့ချီလိုက်မိ၏။

“ “သမီး ...” ”

သမီးသည် သူ့ပန်းပေါ်မှာ ပျော့ခွေကျသွားလေသည်။

“ “အဲဒီဖိုးကြီးကို အိမ် မုန်းတယ်” ”

နာလန်ထ လူမမာ ငွေအိမ်သည် သမီးအား ပြုံးကြည့်ရင်း ခေါင်း
ယမ်းလိုက်မိ၏။ သမီးသည် အငြိုးအတေးကြီးလှသည်။

“ “သူ့ရေနံတွင်းတွေကို အိမ်တို့လှမှာ ကြောက်လို့တဲ့လားဟင် ...

မေမေ” ”

“ “အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့ကွယ်၊မေမေတို့နဲ့ဆွေမျိုးတော်
ရင် သူ့ဂုဏ်နိမ့်သွားမှာစိုးလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ မေမေတို့က အလုပ်သမားဆင်း
ရဲသားတွေလေ” ”

“ “ဟင် .... ဒါပေမဲ့ အိမ်က သူ့မြေးပဲ” ”

သမီး၏ဆံပင် နုနုကလေးများကို ငွေအိမ်အသာအယာထိကိုင် သပ်

ဖွဲ့လိုက်သည်။

“ “သူ သဘောမတူတဲ့မြေး ....၊ သူမတော်ချင်တဲ့ မြေး ... သမီးရဲ့၊ အို
သမီးရယ် ... ဒါတွေ သမီးကြီးလာတော့ နားလည်သွားမှာပါ။ ဒေါသမ
ထွက်ပါနဲ့ကွယ်” ”

“ “မေမေ ... သူ့မှာ ရေနံတွင်းတွေ အများကြီးဆို” ”

“ “အေး ...” ”

“ “အဲဒီရေနံတွင်းတွေ ခမ်းကုန်ပါစေ” ”

“ “ဟဲ့ သမီး၊ ဪ ...” ”

မငွေအိမ်သည် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်မောမိ၏။ ကလေး၏ ဒေါသသည်ကြာ

ရှည် မြဲမြံလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ မထင်မိပေ။

“ “သူ့ ရေနံတွင်းတွေကို ညကျ ဘယ်သူစောင့်သလဲဟင် ...” ”

“ “အစောင့်ရှိတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ တစ်တွင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး

စုပေါင်းပြီး ညစောင့်ထားရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ”

အိမ်စိုးမေသည် လူကြီးသဖွယ် မျက်နှာတည်သွားပြီး ငွေအိမ် မထင်

မှတ်သော အဖြေကို ပေးသည်။

“ “သူ့ ရေနံတွင်းကို မီးရှို့ပစ်မလို့” ”

“ “အို ...” ”

ငွေအိမ် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောမိသည်။

“ “အမယ်လေး သွားမလုပ်ပါနဲ့ မိအိမ်ရယ် ... ဖမ်းမိသွားရင် ထောင်ကျမှာတော့၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က အဲ့လိုပဲ ရေနံတွင်းမီးလောင်မှု ဖြစ်တယ်၊ မသင်္ကာဘဲ လူနှစ်ယောက်ကို ထောင်ချပစ်တယ်” ”

“ “အမေ ဟိုတလောက ပြောပြတဲ့ တောင်ပံနီ သူခိုးဓားပြတွေကို မှတ်မိရဲ့လား။ အဲဒီသူခိုးတွေက သူများပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သူများမပေးဘဲခိုးပုတ်တယ်၊ မရရင် လုယူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်တွေက ဖမ်းပြီး ထောင်ချပစ်တာ။ တချို့များဆို ကြိုးဆွဲချပြီး သတ်ခံရတာ သမီးရဲ့၊ ထောင်ကျရင် သမီးဆီကို အမေလာလို့ မရတော့ဘူး၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း အုတ်တိုက်ကျဉ်းကလေးထဲ သံတိုင်တွေထဲမှာ နေရမှာ။ အဲဒီထဲမှာ ကြွက်တွေ၊ ကြမ်းပိုးတွေ၊ ပိုးဟပ်တွေနဲ့ .... ချေးပါလဲ ဒီနေရာ စားလဲ ဒီနေရာ ....” ”

ထိုအခါ ... သမီးအလိမ္မော်လေးက ချက်ချင်း စကားထောက်၏။

“ “ထောင်ထဲမှာ သူတို့က ထမင်းတော့ ကျွေးတယ်ပေါ့” ”

“ “ထမင်းတော့ ကျွေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် .... ထမင်းက ကျောက်ခဲတွေ၊ သလဲတွေနဲ့ နပ်လဲမနပ်ဘူး .... မာမာကြီး” ”

“ “ဒါပေမယ့် ထမင်းတော့ စားရမှာပါပဲ” ”

မငွေအိမ် သက်ပြင်းကိုသာ ချမိ၏။

သမီးက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် မေးပြန်သည်။

“ “အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ကလေးတွေလား” ”

“ “အလကား ... ကလေးတွေဟုတ်နိုင်ပါ့မလား သမီးရဲ့၊ ရေနံတွင်း
မီးရှို့ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်ကလေး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ညမှောင်မှောင် ရေနံမြေ
ထဲ တော်ရုံလူ သွားပွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာလက်တွင်းတွေက အကာအရံ
မရှိ ဟောင်းလောင်း၊ နယ်မြေ မကျွမ်းကျင်ဘဲ ပြုတ်ကျသွားရင် ပြီးပါလေ
ရော” ”

“ “အိမ်ကတော့ ရေနံမြေမှာ ညမှောင်မှောင်လဲ သွားတတ်ပါ” ”

“ “အို ... ဘယ်နှာတွေ လာပြောနေရပြန်တာလဲ၊ သွား သွား ... မပြော
ကောင်းတာတွေ” ”

ထိုအခါကျမှ သမီးက ခပ်ခနဲရယ်ကာ ထထွက်သွားသည်။

ထိုစကားများနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေအိမ် အမှတ်ထင်ထင်လည်း မထား

ခဲ့မိပေ။ ရေနံတွင်း မီးလောင်မှုများ ခဏခဏဖြစ်တာ ငွေအိမ်၏အသက်

နှင့်အမျှပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံးလိုလိုသည် မတော်တဆ မီးလောင်မှုများ

ပင် ဖြစ်သည်။ စက်တွင်းတွေနှင့် လက်တွင်းတွေ မီးလောင်မှု တူလျှင်

စက်တွင်းတွေက မီးပို၍ ပျံ့နှံ့လွယ်၏။ စက်တွင်းရှိရေနံသည် လက်တွင်း

ကရသော ရေနံထက်ပို၍သန့်စင်ကာ မီးလောင်အား ကောင်းသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ လက်တွင်းမှာတော့ ရေနံသည်မြေကြီးနှင့် ရောနေကာ ပို၍စေး

ပျစ်သည်။ မီးလောင်လျှင် ထိန်းမရတာချင်းအတူတူ လက်တွင်းတွေက

တစ်တွင်းနှင့် တစ်တွင်း မကူးနိုင်ပေ။

သမီးဟာ ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးများ တွယ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤကိစ္စသည် ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေး၏ အသိ

ဉာဏ်နှင့် အကောင်အထည်ဖော်၍ မရနိုင်သော ဖျက်ဆီးမှုသာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ငွေအိမ်သည် သမီးနှင့်ထိုက်စွာ ပေးကွာလှသည်ဟု စိတ်ချ
လက်ချ ထားခဲ့မိသည်။

သို့သော် နောက်သုံးလေးရက်အကြာတွင် ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်
၌ ပေါက်ကွဲသံ ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရေနံတွင်းတစ်ခု မီးလောင်မှု အမှန်
တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသော ငွေအိမ်သည် နီရဲ
သော မီးတောက်အရောင်များဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး နီနေသည်ကို
လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပြုန်းခနဲ အိမ်စိုးမေကို သတိရသွား၏။

“ “သမီး ... အိမ်စိုးမေ ....”” အိမ်စိုးမေ အိပ်ရာထဲ၌ မရှိပါ။ ငွေအိမ်
ပုန်းခနဲ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြေးလွှားသွားနေကြသော လူစု၏ ဆူညံမှုအကြား
တွင် ငွေအိမ်သည် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်မွန်းကျပ်နေခဲ့၏။

“ “သမီး ... သမီး ဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်စိုးမေ ....””

ဦးမြသာ၏ တွင်းတွေရှိရာမှ လာသော နီရဲသည့် မီးရောင်ကြီးကို
မယုံကြည်နိုင်စွာ မျှော်ကြည့်ရင်း သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးလွှားမိသည်။

“ “မေမေ ....””

ရေနံတွင်း တခုခုထဲသို့ လိမ့်ကျနေလေသလားဟု စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည်
သမီးကို ဖက်ပွေ့လိုက်စဉ်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားရ၏။ သို့သော် မော
ပန်းတကြီး တုန်လှုပ်နေသော သမီးကိုယ်ခန္ဓာကို ကျစ်နေအောင်ဖက်ထား

ရင်းက စိုးရိမ်မှုအသစ်တစ်ခု ပြုန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ “သမီး ... သမီး ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်” ”

“ “အိမ်သာဘက်သွားတာပါ မေမေရဲ့” ”

မဟုတ်ပါဘူး ... သမီးပြေးလာတာ အိမ်သာဘက်ကမှ မဟုတ်ဘဲ။

ထနောင်းပင်တန်းဆီက ပြေးလာတာပဲ။ သို့သော် ငွေအိမ်သည် အထွေအ
ထူး ဆက်မမေးလိုတော့ပေ။ သမီး၏အဖြေကို မကြားရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါသည်။

“ “လာ လာ ... သမီး၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ... အိမ်ထဲမှာနေတာ ကောင်း
ပါတယ်” ”

ငွေအိမ်ရင်မှာ ချောက်ချားမှုဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် သမီးကို
လုံခြုံရာသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူဌေးတွင်းစား ဦးမြသာ၏ရေနံတွင်းတစ်
တွင်း မီးလောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရှို့မီးဟု ခန့်မှန်းကြောင်း သတင်းရရှိ
၏။ ထိုအခါ ငွေအိမ်သည် ပြုန်းခနဲ သမီးကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။ သမီး
၏ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ဘုရား ဘုရား ... သမီးလေးကို ဖမ်းကြ
တော့မှာပဲ။

“ “သမီး ...” ”

ထို့နောက်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သော်လည်း အခြား
သူစိမ်းကြားသွားမှာ စိုးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် တိုးတိုးကလေး မေးမိသည်။

“ သမီး ... ညက ရေနံမြေ ရောက်သေးလားဟင် ” ”

“ “ဟင့်အင်း ... မရောက်ပါဘူး” ”

သို့သော် သမီး၏မျက်လုံးများကို မေမေသိသည်။ မလိမ္မံတတ်၊

မညာတတ်သော မျက်လုံးများ ...။ ထိုမျက်လုံးများတွင် ကျေနပ်မှု အရိပ်

အရောင်ဖြင့် လင်းလက်တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

အို သမီးလေးရယ် .... ။

ငွေအိမ်မှာ ရှိသမျှ ခွန်အားတွေ ပြုန်းခနဲ ဆုတ်ယုတ် နွမ်းငွေသွား

တော့သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၉)

၁၉၃၈ ခုနှစ်သည် အိမ်စိုးမေ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့တစ်ခုဖြစ်
သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ရေနံမြေသပိတ်သည် အိမ်စိုး
မေ၏ နာကြည်းစိတ်၊ မကျေနပ်စိတ်နှင့် ပုန်ကန်လိုစိတ်များကို နည်းမှန်
လမ်းမှန်ရောက်အောင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်သည်။

ရေနံမြေတွင် ဆူပူဖို အားယူနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ရေနံကုမ္ပဏီကြီး
များသည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မီးစ တစ်ခုဖြင့် စနက်တံ

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ ရေနံမြေအလုပ်သမားများအတွက် အစဉ်
အဆက် ရှေးကာလကတည်းက ဘာသာရေးပွဲတော်ရက်များအဖြစ် နှစ်စဉ်
လုပ်ခမပျက် ၁၀ ရက်ပိတ်ပေးခဲ့ရာမှ ၁၉၃၇ အောက်တိုဘာလတွင် (၇)
ရက်သို့ လျှော့ချခဲ့သည်။ ထိုအခါ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ဦးဆောင်မှု
ဖြင့် အလုပ်သမားတို့သည် မိမိတို့၏ အခွင့်အရေးများကို တောင်းဆိုရန်

ပြင်ဆင်ကြသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလဆန်းတွင် ချောက်ရေနံမြေမှ
စတင် သပိတ်မှောက်ခဲ့သည်။

“ “မေမေ ... သပိတ်မှောက်ကြတော့မှာဆို” ”

“ “ရှုး ... တိုးတိုး ... သမီးရယ် ကလေး ကလေးဘာသာ နေတာ
မဟုတ်ဘူး” ”

မငွေအိမ်သည် အင်္ကျီသေတ္တာထဲတွင် စုဆောင်းထားသော ငွေစက္ကူ
များကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရေတွက်ကြည့်နေတော့သည်။ သပိတ်သည်
မည်မျှ ကာလကြာမည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်၊ ယောက်ျားအလုပ်သမားတွေ
သပိတ်မှောက်သည့်အခါ မငွေအိမ်တို့ မိန်းမအလုပ်သမားများ၊ အလုပ်သ
မားဇနီးများက ယောက်ျားတွေ လွယ်လွယ်နှင့် သပိတ်မလှန်ဖြစ်အောင် ပုံ
ပိုးကူညီရမည် ဖြစ်သည်။

“ “မေမေ ... သပိတ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ”

“ “သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ မကျေနပ်ချက်ကို ဆန္ဒပြတဲ့အနေနဲ့
ကိုယ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ အလုပ်မဆင်းဘဲ ကိုယ်

လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ရတဲ့အထိ တောင်းယူတာပဲပေါ့ သမီးရဲ့၊
ဖိုးဖိုးကြီးရဲ့ခြံရှေ့မှာ သမီးလုပ်ခဲ့သလိုမျိုးပါပဲ၊ သမီးက သမီးတစ်ယောက်
တည်းအတွက် လုပ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့က ....”

“ “အို မေမေ... အိမ်လုပ်ခဲ့တာ မေမေအတွက်ပါ မေမေရဲ့၊ အဲဒါကို
မမေ့ပါနဲ့.” ”

“ “ကောင်းပါပြီတော် ..ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်။ အလုပ်သ
မားတွေကကျတော့ ကိုယ့်အတွက် အမေအတွက်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူးသမီး
ရဲ့၊ အလုပ်သမားအားလုံး ရရမယ့် အခွင့်အရေးအတွက်...”

“ “မေမေရာ မှောက်မှာလား” ”

“ “မှောက်မှာပေါ့၊ အလုပ်သမား တန်းလျားတွေကို လျှပ်စစ်မီးနဲ့ရေ
အလုံအလောက် ပေးအောင်လို့၊ အလုပ်သမား သားသမီးတွေအတွက်
အခမဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေ ဆောက်ပေးအောင်လို့. ....။ ဘီအိုစီဆေးရုံနဲ့
ဝေးတဲ့ ရေနံမြေတွေမှာ သားဖွားဆေးရုံ ဆောက်ပေးအောင်လို့ ...နောက်
ပြီး ပိတ်ရက်တွေ တိုးအောင်လို့. ... အို အများကြီးပါပဲ သမီးရယ်” ”

“ “အိမ်လဲ သပိတ်မှောက်မယ် မေမေ” ”

“ “အိုး .... မှောက်ရမှာပေါ့ကွဲ့၊ သမီးနဲ့မေမေ အတူတူပဲပေါ့ ...နော်” ”

အိမ်စိုးမေသည် သပိတ်မှောက်သည်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်ကို ယခုမှ
ကြားဖူးသဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ သူ မျှော်လင့်ထားသည်က ရေနံ
မြေအလုပ်သမားများသည် တူညီဝတ်စုံဖြင့် စုရုံး တန်းစီကာ ရေနံချောင်း

မြို့က လမ်းတွေပေါ်မှာ ညီညီညာညာလျှောက်သွားကြလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်
တွေသည် ဦးမြသာ၏ အကြည့်မျိုးဖြင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်ကာ
ကြည့်လိမ့်မည်။ အိမ်တွေထဲမှ ပြည်သူလူထုသည် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်
ကြည့်ကြလိမ့်မည်။ အိမ်စိုးမေကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်စိတ်ဝင်စားကြသလို
ပေါ့။

သို့သော် တကယ်တမ်း သပိတ်မှောက်ကြပြီဆိုတော့ အိမ်စိုးမေ မျှော်
လင့်သလို ခမ်းခမ်းနားနား မရှိ၊ အိန္ဒိယတွင် ဂန္ဒီနှင့် သူ့နောက်လိုက်များ

ထောင်သောင်းနှင့်ချီ၍ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ အုပ်စုလိုက် လျှောက်သွား
ကြပုံကို မျက်စိထဲ မြင်နေမိသော အိမ်စိုးမေသည် ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်
နေသော ရေနံမြေကိုသာ မြင်ရ၏။ အလံကြီးတွေ ကိုင်ထားပြီး ဓားတွေ
လှံတွေနှင့်ချီတက်လာသော ဆရာစံခေါင်းဆောင်သည့် တောင်သူလယ်
သမား အုပ်စုကြီးကို ကြက်သီးထအောင် မြင်ယောင်ခန့်မှန်းကာ ကြောက်
ရွံ့မှုဖြင့် အားရကျေနပ်နေဖူးသော အိမ်စိုးမေသည် သူတို့အိမ်ထဲမှာ သူတို့
ထိုင်နေကြသော အလုပ်သမားများကိုသာ မြင်ရ၏။ တဂျန်းဂျန်းလည်နေ
သော ရေနံတူး မောင်းတံကြီးများ၊ အလုပ်သမားတို့၏ ဆူဆူညံညံ အော်
ဟစ်အလုပ်လုပ်သံများ ...။ မြေကြီးထဲက ရေနံကိုထုတ်ပေးသော နိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် စက်မောင်းကြီးများ၊ ထိုမောင်းကြီးများကို ထိန်းချုပ်နေရသော
အလုပ်သမားကြီးများ ... ထိုအရာများကို ယခုအခါ မမြင်ရတော့ပေ။

“ “မေမေ ... သပိတ်မှောက်ပြီ ဟုတ်လား” ”

“ “အေးလေ ... သပိတ်မှောက်လိုက်ပြီ သမီးရဲ့၊ မေမေလဲ အလုပ်မ
သွားတော့ဘူး၊ နောက်ရက်တွေမှာ မေမေ ဈေးဘက်နားသွားပြီး မုန့်ပျား
သလက်ရောင်းမယ်” ”

“ “ဟင် ... သပိတ်မှောက်တာကလဲ ပျင်းစရာကြီးနော်” ”
ပျင်းရိပြီးငွေ့နေသော အိမ်စိုးမေအတွက် ကြီးကြီးမေက ဖတ်စရာ
စာအုပ်များအစုံအလင် ယူလာပေး၏။ ပထဝီဆိုင်ရာ ရုပ်ပုံစာအုပ်များ၊ သူ
ရိယသတင်းစာ၊ ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်စာသင်စာ ကလေးငယ်များအတွက်ရောင်
စုံရုပ်ပုံကလေးများပါသော သင်ခန်းစာ စာအုပ်များ ...။ ကြီးကြီးမေသည်
အိမ်စိုးမေအား အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံး
လေးနှစ်က အိမ်စိုးမေသည် အင်္ဂလိပ်စာသင်ရန် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့၏။

“ “အင်္ဂလိပ်စာကြီး မသင်ချင်ပါဘူး၊ သူတို့ အင်္ဂလိပ်တွေကို မုန်းတယ်
အင်္ဂလိပ်တွေဟာ မြန်မာတွေရဲ့သွေးကို စုပ်နေတာ ... တဲ့” ”
ခင်မင်းသည် ကလေးငယ်အား ဖျောင်းဖျံခဲ့ရသည်။

“ “မုန်းတာတော့ မုန်းတာပေါ့သမီးရဲ့၊ ကြီးကြီးမေလဲ မုန်းတာပဲ၊ ဒါ
ပေမယ့် ကြီးမေ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ရင်လဲ
ကြားက စကားပြန်လုပ်ပေးမယ့်လူ မလိုတော့ဘူးလေ။ နောက်ပြီး အင်္ဂ
လိပ်တွေ ရေးထားသမျှ စာတွေ ကြီးမေ အကုန်ဖတ်တယ်၊ သူတို့ဘာတွေ
တွေးသလဲ၊ သူတို့ ဘာတွေကြံစည်နေသလဲ ...အကုန်သိသင့်တာပေါ့။
နောက်ပြီး အခုလို နိုင်ငံတော်တော်များများကိုဆက်ပြီး တိုက်ယူဖို့ဆိုတာ

တော်ရုံအတတ်ပညာနဲ့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊လက်နက်တွေ၊ အတတ်
ပညာတွေ တော်တော်ကြီးကိုအဆင့်မြင့်မှ၊ တော်မှ ရတာ။ အဲဒီလိုတော်
အောင် သူတို့ ဘာတွေကြိုးစားခဲ့သလဲ ... ဘာပညာတွေ သူတို့တတ်သ
လဲ ...၊ ဒါတွေကို ကြီးမေတို့ သိဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေသိဖို့
က သူတို့စာတွေကို ကြီးမေတို့ ဖတ်တတ်မှဖြစ်မယ်” ”

ထိုအချိန်ကျမှ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်မကလေးသည် အင်တင်အမူအရာဖြင့်
လက်ခံသွားခဲ့သည်။

သစ်ရွက်တွေကြွ လေဖြင့်ပေ့ကော တောင်လေ စတင်တိုက်ခတ်လာ
သောအချိန်တွင် ရေနံမြေ၌ အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်လာ၏။ လုံးဝခြောက်
သွေ့တိတ်ဆိတ်နေသော ရေနံမြေတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအစုကလေးများ
ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ ပြန်ဝင်လာ၏။ တချို့ ရေနံတွင်းများ ပြန်လည်
အသက်ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

“ “သမီးရေ ... သမီးသိပြီမဟုတ်လား၊ အိုင်ဘီပီ ကုမ္ပဏီကတော့
အလုပ်သမားတွေကို လိုက်လျောပေးလိုက်ပြီ၊ သပိတ်ဆိုတာ အဲဒါကိုခေါ်
တာပေါ့သမီးရဲ့” ”

“ “မေမေတို့ကရော ...” ”

“ “မေမေတို့ကဘီအိုစီလေ.... ဘီအိုစီက တခြားကုမ္ပဏီတွေလိုမဟုတ်
ဘူး သူကနည်းနည်းဟိုဒင်း .... ဖင်ခေါင်းကျယ်တယ်လေ။ သူကရေနံမြေ
တစ်ခုလုံးမှာ ဆင်ကြီးမဟုတ်လား သမီးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ...ဒီဆင်ကြီးလဲ

နည်းနည်းလှုပ်လာပါပြီကွယ်၊ အလွန်ဆုံး တစ်လပဲ သူတောင့်ခံ နိုင်မယ်။
ဘယ့်နယ် အလုပ်သမား လေးငါးထောင်ဆိုတဲ့ အင်အားဟာ နည်းတာမှ
မဟုတ်ဘဲ” ”

သို့သော် မငွေအိမ်၏အကဲဖြတ်ချက် မှားခဲ့သည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ
သည် မားမားမတ်မတ်တောင့်ခံနေဆဲ။ သူတို့မှာ ဆုံးရှုံးစရာဘာမျှမရှိပေ။
အလုပ်သမားတွေမှာက နေ့ဖို့ညစာချန်ထားနိုင်တာမဟုတ်။ အိမ်မှာ ဆန်
အပြည့်၊ ဆီအပြည့်၊ ငွေအပြည့်နှင့် သပိတ်မှောက်ရတာ မဟုတ်။ ထို့
ကြောင့် တကယ် တောင့်ခံနိုင်ပေ။ ဘယ်သူတွေက အရင်ဆုံး ပြိုကွဲကျ
ဆုံးမလဲဟု စောင့်ကြည့်ရတာ ရင်ထိတ်စရာကောင်းလှသည်။ မငွေအိမ်က
တော့ နိုင်ငံရေး ရပ်တည်ချည် လုံးဝရှိသူ မဟုတ်သော်လည်း ခေါင်းမာသူ
တော့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သပိတ်ပြန်လှန်သည့် အုပ်စုထဲတွင် ငွေအိမ်
မပါခဲ့ပေ။

ရေနံမြေရှိ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်များနှင့် သခင်များ၊ သခင်မများ
သည် သပိတ်မလှန်ရေးအတွက် အမျိုးသမီးများ သပိတ်တားမှဖြစ်မည်ဟု
အစည်းအဝေးဖြင့်ဆုံးဖြတ်၏။ သပိတ်တားဆိုလည်း တားလိုက်ရုံပေါ့ဟု

ငွေအိမ်ပေါ့ပေါ့လေးတွေ့ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်နေ့ညနေတွင် ငွေအိမ်
ဘဝထဲမှအပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီးသူတစ်ယောက် ငွေအိမ်ရှေ့သို့ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၃နှစ်၊ ၁၄နှစ်လောက်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ငွေ

အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသလို ရှိသည်။ ဟိုတုန်းကလိုပင်
ညနေသို့ ကူးပြောင်းစအချိန်ကာလတွင် ရေပုံးထမ်းကို ပခုံးညွှတ်လှမ
တတ် ထမ်းလျက် ကုန်းအတက်ကိုတက်လာသော ငွေအိမ်သည် ဟိုတုန်း
ကလိုပင် ထနောင်းပင်အောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ ကြာခဲ့ပြီမို့ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသော
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဟူသည့် အရယ်အချင်းဂုဏ်ပုဒ်
ကြောင့်လည်းကောင်း သူသည် ဟိုတုန်းကလို ဒေါသကြီးကြီး အချစ်ကြီး
ကြီး ဘယ်အရာကိုမှ မထိန်းချုပ်ချင်သော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်
တော့ မဟုတ်တော့ပေ။ သို့သော် စူးရှသောမျက်ဝန်းများကတော့ ဟိုတုန်း
ကအတိုင်း နည်းနည်းမျှ မလျော့သေးသည်ကို ငွေအိမ် တွေ့ရသည်။

“ “အစ်ကို ...” ”

အံ့ဩတကြီး လွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေပုံးထမ်းကို လွှတ်
ချလိုက်မိသည်။ သူသည် ထနောင်းပင်ကို မှီလျက် ငွေအိမ်ကို စိုက်ကြည့်
နေသည်။ လောက၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ငွေအိမ်၏ဝင်းမွတ်စိုပြည်
သော အသားအရေများ ညှိုးနွမ်းညှိစိမ့်လာခဲ့ပြီ။ ဘာကိုမျှမသိသည့် အပြစ်
ကင်းစင်သော၊ မာန်မရှိသော မျက်လုံးများတွင် ရင့်ကျက်စွာ အာခံသော
အရိပ်အရောင်တို့ဖုံးလွှမ်းလာခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သော ၁၄နှစ်က မိုင်ဝက်လောက်

ဝေးသည့်နေရာမှ ရေကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ထမ်းပိုးသယ်ယူခဲ့ရသော ငွေ

အိမ်သည် ယခုအချိန်အထိ ရေထမ်းနေရဆဲပါလား။

“ “အစ်ကို ဒီကို ဘာ....” ”

စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ဖြတ်ချလိုက်သည်။ စတစ်ကော်လာ
အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်သည် ရေနံမြေဖုန်ငွေနှင့် လုံးဝမအပ်စပ်အောင်
ဖြူဖွေးသန့်စင်နေ၏။ လက်မှာ ခေါက်၍ပွေ့ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီ
အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ထနောင်းပွင့်အကြွေများ တင်နေသည်။ ဘန်ကောက်
လုံချည် အညှိနုရောင်နှင့် နောက်ပိတ်ဖိနပ်နှင့် ခမ်းနားမြင့်မြတ်သော နယ်
ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် ဟိုတုန်းကတော့ ငွေအိမ်ရင်ခွင်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်
ရှားစွာ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့သည့် ယူနီဗာစီတီ ကျောင်းသားကလေးပါ ...။

“ “အိမ်မှာ သမီးရှိတယ်လေအစ်ကို ... သူ မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်နေလို့
ထင်တယ်။ သမီးကို ငါးပိချက်ချက်ခိုင်းထားတာ အမယ်လေး ... အစ်ကို့
သမီးက စာပဲ ဖတ်ချင်နေတာ။ ဟင်းကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ချက်ချင်
တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထင်းခွဲ၊ ရေခပ် ယောက်ျားကလေးလိုပဲ၊ ဒီနေ့
က ...” ”

“ “ငွေအိမ် ....” ”

သူက စကားဖြတ်ကာ ငွေအိမ်ဆီ လျှောက်လာ၏။

“ “ကိုယ် သမီးဆီလာတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို စကားပြောချင်လို့။” ”

“ “ကျွန်မကို ....” ”

ငွေအိမ် မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ သူ့အတွက် သင်းဖျူးဖျာတစ်ချပ် ခင်းပေးလိုက်
သည့်အခါ သူ တည်ငြိမ်စွာ ဝင်ထိုင်၏။ သမီး အိမ်စိုးမေသည် ဖခင်အား
မီးဖိုထရံဘေးမှာ ခေါင်းပြု၍ကြည့်ရင်း လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။
“ “ငွေအိမ် .... ရေနံမြေမှာ အမျိုးသမီးတွေ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်မှာ
သပိတ်တားကြမယ်ဆိုတာ အားလုံး သိနေတယ်၊ အဲဒီ သပိတ်တားတယ်
ဆိုတဲ့စကားလုံးရဲ့ ဘောင်ကန့်သတ်ချက်ကို မင်းသိရဲ့လား ...” ”
ငွေအိမ်သည် သူ့ရှေ့၌ကြုံကြုံထိုင်လျက်က စိတ်တွေ ယောက်ယတ်
ခတ်နေ၏။
“ “အစ်ကိုက ... ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းမယ်လို့ ပြောနေတာလား” ”
သူ ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောသည်။
“ “ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် ... ဒီကိစ္စက ကိုယ်ဖမ်းရမယ့် အဆင့်မဟုတ်ပါဘူး၊
နောက်ပြီး ဒီသပိတ်ဟာ ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်တော့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် မနက်ဖြန်မှာ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဖမ်းချင်ဖမ်းကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ...
အခြေအနေ မလွန်အောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပြောချင်လို့ လာခဲ့
တာ။ ငွေအိမ် ... မမပြောလို့ မင်း ဒီထဲပါနေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။
ကိုယ် အခု ရုံးကအပြန်မှာ အိမ်ကို မဝင်ရသေးဘူး၊ မင်းကို ဒီလိုနိုင်ငံရေး
ထဲ ပါလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်ခဲ့မိဖူးဘူး” ”
ငွေအိမ် တိတ်ဆိတ်စွာ သူ့ကိုငေးနေ၏။
“ “အခု ရေနံမြေမှာ ပုဒ်မ ၁၄၄ ထုတ်ထားတယ် ငွေအိမ်သိပါတယ်
နော်” ”

“ “ငွေအိမ် ကလေးမှ မဟုတ်တော့ပါဘူးအစ်ကို ... အန္တရာယ်ဆိုတာ
ကို ကြိုမမြင်နိုင်တဲ့ ရူးရှူးမိုက်မိုက် ငွေအိမ် မဟုတ်တော့ပါဘူး” ”

ပက်ခနဲ ပြန်ချေပလိုက်တော့ သူ ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးလေသည်။

“ “သတ်မှတ်ထားတဲ့ နယ်မြေမှာ လူငါးယောက်ထက်ပိုပြီး စုရုံးခွင့်
မရှိဘူး၊ စီတန်းလမ်းလျှောက်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဆူပူအော်ဟစ်ခွင့် မရှိဘူး” ”

“ “သပိတ်မှောက်ခွင့်တော့ ရှိပါတယ်” ”

ငွေအိမ်၏ အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့ သူခေါင်းတစ်
ချက်ညိတ်သည်။

“ “ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်အဲဒါကို မင်းသိအောင် ပြောဖို့လာခဲ့တာ၊
ကိုယ်လိုအစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဟာ သပိတ်မှောက်တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်
မေတစ်ယောက်ဆီ လာရတာဟာ အလွန်ကြီးလေးတဲ့ စွန့်စားမှု
တစ်ခုပါ” ”

“ “အစ်ကို ဘာလို့လာသလဲ” ”

“ “ဟုတ်တယ် ... ကိုယ် ဘာလို့လာသလဲ၊ ဘာလို့စွန့်စားသလဲ” ”
သူသည် ငွေအိမ်အား ခပ်စိန်းစိန်း တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
ပင့်သက်ရှိက်ကာ မျက်နှာလွဲလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖြည်းလေးစွာ ငွေအိမ်
အား စကားပြောသည်။

“ “သပိတ်မှောက်တယ်ဆိုတာ ဘာဥပဒေမှ ချိုးဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊
သပိတ်မှောက်တာကို တားမြစ်တဲ့ ဥပဒေလဲ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သပိတ်
တားတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အကန့်အသတ်ရှိတယ် ငွေအိမ်၊ သပိတ်တား

တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသလဲလို့ကြည့်ရအောင်

အလုပ်မဆင်းချင်တဲ့ အလုပ်သမားဟာ သပိတ်တားစရာ မလိုဘူး၊ သူ
မဆင်းဘဲ နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ဆင်းချင်တဲ့ အလုပ်သမားကိုအလုပ်
မဆင်းအောင် တားတဲ့နေရာမှာတော့ အဲဒီအလုပ်သမားကို အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်အောင် တားဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှလဲ ဥပဒေနဲ့ လွတ်မယ်။ အနနည်းနဲ့
တားတဲ့သူကို ဥပဒေက အရေးယူလို့မရဘူး။ ဥပမာ ...အလုပ်ရုံဝင်ပေါက်
မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်လှဲအိပ်ပြီးတော့ သပိတ်တားတာ .. အဲဒါဟာ ဥပဒေကို
ချိုးဖောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ဆင်းချင်တဲ့ အလုပ်သမားဟာ လဲနေတဲ့
သူရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကနေ ကျော်လွှားပြီး စက်ရုံ အလုပ်ရုံထဲ ဝင်သွား လို့ရ
တယ်။ ဒါဟာ အနနည်းလို့ခေါ်တယ်။ အဲ ... အဲဒီလို မဟုတ်လို့ မြေ
တွေလက်တွေနဲ့ ကာဆီးတားမြစ် ပိတ်ပင်ရင် ... ဆူပူခြိမ်းခြောက်ရင်
ဒါဟာ အကြမ်းနည်းနဲ့နှောင့်ယှက်မှုဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါဟာ ဥပဒေကို ချိုး
ဖောက်တာပဲ။ အဲဒီလို သပိတ်တားတဲ့လူကိုဖမ်းပြီး ထောင်ချလို့ရတယ်” ”
ငွေအိမ်သည် တစ်ဖက်လှည့်ထားသော သူ၏ ခပ်စောင်းစောင်း မျက်
နှာကို မရမက လိုက်ကြည့်သည်။

“ “ဒါ... ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုသပိတ်တားရမယ်ဆိုတာ နည်းပေးလမ်းပြ
လုပ်တာလားဟင်” ”

သူ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ပြီး ငွေအိမ်ဘက် လှည့်ကြည့်လေ
သည်။

“ “ငွေအိမ် မင်းကိုယ့်ကို နယ်ပြောင်းခံရအောင် လုပ်နေတာလား၊ အဲဒီလို မစွပ်စွဲပါနဲ့။ ကိုယ်ဟာ အခုချိန်အထိ ကိုယ့်အလုပ်ကို သစ္စာမဖောက်ခဲ့သေးဘူး၊ အခုလဲ သစ္စာဖောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဓိကပြောချင်တာက တတ်နိုင်ရင် မင်းသပိတ်တားတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ မပါဖို့ရယ် ...” ”

“ “မရတော့ဘူး အစ်ကို ... လွန်သွားပြီ၊ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်မတို့ တားကြတော့မယ်” ”

ခေါင်းမာသော ငွေအိမ်မျက်နှာထားကို သူ ခပ်ဆဆကြည့်၏။

“ “နောက်ပြီး ... ပါပြီဆိုရင်လဲ စောစောကပြောတဲ့ အကြမ်းဖက်တားနည်းမျိုးနဲ့ ဘယ်သူမှ သပိတ်မတားမိအောင် သတိပေးဖို့ရယ်” ”

ထို့နောက် သူပြန်းခနဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ လှေကားဆီသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းရင်း သတိပေး၏။

“ “ကိုယ်သွားမယ် ငွေအိမ် ... ကိုယ်ဒီစကားတွေ လာပြောသွားတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးလို့ ကိုယ်စိတ်ချနေမယ်၊ ကိုယ်မင်းအတွက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာ မင်းမမြင်ရက်ဘူး မဟုတ်လား” ”

ငွေအိမ်သည် သူ့နောက်မှာ ကပ်လိုက်သွားရင်း မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ “ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် အစ်ကို” ”

သူသည် အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်စိုက်စိုက်ဖြင့်ထွက်သွားပြီးမှ တုံ့ခနဲရပ်ကာ ပြန်လျှောက်လာ၏။

“ “သတိတော့ထားပါနော် ... ငွေအိမ်၊ ဥပဒေချိုးဖောက်တယ်လို့ စွပ်စွဲ
ခံရသူနဲ့ ဥပဒေအရ တရားစီရင်တဲ့သူရဲ့ကြားမှာ အဆင့်တွေအများကြီး
ကျော်ရတယ်၊ တိုက်ရိုက် မတွေ့ကြရဘူး၊ ကြားမှာ လူတွေရှိနေတယ်၊ စွပ်
စွဲလိုက်တဲ့လူတွေပေါ့၊ ဥပမာ ... ရေနံမြေက ပုလိပ်တွေပေါ့။ တစ်ခါတစ်

ခါအပြစ်မဲ့တဲ့လူနဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့လူနဲ့ မကွဲပြားတော့ဘူး၊ ငွေအိမ် ကိုယ်
ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့” ”

သူသည် စိတ်မချတချဖြင့် လှည့်တွက်သွားသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ရေနံမြေတွင်အလုပ်သမားများ၏သွေး
မြေသို့ကျခဲ့ရသော ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ သပိတ်
တား အမျိုးသမီးများ၊ သခင်မများကို နံပတ်တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခြင်း၊
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖမ်းချုပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အဖမ်းခံရ
သည့် သခင်များနှင့်အတူ အလုပ်သမား ငွေအိမ်ပါ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ရာဇဝတ်
ဝန်သည် အမျိုးသမီးအား ထောင်ဒဏ် တစ်လမှ နှစ်လအထိ အပြစ်ပေး
လိုက်၏။

ငွေအိမ် ထောင်နှစ်လ ကျသွားသည်။

အိမ်စိုးမေသည် မေမေ ထောင်ကျသွားသည့်အတွက် မတုန်လှုပ်ပေ။
အမေက မွေး၊ ထောင်ကကျွေးသတဲ့ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို ရင်ထဲမှာ
စွဲနေအောင် မှတ်သားပြီးပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မေမေရောင်းလက်စ မုန့်

ပျားသလက်ကိုရောင်းဖို့လည်း မရှက်ကြောက်ပေ။ လူဆိုသည်မှာ သန့်၊
ရှင်းသောနည်းဖြင့် ငွေရှာဖို့ကို မရှက်ကြောက်ရ။ ဤငွေသည် မေမေ့အ
တွက် မုန့်ပဲသွားရေစာဖိုးလည်းဖြစ်သည်။ အိမ်စိုးမေအတွက် ထမင်းဖိုး
နှင့် ကျောင်းစရိတ်လည်းဖြစ်သည်။
သို့သော် ခင်မင်းမေသည် အိမ်စိုးမေကလေး ဈေးထောင့်မှာ မုန့်ပျား
သလက်ရောင်းနေသည့်အဖြစ်ကို မမြင်ရက်ပေ။ မအေက ထောင်ထဲမှာ ...

ဤကလေးမလေးသည် အသက် ၁၂နှစ်အရွယ် ရွှေရင်သိမ်းစအရွယ်၊
ညရေး ညတာမှာ ဤကလေးမကို ဘယ်လို စိတ်ချထားနိုင်ပါမလဲ။
ဘယ်တုန်းကမှ သတ္တိမကောင်းခဲ့သော ခင်မင်းသည် တူမကလေး
အတွက် သတ္တိရှိလာ၏။ နံနက်ကော်ဖီပိုင်းတွင် သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
အေးဆေးညင်သာစွာ၊ သို့သော် တိကျ ခိုင်မာစွာဖွင့်ပြောခဲ့၏။

“ “ငွေအိမ် ထောင်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်စိုးမေကလေးကို ဒီအိမ်မှာ
ခေါ်ထားမှဖြစ်မယ် ဖေဖေ ... ဒီကလေးမလေးဟာ အုပ်ထိန်းသူ မရှိဘဲ
သူ့တစ်ယောက်တည်းထားဖို့ မသင့်တော်ဆုံး အရွယ်ပဲ” ”

ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဘာမှမပြော။ တင်တင်အေးသည်
ပုန်းခနဲ ထထွက်သွား၏။ ခင်မင်း သဲ့သဲ့လေး ပြုံးလိုက်လေသည်။
အိမ်စိုးမေသည် ငွေဘုံသာအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မိမိနှစ်
ပေါင်းများစွာ နေသားကျလာခဲ့သည့် အိမ်လိုပင် အိမ်စိုးမေသည် ရဲပုံစွာ၊
သွေးအေးစွာ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေးနေသော တန်းလျား

မှာ ထားဖို့ တင်တင်အေးက ပြောတော့ ... ခင်မင်း အေးစက်စက် ပြုံးနိုင် ပြီဖြစ်သည်။

“ “သူက အေးအောင်လိုပဲ မမရဲ့သွေးလေ ... နောက်ဖေးတန်းလျားမှာ မထားနိုင်ပါဘူး၊ မမမေရဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်မယ်” ”

“ “အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်မြှောက်စား ... အဲဒီဟာမလေးက မမမေရဲ့ခေါင်း ပေါ်တက်လာလိမ့်မယ်” ”

တင်တင်အေးက မနာလို မရှုဆိတ်စွာ အပြစ်တင်တော့ ခင်မင်း ပခုံး တွန့် ပြုံးပြလိုက်၏။

“ “ကိစ္စမရှိပါဘူး အေးရယ် ... အိမ်စိုးမေက မမခေါင်းပေါ်တက်မယ် ဆိုရင် ပြုံးပြုံးကလေး ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ တင်တင်အေး ခေါင်းပေါ်မတက် လာဖို့ပဲ တင်တင်အေး တာဝန်ယူပါ” ”

ခင်မင်းသည် ဤအိမ်၏ မီးခံသေတ္တာသော့ကို တင်တင်အေးတောင်း ကတည်းက တင်တင်အေးကို ကြည့်မရခဲ့ပေ။ ဒီကလေးမနယ် ဒီလောက် နေရာယူချင်ရသလားဟု အံ့လည်းအံ့သြခဲ့သည်။ နှစ်လည်း မနှစ်မြို့နိုင်ခဲ့ ပေ။

“ “သမီး ... ဖေဖေ့ကို အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းကျွေး တဲ့အထိတော့ မစော်ကားဘူး မဟုတ်လား” ”

ဖေဖေသည် အိမ်စိုးမေအား မြေးအဖြစ် သဘောမထားနိုင်ကြောင်း ပြချင်လို့လား၊ ချွေးမ တင်တင်အေး အားရပျော်ရွှင်အောင်လား မသိ။ သို့

သော်ခင်မင်းသည် ဖေဖေသဘောထားကို ရိုသေစွာပင် နာခံလိုက်လျောခဲ့
ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းခေါင်လာလျှင် မင်းခေါင်နှင့် ခင်မင်းသည်
အိမ်စိုးမေနှင့် ထမင်းလက်ဆုံ စားကြ၏။ မင်းခေါင်သည် တင်တင်အေး
ရှေ့မှာပေမယ့် သမီးကို ကြင်နာယုယစွာ စကားပြောတတ်သည်။ အေး
အောင်နှင့် အိမ်စိုးမေကို ပြောလည်သွားအောင် ညှိနှိုင်းပေးဖို့ ကြိုးစားသေး
သည်။ သို့သော် ကလေးနှစ်ဦး၏ မနာလိုစိတ်များကြီးမားလှပါသည်။
အသက်၁၂နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ မနာလိုစိတ်၊ နာကြည်း
စိတ်ပြင်းထန်တာ အံ့ဩစရာမရှိသော်လည်း တော်လှန်လိုစိတ်နှင့် ပြင်း
ထန်တာကိုတော့ အားလုံးအံ့ဩရသည်။

အိမ်စိုးမေသည် ဧပြီလကုန်ရက် တစ်ရက်တွင် စာရွက်ကလေးတစ်
ရွက်ကို ယူလာ၏။ ၎င်းစာရွက်မှာ ရေနံမြေအလုပ်သမား အစည်းအရုံး
ကြီး၏နှိုးဆော်စာဖြစ်သည်။ ခင်မင်း တစ်ချက်ရှုန်းဖတ်ပြီးနောက် ကလေး
မအေး ငေးကြည့်မိသည်။

“ “သမီး .... ဒီစာရွက် ဖေဖေကို သွားမပြရဘူးနော်” ”

“ “ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးမေ” ”

“ “ဖေဖေတို့က အုပ်ချုပ်တဲ့ လူတန်းစား ... ဒီစာရွက်ထဲက အလုပ်သ
မားတွေက တော်လှန်မယ့် လူတန်းစား၊ ဒီနှစ်မျိုးဟာ ရန်သူပဲ၊ ဒီစာရွက်
ကို ဖေဖေမြင်သွားရင် ဖေဖေလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးလဲ
ဘာမှဆက်လုပ်လို့ မရဘဲနေလိမ့်မယ် ... နော်သမီး” ”

စာပါ အကြောင်းအရာသည် ရေနံချောင်းမြို့မှာ မေဒေးနေ့ စည်းဝေး

ပွဲ ပြုလုပ်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည့် နှိုးဆော်စာဖြစ်သည်။

“ “အဆွေ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအပေါင်းတို့ ....

မေလ ၁ ရက်နေ့သည်ကား အဆွေတို့၊ ငါတို့ လူစဉ်မမီဘဲတာတေ

လန်အောင် ငတ်ပြတ်မွဲတေသောဘဝ၌ သွတ်သွင်းနှိပ်နင်းထားသည့်

ယုတ်မာညစ်ဆိုးနေရှင်စနစ်မျိုးမှန်သမျှတို့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိအလုပ်

သမား ဆင်းရဲသားတို့က တစ်လုံးတစ်စည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းညီ

ညာဖျာထ၍ ကန့်ကွက်ကြသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးပေတည်း .....”

အိမ်စိုးမေသည် ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခင်မင်းအား ခပ်

ဆဆကြည့်၏။

“ “အဲဒီ အစည်းအဝေးကို အိမ် သွားတက်မှာ ... ကြီးကြီးမေ လိုက်မ

လား” ”

“ “အို” ”

ခင်မင်း ယောင်ချာချာ ပြုံးလိုက်ရသည်။

“ “ကြီးမေ လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိမ်စိုးမေလဲ မသွားရပါဘူး၊ ဒါ...

ကလေးအလုပ်မှ မဟုတ်တာ” ”

“ “ကြီးမေကလဲ အဲဒီလို ချုပ်ချယ်ချင်လို့ အိမ်ကို ဒီခေါ်ထားတာပေါ့

နော်” ”

“ “အို ... မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တော်ကြာ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေနဲ့

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ရင် ...”

ခင်မင်းသည် စိတ်အားထက်သန်သော အိမ်စိုးမေအား ဘာဆက်

ပြောရမှန်း မသိ။

“ “အိုး .... မေမေတောင် ထောင်ကျခံရဲသေးတယ်” ”

ခေါင်းမာလှပါလား။

“ “နေဦး ... ကြီးမေဆုံးအောင် ဖတ်ဦးမယ်” ”

“ “မေလ ၁ ရက်နေ့ ၁၃၀၀ပြည့်၊ ကဆုန်လဆန်း ၃ရက်၊ တနင်္ဂနွေ
နေ့ ၁၂နာရီအချိန်၊ ရေနံချောင်းမြို့၊ လည်ပေါ်တန်ဆောင်းကြီးအတွင်းသို့
မြို့သူမြို့သားများနှင့် အလုပ်သမားတိုင်း မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်ကြွ
ရောက်ကာ မေဒေအထိမ်းအမှတ် တရားပွဲများ ကျင်းပကြကုန် ....”

“ “ကြီးကြီးမေ မလိုက်ရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားချင်တယ်” ”

“ “အို ဒီကလေးနယ် ....”

“ “မေလ ၁ရက်နေ့တွင် အဆွေတို့ ငါတို့ အိမ်လုံးကျွတ်၊ နယ်လုံး
ကျွတ်၊ ပြည်လုံးကျွတ်၊ ကမ္ဘာလုံးကျွတ် တက်ရောက်စုဝေးပြီးလျှင်
ညနေ ၃နာရီအချိန်မှစ၍ လမ်းတကာလမ်း၊ အရပ်တကာအရပ်တို့ကို
လှည့်လည်ကာ သောသောရုတ်ရုတ်အုတ်အုတ်သံသံ ဟစ်ကြွေးကြွေး
ကြွေးကြော်ကြကုန်အံ့သတည်း” ”

“ “ကြီးမေ ....”

ခင်မင်းသည် ကလေးကို မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တစ်ဝက်လိုက်

လျော့ကာ တစ်ဝက်တားမြစ်လိုက်၏။

“ “ကဲ ကဲ ... အစည်းအဝေးပွဲကို သမီးမသွားရဘူး၊ ဒါပေမယ့်အစည်း
အဝေးပြီးလို့ရှိရင် အဲဒီအလုပ်သမား အုပ်စုကြီး မြို့ထဲက လမ်းတွေမှာ ချီ
တက်ကြမှာ၊ အဲဒီအခမ်းအနားကိုတော့ ကြီးမေကိုယ်တိုင် သမီးကိုလိုက်ပြ
မယ်” ”

“ “တကယ်နော် ကြီးမေ ... ကတိနော်” ”

“ “အေး .. ကတိ” ”

ထိုနေ့က အလုပ်သမားထုကြီးလေးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီ၍ချီတက်
လာသည်ကို ပြည်သူလူထုသည် ကျေနပ်တက်ကြွစွာအားပေးခဲ့၏။အလုပ်
သမားတို့၏ လက်သီးများသည် ကျစ်လျစ်မာကြောနေအောင် ဆုပ်ထား

ပြီး ထိုလက်သီးဆုပ်ကို အားမာန်အပြည့်ဖြင့် မိုးထက်သို့ မြှောက်ကာ
မြှောက်ကာ အော်ဟစ်ကြသည်။

“ “သပိတ် သပိတ် မှောက် ..... မှောက်” ”

“ “ဆင်းရဲသားခေတ်ကြီး ..... တည်ထောင်ကြလော့” ”

အိမ်စိုးမေသည် ခင်မင်းအနီးတွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေ၏။

“ “ကြီးမေ ... အိမ်လဲ လိုက်အော်ချင်တယ်” ”

“ “အို ... သမီးကလဲကွယ်” ”

သို့သော် တက်ကြွကာ တော်လှန်စိတ် အပြည့်ရှိသော အိမ်စိုးမေ
သည် ခင်မင်းပြုံးကြည့်နေရလောက်အောင်ပင် အားရပါးရ ဟစ်အော်လေ

သည်။

“ “နေရှင်စနစ် ... ပျက်စီးပါစေ” ”

အသံများ ပြာအက်သွားအောင် အော်ဟစ်နေသည့် သမီးငယ်ကို
ကြည့်ပြီး ခင်မင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သည်သွေးဟာ မင်း
ခေါင်ရဲ့သွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ငွေအိမ်ရဲ့ သွေးပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ... သည်
သွေးကို အိမ်စိုးမေ၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ မည်သည့်မျိုးဆက်၏ ငှက်ပိအဖြစ်
ဝင်ရောက်နေခဲ့တာပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ် ... ဒါဟာ မျိုးရိုးနဲ့မဆိုင်ဘဲ ပတ်
ဝန်းကျင်၏ ဖိနှိပ်မှုနဲ့ပဲ ဆိုင်သလား ...။

ဟောဟိုက အလုပ်သမားတွေကို ကြည့်စမ်း၊ သူတို့အဖေတွေ အဖိုး
တွေ အားလုံးဟာ တော်လှန်ရေးသွေး ပါချင်မှ ပါခဲ့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်

အခု သူတို့အားလုံးတော်လှန်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။ဒါ
ဟာ မျိုးဆက်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ ဖိနှိပ်မှုနဲ့ ပြန်ကန်မှုသဘောတရားပဲ။
၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းမှာတော့ အိမ်စိုးမေစိတ်ကူးဖြင့်မှန်းဆ
မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည့် ရေနံမြေအလုပ်သမား အရေးတော်ပုံကြီး စတင်ခဲ့တော့
သည်။ ဆယ်လတိုင်တိုင် စိတ်ရှည်စွာ၊ မျိုသိပ်စွာ အားတင်းစွာဖြင့်ထိန်း
ချုပ်ထားခဲ့သော ရေနံမြေသပိတ်ကြီးသည် သပိတ်တပ်ပေါင်းစုအဖြစ်
ပြောင်းလဲသွားပြီး ချောက်ရေနံမြေမှ စတင်၍ ခြေလျင် လမ်းလျှောက်ချီ
တက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ “သူတို့တွေ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ မေမေ” ”

“ “သူတို့တွေ ရန်ကုန်ကို သွားကြမှာပေါ့၊ ဘုရင်ခံရုံးကို သွားပိုင်းကြ
မယ်ထင်တယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် မေမေနှင့်အတူ အလုပ်သမားတပ်ကြီးအတွက် စား
သောက်ဖွယ်ရာများ ပေးလှူရန် အားကြိုးမာန်တက် စီစဉ်ရင်း ကြည်နူးနေ
သည်။

“ “သူတို့ကို ဟိုတစ်ခါလို စက်သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်မှာလား မေမေ” ”

“ “မပစ်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ဟိုဟာက လက်နက်ဓားလုံတွေနဲ့ ပုန်ကန်တာ
ဒါက ဆန္ဒပြချီတက်ရုံသက်သက်ပဲလေ ... ဘာလက်နက်မှ မပါဘူး၊ ဘာ
အကြမ်းဖက်မှုမှ မပါဘူး” ”

သို့သော် ငွေအိမ်သည် ကိုယ့်စကားကိုယ်မယုံဘဲ ဖြစ်ရပြန်၏။

သပိတ်တားသည့်ကိစ္စမှာကတည်းက အင်္ဂလိပ်စစ်ပုလိပ်များကို မယုံကြည်
ရကြောင်း သိခဲ့ရပြီ။

“ “တွင်းကုန်းကို ဒီနေ့ည ရောက်မှာပေါ့နော် ... မေမေ” ”

“ “အေး ...” ”

“ “အိမ်တို့ အဲဒီကို သွားကြမှာလား” ”

“ “မဟုတ်ဘူး၊ တွင်းကုန်းက ရိက္ခာအဖွဲ့က တာဝန်ယူလိမ့်မယ်၊ မေမေ
တို့က ဘေးမဲ့ရောက်တဲ့အခါ ကာဝန်ယူရမယ်၊ သူတို့ မနက်ဖြန်မှာ ဆရာ
တော်ကျောင်းကို ရောက်လာမှာ သမီးရဲ့” ”

ရေနံမြေသပိတ်သည် အိမ်စိုးမေအတွက် ကျေနပ်အားရစရာ၊သွေးကြွ

စရာ .... ထို့ပြင် စကားလုံး အသစ်အဆန်းများကို လေ့လာမှတ်မိစရာ
ကျောင်းသင်ခန်းစာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မီးတုတ် ...မီးတုတ် ..ရှိ.... ရှိ။
သခင်မျိုးဟေ့ ဒို့ဗမာ ... ဟူသော ဟစ်ကြွေးသံများ၊ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်၊
ပုဒ်မ ၁၄၄၊ လူဆိုးပုဒ်မ ၁၀၇၊ အစာအငတ်ခံခြင်း ...။အိမ်စိုးမေ တက်ကြွ
စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးသည် နံနက်ခင်းနေရောင်
အောက်တွင် ဘေးမဲ့လမ်းမှ ရွှေဘုံသာလမ်း ... ထိုမှတစ်ဆင့် မကွေးဘက်
အထိ ကားလမ်းဆီသို့ ဦးတည်၍ ရဲဝင့်စွာ ချီတက်သွားကြလေသည်။

“ “မကွေးမှာ ဖေဖေရှိတယ်နော်” ”

“ “အင်း” ”

ငွေအိမ်သည် သပိတ်တပ်ကြီးကို မြို့အထွက်ထိ လိုက်ပို့ဟစ်ကြွေး
ရာမှ အနည်းငယ် ဝိုင်းတွေသွားသည်။

ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းကို အင်္ဂလိပ်အလိုကျ ထောင်ချဖို့၊ သေဒဏ်
ပေးဖို့ သူ နည်းနည်းမှ မတွန့်ဆုတ်ဘူးလား။ ငွေအိမ် သူ့ကိုမေးကြည့်
ချင်သည်။ အစ်ကိုဟာ ဒီအရေးတွေ ကြုံမြင်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာပေါ့။
ဘုရာသိကြားမ၍ အစ်ကိုအုပ်ချုပ်ရာနယ်မြေ ကျော်တဲ့အထိ အလုပ်
သမားတပ်ကြီး ဘေးမသီရန်မခဘဲ ချီတက်နိုင်ပါစေ။ အစ်ကိုလည်း ရဲရဲ
တောက် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းဆီးမိန့်ပေးရတဲ့အဖြစ် မရောက်
ပါစေနဲ့။

သို့သော် ငွေအိမ်၏ ဆုတောင်းများသည် ဘယ်တုန်းကမှ မပြည့်ဝခဲ့

ပါ။

မကွေးမြို့မှာ သပိတ်ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းလိုက်ပြီ ... ဟူသော
သတင်းတွေ ပျံ့နှံ့လာတုန်းက ထိုသတင်းသည် ငွေအိမ်ဘဝ၌ နောက်ဆုံး
ကျန်နေသည့် အကောင်းမြင်ဝါဒကလေးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်သည်။
ရန်ကုန်အရေးတော်ပုံ၌ ကောလိပ်ကျောင်းသား ပိုလ်အောင်ကျော် ကျဆုံး
သွားပြီဟူသော သတင်း၊ ကျောင်းသူကလေးများ နံပတ်တုတ်ချက်မိ၍
သွေးသံရဲရဲ ခေါင်းကွဲကာ ဆေးရုံမှာတက်ရောက်ကုသရပြီဟူသောသတင်း၊
ထိုသတင်းများ ကြားရသောအခါမှာတော့ ငွေအိမ်ရင်ထဲမှာ ပျိုးထားခဲ့
သည့် သတ္တိကလေး လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားရ၏။
သတင်းစာ အပုံလိုက်ကြီးကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ရှုနေသော သမီးအား
အထိတ်တလန့် ကြည့်မိသွားသည်။
ဟင့်အင်း ... သမီး သေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မေမေ့ဘဝမှာ သမီးတစ်
ယောက်ကိုပဲ တွယ်တာမိတာ၊ သမီးအတွက်သက်သက် မေမေ အသက်ရှင်

နေခဲ့တာ။ မဖြစ်ဘူး ... သမီးကို မေမေ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ သမီးကို
သေမင်းဆီမှာလည်း စတေးမခံနိုင်ဘူး။ ထောင်ထဲမှာလည်း စတေးမခံနိုင်
ဘူး။ ဒါတင်မကဘူး၊ သမီးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုနဲ့ စိုးရိမ်သောက
တွေတောင် မရှိစေချင်ဘူး။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ....။
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် စစ်ပုလိပ်တို့၏ ဆွဲရဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်
မှုကို နာကြည်းစွာခံယူခဲ့သော၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ထောင်ဒဏ်ကို ရဲပုံစွာ

ခံယူခဲ့သော ငွေအိမ်သည် သမီး၏ နနယ်ပျော့ပျောင်းသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ
လေးအား ဘယ်စစ်ပုလိပ်၏ ထိကိုင်မှုကိုမှ မခံစေလို၊ သမီး၏ ပိုးသားလို
နက်ပျောင်းသည့် ဆံပင်ထက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာမည့် တုတ်
ချက်များကို ငွေအိမ်က ဘယ်လိုသတ္တိမျိုး၊ ဘယ်နှလုံးသားမျိုးဖြင့် မြင်
ရက်ကြားရက်ပျံ့မလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ငွေအိမ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်ရ၏။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၁၀)

၁၉၃၉ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလက ၁ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှနှင့် ပြင်သစ်
တို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားကြသော ပိုလန်နိုင်ငံအား ဂျာမနီနိုင်ငံက
စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်အခါ ဗြိတိသျှတို့သည် ၁၉၃၉ခုနှစ်၊ စက်
တင်ဘာလ ၃ရက်နေ့၊ နံနက် ၃နာရီအချိန်တွင် ဂျာမနီတို့အား စစ်ကြေ
ညာလိုက်၏။ နောက် ၂နာရီအကြာတွင် ပြင်သစ်တို့က ဂျာမနီကို စစ်
ကြေညာလိုက်ပြန်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်
ပွားလာခဲ့သည်။

စစ်မီး၏ အငွေ့အသက်များသည် ရေနံချောင်း ရေနံမြေသို့ တဖြည်း
ဖြည်း ပျံ့နှံ့လာချိန်တွင် အိမ်စိုးမေသည် အသက် ၁၅နှစ်ထဲ ဝင်ခါစ၊
ကလေးဘဝမှ မိန်းမငယ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာခါစအရွယ် ဖြစ်သည်။
ဤအရွယ်သည် အရာရာကို စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိသည်။ အရာရာသည် မိမိပါ

ဝင်ဆောင်ရွက်မှ အောင်မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လွန်
စိတ်နှင့် မာနရှိနေသည်။ ဟိုတုန်းက ကြီးကြီးမေနှင့် မေမေထံမှ သိချင်သ

မျှ အရာတို့အား မေးမြန်းပြီး ပါးစပ်ကလေး ဟကာ ငေးမောနားထောင်ခဲ့
သောအိမ်စိုးမေသည် ယခုအခါ လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ကမ္ဘာ့စစ်အကြောင်း
ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး အခြေအနေတွေအကြောင်း ရှင်းပြနိုင်သည်အထိ ကြီးပြင်း
ရင့်ကျက်လာခဲ့ပြီ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ခြမ်းကွဲသည့်ကိစ္စ ...။ ဒေါက်
တာဗမော်အစိုးရပြုတ်သွားသည့်ကိစ္စတို့ကို လူကြီးတစ်ဦးဗမာရှင်းပြတတ်
နေပြီဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး သွေးဆူ၍ကောင်းတုန်းအချိန်
ရေနံမြေအလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရင်း
နှီးအားကျစိတ်ဝင်လာစအချိန်၊ ထိုအချိန်တွင် ရေနံချောင်းမှ စွန့်ခွာရမည်
ဟု မေမေက သတင်းပေးလာသောအခါ အိမ်စိုးမေ အံ့သြတုန်လှုပ်သွား
သည်။

“ “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ” ”

“ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေနံမြေဟာ မေမေတို့သားအမိအတွက်
မလုံခြုံလို့ပေါ့” ”

“ “အို ... မဟုတ်တာ” ”

“ “ဟုတ်တယ် သမီး ... မလုံခြုံဘူး၊ မြန်မာပြည်ဟာ စစ်ထဲကိုရောက်
လာပြီ၊ သမီး သိတယ်မဟုတ်လား၊ အာချီဘောဆိုတဲ့ လူကြီးက မြန်မာ
ပြည်ကို စစ်ထဲ ဆွဲသွင်းနေပြီ” ”

အိမ်စိုးမေက စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်၏။

“ “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မေမေရဲ့၊ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ စစ်
ထဲကို ရောက်တယ်၊ ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်နေလို့ပဲပေါ့။ ဒါ

မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက လက်မခံဘူး
လေ၊ ဆန့်ကျင်တယ်လေ” ”

“ “သမီးတို့ အဲဒီအစည်းအရုံးက ဘယ်လောက် ဆန့်ကျင်ဆန့်ကျင်
စစ်တော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ မြန်မာပြည်ဟာ စစ်မြေပြင် ဖြစ်တော့မယ်၊
လူတွေအများကြီး သေတော့မယ်၊ အထူးသဖြင့် ... ဟောဒီရေနံမြေကို အင်္ဂ
လိပ်နဲ့ ဂျာမနီတွေနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ... အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန်တွေနဲ့ လုကြ
တော့မယ်။ ဒီနယ်မြေဟာ မေမေနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်တည်းအတွက် လုံခြုံ
နိုင်ပါတော့မလား” ”

“ “မေမေ ... အခုအချိန်ဟာ မြန်မာပြည်အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန်
အခါပဲ၊ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ရရတော့မယ့် အချိန်အခါပဲ၊ လူမြင်နိုင်
အောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ပေးဖို့အချိန်ပဲ” ”

ငွေအိမ်ကြောက်သည်မှာလည်း ဤအချက်ပင် ဖြစ်သည်။ သမီးမှာ
အဲဒီစိတ်ကြီးရှိနေမှာကို ကြောက်ခဲ့သည်။ အဲဒီစိတ်ဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ
လျှောက်လုပ်မှာ ကြောက်သည်။

“ “အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ဟောဒီအိမ်ကလေးကို ရောင်းပြီးပြီ
သမီး” ”

“ “ဘာ ... မေမေ မတရားဘူး၊ အိမ့်ကို ဘာမှမပြောဘူး။ ဒီအိမ်လေး
ကို အိမ် ချစ်တယ်” ”

အိမ်စိုးမေ၏ နှုတ်ခမ်းကလေး မွဲကွေးသွား၏။

“ “မေမေလဲ ဒီအိမ်ကို ချစ်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ... အသက်
ရှင် ရပ်တည်ဖို့အတွက် တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့အရာတွေကို
စွန့်လွှတ်ရတတ်တယ်တဲ့၊ မေမေပြောဖူးတယ်” ”

ငွေအိမ့်အသက်နှင့်အမျှ ရင်းနှီးစွာ ခိုကိုးခဲ့ရသော အိမ်ကလေး။ ငွေ
အိမ်သည် ဘုရင့်နောင် ဖောက်ဖျက်သည့်ထုံးကို နှလုံးမူ၍ ဖောင်ဖျက်
လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်အောင် တိုက်ဖို့သာလိုပါတော့
သည်။

“ “ဒါဖြင့် အိမ်တို့ ဘယ်မှာနေကြမှာလဲ” ”

“ “အဲဒါ မေမေပြောမလို့၊ ဇရာဝတီမြစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အင်မ
တန်သာယာတဲ့ နေရာကလေး ရှိတယ် ...။ စပါးတွေလဲ ပေါတယ်၊ နယ်
မြေအေးချမ်းတယ်၊ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေနဲ့ အေးမြတိတ်ဆိတ်တယ်၊ စစ်ဖြစ်
ရင်လဲ ဟောဒီ ရေနံမြေလို ဗုံးဒဏ်၊ စက်သေနတ်ဒဏ် ရောက်လာမှာ မ
ဟုတ်ဘူး။ ဒီရေနံမြေကတော့ အင်္ဂလိပ်ပါးစပ်ထဲမှာ အဆီတစ်ထုပ်
အသားတစ်ထုပ် ဟင်းတုံးကြီးဆိုတော့ ဒီကို စစ်မက်ပြုတဲ့ ဘယ်နိုင်ငံသား
မဆို ဒီကိုလာပြီး အစာလုတော့မှာပဲ” ”

အိမ်စိုးမေသည် မခံချိမခံသာ အမူအရာဖြင့် အန်ခဲ၍ ငြိမ်သက်သွား

သည်။ တစ်ခဏသာ အကြံထုတ်နေရာမှ ငွေအိမ်အား ခပ်စွေစွေကြည့်၏။

“ ကြီးကြီးမေသိရင် လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီးမေ ဘယ်လိုမှ
သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး” ”

ငွေအိမ် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိ၏။

“ “မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ကြီးကြီးမေကိုယ်တိုင်က ဒီအကြံကို ပေးခဲ့တာ၊
အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ ကြီးကြီးမေဝယ်ထားတဲ့ လယ်ကွက်တွေရှိတယ်၊
သီးစားချထားတဲ့လယ်တွေ၊ အဲဒီလယ်တွေကို မေမေတို့ ပြန်ယူပြီး လုပ်ရုံပဲ
စစ်မဖြစ်ခင် မေမေတို့ ကြိုပြီးသွားနေရမယ်၊ စစ်ဖြစ်ရင် ရေနံမြေကနေ
ကြီးကြီးမေတို့ ပြေးတဲ့အခါ မေမေတို့ဆီ ပြေးလာမယ်၊ နောက်ပြီး ....”
သမီး၏ အံ့သြနေသော မျက်ဝန်းများကို နှစ်သိမ့်စွာ စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

“ “နောက်ပြီး .... အခု မေမေတို့ကို ကြီးကြီးမေပဲ လိုက်ပို့ပေးမှာ
သမီးရဲ့” ”

သမီးမျက်လုံးများ တောက်ပသွားသည်။

“ “ဇေဇေကရော ....”

ငွေအိမ်သည် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်၍ သမီးစံလေးများကို ဖွသပ်
ပေးလိုက်သည်။

“ “ဇေဇေက ရမည်းသင်းမှာလေ၊ သူကတော့ မေမေတို့နဲ့ ဘယ်လိုက်
နိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် စစ်ပြေးရင်တော့ မေမေတို့ဆီ ရောက်ရင်ရောက်လာ

မှာပေါ့” ”

အိမ်စိုးမေသည် နေရာမှ ထထွက်သွား၏။

လရောင်သည် ထနောင်းပင်ကိုင်းဖျားကို ဖြတ်လျက် အိမ်ရှေ့မြေ
ကွက်လပ်ဆီ ဖြာကျနေသည်။ သမီးသည် ထိုကွက်လပ်ရှိရာသို့ ဖြည်း
ညင်းစွာ လျှောက်သွားသည်။ ပခုံးပေါ်မှ သည်အတိုင်း ပြန့်ကျဲနေသော

ဆံပင်နက်နက်များသည် လရောင်တွင် ရွန်းလက်ကာ အရောင်ပြန့်လျက်ရှိ
သည်။

သမီးရင်ထဲမှာ သူ့ဖေဖေနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေချင်စိတ်တွေမ
လျော့ပါးသေးဘူးဟု ငွေအိမ် ထင်သည်။ အကယ်၍သာ အစ်ကိုဇနီးသည်
သည့်ထက်နည်းနည်းကလေး သဘောထားကြီးမည်ဆိုလျှင် သမီးလေး
သည် ဖအေထံ မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့် ရပေလိမ့်မည်။
ငွေအိမ်သည် သမီးအနားသို့ တိုးကပ်သွားမိ၏။ သမီးက လှည့်မ
ကြည့်ဘဲ တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“ “မေမေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုစီစဉ်လိုက်တယ်ဆိုတာ အိမ်သိပါ
တယ်၊ အိမ် ကလေးလေးမှ မဟုတ်တော့တာ” ”

သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး ခဏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်
သမီး တဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ “နိုင်ငံရေးလုပ်တာ မေမေ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား” ”
ငွေအိမ်သည် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ “အစည်းအရုံးကိုသွားနေတာတွေ မေမေ မကြိုက်ဘူး၊ ဆွေးနွေးပွဲတွေ
မှာ ဝင်ဆွေးနွေးတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
မေမေ” ”

ဝန်ခံစကားပြောရာမလိုဟု ထင်သည်။

“ “ဒါနဲ့ သမီးကို မေမေပြောရဦးမယ်၊ သမီး ယူယူလာပြီး ဖတ်နေတဲ့
တချို့စာအုပ်တွေဟာ ဥပဒေနဲ့ သိပ်မလွတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ အဲဒါတွေ
မီးရှို့ပစ်ရင် ကောင်းမလားလို့” ”

“ “မေမေ .....” ”

သမီး၏ တအံ့တဩ မျက်လုံးများကို ငွေအိမ်မရှောင်ဘဲ တည့်တည့်
ရင်ဆိုင်ကြည့်မိ၏။

“ “မေမေဟာ ရေနံမြေသပိတ်တုန်းက ထောင်ထဲကို ရဲရဲရင့်ရင့်ဝင်ခဲ့တဲ့
ဒေါ်ငွေအိမ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ မေမေ့ကို ဒီသတ္တိတွေကို သူတို့ဘာ
လုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ပြောပါမေမေရဲ့၊ ပြောစမ်းပါ” ”

မေမေ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အားမလို အားမရ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်
သော အိမ်စိုးမေ၏အသံများ ခြောက်သွေ့နေသည်။ ငွေအိမ်သည် သမီးကို
မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ “ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ဘူးသမီး၊ လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့သူက သမီးပဲ။
အဲဒါပဲ မေမေပြောမယ်၊ နောက်ထပ် မေမေ့ကို အဲဒီလို ခနဲတာမျိုးတွေ
လာမပြောနဲ့တော့” ”

အမေ၏ လေသံမာမာနှင့် မာကြောသော မျက်လုံးများကိုတော့ အိမ်

စိုးမေ ရင်မဆိုင်ရဲစွာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ခင်မင်းမေကတော့ ပညာတ်သူပီပီ တူမလေးအား ပြဿနာကို ပြော

လည်အောင် ချက်ကျလက်ကျ ရှင်းပြဖျောင်းဖျံ့ ကြိုးစားရသည်။

“ “သမီးရယ် ... နိုင်ငံရေးဆိုတာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးလှတယ်၊ နိုင်ငံ

ရေးသမားတွေလောက် ဗလောင်းဗလဲနိုင်တာ ရှိဦးမလား၊ အောက်မြေတွေ

က ချွေးနဲ့ သွေးနဲ့ တကယ်အလုပ်လုပ်၊ တကယ် ရဲရဲဝင့်ဝင့်ချီတက်၊ သေ

တော့ သမီးတို့ကသေ၊ အဲဒီ နိုင်ငံရေးသမားတွေက သမီးတို့ရဲ့ သွေးပေါ်

မှာနင်းပြီး အာဏာကို ယူကြတာ။ ကြီးမေတို့မှာတော့ အားကိုးလိုက်ရတာ

မြောက်စားလိုက်ရတာ။ ကဲ ... အခု တခြားမကြည့်နဲ့ တို့ဗမာအစည်းအ

ရုံးပဲ ကြည့်၊ ကွဲကုန်ပြီ၊ သခင်ထွန်းအုပ်၊ သခင်ဗစိန်ဂိုဏ်းတဲ့၊ သခင်ကိုယ်

တော်မှိုင်းဂိုဏ်းတဲ့ ... ဘာတွေလဲ၊ အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ဖို့ အင်အားစု

နေတဲ့အချိန်မှာ ဘာလို့ကွဲရတာလဲ။ နောက်ပြီး ဂျီစီဘီအေအဖွဲ့ကြီး ကွဲ

သွားတာ ပြန်ကြည့်ဦးမလား၊ ၉၁ ဌာအုပ်ချုပ်ရေးကို ကြည့်ဦးမလား၊ သမီး

ရယ် ... စိတ်ကုန်စရာတွေပါ” ”

“ “ဒါ နိုင်ငံရေးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေ၊ အဲဒီအထိ အိမ် မလုပ်

ပါဘူး၊ ပြည်သူလူထု အမြင်ကျယ်အောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ဖို့ပဲ အိမ် စိတ်

ကူးပါတယ်” ”

“ “သမီးအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ” ”

အိမ်စိုးမေက ပိရိစွာ ပြုံး၏။

“ “၁၅ နှစ်ထဲမှာပါ” ”

“ “သိပ်ငယ်သေးတဲ့အရွယ်ပဲ၊ ကြီးမေတို့နိုင်ငံဟာ မျိုးချစ်လူငယ်လေးတွေ၊ ရဲရင့်တဲ့ လူငယ်ကလေးတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တဲ့ လူငယ်လေးတွေ၊ အမြင်မှန်မှန်နဲ့ တော်လှန်မယ့် လူငယ်ကလေးတွေ လိုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုရဲ့ အရင်းအမြစ်နဲ့လားရာကိုတောင် မှန်မှန်ကန်ကန် မချဉ်းကပ်နိုင်တဲ့ ရူးရူးမိုက်မိုက် ကလေးတွေကိုတော့ မလိုဘူး သမီး” ”

ထိုစကားသည် အိမ်စိုးမေ၏ နှလုံးသားကို တည့်တည့်စိုက်သွားသော မြှားတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ တူမ၏ မျက်နှာကြော တင်းမာသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ခင်မင်းသိလိုက်ရသည်။ ကလေးမ တော်တော် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ခင်မင်းက အိမ်စိုးမေ၏ ပခုံးကိုအသာပွေ့

ဖက်လိုက်၏။ အိမ်စိုးမေ၏အရပ်သည် ယခု နှစ်နှစ်တွင်ရှည်လျားစွာမြင့်မားလာသောကြောင့် ယခုအခါ သူ့မအေထက်ပင် အရပ်ကျော်နေပြီ။ ခင်မင်းကို မှီရန် တစ်လက်မလောက်ပဲ လိုတော့သည်။

“ “သမီးအသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ သမီး နိုင်ငံရေးပြဿနာတွေကို စိတ်ဝင်စားသေးတယ်ဆိုရင် ကြီးမေ မတားတော့ဘူးနော်၊ အသက် ၁၈နှစ်ပြည့်ပြီးရင် လူလားမြောက်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝေဖန်နိုင်ပြီ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ပြီ .... ဟုတ်လား၊ အဲဒီအခါကျရင် သမီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့” ”

“ “တကယ်နော် ကြီးမေ” ”

“ “တကယ်ပေါ့ကွယ်” ”

အိမ်စိုးမေ၏ အပြုံးကလေးတစ်ချက် လက်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်း
ပင် တည်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“ “ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကျရင် မြန်မာပြည်ကြီး အဖတ်ဆယ်လို့ မရ
အောင် ပျက်စီးသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ကြီးမေ” ”
ခင်မင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိ၏။ ကလေးသည် တကယ်
အတည်ပေါက် ပြောနေ၏။

“ “ဪ ... ကလေးရယ်၊ အခုထက်ပိုပြီး ပျက်စီးစရာ ဘာများကျန်ဦး
မှာလဲ၊ စစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးတာမျိုးဆိုရင်တော့ သမီးလို ၁၅ နှစ်
အရွယ် ကလေးလေး မပြောနဲ့၊ သမီးတို့အားကိုးနေတဲ့ သခင်အောင်ဆန်း
တို့၊ သခင် ဗဟိန်းတို့လဲ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ပြည့်ပြီးသား လူ
ငယ်တွေ အများကြီးပါကွယ်၊ အဲဒီလောက် အထင် မသေးစမ်းပါနဲ့။” ”

အိမ်စိုးမေသည် ရေနံတူးစင်ကြီးများဆီမှ စက်လွန်ခေါင်းကြီးများ တ
ဂီဝီ တဒီဒီလှည့်သံကို နားစွင့်ပြီးနောက် အိမ်နောက်ဖေးကွက်လပ်မှ ဟိုး
အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ရေနံမြေတစ်ခုလုံးသည် သက်ဝင်လှုပ်
ရှားလျက် ဆူညံနေ၏။ နေရောင်အောက်မှာ သတ္တိလှောင်ကန်ကြီးများ
တလက်လက်တောက်ပနေသည်။ ဤနေရာကို မိမိတို့ စွန့်ခွာရတော့မည်။

“ “ဟောဒီ လက်နှစ်ဖက်သာရှိပါစေ၊ ရေနံမြေမှာ မေမေတို့သားအမိ
ဘယ်တော့မှ ထမင်းမငတ်နိုင်ဘူး၊ သိလား” ”

အဲသည်လောက်တောင် မေမေ ယုံကြည်အားကိုးသည့် ရေနံမြေဒေသ
ကို စွန့်ခွာရလောက်အောင် တစ်ဖက်မှာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသာယာ
မှာမို့လဲ။

“ “အခု အိမ်တို့ ပြောင်းရမှာ ဘာမြို့လဲဟင်” ”

“ “မြို့မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ရွာ ... ရွာကြီးပဲ” ”

“ “ဟင်” ”

အိမ်စိုးမေ၏ မျက်နှာ အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့သွား၏။

“ “အိမ် ကျောင်းတက်လို့ မရဘူးပေါ့” ”

“ “ကျွန်ုပ်ညာရေးကို မလိုချင်ဘူးဆို”

ထို့နောက် ခင်မင်း ရယ်မိ၏။

“ “စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ သမီးနေချင်တဲ့ မြို့မှာ ကျောင်းတက်ရမယ်၊ မင်း

ဘူးမှာ တက်ချင်ရင်လဲ ရမယ်၊ ရေနံချောင်းမှာ တက်ချင်ရင်လဲ ရမယ်၊

တက္ကသိုလ်တက်ချင်ရင်လဲ တက်ရမယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ စစ်ကို
ရှောင်ကြရမှာပေါ့” ”

“ “ဟုတ်ပါပြီကြီးမေ၊ သမီး နိုင်ငံရေးနဲ့ ဝေးရုံသက်သက် ရည်ရွယ်

ချက်ပဲဆိုတာ သမီးသိပါပြီ” ”

ခင်မင်းသည် ခေါင်းမာလှသော ကလေးမအား စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ကြည့်မိလေသည်။

“ “သမီး ... မေမေဟာ သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ သိရဲ့လား

ဟင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ခံပြီး သမီးကို မွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ သမီးရဲ့ ဖေဖေက သမီးမေမေကို မယူရဲလို့ ဖအေနာမည်တောင် မခံရဲလို့ ဖအေမပေါ်တဲ့ကလေးဆိုပြီး ပိုင်းကဲ့ရဲ့လာတဲ့ကြားက သမီးကို မွေးခဲ့တာပါ။ တခြားမိန်းမတွေဆိုရင် ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပြီးပြီပေါ့။ ငွေအိမ်ကတော့ သမီးကို သူ့အရှက်နဲ့လဲပြီး မွေးခဲ့တာပါ သမီး၊ သမီးဟောဒီလူ့လောကထဲကို ရောက်လာဖို့ သမီးမေမေဟာ သူ့ဖခင်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ သမီး သိရဲ့လား။ ငွေအိမ်အဖေဟာ ဟောဟိုက မီးလောင်ထားတဲ့ တွင်းကြီးထဲမှာ တူးရွင်းတူးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခဲ့ရတယ်။ သမီးလေးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ရလာတာ ရှက်လို့တဲ့” ”

အိမ်စိုးမေသည် သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားများကို ငေးမောတွေဝေစွာ နားထောင်ရင်း အံ့သြနေသည်။

“ “သူ့အဖေရဲ့အသက် ...၊ သူ့ရဲ့ အရှက်တွေနဲ့စတေးပြီး ခေါင်းမာမာနဲ့ အားတင်းရင်း သမီးကလေးကို မွေးပေးခဲ့တာဟာ နံပါတ်တုတ်ရိုက်ချက်နဲ့ သမီးအသက်ထွက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ....။လှံစွပ်ဖျားမှာ သမီးအသက်

အသက်သေရဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး သမီး။ သူ သမီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး” ”

ခင်မင်း၏ မျက်လုံးများ ဝေဝါးသွားသည်မှာ ပြည့်လုံလာသော ဒေါသမျက်ရည်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်ရည်များကြောင့် အိမ်စိုးမေနည်းနည်းမှ ထိခိုက်တုန်လှုပ်ဟန် မပြ။ ထို့ပြင် သူကပင် ခင်မင်း၏ပရုံး

ကိုဖက်၍ ကလေးချောသလို နောက်ကျောကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်
သေး၏။

“ “ဘယ်အမေကမှ ဘယ်သားသမီးကိုမှ သူတစ်ပါးသတ်လို့ သေရဖို့၊
မွေးလာတာမဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရာ၊ အမေတွေရဲ့မေတ္တာကို အိမ်သိပါ
တယ်၊ မေမေ့အချစ်ကိုတော့ ပိုပြီးတောင် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက
ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လားဟင်၊ အမေတွေသာ တားမြစ်နိုင်မယ်
ဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ သခင်ဗဟိန်းတို့၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့၊ ဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ အိန္ဒိယမှာလဲ ဂန္ဒီတို့၊ နေရူးတို့၊ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်
ဘူး ...” ”

ခင်မင်းသည် ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ခတ်၍ ပြန်
ထိန်းယူလိုက်၏။ မင်းခေါင်သည် သူ့သမီး သူပုန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာသိလျှင်
ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မလဲ။ ဘယ်လို ဖျောင်းဖျမလဲ။ ခင်မင်း သိချင်လှသည်။

“ “ကဲ ကဲ ကြီးမေ ... မငိုပါနဲ့၊ ကြီးမေရယ်၊ အိမ် အဲဒီရွာကလေးမှာ
ပျော်မှာပါ၊ စပါးတွေ ထွက်တယ်ဆို။ အိမ် စပါးပင်တွေကို တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ လှမှာပဲနော်” ”

လေသံ ချက်ချင်းပြောင်းလဲကာ ရွှင်ပျသွားသော ကလေးလေးကို
ခင်မင်း မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်၏။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေ
မရွှေအိမ်။

“ “ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးသွားရမှာပေါ့နော် .... ကြီးမေ” ”

“ “အေး ....” ”

“ “ဘာရွာတဲ့လဲဟင်” ”

“ “ကုန်းစောင်း .... တဲ့” ”

“ “နာမည်က ချစ်စရာလေး” ”

သို့သော် အိမ်စိုးမေ တကယ်စိတ်ဝင်စားသည်က ကုန်းစောင်းရွာမှာ

တို့ဗမာအစည်းအရုံးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးသူ ဘယ်နှစ်ယောက်

ရှိပါ့မလဲ ... ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကိုတော့ မေမေနှင့် ကြီးမေကို ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

အပိုင်း (၂)

အိမ်မိမိစိုးမေ

(၁)

အနောက်ဘက်မှာ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်း၊ အရှေ့ဘက်မှာ ပဲခူးရိုးမ

တောင်တန်းအစွယ်နှစ်ခုကို မြစ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မှန်ပျံအဆင်း

ဖြင့် မြင်တွေ့နေရသည်။ အလယ်မှာတော့ ဧရာဝတီမြစ်သည် ကျယ်ပြန့်

စွာ၊ ပြေပြစ်စွာ ခပ်သွက်သွက်စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ပါခေါင်လဖြစ်သော

ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ပေါ်မှာ လှေကြီး လှေငယ်အရွယ်စုံသည် သင်္ဘော

ဖြင့်ဆွဲစရာမလိုဘဲ မြစ်အောက်ပိုင်းသို့ စုန်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဦးထောင်၊
ပွဲထောင်တပါးလှေကြီးများ၊ စပ်လှေများ၊ ကူးတို့လှေများ၊ ပိန်းကောမကြီး
များသည် ကျနေအောက်တွင် အစီအရီလှပနေသည်။ထိုအထဲတွင်ရေနံတင်
တပါးလှေကြီးတစ်စင်းသည် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။
ရေနံတင်တပါးလှေကြီး၏ နောက်လိုက်ငါးထိုးလှေသားဖြစ်သူဟင်္သာ
အတွက်တော့ ဤဧရာဝတီရှုခင်းသည် ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သည့် ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ပင်တည်း။

မြင့်မားသော လှေကြီးတွင် ထိုင်နေစေကာမူ လှေအောက်က ရေပြင်
သည် သူနှင့်အလွန်ရင်းနှီးလှသောကြောင့် ရေစီးသံ တသွင်သွင်သည် သူ့
နားထဲတွင် အနီးကပ်တိုက်ခတ်လိုက်သည့်မယ်ဒလင်သံလိုချိုသာလှသည်။
သူ့နားများ မည်မျှပါးနပ်လိုက်သလဲဆိုလျှင် လှေ၏ရှေ့နားက ရေပြင်
အောက်တွင် ရေစီးအားကို အသုံးချထားသည့် ရေရွက်၏ ရေတိုးတိုက်
သံကိုပင် သူကြားနေရသည်။ သို့မဟုတ် ရေ၏ တုန်ခါမှု၊ လှေ၏ တုန်ခါ
မှုမှတစ်ဆင့် သူ့ခြေဖဝါးထဲ၊ ထိုမှ သူ့နားထဲသို့ရောက်လာတာ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။ ရေရွက်တိုက်သံကိုကား သူကြားယောင်မိသည်မှာ အမှန်။
သူသည် ဧရာဝတီမြစ် ရေပြင်ပေါ်မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့်ပဲလား မသိ။ ဧရာဝတီကို သူ ချစ်သည်။ ဧရာဝတီဟူ
သည့်နာမည်သည် မည်သည့်ရှင်ဘုရင်လက်ထက်ကတည်းက စတင် မှည့်
ခေါ်ခဲ့သလဲ သူမသိ။ သူသည် ပထဝီနှင့်သမိုင်းကိုဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား စာ

သင်ရလောက်အောင် ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဧရာဝတီ
ဟူသည့်နာမည်ကို ပေးခဲ့သူအား သူ အလွန်အံ့သြစွာ ချီးကျူးမိ၏။ ဘယ်
လောက်လှလိုက်တဲ့ နာမည်လဲ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြစ်တော်တော်များများကို
သူ ကြားဖူးသည်။ ချင်းတွင်းမြစ် သို့မဟုတ် ဒုဌာတီမြစ်၊ စစ်တောင်းမြစ်၊
သံလွင်မြစ်၊ မူးမြစ်၊ မုန်းမြစ်၊ ဇော်ဂျီမြစ်၊ ပန်းလောင်မြစ်၊ မကီပူရမြစ် ...
အားလုံးထဲမှာ ဧရာဝတီသည် နာမည်ရော၊အဆင်းရောအလှဆုံးဖြစ်သည်။
အရှည်လျားဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ အနက်ရှိုင်းဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ အသုံး
အကျဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူသည် ဧရာဝတီကို သက်မဲ့ရေပြင်တစ်ခုအဖြစ်
မမြင်မိဘဲ သက်ရှိတစ်ယောက်လို၊ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်
ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ “ဒီမြစ်ဟာ အမေတို့ သားတို့ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီး” ”
အမေရှိစဉ်တုန်းက သူ့ကို မကြာမကြာ ပြောပြဖူးသည်။ အမေသည်
အလွန်သနားစရာကောင်းပါသည်။ အဖေ တက်မကိုင်ဘဝတုန်းက အမေ
ဘဝမှာ ဘာမှ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာ မရှိ။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖေလှေကြီးပေါ်
တွင် အောက်ပြည်အောက်ရွာအထိလိုက်သွားရစဉ်က ပျော်စရာပင်ကောင်း
သေးသည်။ တက်မကိုင်ဆိုသည်မှာ လေကြီးတစ်စင်းလုံးတွင် ရေကြောင်း
အနေအထား၊ ရာသီဥတု အနေအထား အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍၊ လူ
အားလုံးက လေးစားရသူ ဖြစ်သည်။ လှေသူကြီးကလွဲလျှင် လှေပေါ်မှာ

အာဏာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အဆင့်မျိုးရအောင်
အဖေသည်နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွန်အားနှင့် အတွေ့အကြုံကိုရင်းနှီးခဲ့ရသည်။
မူလပထမတန်းကတော့ အဖေသည် လူငယ်ဘဝမှာ သူ့လိုပင် နောက်
လိုက်ဂါးက စခဲ့ရပေလိမ့်မည်။ နောက်လိုက်ဂါး အဆင့်ရှိသော လှေထိုး
သားသည် လှေကြီးတစ်စင်းလုံးတွင် အညံ့ဆုံး၊အနိမ့်ဆုံး၊အတွေ့အကြုံ
လည်း အရှိဆုံးလူဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အလုပ်သင်လှေထိုးသားဟု
ပြောလိုက ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ လှေထိုးသားအဆင့်ဆင့်ကို အဖေဖြတ်
ကျော်ခဲ့ဖို့ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာသလဲ သူမသိ။ ခေါင်ဂါးဘဝမှ
တက်မကိုင်ဘဝသို့ ရောက်အောင် နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ဖြတ် သန်းရသ
လဲ သူမသိ။ အမေသည် သည်အကြောင်းတွေ သူ့ကို ပြန်ပြောရလောက်
အောင် ဗဟုသုတနှင့် အသိဉာဏ် မရှိခဲ့ရှာပါ။

သူ သိတတ်သည့်အရွယ်တွင် အဖေ ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်
သွားသည်။ အဖေ့ကို သူမှတ်မိသမျှမှာ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော အဖေ
လက်ဖျန် တောင့်တောင့်ကြီးကို သူ ခိုစီးရင်း ဆော့ခဲ့ရသည့်ကာလ၊ အဖေ
နောက်လိုက် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် သူတို့ညီအစ်ကို ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
ရနိုင်ရိုးမတောင်စွယ်သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ ရေကြည်သီးကောက်ရန်သွားသော
ကာလတို့သာဖြစ်သည်။ ရေကြည်သီးဟု လှေသမားတွေခေါ်သော အသီး
တစ်မျိုးသည် ပြာသို၊တပို့၊တွဲလောက်တွင်ရင့်မှည့်စပြုကာ တပေါင်း၊ တန်
ခူးဆိုလျှင် မြေပြင်သို့ ကြွေတတ်သည်။ ထိုရေကြည်သီးသည် နောက်ကျိ

သောရေကို ၁၀ မိနစ်လောက်အတွင်း ကြည်သွားစေသော သတ္တိထူးရှိသည်။ လှေပေါ်တွင် သောက်သုံးရေကို စဉ်အိုးကြီးများဖြင့် ထည့်ထား၏။ ရောဂတီမြစ်လယ်ကောင်မှ ရေကို နောက်လိုက် လှေသားများက ရေပုံးဖြင့်ဆွဲတင်ခပ်ကာ၊ ဖြည့်ထား၊ ပြုလို့အနားရှိ တန်ပိုတန်ကျင်ဘက်ရောက်လျှင် ရေကြည်သီးစုဆောင်းရန်သွားကောက်ပြီး တစ်လုံး နှစ်လုံးကိုစဉ်အိုးထဲထည့်လိုက်၊ သည်လိုနှင့် လှေပေါ်ရှိ လူကုန်သည် ရေကြည်ကို သောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသည် ရေကြည်သီး ကောက်လျှင် တောထဲဝင်ပြီး တွေ့သမျှ ငှက်နှင့်သတ္တဝါလေးများကို ပစ်ခတ်တတ်သောကြောင့် တစ်ခါက အစ်ကို့ကို အဖေရိုက်နှက်ဖူးတာ သူ မှတ်မိနေခဲ့သည်။

“ “အဲဒီငှက်တွေ၊ ပုတ်သင်ညှိတွေက စားလို့ရသလားဟင်၊ စားလို့မရတဲ့သတ္တဝါကို ကိုယ်ပျော်ချင်လို့ အသက်သတ်တာ အလွန်ယုတ်မာတယ်၊ နောက်ကို ကမြင်းဦးမလား .... ကမြင်းဦးမလား ...” ”

သူ အရိုက်ခံရသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သတ်၍ အစ်ကိုသည် သူ့ကို မကျေနပ်ပေ။

“ “မင်း ... တော်တော် အတိုင်အတောထူတဲ့ ကလေးပါလား၊ ဘာကိစ္စမင်းက သွားပြောရတာလဲ” ”

အစ်ကိုက သူ့ကို မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် လက်သီးဖြင့် ရွယ်ကာ ကြိမ်းမောင်း၏။ အဲသည်တုန်းကတော့ သူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တတ်သော၊ မျက်ရည်လွယ်သော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဖေက အစ်ကို့ကိုရိုက်တော့လည်း ငို၊ အစ်ကိုက သူ့ကို ကြိမ်းမောင်း

တော့လည်း ငို၊ သူ့မျက်ရည်များ အလွန်လွယ်ကူခဲ့သည်။

“ “အဖေက ဘာလို့ကြာနေတာလဲ မေးလို့ ငါက .....” ”

သူ့မျက်ရည်ကြောင့်ပဲ ထင်၏။ အစ်ကို သူ့ကို မထိုးကြိတ်ဘဲ ချမ်း

သာပေးလိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုအစ်ကိုသည်ပင် အဖေဆုံးသောအခါ

အမေနှင့်သူ့ကို တံငါအလုပ်ဖြင့် ထမင်းကျွေးခဲ့သည်။ အဖေဆုံးတော့ သူ့

အသက်က ငါးနှစ်၊ အစ်ကို့အသက်က ရှစ်နှစ် ...။ လှေလိုက်ဖို့ ဘယ်လို

မှ မဖြစ်နိုင်သော အရွယ်တွေ၊ အမေကလည်း ဘာမှ လုပ်ကိုင်မစားတတ်။

သပြေတန်းရပ်ကွက်မှာ အဖေထားရစ်ခဲ့သည့် အိမ်ကလေးမှာ အမေအလုပ်

မလုပ်တတ်သဖြင့် ကြွေးတင်ကာ ကြွေးဆပ်ဖို့ ရောင်းလိုက်ရသည်။ ထိုအ

ခါ သူတို့မိသားစုသည် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် နီးရာလှေဆိပ်၌ သက်ငယ်တဲ

လေးထိုး၍ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ အစ်ကိုက ပိုက်ကွန်ဖြင့် ငါးဖမ်းသည့်

အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ငါးရှိမည့် နေရာကို ဇာတိစိတ်ဖြင့် သိသည်။

ငါးလူးငါးလဲလေးတွေ၊ ရင်ဘောစာငါးတွေပါ ပါလာတတ်သည်။ ထိုအ

ချိန်မှာ သူကတော့ အစ်ကိုရှိသည့်နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဧရာဝတီ

မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ချစ်နေတော့သည်။

“ “ဟောဒီကလေးက ... အကုသိုလ်နဲ့မှ အကျိုးပေးတယ်” ”

အစ်ကို့အကြောင်းကို အမေက ရယ်လျက် ပြောဖူးသည်။

သပြေတန်း မြောက်ချောင်း၏ထိပ်မှာ ရေနံမြေမှ စိမ့်ကျလာသော

ရေနံများကို သူတကာလို အလုအယက် သွားခပ်တုန်းက အစ်ကိုသည် ရန်
ဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဗရပွဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာဖူးသည်။

“ “တော်ပြီ ... ငါးဖမ်းတာပဲ ကောင်းတယ်” ”

အစ်ကို့ပိုက်ကွန်မှာ မိလာသည့် ငါးတွေကို အမေနှင့်သူက ရေနံ
ချောင်းဈေးမှာ သွားရောင်းရ၏။ အမေက သူ့ကို အလွန်အလိုလိုက်သော
ကြောင့် သူ အနည်းငယ် ဆိုးခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

“ “သား ... မလိုက်နဲ့ နေခဲ့၊ နေပူတယ်။ လွန်းသောင်ရေ ... ညီလေးကို
ခေါ်ထားလိုက်နော်” ”

“ “ဟာဗျာ၊ ဒီကောင်လေးကို ကျုပ်မျက်စိနဲ့ မတွေ့ဘူး၊ အမေဟာ
အမေ ခေါ်သွား၊ ကျုပ်ထမင်းချက်တဲ့နေရာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်ရင်
တီးထည့်ပစ်လိုက်မယ်” ”

တကယ်တော့ အစ်ကိုသည် သူ့အား ဘယ်တုန်းကမှ တီးခဲ့ဖူးသည်
မဟုတ်သည်ကို ယခု သူပြန်သတိထားမိပါသည်။ သူ့မှာတော့ အစ်ကို၏
မျက်နှာထားဆိုးဆိုးကို ကြောက်နေခဲ့သည်မှာ ရစရာမရှိ။

“ “ကပ်ဖားလေး ... သာရာစီးကလေး” ”

အစ်ကိုက သူ့ကို အဲ့သည်လို ခေါ်တတ်၏။ သို့သော် ထိုကပ်ဖားက
လေးကိုပင် အစ်ကိုက ပင်းဘုရားပွဲတော်ချိန်မှာ နွားလှည်းရုပ်ကလေးတွေ၊

မြင်းရုပ်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပင်း
ဘုရားကို မြစ်ကမ်းပါးလမ်းအတိုင်း ခြေလျင်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ သူက

ညောင်းသည်ဟုငိုလျှင် အစ်ကိုက ထမ်းပိုးခဲ့ရ၏။

“ “ငါ့လခွေးတဲ့၊ မင်း အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာနေခဲ့ပါဆိုတာ နားမှမ
ထောင်ဘဲကွ။တော်ပြီကွာ...နောက်နှစ်ကျရင် မင်းဟာမင်း နေခဲ့၊အလကား
ဘာမှအသုံးကျတဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ လူပျော့” ”

အမေကတော့ သူ၏ နီကျင်ကျင် ဆံပင်ကလေးများကို နက်လာ
အောင်ဟု အုန်းဆီကိုမပြတ်လိမ်းပေးရင်း သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့အသားအရေ
ကို ချစ်ခင်စွာ ကိုင်တွယ် ချီးကျူးခဲ့သည်။

“ “ပျော့မှာပေါ့၊ ငါ့သားက နနကလေးကိုး” ”
သူ့အသားအရေသည် အစ်ကို့လိုမဟုတ်ဘဲ ဖြူပင်းနေ၏။ နောက်
ပြီး အရေပြားပါးလျားသဖြင့် နေပူထိလျှင် နီရဲနေတတ်သည်။
“ “သား ... မြစ်ထဲကို ဆင်းဆင်းမနေနဲ့၊ အသားအရေတွေ မွဲခြောက်
ကုန်လိမ့်မယ်၊အမြဲတမ်း အကျီချွတ်နဲ့မနေနဲ့၊ အကျီပတ်ထားတော့နေအင်
လေအင် သက်သာတာပေါ့” ”

“ “အမေက အဲလို မမနေ၊ နဂိုကမှ လက်ကြောမတင်းတဲ့ကောင် ပိုပြီး
သာရာစီးဖြစ်တော့မယ်။ ဒါဖြင့် ဒီအကောင်က ဘာလုပ်ကိုင် စားတတ်
လာမှာတုန်း” ”

“ “ဟဲ့ လွန်းသောင် ... ဒီ ခုနှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးကို လက်ကြောမ
တင်းဘူး မပြောပါနဲ့၊ အသက်ကြီးလာတော့ လုပ်မှာပေါ့။ သူ့ကို ပညာ

သင်ပေးရမယ်၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ မင်းနဲ့ အမေနဲ့

အလုပ်လုပ်ရင် ညီလေး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်” ”

အစ်ကိုက မျက်စောင်းကြီးတစ်ခဲနှင့် သူ့အား ဒေါသတကြီးကြည့်

လျှင် အစ်ကို သူ့ကို အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲခေါ်ထိုးကြိတ်လေမလားဟု
ကြောက်ခဲ့မိသည်။

“ “ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... အဲဒီရွှေမင်းသားလေးကို ကျုပ်က ကွဲလို နွားလိုရုန်း
ပြီး တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရတော့မှာပေါ့” ”

သို့သော် သူလည်း ရွှေမင်းသားလေး မဖြစ်လိုက်ရ။ အစ်ကိုလည်း

ရွှေမင်းသားလေးကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးဖို့ ဝဋ်ဒုက္ခမကြီးလိုက်ပါ။

အစ်ကိုသည် ကိုယ်ကို ရေတစ်ပိုင်းစိမ်၊ ကိုယ်အထက်ပိုင်း နေပူဒဏ်ဖြင့်

အသားအရေ ကျွတ်ကျမတတ် ရှိခဲ့ရာမှ တစ်ညနေတော့ အပျင်းဖျားပြီး

ငန်းဖမ်းကာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အစ်ကိုသေတော့ အစ်ကို့အလောင်းကို

ကြောင်ကြောင်ကြီး ငေးမောကာ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။အစ်ကို့ကို

သနားမိသည့်စိတ်ထက် အစ်ကိုမရှိလျှင် သူ ဘယ်လိုဆက်လက် အသက်

ရှင်ရမလဲဟု ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်က ပိုများပါသည်။

“ “သားကြီးလွန်းသောင့် ... ညီလေးကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပြီလား” ”

အမေက မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးဖြင့် မျက်ရည်တို့လျက် ရှိုက်ငိုတော့

မှ သူ့မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။ ထိုမျက်ရည်များကတော့

သူ့ဘဝသူ အားငယ်သည့် မျက်ရည်များ မဟုတ်ခဲ့။ အစ်ကို့ကို သနား

သည့်မျက်ရည်များ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သေဆုံးသွားတာကို သနား

ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အစ်ကို့ကို ညောင်တုန်းက သဲသောင်ခုံတစ်ခုမှာ လှေကို လွန်းတင်
ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း မွေးဖွားခဲ့သည်။ လွန်းသောင်မှာ မွေးခဲ့သောကြောင့် ထို
ကာလက နာမည်ပေးထုံးစံအရ မောင်လွန်းသောင် ... ဟု နာမည်ပေးခဲ့
သည်။ ထို မောင်လွန်းသောင်သည် မွေးကတည်းက သူ့တစ်နိုင်ငံခွန်အား
ကလေးဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ အဖေသေတော့ အမေနှင့်သူ၏ ဝမ်းရေးအ
တွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ မျက်နှာကောင်းလည်း မရခဲ့။ သူ့ဘဝသည်
ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများ၊ ရုန်းကန်ကြိုးစားရခြင်းများသာ ရှိခဲ့သည်။ အစ်ကို
ကို သူမေးလို့ရလျှင် ယခုအခါ မေးချင်သည်။ ဟိုတုန်းက မေးဖို့မသိ
တတ်ခဲ့သော မေးခွန်းကလေးပါ။

“ “အစ်ကို့ဘဝမှာ ပျော်စရာဆိုတာရော ရှိခဲ့ပါရဲ့လား” ”

ယခုအောက်ရွာမှာတော့ အစ်ကို၏ရွှေမင်းသားကလေးသည် အောက်
ပြည် အောက်ရွာကို သုံးလေးခေါက် လိုက်ဖူးသည့် လှေထိုးသားတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ အစ်ကို သေဆုံးပြီးစ အချိန်ကတော့ မြစ်၏ ဟိုဘက်
ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်းကူးသော ကူးတို့လှေဆိပ်တွင် လူခေါ်ပေးသည့်
အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

“ “ဟယ် ... ကလေးလေးက ချစ်စရာကလေး” ”

ကုန်သည်အများစုက သူ၏ သနားကမားရုပ်ရည်ကို ချစ်ခင်စွာ မုန့်
ဖိုးပဲဖိုး ရက်ရက်ရောရော ပေးသွားတတ်၏။ အစ်ကို အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့
လျှင် အဲသည်အဖြစ်မျိုးကို ရှက်လှချည့်ဟု လဲသေချင်လိမ့်မည်။ ရုပ်ပြစား
တဲ့အလုပ်ပဲဟု ကဲ့ရဲ့ပေလိမ့်မည်။ သူ့မှာက အစ်ကို့လို ငါးဖမ်းလည်း

မကျွမ်း။ ဈေးတောင်းတွေ ထမ်းပိုးဖို့လည်း ခွန်အား မကြီးခဲ့ဘဲကိုး။ သို့
သော် ခွန်အားဆိုသည်မှာ လုပ်ယူ၍ရသောအရာပါတကားဟု ယခုမှသူသိ

တော့သည်။ အစ်ကိုသည် ငတ်မွတ်ဆင်းရဲခြင်းကိုကြောက်၍ ကိုးနှစ်သား၊
ဆယ်နှစ်သားအရွယ်နှင့် မလိုက်သည့် ခွန်အားကို မွေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုအခါ အစ်ကိုပြောသည့် ရွှေမင်းသားကလေးသည် ထိုးဝါး တစ်လှည့်၊
လှော်တက်တစ်လှည့်၊ ကြိုးတစ်လှည့်ထုံးရသည့် လှေထိုးသားဘဝ ရောက်
ခဲ့ပြီ။ နွေရာသီ တပါးလှေကြီးတွေ နားတတ်သည့်အခါ ဧရာဝတီမြစ် ဟို
ဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်းကူးသည့် ကူးတို့လှေမှာ နောက်လိုက်လှေသ
မား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပထမတစ်ခေါက် အောက်ပြည်သို့ လှေထိုးလိုက်သည့်အချိန်တွင်
အမေသည် ပိုးထိ၍သေဆုံးနှင့်ခဲ့ပြီ။ အမေအလောင်းကို မမြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် ယခုအချိန်အထိ အမေအသက်ရှင်နေသေးသယောင်ယောင် ထင်
တတ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ရေချိုးကြစဉ် အမေက ရေထဲမှာငုပ်နေပြီး
သူစိုးရိမ်တကြီး လှည့်ပတ်ရှာသည့်အချိန် ....၊ သူ ငိုခါနီးအချိန်ကျမှ သူ
ရှေ့နားမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ရယ်မောသည့်အဖြစ်ကို ခဏခဏ သတိရ
သည်။ ယခုလည်း ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင် တစ်နေရာရာမှာ အမေတိတ်တ
ဆိတ်ရေငုပ်နေပြီး သူ မမျှော်လင့်သည့် အချိန်ကျမှ ဘွားခနဲ ခြောက်လှန့်
ရယ်မောလိုက်လေမလား။ တစ်ခါတစ်ခါ သူသည် ကလေးဘဝတုန်းကလို
အားရပါးရ အော်ငိုလိုက်ချင်သည်။ အင်းလေ ... ယခုလည်း သူသည်

ကလေးဘဝက လွန်မြောက်ဖို့ အချိန်တွေလိုပါသေးသည်။ အသက် ၁၃ နှစ်ဆိုသည်မှာ ကလေးပါပဲ။ လေ့ပေါ်မှာ အငယ်ဆုံးလေ့ထိုးသားဖြစ်သည်။

ဤ တပါးလေ့ကြီး၏ တက်မကိုင်က အဖေ့သူငယ်ချင်းဟု ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်သူမှ မခေါ်ချင်သော ၁၃နှစ်အရွယ်ကလေး

တစ်ယောက်ကို နောက်လိုက်ဝါး လေ့ထိုးသားအဖြစ် ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည်အတွေ့အကြုံမရှိသေးသူမို့ လူကြီးတွေပြောသမျှ၊ ငြင်းသမျှ၊ လုပ်သမျှ အရာအားလုံးကို လိုက်မှတ်နေရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က ရေနံချောင်း၊ သပြေတန်းဆိပ်မှာ လေ့သူကြီးနှင့် လှည်းထိန်း ရန်ဖြစ်မလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကြ၏။ လေ့ဝမ်းထဲက အကန့်တွေမှာ သံဖြူပုံးနှင့်သယ်လာသည့် ရေနံတွေကို လောင်းလောင်း ထည့်နေသည်ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ရင်း လေ့သူကြီးက “ဟေ့ ဟေ့၊ ရပ်လိုက် ....” ဟုအော်သည်။ ရေနံလောင်းထည့်နေသူက ပြန်းခနဲ ပုံးကို ပြန်ထောင်လိုက်၏။ သူ ထိုအုပ်စုအနားသို့ တိုးကပ်သွားချိန်တွင် လေ့သူကြီးက ဆူပူနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ “အရင် တစ်ခေါက်တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ၊ ရွံတွေ နွံတွေနဲ့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ မင်းတို့ လှည်းထိန်းကိုခေါ်စမ်း၊ ဗျို့ ... ဦးလူလေး” ”

ရေနံပုံးတွေမှာ ရွံနွံတွေပါလာလို့ လေ့သူကြီးက ဆူပူခြင်းဖြစ်သည် လှည်းထိန်းဟုခေါ်သည့် ရေနံပွဲစားက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူ့အပြစ်မ

ဟုတ်ကြောင်း၊ ရေနံကိုက သိပ်မစင်တာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ
ဖြစ်တတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ လှေသူကြီးအတွက်ကျတော့လည်း ရေနံ
သန့်စင်မှ ဈေးကောင်းရမည်ဖြစ်၍ ရွှံ့တွေ၊ နွံတွေကိုမြင်လျှင် နောက်ထပ်
ချမည့် ရေနံတွေကိုပါ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်တော့သည်။
ရေ သို့မဟုတ် ရွှံ့များသည် ရေနံတွင်းထဲမှာကိုက ပါလာသလား၊
လှည်းထိန်းထံရောက်မှ ပါလာသလား သူမသိနိုင်ပေ။ သို့သော် ဤသို့
ဖြစ်တတ်သည်ဟုတော့ သူမှတ်သားဖို့ လိုသည်။

ရေ သို့မဟုတ် ရွှံ့နွံပါလာလျှင် ထိုရေနံပုံးကို သွန်နေရာမှပြန်ထောင်
ယူလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ပုံးကို ဇောက်ထိုးထားပြရသည်။ ရေနံသည် ရေ
နှင့် ရွှံ့တို့၏ အထက်မှာ အမြဲရှိနေသဖြင့် ဇောက်ထိုးချလိုက်သောအခါ နွံ
များ၊ ရွှံ့များသည်သာ မြစ်ရေထဲသို့ ပါသွားပြီး တဖြည်းဖြည်းစစ်သွား
လျှင် နွံတွေကုန်သွားကာ ရေနံချည်းသက်သက်ကျန်၏။ ထိုရေနံပုံးကို ရေ
နံသက်သက်ဖြင့် ပြည့်သွားအောင် လှည်းသမားက ဖြည့်ပေးရသည်။ လှေ
ဝမ်းထဲက အကန့်တွေထဲသို့ ရေနံများ ပြည့်သွားပြီးဆိုလျှင်လည်း ရေနံ
မျက်နှာပြင်ထူထည်၏အောက်မှာရေတွေပါနေတတ်သေးသောကြောင့်စိတ်
ချရအောင် လှေဝမ်းအောက်ခြေမှ ပိုက်လုံးဖြင့် ရေပိုက်ဖွင့်သလိုပင် တုံ
ကင်ဖြင့် စုပ်ထုတ်ပစ်ရသည်။ ဤအလုပ်များသည် သူလုပ်ရသည့် အလုပ်
ဖြစ်သည်။

ရေနံတွေ လှေပေါ်မှာသွန်ချပြီးနောက် ပုံးခွံသက်သက်များဖြင့် မြစ်

ဆိပ်မှပြန်သွားသော လှည်းတန်းကြီးများ၊ ကမ်းနားမြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ရေနံပုံး
တွေဖြင့် ဆင်းလာသော လှည်းတန်းကြီးများ၊ လှေအဆင်းအတက် ခရီး
သည်များ၊ ကုန်ထမ်းသမားများ၊ ဈေးသည်များနှင့် လှေသမားများ၊ ဤရှု
ခင်းသည် အဖေ တက်မကိုင်ဘဝ၊ သူ ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက
ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သည့်မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ လှေပေါ်တွင် လှေထိုးသား
အစုံဖြင့် နတ်တင်ပူဇော်ပသပြီးနောက် လှေထွက်လာသော အခါမှာတော့
ဧရာဝတီမြစ်ပြင်၏ ရှုခင်းကို သူ တစ်ဝကြီး ကြည့်မြင်ရသည်။
အနီးအပါး ဖြတ်သန်းသွားသော လှေကြီးလှေငယ်များကို မိမိ၏
အသိအကျွမ်းလိုပင် လက်ပြနုတ်ဆက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။
အောင်လံဆိပ်ကမ်း၊ သရက်ဆိပ်ကမ်းတို့တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ရေနံချရောင်း

သည့်မြစ်ကမ်းပါးပေါ်က အပျိုကလေးတွေ သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်
လုပ်လျှင် သူ ရှက်လည်းရှက်၊ ပျော်လည်း ပျော်၏။

“ “ဟကောင်လေး ... နင့်နာမည် ဘယ်သူတုန်းလို့ ကမ်းပါးပေါ်က
လှမ်းမေးနေတယ်” ”

လှေထိုးသားကြီးတစ်ယောက်က ပြန်းခနဲ သူ့ကျောကို ပုတ်ပြီး
အတည်ပေါက် စနောက်တုန်းက သူ တကယ်ထင်မှတ်သွား၏။ ပါးပြင်
တစ်ဖက်မှာ ပျော့နွဲ့စွာ ဝဲကျနေသည့် ဆိပ်ကမ်းများကို ဆတ်ခနဲမော့၍ ခါပစ်
ရင်း ကမ်းပေါ်သို့ ခပ်ရှုန်းရှုန်းတစ်ချက်ကြည့်ကာ “ဟသံပါ” ဟု ဖြေဆို
လိုက်၏။ ထိုအခါ အပျိုမများသည် ဝါးခနဲ အော်ရယ်လေသည်။

“ “အမယ် ... သူ့လဲ မမေးဘဲနဲ့ဟေ့” ”

သူသည် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ လေ့ထိုးသားကြီး၏ လက်မောင်းကို
လက်သီးဖြင့် သုံးလေးချက်ထိုးကာ တက်မစင်အောက်သို့ ကပျာကသီ
ပြေးဝင်သွားခဲ့ရလေသည်။
သူသည် ထိုအဖြစ်ကို ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ယခုတိုင် မျက်နှာပူနွေး
လာကာ ပြုံးမိဆဲ ဖြစ်၏။
အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားရာ မြန်အောင်သို့ရောက်
ချိန်တွင် မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ စောစောက မျက်နှာကို ကြမ်းတမ်းစွာ
တည့်တည့်ဖြတ်တိုးနေသော လေသည် ယခုအခါ ငြိမ်သက်သွားလေသည်
မြို့ပတ်ဝန်းကျင်သည် သစ်ပင်အုပ်များ ထူထပ်ကာ စိမ်းစိုသောဒေသ ဖြစ်
သည်။

သူသည် ဤလှေပေါ်တွင် ထမင်းချက်အလုပ်၊ ရေသယ်အလုပ်တို့ကို
ထိုးဝါးထိုးသည့် အလုပ်ထက်ပို၍ လုပ်ရသည်။ လှေကြီးကို ဝါးထိုးရာ
တွင် ရေနက်ထဲသို့ ဝါးစိုက်၍ ပြန်နုတ်ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုဝါးလုံးကြီးကို
သူ မနိုင်တနိုင်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အဖော်တွေကသာ အဓိကလုပ်၏။
ရေထဲသို့ ဝါးလုံးနှင့်အတူ သူပြုတ်ကျမည့်အန္တရာယ်ကို သူတို့ကြိုမြင်ဟန်
ရှိသည်။

“ “ရေရွက် ရုပ်မယ်ဟေ့ ...” ”

တက်မကိုင်သည် ဤနေရာမှာ နားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်

သည်။ ရွှေရွက်ရုပ်ပြီးလျှင် ကမ်းနားသို့ ပဲ့ကိုင်သွားပြီး မြေပြင်မှာ ငါးလုံး
ထိုးစိုက်ကာ ကြိုးကွင်းစွပ်၍ လှေအရှိန် သတ်ရမည်ဖြစ်သည်။
ရွှေရွက်ရုပ်သည့်အလုပ်ကိုတော့ သူ ကျွမ်းကျင်ပြီ။ ရွှေရွက်ရုပ်သည့်
အခါ အောက်ကြိုးကို အရင်လျှော့ရ၏။ အထက်ကြိုးနှစ်ချောင်းတင်းပြီး
အောက်ကြိုးနှစ်ချောင်း လျှော့လိုက်သည့်အခါ ရွှေရွက်သည် ရေထဲမှ ထရံ
ပြားကြီးသက်သက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ ထိုထရံပြားကြီးကို လှေပေါ်သို့
ဆွဲတင်ရလေသည်။

“ “ဘာဟင်းလဲ သမီးလေးရ၊ စောစောကတော့ ပဲဟင်းနဲ့ မွှေးသဟ ” ”

ခေါင်ငါးကြီး ဦးကြီးလှသည် သူ့အား မိန်းကလေးနှင့် တူလိုဆိုပြီး
သမီး ... သမီးနှင့် ရှက်အောင် ခေါ်တတ်၏။

“ “ဟုတ်တယ် ဦးကြီး၊ ပဲဟင်း” ”

“ “တမြန်နဲ့က ကြက်သားဟင်းလေး လွမ်းသကွာ ” ”

သူ့ ဆံပင်ပျော့များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဆုပ်ရင်းက ဦးကြီးလှ
ညည်းသည်။ သူသည် ဆံပင်များနာကျင်လှသော်လည်း နာကြောင်းမပြော
ပုံချေ။ ဦးကြီးလှသည် ဟေ ... နာသလားဟု တိုးပြီး ဆွဲလိမ်မှာစိုးသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ “မင်းက ငါတို့အဖေများ လက်ထက်ကို အားကျလို သျှောင်ထုံးထား
မလိုထင်တယ်။ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ခွန်အားနဲ့ကျက်သရေ
ဟာ သျှောင်ထုံးမှာ ရှိသတဲ့ကွ။ ငါတော့ စိတ်မရှည်ပေါင်ကွာ၊ ဘယ့်နှယ်

ဒီဆံပင်ပဲ သနေရတော့မှာလား” ”

“ “ကိုင်း ကမ်းကပ်ဖို့ လုပ်တော့ဟေ့” ”

သူသည် အဖျားချွန်ပါးနှင့် ကြိုးကွင်းကိုယူလျက် လှေပေါ်မှခုန်ဆင်း
လိုက်ရသည်။လှေကြီးသည် အရှိန်ဖြင့်သွားနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့ပါးချွန်ဖြင့်
မြေကြီးကို ထောက်လိုက်ပြီးနောက် လှေနှင့်ကြိုးစအကြားမှာ လူရောက်မ
နေအောင် အမြန်နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ ဤပါး မြေကြီးမှာ ခိုင်မာစွာ
စိုက်နေဖို့တော့ သူ့အသက်ရှင်သန်ဖို့လိုပင် အရေးကြီးသည်။ မနီလာ
အုန်းဆံကြိုး ပွတ်ဆွဲသွားသည့် သူ့လက်ဖဝါးမှာ သွေးချင်းချင်းနီခဲ့ ဖူးပြီ
မဟုတ်လား။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၂)

စဉ်အိုးဖောင်များနှင့် ဝါးဖောင်များအကြားမှ ကူးတို့လှေကလေး
သည် ကုန်အပြည့်နှင့် စတင်ထွက်ခွာတော့မည်။ နွေရာသီမြစ်ကြောင်း
သည် မိုးရာသီမြစ်ကြောင်းလို မကျယ်ပြန့်ချေ။ ဗူးကျွန်း၊ ဖရဲကျွန်း၊ ကျမ်း
ကိုင်းကျွန်း သောင်ခံများသည် မြင့်မောက်ကာ အစီအရီ တစ်တန်းကြီးပေါ်
လာသည်။ ထိုသောင်ခံများနှင့် ရေနံချောင်းအကြား ရေလက်ကြားကလေး
တွင် ဖြစ်အောင် သွားလာနေကြသော အရှေ့ဘက် ကမ်းစပ်သွား ကူးတို့
လှေကလေးများကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဧရာဝတီသည် ငြိမ်သက်စွာစီး
သည်ဆိုရုံကလေး စီးတော့သည်။

ဟင်္သာတို့ လှေကတော့ .... သံကိုင်ရွာနှင့် ရေနံချောင်းကို မြစ်ဟို
ဘက် သည်ဘက် ကူးသောလှေဖြစ်၍ မြစ်မကျယ်ကြီးထဲမှာ သွားသော
လှေဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကမ်း သဲသောင်ခုံပေါ်မှာ ထိုးဝါးဖြင့် တွန်းကန်၍ လှေကို ထွက်
လိုက်သည်။ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ထိုးဝါး လေးငါးပြန် ထိုးပြီးသောအခါ

လှေသည် တရွေ့ရွေ့ စတင်ထွက်ခွာလေသည်။ သူသည် အတွေ့အကြုံ
နည်းသေးသူဖြစ်၍ လှေဦးမှာ ခတ်တက်ကို ခတ်ရသည်။ ကိုကြီးအပုက
တော့ တက်မကိုင်ရမည့်သူ ဖြစ်၍ ပဲ့ပိုင်းက ခတ်တက်ကို ကိုင်ရသည်။

“ “သမီး ... နေပူလား၊ ထီးကလေး ဆောင်းလေ” ”

အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ထီးတစ်ချောင်း
ဖွင့်ပေးရန် ဟန်ပြင်တော့ အပျိုပေါက်မကလေးသည် ခေါင်းတစ်ချက်
ယမ်းခါလိုက်ပြီး လှေနှံရုံကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ဟင်္သာသည် အပျို
ပေါက်မကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး၏ မျက်လုံး
မှ ကြောက်ရွံ့ရိပ်များကို ဟင်္သာသတိထားမိ၏။ တော်တော်လှတဲ့ မျက်လုံး
တွေ ...။

“ “ဘယ်လောက် ကြာအောင် သွားရမှာလဲဟင် ... ကြီးမေ” ”

“ “နာရီပက် တစ်နာရီပါပဲ သမီးရယ်၊ ဘာလို့လဲ ... ကြောက်လား” ”

“ “ဟင့်အင်း ... ကြောက်ပါဘူး” ”

ကြောက်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး၏ မျက်လုံးမှာ

ကြောက်ရွံ့မှုများကို တွေ့ရသောအခါ ဟင်္သာတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသည်။
ကောင်မလေးသည် သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၏။ သူ လန့်သွားကာ
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ အဲသည်လောက် စူးရှသော မျက်လုံးမျိုးကို
အစ်ကို့ထံမှာ သူတွေ့ဖူးသည်။ နောက်ထပ် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။
ယခုအကြိမ်သည် ဤမျက်လုံးမျိုး ဒုတိယအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမျက်နှာလွှဲလိုက်သောအခါ အမျိုးသုံးယောက်၏ သေတ္တာ၊သင်ဖြူး
ဗျာ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်ဝန်စည်စလှယ်များထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။သူ
တို့ အိမ်ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်း ဖြစ်မည်။

“ “ဒါနဲ့ စောစောက စကားပြတ်သွားတယ်၊ မမမေ ဦးလေးကို ဘာ
ပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်” ”

အမျိုးသမီး ခပ်ညှိညှိကမေးတော့ ဖြူဖြူရှည်ရှည် အမျိုးသမီးကတစ်
ချက်ရယ်၏။

“ “အို ... ခင်မင်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဘူး ... လို့
ပြောလိုက်တာပေါ့ဇွဲအိမ်ရဲ့၊ အလကားပါ ... ဖေဖေက မမ မဟုတ်မဟပ်
လူနဲ့ရသွားမှာစိုးလို့ သူ့ရေနံတွင်းတွေကို သိုက်တူးချင်တဲ့လူတွေ သွားမှာ
စိုးလို့ အကာအကွယ်လုပ်ချင်တာ။ ယူချင်ပါဘူးကွယ် .... အဲဒီလူက
တွင်းစားသားသာ ဆိုတယ်။ ဆယ်တန်းအောင် မအောင်ဘူး၊ နောက်ပြီး
လူကိုလဲ စားတော့ပါးတော့မတတ်ဘဲကြည့်လိုက် ငမ်းလိုက်တာ
လွန်ရော” ”

အမျိုးသမီးသုံးယောက် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ “အစ်ကိုသိရင် သဘောတူမှာလား မသိဘူး” ”

“ “တူမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း ... ဒါပေမယ့် မမကို နှမြောလို့တော့
ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိန်းမလက်ထဲ ရေနံတွင်းတွေ အကုန်ရောက်သွား
အောင်လို့ ...။ မမယောက်ျားယူရင် အဲဒီရေနံတွင်းတွေ တစ်ဝက်ကို မမနဲ့
မမယောက်ျားနဲ့ယူမှာမို့လား ငွေအိမ်ရဲ့၊ မမ အပျိုကြီးဖြစ်တော့ တင်တင်
အေးက သူထိန်းသိမ်းထားမယ်ဆိုပြီး မီးခံသေတ္တာသော့ ကိုင်သလိုကိုင်
ထားချင်ထားမှာ .... ””

အမျိုးသမီးများသည် ချမ်းသာသည့် ရေနံတွင်းသူဌေးများ ဖြစ်ပုံရ
သည်။ ဟင်္သာ ရေနံတွင်းတွေဘက် ရောက်ဖူးသည်။ မြေကြီးထဲက အလ
ကားရသော ရေနံများကို မြေကန်ထဲသို့လောင်းထည့်နေကြတာ ပျော်စရာ
ကြီးဖြစ်၏။

“ “ငွေအိမ်ရယ် ... မမလေ စိတ်ပဲ ချမ်းသာချင်တယ်၊ လေဘာသတ္တိယ
လဲ မရှိပါဘူး၊ ပစ္စည်းဆိုတာ ထိုက်မှ စံရတာပါဟယ်။ မေမေဆို ကြည့်ပါ
လား .. အစောကြီး သေသွားရတာ” ”

လေသည် ပေ့၍ပေ့၍ တိုက်ခတ်လာသည်။ လှေသည် တဖြည်းဖြည်း
မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲသို့ ရောက်လာ၏။ အဆန်ခရီးဖြစ်သဖြင့် ကိုကြီးပုက ရေ
စီးကြောင်းသာသည့် နေရာသို့ ရွှေ့၍ ပဲ့ကိုင်သွားသည်။

“ “ဟင်္သာ ... ခဏနေရင် လေထန်တော့မယ်ဟေ့၊ ရွက်ဖွင့်တော့” ”

ဦးမှာ ထိုင်နေရာမှ သူ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ရွက်တိုင်စိုက်ရန်
လှေအလယ်ကောင်တွင် သစ်သားတန်းခိုင်ခိုင်ရိုက်ထားပြီး သစ်သားတန်း
မှာ ရွက်တိုင်သွင်းရန် အပေါက်ပါ၏။ လှေနံရံတွင် လိပ်ထားသော ရွက်
တိုင်နှင့် ရွက်လိပ်ကို သူ ယူလိုက်သည်။ သူ့အရပ် နှစ်ပြန် သုံးပြန်စာရှိ
သည့် ဝါးပိုးတိုင်ကြီးမှာ လေးလံလှ၏။

“ “အစ်မ ... နောက်ဘက်နည်းနည်း တိုးထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ရွက်တိုင်
စိုက်ချင်လို့။ ” ”

သစ်သားတန်းပေါ်ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ ခပ်တိုးတိုး
ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ချက် မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်
ကာ ကမန်းကတန်းဖယ်ပေးသည်။ သူသည် ခွန်အားစိုက်၍ တိုင်ကြီး

အောက်ခြေထိပ်ဖျားကို သစ်သားပေါက်ထဲ စွပ်ချလိုက်သည်။ လှေသည်
အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးသွား၏။ သူ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ရပ်ထားသဖြင့် ဘာမှ
ကုန်မပျက်သော်လည်း ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးထံမှ အမေ့ဟူသော
အာမေ ဇိုတ်သံလေး ထွက်လာ၏။

“ “ဟဲ့ .... သူငယ်လေးတွေ နင်တို့လှေကို ကျွမ်းကျင်ရဲ့လားဟယ်” ”
ကိုကြီးပုက ရယ်သည်။

“ “မကြောက်ပါနဲ့အစ်မကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် သံကိုင်းရေနံချောင်းကူးတို့
လိုက်လာတာ နှစ်တွေ မနည်းတော့ပါဘူး၊ အခုလိုရာသီမပြောနဲ့၊ ဝါဆို၊
ဝါခေါင် လှိုင်းလုံးတွေကြားထဲတောင် ကျွန်တော့်လှေ ဘာမှမဖြစ်ရဘူး၊ ဒီ

လေက ကြီးပါတယ်” ”

ရွက်ကြိုးကို စက်သီးဖြင့် ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ငါးစပ်စောင်အ

ပြန်နှစ်ခု ဆက်ထားသော ဧရာမလေရွက်ကြိုးသည် လေအရှိန်ဖြင့်ပြုန်းခနဲ

ပွင့်သွားတော့သည်။ ရွက်ကြိုးများကို သူသည် သစ်စသားတိုင်ကလေးမှာ

ချည်ထားလိုက်၏။

“ “အေးဟဲ့ ဒီကလေးကလဲ တော်တော်သွက်တာ၊မင်းအသက် ဘယ်နှစ် နှစ်ရှိပြီလဲ” ”

“ “ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ” ”

“ “အို ... သမီးထက်တောင် ငယ်သေးတာပဲ” ”

အသားညိုညို အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကို ခင်မင်ဟန်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေ သည်။

“ “နာမည်လေးက ဘာတဲ့၊ ဟင်္သာ ... ဟုတ်လား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့” ”

“ “အဆန်းပဲနော် မမမေ” ”

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးတွေဟာ အမေ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တူလိုက် တာ။ သူသည် အမေ့ကို သတိရသွားသည်။

“ “အဲဒီကောင်ကိုမွေးတော့ သူတို့ လှေဘေးက သောင်ခုံမှာ ဟင်္သာ တွေ အများကြီးတဲ့ဗျ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီကောင့်နာမည် ဟင်္သာဖြစ်နေတာပဲ” ”
သူ့အကြောင်း ကိုကြီးပုက ရယ်ရယ်မောမော ပြောပြတော့ သူ ရှက်

နေသည်။

“ “ဪ ... ဟုတ်လား၊ နေ့သင့်နံသင့် မှည့်တဲ့နာမည် မဟုတ်ဘူး

ပေါ့၊ ဒါဖြင့် သား ဘာနေ့သားလဲကွဲ့ ” ”

သူ ဆွံ့အသွားသည်။ သူ ဘာနေ့သားလဲ အမေက ပြောပြမသွားဘူး

ဟု ထင်သည်။

“ “မသိပါဘူး ကြီးကြီး” ”

“ “ဟေ ....” ”

ကောင်မလေးက ခပ်နဲ့ ရယ်တော့ သူ နည်းနည်းစိတ်တိုသွား၏။

ဝမ်းလည်း နည်းသွားသည်။

“ “မင်းအမေက ပြောပြထားဘူးလား” ”

“ “အမေက သေပြီ၊ အဖေလဲ သေပြီ၊ သူတို့ ဘာမှ မပြောသွားဘူး” ”

သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှ ဘယ်သူကမျှ သူ့ မွေးနေ့မွေးနံကို မမေးဖူး

ကြောင်း ယခုမှ သတိထားမိသည်။ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင်တော့ နေ့ခုနစ်

နေ့ထဲက ကြိုက်ရာကိုဖြေဖို့ သင်ခန်းစာ ရသွားပြီ။

“ “ကျွတ် .... ကျွတ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ..၊ ဒါဖြင့် သားအခု ဘယ်သူနဲ့

နေလဲ” ”

“ “လှေတွေပေါ်မှာပဲ။ သံကိုင်ဆိပ်မှာပါ” ”

သူသည် ကောင်မလေး၏ ထူးဆန်းသောအကြည့်ကို သတိထားမိ

သည်။ သနားသော အကြည့်မျိုးမဟုတ်၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော အကြည့်လည်း

မဟုတ်၊ အံ့ဩသည့် အကြည့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သဘောကျသည့်အကြည့်
လား။ ကောင်မလေး၏ ဆံပင်အရှည်များသည် လေအလျင်ဖြင့် တဖျပ်
ဖျပ် လွင့်ပါနေသည်။ ဆံပင်များသည် မျက်နှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဂဲယုံ
လျှက်ရှိ၏။ ကောင်မလေးက ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် စုသိမ်းလိုက်ရင်း
မြစ်ပြင်ဆီသို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် ခူးကွေး၍ ကြုံ့ကြုံ့
ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ ဂါဝန်ရှည်အောက်မှ ဖြူဝင်းသော ခြေချင်းဝတ်နှင့် ခြေ
ဖမိုးများကိုသာ မြင်ရ၏။

လှေပဲ့ပိုင်းသို့ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကောင်မလေး၏
အလန့်တကြား သတိပေးသံ ပေါ်လာ၏။

“ “ရေတွေ ... ရေတွေ လှေထဲကို ရေတွေဝင်ကုန်ပြီ” ”

“ “အဲတော် .... ဟုတ်ပါ၊ အများကြီးပါလား” ”

အမျိုးသမီးအုပ်သည် တစ်ခါမှ လှေစီးဖူးဟန် မတူပါ။ တကယ်တော့
လှေဝမ်းထဲမှာ ရေသိပ်များလှသေးပါ။ သူ နည်းနည်းပြုံး၍ ကိုကြီးပုအား
လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုကြီးပုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ “ခပ်ထုတ်ကွာ ... လေအရှိန်ကောင်းနေတာပဲ၊ လှော်တက်မလိုပါ
ဘူး” ”

သူသည် လှေဝမ်းထဲ ဆင်းလိုက်ပြီး ကောင်မလေး၏ အောက်ဘက်
ဆီတွင် ခူးတုပ်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ခပ်စောက်စောက် သံလုံအပေါက်တစ်
လုံးဖြင့် လှေဝမ်းထဲမှ ရေတွေကို ခပ်ယူပြီး မြစ်ထဲပက်ချနေသည်။

“ “အေးအောင်နဲ့ ရွယ်တူပဲနော် သမီး” ”

ကောင်မလေးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြန်ပြော
လိုက်၏။ သူ့အကြောင်းပြောတာ ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းသည်က သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို နားမလည်ပေ။ သူသည်
ကောင်မလေးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မမျှော်လင့်စွာပင် ကောင်မလေးက
ပြုံးပြသည်။ သူ ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

“ “ဒီမယ် ... ငါငွေရှာနိုင်တဲ့ အရွယ်ကျရင် နင့်ကို ငါမွေးစားမယ် သိ
လား ကောင်လေး” ”

ကောင်မလေး၏ အကြည့်တွင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ဟန် ပါသည်။ သူတစ်
ချက် ရယ်လိုက်မိ၏။

“ “ကျွန်တော်က ထမင်းစားကြီးတယ်” ”

ကောင်မလေးက ရုတ်တရက်မရယ်ဘဲ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဘက်
လှည့်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ဟာသကို သဘောပေါက်သွား၏။

“ “ဪ ... အစားကြီးတာလား၊ ရပါတယ်။ ငါ့ခိုင်းသမျှကိုသာ လုပ်
ပေး” ”

သိပ်မကြာမီ တောင်လေ တိုက်ခတ်လာသောအခါ ကိုကြီးပုက ပြော
စရာမလိုဘဲ ရွက်အနေအထား ကြည့်ရှုမှုနှင့် သိသည်။ သူသည် တိုင်မှာ
ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်ယူလျက် ရွက်ကို သိမ်းရပြန်သည်။ ထိုအခါ
သူသည် ရေနံလေဆန်တွင် လှော်တက်ကို ကြိုး၍ ခတ်ရသဖြင့် စကား

မပြောနိုင်တော့ပေ။

နေလောင်၍ ရေစားထားသော အကွက်မပေါ်သည့် အကျီလက်ရှည်
ကို ဝတ်ထားသောကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်နှင့် နောက်ကျောက ချွေးများကို
ဘယ်သူမျှ မမြင်နိုင်။ နေသည် သူ့မျက်နှာပေါ် တိုက်ရိုက်ထိုးနေ၏။ သူ့
လက်မောင်းနှင့် နဖူးကိုငုံ့ကာ ချွေးတစ်ချက်သုတ်လိုက်၊ လေး ငါး ဆယ်
ချက် ခတ်လိုက်၊ ချွေးပြန်သုတ်လိုက်နှင့် လှေသည် သဲသောင်ခုံတန်း နှစ်
ခုအကြားသို့ ရောက်လာသည်။ တံငါလှေကလေးများကို တစ်စင်းစ နှစ်
စင်းစ ဖြတ်ကျော်ရ၏။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ ဧရာဝတီ၏ အထက်ပိုင်း အစ
ခရီးရှိသည်။

သူသည် မွေးဖွားကတည်းက အခုအချိန်အထိ အညာသို့ တစ်ခေါက်
မှ မဆန်ရသေးပေ။ ရေနံချောင်းနှင့် မအူပင်၊ ရေနံချောင်းနှင့် ညောင်တုန်း
ရေနံချောင်းနှင့်ပြည် စသည့် အောက်ပြည် အောက်ရွာ အစုန်ခရီးကိုသာ
ဆင်းဖူးသည်။ ပခုက္ကူ၊ ရေစကြို၊ မန္တလေး၊ ဗန်းမော် ခရီးကို တပါကြီးများ

ပေါ်က လှေထိုးသားများ ပြောပြ၍ သိခွင့်ရသည်။ သည်နှစ် မိုးမှာတော့
အညာဆန်လှေကြီးတွင် လိုက်ပါခွင့်ရမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အစ်ကို့ကို တမ်းတသည်။
အစ်ကိုသာ အသက်ထင်ရှား ရှိနေလျှင် သူ ယခုလောက် ပင်ပန်းရ
မည် မထင်။ နောက်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စား
သောက် စုဆောင်းလိုက်လျှင် ယခုအချိန်မှာဆို ကူးတို့လှေကလေး တစ်

စင်းတော့ ပိုင်လောက်ပြီ ထင်၏။သူ့ကို အမြဲ အားမလိုအားမရဖြစ်ခဲ့သော
အစ်ကိုသည် ယခုလို သူ အားသွန်ခွန်စိုက်၍ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်
လျှင် ဘယ်လောက် ကျေနပ်လိုက်မည်နည်း။

သူသည် အစ်ကို့ကျောပေါ်မှ ငိုယို၍ လိုက်ခဲ့သော လူပျော့လူညံ့က
လေး မဟုတ်တော့ပါဘူးဟု အစ်ကို့ကို တိုင်တည်ချင်သည်။ သို့သော်
အစ်ကိုသည် သူ့ကို မြင်နိုင် ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် သူ မျက်ရည်ပွလည်လာသည်။ သူ့ဟာ
သူ့မျက်ရည်ပွလည်လာတာကို သတိမထားမိ။ ခတ်တက်ကို ကုန်းအခတ်
လိုက်မှာ တက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖမိုးပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်
တစ်ပေါက် ကျသွားတော့မှ ပြန်းခနဲ ရှက်သွားကာ ပခုံးစွန်းဖြင့် မျက်နှာ
ကို ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်၏။ လှေဝမ်းဘက်က အုပ်စုရှိရာသို့ မလုံမလဲတစ်
ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ငေးမောကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို
တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆံမျှင်ကပိုကရိုကြားမှ လုံးဝန်းသော မျက်နှာနှင့် နေဒဏ်
လေဒဏ် ခံထားရဟန်ရှိသော ပါးပြင်များ ...။ သူ့ကို ကရုဏာဖြင့် ကြည့်
နေကျ မျက်ဝန်းများ ...။

အမေ....။

သူသည် ပြန်းခနဲ မျက်လွှာချပစ်လိုက်မိလေသည်။

သံကိုင်းဆိပ်ကမ်း ရောက်သည်အထိ လှေတစ်စင်းလုံး တိတ်ဆိတ်
နေကြသည်။ သံကိုင်းဆိပ်ကမ်းတွင် နှစ်ထပ်သင်္ဘောလေး ဆိုက်ကပ်နေ

ချိန်ဖြစ်၍ လူစည်ကားလှသည်။ သင်္ဘောလေးတွင် ပါလာသမျှ ကုန်များ
ကို လာဝယ်ကြသော ကုန်သည်အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသည် သစ်ပင်ရိပ်
များ၌ ပစ္စည်းချသူက ချ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြောသူ
က ပြော စည်ကားသိုက်မြိုက်လှ၏။ ကမ်းပါးစွန်းသည် နွေရာသီဖြစ်၍
ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင် အထက်မှာ မြင့်မားစွာ တည်ရှိသည်။ ထနောင်းပင်
တန်းသည် သံကိုင်၏ ထင်ရှားသော လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကမ်းပါး
စွန်းတွင် ထမင်းဆိုင်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ အရပ်ဆိုင်များ၊ ငါးပိ
ငါးခြောက်ဆိုင်များနှင့် အထည်ဆိုင်များဖြင့် ဆိုင်တန်းကြီးမှာ အရှည်ကြီး
ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များကတည်းက သံကိုင်ဆိပ်ကမ်းက လက်
ဖက်ရည်သည် နာမည်ကြီး၏။ တချို့များ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်သက်
သက်အတွက် ရေနံချောင်းမှ သံကိုင်သို့ ကူးတို့လှေဖြင့် လာကြသည်ဟု
ကြားဖူးပါသည်။

သင်္ဘောလေး ရပ်သည့်ဆိပ်ကမ်းနှင့် နည်းနည်းဝေးသော အထက်
ဘက်ကမ်းပါးတွင် သူတို့လှေကို ရပ်လိုက်သည်။

“ “မေမေ .... ကုန်းစောင်းရောက်ပြီလား” ”

“ “မဟုတ်ဘူး သမီး .... ဒါကသံကိုင်လေ၊ ဒီကနေ ဟိုဘက်ကို ခရီး
ဆက်ရဦးမယ်” ”

သူသည် လှေပေါ်မှ ကမ်းစပ်ဆင်ခြေလျှော အောက်ခြေ သဲပြင်သို့

ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ငုတ်စိုက်၍ ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ကူးတို့ခ ပိုက်ဆံကို

သူ မသိမ်းရပါ။ ကိုကြီးပုကသာ သိမ်းရသည်။ တစ်နေ့ကုန်သည့်အခါ
သူ့အတွက် နေ့တွက်ခကို သင့်တော်သလို ရှင်းပေးသည်။
လှေပေါ်မှ သေတ္တာနှင့် အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလှယ်များကို သူ မနီင့်
တနိုင်ထမ်းပိုးချပေးလိုက်သည်။ သေတ္တာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ထင်၍ ခါးစောင်း
တင် ထမ်းပိုးလိုက်ရာ သူ့ခါး နည်းနည်းမျက်သွား၏။ အမယ်လေးဗျာ ...
ကျောက်တုံးတွေများ ထည့်လာသလား။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်ကို
ကြည့်၍ ကောင်မလေး အားနာသွားဟန်ရှိသည်။

“ “အဲ ... အဲဒါ ငါ့စာအုပ်သေတ္တာ၊ လေးတယ်နော်” ”

ကောင်မလေးက သေတ္တာကို ကူ၍ မရန် ရောက်လာ၏။

“ “ဖယ် ...ဖယ် အစ်မဖယ်၊ သေတ္တာပြုတ်ကျရင် အစ်မခြေထောက်ပေါ်
ကျလိမ့်မယ်” ”

“ “ဟယ် သား ..... တစ်ယောက်တည်း မထမ်းနဲ့လေ၊ အမေရွက်နိုင်
ပါတယ်” ”

ထိုအသံသည် ကရုဏာစစ်စစ်ဖြင့် ရိုးသားစွာ ပြောလိုက်သောအသံ
ဖြစ်၏။ ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို သူ အမေ ...ဟု ခေါ်ချင်သည်။ သို့သော် သူ
အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောလိုက်မိသည် ထင်သည်။

“ “ရပါတယ် ကြီးကြီး” ”

သူ သေတ္တာကို ပခုံးပေါ်ထမ်း၍ ကမ်းပါးအောက် အတက်လမ်းက
လေးမှာ ခြေကုပ်ယူ၍ တက်ခဲ့စဉ် ကိုကြီးပုက ရယ်မောကာ နောက်မှပြေး

လိုက်လာ၏။

“ “မင်းဘိုးအေတဲ့ ... နှစ်ယောက် မမှာပေါ့ကွ၊ ဘာတုန်း ... မင်းက
ဗလပြချင်လို့လား၊ မရဘူးမောင် ... မမျှော်လင့်နဲ့၊ စောစောက ငါ မင်း
တို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်တယ် ...၊ မင်းခေါင်းက သူ့နားရွက်
လောက်ပဲ ရှိတယ်ဗျာ” ”

သူ့မျက်နှာ ရှိန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ကိုကြီးပု
ကို ဆဲပစ်လိုက်၏။

“ “မင်း ဒီသေတ္တာကို တစ်ယောက်တည်း ချနိုင်ရင် မင်းကိုငါ လက်
ဖက်ရည်တိုက်မယ်ကွာ” ”

“ “မချနိုင်ဘူးဗျ” ”

သူ မောဟိုက်စွာ အော်ပြောလိုက်တော့ ကိုကြီးပု တဟားဟားရယ်
သည်။ထို့နောက် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြလိုက်ပြီး မြင်း
လှည်းပေါ်တင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ကိုကြီးပုက သူ့ပခုံးပေါ်မှ သေတ္တာကို
မယူလိုက်သောအခါ ပြုန်းခနဲသက်သာသွားသဖြင့် ခူးများပင် ညွတ်သွား
လေသည်။

တခြားပစ္စည်းများကို သူ ဟန်လုပ်၍ သယ်ရန် ပြင်သေး၏။ ကံ
ကောင်းထောက်မစွာပင် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်က အသယ်မခံတော့
ပေ။ သူသည် ကျေးဇူးတင်သွား၏။ ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် မြင့်မားလှ

သော ကောင်မလေး မြင်းလှည်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို သူလှမ်း

ကြည့်နေမိသည်။

“ ဒါနဲ့ မင်းတို့လှေက သံကိုင်းကနေ နေ့စဉ် ထွက်သလား ”

ဖြူဖြူမြင့်မြင့် အမျိုးသမီးက မေး၏။

“ “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ မနက်ရော နေ့လယ်ရော ...၊ တစ်ခါတစ်ခါ ညနေ
လူရရင် ညနေစောင်းပါ ကူးတို့လိုက်တယ်” ”

ကိုကြီးပုက ရိုကျိုးစွာ ဖြေသည်။

“ “အေး အေး ... မင်းတို့လှေနဲ့ ကြုံချင်ကြုံမှာပေါ့ကွယ်၊ ငါက
နောက်တစ်ပတ် ရေနံချောင်းကို ပြန်ရမှာ” ”

ဟသံာသည် အမေ့မျက်လုံးမျိုးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ချက်ငေး
မောကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ “အယ် ... နေဦး၊ ခဏနေဦး ကောင်လေး” ”

ကောင်မလေး၏ အသံကြောင့် သူ တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။ ကောင်မလေး
သူ့ထံ လျှောက်လာသည်။ ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ကလေးသည် မြစ်ပြင်မှဖြတ်
တိုက်လာသော လေဖြင့် အနားများ ဖားဖားလွင့်လျက် ရှိသည်။ ကောင်မ
လေး၏ စူးရှသော မျက်ဝန်းများ အနည်းငယ်မျှပင် မပြုံးပါ။ နီထွေးပါး
လျားသော နှုတ်ခမ်းများသည် သူ မြင်ဖူးသည့် ကော်ပတ်ရပ်လှလှလေး၏
နှုတ်ခမ်းလို ကော့၍ စိုလက်နေသည်။

“ “နင့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမလို့၊ နင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဆိုတာ
သိလား” ”

“ “ခင်ဗျာ ....” ”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ “မသိဘူး၊ အဲဒါက ဘယ်မှာလဲ” ”

ကောင်မလေးသည် သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဟန်ပါပါ တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်အောက်မှာ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြုံ့ပင်သွား

၏။

“ “ဂျာမနီနဲ့ အင်္ဂလန် စစ်ဖြစ်နေတာ သိလား” ”

“ “အဲ ....” ”

“ “ဘယ်သူနိုင်မယ်ထင်လဲ၊ ဘယ်သူနိုင်ရင် တို့ဗမာပြည် ကောင်းစား

မယ် ထင်လဲ” ”

“ “မသိဘူးဗျ” ”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ သိသည်မှာ

မကြာသေးပါ။

“ “အေး၊ အဲသည်လောက် ညံ့ရင်တော့ နင့်ကို ငါ မမွေးစားတော့ဘူး” ”

ကောင်မလေး မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်

ထွက်သွားသည်။ လှည့်ထွက်ပုံ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် သူ့ဆံပင်ကလေးများ

ပေ့ခနဲ ဖွာသွားသည်ကို သူ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေမိ

သည်။

မြင်းလှည်းထွက်သွားသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပျောက်

ဆုံးသွားသလို ဟာခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ဤမိသားစုကို သူ နောက်ထပ်
တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၃)

ဤဒေသကို ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်က သုနာပရန္တ
ဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းဒေသဖြစ်၍ ဆန်ရေစပါး ရှား
ပါးသည်။ ဤဒေသ မင်းဘူးလွင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသည့် မုန်းမြစ်
နှင့် မန်းမြစ်တို့တွင် ဆည်များ တည်ဆောက်လိုက်ပြီး၊ မြောင်းကြီးများ
ဖောက်လိုက်သောအခါ လယ်ကွယ်များဆီသို့ လိုအပ်သလို ရေသွင်းစိုက်
ပျိုးနိုင်သွားသည်။ ထိုအခါ ဤဒေသသည် လယ်ကွင်းများဖြင့် စိမ်းလန်းစို
ပြည်ကာ ဥယျာဉ်ခြံမြေများဖြင့် စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းလှသည်။
အင်္ဂလိပ်သည် ဆည်ဖောက်ပြီး မြောင်းတွေဖောက်ကာ မြောင်းပေါင်
များ တစ်လျှောက်မှာ ကုက္ကိုပင်၊ သရက်ပင်ကြီးများ တန်းစီ၍စိုက်သွားသ
ဖြင့် မြောင်းပေါင်အားလုံး ယခုအခါ ကြီးမားအုပ်ဆိုင်းသည့် သစ်ပင်ရိပ်
တန်းကြီးအောက်မှာ အေးချမ်းသာယာနေသည်။
မငွေအိမ်သည် မြောင်းပေါင်တန်းကြီးအား လှမ်းမြင်ရလျှင် ... ဩော်
ဒီလိုတော့လည်း အင်္ဂလိပ်ဟာ တော်ပါသေးလား၊ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီ

နယ်တစ်ခွင်မှာ အေးချမ်းသာယာရတယ်၊ ဆန်ရေစပါး ပေါများရတယ်ဟု
ရေရွတ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအခါ အိမ်စိုးမေက မေမေအား သနားကြင်နာစွာ ရှင်း
ပြဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“ “မေမေ .... ဒါမြန်မာပြည်သားတွေအတွက် ထားတဲ့စေတနာ မဟုတ်
ဘူးလေ၊ ပြည်တွင်းမှာ ဆန်ရေစပါးပေါများရင် ပြည်ပကို ပို့မယ်၊ငွေကြေး
တွေ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ရမယ်၊ ကျွန်းသစ်တွေ၊ ရေနံတွေကို နိုင်ငံခြားကို ပို့
တယ်၊ ငွေတွေရတယ်။ သူတို့ရတဲ့ ငွေရဲ့ တစ်ရာပုံ ပုံရင်တစ်ပုံလောက်ပဲ
မြန်မာပြည်အတွက် သုံးမှာ ...၊ အဲဒါ ကျေးဇူးတင်စရာ မဟုတ်ဘူး။ သူ
တို့က နိုင်ငံခြားကနေ ကုလားတွေကို မြန်မာပြည်ထဲ ပါဝင်ခွင့်ပေးလိုက်
တယ်၊ ကုလားတွေ ချစ်တီးတွေက ဒီမှာ ငွေရှာပြီး အစိုးရကို ငွေပြန်ပေးရ
တယ်၊ ချစ်တီးတွေကို နိုင်ငံခြား ဘဏ်တိုက်ပိုင်ရှင်တွေက အတိုးနဲ့ငွေ
ချေးလွှတ်လိုက်တာ၊ ငွေ ၁၀၀ ကို တစ်နှစ်မှာ လေးကျပ်တိုးကနေ ရှစ်
ကျပ်တိုးအထိ ယူပြီး ထုတ်ချေးတယ် မေမေရဲ့၊ အဲဒီ ချစ်တီးတွေက ဒီ
ရောက်တော့ ဒီက တိုင်းရင်းသား လယ်ပိုင်ရှင်ကလေးတွေကို အတိုးတစ်
နှစ်ကို ဆယ့်နှစ်ကျပ်တို့၊ နှစ်ဆယ်တို့ယူပြီး ပြန်ချေးပြန်ရော။ အဲဒီတိုင်း
ရင်းသား ငွေတိုးစားတွေက တစ်ခါ ဗမာလယ်သမားတွေကို အတိုးသုံး
ဆယ်ကနေ ခြောက်ဆယ်အထိ ယူပြီး ချေးကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်
လဲ သိလား မေမေ” ”

ငယ်စဉ်က “မေမေ လယ်သမားကြီးတွေဟာ သူပုန်တွေဆို” ဟု မသိ
နားမလည်စွာ ဆရာစံအရေးတော်ပုံအကြောင်း မေးမြန်းစပ်စုခဲ့သော သမီး
သည် ယခုအသက် ၁၆နှစ်အရွယ်တွင် မငွေအိမ်အား မြန်မာနိုင်ငံ၏ စိုက်

ပျိုးရေးကဏ္ဍ အကျိုးအမြတ်များကို ရှင်းလင်းပြောဆိုနေပေပြီ။

“ “အဲဒီတော့ .... ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လယ်လုပ်တဲ့သူ
က လယ်မပိုင်ဘဲနဲ့ လယ်မလုပ်တဲ့လူက လယ်တွေပိုင်ကုန်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်း
တွေ မြင့်ကုန်တာပေါ့။ ၁၉၁၀ ခုနှစ်တုန်းက လယ်မလုပ်တဲ့ လူတွေ လယ်
မြေ ၂၃%ပဲ ပိုင်ကြတယ်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်ကျတော့ အဲဒီလယ်မလုပ်တဲ့သူ
တွေပိုင်ထားတဲ့ လယ်မြေတွေ ၅၀% ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ လယ်သမားတွေဟာ
ဆန်ရေစပါး အများကြီးထွက်အောင်ကြိုးစားရင်းနဲ့ ကြွေးတင်ပြီးငတ်ကုန်
ပြီ၊ လယ်ပိုင်ရှင်ဘဝကနေ လယ်သီးစားတွေ၊ သူရင်းငှားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။
မေမေ ... အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ကျေးဇူးတင်ချင်သေးသလားဟင် .... ””
မငွေအိမ်သည် အိမ်စိုးမေ၏ နုနယ်ငယ်ရွယ်သော မျက်နှာကလေးကို
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သမီး စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်နေမှန်း
တော့ သိသည်။ တချို့စာအုပ်တွေကို သမီးသည် ပုန်းလှို့ကွယ်လှို့ဖတ်
နေမှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော် ယခုလို လယ်သမားတွေအကြောင်း
သမီး စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ စပါးပင်ကိုတောင် ကုန်း
စောင်းသို့ရောက်မှ သမီး မြင်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လား။
ကုန်းစောင်းသို့ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်အတွင်း သမီးသည် ဂါ
ဝန်ဖားဖားလေးနှင့် နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေးပွဲများသို့ တက်ရောက်သည့်
ကလေးမလေးအဖြစ်မှ ပင်နီရင်ဖုံး အင်္ကျီနှင့် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ကာ
လယ်ကွင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်သည့် မိန်းမငယ်ကလေး

တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

ကုန်းစောင်းမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ကြားဖူးသူ ရှိပါ့မလားဟု စိုး
ရိမ်ခဲ့သော အိမ်စိုးမေသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်များ၊ ရဲဘော်
များကို သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများသဖွယ် အားရဝမ်းသာ ခင်မင်လေး

စားသွား၏။ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံတုန်းက ကျောင်းသားသပိတ်အ
တွင်းရေးမှူးနှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး စာကြည့်တိုက်မှူးဖြစ်သော သခင်
အေးလွင်သည် ကုန်းစောင်းရွာသူ ရွာသားများထဲမှ တိုးတက်သော၊ ရဲရင့်
သော လူငယ်များကို စုစည်းနေမှန်းသိရသောအခါ အိမ်စိုးမေသည် မေမေ
မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ဆက်သွယ်ခဲ့ရလေသည်။

ခြံစည်ရိုးအဖြစ် စီတန်းထပ်ကာ စိုက်ပျိုးထားသော ရှားစောင်းပြ
သာဒ်ပင်များ၏တစ်ဖက် မြေကွက်လပ် သစ်ပင်တန်းဆီမှာ မေမေ လမ်း
လျှောက်၍ပြန်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

၃၅ နှစ်အရွယ်သည် တကယ်တော့ ငယ်ရွယ်လှသေးသည်။ ရေနံမြေ
တုန်းကလည်း ယောက်ျားအလုပ်သမားကြီးများနှင့် တန်းတူ ပင်ပန်းဆင်း
ရဲစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၊ ယခု ကုန်းစောင်းရောက်တော့လည်း လယ်သူရင်း
ငှားယောက်ျားကြီးများနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်နေ
ရဆဲ။ အိမ်စိုးမေတစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မချဆဲသာ ဖြစ်
သည်။ မေမေ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို မြင်ရသည့်အခါ အိမ်စိုးမေသည် ဖေ
ဖေအပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်တွေ လျော့လျော့သွား၏။ ဖေဖေသည် မေ

မေ့အား ဆင်းရဲဒုက္ခပေးရုံသာသက် ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေမှတစ်ပါး
အခြားယောက်ျားများကို မေမေ စိတ်မကူးနိုင်လောက်အောင် ဖေဖေကိုသာ
တမ်းတနေဖို့ သက်သက်ကလေး ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေအပေါ် ချစ်
မြတ်နိုးပြီးသည့် မေမေသည် အခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အားကိုးဖို့
သော်လည်းကောင်း၊ အဖော်အဖြစ် သော်လည်းကောင်း မရှာခဲ့၊ လက်မခံ
ခဲ့ပေ။ ဖေဖေကို ချစ်ရသည့် မေမေအတွက် ထိုချစ်ခွင့်ကလေးနှင့် မတန်

အောင်ပင် ပေးဆပ်ရသည့် အရင်းအနှီးတွေက တစ်ဘဝစာ ...။ ဒါကို ဖေ
ဖေ သိနိုင်ပါ့မလား။

“ “သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ” ”

ဆံပင်ကို ဦးခေါင်းထက်မှာ ခပ်မြှောက်မြှောက် စုစည်းထားပြီး ပင်နီ
ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသည့် အိမ်စိုးမေကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် သမီး
သည် မြင်းလွတ်ကို စီး၍ တစ်နေရာရာ သွားတော့မည်ဟု မငွေအိမ် သိ
လိုက်သည်။

“ “မနေ့က မေမေယူခိုင်းထားတဲ့ ချည်ခင်တွေ ငွေ့ဘက်မှာ သွားယူမ
လို့လေ။ မနေ့က နွားစာစဉ်းတာ နည်းနည်းများသွားလို့ မိုးချုပ်သွားတာ
နဲ့ ....” ”

အိမ်စိုးမေသည် မြင်းစောင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ မငွေအိမ်
သည် သမီးအား စကားတစ်ခွန်း ပြောဖို့အရေး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။

“ “သမီး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလားဟင်၊ မေမေနဲ့ သမီးနဲ့ မြင်း

ရထားတပ်ပြီး သွားကြမလား” ”

အိမ်စိုးမေ၏ အပြုံးမှာ ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏

အပြုံးဖြစ်သည်။

“ ဒီနယ်မြေမှာ သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ မစရဲပါဘူး မေမေရဲ့

အိမ် ကျာပွတ်စာ မိသွားမှာပေါ့” ”

အိမ်စိုးမေသည် မြင်းစီးလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ မြင်းလှည်းမောင်း

လျှင်သော်လည်းကောင်း ကျာပွတ်ကို အမြဲဆောင်ထားလေ့ ရှိသည်။

“ “မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ယောက်ျားလေးတွေကို စိုးရိမ်တာမျိုး မဟုတ်ပါ

ဘူး” ”

“ “ဒါဖြင့် ..... ””

အိမ်စိုးမေက မျက်ခုံးပင့်၍ ပြုံးစေနှင့် ကြည့်၏။

“ “သမီး ...နိုင်ငံအခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးနော်၊ ရန်ကုန်မှာ အစိုး

ရပိုင်းက ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့။ မေမေရဲ့ စာထဲမှာပါ

တယ်။အင်္ဂလိပ်တွေဟာ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို

သဲကြီးမဲကြီးဖမ်းနေတယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် မြင်းကို ကုန်နီးနှင့် ခြေကွင်းကွင်း တပ်ဆင်ရင်း ပြုံး

ပြန်၏။

“ “သမီး ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မေမေ၊ ချည်ခင်တွေယူပြီးရင် ချက်ချင်း

ပြန်လာမှာပါ” ”

အိမ်စိုးမေ၏ နောက်ကျောမှာ လွယ်လားသော ချည်အိတ်ထဲတွင်
ဘာပါသလဲ .... ဆိုတာ မိမိစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည်ဟု သမီး
ထွက်သွားမှ မငွေအိမ် သတိရသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပင်
မြင်းစီးထွက်သွားသော သမီးကို ခပ်မှုန်မှုန် မြင်ရသည်အထိ လှမ်းကြည့်
နေရင်းက မမမေ၏ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားယောင်မိကာ ပြုံးလိုက်မိလေ
သည်။

“ “ငွေအိမ် ... ညည်းက အအနဲ့၊ ညည်းသမီးက လည်လည်နဲ့ ညည်း
တော့ ဘယ်နေ့ အရောင်းစားခံရမလဲ မသိဘူး” ”

အိမ်စိုးမေသည် ငွေရွာသို့ ရောက်သောအခါ ချည်ခင်တွေ သွားယူရ
မည့်အိမ်သို့ အရင်မသွားဘဲ ရွာလယ်က ချိုးရေတွင်း အကြီးကြီးအနီးရှိ
ခြေတံရှည်အိမ်ကလေးဆီသို့ အရင်သွား၏။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သော
ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် မိန်းကလေးကို အိမ်အောက်မှ မြင်းစာစဉ်းနေသော လူ
ငယ်က လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြုန်းခနဲထလာလေသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်း
ဗလာနှင့် ပဆိုးတိုတိုကို ခါးမှာစည်းထားသော လူငယ်ကို အိမ်က မပြုံးမ
ရယ် ကြည့်၏။

“ “ဟာ မအိမ်စိုး ... လာ လာ၊ စာစောင်တွေ ရောက်လာပြီလား” ”

လေသံက ခပ်တိုးတိုးဖြင့်မေးတော့ အိမ်စိုးမေက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ
ဗမာ့တော်လှန်မှုစာစောင် စာရွက်ခေါက်တစ်ထပ်ကို ထုပ်ပေးလိုက်သည်။

“ “နှစ်စုံပဲ ပါလာတယ်၊ တစ်စုံကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်၊ တစ်စုံကိုတော့

ဖလံတောဘက် သွားပို့လိုက်မယ်” ”

“ “ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ဪ... ဒါနဲ့ မနေ့က မုန်းဆိပ်မှာ ပွင့်ဖြူ
ဘက်က ပုလိပ်တစ်ယောက် ယောင်လည်လည် လုပ်နေတယ်၊ မအိမ်စိုး
သတိထားနော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ” ”

ချည်ခင်ကို ယူပြီးသည့်အခါ မုန်းကျင်းဘက်သို့ ထွက်လာရင်း ဒီ
မြင်းကို စီးလာခဲ့မိတာ မှားပြီ .. ဟု သိလိုက်၏။ ရှမ်းဘောင်းဘီကပထမ
အမှား၊ ဒုတိယအမှားက မြင်း။ တကယ်တော့ အိမ်စိုးမေသည် ဖလံတော
နှင့် ကုန်းစောင်း ဈေးရောင်းပြန်လာကြသည့် အရပ်သူများလို ထဘီတိုတို

နှင့် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ ယခုသော် မိမိအသွင်သည်

ပုလိပ်များ မျက်စိစပါးမွေး စူးစရာ ....။

ယခုမှတော့ နောက်ပြန်လှည့်၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ မုန်းကျင်းသည် လူရှင်းနေ၏။ ကူးတို့စောင့်

နေကြသော အတွင်းကြီး သုံးလေးယောက်မှ တစ်ပါး အခြား ဘယ်သူမှ

မရှိ။ မြင့်မားသော ပြောင်းခင်းများသည် လူသွားလမ်း ဟိုဘက် သည်

ဘက် စိမ်းလဲ့နေလေသည်။ အင်း ... ဒီမြင်းနဲ့ ပြောင်းခင်းနဲ့တော့ တော်

တော်ကို အဆင်ပြေနေတာပဲ။

အိမ်စိုးမေသည် မြင်းကို မုန်းကမ်းပါး သဲပြင်အထိစီးသွားရ၏။ မုန်း

ဆိပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေဖြင့်မျောပါခဲ့ပြီး တင်နေပုံရသော သစ်တုံးကြီး

တွင် ဇက်ကြီးကို ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။ မြင်း၏ လည်ဆံမွှေးကို
သာသာကလေး ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး တီးတိုးချော့မော့လိုက်သည်။

“ ညှိမ ... ကောင်းကောင်းနေခဲ့နော် သမီး ” ”

ကူးတို့ဆိပ် သဲပြင်တွင် အဘွားကြီးများအနီးမှာ သူမ ဝင်၍ထိုင်
လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်မှာပင် ဖလံတောဘက်ကမ်းဆီမှ ကူးတို့လှေသည် လူ
သိပ်မပါဘဲ သည်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာ၏။ ကူတို့လှေ ခပ်ငယ်ငယ်
ပဲ ဖြစ်သည်။ လှေသမားတစ်ယောက်နှင့် ခရီးသည်ငါးယောက်သာ ပါ၏။
ခရီးသည်များ ဆင်းလာချိန်တွင် လှေသမားကလေးသည် သည်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူလေးယောက်တည်းဆိုတော့ နည်းနည်းစိတ်
ပျက်သွားပုံ။ သို့သော် အို ... အဲသည်ဆံပင်မျိုး၊ အဲသည် မျက်နှာမျိုး
အိမ် မြင်ဖူးပါသည်။ အဘွားကြီးများနှင့်အတူ လှေပေါ်သို့ တက်ရန်ပြင်

လိုက်သောအခါ လူငယ်ကလေးက တအံ့တဩ ငေးကြည့် တွေ့ဝေနေရာမှ
ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ပြုံးပြ၏။ သူ ပြုံးလိုက်သောအခါမှာ ပန်းနုရောင်
နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးကလေး ပြေလျော့သွားပြီး ရီဝေသော မျက်လုံးများ မှေး
စင်းသွား၏။ ထိုအချိန်မှာတော့ သည်ကလေးကို အိမ် မှတ်မိသွားပြီ။
သံကိုင်း ကူးတို့ဆိပ်ကို ပို့ပေးခဲ့သော ငှက်နာမည်နှင့် ကလေး။

“ “မင်းက ဒီဘက်ရောက်နေတာလား” ”

ကောင်လေးသည် ဟိုတုန်းကထက် နည်းနည်းရဲရင့်လာပုံရသည်။

“ “ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ ပေး ပေး ... အဲဒီအိတ် ကျွန်တော်ကိုယ်ထားပေး

မယ် ... တက်” ”

“ “အာ ... ရတယ်၊ ဒီအိတ်က ချည်ခင်တွေပဲပါတာ၊ နေပါစေ” ”

ဤအိတ်ကို မိမိမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မကိုင်စေလိုပါ။

“ “အစ်မ အသား နည်းနည်းညှိသွားတယ်နော်” ”

အိမ်စိုးမေ ပြုံးနေသည်။ ဘာမှ စကားမပြန်ပါ။

“ “အစ်မ ... သံကိုင်းဆိပ်မှာ ကျွန်တော့်ကို မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေ

ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ပြီအစ်မ၊ ထပ်မေးဦးမလားဟင်” ”

သူက ဝါးလုံးဖြင့် ထိုးသွားဖြင့် မြစ်အထက်ဘက်သို့ လှေကို ဆန်

သွား၏။

“ “မင်း အရင်က အဲလောက်စကားများများ မပြောပါဘူး၊ အခု မင်း

တော်တော် ပြောင်းလဲနေတာပဲ” ”

ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးနှင့် စူးရှစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကောက်

ချက်ချလိုက်သောအခါ ကောင်လေးမျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထိုးဝါးကို ငုံ့

စိုက်ကြည့်လျက် ချက်ချင်း အသံတိတ်ဆိတ်သွားသော ကလေးကို အကဲ

ခတ်ရင်း ဒီကလေး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားတာလား ...၊ စိတ်ကောက်

သွားတာလားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။ အထက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ

ကောင်လေးသည် ပွဲပိုင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် တက်မကို ထိန်းကိုင်ကာ

လှေကို မုန်းမြစ်အား ကန့်လန့်ဖြတ် ဖြစ်အောင် ပဲ့ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့

မျက်လုံးများ နည်းနည်းမှိန်ဖျော့သွားတာတော့ သေချာသည်။ လှေပေါ်က

လူတွေကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ဖလံတော ကမ်းပါးဘက်သို့ မျက်တောင်မ
ခတ်ဘဲ လှမ်းကြည့်ရင်း ရေစီးနှင့် လှေအနေအထားကို ချင့်ချိန်နေပုံရ
သည်။

ပန်းထိအောင် ရှည်လျားသော နီညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့များသည်
လေဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်လျက် နောက်လို လန်လျက်ရှိရာ ကျယ်ပြန့်သော
နဖူးပြင်၏ အထက်ပိုင်းမှာ အသားအရေသည် နေနှင့်ပေး၍ ဖြူဝင်းနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်အတွက် အနည်း
ငယ် ပါးလျသော မျက်ခုံးတို့သည် နှာရောင်ထိပ်မှာ ဆက်လှဆက်ခင်
ဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများညှိလွဲ၍ ရီဝေနေသည်မှာ နဂိုအတိုင်းဖြစ်လေ
မလား။ အံ့ဩစရာက သူ့မျက်တောင်အများသည်လည်း အမည်းရောင်
မဟုတ်၊ အညိုနုနုမျက်တောင်များကို အိမ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူး
၏။

လှေသည် ကမ်းပါးအနီးက ရေဝဲခပ်ငယ်ငယ်ကို သက်သက်သာသာ
ပင် ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကမ်းကပ်လိုက်သည်။

လှေကူးတို့ခအဖြစ် အသွားကြီးများက မူးစေ့များ ထုတ်ပေးသည်ကို
သူ အသာယူလိုက်၏။ အိမ်စိုးမေသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေအကြွေစေ့
တစ်စေ့ကို ထုတ်ပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်သည်။ သူသည် အိမ်စိုးမေ၏ မျက်
နှာကို လုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ အိမ်စိုးမေ၏ လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားက
အကြွေစေ့ကလေးကိုသာ ငုံ့ကြည့်လျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ “နေပါစေ အစ်မ၊ မပေးရပါဘူး” ”

ထိုစကားသံအရ အိမ်စိုးမေ၏ ငွေသည် သူ့ကို တော်တော်လေး အ
နှောင့်အယှက်ပေးလိုက်သည်ဟု ယူဆရသည်။ အိမ်စိုးမေသည် ထိုစကား
သံကြောင့် သူ့ ပုဆိုးစထဲသို့ ပိုက်ဆံကို ပစ်ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ “ယူလေကွာ ... လှေသမားဆိုတာ လှေခကိုမယူရင် ဘာနဲ့ ထမင်း
စားမလဲ” ”

သူ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ပွေနေတာလား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့
မျက်လုံးများသည် ဟိုတစ်နှစ်ကတည်းက သည်လိုပင် ခပ်ရီဝေဝေပါပဲ။
သို့သော်မျက်လုံးများတွင် သိမ်ငယ်မှု အရိပ်အယောင်များကိုတော့ အိမ်စိုး
မေ အသေအချာ သတိထားလိုက်မိသည်။ အိမ်စိုးမေသည် ကမ်းပါးစွန်းမှ
ညောင်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ကမ်းပါးထိပ်သို့
ရောက်သောအခါ လှေဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။
ကောင်ကလေးသည် သည်ဘက်သို့ မော့ကြည့်မနေပါ။
လက်ထဲက ငွေစေ့ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရာမှ မျက်နှာကို လက်ခုံဖြင့်
ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ်စိုးမေ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခ

နဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ငါ့စကားက မိဘမဲ့ မျက်နှာငယ်ကလေး တစ်ယောက်
အပေါ် သိပ်များ လွန်သွားသလား ...။ အို ဒါမှ သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး မစရဲမှာ
ကူးတို့သမားတစ်ယောက်ဟာ ကူးတို့သမားလိုပဲ နေဖို့ကောင်းတာပေါ့။

ဘုရားရေ .... ဒါ လူတန်းစား ခွဲခြားမိနေတာလား။

မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ရောင့်တက်လာမှာစိုးလို့ ကြိုတင် ကာကွယ်တာပါ။

ဖလံတောမှ ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် မုန်းမြစ်တွင် လူရှင်းလျက်ရှိ

သည်။ လှေသမားကလေးသည် ဖလံတောကမ်းဘက်မှာ ကျောက်ချထား

သလိုပင် လှေကိုကပ်ပြီး ကမ်းပါးဘက်ဆီ မော့ကြည့်စောင့်နေသည်။ အိမ်

စိုးမေကို မြင်တော့ ချက်ချင်းမျက်လွှာချသွား၏။

လှေပေါ်တက်လိုက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကန့်လန့်သစ်

သားတန်းပေါ်မှာ အိမ်စိုးမေ ထိုင်လိုက်သည်။ သူက အိမ်စိုးမေအား မပုံမ

ရဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် လှေကို စတင်ထွက်ခွာ၏။

“ “ဟိုတစ်နှစ်က မေးခွန်းတွေ ဖြေနိုင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်

အခု မေးခွန်းအသစ်တွေကို ထပ်မေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ” ”

သူ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ အိမ်စိုးမေ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်ကို

တွေ့ရသောအခါ သူသည် ချက်ချင်းပင် အံ့သြတကြီး ပြုံးရယ်လေသည်။

ရွှင်လန်းတောက်ပသွားသော ကောင်လေးအပြုံးကိုကြည့်၍ အေးအောင်

ဟာ သည်လိုအပြုံးမျိုး လုံးဝမပြုံးတတ်ဘူးဟု တွေးမိသည်။ မောင်အရင်း

တစ်ယောက်ကို ခါးသီးစွာ မုန်းတီးခဲ့ဖူးသော အိမ်စိုးမေသည် သည်ကောင်

ကလေးကို မိမိမောင်လေးလိုပင် ချစ်ခင်သွား၏။

“ “မေးပါခင်ဗျာ .... ကျွန်တော် ဖြေနိုင်မှာပါ” ”

“ “ဂျပန်ဟာ အရှေ့အာရှကို စစ်ဆင်တော့မယ်လို့ ထင်သလား” ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။

“ “ဂျပန် ဝင်မှာပဲ၊ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်ဝင်လာမှာပဲ” ”

“ “အလွဲ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်း ဘယ်သူက ပြောလဲ” ”

သူသည် ရှက်စနိုး တစ်ချက်ပြုံး၏။

“ “ကျွန်တော် သတင်းစာတွေ တောင်းတောင်းပြီး ဖတ်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်ကတည်းက မိကာဒိုဓာတ်ပုံဆရာအဖြစ် ဂျပန်တွေဝင်လာပြီပဲ၊ ကိုကြီးပုဆိမ့်မှာ ရေဒီယိုအစုတ်ကြီး တစ်ခုလဲ ရှိတယ်။ ဂျပန်ဟာ ဒီမှာ သူလျှို့လုပ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ .... တဲ့” ”

“ “ဒါဖြင့် ဂျပန်နဲ့ အင်္ဂလိပ် ဘယ်သူနိုင်စေချင်သလဲ” ”

“ “နှစ်ယောက်စလုံး ရှုံးစေချင်တယ်” ”

“ “အို ....” ”

အိမ်စိုးမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိသည်။

“ “ကဲကဲ ... ဒါဖြင့် မင်းကို မမမွေးစားဖို့ ထိုက်တန်သွားပြီ။ ကုန်းစောင်းကို လိုက်လာခဲ့ပေတော့၊ ကြားလား” ”

သူသည် ပါးစပ်ပိတ်ပြုံးရယ်လျက် လေထဲသို့ လက်သီးတစ်ချက် ဂျေ့ယမ်းထိုးပစ်လိုက်၏။

“ “တကယ် ...” ”

“ “အေးပေါ့ကွာ ... ညံ့ရပ် အရှေ့ဖျားက ဒေါ်ခင်မင်းမေရဲ့ တလင်းပြင်ဆိုရင် မင်း မေးစမ်းလို့ရတယ်” ”

ကောင်ကလေး မကြာခင်လိုက်လာမည်ဟု အိမ်စိုးမေ ထင်ခဲ့သော်
လည်း လအတော်ကြာသည်အထိ ကောင်ကလေး၏ အရိပ်အရောင် မမြင်
ရ။ အိမ်စိုးမေသည် ကောင်လေးကို မေ့သွားသည်။
အမေရိကန်တို့၏ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တပ်မတော်က စစ်ကြေ
ညာခြင်းမပြုဘဲ အလစ်မှာ ပင်ရောက် ငုံးကျဲတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ဖြစ်
တော့မလား ... ဖြစ်တော့မလားနှင့် စောင့်နားထောင်နေခဲ့ရသော အရှေ့
အာရှစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားပြီ။ မကြာမီ မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းသို့
ဂျပန်တပ်များ ပင်ရောက် ထိုးစစ်ဆင်လာသည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့
သို့ ငုံးကျဲသည်။ အဖြစ်အပျက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ချောက်ချားဖွယ်
ရာ ဖြစ်ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံး မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းအထိ ဂျပန်တို့
ရောက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်များသည် သူတို့ ဆုတ်ခွာသွားရာ ဒေသများ
ကို ရန်သူတွေ အသုံးပြုလို မရအောင် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြ၏။
ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကြီးကြီးမေတို့ ရောက်လာသင့်ပြီ။ ရေနံမြေသည်
ဖျက်ဆီးခံရတော့မည်မှာ သေချာသလောက် ရှိနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ မပြေး
လာကြပါလိမ့်။
၁၉၄၂၊ ဧပြီလလယ်လောက်တွင် မျှော်လင့်သူက မပေါ်လာမီ၊ မမျှော်
လင့်သူက ရောက်လာ၏။

သားရေအိတ် နွမ်းနွမ်းလေး တစ်လုံးကို လွယ်လျက် ဟိုကြည့် သည်
ကြည့်ဖြင့် ကောင်ကလေး ရောက်လာသောအချိန်သည် နေတော်တော်မြင့်

နေသည်။ ပူအိုက်သော ကာလဖြစ်သည်။ လျှာထိုးဦးထုပ်ကလေးကို နဖူး
ငိုက်အောင် ဆောင်းထား၏။ ရုပ်လက်ရှည် အင်္ကျီ ခပ်ထူထူကို ဝတ်ထား
ရာ ရင်ဘတ်ဆီနှင့် ကျောပြင်ဆီမှာ ချွေးစို့သော အကွက်လိုက် စွန်းထင်း
နေသည်။

အိမ်စိုးမေသည် ရှားစောင်းပြဿာဒ်ပင်တန်း တစ်ဖက်မှ ကောင်က
လေးကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း ပျော်ရွှင်သွားမိသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်
ကို နားမလည်နိုင်ချေ။ စစ်အတွင်းမှာ မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း နေရ
တာမို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အားကိုးရလို့ ပျော်ရွှင်သွားတာပါဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူဆထားလိုက်သည်။

“ “မေမေရေ .... မေ့မေ့ဌာန်ကလေး လာပြီ” ”

ခြံရှေ့သို့ ပြေးလာသော အိမ်စိုးမေနှင့် တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရပ်လိုက်သော ကောင်ကလေး၏ အပြုံးမှာ ကြည်လင်နေ၏။

“ “အခု ဘယ်က လာတာလဲ” ”

“ “သံကိုင်းဘက်က လာတာပါ” ”

မေမေသည် ကောင်ကလေးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ ပန်း
ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ကြည့်သည်။

“ “ဟင်္သာ ... မင်း နာမည်က ဟင်္သာနော်၊ အေးအေး ... အမေ မမေ့ပါ
ဘူး၊ မင်းတော်တော် ထွားလာတာပဲကိုးကွဲ့။ အတော်ပဲကွယ် ... သား
ရောက်လာတာနဲ့ ဂျပန်တွေ ဒီဘက်ရောက်မယ်လို့ ကြားသလား” ”

ဟင်္သာသည် အိမ်ထောင့်ကွပ်ပျစ်တွင် အိတ်ကလေးချလျက် မောပန်း

စွာ ထိုင်လိုက်၏။

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်လာမယ် ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်တော့ ခွေးပြေး ဝက်
ပြေး ပြေးကုန်ပြီ ကြီးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လေ့ကို အထက်ဘက် လိုက်ပို့
ပေးခိုင်းနေလို့ မနည်းကိုယ်လွတ်ရုန်းခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ရေနံတွင်းတွေကို
ဖျက်ဆီးတော့မယ် .... တဲ့။ ရေနံမြေက အလုပ်သမားတချို့ကလဲ အချင်း
ချင်း စည်းဝါးရိုက်နေကြတယ်။ ဖျက်ဆီးချင်ယောင် ဆောင်ဖို့ပေါ့” ”

အိမ်စိုးမေသည် ခေါင်းယမ်းခါလိုက်၏။

“ “အဲဒီလောက်တော့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေက စနစ်ကျ
တယ်နော်” ”

နေ့လယ် တစ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်တွင် အားလုံးမျှော်မှန်းထားသည့်
ပေါက်ကွဲသံကြီးများသည် အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီမှ ဆက်တိုက်ဆက်တိုက်
ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သံကိုင်းမော်တော်ဆိပ်မှ လူအချို့သည် ရေနံမြေမှ
မီးတောက်ကြီးများကို မြင်ရသည်ဆို၏။ အချို့လူများ သံကိုင်းဆိပ်သို့
သွား၍ နာရီပေါင်းများစွာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းနေ
သော ရေနံမြေဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။

ရေနံမြေတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှင် ရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့သော
မငွေအိမ်သည် မီးတောက်မီးလှုံကြီးများ ခါးလယ်မှ ပြတ်ကျကျိုးပဲ့သွား
မည့် သံဌမ်းစင်ကြီးများကို မြင်ယောင်လျက် မျက်ရည်စက်များ လိမ့်ဆင်း
ခဲ့သည်။

“ “မမခင်မင်းတို့ ဘယ်လိုများ နေကြပါလိမ့်မလဲ” ”

“ “သူတို့ ဒီကို ရောက်လာမှာပေါ့ မေမေ” ”

“ “ဒီကို လာဖို့ ကူးတို့လှေတွေရော မြစ်ထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လားကွယ်” ”

ထိုအခါ ဟင်္သာသည် ကြီးကြီးမေအား သွားခေါ်လာပြီး လာပို့ပေး

ရန် တာဝန်ယူလိုက်၏။

“ “ဗုံးတွေ၊ သေနတ်တွေ သတိထားပါ သားရယ်၊ နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်

စစ်သားတွေ ဂျပန်စစ်သားတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါနော်” ”

ဟင်္သာ၏ ဧရာဝတီမြစ်ပြင် စွန့်စားခန်းသည် ထိုနေ့မှ စခဲ့သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၄)

စစ်သည် ချစ်သူခင်သူ အချင်းချင်း မုန်းတီးစေတတ်သလို၊ မုန်းသူအ

ချင်းချင်းကို ပြန်လည်သင့်မြတ်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

ခင်မင်းမေနှင့်အတူစစ်ပြေးလာသော ဦးမြသာသည် အပျိုကြီးဖားဖား

ဖြစ်နေသော အိမ်စိုးမေအား တစ်စတစ်စ သံယောဇဉ်တွယ်လာ၏။ သူမ

အားချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုပေမယ့် မငွေအိမ်ကတော့ ဦးမြသာအား

မိမိ၏ ယောက်ျားမဟူသော အမှတ်ဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်လေသည်။ ဆန်

စက်တွေ မီးရှို့ဖို့ ချန်နေရစ်ခဲ့သော ပန်ချာပီတပ်များသည် ဂျပန်တွေလာပြီ

ဆိုတော့ ထွက်ပြေးကြတော့၏။ ကုန်းစောင်းတစ်မြို့လုံးသည် အဝေးသို့

စစ်ပြေးကြမည့်လူများ၊ အဝေရှိ မြို့များမှ စစ်ပြေးလာကြသည့်လူများနှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေ၏။ ဤနယ်မြေသို့ ဂျပန်များဝင်မလာမီ ပထမဆုံး ရောက်လာသည်မှာ ဘီအိုင်အေတပ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ရန်နိုင်၏ တပ်သည် စလင်းဘက်သို့ ချီတက်ထွက်ခွာသဖြင့် ကုန်းစောင်းမှာ ရှိသမျှ ကားနှင့်မြင်းလှည်းများနှင့် ဘီအိုင်အေတပ်များဆီသို့ ထမင်းထုပ်များသွား

ပို့ရသည်။ မငွေအိမ်၏မြင်းလှည်းသည် လက်မဲကန်သို့ အများနည်းတူ ပင် ပါသွား၏။ ကုန်းစောင်းရွာမှာ ဘာယာဉ်မှမရှိသော အချိန်တွင် ချိန် ကိုက်ထားသလိုပင် ဂျပန်ဗိုလ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။

ကလေးပီပီ ဟင်္သာက ဈေးဘက်မှအပြေးပြန်လာပြီး သတင်းပေး၏။

“ “ကြီးကြီး ... ကြီးကြီး ဂျပန်တွေ လာကုန်ပြီ၊ ဂျပန်တွေ လာကုန်ပြီ” ”

မငွေအိမ်သည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိမိသည်။

“ “ကျွန်တော် ပြေးကြည့်ဦးမယ် ကြီးကြီး၊ ဂျပန်တွေက တရုတ်တွေကို ခေါ်ခိုင်းနေတယ်” ”

“ “ဟဲ့ ... မသွားနဲ့လေ၊ ဪ ... ဒီကလေးနယ် အကြောက်အလန့် မရှိ” ”

“ “ဟင်္သာ ... မမလဲ လိုက်မယ်” ”

“ “သမီး ... အိမ်စိုးမေ” ”

မငွေအိမ်သည် သမီးကို ဖမ်းဆွဲထားရသည်။

“ “သမီး ... အခြေအနေ ဘာမှန်းမသိသေးဘဲနဲ့၊ မသွားချင်ပါနဲ့။

မေမေ့ကို သနားစမ်းပါဦး” ”

အိမ်စိုးမေသည် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ရတော့သည်။

ဟင်္သာ ပြန်လာသောအခါ အကျိုးအကြောင်း သိကြရသည်။ ထိုနေ့

ညနေ မိသားစုထမင်းပိုင်းတွင် ဟင်္သာပြောပြသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များအ

ကြောင်းကြောင့် မိသားစုသည် ထမင်းကို ငါးမိမုန်းမသိ၊ မျိုချမိမုန်းမသိ
ဖြစ်ကြရသည်။

“ “သူတို့က ရေနံချောင်းဘက်ကနေ လာတာတဲ့။ လေးယောက်။ ဗိုလ်
မိုးကြိုးဆိုလား မသိဘူး၊ အဲဒါ .... သူတို့ကို သံကိုင်းမှာ လာကြိုမလိုတဲ့
တရုတ်တွေ ခေါ်ခေါ်ပြီး ရိုက်တာ” ”

“ “ရိုက်တယ်” ”

ဦးမြသာက တအံ့တသြ ဝင်မေး၏။

“ “ဟုတ်တယ် ဘာ၊ ဒါတင် မကဘူး၊ တရုတ်တွေရဲ့အိမ်တွေ၊ ပစ္စည်း
တွေကို ၂၄ နာရီအတွင်း မီးရှို့ပစ်မယ်တဲ့။ ဝတ်ထားတာတွေ၊ ဗမာ့ဝတ်စုံ
မောင့်ကြက်သရေ ခေါင်းပေါင်းနဲ့၊ ပိုးလုံချည်နဲ့ ... တော်တော် ရိုင်းစိုင်း
မယ့်လူတွေပဲ” ”

“ “သူကြီး မရှိဘူးလားကွယ်” ”

“ “သူကြီး ရှိတာပေါ့၊ သူကြီးက ဂျပန်တွေကို တောင်းပန်တယ်၊ ဖျန်
ဖြေတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး” ”

“ “အဲဒီတော့ ...” ”

“ “အဲဒီတော့ ဂျပန်ကတော်တစ်ယောက်က ကြားဝင်ရတာပေါ့” ”

“ “အို .... သူတို့က မိန်းမတွေပါလို့လား” ”

ငွေအိမ်က အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မေးမိတော့ ခင်မင်းရယ်လေသည်။

“ “မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးရဲ့ .... အဲဒီ ဂျပန်ကတော်မဟုတ်ဘူး။ ဒီရွာမှာ

ဟိုတုန်းကတည်းက နေလာတဲ့ ဂျပန်ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ မိန်းမ” ”

“ “ဪ .... ဪ ကြားဖူးတယ်၊ ကြားဖူးတယ်” ”

“ “အဲဒီ ကတော်က သူ့ယောက်ျားနဲ့သူ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်

ပြပြီး တောင်းပန်ရတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဂျပန်တွေ ငြိမ်သွားတယ်” ”

တကယ့် ဂျပန်စစ်တပ်တွေ ချီတက်လာသည့်အချိန်ကတော့ အားလုံး

အိပ်ရာထဲ ရောက်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။ မငွေအိမ် တစ်သက်မှာ ဒီလောက်

စစ်ဖိနှိပ်သံတွေ အများကြီး ဆူညံနေတာကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးချေ။ ပြန်း

ခနဲ လန့်နိုးလာတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဟု သိလိုက်ရ

တော့ မမခင်မင်းအနား ပြေးကပ်သွားမိ၏။ မမခင်မင်းက သူ့လက်ညှိုးကို

နှုတ်ခမ်းမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ပြပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ဟန်

ပြသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာအိပ်သော ဦးမြသာက ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။

အိမ်စိုးမေကတော့ ပြတင်းပေါက်ဘေးသွားရပ်ကာ ချောင်းကြည့်ဖို့ ကြိုး

စားသည်။

“ “သမီး ... မဖွင့်နဲ့” ”

“ “မကြောက်ပါနဲ့ကြီးမေရဲ့၊ ဒီနားက လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တာလမ်း

ပေါ်မှာပါ။ သမီးတို့နဲ့ အဝေးကြီး” ”

အိမ်စိုးမေ၏အသံက သွေးအေးအေးပင် ဖြစ်သည်။

ပူအိုက်သည်ဟုအကြောင်းပြကာ အိမ်ရှေ့ခြံဝိုင်းထဲက ဝါးကွပ်ပျစ်မှာ

အိပ်သည့်ဟင်္သာကတော့ ခေါင်းထောင်ထကြည့်ပြီး ပြန်လဲအိပ်လေသည်။

အများက ကယ်တင်ရှင်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် ဂျပန်စစ်တပ်၏

ရိုင်းစိုင်းမှု၊ ယုတ်မာမှုတို့ကို တစ်နေ့တခြား သိလာရသော ပြည်သူလူထု

သည် ဂျပန်တို့အား ရွံ့ကြောက်ကြီး ကြောက်လျက် ရှောင်ကြဉ်ကြတော့

သည်။ သူတို့စခန်းချသည့် စိန်နားပန်ကျောင်းဝင်း အနားသို့ ရောက်ခဲ့သူ

များက ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့သမျှကို ဖောက်သည်ချသည်။

“ “သူတို့ဆီ ထမင်းအုပ်လေးတွေ သွားပို့တာ၊ ကိုရင်ခါးတို့ကို ပါး
တောင် ရိုက်လွှတ်သတဲ့” ”

မငွေအိမ်၏ သူရင်းငှား ကိုထွေးမောင်က သတင်းပေးတော့ အားလုံး

မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။ ဟင်္သာသည် နေ့စဉ် နံနက်(၇)နာရီ၊ (၈)နာ

ရီမှာ အိမ်မှထွက်သွားပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်လာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဟင်္သာ

အတွက် စိုးရိမ်ကြ၏။

“ “ကျွန်တော်က ကူးတို့သွားလိုက်တာပါ ကြီးကြီး၊ မြစ်ကို ဖြတ်ကူး

ချင်တဲ့ လူတွေအတွက် ကူးတို့ သိပ်ရှားနေတယ်။ ဒီခေတ်ပျက်တော့

တော်ရုံတန်ရုံလူက မလိုက်ရဲဘူး။ ဒီတော့ လိုက်ရဲတဲ့လူ

ပိုက်ဆံရတာပေါ့” ”

ဂျပန်ဝင်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ မငွေအိမ်၏ ခြံဝိုင်းသို့၊
မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်များ ရောက်လာသည်။
ထိုအချိန်မှာ မငွေအိမ်က အိမ်နောက်ဖေး ရက်ကန်းစင်မှာ အလုပ်ရှုပ်
နေပြီး ခင်မင်းက အိမ်စိုးမေနှင့်အတူ စပါးလှေ့နေသည်။
ရှားစောင်းပြဿဒ်ပင်တန်း၏ နောက်ဘက်မှာ ဧည့်သည်သုံးယောက်
တိုးကပ်လာသည်ကို အရင်ဆုံးမြင်လိုက်သော အိမ်စိုးမေသည် ပြုန်းခနဲ
ကြောင်အပြီးမှ စင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ “ဇေဇေ ....” ”

သို့သော် အိမ်စိုးမေ၏ အသံကို အပြင်သို့မထွက်အောင် ထိန်းချုပ်
ထားသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ အို ... တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်
ယောက် ...။

“ “မောင်လေး .... လာကြ၊ လာကြ မင်းတို့ကို ငါအရင် တစ်ပတ်က
မျှော်နေတာ” ”

အမြဲ သပ်ရပ်စွာနေတတ်သော အရေးပိုင်ကလေးမှာ စစ်ပြေးဘဝတွင်
ဆံပင်များ ဖုန်အလူးလူး ပွရောင်းလျက် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီ လုံချည်က
ကပိုကရို ခပ်နွမ်းနွမ်း။ မျက်နှာကတော့ ရွှင်လန်းလျက်ရှိသည်။ တင်တင်
အေးသည် ခင်မင်းမေနှင့်အတူ အိမ်စိုးမေကို မြင်တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်မထား
သလိုပင် အိမ်စိုးမေအား စူးစူးစမ်းစမ်း တအံ့တကြည်လျက် ခင်မင်းမေ
အား ဖက်ပွေ့နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ ပြည်က ထွက်လာတာ ကြာပြီမမေရဲ့၊ လမ်းမှာ ကြာနေတာ၊ ရေနံ
ချောင်းကို ရောက်တော့ အပျက်အစီးတွေကြားထဲမှာ တစ်မြို့လုံး သုဿန်
ဇရပ်လိုပဲ ဟောင်းလောင်းကြီး ခြောက်သွေ့လို့။ ဖေဖေတို့က ပင်းတို၊
ဆလယ်တို့ သွားကြတယ်လို့ သတင်းရတယ်။ အစ်ကို မမေဆီသွားချင်
တယ်ဆိုလို့ ဒီဘက်ကို ထွက်ခဲ့ရတာ ” ”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဦးမြသာ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသည်။

“ သား .... ” ”

အားရပါးရ လှိုက်လှဲစွာခေါ်ပြီး မင်းခေါင်အား ရှေ့တည့်တည့်မှ တစ်
ဝကြီးကြည့်ကာ အဘိုးကြီး ကျေနပ်နေသည်။

“ “သားတို့ ဘေးမသီ ရန်မခအောင် ဖေဖေ ညစဉ် မေတ္တာပို့နေတယ် ” ”

“ “ဘဘ ... ဘဘ ပိန်သွားတယ်နော် ” ”

အေးအောင်သည် မင်းခေါင်၏အရပ်ကို မိရုံမက ကျော်နေပေပြီ။

ငယ်ရုပ်လုံးဝမပျောက်သေးသော လူပျိုပေါက်ကလေးသည် ဆံပင်များ ရှုပ်
ပွလျက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် ခုချက်ချင်း ငိုချတော့မည့် ဟန်ရှိသည်။

“ “ငဲ့မြေး ထွားလှပါပကောလား ” ”

အေးအောင်က သူဆွဲလာသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ခြံထောင့်က ကွပ်
ပျစ်ပေါ်မှာသွားချလိုက်ချိန်တွင် အိမ်စိုးမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၏။သည်
ကောင်မလေး သည်လောက်လှလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ထိုအတူ သည်
လောက် ရင့်ကျက်ကုန်နေပြီဟုလည်း မထင်ခဲ့။ အေးအောင်သည် အစ်

မမျက်လုံးမှ တည်ငြိမ်အေးစက်မှုကို အားကျသွားကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အိမ်စိုးမေက လုံးဝမပြုံးဘဲ အိမ်နောက်ဖေးသို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လေတစ်ချက် တိုက်လိုက်သောအခါ မန်ကျည်းရွက်ဝါကလေးများ ဖွဲခနဲ ကြွေလွင့်လာ၏။ အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်တွင် မတ်တတ်ရပ် ကျန်ခဲ့ပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို အားရပါးရ ရှိုက်သွင်းမိသော မင်းခေါင်သည် အိမ်ဘေးကွက်လပ်ဆီမှ ထွက်လာသော ငွေအိမ်ကို သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်မိသည်။

ငွေအိမ် ...။ ငွေအိမ်ကို တကယ့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် မြင်ရလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပေ။ လွန်ခဲ့သည့် ၄နှစ်က ရေနံမြေ သပိတ်တားဖို့ ခေါင်းမာစွာ တက်ကြွနေသော မိန်းကလေး မဟုတ်တော့ပါလား။

ထိုမိန်းကလေးနှင့် ယခုအမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်းဟု မယုံချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဖျင်ကြမ်းလုံချည် ညှိမှိုင်းမှိုင်း၊ ဂိုင်အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်းဖြင့် ဆံထုံးကပိုကရို ပြေကျကာ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဆံပင်ဖျားတင်နေသော အမျိုးသမီးသည် သူ့ကို မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြဟန် မရှိ။ သူကသာ တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ “အစ်ကို .... နေကောင်းတယ်နော်” ”

မငွေအိမ်၏အသံတွင် နာကျင်မှု မပါ။ ဝမ်းသာရွှင်လန်းမှု မပါ။

တွန့်ဆုတ်တွေဝေမှု မပါ။ ရှက်ရွံ့မှုမပါ။ ဘာမျှ မပါ ...။ ဧည့်သည်ကို

ကြိုဆိုသော အိမ်ရှင်၏ နွေးထွေးမှုသာ ပါသည်။

“ “ငွေအိမ် .... မင်း ဒီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ရေချိုးမလား .... မမတင်အေးရော တစ်ခါတည်း
ချိုးလို့ရတယ်နော်။ ကျွန်မ ဘဲဥအိုးကြီးတွေထဲ ရေဆွဲထည့်ထားပြီးသား
ရှိတယ်” ”

စိတ်မချသလိုဖြင့် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော တင်တင်အေးကိုပါ
တစ်လက်စတည်းပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားသည်။

“ “မမရေ .... ကျွန်မ “မောင်မခေါ် ပဲဟင်း” ဆီပြန်ကလေး ချက်လိုက်
ဦးမယ်၊ မမမေ မောင်နဲ့ ယောင်းမကို ရေမိုးချိုးဖို့ ပြပေးလိုက်ပါဦး” ”
ညနေစာ ထမင်းပိုင်းကို နှစ်ခါ ပြင်ရ၏။ ဦးမြသာနှင့် မင်းခေါင်တို့
သားအဖသုံးယောက်ကို တစ်ပိုင်း ပြင်ကျွေးရသည်။ ငွေအိမ်အိမ်မှာ ဖွန်း
ခက်ရင်း မရှိသောအခါ မင်းခေါင်သည် ဟင်းခတ်သည့် ဖွန်းဖြင့်ထမင်း
စားရ၏။

“ “မမတို့ရော .... မစားသေးဘူးလား” ”

“ “နေနေ .... မမပြီးမှ ငွေအိမ်တို့နဲ့ စားမယ်” ”

ညမိုးချုပ် ရေနံဆီမီးအိမ်ထွန်းဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် အိမ်စိုးမေ၏
အနားသို့ အေးအောင် ကပ်လာသည်။ အသက် ၁၅နှစ်အရွယ် အေးအောင်
သည် အိမ်စိုးမေ၏ ဦးခေါင်းထက်ပင် မြင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ “မြင်းဇောင်းထဲက မြင်းတွေက ဘယ်သူစီးတာလဲ” ”

“ “ငါ စီးတာပေါ့” ”

“ “ဟာ ... မိန်းမက မြင်းစီးတယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် အေးအောင်ကို မာန်ပါပါ မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး နာနာကြည်းကြည်း ပြောပစ်ဖို့ အားယူနေစဉ်မှာပင် ခြံပေါက်ဝ
ဆီမှ လူရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

“ “မမရေ ... ပုစွန်ကြီးတွေ ရခဲ့တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နှိုက်လာ
ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့် လက်တောင်မှ ....” ”

ဟင်္သာ၏စကားသည် အနီးရောက်လာတော တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်
ပြတ်တောက်သွားသည်။ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မြင်လျှင်မြင်ချင်း မနှစ်မြို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။
ပခုံးထိကျော်နေသည့် နီကျင်ကျင် ဆံပင်ကပိုကရို၊ ချွေးစားနေသည့်
ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီလက်ရှည် ပွပွကြီးနှင့် နှစ်နံစပ် ပုဆိုးတိုတိုကို ခါးပုံစကြီး
ကြီးထုတ်လျက် ဝတ်ထားသော ဟင်္သာအား အေးအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်
ကြည့်လိုက်၏။ ဟင်္သာလက်ထဲမှ ဆွဲမြှောက်ပြထားသော နှုတ်ခမ်းမွှေး

တွေ စုချည်ခံရသည့် ကျောက်ပုစွန်ကြီး လေးငါးကောင်၏ ခြေထောက်
တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တော့ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်
လေသည်။

သူများတွေဟိုပြေးသည်ပြေး အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်
နေချိန်မှာ ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့ကို ခေါင်းလိမ်းဆီဖြင့် အကြောသားပြီးလိမ်းထား

သည့် မျက်နှာအထက်စီးပုံစံနှင့်ကောင်ကို ဟင်္သာ ကြည့်မရ။ ဘယ်က
ကောင်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မမအိမ်စိုးမေအနားမှာ ဒီလောက်ကပ်နေတာလဲ။
သက္ကလပ်ဘောင်းဘီရှည် ခပ်ပွပွကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစတိုင်နှင့် ဝတ်ထားပြီး
ဘောင်းဘီအိတ် တစ်ဖက်တစ်ချက်ထဲသို့ လက်တွေ ထိုးထည့်ကာ သူ့အား
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသောအခါ လက်ထဲက ပုစွန်နှုတ်
သီး ချွန်တွေနှင့် မျက်နှာကို ဆောင့်ထိုးပစ်လိုက်ချင်၏။
ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖြစ်ပေါ်
သွားသော အမုန်းပမာဏကို ဘေးက အကဲခတ်မြင်နေရသော အိမ်စိုးမေ
သည် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ “ဟင်္သာ ... သူက ဖေဖေရဲ့ သားလေ” ”

ဟင်္သာက တော်တော်စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

“ “ဪ ... သိပြီ၊ အေးအောင်ဆိုတာ ...” ”

“ “ဟုတ်တယ်” ”

“ “ဗျူရီကရက်လေးပေါ့နော်” ”

“ “ဘာကွ ....” ”

အေးအောင်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည့် ဟင်္သာ၏ ပခုံးကို
လက်မြန်စွာပင် ဖျတ်ခနဲဆွဲဆုပ်လိုက်သည်။ ဟင်္သာမျက်နှာမှာ မထိတထိ
အပြုံးနှင့် ..။

“ “ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါ ငါပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။ မမအိမ်စိုးမေက

မင်းအတွက် နာမည်ပေးထားတာ ... မယုံရင် မေးကြည့်” ”

အေးအောင်က တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ အကျီစကို လွှတ်ပေးလိုက်
သည်။ အိမ်စိုးမေကိုတော့ ငယ်ကြောက်မို့ သူ ဘာမှ မမေးပေ။ စေ့စောင်း
စောင်း တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိမ်ပိုင်းထဲသို့ ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်သည်။
သည်လိုဆိုတော့ အိမ်စိုးမေ သူ့အတွက် အနည်းငယ် ပူပန်သွား၏။

“ “အေးအောင် ..... ဘယ်လဲ” ”

အေးအောင်က မဖြေပေ။

“ “အေးအောင် .... ရွာထဲမှာ ဂျပန်တွေ ရှိတယ်နော်၊ မင်းပုံစံက အင်
လိပ်စတိုင်နဲ့၊ တော်ကြာ ... အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဆိုပြီး အဖမ်းခံနေရဦးမယ်” ”
ထိုအခါ အေးအောင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

“ “ဟိုတစ်နေ့က ... ဓားပြတိုက်တဲ့ ကြံရာပါ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်
တဲမှာ လူနှစ်ယောက် အဖမ်းခံရတယ်” ”

အေးအောင် အိမ်စိုးမေဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ ကြယ်ရောင် မသဲမကွဲ
နေအရောင်မရှိတော့သည့်အချိန် ဖြစ်ပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးအိမ်၏
အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့ဖြင့် အေးအောင် အနည်းငယ်လန့်သွားသည်ကို သိ
လိုက်ရသည်။

“ “အဲဒီ လူနှစ်ယောက်ကို ထုပ်တန်းမှာ ဇောက်ထိုးဆွဲပြီး ရိုက်စစ်တာ၊
တကယ်ဓားပြတိုက်တဲ့လူတွေက တခြား၊ သူတို့က တခြား” ”
သူတို့အသံကို မသဲမကွဲ ကြားသည့် တင်တင်အေးက အပြေးအလွှား

ထွက်လာသည်။

“ “အမယ်လေး သား ... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အစ်ကိုရေ ... အစ်ကို၊
သားကို ခေါ်ပါဦး” ”

အေးအောင်အား မြင်းစီးသင်ပေးရသည့်အချိန်တွင် အိမ်စိုးမေနှင့်
ဖေဖေ တော်တော်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ဤအိမ်မှာ မြင်းကို ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်သူဟူ၍ အိမ်စိုးမေတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ရာမှ ယခု ဖေဖေကပါ အဖော်
ဖြစ်လာသည်။ မေမေမငွေအိမ်၏ မြေတလင်းကြီးမှာ မြောင်းပေါင်အထိ
အကျယ်ကြီးဖြစ်ရာ ညိုမအတွက် မြူးတူးစွာ ခုန်ပေါက်ကစားရန် ကစား
ကွင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ကြီးကြီးမေနှင့် မေမေက သူတို့တလင်းပြင်
ချောမွတ်နေတာလေး၊ မြင်းခွာရာဖြင့် ပျက်စီးမှာစိုး၍ ရင်တမမဖြစ်နေစဉ်
ဖေဖေနှင့် အိမ်က တဟားဟား ရယ်မော ပျော်ရွှင်ခဲ့လေသည်။ သမီးနှင့်
အဖေ မြင်းစီးပြိုင်တော့ အဖေက နိုင်သည်။

မင်းခေါင်သည် အိုင်စီအက်စ်သင်တန်းမှာ မြင်းစီး စာမေးပွဲကို
အထက်တန်းမှ အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း အခွင့်ရတုန်း အများရှေ့မှာ
ကြွားလိုက်၏။ အေးအောင်က လေတစ်ချက်ချွန်ကာ အားကျသွားသည်။
မင်းခေါင်သည် ဇက်ကြိုးလွှတ်၊ ခြေနင်းကွင်းလွှတ်၊ လေးဘက် ကဆုန်ကို
နိုင်နင်းစွာ စီးနိုင်သည်။

“ “သမီးရဲ့မြင်းကို တန်းကျော်ခုန်ဖို့ ဖေဖေ သင်ပေးရဦးမယ်” ”

မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရယ်မောနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ

စပါးနယ်ရင်း ဟင်္သာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ဟင်္သာ၏ မျက်လုံးမှ

မနာလိုစိတ်များကို လူကြီးပီပီ မင်းခေါင် ရိပ်မိသည်။

“ “ဒီကလေးက သမီးတို့အိမ်မှာနေတာ ကြာပြီလား” ”

“ “မကြာသေးပါဘူး ဖေဖေ၊ တစ်လ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်” ”

ဟင်္သာရှိရာ တစ်ချက် သိသိသာသာ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် သမီးကို

သတိပေးလိုက်၏။

“ “သူ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး” ”

“ “ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ” ”

“ “သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး” ”

အိမ်စိုးမေ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ ဒီလောက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်

တဲ့ မျက်လုံးတွေ .....။

“ “သူက သမီးကို သိပ်ကိုးကွယ်လွန်းတယ်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့၊

ဦးစားပေးလွန်းတယ်၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ .....”

“ “တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ” ”

သူ မဖြေတော့ပါ။ အိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်

ဟင်္သာက အိမ်စိုးကို ရတနာတစ်ခုကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသလို တန်ဖိုးထား

နေတာပဲ ဥစ္စာ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ...၊ အိမ်စိုးမေသည် ဖေဖေ၏ တစ်ချိန်ချိန်

မှာ ဟူသောစကားကို မကျေနပ်ပေ။

“ “ကဲကဲ ... မြင်းနဲ့ဆော့နေတဲ့ သားအဖေတစ်တွေ ...ပဲပြုတ်ကလေး

စားရအောင် ခြံပိုင်းထဲကို ပြန်ခဲ့ပါ။ ဟင်္သာရော ဝင်ခဲ့ဦး သား” ”

ကြီးကြီးမေက လှမ်းခေါ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းမှာ အဓိကစကားပြောသူမှာ အိမ်စိုးမေနှင့်
ဖေဖေသာ ဖြစ်၏။ အိမ်တို့ ဆွေးနွေးကြသည့် နိုင်ငံရေးကို ဘာလည်း
သိပ်စိတ်မဝင်စား၊ ဟင်္သာနှင့် အေးအောင်လည်း စိတ်မဝင်စားပေ။

“ “ဟုတ်တယ်၊ တချို့အရေးပိုင်တွေက အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့အတူ အိန္ဒိယကို
လိုက်သွားတယ်လို့ကြားတော့ ဖေဖေအတွက် အိမ် စိုးရိမ်သွားတာ၊ ဖေဖေ
ပါလိုက်သွားမလားလို့” ”

မင်းခေါင် ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ပြန်ချပြီး သမီးအား စူးစိုက်စွာကြည့်
လိုက်သည်။

“ “တချို့လို့လဲ မပြောပါနဲ့ သမီးရယ် ... တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ
ပါ။ ဖေဖေကိုလဲဖွတ်ခေါ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်
ဗမာနိုင်ငံကြီး စစ်မီးလောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေ ကိုယ်လွတ်မရုန်းချင်ပါ
ဘူး။ ဒီမှာပဲ နေမယ်၊ သေရင်လဲ ဒီမှာပဲ သေမယ်” ”

အိမ်စိုးမေ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖေဖေအပေါ် လေးစားသွားသည်။

“ “ဂျပန်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက လူတွေကို ဘယ်လိုသ
ဘောထားမလဲ မသိဘူးနော် ဖေဖေ” ”

“ “အင်း ... မီးစင်ကြည့်ပြီး ကရတော့မှာပေါ့လေ။ သူတို့ သတ်ပစ်
မယ်တော့ မထင်ပါဘူး” ”

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီးနောက် ဖေဖေက သက်ပြင်းတစ်

ချက် ချလိုက်သည်။

“ ဒီ ဗိုလ်တေဇဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဘာကြောင့်များ ဂျပန်လူရိုင်း
တွေကို သွားခေါ်ခဲ့သလဲ မသိဘူး။ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ ကျွန်ုပ်ရောကနေ
အခုအတိုင်းဆို လူရိုင်းတွေရဲ့ ကျွန်ုပ်ရောတော့မယ်။ မှားလိုက်တာ ”

“ “သူတို့က လွတ်လပ်ရေးပေးမှာဆို ... ဖေဖေ ” ”

အေးအောင်က တစ်ချက်ဝင်မေး၏။

“ “ပြောတာပဲ၊ မြေအုတ်တစ်ချပ်အစား ရွှေအုတ်တစ်ချက်နဲ့ အစားထိုး
ပေးမယ် .... တဲ့။ အလကားပါ .... ဂျပန် ဒီကိုဝင်ဖို့ချန်နေတာ ကြာကြာ
လှပြီ၊ လိုချင်လို့ လုယူတာ၊ ပေးချင်လို့ လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အင်း ....
ဗမာပြည်ကြီးတော့ ဒုက္ခပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြာကြာ မအုပ်နိုင်ပါဘူး
သား၊ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်လာမှာပါ။ နောက်သုံးနှစ်ကြာရင် သူတို့ပြန်လာ
မယ် .... တဲ့ ” ”

ဖေဖေလေသံသည် အင်္ဂလိပ်ကို အထင်ကြီးသည့် ဗျူရိုကရက်လေ
သံ အစစ်ဖြစ်သည်။

“ “အင်္ဂလိပ်တွေ မဝင်ခင်မှာ ဂျပန်တွေ ပြန်ထွက်မှာပါ ဖေဖေ ” ”

အိမ်စိုးမေစကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“ “ဘာလို့ ပြန်ထွက်ရမှာလဲ ” ”

ခင်မင်း ဝင်မေးသည်။

“ “အို ... တိုက်ထုတ်ပစ်မယ့်လူတွေ ရှိလို့ပေါ့” ”

“ “ဘယ်သူတွေလဲ” ”

မငွေအိမ်က ဝင်မေးမိသည်။ သမီးက အတိအကျ မဖြေပေ။

“ “ဘယ်သူလဲဆိုတော့ လူငယ်တွေပဲပေါ့။ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ လူငယ်တွေပေါ့။ အင်္ဂလိပ်က ထောင်ချထားပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေ လုပ်တယ်၊ စစ်တမ်းတွေ စာစောင်တွေ ရေးတယ်၊ ထောင်အပြင်ရောက်တဲ့လူတွေက ဖြန့်ပေးတယ်၊ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်မှုနဲ့စည်းရုံးပြီး လူငယ်တွေကို သဘောတရားရေးရာတွေ သင်ပေးတယ်။ ဂျပန်တွေ ဒီမဂင်ခင်ကတည်းက ဂျပန်ဟာ နံပတ် (၁)ရန်သူ၊ အင်္ဂလိပ်က နံပတ် (၂)ရန်သူဆိုတာ သမီးတို့အားလုံး သိပြီးသား” ”

“ “သမီးတို့ .... ဟုတ်လား” ”

မင်းခေါင်သည် အိမ်စိုးမေ၏ တက်ကြွသော မျက်နှာကို တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်မိသည်။ သမီးကို ကလေးသာသာအရွယ်၊ အပြစ်ကင်းစင်စွာ အပူအပင်ကင်းမဲ့သည့်အရွယ်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ အသက် ၁၇နှစ်တုန်းက သူသည် ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အောင်ခါစ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ဖို့ ရိုးကုမ္ပဏီက ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ယခု ၁၇နှစ်အရွယ် သမီးသည် ယခုမှ ဝင်လာသော ဂျပန်ကို တော်လှန်မည်ဟု ရဲတင်းစွာ စိန်ခေါ်နေပြီကော။

“ “ဗေဗေတို့နဲ့ သမီးတို့နဲ့ အရင်တုန်းက ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ဂျပန်ရဲ့ ရန်သူအချင်းချင်းမို့ မဟာမိတ်ဖြစ်သွားပြီနော်” ”

သမီး၏ ကလေးဆန်သောအပြုံးကလေး ပေါ်လာပြီး ရယ်မောလိုက်

သောအခါ မင်းခေါင် စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်လိုက်၏။

“ “သမီး ... ဒီစကားတွေ သမီး ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့နော်၊ သမီး ....

ဂျပန်သူလျှို့ဝှက်တဲ့စာအုပ် ဖတ်ဖူးလိုက်လား ””

“ “ဖတ်ဖူးပါတယ်ဇေဇေ၊ ဒါတင်မကဘူး ... ကမ္ဘာ့ရန်သူဆိုတဲ့စာအုပ်

လဲဖတ်ဖူးပါတယ်၊ စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖြစ်ရင်တောင်မှ ဖက်ဆစ်တွေ၊ နာဇီ

တွေ မကောင်းဘူးဆိုတာတော့ သိကြပါတယ်။ အခုတော့

လက်တွေ့ပေါ့” ”

မငွေအိမ်နှင့် ခင်မင်းမေသည် မင်းခေါင်အား အားကိုးတကြီး လှမ်း

ကြည့်ကြသည်။ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ သမီးကတော့ အင်္ဂလိပ်ရဲ့သူပုန်

လို့ ထင်ထားရာက ဂျပန်သူပုန် ဖြစ်ပါပြီရောလား။

ဟင်္သာနှင့် အေးအောင်၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှစ်မြို့မှု

သည် အိမ်စိုးမေကြောင့် ပဋိပက္ခဖြစ်သွားရသည်။

အေးအောင်သည် ဘိုကေ တသသနှင့် စတိုင်ကျကျ ဘောင်းဘီကို

မချွတ်တမ်းဝတ်သည့် ရှည်မျောမျော လူပျော့လေးဟု အိမ်စိုးမေက အကဲ

မရသည်မှာ ကြာပြီ။ မိသားစုစကားရိုင်းများတွင် ဟင်္သာအား တံငါသည်၊

ကူးတို့သမား ... စသည်ဖြင့် သုံးနှုန်းကာ နာမည်ဘယ်တော့မှ ထည့်၍

စကားမပြောသောကြောင့် လူတန်းစားဉာဉ် အပြည့်ရှိသူဟု စိတ်အချဉ်

ပေါက်နေသည်မှာလည်း ကြာပြီ။ အိမ်စိုးမေက မြင်းစီးသင်ပေးချင်သော်

လည်း ဟင်္သာက တစ်ခါမှ မတောင်းဆိုဖူးဘဲ အေးအောင်ကသာ တောင်း

ဆိုတတ်သဖြင့် ညှိမကို အသားကျစီးတတ်နေကာ ဟန်ရေးပြလှသည်ကို
ကြည့်မရသည်မှာလည်း ကြာပြီ။

ထိုနေ့ညနေ မန်ကျည်းပင်အောက် တလင်းပြင်မှာ အိမ်စိုးမေစာထိုင်
ဖတ်နေခဲ့၏။ ဟင်္သာက ခြံထောင့်တစ်နေရာမှာ မြက်စိုများနှင့် ကောက်ရိုး
များကို ရော၍ စဉ်းနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းဇောင်းထဲမှ အေးအောင်
က ဟန်ပါဝါထွက်လာလေသည်။ သူ့ပုံစံက ငါတတ်တယ် ငါတော်တယ်
ဟူသော မျက်နှာထားကလေး။ ထိုမျက်နှာထားကလေးကို ချဉ်တင်တင်ရှိ
သည်နှင့် စနောက်ချင်သွားကာ အေးအောင် မိမိရှေ့ ဖြတ်လျှောက်ချိန်ကျ
မှ အမှတ်တမဲ့လိုလိုနှင့် ခြေထောက်ကို တလင်းပြင်တွင် ဆန့်ပစ်လိုက်၏
မမျှော်လင့်ဘဲခြေထိုးခံလိုက်သလိုဖြစ်ကာ အေးအောင်သည် တလင်း
ပြင်ပေါ်သို့ ဗိုင်းခနဲ လေးဘက်ထောက် လဲကျသွားသည်။

“ “အယ် ... မောင်လေး၊ မမြင်လို့နော် မမြင်လို့” ”

အိမ်စိုးမေ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးလိုက်ချိန်တွင် ခြံထောင့်က ဟင်္သာ
သည် အိမ်စိုးမေ၏ အမူအရာကို အစအဆုံးမြင်လိုက်သဖြင့် တဟားဟား
ရယ်ကာ ကျေနပ်သွား၏။ အိမ်စိုးမေ တမင်လုပ်မှန်း သိသော်လည်း
စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ရယ်မောရအခက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ခဏတွေနေစဉ်
ဟင်္သာ၏ အောက်ကလိအာသံဖြင့် ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
အေးအောင်သည် ပြုန်းခနဲ သွေးဆူသွားသည်။ ရွယ်တူယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်၏ ရှေ့မှာ အရှက်ခွဲခံရလေခြင်းဟု စိတ်တိုသွားရာက အစ်မ

အတွက် ဒေါသကို ဟင်္သာဘက်သို့ အကုန်စုပုံ လွှဲချလိုက်၏။

“ “ဟေ့ကောင် .... ဘာရယ်တာလဲ” ”

အသံသည် နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီး လူကအရင် လျင်မြန်စွာ ဟင်္သာထံ
ရောက်သွား၏။ ဟင်္သာက နွားစာစဉ်းသည့်ဓားကို လက်မလွှတ်ဘဲ ကိုင်
ထားရာမှ ထရပ်ကာ မထိတထီ ပြုံးသည်။

“ “မင်း လဲကျသွားတာကို ရယ်တာလေကွာ၊ ရယ်စရာ မကောင်းဘူး
လား” ”

ဟင်္သာလက်ထဲက ဓားကို သတိမထားမိတာလား၊ မကြောက်နိုင်တာ
လား မသိ။ အေးအောင်သည် ဟင်္သာကို ခုန်အုပ်ကာ ဝင်လုံးလိုက်လေ
သည်။ ဟင်္သာသည် အေးအောင်၏ ကိုယ်လုံးကို ဖမ်းဆွဲချုပ်ကိုင်လျက်
လည်ပင်းကို ဓားနှင့်ထိကပ်ကာ ရွယ်ထားလိုက်သည်။

“ “မလှုပ်နဲ့နော် ... လည်ပင်းပြတ်သွားမယ်” ”

“ “ဟင်္သာ ... နင့်လက်ထဲက ဓားကြီးကို အခုချလိုက်စမ်း” ”

အိမ်စိုးမေ အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟစ်တော့ အိမ်ထဲက လူကြီးတွေ
ပြေးထွက်လာကြသည်။ သို့သော် ကြောင်အကာ ရှေ့သို့ မတိုးရဲဘဲ တုန်
လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။ အိမ်စိုးမေက သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ကပ်
သွားသည်။

“ “မမ .... မမရဲ့ လုပ်ပါဦး” ”

အေးအောင်က သနားစဖွယ် အကူအညီတောင်းလေသည်။

“ “ဟင်္သာ ... နင့်လက်ထဲက ဓားကို ချလိုက်လို့ ငါပြောနေတယ်” ”

ဟင်္သာသည် လက်ထဲကဓားကို ဝေးဝေးသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး အေး
အောင်၏ ကိုယ်ကို ချုပ်နှောင်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်သည်။အေးအောင်

၏ လည်ပင်းအရေပြားဆီတွင် ဓားခြစ်ရာသေးသေးကလေးမှ သွေးများ
စိမ့်ကျလာစဉ်မှာပင် အေးအောင်သည် ဒူးတွေညွတ်ခွေကျသွား၏။
မင်းခေါင်သည် လွှားခနဲအနီးသို့ ရောက်လာကာ သားကိုပွေ့ယူလိုက်
၏။ တင်တင်အေးက ငိုကြွေးချက်မ တုန်လှုပ်စွာ သားကိုဝင်ပွေ့လိုက်သည့်
အခါ မင်းခေါင်သည် ပုန်းခနဲ ထကာ ဟင်္သာဆီသို့ ခြေနှစ်လှမ်းဖြင့်
ရောက်သွားသည်။ ဟင်္သာသည် ဒေါသပြေသွားပြီးဖြစ်၍ မိမိရှေ့သို့
ရောက်လာသော လူကြီးကို ရှောင်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“ “မင်း .... မင်း .. ငါ့သားကို သတ်မလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ”

ပြောပြောဆိုဆို ဟင်္သာ၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုး
လိုက်လေသည်။ ဟင်္သာသည် နောက်ဘက်က နွားစာကောက်ရိုးပုံပေါ်
နောက်ပြန် လန်ကျသွားသည်။ မိသားစုအားလုံး အေးအောင်အနီးမှာ ပိုင်း
နေကြချိန်တွင် အိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ထို
အကြည့်ကို ဟင်္သာသိသည်။ စွပ်စွဲလိုသောအကြည့် ... ဒေါသထွက်သော
အကြည့် ... အံ့သြသောအကြည့် ...။ ဟင်္သာသည် ဝမ်းနည်းသွားကာ လဲ
နေရာမှ ခပ်သွက်သွက် လူးလဲထလိုက်၏။ ထို့နောက် ခြံဝန်းအပြင်သို့
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ဤအိမ်တွင် မိမိသည် သွေးမတော် သားမစပ် သူစိမ်း
သက်သက်သာ ဖြစ်လေသည်။

“ “ဒါ လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ လူသတ်ရန် ကြံစည်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုရ
တယ်” ”

သားကို ထိခံရသည့် အရေးပိုင်မင်းသည် အသက် ၁၅နှစ်အရွယ်
ကလေးတစ်ယောက်က သား၏လည်ပင်းကို ဓားနှင့် ဖြတ်တော့မည်မြင်
ကွင်းအား ယခုတိုင် မယုံကြည်နိုင်စွာ တုန်လှုပ်ဆဲ၊ ဒေါသဖြစ်ဆဲ။
ဟင်္သာကို မွေးစားမိသော မငွေအိမ်နှင့် အိမ်စိုးမေသည် အရေးပိုင်
မင်း၏ ခန့်မှု၊ သရော်မှုကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည်။

“ “ဘယ်က အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မှန်း မသိ၊ သူခိုးလား ဓားပြလား
မသိ၊ လူသတ်ဖူးသလား မသိ၊ ငွေအိမ်ရယ် ... မင်းတို့ မကြောက်ဘူး
လားဟင်။ ကိုယ့်မှာလဲ သမီးပျိုကလေးနဲ့၊ မင်း ဒီကောင်ကို ဒီမှာဆက်
ထားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်ခေါ်သွားမယ်” ”

“ “ဟင့်အင်း .... အိမ် မေမေနဲ့ပဲ နေမယ်” ”

“ “ဒါဖြင့်ရင် .... ””

ညမျိုးချုပ်မှ ဟင်္သာပြန်လာသည့်အခါ အိမ်စိုးမေသည် ခါတိုင်းလို
ထမင်းခူးကျွေးဖို့ စိတ်မရဲသဖြင့် ရှောင်နေသည်။ ဟင်္သာကိုယ်တိုင်ကို
ကြောက်သွားတာလား၊ ဖေဖေ မျက်လုံးကိုကြောက်တာလားတော့ မိမိဘာ
သာ မသိနိုင်။ မေမေ ရက်ကန်း ရက်နိုင်ရန် တညင်းလုံးနှင့် ချာနှင့် ချည်

ချရန် ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

ထိုညက လသာသည်။

မိမိအရှေ့မှာ အရိပ်တစ်ခု ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရစဉ်မှာပင် ဒါ

ဟင်္သာပဲဟု အိမ်စိုးမေ သိ၏။

“ “မမ ...” ”

အိမ်စိုးမေ မော့မကြည့်ပါ။

“ “ကျွန်တော် သူ့ကို ခြောက်လှန့် ရုံသက်သက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို
နာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ လုံးမရှိခဲ့ပါဘူး။ ယုံပါ မမရယ်” ”

ဟင်္သာ၏အသံမှာ တိုးတိတ်လွန်းသဖြင့် မနည်း နားစိုက်ထောင်ရ၏

“ “ကျွန်တော့်မှာ အန္တရာယ်ကို ပြုန်းခနဲ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် စဉ်းစားချိန်
မရခင် အမှတ်မထင် ကာကွယ်မိတဲ့အဖြစ်တွေက ခဏခဏဖြစ်လွန်းတော့
အကျင့်ပါသွားလို့ သူ့ကို ဓားနဲ့ ရွယ်မိတာပါ” ”

အိမ်စိုးမေ၏အနားမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် အက်ကွဲသော အသံတိုး
တိုးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောနေသော်လည်း အိမ်စိုးမေ မော့မကြည့်။

“ “သူ့ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့” ”

“ “မင်းကို ဖေဖေ တော်တော် ဒေါသထွက်နေတယ်” ”

သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ စကားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ဟင်္သာ ငြိမ်
သက်သွား၏။

“ “မင်းကို ဖမ်းမလို့ ...တဲ့” ”

ဟင်္သာ တိုးတိတ်စွာ ရယ်သည်။

“ “မင်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့ ဟင်္သာ” ”

ရယ်သံသည် ချက်ချင်း ပြတ်တောက်သွားလေသည်။

အိမ်စိုးမေ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ စူးစိုက်စွာ အကဲခတ်သောသူ.

မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ ခါးပိုက်ထဲက မြေပွေးတစ်ကောင်၏

မျက်လုံးတွေပဲလား၊ လှောင်ချိုင့်ထဲကယုန်ကလေးတစ်ကောင်၏ မျက်လုံး

တွေပဲလား ..... မသိ။ အိမ်စိုးမေ မသိပါ။

သူ ရုတ်တရက် မျက်လွှာချကာ အနီးမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်စိုးမေ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့ကို

မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ့အိတ်ကလေးကိုလည်း မတွေ့ရ။ သူ့လက်ရာ ခြေရာ

များလည်း ဘာအစအနမှ မကျန်ခဲ့။

ကောင်လေးသည် အိမ်စိုးမေ၏ အရိပ်အောက်မှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာ

သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၅)

မိုးသက်လေ ဖွဲဖွဲကလေး ရွာလာသောအခါ အိမ်ရှေ့ကြိုးတန်းမှ

လှန်းထားသော အဝတ်ခြောက်များကို ရုပ်သိမ်းရန် အိမ်စိုးမေ လှေကားမှ

အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ အနောက်တောင်အရပ်မှ မိုးသားများ မည်းမှောင်
လျက်ရှိသည်။ ဖေဖေလုံချည်ကို လက်ဖြင့်ထိလိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့ဆီမှ
စစ်ဖိနပ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျပန်စစ်ဖိနပ်ခွာသံများကို အိမ်စိုးမေ
ရင်းနှီးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ အိမ်စိုးမေသည် ထိတ်ခနဲ ရင်တုန်သွားသည်။
ခြံစည်းရိုး ရှားစောင်းပင်များ၏တစ်ဖက်တွင် ဂျပန်စစ်သား နှစ်
ယောက်နှင့် ဗမာလူငယ်တစ်ယောက် ...။

“ “ဒီအိမ်မှာ ဦးမင်းခေါင် ရှိသလား” ”

အိမ်စိုးမေသည် ဂျပန်နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တကယ်ရင်ဆိုင်ရ
တော့ ကြောင်အ တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်။

“ “ရှိတယ် ....” ”

ဖေဖေအသံနှင့်အတူ အိမ်စိုးမေ၏ နောက်ဘက်မှာ ဖေဖေရောက်လာ
သည်။ အိမ်စိုးမေအား သူ့နောက်ဘက်သို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ဖေဖေရှေ့သို့
လျှောက်သွားလေသည်။

“ “ကျုပ်ပဲ ....” ”

မြန်မာလူငယ်က ဂျပန်စစ်သားအားတစ်ခုခုပြောလိုက်တော့ စစ်သား
က ဖေဖေအား စာအိတ်တစ်အိတ် ထုတ်ပေး၏။ ဖေဖေက ဖွင့်ဖတ်သည်။
ဂျပန်စစ်သားက ဗမာလူငယ်အား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဂျပန်လိုပြောသော
အခါ လူငယ်က ဖေဖေအား မြန်မာလို ပြန်ပြောပြ၏။

“ “အခု လိုက်ခဲ့ပါ .... တဲ့” ”

အိမ်စိုးမေ နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ အိမ်စိုးမေ
မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဓားသိုင်းကျင့်ရင်းဆောင်ထားသော ဘိုးဘိုး၏
ဓားရှည်ရှိသည်။ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်မှာ သေနတ်တစ်လက်မှ ပါတာ
မမြင်မိ။ အင်္ကျီပွရောင်းရောင်းထဲမှ ပုက်ထားလေမလား။

“ “ခနစောင့်၊ ခရီးဆောင်အိတ် ပြင်လိုက်ဦးမယ်” ”

ဖေဖေ အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သည်။

“ “ဖေဖေ ....” ”

အေးအောင်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဖေဖေအနား တိုးကပ်သွား၏။

“ “စိတ်ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေကို အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ ဂျပန်အုပ်ချုပ်
ရေးဌာနက လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ စာပါ။ ဖေဖေ အခုချက်ချင်း လိုက်သွား
မယ်၊ နေသားကျတဲ့အခါ သားတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ် ...ဟုတ်လား” ”

“ “ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်” ”

အိမ်စိုးမေက ဖေဖေအမူအရာကို မသင်္ကာပေ။ ဖေဖေက ပြုံးရယ်ပြီး
လက်ထဲက စာရွက်ကို ပေးဖတ်သည်။

“ “တကယ်ပါ၊ ရော့ ... သမီး ဖတ်ကြည့်လေ” ”

စာအိတ်ပေါ်မှာ ဂျပန်စာတွေဖြစ်သော်လည်း အထဲက စာရွက်ပေါ်
မှာ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်။

“ “ဦးမင်းခေါင် ချက်ချင်း သတင်းပို့ရန် ... ရန်ကုန်တွင် ဒေါက်တာ
ဘမော်ကို သွားတွေ့ရန်၊ မကြာစေနှင့် .... အမိန့်” ”

အိတ်ကိုဆွဲ၍ ဖေဖေထွက်လာသောအခါ ဖေဖေဇနီးက မျက်ရည်စမ်း
စမ်းနှင့် မျက်နှာမကောင်းပေ။ ဖေဖေအား သံကိုင်းမော်တော်ဆိပ်သို့ လိုက်
ပို့ရန် အိမ်စိုးမေ မြင်းလှည်းဆင်တော့ ဖေဖေက တားမြစ်သည်။

“ “သမီး လိုက်မပို့နဲ့၊ မပို့ရဘူး။ ဈေးနားက မြင်းလှည်း တစ်စီးကို
ခေါ်သွားမယ်၊ သမီး ... နားလည်ပါတယ်နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့” ”

ဖေဖေသည် သူ့အား အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ရန် ဟန်ပြင်သော
အေးအောင်နှင့် ဒေါ်တင်တင်အေးအား ဂရုစိုက်ဘဲ အိမ်စိုးမေအနီးသို့
ကပ်လာသည်။

“ “သမီးလေး ....” ”

ဖေဖေမျက်လုံးမှ စိုးရိမ်သောကများသည် ဖေဖေကိုယ်တိုင်အတွက်
မဟုတ်၊ သမီးအတွက် သက်သက်ဖြစ်သည်ဟု အိမ်စိုးမေ နားလည်၏။

“ “အရာရာကို သတိနဲ့လုပ်ပါသမီး၊ လျှို့ဝှက်ပုဂံပုဂံနေပါ ...၊ ဖေဖေ
သမီးကို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့၊ သမီး လိမ္မော်ပါတယ်နော်၊ တစ်ခုခုအရေးရှိရင်
ဖေဖေဆီ ဆက်သွယ်ပါ၊ ဘာကိစ္စမဆို ... နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ” ”

ဖေဖေက အိမ်စိုးမေတစ်ယောက်တည်းကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီး စိတ်
မချသည့် အကြည့်များဖြင့် ထွက်ခွာလေသည်။
ဂျပန်ခေတ်တွင် မြို့ရွာများ ငြိမ်းချမ်းအောင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ပြန်

လည်ဖွဲ့စည်းပြီးသောအခါ ကုန်းစောင်းတွင်ရှိသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ
တစ်စုချင်း တစ်စုချင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ တစ်ရွာလုံးသည်
ယခင်က လူဦးရေအတိုင်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွား၏။
အားလုံးသည် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ပုံမှန်ပြန်လုပ်ကြပြီ။ ဘီအိုင်အေ
တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း လက်ပတ်တံဆိပ် ထင်ထင်ရှားရှား ပတ်ခွင့်ရကြပြီ။
အေးအောင်တို့သားအမိနှင့် ဦးမြသာလည်း ကုန်းစောင်းမှ ပြန်လည်ထွက်
ခွာသွားကြပြီ။ ဦးမြသာက သူ၏ ရေနံတွင်းများရှိရာ ရေနံမြေသို့။ အေး
အောင်တို့သားအမိက ကိုမင်းခေါင် ခရိုင်ဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
ရာ သရက်မြို့သို့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ငွေအိမ်တို့သားအမိနှင့် ခင်မင်းမေ
ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

ငြိမ်းချမ်းသယောင် ထင်ရသည့်ကာလသည် ခဏလေးသာ ကြာ၏။
ထိုခဏလေးမှာ အိမ်စိုးမေတို့လူငယ်အဖွဲ့သည် ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း
တက်ကြသည်။ ကုန်းစောင်းဈေး၏ အနောက်မြောက်ထောင့်ရှိ တို့ဗမာ
အစည်းအရုံး စာကြည့်တိုက်နေရာတွင် သင်ရသည်။
မြောင်းပေါင်အနီးရှိဗိုလ်ကြီးမှာ စစ်သူနာပြုသင်တန်းဖွင့်ပေးသည်
ကိုတော့ အိမ်စိုးမေ ကျေနပ်သည်။ လက်ရက်ဖျင်စများကို ပတ်တီး အဖြစ်
အသုံးပြုပြီး သူနာပြုစောင့်ရှောက်နည်း၊ သယ်ဆောင်နည်းတို့ကို စနစ်တ
ကျ သင်ပေး၏။ မင်းဘူးမှလာသော ခရိုင်ဝန် ဦးချမ်းသာကိုယ်တိုင် ဤ
သင်တန်းကို ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့လေသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်း လွန်သောအခါ ကုန်းစောင်းရွာတွင်းရှိ အိမ်
တိုင်း အိမ်တိုင်းတွင် ငှက်ရိုကျင်းများ တူးရမည်ဟု အမိန့်ပေးလာသည်။
အင်္ဂလိပ်လေထီးတပ်သားများ ဗမာပြည်တွင်းသို့ မကြာခဏ ဆင်းသက်
ကာ အင်္ဂလိပ်ပေါင်ငွေစက္ကူများနှင့် ရေဒီယိုအသံဖမ်းစက်၊ ဆက်သွယ်ရေး
စက်များလာချသည်ကို အဖွဲ့သားအချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်း
ပေး ကျေနပ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်ပြန်လာတော့မည်ဟုသေချာ
နေပြီ။ ဘီအိုင်အေတပ်မှ လက်နက်များကို ဂျပန်က ပြန်သိမ်းခဲ့စဉ်က
တိုက်ရာပါ လက်နက်တချို့ကို သိမ်းပုဂံချန်လုပ်ထားခဲ့ပြီး ကိုင်ထား
သည့်လက်နက်တို့ကိုသာ ပြန်အပ်ကြသည်။ ထိုလက်နက်များသည် ရွာ
သစ်ရပ်ကွက်က လုံခြုံစိတ်ချရသော အိမ်တစ်အိမ်၊ မည်သူမှမထင်မှတ်
သော အိမ်တစ်အိမ်တွင် လုံခြုံစွာ ရှိနေခဲ့ပြီ။ အားလုံးသည် ဂျပန်ကို ထချ
ရန် ယခုကတည်းက စိတ်စောနေပြီ။

ညနေစောင်းခါစ အချိန်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံ
နှစ်စီး ကုန်းစောင်းရွာပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် မငွေအိမ်သည်
လယ်ကွင်းမှ ရိတ်သိမ်းပြီး စပါးများကို လှည်းဖြင့်သယ်ဆောင်လာချိန်ဖြစ်
သည်။ စက်သံဝေါခနဲ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရချိန်တွင် လေယာဉ်သည် မိမိ
ခေါင်းပေါ် ရောက်နေပြီ။ ထို့နောက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ မီးပွင့်ကာ ဖွာ
ကျသွားပြီး တဒက်ဒက်သေနတ်သံကိုကြားရသည်။မငွေအိမ်သည်ကောက်
လှိုင်းပုံပေါ်မှာ ပုရွှံဝပ်နေပြီး ရင်က တဖတ်ဖတ် တုန်ခါနေသည်။

ငွေအိမ်ဘဝတွင် စက်သေနတ်သံကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်း
ပေတည်း။ မိမိကိုယ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရပါလားဟု စိတ်သက်သာစွာ သိ
လိုက်ရချိန်တွင် နွားနှစ်ကောင်ကို အတင်းကြိမ်တို့၍ မောင်းခွဲလေတော့
သည်။ မြောင်းပေါင်ကြီးတစ်ပိုက်တွင် ပုပျပ်နေအောင် ဝပ်နေကြသော လူ
တစ်စုချင်း တစ်စုချင်းသည် ပြန်ထပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာသို့ အပြေးအ
လွှား ပြန်ကြသည်။ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံကာ လေ
ယာဉ်နှစ်စီးနှင့် စက်သေနတ်သံအကြောင်း ပြောနေကြလေသည်။

“ “ဟယ် ... မန်ကျည်းပင်ထိပ်ဖျားထက် နည်းနည်းပဲ မြင့်တယ်တော်” ”

“ “ကျုပ် မြင်လိုက်ရတယ်၊ လေယာဉ်ပျံမောင်းသမားကို ကျုပ်မြင်
လိုက်ရတယ် ””

အလုအယက် မောကြီး ပန်းကြီးပြောဆိုနေသံများအကြားမှ မငွေအိမ်
အိမ်ဘက်သို့ အပြင်းမောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။

“ “အမယ်လေး၊ မေမေ ... မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” ”

အိမ်စိုးမေသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသော မငွေအိမ်အား လှည်း

ပေါ်မှ တွဲချကာ မျက်ရည်ပိုင်းလည်စွာ ဖက်ပွေ့ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။

“ “ကံကြီးပေလိုလား သမီးရယ် ...၊သမီး အသက်ရှင်လျက်နဲ့မှတွေ့ရ
ပါ့မလားလို့ကွယ်” ”

ထိုအချိန်မှစ၍ အညှီရောင်လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းသည် နေ့စဉ်လိုလိုပင်

ဧရာဝတီမြစ်ရိုးက ရွာစဉ်မြို့စဉ်တစ်လျှောက် ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဖြတ်သန်းပျံ

သွားပြီး တွေ့ရာမြင်ရာကို စက်သေနတ်ဖြင့် ရမ်းသမ်းပစ်သွားကြသည်။
ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလိုက်၊ ပြန်ထွက်လိုက်ဖြင့် အမျိုးသမီးသုံးယောက်
သည် သူရင်းငှားမိသားစုကိုပင် ဆွေမျိုးလုပ်၍နေရလေသည်။
မဟာမိတ်ဗုံးကျဲလေယာဉ်များ၏ ဗုံးဒဏ်နှင့်စစ်သေနတ်ဒဏ်ကြောင့်
ခရီးလမ်းပန်း အဆက်အသွယ်သည် လုံးဝနီးနီး ပြတ်တောက်သွားသည်။
ကုန်ပစ္စည်းများရှားပါးလာသည်။ ဂျပန်ငွေစက္ကူများတန်ဖိုး ဖောင်းပွလာ
သည်။ အဝတ်အထည်နှင့် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ကုန်များ ရှားပါးလာ၏။
အိမ်စိုးမေနှင့်မေမေသည် ကြီးကြီးမေ၏ အဝတ်အစားများကို ခွဲဝေ၍
ဝတ်ရသည်။ နောက်ထပ် အထည်အလိပ် အဝတ်အစားများ မရနိုင်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်စက်သေနတ်သံများအောက်မှာ ဗုံးခို ကျင်းထဲ
အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ပုန်းအောင်းဆဲမှာ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဟင်္သာကို သတိရမိ၏။
ကောင်ကလေးသည် မုန်းမြစ်ကမ်း ကူးတို့အလုပ်ကို မလုပ်တော့ပေ။
သံကိုင်းမှာများ ရှိနေသလား သို့မဟုတ် ...။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကျယ်မှာ လှေ
ပေါ်၌ ခရီးသွားလာနေစဉ် ယခုလို ကျွညီနောင်နှင့် တွေ့ပါက သူဘယ်လို

တိမ်းရှောင်နိုင်မှာလဲ။ စက်သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် ... ဖွ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။
ကံဆိုးရှာသူလေးသည် နောက်ထပ် ကံမဆိုးပါစေနှင့်တော့။
တကယ်တော့ ကံဆိုးသည်က ဟင်္သာမဟုတ်၊ အေးအောင်ဖြစ်သည်။
သည်ကဲ့သို့ ကံကြမ္မာဖန်လာမည်ကို ဘယ်သူမျှ ကြိုတင်မမှန်းဆမိချေ။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ကဆုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။ သရက်မြို့တစ်ခုလုံး
သည် အခါကြီးရက်ကြီးတွင် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ရန် ဘုရား
ကျောင်းများသို့ သွားဖို့ မနက်ကတည်းက ကြည်ကြည်နူးနူးဖြင့် ပြင်ဆင်
နေကြ၏။ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော် ကျင်းပရန် မိန်းကလေးများသည် ရေအိုး
ကိုရွက်လျက် ဗောဓိညောင်ပင်သို့ စီတန်းလှည့်လှည့်စပြုပြီ။ အေးအောင်
၏ ဖေဖေသည် ခရိုင်ဝန်ရုံးသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး အေးအောင်သည် ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသို့ မေမေနှင့်အတူ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရန် အိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်ပျံအသံများကို ကြားရသည်ဟု ထင်၏။

“ “သား .... သားရေ လေယာဉ်ပျံတွေ လာကုန်ပြီ၊ ဝပ်စမ်း ...ဝပ်စမ်း” ”

မေမေလက်ထဲမှ ဆွမ်းချိုင့်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။
အေးအောင်နှင့် မေမေသည် မြေကြီးပေါ်သို့ မှောက်လျားထိုး ဝပ်ချလိုက်
သည်။ လေယာဉ်ပျံများသည် ဝေါခနဲ အနီးကပ် ပြီးဆင်းလာပြီးနောက်
ဟိုအဝေးဆီမှ အနီးသို့ တပုန်းပုန်းပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက်ရောက်
လာသည်။ မြေကြီးမှာ သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ တုန်သွား၏။ မီးခိုးလုံးများ၊ ဖုန်
လုံးများသည် အဝေးမှ သက်ဆင်းနီးလာသည်။ လူအားလုံး သွေးရှူးသွေး
တန်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေကြသည်။

“ “ကြောက်တယ်၊ မေမေရ ... ကြောက်တယ်” ”

အေးအောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက် သွေးရှူးသွေးတန်း
ထပြေးဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“ “ဟဲ့သား .... မပြေးရဘူး” ”

မေမေက သူ့ကိုဆွဲချလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ
နှင့် လမ်းဘေးပုံးခိုကျင်း တစ်ခုဆီသို့ တိုးကပ်သွားကြရသည်။ ထိုအချိန်
တွင် သူတို့အနီးမှာ ကပ်ပြီး အုန်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရ
သည်။ မေမေက အေးအောင်အပေါ်မှာ ပြိုလဲ၍ ပိကျသွား၏။ အနီးက
အိမ်တစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်ရှိပြီ။ အေးအောင်သည် မြေကြီး
နှင့် မျက်နှာအပ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကြောက်လန့်တကြား ငြိမ်သက်နေ
မိသည်မှာ အကြာကြီးဖြစ်၏။ တစ်ခဏ သတိလစ်သွားမိသည်ဟုပင် ထင်
လိုက်သည်။

သူ အသိဝင်လာသည့်အခါမှာ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူသံများ ဆူ
ညံစွာ ကြားရသည်။ ငိုယိုသံများ၊ အော်ဟစ်ခေါ်သံများ၊ လူပျောက်ရှာ
သောအသံများ၊ ထိတ်လန့်တကြား အာမေဇွတ်သံများ ....။

မေမေ ....။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မေမေသည် ယခုတိုင် ဖိထားဆဲဖြစ်သည်ဟု သူ
သတိရသွား၏။ သူသည် မေမေ့ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ “မေမေ .....” ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိ။ သို့သော် မေမေ့ကို ပွေ့
လိုက်သော သူ့လက်များသည် စေးထန်းထန်းသွေးတို့ဖြင့် ပေကပ်သွား၏

သူ အားခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ လူးလဲထရင်း မေမေ့ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်

မေမေတစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီလျက် မေမေလည်ပင်းသည် လိမ်ကာ
ပျော့ခွေလျက် ရှိသည်။

“ “မေမေ ...” ”

သူသည် အဖြစ်မှန်ကို ပူထူကြောင်အစွာ သတိထားမိသွားချိန်၌ သူ့
ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အော်ဟစ်ဖို့လည်း ခွန်အား မကျန်တော့၊ ငိုယိုဖို့လည်း
မျက်ရည် မကျန်တော့ပေ။

တင်တင်အေး ဆုံးပြီဟူသည့်သတင်းကို သိလိုက်ရစဉ်က ခင်မင်းနှင့်
ငွေအိမ် ပထမဆုံး မြင်ယောင်သွားသည်မှာ အေးအောင်ဖြစ်သည်။ ပျော့နွဲ့
လှသော အေးအောင်သည် မိခင်သေဆုံးသည်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမှာပါ
လိမ့်။

အိမ်စိုးမေကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မသနားခဲ့ဖူးသည့် မောင်လေး
အေးအောင်ကို သနားကရုဏာ သက်ဝင်စပြုလာသည်။ မိမိတို့ရော ဘယ်
အချိန်၊ ဘယ်ကာလမှာ အသက်ဆုံးရှုံးရမလဲ၊ ကြိုတင်သိကောင်းသည့်
အရာမဟုတ်ပေ။ မငွေအိမ်နှင့် ခင်မင်းမေကတော့ ဘုရားနှင့်တကွ ရတနာ
သုံးပါးကို မပြတ်ဆည်းကပ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ဦးမြသာ၊ ကိုမင်း
ခေါင်နှင့် အေးအောင်မိသားစုကို မေတ္တာပို့ကြသည်။ သူတို့ မေတ္တာပို့
သည် လူစုထဲတွင် ဟင်္သာလည်း ပါဝင်၏။ ဟင်္သာတစ်ယောက် ဘေးမသီ
ရန်မခရန် ဆုတောင်း ပေးကြသည်။

လေရွက်ဖြင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသော လှေပေါ်တွင်တော့ ဟင်္သာ

သည် မတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိ၏

ဟင်္သာသည် ဘဝတွင် သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သူ မဟုတ်ချေ။

သတ္တိကောင်းသောကြောင့်တော့ မဟုတ်။ တွယ်တာစရာ မရှိသောဘဝမို့။

ဖြစ်သည်။ လောက၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပျော်ရွှင်မှုဟူသည်ကို သူ မခံ

စားရဖူးပေ။ သူ ခံစားနေရသည်က သိမ်ငယ်မှုများ၊ နာကျင်မှုများ၊ ဝမ်း

နည်းမှုများနှင့် ခံပြင်းမှုများသာ ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် သူ့ထံမှ

ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွာမသွားကြ။

မမအိမ်စိုးမေက နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် သေ

သွားဖို့ အဆင်သင့်စောင့်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ဗုံးဒဏ်၊ စက်

သေနတ်ဒဏ်ကို သူ မကြောက်ပေ။ ကျွဲညီနောင်ကို ဧရာဝတီမြစ်တစ်ခွင်

လုံး ကြောက်နေချိန်တွင် သူသည် မြစ်ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်း

လည်း ကူးရဲသည်။ အောက်အရပ်နှင့် အထက်အညာသို့ ရေနံတင်ပို့

ရောင်းချသော အလုပ်ကို လုပ်လိုက်သည့်အခါ မရဖူးသော ငွေကြေးကို

သူ ရလာလေသည်။

တစ်ခါတုန်းက မြင်းခြံဘက်သို့ ဆန်သော လှေကြီးတစ်စင်းတွင် သူ

လိုက်ပါသွား၏။ ညနေ ၆ နာရီ၊ ၇နာရီအချိန်တွင် မျှောင်လင့်ထားသည့်

အတိုင်း လေယာဉ်ပျံစက်သံသွဲ့သွဲ့ကြားရ၏။ လောဉ်ပျံသည် တောင်ဘက်

မှ မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေ၏ အသံ

ကို အသေးစိတ်ခွဲခြားတတ်သော ဟင်္သာသည် လေယာဉ်ပျံစက်သံကို

လည်း အတွေ့အကြုံအရ အဝေးကြီးမှ ကြားသည်။ လှေထိုးသားအားလုံး
ရေထဲသို့ ပုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းကြသည်။ လှေမှာ ကြိုးကလေးတွေ တန်းလန်း
ချထားပြီး ထိုကြိုးများကို ကိုင်ကာ လှေသမားများ ရေထဲမှာ အကြာကြီး
ငုပ်နေရ၏။ ဟင်္သာသည် လှေပေါ်မှာ သွေးအေးအေးဖြင့် ထိုင်နေပြီး ရွက်
ကြိုးကိုပင် ရုပ်လိုက်သေး၏။

လေယာဉ်သည် ရေပြင်နှင့် ထိမတတ် ရုပ်ပျံရင်း လှေဆီသို့ တဒက်
ဒက်နှင့်ပစ်ခတ်လေတော့သည်။ သေနတ်ကျည်ဆံတစ်ခုသည် သူ့နားရွက်
နားမှဖြတ်သွားသဖြင့် လေအရှိန်ဟပ်သွားသည့် ရှိခနဲအသံပင် ကြားလိုက်
ရသည်။ လှေပေါင်းမိုးကြီးမှာ သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် စုတ်ပြတ်လန်ပြန်သွား
၏။ လှေဝမ်းထဲမှ ကုန်ခြောက်များ၊ ငါးပိများသည် သေနတ်ဒဏ် ပရပူ
ဖြင့် ပျက်စီးကုန်၏။ အကယ်၍သာ ဤလှေပေါ်၌ ရေနံဆီနှင့် ရေနံများ
ပါလာလျှင်တစ်လှေလုံးမီးတောက်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ယခုတော့လှေကိုလည်း
အကောင်းအတိုင်းရသည်။ ပစ္စည်းတစ်ချို့တစ်ဝက်ကိုလည်း အကောင်းအ
တိုင်း ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဟင်္သာသည် လူအများ၏ အံ့သြခြင်း၊ နားမလည်
ခြင်းကို ခံရသူဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စသည် သတ္တိနှင့်မဆိုင်
ပေ။ ကံကြမ္မာ၏ ဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကံကြမ္မာကြောင့်ပင်
ဟင်္သာသည် သူ့ အလွန်လိုချင်တောင့်တသော လှေများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်
လာ၏။ သူသည် ရရှိလာသောငွေကို သုံးစွဲစရာ ဘာမျှမရှိသောကြောင့်
လှေများကိုသာ ဝယ်လေသည်။ သမ္ဗန်လှေမှအစ တပါးလှေကြီးအထိ
ဂျပန်ခေတ်အတွင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွားသည်။ သို့သော် သူသည် အိမ်

ဟူ၍ တစ်လုံးမျှပင် မပိုင်သေး။ မပိုင်သည်မှာ ပိုင်ဆိုင်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိ၍

ဖြစ်သည်။ သူသည် ညအခါတွင် လှေများကို မြစ်ကမ်းပါးက အိမ်တိုင်
များတွင် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားသည်။ လှေတစ်စင်းစင်းပေါ်မှာနေသည်။
လှေများကို ငှားစားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြစ်ပြင်ကမ်းစပ်မှာပင် လှေ
များကို ငုတ်စိုက်ချည်နှောင်ထားပြီး လှေကို ရေဖြည့်၍ နှစ်မြှပ်ထားရ
သည်။ လူမသေဘဲ လှေတွေ၊ ဗုံးဒဏ်၊ စက်သေနတ်ဒဏ် ထိကုန်မည်ကို
တော့ သူ စိုးရိမ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ကြီးကြီးမငွေအိမ်နှင့် မမအိမ်စိုးမေကို သတိရ
သည်။ အထူးသဖြင့် မြစ်ကမ်းပါး ကျောက်ဆောင်များ၊ လိုဏ်ဂူများထဲသို့
ပုစွန်နှိုက်ပြီး ရလာသောအချိန်တို့တွင်ဖြစ်သည်။ မမအိမ်စိုးမေသည် ပုစွန်
ကို အလွန်ကြိုက်သည် မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုစွန် လေးငါးကောင်
နှိုက်၍ရသောအချိန်တွင် သံကိုင်ဆိပ်ကမ်းမှ မြင်းလှည်းကြုံ သို့မဟုတ်
လှည်းကြုံတစ်စီးစီးဖြင့် သူ ကုန်းစောင်းသို့ သွားမိ၏။ မမအိမ်စိုးမေတို့
လယ်ကွင်းရှိရာ မြောင်းပေါင်ကြီး၏အရှေ့ဘက်သို့ မြောင်းပေါင် သစ်ပင်
ရိပ်များအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားမိ၏။ မမတို့တလင်းပြင်မှာ လူလေး
ငါးယောက်ခန့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို မြင်ရတတ်သည်။ မမကိုတော့တစ်ခါ
မှ မမြင်ရ။ သူသည် ပုစွန်များကို သွားပေးဖို့ စိတ်မရဲဘဲဖြစ်လာကာ ပြန်
လှည့်ထွက်ခဲ့ရသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ဈေးထောင့်က ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲဝင်စားလျှင် မမအိမ်စိုးမေ

နှင့် ပတ်သတ်သည့် စကားတစ်ခွန်းမဟုတ် တစ်ခွန်း ကြားရသည်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်က ရိသဲ့သဲ့ သွားစကားပြောမိ၍ ကျာပွတ်နှင့်
ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်ဆိုသည့် စကားမျိုး။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ခိုင်
လူကြီးလုပ်၍ ယောက်ျားများနှင့်ပြိုင်ကာ ဂျပန်စကားပြောဖြင့် စကားရည်

လုပွဲတွင် မမအိမ်စိုးမေနိုင်သွားသည်ဆိုသည့် စကားမျိုး၊ အာရှလူ ငယ်ဖွဲ့
စည်းသည့်အခါ အမျိုးသမီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မမအိမ်စိုးမေကို တညီတ
ညွတ်တည်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြသည် ဆိုသည့်စကားမျိုး။
ဟင်္သာသည် မမအိမ်စိုးမေအား ယခုပင် တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်တွေ
ပေါ်ပေါက်လာလိုက်၊ မမ၏ အေးစက်တင်းမာသော မျက်လုံးများကိုသတိ
ရမိကာ ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် မျက်စိမှိတ်၊ ခေါင်းယမ်းခါထုတ်ပစ်မိလိုက်ဖြင့်
တစ်ယောက်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေတော့သည်။
အဲသည်နေ့တုန်းက မမအိမ်စိုးမေက အေးအောင်ကို ခြေဆန့်ထုတ်
ကာ လဲကျအောင် မစခဲ့ဘူးဆိုလျှင် .....။
အဲသည်နေ့တုန်းကသာ အေးအောင် လဲကျသွားသည်ကို သူ ဟား
တိုက် မရယ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် .....။
အဲသည်တုန်းကသာ သူသည် နွားစာစဉ်းသည့် ဓားမကို ကိုင်မထား
ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် .....။
ယခုလောက်ဆို ကြီးကြီးဒေါ်ငွေအိမ်သည် ကြင်နာနူးညံ့သည့် မျက်
လုံးများဖြင့် သူ့ကို ဖျောင်းဖျနေပေလိမ့်မည်။

“ “ဟင်္သာ သား ... အဲဒီလေတော့ သား ဘာလုပ်မှာလဲ သားရယ်၊ လူ့
အသက်က အရေးကြီးတာပါ။ သား အမေ့အိမ်မှာပဲ နေစမ်းပါကွယ်။ ဘယ်
စက်သေနတ်အောက်မှ မဝင်ချင်ပါနဲ့။ ” ”
ယခုတော့ သူသည် လေ့များစွာ၊ ငွေများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ပါလျက် သူ့
အား ပိုင်ဆိုင်မည့် မိခင်၊ ဖခင်၊ အစ်မ တစ်ဦးတလေမျှ မရှိကြ။

“ “စောစောပြန်ခဲ့နော် ... သား၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကင်းနဲ့ အမေ့ဆီ
ပြန်လာခဲ့ရမယ်နော်” ”
သူ့အား ခွန်အားအပြည့်အဝ ဝေငှပြီး စောင့်မျှော်မည့် မိခင် မရှိ။
ဝဲလာသော မျက်ရည်အငွေ့အသက်ကြောင့် သူ့ရှေ့က လှိုင်းလုံးများ
ဝေဝါးသွားခဲ့သည်။
ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၆)

ရခိုင်ရိုးမမှ မြစ်ဖျားခံပြီး စေတုတ္ထရာမြို့မှ စီးဆင်းလာသော မုန်းမြစ်
သည် ရှောက်တောရွာကို ကျော်လွန်သော် အနောက်မှ အရှေ့သို့ ကွေ့ပတ်
၍စီးရာက ကုန်းစောင်းသို့ ရောက်ခါနီးတွင် မြောက်ဘက်သို့ တစ်ဆစ်ချိုး
ကွေ့သွားလေသည်။ ရှောက်တောနှင့် ကုန်းစောင်းအကြားတွင် မုန်းကမ်း
ပါးသည် အကွေ့အကောက်များသောကြောင့် လှည်းလမ်းမှာ မုန်းကမ်းပါး

နှင့် ဝေးသည့်အခါ ဝေးသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သည့်အခါ ပျောက်ကွယ်ဖြင့်
မညီမညာရှိသည်။

ဟင်္သာသည် စေတုတ္တရာဆီမှ လှေအသစ် တစ်စင်းဖြင့် စုန်ဆင်းလာ
လေသည်။ မိမိသည် လှေထိုးသားဘဝဖြင့် ကာလအတော်ကြာအောင်
အသက်ရှင်ရပ်တည်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုအခါ လှေပွဲစားဖြစ်ဖို့ နည်းနည်းသာ
လိုတော့သည်ဟု တွေးရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးမိ၏။ စေတုတ္တရာအထိဆန်
တက်၍ မဝယ်ချင်သော လှေဝယ်သူများအတွက် မိမိသည် လှေဝယ်ပေး
သည့်အလုပ်ကို ပျင်းရိပြီးငွေစွာ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ ဧရာဝတီမြစ်နှင့်စာ

လျှင် မုန်းမြစ်သည် သေးငယ်၏။တိမ်၏။မုန်းမြစ်နှင့် မတူ၊ မုန်းမြစ်သည်
အမြဲပင် ရေနောက်ကျိလျက်ရှိသည်။မုန်းမြစ်မှာ ဘာကြောင့် အစုန်အဆန်
သွားနေပါသလဲဟု မေးလာလျှင်တော့ မုန်းမြစ်ကို ရင်းနှီးလို၍ဟု ဖြေရပေ
လိမ့်မည်။

မမအိမ်စိုးမေက ... နိုင်ငံရေးနှင့် တော်လှန်ရေးကို စိတ်ဝင်စားသည်။

မိမိက .... လှေတွေနှင့် မြစ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ မိမိ၏စိတ်ဝင်စားမှု
အတွက် မမ မရယ်မောလောက်ပါဘူးနော်။

ရေစီးသည် အမြင့်ပိုင်းမှ အနိမ့်ပိုင်းကို လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည်
ဖြစ်ရာ သူ့လှေသည် မုန်းမြစ်ပြင်တွင် မြင်းတစ်စီးလိုပင် ပြေးလွှားလျက်ရှိ
သည်။

ထိုအချိန်တွင်သူ့အထက်နား မုန်းကမ်းပါးရှိ မြေလမ်းပေါ်တွင် မြင်း

လှည်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်း ပြေးသွားလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ရေစီးအရှိန်
သည် ဝါဆို၊ ဝါခေါင်ဆိုလျှင် မြင်းလှည်းထက် လျင်မြန်၏။ သူတို့ မြင်း
လှည်းကို ရှေ့တစ်ကွေ့မှာပင် ကျော်ဖြတ်နိုင်တော့မှာ သေချာသည်။ မြင်း
လှည်းသည် လှေ၏ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြေးနေရာက လှေကနီးနီးလိုက်
လာသည်။ ဟင်္သာသည် ပဲ့ပိုင်းမှာ သက်သက်သာသာ ကျောမှီထိုင်လျက်
ခတ်တက်ဖြင့် လိုရာသို့ပဲ့ကိုင်ရင်း မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် လိုက်
သည်။ အမယ် ... တိမ်တွေက မိမိလှေထက်ပင် မြန်နေပါလား။ သူ တစ်
ယောက်တည်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။
မြင်းလှည်းနှင့် သူ တစ်တန်းတည်း ဘေးချင်း ယှဉ်ရသောအခါ သူ
သည် မြင်းလှည်းဆီသို့ မော့ကြည့်၏။

ပထမတော့ သူ့စိတ်စွဲလမ်းလွန်းလို့ မြင်ယောင်တာပဲဟုထင်မိသည်။
သို့သော် သူတကယ်ပင် တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။
မမအိမ်စိုးမေ...။ ဦးခေါင်းအထက်နားတွင် နောက်သို့မြင့်၍ စီးထား
သော ဆံပင်များသည် ဟိုဟိုသည်သည် ဂဲပျံလွင့်ပါနေသည်။ မမနှင့်အတူ
ခရီးသည် သုံးလေးယောက်လည်း ပါ၏။ မမသည် ယောက်ျားတွေ ထိုင်
နေကျဖြစ်သော မှန်ထောင်နှင့် မြင်းလှည်းအကြား ရှေ့ပိုင်း ခြေကန်နေရာ
တွင် ရှေ့ဘက်လှည့်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှ လှမ်းမြင်ရပေ
မယ့် သည်ကိုယ်ခန့်ာနောက်ပိုင်းကို သူ မှတ်မိပါသည်။
သူသည် ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးသွားသာကြောင့်

တွေးတောချင့်ချိန်ဖို့ လုံးဝ သတိမရတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ဟစ်အော်ခေါ်
လိုက်မိ၏။

“ “မမ အိမ်စိုးမေ ....” ”

သူ့အသံ ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် တိမ်တွေပင် လန့်ဖျပ်ကာ ပို၍
လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်။

မမက ရုတ်ခြည်း လှည့်ကြည့်သည်။ မြင်းလည်းကလည်း ပြေးနေဆဲ
လှေကလည်း ပြေးနေဆဲ၊ တိမ်တွေကလည်း ပြေးနေဆဲ။ မမ၏ အပြုံးကို
မြင်လိုက်ရတော့မှပင် မမက သူ့ကို နှင်ထုတ်ထားခဲ့တာပါလားဟု သတိ
ရသွား၏။ အကယ်၍သာ ထိုအဖြစ်ကို စောစောစီးစီး ခေါင်းထဲမှာ သတိရ
မိလျှင် မမကို လှမ်းအော်ခေါ်ဖို့ သူ ရဲပုံလိမ့်မည် မထင်ပေ။ ယခုတော့
မမ၏အပြုံးကို ရပြီးသည့်နောက်တော့ ဟင်္သာဘာကိုမျှစိုးရိမ်စရာမရှိတော့
ပါ။ မမ၏အပြုံးကို ကြည့်ရခြင်းသည် မမသည်လည်း သူ နှင်ထုတ်ထား

ခဲ့သည်ဟု သတိရဟန်မတူဟု တွက်ဆမိသည်။သူ မမကို လက်လှမ်းပြ
လိုက်ပြီး ရှေ့ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ မမ ပြုံးရယ်နေသည်။
သူသည် ပျော်ရွှင်စွာပင် ရေစုန်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက်လှော်ခတ်သွား
လိုက်သည်။ ရှေ့တစ်ကွေ့ လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သူသည် မုန်းကမ်း
ဘက်သို့ ကပ်လိုက်ပြီး ကမ်းပါးကွေ့မှာအလိုက်သင့် ရပ်လိုက်သည်။
အကွေ့ဖြစ်၍ လှေသည် ကမ်းမှာကပ်နေ၏။သူသည် ဝါးလုံးချွန်ဖြင့် ငုတ်
စိုက်ကာ ချည်နှောင်လိုက်ပြီး လှေနံပေါ်မှာ မတ်မတ်ရပ်ကာ ကမ်းပါး

စွန်းဆီသို့ ဆွဲ၍ တက်လိုက်၏။ ဤကမ်းပါးသည် ငါဆို ငါခေါင်ရေပြည့်
သည့်အချိန်မှာပင်လျှင် လူ့အရပ် တစ်ပြန်စာလောက် မြင့်တတ်သည်။
သူ ကမ်းပါးပေါ်ရောက်သည့်အခါ မြေလမ်းပေါ်မှာ ရပ်၍မြင်းလှည်း
ကို စောင့်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်းသည် သူ့ရှေ့ငါးတစ်ရိုက်
အကွာတွင် ရပ်သွား၏။ မြင်းလှည်းဆရာကတော့ ဤသူငယ် အတင့်ရဲလှ
ချည်ဟု ထင်မလား မသိ။ သူသည် မမဆီက ဘာစကားဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွန်း
လောက် ကြားရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။
မမအိမ်စိုးမေသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုပင်
ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ “မမ ...” ”

သူသည် အိမ်စိုးမေ ခုန်ဆင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားသောကြောင့် အံ့
ဩနေသည်။ မမဆီသို့ လျှောက်သွားသည့်အခါ မြင်းလှည်း စတင် ထွက်
ခွာသည်။

“ “မမ .... ကျွန်တော့် လှေနဲ့ လိုက်မလား ဟင်” ”

မရဲတရဲ မေးတော့ မမက သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ “အေးလေ၊ ဂွေ့အထိ မင်း လိုက်ပို့ပေါ့” ”

“ “ဟာ ...” ”

သူ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးလျက် တစ်ချက်ခုန်ရင်း လေထဲသို့ လက်သီးတစ်
ချက် ဂျေ့ယမ်းထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ “အဲဒါ ဘာဖြစ်တာတုန်း” ”

“ “ပျော်လို့ဗျ” ”

စိမ်းစိုသည့်လယ်ကွင်းတွေဆီမှ တိုက်ခတ်လာသောလေသည် မမ၏
အင်္ကျီပွပွကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်စေ၏။

“ “မင်းကို အိမ်မလာစေချင်လို့ မမ နေရစ်ခဲ့တာ” ”

သူ မမမျက်နှာကို ဇဝေဇဝါ ကြည့်မိ၏။

“ “အိမ်မှာ ဗျူရီကရက်လေး ရောက်နေလို့လေ” ”

“ “ဪ ...” ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်စွာ ကြည့်
လိုက်ကြသည်။ ဟင်္သာသည် နှစ်နှစ်အတွင်း အသားပိုညိုကာ ကိုယ်ခန္ဓာပို
၍ တောင့်တင်းလာသည်ကလွဲ၍ မျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲမရှိ။ အိမ်စိုး
မေချစ်သော မျက်ဝန်းညိုညိုများ၊မျက်တောင်ညိုညိုများတွင်ကြည်လင်သည့်

ကလေးဆန်မှုကို မြင်တွေ့နေရဆဲ။ ဖေဖေကတော့ အဲဒါ အိမ်ကို ကိုးကွယ်
တဲ့ မျက်လုံးတွေ ....တဲ့။ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် .....။

ကမ်းပါးစွန်းမှ ဟင်္သာက အရင်တွယ်ဆင်းလိုက်သည်။ လှေနံပေါ်မှာ
ခြေခပ်ချဲချဲကားရပ်လျက် မမအိမ်စိုးမေကို လက်ဟန်ဖြင့် ခုန်ဆင်းခိုင်း
လိုက်၏။ မမက တဟားဟား အော်ရယ်ကာ ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် ပခုံး
တွန့်၏။

“ “မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆင်းခဲ့ ... ကျွန်တော် မမကိုယ်လုံးကို နိုင်ပါ

တယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် မုန်းမြစ်ကမ်းပေါ်မှ ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်ပြီးဆင်း
ဟန်ပြင်ကာ မဆင်းရဲပြန်ပေ။ ရယ်မောနေသော မမအိမ်စိုးမေ၏ မျက်နှာ
ကို ဟင်္သာ ချစ်ခင်ရိပ်ဖြင့် မော့ငေးနေမိသည်။ နောက်ဘက်မှာ မျက်စိတ
ဆုံး ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများ၊ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှုန်မှုန်မှာ
မြောင်းပေါင်သစ်ပင်အုပ်တန်းတန်း ကျေးငှက်ကလေးများသည် မုန်းကမ်း
ပါး ညောင်ပင်ဆီမှ တကျီကျီတကျာကျာ မြည်နေကြသည်။
မမ မဆင်းရဲလျှင်လည်း ရှိပါစေတော့။ နောက်ထပ် မြင်းလှည်းတစ်
စီး လာသည်အထိ သည်အတိုင်း ငြိမ်နေလိုပါသည်။ ထိုအတွေးကို သိသ
လိုပင် မမက ရုတ်တရက် လျှောဆင်းလိုက်သည်။ ဟင်္သာသည် မမ ခါး
သေးသေးကလေးကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ကိုင်မြှောက်၍ ကလေးတစ်
ယောက် ပွေ့သလို ပွေ့ချီ၍ ချပေးလိုက်လေသည်။ လှေက နည်းနည်း
ယိမ်းယိုင်သွားသောအခါ မမက “အမေ” ဟု တိုးတိုးအော်သည်။

“ “မမ စိတ်ချလက်ချထိုင်ပြီး လိုက်ခဲ့၊ မမ ရေတစ်စက်တောင်မှ မစို
စေရဘူး သိလား၊ ကျွန်တော်က မုန်းကို ကျွမ်းပါတယ်” ”
မမက သူလွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ကာ ဟင်္သာ
နှင့် တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လေသည်။ ဟင်္သာသည် လှေကိုရေ
စုန်အတိုင်း သက်သက်သာသာ မျှောချလိုက်လာ၏။
“ “ဒီပိုက်ကွန်က ဘာလုပ်တာတုန်း” ”

“ “ဟာ ... ပိုက်ကွန်ဆိုလို့ အခုမှသတိရတယ်၊ ကျွန်တော် ငါးကလေးတွေ မီးဖုတ်ထားတယ်။ အဲဒီ ငါးကျည်တောက်ထဲမှာ” ”

ငါးကျည်တောက်သည် မီးမြိုက်ထားသဖြင့် မည်းကျွမ်းနေသည်။ ငါးကျည်တောက်အပေါ် ပြောင်းရွက်များ စုစည်းထိုးသိပ်ထား၏။ အိမ်စိုးမေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ငါးအကျက်နဲ့ မွှေးလာသည်။

“ “ဖွန်းရော” ”

“ “အိုဗျာ” ”

ဟင်္သာက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်၏။

“ “လက်နဲ့ နှိုက်စားလိုက်လေ၊ ပြီးရင် မြစ်ထဲမှာ ရေနဲ့ ဆေးလိုက်ပေါ့” ”

ငါးကင်ကို တစ်ကောင် မည်းကြည့်သည်။

“ “ဟဲ့ နင့်ဟာက ဆားမှ မပါတာ” ”

“ “အာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီ ပလုံးတောင်းထဲမှာ ဆားထုပ်ရှိတယ် မမ” ”

ထို့နောက် ကွဲကွာနေသော နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖောက်သည်ချကြသည်။

“ “လှေနဲ့ ခရီးသွားရတာ သက်သာတယ်မဟုတ်လား မမ ...နော်” ”

မမ၏ မိန်းမဆန်သော မျက်စောင်းကလေးကို သူ ရလိုက်၏။

“ “သက်သာပါလိမ့်မယ်၊ ဝေ့ကနေ ကုန်းစောင်းအထိ မြင်းလှည်းမကြိုရင် ခြေကျင်လျှောက်ရမှာတော့ မပြောဘဲနဲ့” ”

သူ ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။

“ “မင်းကတော့ သက်သာမှာပေါ့၊ ရေစုန်မျှောလိုက်သွားရုံပဲကိုး၊ မညီမျှဘူး” ”

သူ အရယ်ရပ်လိုက်ကာ မမကို ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“ “ဒါဖြင့် ညီမျှအောင် လုပ်တာပေါ့၊ ဒီလေ့ကို ကျွန်တော် ဝဲဒေါင့်မှာ အပ်ရမှာပဲ။ မမ ဝဲဒေါင့်အထိလိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော် မမကို ဝဲဒေါင့်ဆိပ်ကနေ အိမ်အထိ ပို့ပေးမယ်” ”

“ “ဗျူရီကရက်လေး ရောက်နေပါတယ် ဆိုမှ” ”

ဟင်္သာသည် မမမျက်နှာကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ငေးနေ၏။

“ “ကိစ္စမရှိပါဘူး မမရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်သူ့ကို ဓားနဲ့မရွယ်တော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သည်းညည်းခံပါတယ်” ”

“ “သူက မခံရင်ရော” ”

“ “ကျွန်တော် သည်းညည်းခံပါတယ်ဆိုတာ၊ နောက်ပြီး သူလဲခုလောက် ဆို အဲဒီအဖြစ်ကို မေ့ရောပေါ့” ”

တကယ်တော့ အေးအောင်သည် ထိုအဖြစ်ကို မမေ့ပေ။

ယခင်က မေ့ခဲ့သည်ဆိုဦးတော့ ...။ယခုလို သူ့အစ်မနှင့်ဟင်္သာ ပူးပူး

ကပ်ကပ် ယှဉ်လျှောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ မမေ့နိုင်ပေ။

ဤတံငါသည် အရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို မမ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်

အရေးပေးနေသလဲ သူစဉ်းစားလို့မရပေ။ အတန်းပညာလည်း တစ်တန်းမျှ

မအောင်၊ အင်္ဂလိပ်လိုမှ ကောင်းကောင်းမဖတ်တတ်။ မြန်မာလက်ရေးကျ

တော့ ပဲတီထွေးလို ရှုပ်ရှုပ်ကွေးကွေး၊ စရိုက်ကျတော့ ဘာများ ယဉ်ကျေး
ဖွယ်ရာရှိလို့လဲ။

သို့သော် အေးအောင်သည် အစ်မမျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်နေရသူ
ဖြစ်၍ အစ်မရှေ့မှာ သူ့ကိုဟန်ဆောင်၍ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဆက်ဆံရသည်။

“ “မတွေ့တာ ကြာပြီနော် ကိုဟင်္သာ” ” ဟု သူနှုတ်ဆက်တော့ မမအိမ်
စိုးမေ၏ မျက်နှာ ပင်းခနဲ လက်သွား၏ ဟင်္သာသည်လည်း အေးအောင်
အပြုံးနောက်ကွယ်က ပုက်ထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မသိနိုင်ပေ။

“ “အခု ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသလဲဗျ” ”

“ “မုန်းမှာဗျ၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ပတ်မှာတော့ မင်းဘူး၊ ထောက်ရှာ
ပင်ဆိပ်ကမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကူးတို့သွားလိုက်ရဦးမယ်၊
ကျွန်တော်လေတွေကို မင်းဘူးဆိပ်မှာ ငှားထားတယ်ဗျ” ”

တော်တော် ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်ပါလား .....၊ သူ့မှာ လေတွေ ရှိတဲ့
အကြောင်း ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးတယ်။ ခိုးပုက်ထားတဲ့ လေ
တွေပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ ခိုးရဲရင် ရတာပဲ၊ မမက အဲဒါတွေကိုများ
သဘောကျနေလေသလား။

အေးအောင်သည် မမကို သည်အကောင်နှင့် နီးစပ်သွားမှာ နှမြော
တွန့်တိုလှ၏။ သူ့လည်ပင်းမှာ ဓားဖြင့်ရွယ်ပြီး မွန်းခဲ့သူ ဤလူရိုင်းကို
သူ့ယောက်ဖလည်း မတော်ချင် ...၊မမ ဒုက္ခရောက်မှာလည်း မမြင်ရက်...။
သို့သော် မမအားလည်း သည်အတွေးတွေကို မပြောရဲပါ။ သည်ကောင်

ဂျိုနား၊ သူခိုးဆိုတာ မမက ယုံမှာမှ မဟုတ်တာ။

အေးအောင်သည် အစ်မ၏ ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာလေးကို
လှမ်းကြည့်နေရင်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်အမျိုးမျိုး ထုတ်နေ၏။ ဖေဖေကို တိုင်
ရင်ကောင်းမလား။ ဖေဖေသည် သည်လထဲမှာ မင်းဘူးသို့ ခရိုင်ဝန်အဖြစ်
ဖြင့် ပြောင်းလာသူဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ် ... ဒီကိစ္စ ဖေဖေမှ တတ်နိုင်မှာပဲ။

နောက်တစ်ပတ်အကြာ ၁၉၄၄ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လဆန်းတွင်အေးအောင်
မင်းဘူးမှ ပြန်လာသောအခါ သူ့မှာ အစ်မအားပေးရန် သတင်းထူးတစ်ခု
ပါလာ၏။

“ “မမ ... မမတော့ တော်တော် အံ့သြမှာပဲ၊ ဟင်္သာရယ်လေ” ”

အေးအောင်၏ မျက်လုံးများ တောက်ပ စိမ်းလွန်းနေကြသည်။

“ “စိတ်မကောင်းစရာပဲ မမရယ် ...ဟင်္သာ အချုပ်ထဲ ရောက်နေတယ်” ”

“ “ဘာ ...” ”

အိမ်စိုးမေသည် ထိတ်ခနဲ ပူထူသွား၏။ သွားပြီ ... ဒီကောင်လေးကို
ငါ စာရွက်တွေ အသယ်ခိုင်းလိုက်တာ မိပြီထင်တယ်။ ဘုရား ဘုရား ဂျပန်
လက်ထဲများ သူရောက်သွားရင်...။ အိမ်စိုးမေသည် နိုင်ငံရေးကို ဘာတစ်ခု
မျှနားမလည်သော သူငယ်ကလေး၊ ဖြူစင်သော သူငယ်ကလေးအပေါ်မှာ
မိမိအသုံးချမိလေပြီဟု စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ကင်ပေတိုင်လက်ထဲရောက်
သွားလျှင်ဖြင့် လွတ်လမ်းမှ ရှိပါ့မလား ...။ ဖေဖေ ...ဖေဖေများ တတ်နိုင်

မလား။

“ “မမ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် အံ့သြသွားတယ်။ သူ့ပုံစံကမထင်
ရဘူးနော်” ”

အိမ်စိုးမေသည် ဝိုင်းငင်နေရင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ဝိုင်းတောင့်
ကလေးသည် ရစ်တံတွင် ငြိပြီး ဆွဲရင်း ပြတ်သွား၏။

“ “ဘယ်ထင်ရမလဲ ...၊ သူတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာ၊ အခုဟာ မမ ဆတ်
ဆော့လို့၊ အဲဒီစာရွက်တွေက မမ သူ့ကိုပေးခိုင်းလိုက်တာ
မောင်လေးရဲ့” ”

ယူကြိုးမရ ပြောမိတော့ အေးအောင် ဇေယျာဝါ ဖြစ်သွားသည်။

“ “စာရွက်၊ ဘာစာရွက်လဲ” ”

“ “အို ... သူ့လက်ထဲမှာ မိတဲ့ စာရွက်တွေပေါ့” ”

“ “ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ စာရွက်နဲ့မဆိုင်ဘူး ...။ ဘာစာရွက်မှ မပတ်
သက်ဘူး။ အခုဟာက ခိုးမှုလေ” ”

အိမ်စိုးမေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ “ခိုးမှု ...” ”

အဲဒီ ချစ်စရာကောင်လေးက ခိုးတတ်တယ်၊ ဟင့်အင်း ....။

“ “ဟုတ်တယ်” ”

“ “သူ ဘာခိုးတာလဲ” ”

“ “ကျွန်တော့် နာရီ” ”

အိမ်စိုးမေသည် ပင့်သက်ကို လွှတ်ချကာ မွဲပြုံး ပြုံးမိ၏။

“ “မဖြစ်နိုင်ဘူး” ”

“ “ဖြစ်နိုင်လို့ပဲ သက်သေခံပစ္စည်းကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ပြီ ဥစ္စာ၊ သူ ခိုးပြီး ရောင်းထားတာလေ။ ရိုးလက်စံနာရီ အကောင်းစားကို သူ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမယ်ထင်လဲ၊ မမ တွေးကြည့်စမ်းပါ” ”

မေမေ ပေါင်းနုတ်ရာမှပြန်လာသောအခါ မေမေအား အားကိုးတကြီး တိုင်တည်မိသည်။

“ “ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ ဒီကောင်ကလေး ဒီလို လက်မဆော့တတ် ပါဘူး” ”

“ “အိမ် သူ့ကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်မေမေ” ”

ဘာကြောင့်လဲ သမီးဟုမေးလာလျှင် စာရွက်တွေအကြောင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အကြောင်းကို ပြရ ပြရ အရေးမကြီးလှပါ။ သို့သော် မေ မေက ဘာကြောင့်လဲဟု လုံးဝမမေးခဲ့ပါ။

“ “သမီးသွားရင် ကြီးမေ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့” ”

ဟင်္သာကို အမှုမစစ်မီ တရားရုံး၌ အလှည့်စောင့်နေစဉ် ခဏတွေ့ခွင့် ရ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့် ပူးချည်ထားသည်ကို တွေ့တော့ အိမ်စိုး မေ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ဟင်္သာကတော့ ကြီးမေနှင့် အိမ်စိုးမေကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း မျက်နှာညှိမည်းကာ တည့်တည့်မကြည့်ရဲတော့ပေ။

“ “သား ... နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား” ”

ဟင်္သာ ခေါင်းယမ်း၏။

“ “မစားချင်ဘူး ကြီးကြီးမေ” ”

စာရွက်တွေအကြောင်း မေးဖို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အိမ်
စိုးမေမှာ မမေးနိုင်ဘဲ တင်းတင်းစေ့လိုက်သည့် ဟင်္သာ၏နှုတ်ခမ်းများကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာမှ ဟင်္သာက အိမ်စိုးမေဘက် လှည့်ကြည့်
၏။

“ “ဟိုကိစ္စကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော်ရောက်
ရောက်ချင်း သွားပေးလိုက်ပြီးပါပြီ” ”

အို တော်ပါသေးရဲ့။ အိမ်စိုးမေသည် တစ်ညလုံး မချီမဆန့်ခံခဲ့ရ
သည့် စိုးရိမ်သောကကို သတိရသွားကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်
လိုက်မိသည်။ တော်ပါပြီကွယ်၊ နောက်များတော့ သည်ကလေး အချောင်
ဒုက္ခရောက်မယ့် အဖြစ်မျိုး လုပ်တော့ပါဘူး။
အမှုများကို ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင် ခပ်မြန်မြန် စစ်ဆေးသွားသည်ဖြစ်ရာ
ကြီးကြီးမေနှင့် အိမ်စိုးမေသည် ဖေဖေရုံးခန်း ရှေ့ပေါက်မှာ ဝင်ရပ်မိ၏။

ဟင်္သာ၏ နာမည်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ကိုသော်လည်းကောင်း
ဖေဖေ မမှတ်မိခဲ့လျှင် အိမ်စိုးမေနှင့် ဆက်စပ်၍ မှတ်မိစေချင်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“ “သက်သေခံနာရီကို မောင်မင်း မှတ်မိသလား” ”

“ “မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်တဲ့ နာရီပါ” ”

“ “ဘယ်သူလာရောင်းသလဲ၊ လာရောင်းတဲ့လူ ယခု ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိ
သလား” ”

“ “သူပါပဲ” ”

အမှုမှာ ရိုးစင်းလှသဖြင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားပေ။ ပုလိပ်နှစ်
ယောက်၊ အေးအောင်နှင့်အခြားသက်သေတစ်ယောက်၊ နားထောင်နေသည့်
အပြင်လူဟူ၍ အိမ်စိုးမေတို့ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဟင်္သာကို စစ်မေးဖို့
ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ်သည့်အခါ လက်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဟင်္သာအား
မကြည့်ရက်၍ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ရှင်းရှင်း
ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေသော အိမ်တို့ကို မမြင်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။ သို့သော်
တစ်ချက်ကလေးမှ လှမ်းမကြည့်ဘဲ နေလေသည်။

“ “မောင်မင်း သည်နာရီကို ရာဂျာကို ရောင်းခဲ့သလား” ”

“ “ရောင်းခဲ့ပါတယ်” ”

ဟင်္သာ၏ အသံမှာ တိုးတိတ်လှသည်။

“ “ဒီနာရီ ဘယ်ကရသလဲ” ”

“ “ကောက်တွေ့ပါတယ်” ”

“ “ဘယ်နားက ကောက်တွေ့တာလဲ” ”

“ “ကျွန်တော့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာပါ” ”

ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။ ဖေဖေသည် နည်းနည်း

မျှ မပြုံးပေ။

ပထမဆုံးအကြိမ် ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ သက်ညှာစွာ အပြစ်ပေးရန်
ဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့သော ဖေဖေသည် ဟင်္သာအား ကြိမ်ဒဏ် ၂၅ချက်ရိုက်စေ
ရန် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်စိုးမေသည် တအံ့တဩ မျက်ရည်ပေါက်
လျက် ဖေဖေ မတရားဘူးဟု အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုစိတ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွား၏။ ကြီးကြီးမေက အိမ်ကို ဇွတ်ချုပ်ကိုင်ကာ ရုံးအပြင်ဘက်
သို့ ခေါ်ထုတ်သွားရသည်။

ဟင်္သာ၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို သူတစ်ပါး
မသိအောင် တစ်ခါမျှ မခိုးပုတ်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခုလို ခိုးမှုနှင့် ရုံးတွေ၊ ဂတ်တွေ
ရောက်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစားကြည့်ဖူးပါ။ ယခုလို ကြိမ်
ဒဏ်အပေးခံရမည်ဟုကား အနည်းငယ်မျှပင် ဖြစ်နိုင်ခြေ မရှိပါ။
မိမိလို လူငယ်ကလေးတွေ၊ မိမိထက် အနည်းငယ်ကြီးသူတွေ တိုင်း
ပြည်အတွက်ဟူသောပြစ်မှုများဖြင့် ထောင်ထဲရောက်နေချိန်မှာ မိမိကတော့
နာရီခိုးမှုဖြင့် ကြိမ်ဒဏ်အချက်ပေါင်းများစွာ အရိုက်ခံရတော့မည်။
ငယ်စဉ်က အစ်ကိုက ထိုးမှာကြိတ်မှာ ကြောက်ရွံ့စွာ ငိုလာခဲ့လေ့ရှိ
သော သတ္တိကြောင်လှသော လူပျော့ကလေးသည် ကြိမ်ဒဏ် ၂၅ချက်ပြည့်

အောင် အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးကြည့်မိသောအခါ ဟင်္သာ၏ရင်
တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်သွား၏။ သူ့လိုပင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးခံရမည့်သူ
အခြားတစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ထိုသူမှာ အသားညိုညို၊ ဗလထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း၊ နွားခိုးမှုဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ထိုသူ့အား မိမိ မျက်စိရှေ့မှ ခေါ်သွားသောအခါ သူသည် ကြက်သီး
ဖြန်းခနဲ ထသွားလေသည်။ သူသည် အားကိုးစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
တယရမည်လား၊ ဘုရားကို တယရမည်လား မသိ။ ကြိမ်ဒဏ်ပေးမည့် အခန်း
ရှေ့တွင် လူဆယ့်လေးငါးယောက် လှမ်းပြီး အကဲခတ်နေကြသည်ကို သူ
တွေ့သည်။ လူအုပ်ထဲမှာ အေးအောင်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ
ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

ဒါဟာ ကံကြမ္မာမဟုတ်ဘူး .....။ ဒါဟာ ... ကြိုတင် ကြံရွယ်ချက်
တစ်ခုပဲ။

မမအိမ်စိုးမေများ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေလေမလားဟု လှမ်းကြည့်
သည့်အခိုက် ကြီးကြီး မငွေအိမ်ကို မြင်ရသည်။ ကြီးကြီးက သူ့အားပြုံးပြ
၍ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အားပေး၏။ သူသည် ကြီးကြီး၏ ကရုဏာအပြုံး
ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ တင်းထားသည့်စိတ်တွေ အရည်ပျော်ကျသွား
တော့သည်။ ကြီးကြီး လာတယ်ပေါ့၊ ခိုးမှုနဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ခံရမယ့် ဂျိုပိုး၊
သူ့ခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ဒီမှာ လာစောင့်ဖို့ ကြီးကြီးဘယ်
လိုများ သတ္တိမွေးခဲ့ရပါသလဲ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ကြိမ်ရိုက်သံ တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် အမယ်လေး၊ အဘလေး
အော်သံများကို ကြားလိုက်ရတိုင်း သူ့နှလုံးသားဆီမှာ ဓားထက်ထက်ဖြင့်
အယဆွခံလိုက်ရသလို စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ သည်အသံများကို

မကြားအောင် နားပိတ်ထားချင်သည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့စိုက်ကြည့်

လျက် အားတင်းကာ မတ်မတ်ထိုင်နေရသည်။ သူသည် တစ်ခဏ သတိ
လက်လွတ်ဖြစ်သွားသလား မသိ။သူ့အလှည့်ရောက်လာလို့လာခေါ်သည့်
အခါ သူ ဒူးတွေ မခိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော် မခိုးဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် သူခိုး မဟုတ်ပါဘူး။
သူသည် နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့၍ ပါသွားသည်။
အခန်းထဲရောက်တော့ သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်မဖြစ်အောင် အားတင်း၍
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။
ဆရာဝန်နှင့်တူသော ခပ်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်က ဟင်္သာအားအင်္ကျီ
ချွတ်၍ ဟိုဟိုသည်သည် စမ်းထောက်ကာစစ်ဆေး၏။ ကြိမ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်
ရည် ရှိ၊ မရှိ စမ်းတာလား...။ မခံနိုင်ဘဲသေသွားလျှင် ရောဂါနာမည် တပ်
ဖို့လားမသိ။ ထို့နောက် သူ့ကို လုံချည်ပါချွတ်စေသောအခါ သူ့ မျက်နှာ
နွေးခနဲ ပူသွား၏။ ဤအချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝမှာ အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာ ဟူ
သည် တစ်စတလေမျှ မကျန်တော့ပါလား။မိမိအား ကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် အေး
အောင်မြင်လေပြီဟု သူတွေ့မိသည့်အခါ ရှက်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းများပင် ထူ
အမ်းလာလေသည်။ သူ့အားဒေါက်စင်တစ်ခုဆီ လူနှစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်
သွားပြီး စင်ကိုမျက်နှာမူသည့် အနေအထားဖြင့် တက်စေသည်။ သူသည်
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလျက် အသိစိတ်ဓာတ် မရှိတော့သလို ဟာဟာကြီး
ဖြစ်နေ၏။ လက်တွေ၊ ခြေတွေကို စင်နှင့်တွဲလျက် ချည်နှောင်လိုက်သည်
ကို မသိလိုက်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့မှ မိမိအား တုတ်နှောင်ပြီး
ပြီဟု သိရသည်။

သူသည် နာကျင်မှုကို ဘာစိတ်နှင့် ကာကွယ်ရပါမလဲဟု အသည်းအ
သန်စဉ်းစားတွေးယူနေရ၏။ တင်ပါးပေါ်မှာ ခပ်စိုစိုအဝတ်တစ်ခု လာကပ်
သည့်အခါ သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြိမ်ကို လေထဲမှာရိုက်လိုက်သည့်
ရွှန်းခနဲ အသံကြားရသောအခါ သူ မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ စဉ်းစား
စမ်းပါ။ စဉ်းစားလိုက်စမ်းပါ ....။

အမေ ....။

ရေထဲမှာ သူ့အား စနောက်ရန် ငုပ်ပြီး ပုန်းနေသည့် အမေသည် သူ့
ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ အမေ့ကို
ကြည့်ပြီး သူ လှိုက်လှဲစွာ ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရသည်။
သူ့ တင်ပါးဆီမှာ ကြိမ်လုံးနှစ်လုံး ဆက်တိုက်ကျလာသည်ဟု ထင်
သည်။ နာကျင်မှုသည် အံ့ဩရလောက်အောင် ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲဆီအထိ
စူးနှင့်စွာ ဝင်ရောက်သွား၏။ အမေ ... သူသည် အသံမထွက်မီအောင် အံ
တင်းတင်းကြိတ်၍ တောင့်ခံဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တစ်ချက်ပြီးတစ်
ချက် ပြင်းထန်စွာ စူးနှစ်စွာ ကျရောက်လာသည့် ကြိမ်လုံးဒဏ်များကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါကာ တွန့်လိမ်သွားချိန်တွင် အမေ ...ဟူသော
အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်သွားတော့သည်။ နောက်တစ်ချက် ... အသားစ
တွေ ပဲ့ပါသွားပြီဟု ထင်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ချက် ... အားခနဲ အော်
ဟစ်ညည်းညူမိသလား သူ မသေချာပါ။ နောက်တစ်ချက်... မမအိမ်စိုးမေ
နောက်တစ်ချက် ... မမ...။ သူသည် ခြေရော လက်ရောသာ တုတ်မထား
လျှင် ယခုလောက်ဆို ပျော့ခွေကျသွားလောက်ပြီ။ ယခုတော့ သူ့တင်ပါး

ပေါ်သို့ ကြိမ်လုံးများသည် ဓားသွားများလို ထပ်ကာထပ်ကာ၊ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ...။ နာကျင်မှုသည် အဆုံးမရှိတော့ဘူးလား။ သူ မျှော်လင့်ထား

သည်ထက်ပို၍ အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် ထိုနာကျင်မှုသည် သူ့အသက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ နတ်ယူနေပြီဟု သူထင်သည်။ သူသည် တွန့်လိမ်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျလျက် အော်ဟစ်တောင်းပန်မိနေပြီလား မသိတော့ပေ။ သူ သတိလစ်တစ်ချက် မလစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက် ရိုက်အပြီး အဆုံးသတ်သွားသော အခါမှာတော့ သူသည် ခပ်သဲ့သဲ့ငိုကြွေးနေမိပြီကို သူ့ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

မမ .... အိမ်စိုးမေ .....။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၇)

“ “မမ မကြည့်ရက်လို့ပါ မောင်လေးရယ်၊ မမလေ ...အဲဒါကြီးကို မကြည့်ရက်ဘူး။ မမ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိတာလား မသိဘူးနော်” ”
ထောက်ရှာပင်ဆိပ်ကမ်းက ခြေတံရှည် တဲကလေးတစ်လုံးတွင် အိပ်ရာထဲလဲနေသော ဟင်္သာကို တွေ့တွေ့ချင်း အိမ်စိုးမေသည် မျက်ရည်ကျခဲ့မိလေသည်။ ဟင်္သာကတော့ မမအိမ်စိုးမေကို ရှက်ရွံ့စွာ မျက်နှာလွှဲထား

တော့သည်။

“ “ကျွန်တော် ခိုးခိုး မခိုးခိုး ကျွန်တော်ကတော့ သူခိုး ဖြစ်သွားပြီနော်” ”

ဟင်္သာက နာကျင်စွာရေရွတ်တော့ ဟင်္သာ၏ ဆံပင်ပျော့ကလေးများ

ကို အိမ်က ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြုံးမိသည်။

“ “မမရယ် ကျွန်တော်လေ .....””

အိမ်စိုးမေက သူ့ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွကလေးပိတ်လိုက်မိ

၏။

“ “မောင်လေးရဲ့ မမကို ကြည့်စမ်းပါ။ မောင်လေးက အပြစ်မရှိဘဲနဲ့

အပြစ်ပေးခံရတယ်၊မမကလေ အပြစ်ရှိလျက်သားနဲ့ အပြစ်ပေးမခံရဖူးဘူး၊

မဆန်းဘူးလား ....””

ဟင်္သာက အိမ်စိုးမေ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ရန် ကြိုးစား

သည်။

“ “ငယ်ငယ်ကလေ ...””

ဟင်္သာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြုံးလာ၏။

“ “အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ဖူးတယ် သိလား၊

ရေနံတွင်းတစ်တွင်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးမှုလေ ...””

ဟင်္သာသည် အိမ်စိုးမေ၏ပေါင်ပေါ်မှာ ပါးအပ်ကာ အလျားမှောက်၍

အိပ်ရင်း မျက်စိမှိတ်ကာ ခေါင်းယမ်း၏။

“ “မဟုတ်ပါဘူး” ”

“ “ကြော် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မယုံရင် မေမေ့ကို မေးကြည့်” ”

ထို့နောက် ခပ်ခနဲရယ်ကာ “ဘယ်သူ့တွင်းမှတ်လဲ” ဟု မေးသည်။

ထို့နောက် အဖြေမစောင့်ဘဲ “ဘာဦးမြသာရဲ့တွင်းလေ” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြော၏။ ဟင်္သာ ရယ်လေသည်။

“ “ဒီလောက် ပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်ထားတဲ့ မမကို ပြစ်မှုမကျူးလွန်ဖူးဘဲ အပြစ်ပေးခံရတဲ့မင်းက မကြည့်ပုံဘူးဆိုတာ ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ရှိမလဲ။ ကြည့် ... မမကို ကြည့်” ”

ဟင်္သာက မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်၏။

“ “ဒီမယ် ... ဒါ့ထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ရခိုင်တိုင်းမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို တော်လှန်ကုန်ကြပြီ။ ဒီတော့ ဒီဘက်က ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေကို ဂျပန်တွေက မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။ မမကလဲမိန်းကလေးပေမယ့် မသင်္ကာခံရတဲ့အုပ်စုထဲပါနေပြီ။ ဒီတော့ တော်လှန်ရေးကာလအထိ မမတို့ စည်းရုံးရေးသမားတွေ ခြေရာဖျောက်နေရလိမ့်မယ်” ”

ဟင်္သာက အိမ်စိုးမေကိုပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ငေးကြည့်နေသည်။

“ “ခြေရာဖျောက်မယ် ...” ”

“ “ဟုတ်တယ် ဟင်္သာ၊ မေမေ့ဆီကို တစ်ခါတစ်ခါမှ ပြန်လာတာမျိုး ရှိတော့မယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မေမေနဲ့ ကြီးမေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သွက်သွက်လက်လက် လူငယ်တစ်ယောက် လိုနေတယ်” ”

“ “ဟို ဉာဏ်ကြီးရှင်ကရော” ”

“ “သူက လာလိုက် ပြန်လိုက်ပဲ” ”

“ “ဒီတော့ ကျွန်တော်က သွားနေပေးရမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလား” ”

“ “ဟုတ်တယ်” ”

ဟင်္သာ အနည်းငယ် တွေသွားသည်ကို အိမ်စိုးမေ မျက်မှောင်ကြုတ်
၏။

“ “ကျွန်တော် ကြောက်တယ်” ”

“ “ဘာပြောတယ်” ”

ဟင်္သာက မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်လေသည်။

“ “ကျွန်တော် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်

နောက်ထပ် ကြိမ်ရိုက်ခံရရင် ကျွန်တော် သေတော့မှာ” ”

အိမ်စိုးမေက ခပ်ပေါ့ပေါ့တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

“ “ငါကြောက်လေး၊ ဒါနဲ့များ မင်းက သေဖို့ အဆင်သင့်ပဲလေး ဘာ

လေးနဲ့” ”

“ “အို ... အဲဒါက မမနှင့်ထုတ်တုန်းကပါဗျာ၊ အခု မမက နှင်မှထုတ်

တာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မညစ်နေဘူးလေ၊ ဒီတော့ မသေချင်ပါဘူးဗျာ။ သေ

တာထက် အဲဒီ ကြိမ်ဒဏ်ကြီးကို ကြောက်တယ်။ မမ မသိဘူးနော်၊ ကျွန်

တော့်မှာလေ ....” ”

“ “တော်ပါမောင်လေးရယ်၊ အဲဒီအကြောင်း မမ မကြားချင်ဘူး၊ ဒါဖြင့်

မောင်လေး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါလေ” ”

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ဟင်္သာက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
၏။

“ “ကျွန်တော် ကြီးကြီးတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
ကြီးကြီးဟာ ကျွန်တော့်အမေပဲ မမရဲ့၊ နောက်ပြီး မမ မောင်ကို ကျွန်တော်
တတ်နိုင်သမျှ အောက်ကျိုးပေါင်းပါ့မယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် ကြည်နူးစွာပြုံးရယ်လျက် ဟင်္သာ၏ပါးပြင်တစ်ဖက်
ကို ချစ်လို့ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ “လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးလေး၊ သိပ်မကြာပါဘူး မောင်လေးရယ်၊
အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်ပေါ့၊ တစ်နှစ်ကြာရင်ပြီးသွားမှာပါ။ အားလုံး စိတ်ချမ်း
သာရတော့မှာပါ” ”

ဟင်္သာက အိမ်စိုးမေ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ခပ်ဆဆဟန်ဖြင့်
မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်၏။

“ “မမ ...၊ မမဟာ လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာများလား
ဟင်” ”

မမက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလေသည်။

ဟင်္သာဆီမှအပြန်တွင် အိမ်စိုးမေသည် မင်းဘူးမြို့ထဲသို့ တက်လာခဲ့
သည်။ ဘိုကုန်းရပ်ကွက်ရှိ ခရိုင်ဝန် ဦးမင်းခေါင်၏အိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ
မရှာရပါ။ ကုန်းမြင့်အထက်တွင်မြင့်မားသော အိမ်ကြီးသည် လှပခန့်ညား

နေ၏။ ခြံရှေ့တွင် ပုန်းညက်ပင်အကြီးကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ခြံတံခါး စေ့
ရုံစေ့ထား၏။ အိမ်စိုးမေ ခြံထဲဝင်လိုက်ချိန်တွင် ပြုန်းခနဲ မိုးရွာချလေ
သည်။

“ “မမ ....” ”

အေးအောင်သည် ခြံထဲသို့ ထီးဖွင့်ဆောင်းကာ အပြေးအလွှားဆင်း
လာရင်း အိမ်စိုးမေကိုကြိုဆိုသည်။ အေးအောင်၏ ထီးရိပ်ကို ခိုရင်း အေး
အောင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်မိတော့ အေးအောင်၏ အမူအရာမှာ မလုံ
မလဲ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ “ဖေဖေ ရုံးကပြန်မလာသေးဘူး၊ မမ ထိုင်လေ” ”

ဧည့်ခန်းအဆင်အပြင်သည် အိမ်ရှင်မ မရှိသော အိမ်တစ်အိမ်နှင့်မတူ
အောင် သပ်ရပ်စနစ်ကျနေ၏။ စင်မြင့်ကလေးပေါ်က ရေဒီယိုကြီးကို ဇာ
ပဝါဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ကျွန်းသားပီရိုကြီးနှစ်ခုမှာ ပန်းကနုတ်များထွင်း
ထားသောကြောင့် ရှေးဆန်ဆန်လှပနေ၏။ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာကြွေလက်
ဖက်ရည်ကရား ထည့်ထားသော လင်ပန်းတစ်ခုနှင့် ဖတ်လက်စ အင်္ကျီ
ဝတ်ကျွတ်အုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်းအဟောင်း သုံးလေးအုပ်ထပ်
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ “မမ ကော်ဖီ သောက်မလား ...၊ ကျွန်တော် ဖျော်ခိုင်းလိုက်မယ်၊
ကိုပါ ရေ .....” ”

“ “နေပါစေ ... မသောက်ချင်ဘူး၊ ဒီမှာထိုင်စမ်းပါဦး” ”

အိမ်စိုးမေက အိမ်ရှင်ပုံစံမို့ အေးအောင်က ဧည့်သည်ပုံစံဖြစ်သွားပြီး
တွန့်ဆုတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။အေးအောင်ကို စူးရှသော မျက်ဝန်း
များဖြင့် အိမ်စိုးမေ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည့်အခါ အေးအောင် စိတ်
ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ သူ အကြာကြီး အားယူရ
သည်။

“ ဒီဘက်မှာတော့ အခြေအနေ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သေးဘူး
မမရဲ့၊ ကျွန်တော် ထင်ထားတာက ဒီလထဲမှာ တော်လှန်ရေးတောင် ဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ဥရောပမှာတော့ ပြင်သစ်တွေက ဂျာမနီတွေ
ကို လက်နက်ကိုင် တော်လှန်နေကြပြီဆို .... ”

အိမ်စိုးမေက အေးအောင် မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “ငါ ဒီလာတာ တော်လှန်ရေးအကြောင်းတွေ၊ ပြင်သစ်အကြောင်းတွေ
ပြောဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး” ”

အေးအောင် သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ “ပြောပါ၊ မမ ပြောချင်တာကို ပြောပါ” ”

“ “နင် ဘာအချိုး ချိုးတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် အေးအောင်၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ သည်းညည်းခံလိုက်မယ် ...၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် နင်အသိပဲ” ”

အေးအောင် မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွား၏။

“ “မမ ကျွန်တော့ကို အထင်လွဲနေပြီ” ”

အိမ်စိုးမေသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဒုန်းခနဲ ထုချလိုက်၏။

“ “ငါ နင့်ထက်အရင် လူဖြစ်လာတာ၊ နင်ပြီးသမျှ လိုက်ယုံနေရမယ့်
ခပ်အအ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား” ”

“ “နာရီကို ....” ”

“ “တော်တော့ ... အဲဒီအကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့၊ ငါမကြားချင်
ဘူး၊ ဒီလာတာ နင့်ကို သတိပေးချင်လို့လာတာ။ နင် ငါ့စိတ်ကို သိတယ်
နော်၊ သတ္တိရှိရင် ပြောင်ရင်ဆိုင် အေးအောင်၊ မိန်းမကျင့် မိန်းမကြံ မကြံ
နဲ့” ”

“ “မဟုတ်ဘူး” ”

အေးအောင် မျက်နှာပျက်သွားကာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းလေသည်။

“ “သမီး ရောက်နေတာလား” ”

နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကုလားထိုင်နောက်မှာ
ဖေဖေ ရပ်နေသည်။ ဖေဖေလက်ဆွဲအိတ်ကို လူတစ်ယောက်က ဗီရိုပေါ်
လာတင်ပေးပြီး ဖေဖေအနီးမှ ရှိကျိုးစွာ ငုံ့၍ထွက်သွားသည်။ အိမ်စိုးမေ
သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ ခြံရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်
တာ၊ ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာတာ၊ မိမိ ကုလားထိုင်
နောက်မှာ ရပ်လိုက်တာ .. ဒါတွေကို မသိလိုက်မိလေခြင်းဟု ပါးနပ်လျင်
မြန်ဖို့ ကြိုးစားနေသော အိမ်စိုးမေသည် အနည်းငယ် ကသိကအောက်ဖြစ်
သွားသည်။

“ “ဖေဖေ ....” ”

“ “သမီး အပြန်မိုးချုပ်နေတော့မှာပေါ့။ ဒီမှာ အိပ်နိုင်မလား” ”

“ “မအိပ်ဘူး” ”

အိမ်စိုးမေ၏လေသံ နည်းနည်းမာကြာသွားသည်ကို ဖေဖေကအပြုံး
မပျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ “အေး အေး၊ ဒါဖြင့် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ဖေဖေ ဒရိုင်ဘာ
ကို ပွင့်ဖြူအထိ သမီးတို့ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သား ... မမနဲ့လိုက်
သွားနော်။ မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့၊ ကြားလား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ” ”

အိမ်စိုးမေသည် တည်ငြိမ်စွာ ကြံမြောက်နေသော ဖေဖေကို ကြည့်ကာ
လူတစ်ယောက်ကို မိန်းမကျင့် မိန်းမကြံဖြင့် အမှုဆင်ပေးခဲ့သော ခရိုင်ဝန်
ကြီး .... ဟု အပြစ်တင် စော်ကားထားမိသမျှ စိတ်ထဲက ဝန်ချတောင်းပန်
လိုက်၏။ အဲဒီလောက်အထိ ဖေဖေ ယုတ်ညံ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

“ “သမီး ဒီကို သက်သက်လာတာလား၊ ရုံးကို တိုက်ရိုက်လာခဲ့ရင် ပြီး
ရော။ ဒီမှာစောင့်နေတာ” ”

“ “သမီးလမ်းကြုံလို့ ဝင်လာတာပါဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ ဆီလာတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဟင်္သာဆီ လာတာပါ” ”

ဖွတ်တိုး၍ ပြောချပစ်လိုက်တော့ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေ အရောင်လက်
ခနဲ တောက်ပသွားသည်။ ဒေါသလား၊ ရှက်ရွံ့မှုလား ... အိမ်စိုးမေ မသိပါ
ဖေဖေက အိမ်စိုးမေနှင့် ကပ်လျက်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ “သမီး ....” ”

သမီးဟာ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲလို့ ပြောပါဇေဇေ။ ဇေဇေ စပြီးအပြစ်
တင်မှ သမီးကလည်း ဇေဇေကို အပြစ်တင်နိုင်မှာ။ ဇေဇေဟာ လူငယ်က
လေးတစ်ယောက်ကို ရှက်စိတ်၊ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ ကျွန်စိတ်တွေ ပင်သွား
အောင်၊ အညွန့်ကျိုးပြီး တစ်သက်လုံး မျက်နှာမဖော်ပုံအောင် ကြိမ်ဒဏ်နဲ့
စိတ်ကို သတ်ပစ်ခဲ့တာ။ ဇေဇေဟာ ဒီပြစ်ဒဏ်ကို ကြိုတင်ကြံရွယ်ခဲ့တာ။
ဇေဇေကို အိမ်စိုးမေ အပြစ်တင်ချင်သည်။
သို့သော် ဇေဇေသည် အိမ်စိုးမေကို အပြစ်မတင်ပါ။

“ “ရေနံမြေသပိတ်မှာ သမီးမေမေ သပိတ်တားတုန်းက သမီးမေမေက
ထောင်နှစ်လ ကျတယ်၊ ဇေဇေက နယ်ပြောင်းခံရတယ်။ အခုကိစ္စမှာတော့
အဲဒီလောက် ပေါ့ပေါ့လေးမဟုတ်တော့ဘူးနော် သမီး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအုပ်
ချုပ်ရေးအရာရှိနဲ့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဟာ နည်းနည်းမှ တူတာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သမီးကလဲထောင်ကျရုံလေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်
ကို ထိခိုက်မယ်၊ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခံရမယ်။ ဇေဇေအတွက်က ကိစ္စမရှိပါ

ဘူး။ ဇေဇေဟာ အခုအချိန်အထိ ဗျူရိုကယက်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် လူမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် ဇေဇေ အသေခံရတယ်။ သမီးအတွက်
လည်း ဇေဇေ အသေခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကို ဇေဇေအသေခံရဲဘူး
သမီး” ”

ရှေ့ဆက်ပြောရမည့် စကားများအတွက် အိမ်စိုးမေ နှုတ်ဆွဲသွား

သည်။

“ “သမီး ..... ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခရီးသွားလာဖို့ မကောင်းဘူး၊
အခြေအနေ တည်းတည်းလေးလိုတော့တယ်၊ သမီး ဒီလောက်ဆိုနားလည်
ပါတယ်နော်။ ဂျပန်တွေ ဘာအကြံအစည်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့အတိ
အကျ မသိဘူး” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ပါ” ”

“ “သမီးတို့ တော်လှန်ရေးအောင်မြင်မှာပါ သမီး ...ပြည်သူလူထုတစ်
ခုလုံး သမီးတို့ဘက်မှာရှိတယ်၊ လိုအပ်ရင် အားလုံးဟာ အသက်စွန့်ရဲတဲ့
သူတွေချည်းပါ” ”

ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လျက် ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည့်
စကားများကို မျိုချပစ်လိုက်မိလေသည်။

တော်လှန်ရေးတပ်ဦး သဘောတူညီချက်စာတမ်းကို ဖြန့်ဝေပြီးသော
အိမ်စိုးမေနှင့်တကွ စည်းရုံးရေးအဖွဲ့သည် ခရိုင်သာမက တိုင်းပါ ပြောင်း
၍ လှည့်ပြောင်းပုန်းခိုရင်း ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြသည်။ မငွေအိမ်သည် တော်
လှန်ရေးတပ်ဦး စာတမ်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်မိသွားမှ သမီး၏ လုပ်ရပ်များကို
သိသွားသည်။

“ “ဂျပန် လွတ်လပ်ရေး ပေးမည်ဟု ကတိခံဝန်ချက်ပေးရုံဖြင့် ငါတို့
သူတို့နှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ခဲ့ခြင်းမှာ မှားသကဲ့သို့၊ ဗြိတိသျှတို့က လွတ်လပ်
ရေးပေးမည်ဟု ကတိပေးတိုင်းလည်း မဟာမိတ်မဟုတ်ဟု မယူဆအပ်

ပေ။” ”

“ “ ..... အရေးကြီးသော အချက်ကား ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ဗမာပြည်
မှ တိုက်ပြီးပါက မဟာမိတ်များ ဗမာပြည်ပြန်ဝင်လာလျှင် မည်ကဲ့သို့
ကျင့်သုံးမည်နည်းဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။” ”

“ “ ..... ငါတို့ ဂျပန်ကို ထိရောက်စွာ မတိုက်နိုင်ဘဲ မဟာမိတ်တို့
ပယောဂကြောင့် ဂျပန်များ ထွက်ပြေးရလျှင် ငါတို့သည် လွတ်လပ်ရေး
စကားကို ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်။ ဂျပန်ကို ငါတို့က အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်
ထုတ်နိုင်ပါက ငါတို့သည် တစ်မျိုးသားလုံးကိုစည်းရုံးမိပြီး လွတ်လပ်ရေး
နှင့်ထိုက်တန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုခံရမည်။ မဟာမိတ်တို့ထံ လွတ်လပ်ရေး
အတွက် အရေးဆိုရမည်။” ”

“ “အရေးဆိုရာတွင် ....

(၁) လွတ်လပ်ရေးယာယီအစိုးရအဖွဲ့ကို အသိအမှတ်ပြုရမည်။

(၂) ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်သော ဗမာစစ်တပ်ကို သီးခြားထူထောင်ခွင့်
ပေးရမည်။

(၃) လွတ်လပ်ရေးကို စစ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ပေးရမည်။

“ “အထက်ပါ နောက်ဆုံးလိုလားချက်ကို မပေးဘဲ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး
သည့် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသား အင်အားစုကိုမဆို ငါတို့သည် ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်သွားရမည် ....” ”

၁၉၄၅ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့၊ ည ၇နာရီအချိန်တွင်

ဗိုလ်ကြီးမိုးညို ဦးစီးသော စက်မှုလက်မှုတပ်ရင်း (၂)က မင်းဘူးခရိုင်တွင်
ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့အား စတင်တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြောင်း စစ်ကြေညာ
လိုက်လေသည်။

ဂျပန်တွေ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
လည်း အဆုံးသတ်သွားသောအခါ မငွေအိမ်နှင့် ခင်မင်းမေက ဝမ်းသာ
လို့က်လဲ့စွာ ဂျပန်ခေတ်ကဒုက္ခများကို ပြန်ပြောရယ်မောနိုင်ကြသည်။ သို့
သော် အိမ်စိုးမေကတော့ နုနယ်သည့် မျက်နှာကလေးသည် ရင့်ကျက်
သည့် အတွေးများဖြင့် အမြဲလွှမ်းမိုးခံနေရသလို တည်ကြည်တင်းမာလျက်
ရှိသည်။ ဟင်္သာကတော့ နိုင်ငံရေးကို သိပ်နားမလည်သူပီပီ အိမ်စိုးမေ၏
စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တင်းကျပ်နေသည်ဟု နားမလည်ခဲ့ပေ။ ဗြိတိသျှတွေ
က လက်နက်တွေ တောင်းရင် ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့ ...။ ယခု ဗြိတိသျှအစိုးရ
သည် သူ၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံငယ်ကလေးများအပေါ် သဘောထား ပြောင်းလဲ
စပြုလာပြီ မဟုတ်လား။ တိုက်ယူနေစရာမလိုဘဲ စောင့်ယူရုံသာ ရှိသည်
မဟုတ်လား။ ဤအတွေးကြောင့်ပင် ဟင်္သာသည် မမအိမ်စိုးမေကို နားမ
လည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တော့တော်လှန်ရေးရဲဘော်များအတွင်း
သဘောထားများ မညီမညွတ်ဖြစ်နေမှုသည် အိမ်စိုးမေတို့အားလုံးအတွက်
ရှုပ်ထွေးနေသော ပြဿနာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နိုင်ငံရေး မတည်ငြိမ်သည့်အခြေအနေသည် အထက်ပိုင်း
အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိတို့အတွက် ဘာမျှ စာဖွဲ့စရာ အခက်အခဲ မဖြစ်ခဲ့။ ဦး
မင်းခေါင်သည် ရန်ကုန်၌ ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခု၏ တွဲဖက်အတွင်းဝန်အဖြစ်
တာဝန်ပေးခြင်း ခံရသည်။ အေးအောင်သည် အတွင်းဝန်သားအဖြစ်ဖြင့်

လူတွင်ကျယ်ပို၍ လုပ်နိုင်ပြီပေါ့ဟု ဟင်္သာက အခံရခက်စွာ တွေးမိသည်။
အေးအောင်အကြောင်း တွေးမိလျှင် မိမိတင်ပါးပေါ်မှာ ရက်စက်စွာကျခဲ့ဖူး
သော ကြိမ်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် အသစ်တစ်ဖန် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်
ထွက်အောင် နာကျင်လာရသလို ခံစားမိ၏။ သို့သော် အသက် ၁၉ နှစ်အ
ရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော ဟင်္သာသည် ဟိုတုန်းကသာ မိမိသည့်ထက်လည်ပတ်ခဲ့
လျှင် ဤကဲ့သို့ ကြိမ်ဒဏ်ခံရမှာ မဟုတ်ဟုတွေးမိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မချင့်
မရဲဖြစ်မိသည်။ တကယ်ဆို အိတ်ထဲမှာ လှပသော ရွှေရောင်နာရီကလေး
တွေ့ကတည်းက ထိုနာရီသည်အေးအောင်လို အရေးပိုင်သားမှတစ်ပါးမည်
သူမျှပိုင်ဆိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ ထိုသို့ မသိလျှင်
တောင်မှ ဘာအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှ မမက်မောသူပီပီ မဖြစ်လောက် ငွေ
ကြေးလေးကိုမျှော်ကိုးပြီး ရောင်းမည့်အစား ဧရာဝတီမြစ်ထဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့ဖူး
ကောင်းသည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကုလားကလေးအားလည်း ဝမ်းသာအား
ရ ပြခဲ့ဖူးမကောင်း။ အခုတော့ အားလုံးသည် သူ့အကွက် မမြင်မှုကြောင့်
ခံလိုက်ရခြင်းဟု သူ့စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ပြောင်းယူရလေသည်။
သို့သော် မရင့်ကျက်လှသေးသော ဟင်္သာသည် မမအိမ်စိုးမေ စိတ်
ဝင်စားသော ဂဠုန်ဦးစောပြန်ရောက်လာသည့်သတင်းကနွဲ့စာချုပ်သတင်း
လူထုအစည်းအဝေးပွဲ သတင်းများကို စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ပြည်လုံးကျွတ်သ
ပိတ်ကြီးကိုလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ယုတ်စွာဆုံး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်
တကွ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် အတိုင်ပင်ခံဝန်ကြီးများ လုပ်ကြံခံရပြီး ကျဆုံး

သွားတော့လည်း မမအိမ်စိုးမေ မျက်ရည်ကျတာကို အံ့သြသလိုလို ရှိခဲ့
သည်။ ဟင်္သာအတွက်ကတော့ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးအတွင်း ကူးသန်းဖို့မော်
တော်တစ်စင်း လိုချင်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက လှေများကို ပြန်ရောင်းပြီး
ပိုက်ဆံစုဖို့ကြိုးစားချင်သည်။ အမေရိကန်တွေနှင့်အတူ ပါလာသောထော

ပတ်ဘူးတွေ၊ ချောကလတ်ဘူးတွေ၊ သကြားလုံးတွေကအစ မက်မက်မော
မော စားနေရတာကို ကျေနပ်သည်။ ဟင်္သာ၏ဘဝကတော့ အမြဲလိုပင် ရိုး
စင်းခဲ့ပါသည်။ သည်ကြားထဲမှာ ပြောစရာအထူးအဆန်းတစ်ခုက ဟင်္သာ
၏လှေ ဓားပြတိုက်ခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟင်္သာသည် တော်လှန်ရေးထဲလည်း မပါခဲ့ဖူး၊ စိတ်ကူးယဉ်မိသလို
ဂျပန်တစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မသတ်လိုက်ရဖူးသောကြောင့် သူများတကာ
လို ပုန်းပျက်ထားစရာ လက်နက်လည်းမရှိ။ လက်နက်ဆို၍ ထင်းခုတ်
သည့် ဓားတစ်ချောင်း၊ ဝါးချွန်နှင့် လှော်တက်ကြီးများသာ ရှိသည်။
ဆင်ပေါင်ဝဲ၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှေကို စုန်လာစဉ်မှာပင် ဒိုင်းခနဲ
ဒိုင်းခနဲ သေနတ်ဖောက်သံများ ကြားရ၏။ မြစ်ကမ်းပါး သစ်ပင်အုပ်စု
အောက်မှာ လူလေးငါးဆယ်ယောက်ခန့် စုပုံကာ လှေကိုသေနတ်တွေဖြင့်
ချိန်ထား၏။

“ “ကမ်းကပ်ခဲ့ဟေ့” ”

ဟင်္သာသည် တက်မကိုင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ “ဦးကြီး ... ဆက်စုန်မယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေမှာ ကျည်ဆန် လုံလုံ

လောက်လောက် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး” ”

တက်မကိုင်ဦးကြီးက မျက်ကလူး ဆန်ပျာ ဖြစ်နေ၏။

“ “အောင်မယ်လေး မောင်မင်းကြီးသား လှေသူကြီးမင်းလေး၊မင်းကိုယ့်
ဟာကိုယ်သေကြောင်းကြံချင်ရင် နောက်မှကြံပါကွာ၊ ကျုပ်တို့တော့အချိန်
မကျဘဲ အသေမခံခိုင်းပါနဲ့၊ လာခဲ့မယ်ဗျို့။” ”

လှေကို ကမ်းကပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဓားပြများသည် သူလိုင်းလို ရွာ
သားများသာ ဖြစ်၏။ တချို့က သူတို့ကို မမှတ်မိအောင် မျက်နှာသုတ်ပ
ဝါများ ခေါင်းမှာ ခပ်အုပ်အုပ် ပေါင်းထားကြသော်လည်း တချို့ကတော့
ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ဘာအကာအကွယ်မျှ မပါပေ။ သူတို့သည် လှေပေါ်က
ပစ္စည်းများကိုရွေးယူနေခဲ့လေသည်။သူသည် ဓားပြတစ်ယောက်အား ထင်း
ခုတ်သည့် ဓားဖြင့် ပိုင်းချလိုက်ရမလားဟု စဉ်းစားသေး၏။

“ “ဟ ... ဘာမုန့်တွေတုန်းဟ၊ ဟန်ကျတာပဲဟေ့။ ဖိုးလုံးတို့ ကလေး
တစ်သိုက်အတွက် မုန့်တွေရပြီ။ သယ်ကွာ” ”

ဤလူသားများသည် မိမိတို့လိုပင် ရွာသားများဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ
ချစ်မြတ်နိုးသော သားနှင့်မယားများ ရှိလိမ့်မည်။ သူတို့သည် မိမိတို့လှေ
သမားများကခုခံကာကွယ်မည်ကို နည်းနည်းမျှစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင်
ကုန်ခြောက်များကို ငတ်မွတ်စွာရွေးချယ်၍ သယ်ယူနေကြသည်။ သူ မခုခံ
ချင်တော့ပေ။ သူသည် လူတစ်ယောက်၏အသက်ကို တစ်ခါမျှ မသတ်ဖူး
ပေ။ သူအလွန်ဆုံးတတ်နိုင်လျှင်လည်း တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။နောက်

ပြီး တကယ်တမ်းစဉ်းစားကြည့်တော့ သူ မသေချင်သေးပါ။ သူ့မှာ မမ
အိမ်စိုးမေ ရှိသေးသည်။

မမအိမ်စိုးမေအကြောင်းကို စဉ်းစားရသည်မှာ ညမှောင်မှောင် မြစ်ရေ
စီးတွင် မျောပါနေသည့် လှေပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သွားရင်း ကောင်းကင်က
ကြယ်ကလေးတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရသည့် ခံစားချက်မျိုးနှင့်
တူပါသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် တကယ် လွတ်လပ်ရေးရသည့် အခါမှာတော့ မမ
အိမ်စိုးမေ၏မျက်နှာမှာ တော်တော် ကြည်လင်ပျော်ရွှင်ပုံရပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးညတွင် ဟင်္သာသည် ကြီးကြီးမငွေအိမ်၏အိမ်သို့ ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် အရက်မူးပြီး ပြန်ရောက်သွားမိသည်။
လူက ဟန်ချက်ညီအောင် ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းချုပ်ထားထား၊ မျက်လုံး
နှင့် အရက်နံ့က လိမ်ညာလို့ မရပါ။ အထူးသဖြင့် မမအိမ်စိုးမေကို လိမ်
ညာ၍ မရပါ။

“ “ဟင်္သာ ဒါဘာလုပ်တာလဲ” ”

ကွပ်ပျစ်ပေါ်လှဲအိပ်ဖို့ကြံနေသည့်ဟင်္သာအနီးသို့ မမအိမ်စိုးမေရောက်
လာသည်။ ဟင်္သာ၏မျက်စိထဲတွင် မမအိမ်စိုးမေ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စောင်း
စောင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိသည်။

“ “ရယ်စရာကြီး ... ဟားဟား ဟားဟား” ”

“ “ဒီနေ့ည ပွဲသွားကြည့်ဖို့ နင့်ကို ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လားဘာ

လို့ ဒါတွေ သောက်လာတာလဲ ... ဟင်” ”

ဟင်ဟင် ပိုက်ခေါက်ကို အင်နှင့်အားနှင့်ဆွဲလိမ့်ခံလိုက်ရသဖြင့် နာ

ကျင်သွားကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်ကျသွား၏။

“ “ကိုကြီးပုက တိုက်လိုက်တာပါဗျာ၊ ပျော်လို့တဲ့” ”

ထို့နောက် မမအိမ်စိုးမေအား လက်ညှိုးထိုးကာ ရယ်ပြန်သည်။

“ “အဲဒါပျော်ဦး ... ပျော်ဦး” ”

ဟင်ဟင်ဆံပင်များကို အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ် ဆွဲဆောင့်

နေသောအခါ ဟင်ဟင်သည် အရက်မူး၍ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော ခံစားချက်က

လေး ပျောက်သွားလုမတတ် ရှိသည်။

“ “နာတယ်ဗျာ” ”

သူ တစ်ချက်တော့ ပြန်အော်မိ၏။

“ “အသက် ၂၀ကျော်ပြီဗျာ၊ နားလည်လား ...။ အရက်မကလို့ ဘာဘဲ

သောက်သောက်ဗျာ” ”

မငွေအိမ်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက် ငိုလား ရယ်လား ဖြစ်နေသည်

ကို ဘေးမှလှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်ချင်နေ၏။ ခင်မင်းမေကတော့ ကောင်မ

လေး၏ စိတ်ကိုသိသောကြောင့် ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက် ခါးခါးဖျော်ပြီး သံ

ပရာသီးတစ်လုံးလုံး ညှစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ “ရောသမီး ... အဲဒါ တိုက်လိုက်” ”

အိမ်စိုးမေ၏ လက်ထဲသို့ ကော်ဖီပန်းကန် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ “ဟောဒီ ကော်ဖီကို သောက်လိုက် ဟင်္သာ” ”

“ “မသောက်ဘူးဗျာ” ”

ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း လွဲအိပ်ချဖို့ပြင်တော့ အိမ်စိုးမေက မညာမတာ
ပင် ဆံပင်များကိုဆွဲဆုပ်ထား၏။ဟင်္သာသည် နာကျင်မှုဖြင့် မျက်လုံးတွေ
ကြည်လင်လာသည်။

“ “နင့်ဟာနင် သောက်မလား၊ ငါတို့သုံးယောက်ချုပ်ပြီး တိုက်ရမလား
ဒါပဲပြော” ”

ဟင်္သာသည် အိမ်စိုးမေ၏လက်ထဲက ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး
အသက်ပင်မရှုဘဲ တကျိုက်ကျိုက်သောက်ချပစ်လိုက်၏။

“ “ရော့ ... ””

အိမ်စိုးမေတို့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်က ပွဲကြည့်ဖို့ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်
ပြီးနေသောအခါ၊ ဟင်္သာမှာ ရှိနေသမျှ ရီဂေဂေအမူးဒဏ်ကလေး ပြောသွား
ပြီဖြစ်သည်။ ဟင်္သာသည် စိတ်မဝင်စားသော ကပွဲရှိရာသို့ တရွတ်ဆွဲ၍
လိုက်ပါရင်း ပွစိပွစိ ညည်းညူနေခဲ့၏။

“ “သွားပြီ၊ အလကားပဲ။ မူးတဲ့အရသာလေး လိုချင်လို့ ပိုက်ဆံကုန်ခံ
ပြီး သောက်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ နှမေ့စရာကြီး” ”

ရှေ့ဆုံးမှ မမအိမ်စိုးမေက တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

“ “ဘာပြောလိုက်တယ် ... ဟင်္သာ” ”

“ “မပြောဘူး၊ ဘာမှမပြောဘူး” ”

ပါးစပ်က ကပျာကယာ ဖြေရှင်းလိုက်မိသော်လည်း စိတ်က မကျေမ
ချမ်း ဖြစ်နေ၏။ ဒီမိန်းမလောက်များတော့ကွာ .... ငါတစ်ချက်ကိုငွေ့ရုံ
ပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ကို ဒီလောက်အနိုင်ကျင့်ပုံမျိုးနဲ့တော့ ငါ့စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့
တစ်နေ့ကျရင် ငါနဲ့တွေ့မယ် ...။

သို့သော် သူ၏ လူပျိုစိတ်ကူးဆန်းပြားမှုကို မမအိမ်စိုးမေ သိသွားမ
လားဟု လန့်ဖျပ်ကာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရ၏။ မမအိမ်စိုးမေက တစ်ချက်စူးခနဲ
ပြန်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ပါးပြင်နှစ်ဖက် နွေးခနဲ ပူထူသွားအောင် ရှက်
မိပြန်လေသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ တာလမ်းမထိပ် မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် ပထ
မဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပျော်ရွှင်နေကြသော လူအုပ်ကြီးအတွင်း

တိုး၍ မပေါက်တော့ပေ။ လမ်းဘေးမှာ မုန့်ဆိုင်များ၊ ကလေး ကစားစရာ
ပစ္စည်းဆိုင်များ၊ပူဖောင်းသည်များ၊ လူကြီးတို့၏ ရယ်မောသံများ၊ကလေး
တို့၏ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေ၏။ မုန့်ရေအိုးခင်းများကို သုံးလေးခု
တွေ့ရသည်။ မုန့်ရေပါးအနံ့သည် နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ဘူး
သီးကြော်နှင့် မုန့်ရေ စားရလျှင် ကောင်းမည်။ ထန်းမြစ်မီးဖုတ် အနံ့က
လည်း မွှေးပျံ့နေ၏။ သူသည် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဘာစားရမှန်းမ
သိဘဲ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ခေတ်ဆန်သည့်
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က သီချင်းဆိုနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ “လာပါကွယ် ... သိမ်ကြီးဈေး လျှောက်ကြမယ်၊ တစ်ကတည်းပဲမိဖု

ရားမြတ်ရယ် ခပ်မြန်မြန်ကြွကွယ်လိုချင်တာ ကြည့်ရှုကာသာဝယ် အမြတ်
မစားဘူး စိတ်ချကာဝယ်၊ တစ်ကိုက် နှစ်ကျပ်ခွဲပါကွယ် ...”

“ “မေမေ .... မေမေ အဲဒါ မမြရင်လေ ... ချောတယ်နော်၊ နွဲ့နွဲ့လေး” ”

မမအိမ်စိုးမေအား လူတိုးမခံရအောင် နောက်နားမှကပ်လိုက်လာရင်း
ဟင်္သာသဘောမတူနိုင်ဘဲ ပြင်းချင်နေ၏။ ဟောဒီ တစ်ရွာလုံး ...အေးလေ
မိမိတွေ့ဖူးသမျှ မြစ်အထက်၊ မြစ်အောက် ရွာအကုန်လုံးမှာ မမအိမ်စိုးမေ
လောက်လှတဲ့သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။မမ၏ စူးရှတောက်ပနေသောမျက်
လုံးနက်နက် ကြည်ကြည်များလောက် ဟင်္သာကို ညှိငင်နိုင်တဲ့သူ တစ်
ယောက်မျှမရှိပါ။ သူသည် ကာလသားများစကားဆိုချင်လွန်း၍ ခဏခဏ
လှမ်းကြည့်ခံရသော မမအိမ်စိုးမေအား လိုက်ပါ စောင့်ရှောက်ခွင့်ရသည့်
အတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်သွား၏။ ငါ့နယ် စောစောက ဘာဖြစ်လို့များ
အရက်သောက်မိပါလိမ့်နော်။ သူသာ အရက်မူးကျန်ခဲ့လျှင် မမ လူတိုးခံရ
တော့မှာ။

“ “ဝိုင်ပဒုဋ္ဌာ ဆန်းသစ်တာတွေရယ် ... ဇာဘော်လီ အမျိုးမျိုးပေါင်းစုံ
တယ်၊ ပွန်ပီယံဖွေ ပေါင်ဒါရယ် ... ဟေလလင်စနိုး အမျိုးမျိုးရှိတယ်” ”
သီချင်းသံကိုနားစိုက်ထောင်ကြည့်ပြီး ပွန်ပီယံနှင့် ဟေလလင်းနာမည်
များကြားရသောအခါ သူသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က မမအိမ်စိုးမေအား အလှ
ပြင် ပစ္စည်းကိရိယာများ ပြည်မှဝယ်ယူကာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ဖူးသည့်အ
ဖြစ်ကို သတိရ၏။

သည်တုန်းက မမသည် ပေါင်ဒါဘူးနှင့် စနိုးဘူးများ၊ နှုတ်ခမ်းနီများ

ကို တစ်ခဏစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ခဲ့၏။

“ “အမယ်လေး ငါ့မောင်ရယ် ... အလကား ဝယ်လာတယ်၊ ဒါတွေမမ သုံးမှမသုံးဘဲ” ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ စိတ်ညစ်သွား၏။ ငါ့အမယ်များ မှား

လို့လား။ ဒါဟာ အပေါစားတွေများဖြစ်နေသလား။ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေး

ကိုလည်း စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်မိသေး၏။

“ “မမမျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတာ ငါ့မောင်မြင်ဖူးလား၊ ပေါင်ဒါရိုက် တာရော မြင်ဖူးလား” ”

သူ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ “မမ အဲဒါတွေမကြိုက်ဘူး ဟင်္သာရဲ့၊ မမအတွက်ပေးချင်ရင် စာအုပ် နဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ပေး။ ဒါမှမဟုတ် မြင်းကုန်နီး ကိရိယာတန်ဆာပလာ တွေပေါ့နော်” ”

သူ မချီပြုံး ပြုံးခဲ့ရသည်။

“ “ဒါတွေလဲ အလကားမဖြစ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးမေက ဟေဇလင်စနိုးအမြဲ လိမ်းတာ၊ ကြီးမေကို ပေးကြတာပေါ့နော်။ သီတင်းကျွတ် ကန်တော့မယ် လေ။ မောင်လေးပစ္စည်းနဲ့ မမပါဝင်ကန်တော့မှာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား” ”

ဇာတ်ခုံပေါ်မှာတော့ ကပ္ပလီပုံစံဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သီချင်း

ဆိုနေပြီဖြစ်သည်။ လူတွေက ကပ္ပလီကို ကြည့်ကာ ဝါးခနဲ ဝါးခနဲရယ်ကြ

၏။

“ “ဗမာပြည် အေး အေး ရောက်ခဲ့တယ် ... ကပ္ပလီ အများကြီး ဝမ်း
မြောက်တယ်၊ စီးကရက်ဘူးရယ်၊ ချို(စ်)ဘူးရယ် ... ရာရှင်ဆပ်ပလိုင်ပေး
ပါမယ်၊ ကျုပ် နီဂရိုး လှပါတယ်” ”

ထိုအခါ ပရိတ်သတ်သည် ပွဲကျသွားလေသည်။ မျက်နှာအမည်းတွေ
သုတ်ထားသည့် ကပ္ပလီကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု ပုံဖော်ကြည့်နေရင်း အများ
နှင့်အတူ ရယ်မောမိတော့သည်။

“ “အထည်တွေပေးမယ် ... လုံချည်ပေးမယ် ... ခင်လေးပျိုရယ်၊ ဂျစ်
ကားနဲ့လေညင်းခံမယ် ...အများကြီးကောင်းတယ် ... လာပါ ခင်ခင်ရယ်” ”
ဇာတ်လမ်းကို ယခုမှ ဇာတ်ရည်လည်လာ၏။ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းလှုပ်
လီလှုပ်လဲ့ မိန်းမပျိုကလေးများကို ကပ္ပလီကဝင်ဆွဲသောအခါ ကာယဗလ
မယ်က ဝင်ကယ်ပေးလိုက်ရုံ၊ အမျိုးသမီးများ ကျန်းမာရေးအတွက်၊ လုံ
ခြုံမှုအတွက် ကာယဗလလိုက်စားရန် စည်းရုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ “ အမျိုးသမီးပျိုတစ်စုရယ် ..... ကျန်းမာစွာ ကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှု ပြည်ကျိုး
ဆောင်နိုင်မယ် ...ဒါမှ ကာယဗလ တွင်ကျယ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများနဲ့ အားများ
ယှဉ်နိုင်မယ် ... ””

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ....

“ “မမ ... မမအိမ်လိုပဲပေါ့နော်” ” ဟု ထောက်လိုက်မိသည်။

မမက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးနေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၈)

မမအိမ်စိုးမေနှင့် မိမိအကြားမှ ခိုင်မြဲလှသောကြိုးကလေးသည် လှပ
သိမ်မွေ့သော သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ကြည်နူးစွာကျေ
နပ်မက်မောနေခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာတော့ လူဆိုသည်မှာ မိမိ၏
စိတ်ကိုမိမိ ကြိုတင်သိမြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ သိမ်မွေ့သော သံယောဇဉ်
ကြိုးကလေးသည် ခဏတာအတွင်း ရိုင်းပျသော ရမွှက်ကြိုးတစ်ခုဖြစ်သွား
လိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမျှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ အကယ်၍သာ ကြို
တင်ခန့်မှန်းနိုင်မည် ဖြစ်လျှင် ထိုနေ့က မြင်းဇောင်းထဲသို့ သူဝင်သွားမိ
မည် မဟုတ်ပါ။

သုံးလေးရက် ခရီးထွက်လာရာမှ သူ ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည်
မမကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခုပေးရန် နည်းနည်းမျှ အောင့်အီးမျိုးသိပ်
၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ “မမရေ .... ””

အိမ်မှာ ကြီးကြီးမငွေအိမ် မရှိ။ စပါးပင်တွေရိတ်ရာ လယ်ကွင်းများ
ဆီသို့ သွားနေခဲ့၏။ ကြီးကြီးမေကတော့ ဘာဘဦးမြဲသာ နေမကောင်း၍
ရေနံချောင်းပြန်သွားသည်။

မမအိမ်စိုးမေကို အိမ်မကြီးထဲမှာ မတွေ့၍ မြင်းဖောင်းထဲ ဝင်ရှာမိ
သည်။ ခြောက်သွေ့သော မြင်းဖောင်း၏ ကောက်ရိုးနံ့သင်းသင်းကို သူ
ရင်းနှီးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

“ “မမ ...””

မမသည် ညှိမ၏အမွှေးများကို ဘီးဖြင့်ပြီးကာ ပြောင်လက်နေအောင်
ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။ မမက တစ်ဖက်လှည့်ထားသဖြင့် မမ၏ ယုံကြည်ဆုံး
ဖြတ်မှုဖြင့် တင်းမာသောမျက်နှာကို ဟင်္သာ မမြင်ရ။

“ “ကျွန်တော် အပျံစားမော်တော်တစ်စင်းပိုင်ပြီ မမရဲ့၊ စောစောက ငွေ
ချေခဲ့တယ်။ အဖြူရောင် အပေါ်ထပ်သေးသေးကလေးနဲ့ လှမှလှ၊ နောက်
တစ်ပတ်ကျရင် ....””

မမသည် မြင်း၏ကျောကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး သည်ဘက်လှည့်
ကြည့်၏။

စည်းနှောင်ထားသော မမ၏ဆံပင်များသည် မျက်နှာဘေးမှစင်းကျ
နေသည်။ မည်းနက်၍ ထောင့်ချိုးနေသော မျက်ခုံးနှစ်ခုမှာ နဂိုထက်ပို၍
ထောင့်ချိုးနေသလား သူ သတိထားခဲ့မိချိန် မရ။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအဟောင်း
တစ်ထည်ကို ကပိုကရိုဝတ်ထားသဖြင့် မြင်နေကျ ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေးနှင့်
လက်မောင်းအိုးပြည့်ပြည့်ကလေးကိုမျှ မမြင်ရ။ သို့သော် မမ၏မျက်နှာ
နှင့် သူ့မျက်နှာမှာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍နီးကပ်နေခဲ့သည်။ မမပါးပြင်

အရေပြား ပါးပါးအောက်မှ တချို့နီထွေးပြီး တချို့ပြာလဲ့သည့် သွေးကြော

မျှင်ကလေးများကို သူမြင်နေရသည်။

“ “အတော်ပဲ ဟင်္သာ ...၊ ခဏနေရင် ဒီမြင်းကို စားကျက်သွားလွန်စမ်း

မမ တခြားသွားစရာလေးရှိလို့” ”

“ “မမ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ... ””

“ “ဘယ်သွားသွားကွယ် ....၊ အမေးအမြန်း တယ်ထူတာပဲ” ”

မမက ငေါက်လိုက်တော့ သူ့အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။

“ “ဈေးမြောက်က ဟိုကျောင်းဆရာဆီတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...မမ” ”

“ “ဟင်္သာ....””

မမ မျက်လုံးတွေ စူးခနဲ တစ်ချက်လက်သွား၏။

“ “ဒါ ကလေးအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်” ”

ကလေးဘဝကငေါက်သလို မမက သူ့ကိုငေါက်တော့ကလေးမဟုတ်

တော့သည့် ဟင်္သာသည် မမအား ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မိသည်။ မိမိ

သည် မမနှင့် ဟိုကျောင်းဆရာအုပ်စု တတွဲတွဲဖြစ်နေတာကို မကြိုက်ပါ။

ဟင်္သာ သိပ်နားမလည်သော စကားများကို ဟင်္သာရှေ့မှာ ပြောတတ်သော်

လည်း ကွယ်ရာတွင် သူကမမကို ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေမှာလဲ

လို့တွေးမိသောအခါ ရင်ထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သွား၏။မမ၏နှုတ်ခမ်း

ပါးကလေးများကို ထိုလူမကြည့်ရ၊ မမ၏နှာတံရှည်ရှည်ကလေးကို ထိုလူ

မကြည့်ရ။ ကော့ရွန်းသောမျက်တောင်တို့ဖြင့် ဘောင်ခတ်ထားသည့် လှပ

လေးနက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုလူကို မမ မကြည့်ရ။

မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာ၏မျက်လုံးအမိမိယကို မှန်ကန်စွာ အကဲ

ခတ်မိသွား၏။

“ “ဖယ်စမ်း” ”

ဟင်္သာကို ရှောင်ထွက်တော့မည့်မမအား ပြုန်းခနဲ ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်

လိုက်မိသည်။

“ “မမ” ”

တင်းမာသော မမ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ နှစ်သိမ့်လိုစိတ်ဖြင့် ပြုံးပြ

လိုက်၏။မမ၏နဖူးမှ ရှည်လျားစွာဝဲကျနေသော ဆံမျှင်စများကို သူ့လက်

ညှိုးကလေးဖြင့် မထိရက်ထိရက် ကိုင်ကာ သပ်ဖယ်လိုက်သည်။ သူ့လက်

ညှိုးသည် မမ၏ ပါးပြင်မို.မို.ကလေးကို ထိမိသွားသောအခါ ရင်ထဲမှာ

လှိုက်ခနဲ မိန်းမူးသွားလေသည်။

“ “မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့.” ”

မမ၏ပါးပြင်အား သူ့လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်မိ

သောအခါ အပြစ်အပျက်နှစ်ခု ပြုန်းခနဲဖြစ်သွား၏။ တစ်ခုမှာ သူ့ရင်ထဲမှ

နှလုံးသည် နဂိုနေရာမှရွေ့ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ တစ်

ခုမှာ သူ့ပါးပြင်သို့ မမ၏ သန်မာသောလက်ဖဝါးတစ်ချက် အရှိန်ပြင်းစွာ

ရိုက်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖြောင်းခနဲကျလာသည့်လက်ဝါးဒဏ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် တစ်ဖက်

သို့ ငိုက်သွားလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်ဝါးသည်မျှ ပြင်းထန်

လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ သူသည် လူရောစိတ်ရော ပူထူသွားရသည်။ စိတ်

လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဒေါသပူပေါင်းလျက် တစ်ချက်ရယ်ကာ မမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်
ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တော့သည်။

မမအိမ်စိုးမေသည် မြင်းဖောင်းတစ်ဖက်နံရံဆီသို့ ယိုင်လဲသွားသည်။

ဝါးလုံးတန်းနောက်မှမြင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ပဋိပက္ခကို နားလည်
ဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ဟီလိုက်၏။ သူ မမအနားသို့ တိုးကပ်သွားသောအခါ
မမသည် မြေပြင်ပေါ်မှ ကျနေသည့် မြင်းပါးချပ်သားရေကြိုးကို ကောက်
ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“ “ရှေ့မတိုးနဲ့” ”

သူသည် မမ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သည်းညည်း
ခံခဲ့ပြီ။ မမ အမိန့်များစွာကို နာခံခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုအခါမှာတော့ သူသည် မမ
၏ ဘယ်အမိန့်ကိုမှ မနာခံလိုတော့ပေ။ မမ၏ အေးစက်မာကြာသော
မျက်လုံးများကိုလည်း သူ ကြာရှည်စွာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပေ။
သူ သဘောကျစွာရယ်မောကာ မမလက်ထဲမှာရွယ်ထားသည့်မြင်းပါ
ချပ်ရေကြိုးကို သက်သက်သာသာပင် လုယူ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
မမ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ညှစ် ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ
လက်များသာမက ရင်တစ်ခုလုံးလုံးသည်တုန်ယင်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာ
မမ မျက်နှာဆီသို့ ငုံ့ယူလိုက်ချိန်မှာပင် မမ၏ မျက်လုံးများကို သူ သတိ
ထားမိသွားသည်။မမထံတွင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်
ခဲ့ဖူးသော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

မမ၏မျက်ဝန်းအမူအယာများစွာကို သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။လှောင်
ပြောင်သော မျက်ဝန်းများ၊ ခနဲသောမျက်ဝန်းများ၊ ဒေါသတကြီးမျက်ဝန်း
များ၊ သနားကရုဏာမျက်ဝန်းများ၊ အားပေးသောမျက်ဝန်းများ။
သို့သော် ယခု သူ့မျက်နှာအောက်မှ မျက်ဝန်းများသည် အရည်လဲ့
ကာ ပိုင်းစက်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးများကို သူ မမြင်ဖူးပါ။ ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်သောမျက်ဝန်းများ၊ တောင်းပန်တိုးလှိုင်းသောမျက်ဝန်းများ။ ထိုမျက်
လုံးများကို မြင်ရသည့်အခါ သူ့ရင်ထဲမှ ပူလောင်မှုတွေ ရုတ်တရက် လွင့်
စင်သွား၏။

“ “ဟင်္သာ ....” ”

မမ ....၊ မမရယ် ...။

သူသည် မမကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ပျော့ညံ့စွာပင် နောက်ဆုတ်ရပ်
လိုက်မိလေသည်။

“ “မင်း” ”

မမ၏မျက်ဝန်းမှ ပြည့်လျှံနေသော မျက်ရည်များသည် တစ်လိမ့်ချင်း
လိမ့်ပြီးကျနေသည့်အခါ သူ တွေ့ဝေစွာငေးမောနေမိ၏။ မမ၏ ဝင်းမွတ်
သောပါးပြင်များသည် ရှက်သွေးဖြင့် နီရဲလျက်ရှိလေသည်။

“ “ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမရယ် ...” ”

ယခုအခါ ဟင်္သာသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် မမအိမ်စိုးမေအား ချစ်ခင်
ကြောက်ရွံ့သော လူငယ်ကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

“ “အို ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဟုတ်လား” ”

မမသည် စိတ်ထိခိုက်စွာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေသည်။

“ “ဖေဖေကတော့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အစောကြီးကတည်းက ပြောခဲ့တယ်

သိလား ... ၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မင်းဟာ” ”

သူ ရှက်စိတ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏ မမသည်လည်း ယခု

အခါ ဟင်္သာကိုအမြဲနိုင်ခဲ့သော အေးစက်စက် အစ်မတစ်ယောက်ပြန် ဖြစ်

သွားလေသည်။

“ “မပြောနဲ့၊ မပြောပါနဲ့” ”

သူသည် မမထံမှ စကားကိုမကြားရဲသဖြင့် မြင်းဇောင်းထဲမှ ပြေး

ထွက်ခဲ့သည်။ မမက နောက်မှ လှမ်းအော်ကာ ဆက်ပြောနေသေး၏။

“ “တစ်ချိန်ကျရင် ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံလိမ့်မယ်တဲ့၊ သိရဲ့လား” ”

သူသည် ခြံဝိုင်းထဲမှ အားသွန်၍ပြေးထွက်လာရင်း မျက်ရည်စများ

လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

မငွေအိမ် ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်မှာ သမီးကို မတွေ့။

ဟင်္သာ၏ခရီးဆောင်အိတ်ကိုတွေ့တော့ ဟင်္သာပြန်ရောက်နေပြီဟုသိလိုက်

ရသည်။ သို့သော် ဟင်္သာကိုလည်း မတွေ့။ ညမိုးချုပ်တော့မှ သမီးပြန်လာ

သည်။ အိမ်စိုးမေ မျက်နှာမကောင်းသည်ကိုတော့ သိ၏။ သို့သော် သမီး

သည် လျှို့ဝှက်တတ်သူဖြစ်ရာ မိမိ၏အမေးကို မဖြေချင်လျှင် အနေခက်

မည်စိုး၍ မမေးမိပေ။ သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းစားကြတော့စကားတိတ်

ဆိတ်နေသည်။

“ သမီး ... ဟင်္သာ ပြန်လာတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်ထွက်သွားလဲ” ”

အိမ်စိုးမေသည် တစ်ချက်ပြုံး၍ ပခုံးတွန့်ပြ၏။

“ မသိဘူး မေမေရဲ့၊ အိတ်ချပြီး ထွက်သွားတာပဲ ”

ည ကိုးနာရီကျော်သောအခါ မငွေအိမ်သည် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ရင်း ဟင်္သာကို မျှော်မိသည်။

“ ဒီကလေးနယ် ကြာလိုက်တာနော် ... ”

အိမ်စိုးမေ ရယ်လေသည်။

“ မေမေ ... သူ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ၂၁ နှစ်ရှိပြီ။ နောက်ပြီး ရောဂတီတစ်လျှောက် သက်စွန့်ဆံဖျားတောင် သွားနေတာဥစ္စာ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်စရာရှိရင် အဲဒီမှာဖြစ်မှာပေါ့။ ကုန်းစောင်းမှာ သူခိုးမရှိ၊ ဓားပြမရှိ ပူမနေပါနဲ့။ အချိန်တန် ပြန်လာလိမ့်မပေါ့ ” ”

သို့သော် ဟင်္သာသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ပြန်မလာပေ။

မငွေအိမ်မီးအိမ်မှိတ်ပြီးအိပ်ရာဝင်တော့ အိမ်စိုးမေမအိပ်သေး။အတွင်းခန်းထဲမှာ စက္ကူလှန်သံ၊စာအုပ်ချင်းထပ်သံတို့ကို ကြားနေရသည်။

“ မေမေ စိတ်ချလက်ချသာအိပ်။ ဟင်္သာကို သမီးစောင့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မယ် ” ”

“ အေး ... အေး ” ”

မငွေအိမ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေ၏။ စပါးကျီ
ထောင့်ဆီက ကြက်တွန်သံကို ကြားရသည်။ မိုးမလင်းသေးတာတော့ သေ
ချာသည်။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ မြင်ရသမျှ အပြင်လောကသည် မှောင်
မည်းတိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ ခြေရင်းက သမီးအခန်းဆီနားဝှင့်လိုက်၏။ အသက်
ရှုလျက် အိပ်မောကျသံကို မကြားရ။ ခေါင်းရင်းဘုရားစင်ဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်ပြန်တော့ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကို မတွေ့မြင်ရ။
ဟသံာ ....။ ဟသံာ ပြန်မလာဘူးလား။

မငွေအိမ်သည် ရုတ်ခနဲ အိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်၏။ အင်းလေ ကွပ်ပျစ်
မှာ သွားအိပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မငွေအိမ်သည် သေချာအောင် ထကြည့်
မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မြင်းဇောင်းထဲမှာ မြင်းခြေကန်သံနှင့် မြင်း
ဟီသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သည့် ညှိမ
၏ အသံပါ။

မငွေအိမ် ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မလင်းတလင်း ကြယ်ရောင်မှိန်မှိန်အောက်မှာ မြင်းဇောင်းဘက်မှ

ထွက်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်။ အိမ်စိုးမေ ..... ။

အိမ်စိုးမေ၏ ဆံပင်များကို ခေါင်းထက်မှာ စုထုံးထား၏။ အိမ်စိုးမေ

သည် ရှုပ်အကျီပွပွနှင့် ထဘီတိုတို ဝတ်ထားသည် ထင်သည်။ ကွပ်ပျစ်ဆီ

မှာလည်း ဟသံာမရှိ ...။ မငွေအိမ်သည် မြင်နေရသမျှကို နားလည်နိုင်

အောင် ကြိုးစားနေချိန်တွင် အိမ်စိုးမေသည် ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွား

တာကို တွေ့ရသည်။

အို ... အိမ်စိုးမေ၏ လက်တွင် အိတ်တစ်လုံးပါလား ...။

ဘုရားရေ ...။

မငွေအိမ်သည် ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ လေးပင် ဆို့နှင်သွား၏။

“ “သမီး” ”

မငွေအိမ်၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်သော နွေလယ်သန်းကောင်ယံ

တွင် မယုံကြည်နိုင်စွာပင် ဆွံ့အတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် အမေ၏

အသံကို ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတိတ်နေပေစေ၊ သမီးက ကြားလေသည်။

အိမ်စိုးမေသည် ပြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ထို့နောက် တုန်လှုပ်စွာ

ရပ်တန့်သွားပြီး ခရီးဆောင်အိတ်က မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ လွတ်ကျ

သွားတော့သည်။

သမီးရယ် ...။

မငွေအိမ် လှေကားကို အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မြေ

တလင်းကိုဖြတ်ပြီး သမီးထံရောက်သွားသောအခါ သမီးကို ပြုန်းခနဲ ဖက်

ပွေ့ထားလိုက်မိသည်။ သမီးကလည်း သူ့ကို အသာအယာပြန်ဖက်ထား၏

“ “သမီး ... သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟင်္သာရော” ”

သမီးက ““ရှု” ” ဟု လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် သတိပေး

လိုက်သည်။

“ “ဟင်္သာ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူးမေမေ၊ သူမနက်ဖြန်ကျရင် ပြန်

လာမှာပါ” ”

မငွေအိမ်သည် သမီး၏အိတ်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ သမီးက ပင့်
သက်တစ်ချက်ရှိက်သည်။

“ “မေမေ့ကို ပြောပြဖို့ အိမ်ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေမသိတာ
က ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းမယ်လို့ ထင်လို့ပါ။ သမီး ... သမီး ဒီကထွက်မှ
ဖြစ်တော့မယ်။” ”

“ “ဘာပြောတယ် ...” ”

အိမ်စိုးမေသည် မငွေအိမ်၏ ပခုံးကို အသာဖွဖွ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ “သမီး ဒီမှာနေလို့မရတော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ မေမေတစ်ယောက်
တည်းကို ထားရက်ခဲ့တယ်လို့ မေမေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ အိမ်မရှိ
ရင် ဟင်္သာက မေမေ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်” ”

“ “သမီးက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီ ... အို ..သမီးရယ် မေမေ
ရင်ထိတ်လှချည့်ကွယ်” ”

“ “ဘယ်သွားမလို့ အိမ်တို့ ကိုယ်တိုင်မသိသေးဘူး မေမေ၊ သမီး
ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ အလိုလို မေမေ သိလာပါလိမ့်မယ်” ”

“ “မေမေ ... မေမေ နားမလည်ဘူး သမီး ...” ”

မငွေအိမ်၏အသံသည် ဆိုနင့်တိမ်ဝင်သွားပြီးမျက်ရည်စက်များလိမ့်
ဆင်းလျက် သမီးကို တအားဆွဲဖက်ထားမိသည်။

“ “မေမေ .....” ”

အိမ်စိုးမေက မေမေ့လက်များကို အသာဆွဲဖြေကာ မျက်ရည်များကို
မိမိပါးပြင်ဖြင့် ပွတ်သပ် သုတ်ပေးနေမိသည်။

“ “နောက်နှစ်ရက်လောက် ကြာတဲ့အခါကျရင် ဌာနကိုသွားတိုင်ပါ မေ
မေ၊ အိမ်ပျောက်ဆုံးနေတယ်လို့ သွားတိုင်ပါ။ အိမ် တိတ်တိတ်ကလေး
ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါ။ အဲလိုသွားမပြောရင် မေမေဟာ
အိမ်စိုးမေနဲ့ အလိုတူအလိုပါလို့ သူတို့ ကောက်ချက်ချလိုက်လိမ့်မယ်” ”
မငွေအိမ်သည်တည်ငြိမ်အေးစက်သော သမီး၏စကားများကိုအနည်း
ငယ် နားလည်သလိုရှိသည်။

“ “အဲလိုသွားမပြောရသေးခင် သူတို့ လာမေးရင်လဲ စောစောကအတိုင်း
ဘဲ ပြောလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်မှာတော့ သွားမပြောနဲ့ဦးနော် ... မေမေ၊
နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ...” ”

“ “အေးပါ သမီးရယ် ၊ အေးပါ” ”

“ “သမီး မေမေ့ကို ထပ်ပြီး ကန်တော့ခဲ့ပါဦးမယ် မေမေ” ”

မြေပြင်မှာ ကြုံ့ကြုံ့ထိုင်၍ ကန်တော့သော သမီး မအိမ်စိုးမေကိုငုံ့
ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေကျလာ၏။ သမီး ဘယ်ဆီကိုသွားမှာလဲ၊ တော်
လှန်ရေးကာလတုန်းကလို အခိုက်အတန့်လား ...၊ ဒါမှမဟုတ် ...။

“ “သမီးသွားလေရာမှာ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းက ကင်းဝေးပါစေ ...” ”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော အိမ်စိုးမေ၏ နောက်ကျောကို လှမ်းငေး
ရင်း မြေပြင်မှာ အမြစ်တွယ်ထားသလို တောင့်တင်းစွာ ငြိမ်သက်နေတော့

၏။ သမီးသွားပြီပေါ့၊ မေမေ့ကို ထားခဲ့ပြီး တကယ်သွားပြီပေါ့။ ဒုက္ခတွေ

ကုန်လုပြီဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည် နှစ်လ သုံးလက လွတ်လပ်
ရေးကြီးရတော့လည်း တို့သားအမိ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံကြီးမှာအေးအေးချမ်း
ချမ်းကလေး နေသွားရတော့မယ်ဟု ဝမ်းသာလှိုက်လှဲခဲ့မိသည်။ ယခုတော့
မငွေအိမ်၏အထင်တွေ အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်နေပါပကော။ သမီး
နှင့် ယခုလို ရှင်ကွဲကွဲရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သမီးမှာ ဘာအန္တရာယ်တွေရှိ
နေပြီလဲ။ မငွေအိမ်၏ ဘဝမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲမှုလွတ်ပြီဟု ဝမ်းသာခဲ့လေသမျှ
ယခုတော့ မှားလေပြီ။

လက်စသတ်တော့ မငွေအိမ်၏ ဘဝမှာ ပူပင်သောကဆိုတာ အခုကျ
မှ စ၍ရင်ဆိုင်ရခြင်းပါတကား။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၉)

သမီးကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီးနောက် မငွေအိမ်သည် မိမိ၏ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲမှုတို့ကို ပင်ပန်းသည့်အလုပ်တာဝန်များဖြင့် အစားထိုး မေ့ပျောက်ယူရ
သည်။ နေသားကျလုဆဲဆဲ အခါသမယတွင် ရေနံချောင်းသို့ ခွင့်ပြန်လာ
သော အတွင်းဝန်ဦးမင်းခေါင်သည် သမီးနှင့် ဇနီးဟောင်းကို တွေ့ရန်
ကုန်းစောင်းသို့ ကူးလာခဲ့လေသည်။

နောက်ဖေးက စပါးကျီထဲသို့ စပါးအသစ်များကို တင်းတောင်းဖြင့်
ချင်တွယ်၍ ထည့်နေသည်ကို မငွေအိမ်စောင့်ကြည့်နေခိုက် ကိုထွေးမောင်
၏ သမီးကလေရီရီက ကြီးကြီး ... ကြီးကြီးဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
“ “ကြီးကြီးရေ ဧည့်သည်လာတယ်” ”

အကျီပေါ်မှာကပ်နေသော မြက်သီးများအမှိုက်များကို ခါချ၍အိမ်ရှေ့
ထွက်ခဲ့တော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ အစ်ကို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အစ်ကိုသည်
မတွေ့ရသည့် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ နားထင်မှာဆံစများ ဖြူရောင်သန်းလျက်

ရှိပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြေလျော့မှုမရှိ ....။ အသားစိုင်းများ တင်းကျပ်လျက်
ငွေအိမ်ကို မသင်္ကာသလိုမျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်၏။ ဘုရားရေ ....
အစ်ကိုဟာ သူ့သမီးအကြောင်းများ သိသွားပြီလား။ အစ်ကို့ကို အားကိုး
တကြီးတိုင်တည်လုဆဲဆဲ ငွေအိမ်ပူပင်သောကများကို ငွေအိမ် ပြန်မျိုသိပ်
ပစ်လိုက်ရ၏။

“ “အစ်ကို ... တစ်ယောက်တည်းလားဟင်” ”

အစ်ကိုသည် လက်ဆွဲအိတ်ကိုမြေကြီးပေါ်ချလျက် အိမ်အတွင်းဘက်
ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ “သမီးရော ....” ”

အစ်ကိုသည် သူတွေ့ချင်သော သမီးကို မတွေ့ရဘဲ သူမတွေ့ချင်
သော ဟင်္သာကို အိမ်အောက်ထပ်ရက်ကန်းစင်အနီးမှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
မျက်နှာပိုမို တင်းမာသွားသည်။

“ “သမီး မရှိဘူးအစ်ကို .... ””

“ “ဘယ်သွားလဲ ....””

ငွေအိမ်သည် အစ်ကို့လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူကာ အစ်ကို့အား အိမ်
အောက်ထပ်စားပွဲသို့ ခေါ်လာ၏။

“ “အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါလား အစ်ကို ...၊ ကျွန်မ ရှင်းပြမှာပေါ့” ”

သူ မထိုင်ပါ။ ဟင်္သာကို မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင်္သာသည် မျက်လွှာတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းအသာငုံ့
လျက် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားရသည်။

“ “ဘာကိုရှင်းမှာလဲ ငွေအိမ် ....””

“ “အစ်ကို ... ဒေါသမကြီးပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...၊ အစ်ကိုလဲ ကြားပြီးရော
ပေါ့။ သမီး ... သမီးထွက်သွားပြီ။ သမီးထွက်သွားတဲ့အကြောင်းကို အစ်
ကို့ဆီ စာရေးဖို့ပါပဲ။ အစ်ကို့မှာများ ထိခိုက်မလားလို့ တွေးမိတာနဲ့ ...””
အစ်ကိုက တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်တော့ ငွေအိမ်တုန်
သွား၏။

“ “ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့ ...၊ ဒါကြောင့် ငါရန်ကုန်ပြောင်း
တော့ ငါနဲ့ထည့်လိုက်ပါလို့ မင်းကိုပြောခဲ့တယ်၊ မင်း လက်မခံခဲ့ဘူး။
အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဟင် ...၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ....””
ငွေအိမ်သည် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိကာ နွမ်းခွေစွာ ကုလားထိုင်ပေါ်
သို့ ကျသွားသည်။

“ “ဒါတွေကို မင်း ကြိုမမြင်ခဲ့ဘူးလား” ”

“ “ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ” ”

ငွေအိမ် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိကင်ငင်၍ ရိုးသားစွာဝန်ခံတော့ အစ်ကို
သည် စားပွဲကိုလက်ဖြင့်ထောက်ကာ နောက်ဘက်ကရက်ကန်းစင်ကိုလှမ်း
ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ ဘာမှမြင်ပုံမရပါ။

“ “ကိုယ့်သမီးကို မျက်စိအောက်မှာ ထားလျက်သားနဲ့ သမီးခြေလှမ်း
ကို မသိတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းလောက် အယတဲ့မိန်းမ လောကမှာမရှိဘူး ...””
ငွေအိမ်ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ ကုလားထိုင်မှထကာ သူ့
ရှေ့၌ ရပ်မိသည်။

“ “ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ အယတယ်၊ အယလိုလဲ ကိုမင်းခေါင်ဆိုတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ၊ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ...ကျွန်မအယလို အခုလိုသမီး
တစ်ယောက် ရလာတာပေါ့...၊ အဲဒီတုန်းက ရှင့်ခြေလှမ်းတွေ ကျွန်မ မသိ
ခဲ့ဘူးလေ ...၊ ကျွန်မ အယတယ်လေ ... ””
သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ နီမြန်းသွား၏။

“ “ဒီကိစ္စတွေ မင်း ပြန်ဖော်စရာ မလိုပါဘူး” ”

“ “သိပ်လိုတာပေါ့ ဦးမင်းခေါင်၊ သိပ်လိုတာပေါ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ
ရှင့်ကြောင့် ... သိရဲ့လား၊ ရှင့်ကြောင့် ...၊ ရှင့်ဖော်ကားလို့ ကျွန်မပိုက်ကြီး
ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီပိုက်ကို ...””

“ “မင်း ....””

မငွေအိမ်၏ မျက်နှာကို သူ့လက်ဝါးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်ရိုက်
လိုက်သောအခါ မျက်စိတွေ ပြာဝေလျက် ယိမ်းယိုင်သွားလေသည်။

“ ကြီးကြီး ... ”

အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အရိပ်အမြည်စောင့်ကြည့်နေသော
ဟင်္သာက အပြေးအလွှားဝင်လာပြီး မငွေအိမ်ကို ဆွဲပွေ့လိုက်ကာ ဦးမင်း
ခေါင်နှင့် မငွေအိမ်အကြား ဝင်ရပ်လိုက်၏။

“ ဒီကိစ္စမှာ မင်း ဝင်ပါစရာမလိုဘူး ...၊ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်
ဘူး ...၊ ထွက် ... ”
ဟင်္သာ မထွက်ပါ။

“ “သား ... သားဖယ်၊ အမေ သူနဲ့ရှင်းစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်
သား...၊ အနှစ်နှစ်အလလ အမေမျိုသိပ်ထားခဲ့တဲ့စကားတွေ၊ သမီးလေးသိ
မှာစိုးလို့ ဖုံးရဖိရတာတွေ။ ဒါတွေကို အမေ ပြောချင်နေတာ ကြာပြီ...”
မငွေအိမ်သည် ဟင်္သာကို အသာအယာ တွန်းဖယ်၏။

“ “မိသားစု စကားပြောတာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါ ဦးလေး ...
လက်ပါစရာ မလိုပါဘူး ... ”

“ “အံ့မာ ... မင်းက ... ငါ့ကို ” ”
သူက ဟင်္သာရှေ့သို့ လက်သီးဆုပ်လျက် တိုးကပ်လာသည်။ ဟင်္သာ
မရှောင်ပါ။ နောက်သို့ မဆုတ်ပါ။

“ “ဦးလေးဟာဦးလေး အတွင်းဝန်မကလို့ အပြင်ဝန်ဖြစ်ဖြစ်...ကြီးကြီး

ကို နောက်ထပ် အသားနာအောင်လုပ်ရင် ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး” ”

“ “ဘာကွ .... မင်းက၊ မင်းလို သူခိုးလုပိုးက ... ကဲကွာ” ”

သူ့လက်သီးသည် ဟင်္သာ၏ မေ့စေ့သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျလာလျှင်
ဟင်္သာသည် မမအိမ်စိုးမေ၏ ဖေဖေပါလားဟူသော အသိဖြင့် လွတ်ထွက်
လုဆဲဆဲ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ကာ တောင့်ခံနေလိုက်ပါသည်။

“ “ကိုမင်းခေါင် ... ရှင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ” ”

“ “ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတယ်” ”

ဟင်္သာသည် တက်တစ်ချက်ခေါက်လျက် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်း
နေအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။

“ “ဒီကလေးကို နှင်စရာမလိုဘူး ဦးမင်းခေါင်၊ဒီကလေးဟာ မိန်းမသား
နှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဘေးကနေ အကာအကွယ်
ပေးတဲ့ ကောင်လေး၊ အလိုက်သိတတ်တဲ့ ကောင်လေး ...”””

မငွေအိမ်က ဟင်္သာအား ကရုဏာသက်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။

“ “သူခိုးလဲ မဟုတ်ဘူး ... လုပိုးလဲ မဟုတ်ဘူး ....။ ရှင်တို့သားအဖ
အကျင့်ယုတ်လို့ ဒီကလေးအချုပ်ထဲရောက်ရတာ။ သူ့လောက် သန့်စင်တဲ့
ကလေး ရှာလို့တောင် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်
မထိပါနဲ့” ”

မိမိရှေ့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က ကာကွယ်ပေးနေကြသော
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဦးမင်းခေါင်သည် အံ့သြတုန်လှုပ်သွား၏

ထို့နောက် မခံချိုမခံသာ နာကြည်းလာသည်။ ထို့နောက် သရော်တော်
တော် အမူအရာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ “တယ်လဲ နာတတ်နေကြပါလား။ သိပ်ဟုတ်နေကြတာပေါ့လေ။ ငွေ
အိမ် ... မင်းကွာ၊ မင်းတို့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်
မထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ” ”

ဟသံသည် မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားသည်။ ကျောထဲက စိမ့်သွား၏။

“ “ရှင် ... ရှင် လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား ကိုမင်းခေါင်” ”

ဟသံသည် သူတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ ပြုန်းခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

မငွေအိမ်သည် သူ့အလွန်ချစ်သော ချစ်သူဟောင်း၊ သမီး၏ဖေဖေကို
နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နာကြည်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုအခါ မငွေ

အိမ်၏ ဒေါသများ၊ ရှက်ရွံ့မှုများနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ အားလုံး
ပျောက်ဆုံးသွားလေပြီ။ သူ့မှာ ကျန်နေသည်က အေးစက် စိမ်းကားခြင်း
များသာ ဖြစ်တော့သည်။

“ “ရှင် .... ကျွန်မအိမ်ထဲက အခုထွက်သွားပါ ..။ နောက်ပြီး ရှင့်မျက်
နှာကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့...။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ရွံတယ်
သိလား” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် မိမိစကား လွန်သွားပြီကို သိလိုက်လျှင် သိလိုက်
ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့ဒေါသတွေ အကုန် ပြေလျော့သွားလေ
သည်။

“ “ငွေအိမ် ...””

သူ တိုးတိတ်စွာခေါ်ရင်း မငွေအိမ်အနီး တိုးကပ်လိုက်တော့ မငွေ
အိမ်က နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ မငွေအိမ်၏ စိမ်းကား အေး
စက်သော မျက်ဝန်းများကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်မြင်နေလျက်က မဖြစ်
သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ .... ဟု သူ သိလိုက်ပါသည်။
ဖဆပလအစိုးရ လက်ထက်တွင် တိုင်းပြည်သည် ဆူဆူပူပူနှင့် မငြိမ်
မသက်ဖြစ်လာသည်။ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့များ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားကြသည်။
ဦးနု၏ မူဝါဒ ၁၅ချက်တွင် ဦးနုက နံပတ် ၁၅ မူဝါဒဖြစ်သော ဆိုဗီယက်
ဆိုရှယ်လစ်နှင့် မတ်ကစ်ဝါဒ ထူထောင်ရေး အချက်ကို ဖျက်ပေးလိုက်
သည့်အခါ ၁၄ချက်ပဲကျန်သည်။ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့က နံပတ် ၁၅ ကိုပြန်ထည့်
ရန် တောင်းဆိုသည်။ ထိုအခါ ဦးနုမူ ၁၄ချက်၊ ရဲဘော်မူ ၁၅ချက်ဟူ၍ အ

ချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည်။ ဦးနုဘက်ကလိုက်သူ ရဲဘော်များကလက်
ပတ်အင်္ဂါ ပတ်ကြပြီး၊ ဦးနုဘက်က မလိုက်သူ ရဲဘော်များက လက်ပတ်
အဖြူ ပတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ရဲဘော်ဖြူဟု ခေါ်သည်။ မင်းဘူးခရိုင်၏
ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များမှာ ဗိုလ်မှူးလရောင်နှင့် ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းတို့
ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ နယ်မြေဒေသတို့သည် အဖွဲ့
အသီးသီး၏ သူတစ်လူငါတစ်မင်း အုပ်စိုးခြင်းကို ခံရတော့သည်။ တချို့
နယ်များကို ကွန်မြူနစ် အုပ်ချုပ်သည်။ တချို့နယ်များကို ကေအင်ဒီအို

သူပုန် အုပ်ချုပ်သည်။ တချို့နယ်များကို ပြောက်ကျားတပ်သားများ အုပ်ချုပ်သည်။ တချို့နယ်များကို ရဲဘော်ဖြူ အုပ်ချုပ်သည်။ ဦးနု၏ ဖဆပလ အစိုးရသည် ရန်ကုန်အစိုးရဟု ခေါ်ရမလောက်ပင် ရန်ကုန်ကွက်ကွက်ကလေးသာ အုပ်ချုပ်နိုင်၏။

မငွေအိမ်တို့ ကုန်းစောင်းတွင် အစိုးရသုံးမျိုးလုံး တစ်လှည့်စီအုပ်ချုပ်သည်ဟု ပြောလျှင် လွန်မည်မထင်ပါ။ ထို့ထက်ပို၍ တစ်ပြိုင်တည်း တပ်နှစ်တပ် အုပ်ချုပ်သည်ဟု ပြောလျှင်လည်း လွန်မည်မထင်ပါ။ ကုန်းစောင်းရွာကို ပြောက်ကျားတပ်ကအုပ်ချုပ်နေစဉ် ဝေ့ရွာမှာ ကွန်မြူနစ်များ ဝင်စီးနေသည်။ ပြောက်ကျားတပ်က ဆန်စက်တွေရှိသော စက်တန်းရပ်မှာ တပ်စခန်းချပြီး ဝေ့ရွာဆီသို့ အမြောက်ဖြင့် လှမ်းလှမ်းထုသည်။ အုန်းခနဲ တစ်ချက်ထုလိုက်တိုင်း သစ်ပင်များ ကျိုးပဲ့ကြွေလျက် အမြောက်ကျည် ဆန်သည် ရွှံ့ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်၍ ပြေးလေသည်။ မငွေအိမ်သည် ပြေးဖို့ကြိုလာလျှင် အလွယ်တကူ အထုပ်ဆွဲပြီး ပြေးနိုင်ရန် လိုအပ်သမျှပစ္စည်းများ စုစည်းထုပ်ပိုးထားပြီးပြီ။ မမခင်မင်းမေက

ရဲဘော်ဖြူအုပ်ချုပ်သော ရေနံချောင်းဘက်တွင် ရောက်နေရာ မိမိတစ်ယောက်တည်းမို့ ဟင်္သာကို ခရီးမထွက်ပါနဲ့ဦးဟု တောင်းပန်ထားရသည် ဟင်္သာသည် ကြီးကြီးအား ကြောက်စိတ်များ ပြေစေရန် ရေကြောင်းခရီးအတွေ့အကြုံများကို ညစဉ် ပြောပြရယ်မောရလေသည်။

“ ဒီပိုးဆိုတာ ကြီးကြီးကြားဖူးရဲ့လား၊ ဒီရေနဲ့ထိတဲ့နေရာကနေ တွယ်

လာတဲ့ ပိုးကောင်လေးတွေ ကြီးကြီးရဲ့။ အဲဒီကောင်တွေက လှေကို စားနေတာ။ ဒီပိုးက အမှတ်တမဲ့ဆို မသိသာဘူး၊ အောက်ကနေ လှိုက်စားနေတာ အဲ့ဒါပဲဗျာ ... တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့ညောင်တုန်းကနေ ဒီပိုးမသတ်ဘဲ ကသောကမျော ပြန်လာတာ ချစားသလိုပဲဗျာ။အဲဒီပျဉ်ချပ်တွေ ရေတွေ ရေတွေ ယိုလာလိုက်တာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ ... လှေတစ်ခုလုံးကို ပစ်ရရော၊ ပျဉ်ချပ်တွေ ခွာပြီးကို လဲပစ်ရတာ ...”

“ “ဒီပိုးကို ဘယ်လိုလုပ် သတ်ကြလဲ၊ ချကို သတ်သလိုပဲလား ...”

“ “ဘယ်လိုသတ်ရသလဲ ဆိုတော့ ဒီရေအောက်နဲ့ လှေကို လွန်းတင်လိုက်တာပေါ့။ လွန်းတင်ပြီးတော့ ဒီကျတဲ့အခါ လှေက လွန်းပေါ်မှာကျန်ခဲ့တာပေါ့။ လှေမှာ ထေးထားတဲ့ပွဲလျက်တွေကို အောက်ကနေ မီးနဲ့မြိုက်မြိုက်ချရတာ အမြှုပ်လို ချွဲကျိုကျိုအရည်တွေ ကျလာတာပဲ ကြီးကြီးရဲ့ ....၊ အဲဒါ ဒီပိုးပဲ၊သူတို့ခေါင်းကလေးတွေက ကနုကမာလိုပဲ၊ အဲဒါနဲ့သူတို့က စားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် မလုပ်ရဘူးလေ။ ဒီပိုးသတ်တဲ့ဌာန ရှိတာပေါ့။ ပိုးသတ်ရုံလို့ခေါ်တယ် ကြီးကြီးရဲ့ ”

ကြီးကြီးစိတ်ဝင်စားမှု နည်းနည်းလျော့သွားသည်ထင်လျှင် တခြားစကားကို ပြောရ၏။

“ “ကျွန်တော် မိချောင်းနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး မိချောင်းမြင်ဖူးလား” ”

မငွေအိမ် ရယ်လေသည်။

“ “ကြံ့ခိုင်ခံ့ကွယ် ... ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ၊ မင်းက ဘယ်မှာတွေ့

တာတုန်း” ”

ဟင်္သာက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ပြီး သောက်လိုက်သေး၏။ သူ
သည် မိချောင်းနှင့်တွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ယခုပြန်စဉ်းစားလျှင်
ယခု အသည်းထိတ်ရင်ဖို ခံစားရဆဲ ဖြစ်၏။

“ “ကျွန်တော်တို့ အောက်ပြည်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်းညိုကြီးတို့ မိန်းမ
လှကျွန်းတို့မှာ ထင်းသွားခုတ်ကြတယ်၊ ထင်းရချင်ဇောနဲ့ ချောင်းဖျား
ချောင်းနားကို ဝင်ခုတ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ့လဲဆိုတော့ ကျောက်
စရစ်ခဲရောင် ဖြူဖြူလုံးလုံး ဥကြီးတွေ ...၊ ကျွန်တော်က ကလေးသာသာ
ရှိသေးတာ အဲဒါ ဘာမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီဥတွေကို လက်နဲ့ သွားတို့ကြည့်
တာ အောင်မယ်လေး ... အဲဒါမိချောင်းဥတွေ ကြီးကြီးရဲ့၊ မိချောင်းကြီးက
နောက်မှရောက်လာတယ်။ ပြန်းခနဲပြန်းခနဲ လှေကို ရိုက်ချတာ ကျွန်တော်
ဖြင့် သေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ၊ ကံကောင်းလို့၊ အဘဇံဆိုတဲ့အဘိုး
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှေဝမ်းထဲမှာ ပြားကပ်နေအောင် ဖိထားပြီး လှော်
တက်တစ်ဖက်၊ ငါးချွန်တစ်ဖက်နဲ့ ကာကွယ်လိုက်ရတာ။ ကျွန်တော်ဆို
လှေထဲမှာ သေးတောင်ပါတယ်ဗျာ” ”

ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်မောကာ ပခုံးတွန့်မိ၏။

ခဏတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချိန်မှာ ဂွေ့ဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ခိုင်း

ခိုင်း ကြားရပြန်သည်။ ဟင်္သာက ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လျက် ...

“ “သူတို့ ဘယ်သူနိုင်မယ်ထင်လဲ ကြီးကြီး” ” ဟုမေးသည်။

“ “ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ အမေကတော့ သမီးလေး အိမ်စိုးမေ ပြန်
လာစေချင်တာပါပဲ” ”

ဟင်္သာတစ်ချက် တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုညက မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာမနက်ကျ ပြန်လာမှာပါဟု ပြော
သွားသည်တဲ့။ မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာအပေါ်မှာ လူကဲခတ်အလွန်တော်
ခဲ့သည်။ဟင်္သာ ဘယ်စကားကြောင့် ပျော်ရွှင်လိမ့်မည်။ဘယ်စကားကြောင့်
ရှက်ရွံ့လိမ့်မည်။ ဘယ်စကားကြောင့် နာကျင်လိမ့်မည်ဟု မမ တွက်ချက်
တတ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ခြေလှမ်း တွန့်ဆုတ်စွာ၊ နှေးကွေးစွာ အိမ်ထဲ
ဝင်လာတော့ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်ကြီးတွင် မျက်ရည်သုတ်
နေသော ကြီးကြီးမငွေအိမ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ “ဒါနဲ့သား .... ငါးဖမ်းတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦး” ”

“ “ငယ်ငယ်တုန်းက ဖမ်းတာလား” ”

သူ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

“ “အစ်ကိုဖမ်းသမျှ ငါးတွေကို ကျွန်တော်က ကောက်ကိုင်ကြည့်၊ ကျွန်
တော့်လက်ထဲ ရောက်ရင် ငါးက အသာကလေး ခုန့်ထွက်သွားတာပဲ။ကျွန်

တော် အသက် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်အထိ ငါးတစ်ကောင်မှ မမိတဲ့အပြင် သူ
များ ဖမ်းမိပြီးသား ငါးတောင် လွတ်လွတ်သွားလို့ဗျာ” ”

နောက်ထပ် ကာလသိပ်မကြာမီ ကုန်းစောင်း၏အုပ်ချုပ်ရေး ပြုန်းခနဲ
ပြောင်းသွား၏။ တစ်နေ့ခင်းမှာ သေနတ်သံ တဒိုင်းဒိုင်း တဖောင်းဖောင်း
ဖြင့် အင်အား သုံးလေးရာရှိသော ကွန်မြူနစ်တပ်က ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်
လိုက်လေသည်။ ညတွေမှာ ဝင်သိမ်းမည် ထင်ပြီး ညတွေမှာသာကြောက်
တတ်သော ကြီးကြီးမငွေအိမ်သည် ထိုနေ့ နေ့လယ်ကတော့ ဥယျာဉ်ထဲ
သွားနေခဲ့၏။ သေနတ်သံတွေနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်တော့ ကြီးကြီးကို စိတ်မချ၍
လိုက်ခေါ်ရသည်။ ကြီးကြီးသည် သရက်ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပု၍ ဝပ်နေလေ
သည်။

“ “ကြီးကြီး ... လာ လာ ...၊ ဒီဘက်လမ်းမှာ တပ်သားတွေ မရှိဘူး၊
ဟောဟို ခင်တန်းကလေးအတိုင်း ပြေးရအောင်” ”

သို့သော် ကြီးကြီး ကြောက်နေ၏။

“ “သေနတ်သံတွေ ငြိမ်မှပဲ သွားမယ်။ အမေ မသွားရဲဘူး။ သားလဲ
ပြန်မသွားနဲ့။ ””

တကယ်တော့ တိုက်ပွဲသည် လူတစ်ယောက်မျှ မသေသော လွယ်ကူ
ညင်သာသည့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ နဂိုရှိသောတပ်သည် အင်အားမမျှ၍အ
လွယ်တကူ ဆုတ်ခွာသွားသည်ဖြစ်ရာ ခဏအတွင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ဖြစ်သွားပါသည်။ ဝင်သိမ်းသော ရဲဘော်များကလည်း ဘီအိုင်အေတုန်းက
သော်လည်းကောင်း၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းကသော်လည်းကောင်း မိမိ
နှင့် တိုက်ခိုက်ဖော်တိုက်ဖက်များ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်နေ၏။

“ မြို့မိ မြို့ဖများခင်ဗျာ ...မြို့မိမြို့ဖများခင်ဗျာ ... အခုအချိန်ကစပြီး
ကုန်းစောင်းမြို့ရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ ကာကွယ်ရေးတာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့တပ်
ဖွဲ့က လွှဲပြောင်း ထိန်းသိမ်းလိုက်ပါပြီ” ”

လမ်းတကာလည်၍ မောင်းကလေးတခုဖြင့် ကြေညာချိန်တွင် ကြီး
ကြီးနှင့် ဟင်္သာသည် ထမင်းလက်စုံစားရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်အား မျှော်
လင့်တကြီး စောင့်စားနေကြရလေသည်။

မိမိတို့ မျှော်လင့်ထားသူသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေရောင်ခြည်
နှင့်အတူ .... နှင်းပွင့်များနှင့်အတူ ... ဧကရာဇ်ပန်းရနံ့နှင့်အတူ ... အိမ်
ထဲသို့ လန်းဆန်းစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖျင်ကြမ်း ရုပ်အင်္ကျီ ပင်နီအရောင်၊ ကန့်လန့်စင်း ထဘီကြမ်းနှင့်
ဆံပင်ကို ဦးခေါင်းထက်မြင့်မြင့်မှာ ဝါးဘီးဖြင့် ဘီးဆံပတ် ပတ်ထားသည့်
ကြည်လင်အေးချမ်းသော အပြုံးပိုင်ရှင်ကို မငွေအိမ် ကြည်နူးစွာပြုံးပြကြို
ဆိုမိသည်။

“ “သမီးလေး ... အိမ်စိုးမေ” ”

“ “မေမေ ....” ”

မငွေအိမ်သည် သည်တစ်သက်မှာ ပြန်မှတွေ့ရပုံမလား ဟု သောက
ကြီးစွာမျှော်လင့်ခဲ့ရသော သမီးအား တင်းကျပ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ထား
လိုက်မိတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ဟင်္သာသည် မမအိမ်စိုးမေ၏ အနီးသို့မကပ်
ရဲဘဲ မမ၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ခပ်ငေးငေး စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဟင်္သာကိုအိမ်စိုးမေမြင်သွားသည့်အခါ စူးရှသောမျက်ဝန်းကတောက်
ပစ္စာ ပြုံးသွားသည်။

“ “မောင်လေး .... ဟင်္သာ” ”

ချိုမြသည့်နှုတ်ဆက်သံကလေးကို ကြားရသည့်အခါ ရှက်ရွံ့ကြောက်
လန့်နေသော ဟင်္သာသည် လှိုက်ခနဲ တုန်ယင်စွာ ပြုံးရယ်လိုက်လေသည်
“ “မင်း မမကို မလွမ်းဘူးလား” ”

ကျီစယ်သလို မမက မေးတော့ ဟင်္သာ ရှက်ရွံ့စွာ ရယ်လိုက်၏။ညှိမ
သည် ဟင်္သာ၏ရယ်သံကြောင့် သူပါလိုက်၍ ရယ်မောလေသည်။

“ “မမရယ် ...ကျွန်တော်လေ ... မမ ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံးမခေါ်
တော့ဘူးလားလို့ စိတ်ညစ်နေတာ” ”

ရိုးစင်းစွာ ပြော၏။ အိမ်စိုးမေ ပြုံးနေသည်။

အိမ်စိုးမေက ဟင်္သာ၏ဆံပင်ပျော့ကလေးများကို ခပ်ဖွဖွ ဆုတ်ကာ
နောက်စေ့မှ လက်ဖြင့် စုစည်းကြည့်လိုက်သည်။

“ “အမယ် .. ဒီလိုဆိုတော့ မောင်လေးက မိန်းကလေးလိုပဲ၊ ကြည့်စမ်း
မင်းအဲလို ကြက်တောင်စည်းနဲ့ မြို့တစ်ပတ် ထွက်ရဲလားဟင်” ”

“ “ဘာလို့ မထွက်ရဲရမှာလဲ၊ ထွက်ရဲတာပေါ့။ မမ ဘာပေးမှာလဲ” ”

“ “ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ထွက်။ မင်း လိုချင်တာပေးမယ်” ”

“ “ဒီအတိုင်း မထွက်ဘူးလေ... ညှိမကို စီးပြီးထွက်မယ်၊ မမ မြင်းပေါ်
တင်ပေးမလား” ”

“ “တကယ်လား” ”

ထို့နောက် ညှိမကို ပါးချပ်ကြိုး၊ ကုန်နီးအစုံအလင် တပ်ဆင်လိုက်
သည်။ ညှိမကို ဇက်ကြိုးမှ ဆွဲခေါ်လာတော့ ဟင်္သာသည် စွန့်စားခန်း
အသစ်အတွက် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေ၏။

“ “မင်းရဲ့ မော်တော်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဟင်္သာ” ”

ဟင်္သာသည် တစ်ခဏကြောင် အသွားပြီးမှ မျက်နှာနီနီနှင့် ရယ်
လိုက်သည်။

“ “ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပြီလေ မမ။ ကြာလှ
ပြီ။ ကျွန်တော် ကြီးကြီးအိမ်မှာပဲ လယ်သူရင်းငှား ဝင်လုပ်ပေးနေတယ်
လေ၊ မမ ထွက်သွားကတည်းက ....” ”

“ “အို ... လိမ္မော်လိုက်တဲ့ကလေး” ”

မမ၏ ချီးကျူးသံကြောင့် သူ ပျော်သွားပါသည်။

“ “ကဲ ... တက်တော့ အို .. ဒီပုဆိုးကြီးနဲ့လား” ”

“ “အင်းလေ” ”

“ “အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နေဦး .. မင်းဘုန်းနိမ့်မှာ မကြောက်ရင်
အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထောင့်က သေတ္တာထဲမှာ ရှမ်းဘောင်းဘီနှစ်ထည် ရှိ
တယ်၊ ကြိုက်တာ ယူဝတ်ချည် ... သွား” ”

ဟင်္သာ လှစ်ခနဲ ပြေးတက်သွား၏။ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ပင်နီ
ရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်လာလေသည်။ ဘောင်းဘီသည် အိမ်စိုးမေ

အရပ်နှင့် တိုင်းထားသည်ဖြစ်၍ ဟင်္သာဝတ်လိုက်တော့ တိုနဲ့နဲ့ဖြစ်နေသည်။ ဟင်္သာသည် သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်ကာ ပန်းတွန့်၍ ရယ်သည်။

“ “ကဲ ... တက်၊ မြင်းပေါ်ကိုတက်ရင် အမြဲတမ်း ဘယ်ဘက်ကတက်ရတယ်။ ကုန်နီးထိပ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လည်ဆံမွေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိန်းကိုင်ပြီး အားယူရမယ် ...” ”

သည်လိုနှင့် ဟင်္သာသည် ညှိမ၏ကျောပေါ် ရောက်သွား၏။

“ “ဘယ်ဘက်ဇက်ကြိုးကို ဘယ်ဘက်က ကိုင်၊ ညာဘက်ဇက်ကြိုးကို ညာဘက်လက်က ကိုင်၊ ခြေနှင်းကွင်းတွေထဲ ခြေထောက်ထည့်” ”

ညာဘက်ခြေနှင်းကွင်းထဲသို့ ညာခြေထောက် ထည့်သည့်အခါ ခြေနှင်းကွင်းထဲ ခြေထောက်မရောက်ဘဲ မြင်း၏ ဗိုက်ကို သွားကန်မိသည်။ ညှိမသည် တစ်ချက်ဟီလျက် ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ခုန်လိုက်သည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ ခွေခနဲ လိမ့်ကျသွားလေသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ကိုင်ရိုက်မိသည့် ညာဘက်ပန်းမှာ မျက်ခနဲ အောင့်သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် မမအိမ်စိုးမေ၏ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံကို ကြားရသည်။ သူသည် ခေါင်းထဲမှာ ကြယ်တွေ လတွေ မြင်ယောင်လျက် တော်တော်နှင့် မထနိုင်ပေ။

“ “အို .... တော်တော် နာသွားသလား မောင်လေးရယ်” ”

ပြောရင်း မမအိမ်စိုးမေ အပြေးကလေးရောက်လာပြီး သူ့အား ဆွဲထူ၏။ သူသည် မမအိမ်စိုးမေ၏ လက်ကိုအားပြုလျက် ထရပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း

ဒူးတွေ ညွတ်ခွေကာ ထိုင်နေချင်စိတ် ပေါက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ စိုး

ရိမ်နေသော မျက်နှာလေးဖြင့် မမက ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ကော့ညွတ်သည့်
မျက်တောင်များ ...၊ နီထွေးသည့် နှုတ်ခမ်းများ ...၊ နေလောင်၍ညိုချင်ချင်
လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေး။ ဘုရား ဘုရား ....။ သူသည် ရင်တဖျတ်ဖျတ်
တုန်လာကာ မျက်နှာရုတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်မိ၏။

“ “ဟသံာ ..... နာလို့လားဟင်” ”

“ “ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး” ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကြောင်အစွာ နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြ
လေသည်။

“ “မမရယ် ... ဒီတစ်ခါလဲ မမ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ဦးမှာပါ၊ ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...” ”

သူ မမအိမ်စိုးမေဘက်သို့ ပြုန်းခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့လည်ပင်း
သွေးကြောကလေး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ “ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော် မမကိုလေ ...” ”

သူသည် စကားဖြတ်ပြီးနောက် သတိလက်လွတ် ပွေ့ဖက်တော့မည့်
ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကိုင်းသွား၏။ သို့သော် အိမ်စိုးမေ၏ ရယ်သံကြောင့်
သူ တန့်သွားသည်။

“ “ပြောလေ ... မမကို ဘာဖြစ်လဲ” ”

သူ မပြောဘဲ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချ၏။

○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○ ○○

(၁၀)

မမအိမ်စိုးမေနှင့် ဟင်္သာ၏ ပျော်ရွှင်ရသောအချိန်သည် နှစ်ပတ်မျှ
သာ ကြာလိုက်၏။ သို့သော် ထိုကာလလေးအတွင်း ရရှိခဲ့သည့် ဘဝ၏
ချို့မြန်တမ်းမက်ဖွယ် ခံစားမှုရသကလေးသည် ဘဝ၏ ကျန်သည့်ခါးသီးမှု
ကာလများစွာကို အားတင်းရင်းဆိုင်နိုင်အောင် လုံလောက်သည့် ခွန်အား
ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

လက်ထပ်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အုပ်ချုပ်ရေး အခြေအနေသည်
ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏။

တစ်ည ... သန်းခေါင်မတိုင်မီအချိန်မှာ မြို့အနောက်ဘက်ဆီက
သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သေနတ်သံနှင့် အမြဲနားယဉ်နေသော
အိမ်စိုးမေသည် ချက်ချင်း နိုးလာ၏။ အခန်းသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်
လျက် ...။ ခါးပေါ်လာထိနေသော ဟင်္သာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသာအ
ယာ ဖယ်လိုက်ပြီး အသံမမြည်အောင် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ “ဟင် .... ဘာလဲ မမ၊ ဘာလဲ” ”

“ “ရှေး .... မေမေတို့ နိုးသွားမယ်။ သေနတ်သံတွေ ...” ”

ဟင်္သာ ပုန်းခနဲ ထထိုင်သည့်အခါ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ မေမေနှင့်ကြီး
ကြီးမေ နိုးသွားသည်။

“ “အိုကွယ် ... တိုးတိုးပါဆိုမှ” ”

“ “သားတို့ သမီးတို့ ...” ”

မေမေက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှမ်းနှိုးသည်။

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ နီးတယ် မေမေ” ”

သေနတ်သံ နောက်တစ်ချက်ကြားရပြန်သည်။ အိမ်စိုးမေသည် ခုတင်

ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကပိုကရိုဖြစ်နေသည့် လုံချည်အင်္ကျီကို ပြင်ပတ်လိုက်၏။

တို့နောက် အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သွား

ဆွဲသည်။ ဟင်္သာသည် အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်၍ ဘာ

တွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

အိမ်စိုးမေသည် သေနတ်ကိုဆွဲလျက် အခန်းပြင်ဘက် ပြေးထွက်

လိုက်သည်။

“ “မမ ...” ”

ဟင်္သာသည် ယခုမှ အဖြစ်မှန်ကို သတိရသွားကာ အိမ်စိုးမေ့နောက်

က ပြေးလိုက်သည်။ အပြင်တွင် လရောင်သည် လင်းလဲ့လျက် ရှိလေ

သည်။

“ “မမ ... ဘယ်လဲ” ”

အိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မမဆံပင်များ

မှာ ပြေလျော့လျက်၊ ညတုန်းက ဟင်္သာပန်ပေးခဲ့သော စံပယ်ကုံးကလေး

သည် ဆံပင်ဖျားတွင် တန်းလန်းကျနေသည်။

“ “ဌာနချုပ်ကို သွားရမှာပေါ့ မောင်၊ ဒီမြို့ ရန်သူ့လက်ထဲမကျအောင်
ခုခံရမှာပေါ့” ”

သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။ တိုက်ပွဲ .... တိုက်ပွဲ ဖြစ်တော့မယ်။
ထိုအခိုက် သေနတ်သံ လေးငါးချက် ထပ်ကြားရပြန်သည်။ သည်
တစ်ခါ သေနတ်သံများ နီးနီးလာပြီဖြစ်၏။ အင်အား များပုံရသည်။ခဏ
ကြာတော့ သည်ဘက်မှပြန်ပစ်သည့်အသံ ခပ်ဖျောက်ဖျောက်ကြားရသည်။
တစ်ဖက်မှ ညာသံပေး၍ ချီတက်လာသံများ ကြားရသောအခါ သူသည်
မမအိမ်စိုးမေ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ “မမ .... မသွားပါနဲ့လား မမရယ်” ”

အိမ်စိုးမေ၏ မျက်လုံးများ လရောင်တွင် ပြုံးပြက်စွာ လက်သွား
သည်။

“ “မမ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မမသိတယ်၊ မောင်ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
မောင်သိတယ် မဟုတ်လား” ”

အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်ကို အပေါ်ထပ်မှ မေမေတို့က စိုးရိမ်တကြီး လှမ်း
ကြည့်သည်။

“ “ဟဲ့ ကလေးတွေ ... တလင်းပြင်ကြီးမှာ၊ လာကြစမ်း ... အိမ်ထဲဝင်
ကြစမ်း၊ သေနတ်မှန်သွားမယ်” ”

“ “သွား .... မောင် အပေါ်တက်တော့” ”

“ “မမ ... မသွားရဘူးဗျာ၊ မမကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး” ”

အိမ်စိုးမေ မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။

“ “ဖယ်စမ်း .... မောင်” ”

အိမ်စိုးမေက ဆောင့်တွန်းသည်။

“ “မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါနဲ့ ဌာနချုပ်နဲ့ အုပ်စုကွဲတော့မှာပဲကွာ” ”

ဟင်္သာသည် မမ၏ခါးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ “မမ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပါ မမရယ်၊ မမ ခုခံမနေပါ

နဲ့၊ အစိုးရတပ်ဆီမှာ လက်နက်သွားအပ်လိုက်ပါ” ”

“ “ဘာပြောတယ်” ”

“ “ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင်” ”

“ “မချစ်ဘူး ... လောကမှာငါဘာကိုအချစ်ဆုံးလဲ မင်းသိတယ်မဟုတ်

လား” ”

ဟင်္သာ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ “ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်လုံးကြီးတယ်” ”

ဟင်္သာ၏ရင်ဘတ်ကို သေနတ်ဒင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆောင့်ထိုးလိုက်

သောအခါ နာကျင်မှုကြောင့် သူ အသက်ရှူမှားသွားပြီး နောက်သို့ ယိုင်

သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်စိုးမေက အိမ်ရှေ့ခြံဝါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွား

သည်။

“ “မမ ....” ”

ဟင်္သာသည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ အသက်ကို မျဉ်းရှုလျက်

ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ “ဒါဖြင့် မမသေနတ် ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ကျွန်တော်လဲ မမနဲ့လိုက်
မယ်” ”

အိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာဘက် ပြုန်းခနဲလှည့်ကာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို

ဖြောင်းခနဲမောင်းတင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟင်္သာ၏ ရင်ဝတ်တည့်တည့်ကို

သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။

ဟင်္သာ မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားသည်။

“ “ရှေ့မတိုးနဲ့ .... ရပ်” ”

မမက မောင့်ကို ပစ်သတ်ပုံသလား။ သူ့ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုး

သွားလိုက်သည်။ အိမ်စိုးမေ၏ သေနတ်မှာ တည်ငြိမ်လှ၏။ နည်းနည်းမျှ

တုန်ခါမနေပေ။

“ “ရှေ့ဆက်တိုးရင် ငါ ပစ်ထည့်လိုက်တော့မှာနော် ...” ”

သူ နာကျင်စွာ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။ မမ သတ်ရက်မည်ဆို

တာ သူ ယုံပါသည်။

“ “ပစ်လိုက်စမ်းပါ မမရယ် ...၊ သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မမသတ်ရင်

ကျွန်တော် သေရဲပါတယ် မမရဲ့” ”

သူ နောက်တစ်လှမ်း ထပ်တိုး၏။

သေနတ်ပြောင်းဝဆီသို့ ရောက်လုဆဲဆဲတွင် အိမ်စိုးမေသည် လျင်

မြန်ဖြတ်လတ်စွာပင် သေနတ် ပြောင်းပြန်ကိုင်လျက် သေနတ်ဒင်ပိုင်းဖြင့်
ဟင်္သာ၏ခေါင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဟင်္သာသည် တစ်
ပတ်လည်ကာ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ စူးရှနာကျင်သည့် ဒဏ်ဖြင့် ဟင်္သာမျက်
လုံးတွင် မီးပွင့်တွေ ဖြာခနဲမြင်လိုက်ရပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲပြိုသွားသည်။
အိမ်စိုးမေ ခြံထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ သေနတ်သံ သုံးလေးချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ဟင်္သာ သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ပြောင်းသွားသော်လည်း ကုန်းစောင်း၏ လှုပ်ရှားမှု
များက မပြောင်းလဲပေ။ ဈေးမှာ စည်ကားလျက်၊ စပါးပင်တွေ ရင့်မှည့်
လျက်၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေများ စိမ်းစိုလျက်၊ စက်တန်းရပ်ရှိ ဆန်စက်များ မီးခိုး
တလူလူဖြင့် လည်ပတ်ကြိတ်ခွဲလျက်။ ခင်မင်းမေနှင့် ငွေအိမ်သည် တစ်
ယောက်စိတ်ဓာတ်ကျလျှင် တစ်ယောက်က အားပေးချော့မော၊တစ်ယောက်
စိုးရိမ်ပူပန်လျှင် တစ်ယောက်က နှစ်သိမ့် .... သည်လိုနှင့် ရက်ပေါင်းများ
စွာ၊ လပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

သူတို့ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲ နှစ်ခုသာ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

တစ်ခုမှာ စိတ်လေကာ ထင်ရာစိုင်းတတ်သော ဟင်္သာသည် ကုန်း
စောင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး၊ ကာလကြာမြင့်စွာ ပျောက်ကွယ်နေခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။ တစ်နှစ်တာကာလအတွင်း ကုန်းစောင်းသို့ တစ်ခါမှ ပြန်မလာ
ခြင်းကို ထောက်လျှင် သူသည် မျှော်လင့်ချက်လည်း မရှိ၊ အတွယ်အတာ

လည်း မရှိ၊ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်သည့် ပင်လယ်သို့ လှေတစ်စင်းဖြင့်
မျှောလိုက်သွားသကဲ့သို့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန်းမှန်းရသည်။ တချို့ကုန်သည်
များ၊ သင်္ဘောနှင့် ပြန်လာကြသူများ၊ ပြည်ကူးတို့ကိုစီးလျက် ခရီးသွားခဲ့
ကြသူများက တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်္သာကိုမြင်ခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ တစ်ခါတစ်ခါ
ဟင်္သာ၏ လှေနှင့် သူတို့လှေ အစုန်အဆန် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့သည်
ဆို၏။ သို့သော် ဟင်္သာကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ သည်အခြေအနေသည်
အိမ်စိုးမေ ဟင်္သာအား သွေးထွက်သံယို သတိလစ်အောင် ရိုက်ချပစ်ပြီး
နောက် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက မျှော်မှန်းထားသော အခြေအနေအတိုင်း
ပင်ဖြစ်၍ အံ့သြဖွယ်မဟုတ်ခဲ့ပါ။

နောက်ထပ် အပြောင်းအလဲတစ်ခုမှာတော့ အံ့သြစရာကောင်းလှ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော အပြောင်းအ
လဲ တစ်ခုဖြစ်သည်။

တစ်ချက်မှာ ဒေါ်ငွေအိမ်ဟု လိပ်စာတပ်ထားသော စာရွက်တစ်ခုကို
လက်ခံရရှိသည်။ ဖွင့်ဖတ်လိုက်သောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့သော
လက်ရေးလေးများ .....။ သမီး အိမ်စိုးမေ ...။

“ “မေမေ ....

မေမေ အံ့သြသွားမှာပဲ၊ မေမေမှာ မြေးကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ၊
ဒီစာရရချင်းပဲ ဒေါ်ဖွားရှင်ဆိုတဲ့ ဆင်လူးရွာကိုသွားပြီး သမီးလေးကို

ခေါ်လိုက်ပါ။ ဒေါ်ဖွားရှင်ဆိုတဲ့ လက်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ

သမီးလေး ရှိတယ်။ အခု နှစ်လသမီးလောက်ရှိနေပြီ။

ဒီစာကို ဖတ်ပြီးရင် မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ ....”

မငွေအိမ်၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ စိမ့်အိုင်လာလေသည်။

သမီးလေးသည် အိမ်စိုးမေ ငယ်ငယ်က ရုပ်ရည်လေးအတိုင်းပင် ဖြစ်

သည်။ ပျင်းရိငြိုးငွေ့နေသော သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သမီးသည် အိမ်

ဆည်းလည်းကလေးဖြစ်၏။ သမီးလေးအတွက် နို့မှုန့်ဖျော်ရ၊ အနီးလျော်

ရနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အားလပ်သည်ဟု မရှိပေ။ အိမ်စိုးမေလေးကို

ဖွားမြင်စဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် ခိုးကြောင်ခိုးပွက်တွေ့ရသည့် အဖြစ်ကို

ပြန်တွေးပြီး သမီးယောင်းမနှစ်ယောက် ရယ်မောမိကြသည်။ သူတို့ရယ်

မောသည့်အခါ သမီးလေးက လိုက်ရယ်တတ်လေသည်။

ဟင်္သာသည် သူ့မှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီဟု သိလျှင်

ရောက်ရာနေရာမှ အပြေးပြန်လာမလားဟု သူတို့နှစ်ယောက် မျှော်လင့်ကြ

သည်။ သို့သော် ဟင်္သာ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

အနောက်ရိုးမမှာ တိုက်ပွဲများဖြစ်ကြသည်ဟု သတင်းကြားရသည့်အ

ခါ သမီးအိမ်စိုးမေတစ်ယောက် ဘေးမသီရန်မခပါစေကြောင်း ဆုတောင်း

ရ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဆိပ်ကမ်းရွာများတွင် လှေတွေကို ဓား

ပြတိုက်လိုဟု သတင်းကြားရသည့်အခါ သားဟင်္သာတစ်ယောက် ခလုတ်

မထိ ဆူးမငြိပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရ၏။

ဥ မှောင်ရီဖျိုးဖျအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ လူရိပ်မြင်လျှင် သမီးအိမ်စိုး

မေတစ်ယောက် အမေ့ထံ လာတွေ့သည်လားဟု မျှော်လင့်တကြီးကြည့်မိ

သည်။ နံနက် (၈)နာရီ (၉)နာရီ ဟင်္သာ ခရီးကပြန်လာနေကျအချိန် အိမ်
ရှေ့မှာ လူရိပ်မြင်လျှင် ဟင်္သာများလားဟု မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်မိသည်။
သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ အိမ်စိုးမေလည်း ရောက်မလာ၊ ဟင်္သာ
လည်း ရောက်မလာချေ။

သည်လိုနှင့်ပင် သမီးကလေး အလျားမှောက်တတ်သည့် အရွယ်
ရောက်သည်။ သည်လိုနှင့် သမီးလေး ထိုင်နိုင်သည့်အရွယ် ရောက်သည်။
သမီး၏မိဘနှစ်ပါး လူ့လောကမှာရှိပါလေစဟူသော ပူပန်သောက
စိတ်တို့ ဝင်လာရလေပြီ။

ပူအိုက်သော ကဆုန်လဆန်းရက် တစ်ညတွင် မငွေအိမ်နှင့် မခင်မင်း
တောင့်တနေသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကောင်း
သော ပြောင်းလဲခြင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ထိုညတွင် ကွန်မြူနစ်အုပ်စုတစ်စုက သူကြီး ဦးသာဝန်၏အိမ်ကို
သေနတ်များပစ်ဖောက်၍ ဓားပြတိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
သေနတ်သံများ တဒိုင်းဒိုင်းကြားသည့်အချိန်တွင် အလေ့အကျင့်ရနေ
သော လူကြီးနှစ်ယောက်သည် ငုတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ သမီးကလေးအနားမှာ
ပွေ့ချီရန် အဆင်သင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ သေနတ်သံ
သည် နီးကပ်လွန်းသဖြင့် မိမိတို့အိမ်ဆီသို့ လာသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရ
၏။ ခင်မင်းသည် ဘုရားတရားကို တလျက် ထွက်ပြေးလျှင် ယူရမည့်
ပစ္စည်းထုပ်ကို ဘော်လီအင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲတွင် တွယ်ချိတ်ဖြင့် ချိတ်
လိုက်သည်။ မငွေအိမ်ကတော့ သမီးကို အသာကောက်ပွေ့လိုက်၏။ သို့

သော် သေနတ်သံများငြိမ်သွားပြန်၏။ ခဏကြာသောအခါ အော်သံကြိမ်း

မောင်းသံ၊ ဆဲဆိုသံတို့ကို တစ်ချက် တစ်ချက် တိုက်လာသောလေဖြင့် သဲ့
သဲ့ကြားရသည်။

ဓားပြတိုက်နေပြီ .....။

ဓားပြတိုက်နေပြီဟု သိလိုက်လျှင် သိလိုက်ချင်း ခင်မင်းသည် တွယ်
ချိတ်ကို ပြန်ဖြုတ်ကာ ပစ္စည်းထုပ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက အမှိုက်တောင်းထဲ
သို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

သို့သော် သူတို့ ကျိုးလန့်စာစား စောင့်မျှော်နေခဲ့သော အန္တရာယ်
သည် သူတို့ထံ ထိုညက ရောက်မလာပါ။ နောက်တစ်နေ့ စိတ်ချလက်ချ
နေမိသောအချိန်ကျမှ ရောက်လာ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ပုလိပ်သားသုံးယောက် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်
လာသည်။

“ “ဒေါ်ငွေအိမ် ရှိလား” ”

မငွေအိမ်သည် ကလေးကို ထမင်းခွံကျွေးနေရာမှ ထိတ်ခနဲ ပြာသွား
၏။

“ “ကျွန်မပါ” ”

“ “ဟင်္သာဆိုတာရော” ”

သမီး အိမ်စိုးမေ။ သမီးဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ငွေအိမ်၏ အပူသောကသည်
ရင်ထဲမှ ငယ်ထိပ်ဆံဖျားအထိ ရောက်သွား၏။

“ “မရှိ ... မရှိပါဘူး” ”

“ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဂါတ်ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါ” ”

မငွေအိမ်သည် ခြေလှမ်းများကို လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်းနေမိတော့သည်။

ဗိုလ်တဲသို့ ခေါ်သွားခြင်းခံရ၏။ ဟိုရောက်လျှင် ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ၊

သမီး၏အလောင်းကိုများ လှုပ်ပြလိုက်လျှင် ...၊ အို ... ဘုရား ... ဘုရား

သမီးလေး ကျန်းမာပါစေ။

ဗိုလ်တဲပေါ်တက်လိုက်သောအခါ ဒူးတွေ ညွတ်ခွေကျချင်ချင်နေ

သည်။ ဗိုလ်တဲပေါ်မှာတော့ မိမိနှင့် ဘူဝတူအဖော်နှစ်ယောက်ကို မျက်စိ

သူငယ်ဖြင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မငွေအိမ် တစ်ခါမှ မမြင်

ဖူးသည့် နားရွက် တိုတိုလုံးလုံးနှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က စစ်မေးသည်။

“ “ခင်ဗျားရဲ့သမီး အခု ဘယ်မှာလဲ ...” ”

မငွေအိမ်သည် မိမိမျှော်လင့်ခဲ့သည့် အဆိုးဆုံးအခြေအနေမဟုတ်သ

ဖြင့် သက်မချလိုက်မိသည်။ ဒါဖြင့် သမီးလေး အသက်ထင်ရှားရှိနေတယ်

ပေါ်နေ၏။

“ “ကျွန်မ မသိပါဘူး” ”

“ “ဒေါ်ကြီးသမီးအကြောင်း ဒေါ်ကြီးဘာသိလဲ” ”

“ “သမီးက ကျွန်မအိမ်ကနေ ထွက်သွားတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ နောက်တစ်

ခါထွက်တော့ သေနတ်ပါပါတယ်” ”

“ “အခုရက်ပိုင်း ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားသမီး ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ကြသလဲ” ”

“ “မတွေ့ရပါဘူး။ သမီးနဲ့မတွေ့တာကြာပါပြီ ဗိုလ်ကြီးရယ် ...” ”

“ “ခင်ဗျား သားမက်ရော အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ” ”

“ “အဲဒါလဲ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ သူငယ်လေးက လေ့သမားပါ။ နေရာ
အတည်တကျလဲ နေတာမဟုတ်တော့ အခု သူပြန်မလာတာလဲ
ကြာပါပြီ” ”

သူတို့သည် မငွေအိမ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်ပြီး သူတို့ချင်းတီး
တိုးစကားဆိုနေကြသည်။ ထို့နောက် မေးခွန်းတစ်ခု မေးပြန်၏။

“ “သူကြီးအိမ်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ညက ခင်ဗျား ဘယ်မှာရှိလဲ” ”

“ “ကျွန်မ အိမ်မှာပါ။ အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ သေနတ်သံတွေကြားလို့
လန့်နိုးလာပါတယ်” ”

“ “သေနတ်သံ ဘယ်နှစ်ချက် ကြားသလဲ” ”

“ “လေး ငါး ခြောက်ချက်ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်” ”

“ “အဲဒီအချိန် ခင်ဗျားသမီး အိမ်စိုးမေဘာလုပ်နေလဲ” ”

“ “ရှင်” ”

မငွေအိမ်သည် မေးခွန်းကို ဘာဆိုလိုသည်ဟု ပထမ နားမလည်
လိုက်ပေ။

“ “ကျွန်မသမီးဘယ်မှာလဲ ကျွန်မ မသိပါဘူး၊ သမီးပြောတော့ သူတို့
နေရာက အဝေးကြီးမှာတဲ့၊ တော်တော်ကိုဝေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်” ”
သူတို့သည် မငွေအိမ်၏အဖြေများကို လက်ခံသွား၏။

သို့သော် မငွေအိမ်နှင့်တကွ သမီးတို့အဖွဲ့ဝင်လူငယ်များ၏ အမေ
နှင့်ဇနီး စုစုပေါင်း လူ(၃)ယောက်ကို ရေနံချောင်းသို့ ညတွင်းချင်း ခေါ်
သွားပါသည်။

“ “ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းတာလား ...” ”

ရဲရင့်သော အမျိုးသမီးကလေးကမေးတော့ စစ်ဗိုလ်က ပြုံးသည်။

“ “ခဏခေါ်တာပါ” ”

ထိုညက ဓားပြတိုက်သည့်အဖွဲ့သည် ဓားပြတိုက်ရုံမကဘဲ လူတစ်
ယောက်ကို ဓားစာခံခေါ်သွားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ထိုလူမှာ သူကြီးအိမ်
သို့ လာရောက်တည်းခိုနေသော စစ်ဘက် အင်ဂျင်နီယာဗိုလ်ဖြစ်သည်။
ထိုအကြောင်းကြောင့် စစ်တပ်က မိမိတို့အား စစ်ဆေးလိုခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် မိမိတို့ကိုစစ်ဆေး၍ ဘာများသိရမှာမို့လဲ။ သမီး အိမ်စိုးမေပြော
သည့်မေမေဘာမှမသိတာဟာ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်ဟူသောစကား
ကို သတိရသွား၏ ဘာမှမသိတော့ လိမ်ဖို မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အကယ်၍
သာ လိမ်ရမည်ဆိုလျှင် မငွေအိမ် လိမ်တတ်မည် မထင်ပေ။

ရေနံချောင်းမြေသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်ခြေချ
ရခြင်းဖြစ်သည်။ မငွေအိမ်တို့ ရောက်သွားချိန်သည် ညရှစ်နာရီကျော်ပြီ။
ရေနံချောင်းမြေကို အလွတ်ရနေသော မိမိအဖို့ ဘယ်နေရာမှာပဲ ချထား ချ
ထား၊ မျက်စိပိတ်ထားလျှင်တောင် မြေကြီးကိုနင်း၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်
လျှင် မိမိ ဘယ်နေရာသို့ရောက်နေပြီဟု သိရမည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မရှိ

ခဲ့ပါ။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မိမိတို့အား မျက်စိမပိတ်ပေ ။

ညောင်လှဆိပ်ကမ်းမှ သစ်တပွေ၊ ထိုမှ ငွေဘုံသာ။ မငွေအိမ်သည်
သူ့ဘဝ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော ငွေဘုံသာစံအိမ်ကြီးဆီ
သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသေး၏။ စစ်ဗိုလ်က မငွေအိမ်၏ မျက်လုံးအကြည့်
ကို သတိထားမိသွားသည်။

“ “ဦးမင်းခေါင် ဒီမှာ မရှိပါဘူး ဒေါ်ကြီး၊ ရန်ကုန်မှာပါ” ”

ဪ ... သူတို့ဟာ ငါ့အကြောင်း အကုန်သိနေပါလား။

သူတို့သည် မိမိတို့အဖွဲ့အား အကျဉ်းသားတွေလို သဘောမထားဘဲ
ဧည့်သည်တွေလို သဘောထား၏။ ရွှေဘုံသာဌာနထဲတွင် တည်းခိုရသည်
ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အပေးအယူအစီအစဉ် တစ်ခုကိုပြော
ပြလေသည်။

မငွေအိမ်တို့ဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က သမီးတို့ဖမ်းထားသည့်
စစ်ဗိုလ် ပြန်လွှတ်ပေးရန် သွား၍တောင်းဆိုမည်။ အကယ်၍ စစ်ဗိုလ်ကို
ပြန်မလွှတ်ပေးလျှင် မငွေအိမ်တို့အား ဖမ်းချုပ်ထားမည်။ သဘောကတော့
စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် အရပ်သားသုံးယောက် အပေးအယူ လုပ်ရမည့်
သဘောပင် ဖြစ်သည်။

“ “စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒေါ်ကြီးတို့ကို တကယ်ဖမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ဟန်ပြ
ပါ” ”

ရွှေဘုံသာအချုပ်၌ နှစ်ရက်ကြာပြီးသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ဟင်္သာ
အူလျား ဖားလျား ရောက်လာ၏။ ဟင်္သာသည် အံ့သြတကြီး မျက်နှာပျက်
နေသည်။

“ “သား ....” ”

မငွေအိမ်သည် သူ့ကို ပြုံးပြန်သိမ့်ရသည်။

“ “သား ဘယ်ကနေ သိလာသလဲ” ”

“ “အောင်လံနားမှာ ကုန်းစောင်းက လူတွေနဲ့တွေ့လို့မေမေ ...။မေမေ
နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သူတို့က ....” ”

“ “မြင်တဲ့တိုင်းပဲလေ ... သား၊ အမေတို့ အဆင်ပြေပါတယ်” ”

တို့နောက် စစ်ဗိုလ်ကမငွေအိမ်၏လက်ရေးဖြင့် စာရေးရန် နှုတ်တိုက်
ချပေး၏။ ဟင်္သာက မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“ “ဒါ ... မမအိမ်စိုးမေတို့အဖွဲ့လို့ ဗိုလ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ ...၊

တခြားအဖွဲ့ဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးတို့လုပ်သမျှဟာ ....” ”

စစ်ဗိုလ်၏ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာမှာ တည်သွားသည်။

“ “ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား
လုပ်ရမှာက ဒီစာကို မအိမ်စိုးလက်ထဲထည့်ပေးဖို့ပဲ” ”

“ “ကျွန်တော် ... ဟုတ်လား ....” ”

“ “ဟုတ်တယ်” ”

“ “ဒါပေမယ့် ... သူတို့ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မှ

မသိတာ” ”

“ “ကိစ္စမရှိဘူး၊ အနောက်ရိုးမဆီသာ ဦးတည်ပြီးသွား၊ ကျွန်တော်လမ်း
ကြောင်းပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီရောက်တော့ ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့ လူနာမည်
ကိုမေးလိုက်၊ အလွန်ဆုံး တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲကြာမယ်၊ ခင်ဗျားတွေ့ရမှာပဲ” ”

ဟသံာသည် ဇေယျာဝါဒနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်၏။

“ “ဪ ... သား ...၊ ကုန်းစောင်းကိုဝင်ပြီး မြေးကလေးနဲ့သွားတွေ့
လိုက်ပါဦး” ”

“ “ခင်ဗျာ ...” ”

“ “သူတို့က သားကို အဲဒီအကြောင်း မပြောလိုက်ဘူးလား၊ သားမှာ
အလွန်ချောတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီလေ” ”

ဟသံာသည် ပထမ ကြောင်အသွား၏။ထို့နောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
အမူအယာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးစ၍ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းသာ
အားရ မငွေအိမ်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ “မေမေ့ဆီမှာ ...ဟုတ်လား” ”

“ “အေးပေါ့” ”

“ “ဒေါ်ကြီး ဒီမှာနေခဲ့စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးအိမ်ကို ဒေါ်ကြီးပြန်
လိုက်သွားလို့ရပါတယ်” ”

ဟသံာသည် ကုန်းလမ်းဖြင့် တစ်ခါမှမသွားဖူးသော မုန်းမြစ်အထက်
ပိုင်းဒေသဆီသို့ နွားလှည်းတစ်လှည့်၊ မြင်းလွတ်တစ်လှည့်၊ ခြေကျင်တစ်

လှည့်ဖြင့် ခရီးစတင်ထွက်ခွာလေသည်။ တချို့ရွာများသည် အိမ်ခြေလေး
ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး တချို့ရွာများသည် အိမ်ခြေ ဆယ်လုံးပင် မရှိတတ်ပေ။
မြေလမ်းသည် ချိုင့်ခွက်များ၊ ကျောက်တုံးများ ပြည့်နေသလို အဆင်းအ

တက်လည်း ကြမ်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းဘေးမှသွားရပြီး၊ တစ်ခါတစ်
ရံ မုန်းကိုဖြတ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းနှင့် ဝေးသွားပြန်သည်။
မမအိမ်စိုးမေသည် ဤခရီးလမ်းကို နွားလှမ်းမစီး၊ မြင်းမစီးဘဲ မြေ
လျင် လျှောက်ခဲ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ကလေး နနယ် လှပသလောက်
စိတ်အလွန်ကြမ်းတမ်းသည့် အမျိုးသမီးပါကလား။ ထိုကဲ့သို့ မာကြော
ကြမ်းတမ်းသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးကို မမအိမ်စိုးမေသည် မည်သူ့ထံမှ အမွေ
ရခဲ့သနည်း။ မေမေမငွေအိမ်ထဲကတော့ မဟုတ်။ မေမေသည် ရဲပုံစိတ်ရှိ
သော်လည်း နူးညံ့သည်၊ ပျော့ပျောင်းသည်။ မမသည် သူ့ဖခင်ထံမှရရှိခဲ့
ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဟင်္သာသည် ဦးမင်းခေါင်အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်
တိုင်း နှလုံးဆီက မျက်ခနဲ မျက်ခနဲ အောင့်သွားရ၏။ သူသည် မိမိအား
ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှစ်ကြိမ်စော်ကားခဲ့ပြီး ကြိမ်ဒဏ်အမိန့်ဖြင့် သူ့မှာရှိ
သမျှ လူသားမာနအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ကြိမ်ဒဏ် (၂၅)ချက်။
သူသည် တွေးရင်းပင် ကြက်သီးထကာ ကျောထဲက စိမ့်လာခဲ့၏။ သည်
ဒဏ်ချက်တွေကို အသက်မသေဘဲ သူဘယ်လို ရင်ဆိုင်ခံစားနိုင်ခဲ့ပါသ
နည်း။
သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို ကြီးကြီးမေ တစ်ယောက်သာလာသည်။ ဦး

မင်းခေါင်မလာ၊ အေးအောင် မလာ။ ဦးမင်းခေါင်သည် မိမိအား သူ့သား
ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားသူအဖြစ် မုန်းတီးနာကျည်းသည်။ သူ့သမီးကို အရ
ချိုင့်ဖို့ကြိုးစားသူအဖြစ် အထင်သေး အပြစ်မြင်သည်။ မေမေမငွေအိမ်အ
ပေါ်ထားသည့် မိမိ၏ လေးစားနှစ်သက်မှုကို အောက်တန်းကျသည့်အမြင်
တစ်ခုဖြင့်ကြည့်ပြီး မိမိအား စက်ဆုတ်ရွံရှာသည်။

သူသည် ပါးပြင်နှစ်ဖက် ရှိန်းခနဲ နွေးသွားကာ လက်သီးကို ကျစ်
နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိ၏။ သူခိုးဟု စွပ်စွဲကာ ကြိမ်ရိုက်ခံရသည့်
ဒဏ်ချက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်စေသော ဓားချက်တစ်ခုပါတ
ကား။

သူသည် မမအိမ်စိုးမေနှင့်တွေ့ဖို့ ရွာကလေးတစ်ရွာစီတွင် တစ်ညစီ
စောင့်အိပ်ရ၏။ ဒုတိယရွာ၏ အနောက်တောင်အရပ်မှာ ကြီးမားသော
ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်အောက်မှာတွေ့ရန် မမက သူ့
အား ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

မမနှင့်တွေ့ရမည့် နံနက်တွင် သူအစောကြီးနိုးနေ၏။ ဤရွာတွင်
ကြက်များသည် မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တွန်ကြလေသည်။ လူခြေနည်းပါးလွန်း
သော ရွာတွင် မောင်းထောင်းဆန်ဖွတ်သံ မကြားရ။ လူတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စကားဆိုသံမကြားရ။ ပဲပြုတ်သည်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း
သည် အော်သံ မကြားရ။ ကျေးငှက်တိရွှံ့စွန်များနှင့် ကြက်သံများသာ သူ
ကြားရသည်။ မမအိမ်စိုးမေက စော၍ရောက်လျှင် စိတ်မရှည်ဘဲ ပြန်သွား

မှာစိုး၍ သူသည် ချိန်းထားရာသို့ အစောကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိန္နဲ
ညောင်ပင်ကြီးသည် လူလေးငါးယောက် လက်ချင်းထိပြီး ဖက်မှရလောက်
အောင် ကြီးမားသည်။ သစ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ သူသည် ပါ
လာသည့် မုန့်များကိုထုတ်စား၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အနည်းငယ် ရင်ခုန်
စွာ စောင့်လေသည်။
မမသည် နေတော်တော်မြင့်မှ ရောက်လာ၏။ မမကို မြင်လိုက်ရ
သောအခါ သူ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

ဖြူဝင်းသည့် မမအသားအရေမှာ အညိုရောင် ပြောင်းနေပေပြီ။ ပွ
ယောင်းယောင်း ရှုပ်အင်္ကျီထူထူကြီး၏အောက်၊ ခါးတစ်နေရာတွင် သေ
နတ်တစ်လက်ပါလိမ့်မည်ဟု ဟင်္သာ အသေအချာသိသည်။ ထင်္ဘာမှာ အပွင့်
မပေါ်တော့သော ပွင့်ရိုက်လုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်း။ ဟင်္သာသည် မမ၏အဆင်
အပြင်ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားမိသည်။ မမ၏ ခြေမှာစီးထား
သည့်ဖိနပ်မှာ စုတ်ပြတ်ကာ အနားဖွာနေသော ယောက်ျားစီးဖိနပ်ဖြစ်လေ
သည်။

“ “မမ ....” ”

ဟင်္သာသည် မမအား ပြုန်းခနဲ ထရပ်ကြိုဆိုရင်း မျက်ရည်ပေါ့လည်
လာသည်။ မိမိ၏ ရင်ခွင်သို့ ခဏတာသာ ဝင်ရောက်နားခိုခဲ့ပြီး အပြီးအ
ပိုင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် မမသည် မိမိအားသူစိမ်းတစ်ယောက်
ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေပြီ။ အဲဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။

မမရယ် ....။

သည်နေရာမှာ ရင်ခုန်စွာထိုင်စောင့်ရင်း မမနှင့် တွေ့ပုံတွေနည်းတို၊
ကို အမျိုးမျိုးမြင်ယောင် ခံစားကြည့်ခဲ့၏။ သို့သော် သူတွေ့သမျှ၌ ယခု
လို ခြေခံချဲ့ချဲ့ သတိအနေအထားဖြင့် မတ်တပ်ရပ်ကာ မသင်္ကာသည့် ပုံ
စံဖြင့် လာတွေ့သည့် အတွေ့မျိုးမပါ။ ယခုလို အေးစက်သည့် သူစိမ်းအ
ကြည့်မျိုး မပါ။

“ “မမအတွက် အဝတ်အစားတချို့နဲ့ မုန့်တွေ ယူလာခဲ့တယ်” ”

“ “မလိုပါဘူး” ”

ပြတ်သားသည့်အသံကြောင့် သူ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ “ဖိနပ်ကိုတော့ လုံးလုံးသတိမရဘူး မမရယ် ...၊ ကျွန်တော့် ဖိနပ်နဲ့

လဲ ယူထားလိုက်နော်...””

ဖိနပ်ချင်းလဲသည်ကိုတော့ မမက အသာတကြည်ပင် သဘောတူ၏။

“ “ကိုယ့်ကိုပေးဖို့ စာပါရင် ပေးခဲ့၊ ပြီးရင် မင်း ပြန်တော့” ”

“ “မမရဲ့ ... ကျွန်တော်က မမရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမရဲ့လင်ပါ။ မမ

ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ မကြည့်နဲ့ ... မကြည့်ပါနဲ့” ”

သူသည် ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ထားဖို့ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မမကို လှမ်း

ဖက်ပွေ့ကာ မမ၏ပခုံးပေါ်မှာ ပါးပ်လျက် မျက်ရည်တစ်စက်နှစ်စက်ကျမိ

သည်။ မမ၏ခါးတွင် မာကြာသည့်အရာတစ်ခုရှိသည်ကို သူခံစားသိဖြင့်

သိလိုက်ရ၏။ အေးစက်တောင့်တင်းမည်ဟု ဟင်္သာ ယူဆထားခဲ့သော်

လည်း မမ၏ကိုယ်လုံးကလေးသည် တုန်ခိုက်နေလေသည်။ မမသည်
ဟင်္သာကို ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ခဲ့၏။ ရက်စက်စွာပစ်ပယ်ခဲ့၏။ မမကို
ဟင်္သာ မည်မျှ ချစ်မြတ်နိုးရသည်ကို မသိချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့၏။ လျစ်လျူရှု
ခဲ့၏။ ဟင်္သာသည် မမ၏ခင်ပွန်းလင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို မေ့ပျောက်
ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအခါမှာ ဟင်္သာမျက်ဝန်းများရှိ တွယ်ငြိ
မြတ်နိုးရိပ်သည် မမအား သတိပြန်လည်စေခဲ့ပြီ။ မမသည် ဟင်္သာအား
ချစ်သူခင်ပွန်းအဖြစ် ပြန်လည်ခံစားခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။
“ “မောင့်လက်တွေ ကြမ်းလှချည်လားကွယ် ...၊ ဘာတွေ ပင်ပင်ပန်း
ပန်းလုပ်နေလို့လဲ ...” ”

ဟင်္သာ၏ အသားမာတက်နေသော လက်ဖဝါးများကို ညင်သာစွာ
ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း မမ ကရုဏာသက်စွာပြောလိုက်တော့ ဟင်္သာရင်မှာ
လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ “အရင်လိုပါပဲ မမရယ် ...၊ လှေအလုပ်ပါပဲ” ”

“ “သမီးလေးနဲ့ အတူ အိမ်မှာအတည်တကျနေဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်
ကူးမှာလဲ မောင် ...” ”

သူ မမမျက်နှာကို ခပ်ဆဆကြည့်၍ ဖွတ်ပြောလိုက်၏။

“ “မမ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာမှ” ”

မမနှုတ်ခမ်း မဲ့ကွေးသွားသည်။ ထို့နောက် စကားလွှဲပစ်တော့သည်။
မေမေ့စာနှင့်ပတ်သက်၍ မမ၏ စကားပြန်မှုမှာ ပြတ်သားလှသည်။

“ “မောင် ...၊ မမတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ မရဘူး၊ အဲဒီ
နေ့ည ဒီလိုဖြစ်သွားတာကိုယ်တို့ မသိလိုက်ကြဘူး။ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်အပြစ်
တင်ခဲ့တယ်၊ ဒါ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီစစ်ဗိုလ် ဒီရောက်
လာမှာတော့ ကိုယ်တို့ ချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကိုယ်တို့
စခန်းမပြောင်းနိုင်သေးဘူးလေ ...။ လွှတ်မှာပါ၊ ပြန်လွှတ်မှာပါ။ သူ့ကို
ဆူးကလေးတစ်ချက်တောင် မထိစေရဘူး” ”

ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် အရိပ်အယောင်သည် မမ၏
မျက်လုံးများတွင် ခဏသာ တည်ခဲ့၏။ ယခုအခါ ဟင်္သာသည် သူစိမ်း
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား။ သူသည် မမ၏ လက်ဖျားကလေး နှစ်

ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နမ်းလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မမစိတ်ဆိုးမှာကို
လည်း မခံစားချင်ပေ။

“ “အဲဒါက သိပ်မကြာပါဘူး၊ အဲဒါပြီးရင် သူ့ကို သေသေချာချာပြန်
ပို့ပေးမှာပါ။ ကိုယ် အဲဒီကတိကိုတော့ ပေးနိုင်တယ်” ”

“ “ဒါဖြင့် မေမေ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...” ”

မမမျက်လုံးများတွင် အမြဲရှိနေကျ စိမ်းကားပြတ်သားသည့်အရိပ်
သည် ဖျော့မှိန်ကာ မျက်လုံးများ စိုစွတ်နူးညံ့လာသည်။

“ “မေမေ ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ...၊ မေမေ ဆင်းရဲနွှဲတွေနဲ့ပေး
မှာပါ။ မေမေ့လို အပြစ်မရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ
မရက်စက်ပါဘူး ....၊ ကိုယ်သိပါတယ်” ”

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မမက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ “မောင်ပြန်တော့” ”

မိမိနှင့်တွေ့ဆုံချိန် ပြီးသွားပြီဟု မမဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဟင်္သာသည် မမနှင့် စကားဝဝမပြောရသေး။ မမဆံပင်မျှင်ကလေးများကိုမှတယုတယ မထိကိုင်ရသေး။ မမက ပြန်ဖို့အမိန့်ပေးနေပြီ။ ဟင်္သာဘဝတွင် မမနှင့်တွေ့သည့်အချိန်မှစ၍ မမအမိန့်များကိုသာ လိုက်နာခဲ့ရ၏။ မမ စီစဉ်ညွှန်ကြားသမျှကိုသာ ပြုမူလှုပ်ရှားခဲ့ရ၏။ မမကြိုးဆွဲရာ မမောတမ်းလိုက်ပါ ကပြနေရသည့် ရုပ်သေးရုပ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ သည်ရုပ်သေးကလေးဟာ အလွန် တမ်းတတွယ်ငြိတတ်တဲ့ အရုပ်ကလေးဆိုတာ မမ မေ့ထားခဲ့လေသည်။

“ “ပြန်လေ မောင် ...” ”

“ “ကျွန်တော် မမကို အကြာကြီး ကြည့်ချင်သေးတာ ...” ”

“ “ကိုယ် ဒီမှာကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး” ”

သူသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် စိတ်ရှူးပေါက်သွားကာ မမအား ပွေ့ဖက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ မမကပြုန်းခနဲ နောက်ဆုတ်သွားကာ လက်က အင်္ကျီ၏အောက်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားလေသည်။ သူ မမကိုငေးကြည့်လိုက်သည်။

“ “မမရဲ့ ... သတ်ချင်ရင် သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်လေ ...

ကျွန်တော် ...မမနဲ့ခွဲနေရတာနဲ့စာရင် သေပဲ သေလိုက်ချင်ပါတယ် မမ

ရယ် ...”

သူ့အသံကအဖျားဆွတ်ပြီး တုန်ရီသွားကာ သူ့မျက်ရည်များကို မမ

မြင်မှာစိုး၍ ရုတ်ခနဲ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

သူ လုံးဝမမျှော်လင့်မိသည့်အချိန်မှာ မမ၏ ကြမ်းရှုနေသော လက်ဖ

ဝါးလေးတစ်ဖက်က သူ့ပါးကိုလာထိသည်။ ဖွဖွကလေး။ သူ့မျက်တောင်

တစ်ချက် နှစ်ချက်ခတ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်၏။ မမ၏ မျက်လုံးသည်

လွန်ခဲ့သော ၁၂နှစ်က မုန်းဆိပ်ကူးတို့လှေပေါ်တွင် သူ့ကိုပြုံးပြခဲ့သည့်

မျက်လုံးများအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“ “ဪ...မောင်က အခုထိ ကလေးလေးပဲကိုး ...”

“ “ကျွန်တော်နဲ့ မမနဲ့ ...”

မမက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခါလိုက်သည်။

“ “မောင်နဲ့ မမမှာ သမီးကလေးရှိတယ်လေ၊ မောင့်အတွက် သမီးက

လေးကို ဆင်းရဲဒုက္ခထဲကနေ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပြီး မမ

မွေးပေးထားတယ်လေ။အဲဒီသမီးလေးကို မောင်ပြုစုရဦးမယ်။သမီးကလေး

ပညာတတ်ဖို့၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းဖို့၊ ပျော်ရွှင်ဖို့ အဲ့ဒါတွေ မောင်လုပ်

ပေးရဦးမယ်၊ မမက သမီးတို့ခေတ်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေနိုင်အောင်

ဒီကနေကြိုးစားမယ်။မကြာပါဘူးမောင်ရယ် ...၊ သိပ်မကြာခင် မောင်ရယ်

မမရယ်၊ သမီးကလေးရယ် မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ကြတော့မှာ

မောင်ရဲ့ ...၊ မောင် စိတ်မပျက်ရဘူးနော် ... မောင် ”

မမသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချော့မော့သလို သူ့ကို စိတ်ရှည်
ရှည် ချော့မော့လေသည်။

“ “မမကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား မောင် ....” ”

တင်းကျပ်မှုဖြင့် သူနှုတ်ဆွံ့ကာ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ မမ
သည် နဖူးပေါ်က ဆံပင်ရှည်တို့ကို သပ်ဖယ်သိမ်းလျက် ခြေဖျားထောက်
ကာ သူ့ကို နှမ်းမွှေးလိုက်လေသည်။ သူသည် ကြေကွဲစိတ်နှင့် ကြည်နူး
စိတ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလျက် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ “ချစ်ရင် ပြန်တော့နော် ...” ”

သူသည် မမစကားကို နာခံစွာပင် ... မမနှင့်ခွဲရန် ခြေလှမ်းကိုစတင်
လှမ်းလိုက်သည်။

“ “ဪ .. မောင်ရေ ...၊ သမီးလေးနာမည် ဘယ်လိုပေးထားလဲဟင်” ”

သူ မမဘက်သို့ ညင်သာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

မမမျက်လုံးထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာရိပ်များကို ကျေကျေနပ်နပ်ငေး
ကြည့်ရင်း သူ ဖြေလိုက်သည်။

“ “ငွေအိမ်စံတဲ့” ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် နာကျင်စွာပင် လမ်းခွဲလိုက်ကြလေ
သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

အပိုင်း (၃)

ငွေအွေအိမိမိစံ

(၁)

ရေနံချောင်းရေနံမြေသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ မြေလှန်စနစ်ကြောင့်
အစအရာရာ ပြိုကွဲသွားခဲ့သည်။ သစ်တပွေက လှုပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်
ရုံကြီးများ အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားခဲ့သည်။ ကျိုးပြတ်နေသော သံတိုသံစများ
ပိုက်လုံးများ၊ ငြင်းစင်များသည် နေရာအနှံ့အပြားတွင် အကြွင်းအကျန်အ
ဖြစ် ရှိနေသေးသည်။ ပျက်စီးသွားသော ရေနံတွင်းများကို ပြန်လည်တပ်
ဆင်ပြီး တူးဖော်နေရသောကာလဖြစ်သည်။ တချို့တွင်းများမှ ဘီလပ်မြေ
လောင်းထည့်သွားသောကြောင့် ပြင်ဆင်ဖို့ မလွယ်ကူတော့ချေ။ တချို့
တွင်းများမှာ သံတိုသံစ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပစ်ထည့်ခံရသည်။
ပေနစ်ထောင်သုံးထောင်ရှိသည့် စက်များ၏ အထက်မြေပြင်ပေါ်မှနေ၍
တွင်းထဲ ဘာပိတ်ဆို နေသည်ဟုသိရရန် ပြင်ဆင်ရန်မှာ ရေနံတွင်းစားများ
အဖို့ မလွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ အတွင်းမှာကျနေသည့် ပစ္စည်း၏ ပုံ
သဏ္ဍာန်အရွယ်အမျိုးအစား အနေအထားကိုမသိဘဲ မည်သည့်ချိတ်မျိုး၊
ကိရိယာမျိုးဖြင့် ဆွဲတင်ရမည်ဟု မသိနိုင်။ ထိုအခါ ရေနံတွင်းရှင်များပြန်
လည်တူးဖော်ရေး မန်နေဂျာများသည် ဖယောင်းတုံး၊ ဆပ်ပြာတုံး စသည်
ဖြင့် ပုံစံသွင်းလွယ်သည့် ပစ္စည်းနှင့်ထိမိ၍ ထင်ကျန်ရစ်သော အရာပုံစံကို

ကြည့်ရအံ့။ အောက်မှာ ယခုရှိနေသောပစ္စည်းသည် သံတုံးတစ်ခုလား၊ တူ
ရွင်းတစ်ခုလား၊ ကျောက်ခဲလား ခန့်မှန်းကြရသည်။
ရေနံမြေသည် တော်တော်ပြောင်းလဲနေပြီ၊ မပြောင်းလဲသည်မှာ မငွေ
အိမ် နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။
မငွေအိမ်သည် ငွေအိမ်စံကလေးကို ချီပိုးထားသည့်ဟင်္သာအား မိမိ
၏အိမ်ကလေးကိုပြုလျက် အတိတ်ကအရိပ်များကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။
အိမ်ရှေ့က ထနောင်းပင်လေးအကြောင်း၊ အိမ်နောက်က ချောက်ကမ်းပါး
လေးအကြောင်း ....။

“ “လွမ်းလောက်စရာ ဘာမှမရှိတဲ့ ဘဝပါသားရယ် ...၊ မေမေပြန်တွေး
ချင်တာ မရှိပါဘူး။ မေမေဟာ ဟောဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရက် နေ
သွားဖို့ ခွန်အားတွေကို နေ့စဉ်နေ့စဉ် ပြန်ပြန် အားတင်းပြီး ဖြည့်ခဲ့ရ
တယ်။ သမီးအိမ်စိုးမေကလေးက မေမေအတွက် ခွန်အားပဲပေါ့” ”
မြေးအသွား သုံးယောက် ငွေဘုံသာအိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ရောက်သော
အခါ အသုဘသတင်းမေးဧည့်သည်များ ရှင်းသွားပြီ။
အလူအတန်းတစ်ခုခု ပြုလုပ်လျှင် မိသားစုဆွေမျိုး စုံချင်မှစုံမည်ဖြစ်
သော်လည်း အသုဘတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည့်အခါ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က
မိသားစုဝင်များ ဆုံဆည်းတတ်ကြလေသည်။
ဦးမြသာ အသည်းအသန် မကျန်းမာသည့်အချိန်မှာ ဒေါက်တာအေး
အောင်နှင့် ဇနီးဒေါက်တာချယ်ရီ ရောက်လာကြသည်။ ဦးမြသာမဆုံးခင်

တစ်ရက်မှာ ဟင်္သာတို့၊ မြေးအဖွားသုံးယောက် ရောက်လာကြသည်။ ဦးမြ
သာဆုံးသည့်နေ့မှာ ဦးမင်းခေါင် ရောက်လာခဲ့သည်။

အသုဘအတွက်ပူဆွေးသောကများသည် မိသားစုပြန်တွေ့ပြီး စကား
လက်ဆုံ ပြောရသောအခါ သက်သာရာ ရသွားတတ်၏။ အသုဘအခမ်း
အနားပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် တစ်ခါတစ်ရံစကားပြောရင်း ပြုံးမိတတ်ကြ
၏။ ဤအခမ်းအနားတွင် ပျက်ကွက်သူမှာ တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။
အိမ်စိုးမေ ဖြစ်လေသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် ဒေါ်ခင်မင်းမေအား စကားလက်ဆုံပြောရင်းက
အနားမှ သင်ဖြူဖျာကို လိပ်နေသည့် ဒေါ်ငွေအိမ်အား စကားလှမ်းပြောခဲ့
သည်။

“ “ငွေအိမ် ... သမီးဆီက ဘာသတင်းများရသေးလဲ ...” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် ဦးမင်းခေါင်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အေးတိ
အေးစက်ပင် မျက်လွှာချသွားခဲ့သည်။ လုံးဝမကြားလိုက်သလို မိမိအား
ဦးမင်းခေါင်က ဘာစကားမှ လှမ်းမပြောလိုက်သလိုပင်ဖြစ်သည်။ ဦးမင်း
ခေါင်သည် အစ်မ၏ရှေ့မှာ နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ နည်းနည်းလည်း
အံ့ဩသွား၏။ ငွေအိမ်ထံမှာ သည်လို အေးစက်စက်လျစ်လျူရှုမှုကို ဘယ်
တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးချေ။ အမြဲတစေ ပျော့ပျောင်းလွယ်သည့်မိန်းမ
အမြဲတစေ လိုက်လျောတတ်သည့်မိန်းမ ... ထိုမိန်းမသည် ယခုအခါ အေး
စက်မာကြောသည့်မိန်းမအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီလား ...။

သူ သတိထားမိလာသလောက်ကတော့ ငွေအိမ် သူ့ကိုရှောင်နေ
သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင်နေသည်။ သေချာသည်
မှာ ငွေအိမ်သည် ကာလကြာမြင့်စွာ သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးနေဆဲဖြစ်ပေ
သည်။ ထမင်းပိုင်းတွင် မမ ခင်မင်းမေက ငွေအိမ်နှင့်သူ့ကို အတူစားစေ
သည်။

“ “ငွေအိမ် ... လာ၊ လူကြီးသုံးယောက် အရင်စားရအောင်။ ကလေး
တွေက နောက်မှ သပ်သပ်စားလိမ့်မယ်” ”

ငွေအိမ်သည် ထမင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားလေသည်။ သူ့အမှတ်တ
မဲ့လိုလိုနှင့် မြေးကလေးငွေအိမ်စံအကြောင်း စကားစ၍ ပြောကြည့်သည်။

“ “အေးအောင်တို့ကတော့ လက်ထပ်တာသုံးနှစ်ရှိပြီ။ သားသမီးမရ
သေးဘူး ငွေအိမ်ရဲ့။ အေးအောင်က ငွေအိမ်စံကလေးကို သိပ်ချစ်နေတယ်
ကလေးကလဲ သိပ်ကိုသွက်တာပဲနော် ””

ငွေအိမ် ဟုတ်ကဲ့လည်းမပြော၊ ဘာမှလည်းမဝေဖန်၊ သူ့ကိုလည်း
မော့မကြည့်ပေ။ သူ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိကုန်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့၏။ သူ
နောက်တစ်နည်း စမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ညနေလောက်ကျတော့ ခြံထဲမှာ သူ
လမ်းလျှောက်ရင်းက ငွေအိမ် ပန်းခူးနေသည့်မြတ်လေးရုံအနီးသို့ လျှောက်
သွားသည်။

“ “ငွေအိမ် ... ကိုယ့်အတွက် သံပရာရည်ကလေး ဖျော်ပေးမလား၊
ကိုယ်ခေါင်းထဲက ရိပ်တိတ်တိတ်နဲ့” ”

သူ စကားပြန်မရပါ။

ငွေအိမ်သည် ခဏကြာတော့ သူ့အနီးမှ ခွာသွားသည်။ သူ့ခြံထောင့်
က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ လေးပင်စွာ ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ ဤကု
လားထိုင်သည် ဖေဖေထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ဤ
ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း၊ ခြံစည်းရိုးမှာ တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် နွယ်ပင်
စိမ်းစိမ်းများကို လှမ်းကြည့်ရင်း၊ ရေနံတွင်းများ၏ ဆုတ်ယုတ်မှု၊ တိုး
တက်မှု၊ အမြတ်ငွေနှင့် ကုန်ကျစရိတ်များကို တွက်ချက်စဉ်းစားနေတတ်

၏။ သူသည် ဖေဖေ၏ ရေနံတွင်းများကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ ရေနံ
တွင်းမှ ရသောငွေများကို မိမိပညာရေးအသုံးစရိတ်အတွက် ဖောဖောသီသီ
သုံးခဲ့သော်လည်း ရေနံတွင်းတစ်တွင်းကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ရမလဲဟု မသိခဲ့ပေ။ ယခုအခါ ရေနံတွင်းများကို မမခင်မင်းမေအား လွှဲ
ပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မမခင်မင်းမေသည် ဖေဖေ၏မန်နေဂျာ
အကူအညီဖြင့် ဤရေနံတွင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာ၊ မြတ်နိုးစွာ၊ နိုင်နင်း
စွာ ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ပါသည်။

“ “ဖေဖေ....” ”

အေးအောင်သည် လင်ပန်းတစ်ချပ်ဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ အေး
အောင်၏လက်ထဲမှာ ခွေးခြေအမြင့်ကလေးတစ်ခု ဆွဲလာသည်။ လင်ပန်း
ထဲမှာ လက်သုတ်ပဝါ ခေါက်တစ်ခုနှင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ပြားပေါ်
တင်ထားသော သံပရာရည်ဖန်ခွက်တစ်ခု ပါသည်။

“ ကြီးကြီးမငွေအိမ်က ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ဖေဖေ ” ”

သူ လှိုက်ခနဲ ကြည်နူးသွား၏။ ငွေအိမ်သည် သူ့ကို ယခင်ကလိုပင်
စေတနာထားဆဲပါလား ...။

အေးအောင်သည် ခွေးခြေပေါ်မှာ လင်ပန်းကို တင်လိုက်သည်။

“ “ဖေဖေ ခေါင်းမူးလို့ဆို၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောရတာ များလို့
နဲ့တူတယ်၊ ကျွန်တော် နှိပ်ပေးရမလား ဖေဖေ” ”

သူ လက်ပြတားလိုက်၏။

“ “နေ နေ သား ... ဖေဖေ သက်သာပါတယ်” ”

တကယ်တော့ သူ အနည်းငယ်မျှပင် ခေါင်းမမူးပါ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်ခင်းပေါ်သို့ ငွေအိမ်စံကလေး ပြေးထွက်သွား
သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုမြက်ခင်းများသည် ယနေ့လည်း ဟိုစဉ်ကလိုပင်
စိမ်းစိုဆဲ၊ နူးညံ့ဆဲ၊ ဖေဖေသည် ဤမြက်ခင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုပြင်
ထိန်းသိမ်းခဲ့၏။ ဖေဖေသည် ဤမြက်ခင်းကို တော်တော်ချစ်ခဲ့သည်။
ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀လောက်က ဤမြက်ခင်းပေါ်တွင်
ဂါဝန်ဖားဖားဖြင့် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည်။ ထို
ကလေးမလေးကို သူသည် ဇနီးသည်မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ချစ်
ကြင်နာခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထိုကလေးမလေးသည် တောထဲတောင်ထဲတွင်
သစ်ဥများ၊ မျှစ်များတစ်လှည့်၊ ပြောင်းစေ့များ၊ ဆန်များတစ်လှည့် အငတ်
ငတ် အပြတ်ပြတ် စားသောက်ရင်း ပြေးလွှားနေခဲ့ရပြီ။ သမီး၏ခြေဖဝါး

မှာ ဖိနှပ်မှ ပါပါရဲ့လား။ ဤခြေထောက်ကလေးများသည် ဆူးများ၊ ငါး
ကြောများ၊ သစ်ငုတ်များဖြင့် ဘယ်နှစ်ခါ သွေချင်းချင်းနီခဲ့ရပြီလဲ။
ဤအဖြစ်များ ဘာကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။
ငွေအိမ်ကတော့ သမီး သည်လိုဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာ သူ့ကြောင့်တဲ့။
သူ ဗျူရိုကရက်ဘဝသို့ ရောက်ဖို့အတွက် သူ ပြုမူခဲ့သော ဆောင်ရွက်ချက်
များအရ သမီးကလေးသည်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသလား။
အေးအောင်သည် မမအိမ်စိုးမေ၏ သမီးကလေးအား မြင်လျှင်မြင်
ချင်း ချစ်မိသည်။ သနားကရုဏာသက်မိသည်။ သူ့ခမျာ မိခင်၏နို့ချို
နှင့် ဝေးခဲ့ရပါလား။ မိခင်၏ နွေးထွေးသောရင်ခွင့်နှင့် ဝေးခဲ့ရပါလား။

ကလေးသည် အနည်းငယ် သေးညက်နေ၏။ ဆရာဝန်ဖြစ်သော
အေးအောင်သည် ကလေးကို ကြည့်ကြည့်ချင်းပင် ကလေးမှာ အာဟာရ
နည်းပါးနေသည်ဟု သိလိုက်သည်။ မအေနို့မရသဖြင့် ကလေးသည် နို့
မှုန့်အကူဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရပေသည်။ ကာဗိုဟိုက်ဒြိတ်ဓာတ်၊ အသားဓာတ်၊
အဆီဓာတ်များ မျှတအောင် ကျွေးတတ်ဖို့၊ ကြီးကြီးမငွေအိမ်သည် ပညာမ
တတ်ခဲ့ရှာပေ။ ကလေးဖအေကလည်း အရိုင်းအစိုင်းသာသာဖြစ်သော
ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် ပေါင်ချိန်ပြည့်ဖို့၊ ကျန်းမာပျိုဖို့ အာဟာရ
နှင့် ဗီတာမင်ကို ဘယ်လိုမျှတအောင် တိုက်ကျွေးရမလဲဟု သိဟန်မတူချေ
နောက်ပြီး သူတို့သည် ကလေးကြီးပြင်းလာလျှင် ကလေးကို ဘယ်ဘဝ
မျိုးကို ရွေးချယ်စေမည်ဟု ရည်မှန်းချက်လည်း ထားပုံမရပေ။ ကြီးကြီး

မငွေအိမ်နှင့်နေလျှင် ကလေးသည် လယ်ပိုင်ရှင်မကလေးသာ အလွန်ဆုံး
ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟင်္သာနှင့်နေလျှင် ကလေးသည် လှေပေါ် မော်တော်ပေါ်မှာ
စရိုက်ကြမ်းတမ်းစွာ ကြီးပြင်းရလိမ့်မည်။ တံငါသည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်
သေးသည်။

အေးအောင်သည် ကလေးကိုခေါ်သွားချင်နေသည်။ ဟင်္သာကိုတော့
သူ စကားမပြောချင်။ ကြီးကြီးမငွေအိမ်ကို နားလည်အောင်ပြောပြလျှင်
ကြီးကြီး လိုက်လျောပါလိမ့်မည်။

“ “ဖေဖေ မမိအောင်လိုက် ... မမိစေနဲ့နော်၊ မမိရဘူးနော် ....” ”

ကလေးသည် သူ့အဖေရှေ့မှ တောက်တက် တောက်တက်နှင့်ပြေး၏
နောက်မှ ဟင်္သာသည် ရယ်မောရင်း လိုက်ဖမ်းလေသည်။

ရေဖြင့်အသက်မွေးရသော တံငါသည်တစ်ယောက်သည် မမအိမ်စိုး
မေလို အဖိုးတန်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ရအောင်ယူခဲ့ပါသလဲ။ ဒါ

ကတော့ မောင်တစ်ယောက်အနေနှင့် မသိတာက ပိုကောင်းမည့် လျှို့ဝှက်
ချက်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကလေးသည် မြက်ခင်းပေါ် လဲကျသွား၏။အေး
အောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ မသိစိတ်ဖြင့် ကလေးရှိရာသို့ အပြေးသွားမိ
သည်။ ဟင်္သာကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ့သမီးဆီ လျှောက်သွား
သည်။

“ “မနာဘူးနော် ... သမီး၊ သမီးက သတ္တိကောင်းတယ်မဟုတ်လား” ” ဟု

ဟင်္သာက လှမ်းမေးချိန်တွင် အေးအောင်က ကလေးနားရောက်ပြီး ပျာပျာ
သလဲ ပွေ့ထူလိုက်မိပြီးဖြစ်သည်။

“ “သမီး ဘယ်နာသွားလဲ” ”

ကလေးသည် မျက်ရည်ပွေ့သော မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများဖြင့် အေး
အောင်ကို မော့ကြည့်ကာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည်။ ကလေး၏ဦးမှာ အနည်း
ငယ် ပွန်းပဲ့သွားသော ဒဏ်ရာကလေးကို အေးအောင်လက်ဖြင့် ဖိဆုပ်ပေး
လိုက်၏။ ထို့နောက် သမီး၏ပါးမို့မို့ကလေးတစ်ဖက်ကို သူ့အဖေမမြင်
အောင် ကွယ်၍ခိုးနမ်းလိုက်မိလေသည်။

ဟင်္သာသည် သူတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ မတ်တတ်ရပ်လျက် မျက်နှာ
ထားတည်တည်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သမီးကို အေးအောင်တော်တော်
တွယ်တာနေသည်ကို သူ ရိပ်မိ၏။ ထို့အတွက် သူဝမ်းသာဟန် မပြ။
အေးအောင်ကိုလည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိအောင်နေသည်။ တစ်ချိန်
ချိန်မှာ အေးအောင်သည် သူ့မာနကို လျှော့လျက် သမီးလေးကိုတောင်းယူ

ကောင်း တောင်းယူပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူသည် အထက်စီးမျက်နှာ
ထားဖြင့် ခပ်မာမာငြင်းဆိုဖို့ ယခုကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသား။
သမီးလေးငွေအိမ်စံသည် မမအိမ်စိုးမေ၏ ရင်မှဖြစ်သော ရတနာ
တစ်ပါးဖြစ်သည်။ မမအိမ်စိုးမေအပေါ် သူထားခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊
အကြင်နာ၊ လိုက်လျောမှုနှင့် လေးစားမြတ်နိုးမှုတို့အတွက် မမကသူ့ကို
ဆုလာဘ်အဖြစ်ပေးအပ်ခဲ့သော ရတနာတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ထိုရတနာကို

ဘယ်သူ့ကိုမျှ သူ မပေးနိုင်။ သူ့လက်ထဲက ဘယ်သူမှ လုမယူနိုင်။

မျှော်လင့်ထားသည်ထက်စော၍ ဤကိစ္စကို မေမေဒေါ်ငွေအိမ်က

လာပြောသောအခါ ဟင်္သာဒေါ်ပွသွား၏။ ဟင်္သာဟာ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်

လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေပြီပေါ့။

“ “မပေးနိုင်ဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော့်သမီးကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်ဘူး” ”

မေမေက ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ “အေး အေး .... မေမေလဲ သားအဲဒီလို ပြောမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊

သားက ပေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့လဲ သူ့ကို မေမေ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်၊

သူက ပြောကြည့်ပါဆိုလို့” ”

“ “ခက်တာပဲမေမေ ... မေမေက တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စလာ

ပြောစရာတောင် မလိုဘူး။ မေမေဟာ မေမေ

ပယ်ချလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်” ”

“ “အေးပါသားရယ် ... မေမေလဲ ဘယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ” ”

သူသည် အေးအောင်အပေါ် ဒေါသထွက်၍ မပြီးတော့ပေ။

သူများလို လူတန်းစေ့ကလေးမမွေးနိုင်တိုင်း သူများရဲ့ရင်ကဖြစ်တဲ့

သွေးကို အလွယ်တကူ တောင်းချင်ကြတယ်၊ သူတို့မှာ ဘာအကြင်နာမှ

မရှိဘူး၊ ဘာကိုယ်ချင်းစာစိတ်မှ မရှိဘူး၊ ဘာကောင်တွေလဲကွာ။

“ “မေမေ ... ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ပြန်ရအောင်၊ ရက်လည်အောင်

စောင့်မနေနဲ့တော့နော်” ”

“ “အေးပါ ... အေးပါ” ”

ညရောက်တော့ ဟင်္သာရောင်နေသည့်ကြားမှ အေးအောင်သည် သူ့

အားတည့်တည့်လာ၍ ရင်ဆိုင်တော့သည်။

ညဦးပိုင်းမှာ အိမ်မှလူကုန် စကားပိုင်းဖွဲ့ပြောတတ်သောကြောင့် သူ

တို့နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်သည့်အနေဖြင့် ညဉ့်နက်သည်

အထိ လမ်းလျှောက်နေခဲ့လေသည်။ သူ ဖူးစာကုန်းဘက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ

လမ်းလျှောက်ပြီး ခြံထဲပြန်အဝင်ဖြစ်၏။

ဟင်္သာကို အေးအောင် တိုက်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်နေခဲ့

သည်။

သူ အေးအောင်ကို ကွေ့ရှောင်၍ တိုက်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့

သော်အေးအောင်က သူ့ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ “ဟင်္သာ ...” ”

“ “မပေးဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီ” ”

“ “ကိုယ်သိပါတယ် ... ကိုယ်ဖွတ်မတောင်းပါဘူး၊ မင်းလဲ မင်းသမီး

ကိုချစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်တောင် ချစ်သေးတာ။ ဒါပေမယ့် မင်းသိအောင်

ကိုယ် ပြောစရာရှိလို့” ”

အေးအောင်သည် ဂုဏ်သရေရှိပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်

အခါ ငယ်စဉ်ကလို အထက်စီး၊ သရော်သလိုဟန်ပန်များမှ လုံးဝကင်းဝေး

လျက်ရှိသည်။ စိတ်ထဲမှာရှိသော မကျေနပ်ချက် ဒေါသတို့ကို အပြင်မ

ထွက်အောင် ထိန်းတတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အေးအောင်သည် လူကြီးလူ
ကောင်းတစ်ယောက်လိုပင် စကားပြောလေသည်။

သို့သော် ... ဟင်္သာသည် ဘယ်တုန်းကမျှ ပညာမတတ်ခဲ့သော
ကြောင့် ဘယ်တုန်းကမျှ ဟန်မဆောင်တတ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း ယဉ်
ကျေးဇွယ်ရာ စကားမဆိုနိုင်ဘဲငုငုကြီး ရပ်နေလိုက်၏။

“ “ကုန်းစောင်းဆိုတာ တောပဲဟင်္သာ ...၊ အလယ်တန်းကျောင်းတောင်
ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးမရှိ၊ ဆေးရုံမရှိ၊ စာကြည့်တိုက်မရှိ....” ”
ဒါပေမယ့် လယ်ကွင်းတွေရှိတယ်၊ ဆည်မြောင်းတွေ ရှိတယ်၊ ဘုရား
တွေရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ရှိတယ် ...။ သူသည် ရင်ဆိုင်၍စကား
မပြောချင်သောကြောင့် သူ့စကားတို့ကို မျိုချပစ်လိုက်၏။

“ “ကုန်းစောင်းလိုရွာတစ်ရွာမှာ မင်းသမီး ကြီးပြင်းလာရင် လယ်ထဲပဲ
ဆင်းရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပညာတတ်တော့မလဲ” ”

“ “ပညာမတတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ လူတွေကို ပညာဉာဏ်သုံး
ပြီး အမှုမတင်တတ်ဘူးပေါ့၊ အကျင့်သီလ စင်ကြယ်တာပေါ့” ”

မနေနိုင်လွန်း၍ ဖျတ်ခနဲပြောပစ်လိုက်တော့ အေးအောင် သူ့ကိုစိုက်
ကြည့်သည်။

“ “စကားကို ကတ်ဖဲ့မပြောနဲ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စဟာ ပြီးခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ပြောချင်
တာက ....” ”

“ “ပြီးခဲ့ပြီ .... ဟုတ်လား” ”

သူ နာနာကြည်းကြည်းဖြင့် ရယ်မောပြလိုက်လေသည်။

“ “လုပ်လိုက်ရတဲ့ မင်းအတွက်တော့ ပြီးပြီပေါ့၊ အရာသာရှိရှိလေး ...
ပြီးသွားပြီပေါ့။ ငါ့မှာ ငါ့ဘက်က မပြီးဘူးကွ ... မပြီးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီးယ ပြီးလို့ရမလဲ။ ငါခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ အခုထိ ရှိသေးတယ်
လေ။ ဟောဒီထဲမှာ အခုထိ ရှိသေးတယ်” ”

ဟင်္သာက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်မနှင့်ညွှန်ပြ၍ဒေါသတကြီးအော်
ဟစ်သည်။

အေးအောင်ကတော့ မျိုသိပ်နိုင်သူပီပီ အသံကိုနိမ့်၍ မာကြာစွာပြန်
ပြော၏။

“ “ဒီလိုသာ နာစတမ်းဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကလဲ နာတာပေါ့၊ ကိုယ့်
လည်ပင်းမှာ မင်းထောက်ခဲ့တဲ့ဓားသွားရဲ့အတွေ့ကို ကိုယ်ပြန်သတိရတိုင်း
ချောက်ချားလွန်းလို့ ညတိုင်းလိုလို အိပ်မက်ဆိုးနဲ့ လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ အခု
အချိန်အထိ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအိပ်မက်ဆိုးကို ကိုယ်မက်နေရတုန်း ...၊
အခုအချိန်အထိ ဟောဒီဒဏ်ရာကျန်နေတုန်း ....” ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခုချက်ချင်းထိုး
ကြိတ်တော့မလို တင်းမာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထို့နောက် အေးအောင်က စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

“ “ထားပါတော့ ဟင်္သာ ... ဒီစကားတွေ ပြောနေလို့လဲ ငွေအိမ်စံက
လေးရဲ့ဘဝ ကောင်းလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒီကလေး

ကို ပညာတတ်စေချင်တယ်၊ ဦးနှောက်နဲ့ ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုပြီး ဘဝကို
ရပ်တည်တဲ့ကလေး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဘဝမှာ သက်သက်သာသာရပ်တည်
စေချင်တယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ အလေးစားခံဘဝမှာ
ရောက်စေချင်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဟင်္သာ ... မင်းသမီးဟာ လူတွေ
လေးစားခံရတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရင် မင်းဘယ်
လောက် သူ့အတွက်ဂုဏ်ယူရမလဲ၊ ဒါတွေဟာ လုပ်ယူလို့ရတယ် ဟင်္သာ
ဖန်တီးယူလို့ ရတယ် .....”

“ “ပညာတတ်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်
အောင်နေတတ်ဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ” ”

ဟင်္သာ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ပြန်ပြော၏။ အေးအောင် ခေါင်းတစ်
ချက် ခါရမ်းသည်။

“ “ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဟင်္သာ ... အသက်ရှင်တိုင်း မကောင်းဘူးကွာ၊
အသက်ရှင်နေမယ့်အစား သေပစ်လိုက်တာက ကောင်းတဲ့ဘဝတွေအများ
ကြီးရှိတယ်။ မင်း အဲဒီလိုမကတ်ဖို့ပါနဲ့၊ သမီးကလေးဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်း
ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်ရလို့ သူ သိတတ်လာတဲ့အရွယ်မှာ
မင်းကို အပြစ်တင်လာမယ်၊ ဝေဖန်လာမယ်ဆိုရင် မင်းခံနိုင်မလား။ ဒါ

တွေကို မင်းစဉ်းစား ...၊ သမီးလေး ပညာမတတ်ဘဲ ပင်ပန်းနေတာကို
မြင်ရင်ရော မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာလား။ မင်းတောင်မှ ပညာတတ်ချင်လွန်း
လို့ လှေလိုက်ရင်း လှေနားတဲ့အချိန်တွေမှာ စာသင်ခဲ့ရတယ်ဆို ...၊ မမ

အိမ်စိုးမေတို့အိမ်မှာ နေတုန်း မမကိုမင်းက အင်္ဂလိပ်စာတတ်ချင်လွန်းလို့၊
ပါဆိုပြီး စာသင်ခိုင်းတယ်ဆို ...။ ပညာရဲ့တန်ဖိုးကို မင်းသိပါတယ်
ဟသ်” ”

ဟသ်၏ဒေါသတွေ နည်းနည်းလျော့သွား၏။

“ “ကုန်းစောင်းမှာ နေတဲ့လူတွေ ပညာမတတ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းက ပြော
ချင်တာလား။ ဒါဖြင့် အဲဒီမှာနေနေတဲ့လူတွေက ဘာတွေတုန်း” ”

“ “အထိုက်အလျောက်တော့ ရမှာပေါ့ဟသ်၊ ဒါပေမယ့် အပြည့်အဝ
တော့မဟုတ်ဘူး။ သမီးရဲ့ဦးနှောက် ဆံ့သလောက် သမီးကိုပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။နောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အုပ်ထိန်းမှုဆိုတာ ရှိသေးတယ်။
ကလေးတစ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်တတ်ဖို့၊ ထိန်းချုပ်တတ်ဖို့က မင်းတို့မှာ
ဗဟုသုတနဲ့ အတွေးအခေါ်တွေရှိနေဖို့ လိုသေးတယ်။ မမကွန်မြူနစ်ဖြစ်
သွားတာ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲဟင် ...၊ တော်လှန်ရေးကြောင့်လို့၊
မင်း ထင်လား ...၊ စာအုပ်တွေကြောင့်လို့ မင်း ထင်လား ...၊ စနစ်ကြောင့်
လို့ မင်းထင်လား ....။ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကြီးကြီးမငွေအိမ်
အုပ်ထိန်းမှု ညံ့နေခဲ့လို့” ”

“ “ဘာကွ ....” ”

ထိန်းချုပ်ရန်သတိမရတော့ဘဲ အေးအောင်ကို လက်သီးဖြင့်တစ်ချက်
ထိုးလိုက်မိသည်။ အေးအောင်သည် လျင်မြန်စွာရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ထို့
နောက် ခပ်စိန်းစိန်းတစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်နေ့တွင် ဟင်္သာသည် သမီးနှင့်မေမေ့ကိုခေါ်ပြီး ကုန်းစောင်း

သို့ပြန်ခဲ့၏။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၂)

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုသည် လူတွေ၏စိတ်ဓာတ်ကို အပိုးကျိုးသွား

အောင်၊ သိမ်ငယ်သွားအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သည်ဟုဆိုလျှင် ထို

လူများထဲတွင် ဟင်္သာရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်နေသည်ကို မရှက်ဘဲ ဝန်ခံလိုပါ

သည်။ သူသည် ဤထောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသောအခါ မင်းဘူးမှာတုန်းက

အချုပ်သားဘဝဖြင့် ကြိမ်ဒဏ်ခံခဲ့ရသည့်နေ့ကို နာကျင်တုန်လှုပ်စွာ သတိ

ရမိပြန်၏။ ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်ခဲ့ရသောကာလသည်

ယခုအခါ အသစ်တစ်ဖန်ပြန်၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

သို့သော် မမအိမ်စိုးမေ့ကိုတော့ ဘယ်အရာကမျှ ခြိမ်းခြောက်နိုင်မည်

မဟုတ်။ မမအိမ်စိုးမေ့သည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဟင်္သာအား

အတွေ့ခံခဲ့သည်။

“ “သမီး နေကောင်းလား ....” ”

သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်းမေးလိုက်သည့်မေးခွန်းသည် မိခင်တစ်ယောက်

၏ မေးခွန်းပီသလှသဖြင့် သူ ကျေနပ်သွား၏။

“ “ကောင်းပါတယ် မမ၊ သမီး ခရီးပန်းမှာစိုးလို့ မခေါ်ခဲ့တာပါ။ မမ

တွေ့ချင်ရင် နောက်တစ်ခေါက် ...”

မမက လက်ကာပြသည်။

“ “မခေါ်ခဲ့နဲ့မောင်၊ မမ မတွေ့ချင်ဘူး” ”

သံယောဇဉ်တို့မှ ရှောင်ပြေးခဲ့သော မမအိမ်စိုးမေသည် သမီးကိုတွေ့

ဖို့ ရဲပုံဟန်မတူပါ။

“ “မမ နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား” ”

ကရုဏာသင်္ကစ္စာမေးမိတော့ မမ ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်မောလေသည်။

“ “မောင်ရယ်၊ ထောင်ဆိုတာ ဟိုတယ်နဲ့တော့ ဘယ်တူပဲမလဲ။ဒါပေ

မယ့် ဒီထောင်ထဲမှာနေရတာ သက်သာပါတယ်။ မမတို့နေရာမှာထက်

အများကြီးသာတာပေါ့ မောင်ရဲ့” ”

မမ သရော်နေတာလား၊ မမ၏ မျက်လုံးကို အကဲခတ်တော့ ဘာမှ

မထူးခြား၊ အေးစက်စက်မျက်ဝန်းများကိုသာ သူ မြင်ရသည်။

“ “ဟို ... ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလိုလေ၊ မမတို့ကို ရိုက်တာ၊

နှက်တာ၊ နှိပ်စက်တာ ....”

“ “အိုး ....”

မမ ရယ်ပြန်သည်။

“ “ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သူတို့ မမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး။

မောင်က ဘာပြုလို့မေးတာလဲ ....”

“ “မမ နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့” ”

“ “အို ...ငါ့မောင်ရယ် ...၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အချုပ်အနှောင်ခံနေရတယ်ဆို တဲ့စိတ်ကြီးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့ဘယ်သူမဆို စိတ်တော့ နာကျင်တာပေါ့ မောင်။ ဒါပေမယ့် နှစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေးပါကွယ် ....”

ဟင်္သာအတွက်တော့ နှစ်နှစ်ဆိုတာ မဆုံးနိုင်တော့အောင် ကြာမြင့်လှ သည်။

အိမ်စိုးမေအား ချစ်မြတ်နိုးသောယောက်ျားသုံးယောက်သည် အိမ်စိုး မေအား ထောင်မှလွတ်သည့်နေ့တွင် အတူတူ သွားရောက်ကြိုဆိုခဲ့၏။
၁၉၈၅ခုနှစ်တွင် ရာထူးမှထွက်ကာ အငြိမ်းစားယူလိုက်သောဦးမင်းခေါင် သည် ထောင်မှူးဝအထိလိုက်မလာခဲ့ဘဲ ကားထဲတွင်ထိုင်၍ ကျန်နေခဲ့ သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော မမအိမ်စိုးမေအား ကြိုဆိုရန် ပြုံးရွှင်စွာစကားဆိုလျက် အတူတကွ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ ယုံတမ်းပုံပြင် တစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။
အတွင်းဝန်ဘဝမှာ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးသား လွတ်လပ်သည့် လူတစ် ယောက်ဖြစ်နေပါရက် တော်လှန်ရေးရဲမေဟောင်း ထောင်ထွက်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အား ထောင်မှူးဝအထိ လူမြင်ခံပြီး ဘာကြောင့်သွားမကြုံရဲ သလဲဆိုတာကို နောက်ပိုင်းမှအဖြေပေါ်၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် နောက်လ အနည်းငယ်အတွင်း ရေနံချောင်းနယ်၏ ပြည်ထောင်စုအစိုးရအမတ်

လောင်းအဖြစ် ရွေးကောက်ပွဲဝင်မယ့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်

လေသည်။

ဒါဖြင့် သူဘာဖြစ်လို့ အိမ်မှာမနေခဲ့ဘဲ ထောင်ရှိရာအထိ လိုက်လာခဲ့

သေးသလဲ ...။

ဟသံသည် ဦးမင်းခေါင်၏ စိတ်တွင်းပဋိပက္ခကို နားလည်စွာ

လှောင်ရယ် ရယ်မိ၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် သမီးအား မိမိကိုယ်တိုင်နွဲ့

ထွေးစွာ ကြံပါသည် .... ဟုသမီးထံမှ နားလည်မှုကို လိုချင်သည်။ တစ်

ချိန်တည်းမှာပင် မိမိသည် အစိုးရက မတရားသင်းကြေညာခံထားရသည့်

ပါတီတစ်ခု၏ ရဲမေဖြစ်သူ သမီးအား ထောင်မှူး(ဟု) သွားရောက်ကြိုဆိုခဲ့

သည်ဟု အတိုက်အခံအမတ်များက လက်ညှိုးထိုး ရှုတ်ချမည်ကိုလည်း

စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်။ ထိုစိုးရိမ်မှုကို ပို၍တွန်းအားပေးသည့် အချက်မှာ မမ

အိမ်စိုးမေတို့သည် ထောင်တွင်း၌ တောင်းဆိုချက်ပေါင်း ၁၀၀ တိတိဖြင့်

သပိတ်မှောက်ခဲ့သေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ “အေးအောင်... အသားတွေဖြူပြီး ဝလို့ပါလား၊ ငါ့မောင်အိမ်ထောင်

ကျနေပြီဆို ...” ”

မမအိမ်စိုးမေက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။

“ “ဟုတ်တယ် မမ...၊ ခုနစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ” ”

“ “ကလေးရော ... ဘယ်နှစ်ယောက်ရပြီလဲ” ”

အေးအောင်မျက်နှာသည် သတိထားနိုင်မှ သိသာရုံ မျက်နှာ နည်း

နည်းနွမ်းသွား၏။

“ “မရဘူး မမ...၊ ချယ်ရီရော ကျွန်တော်ရော ကလေးသိပ်လိုချင်တာ။
ဒါပေမယ့် မရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငွေအိမ်စံကလေးကို ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်လုံး သမီးအရင်းလို ချစ်ကြတယ်” ”

အေးအောင်ကလည်း စကားမဆက်ခဲ့။ မမအိမ်စိုးမေကလည်း စကား
မဆက်ခဲ့။ ဟင်္သာသည် သမီးကလေးကို အေးအောင်တောင်းကြောင်း
လုံးဝမပြောမိအောင် သတိထားသည်။ မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာအတွက်
ဆုလာဘ်အဖြစ် ခက်ခဲဆင်းရဲစွာမွေးပေးခဲ့သော သမီးကလေးအား ဟင်္သာ
ထက်ပင် နှမြောမှာသေချာသည်။ အနည်းငယ်မျှ သံသရာဖြစ်စရာ မလို
ချေ။

သမီးလေးငွေအိမ်စံနှင့် ဟင်္သာသည် အိမ်သို့ အိမ်စိုးမေရောက်ရှိလာ
သောအခါကျမှ ပြီးပြည့်စုံသော ပျော်ရွှင်မှုကို လက်တွေ့ခံစားနားလည်ရ
သည်။

မအေကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသော သမီးကလေး ငွေအိမ်စံသည် မမ
အိမ်စိုးမေအား သိပ်မကြာမီပင် မိခင်အဖြစ်လက်ခံကာ ရင်းနှီးသွား၏။
ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ မမအိမ်စိုးမေသည် သမီးအား သနပ်ခါးလိမ်းမ
ပေးတတ်။ မမလိမ်းပေးသောသနပ်ခါးသည် ဟင်္သာလိမ်းပေးသောသနပ်
ခါးလိုညီညာပြီး လှပမနေပေ။ ဟိုနေရာတစ်စ သည်နေရာတစ်စ ကွက်
ကျားနေတတ်၏။ သမီးသည် သူ့ဟာသူပင် မှန်ကြည့်၍ အလှပြင်တတ်
နေပြီဖြစ်ရာ သူ့မအေလိမ်းပေးသည့် သနပ်ခါးကို လုံးဝလက်မခံချင်ပေ။

“ “ဟင် ... ဘဲကျားကြီး ...” ”

သမီးက ချက်ချင်းရေဆွတ်ကာဖျက်ပစ်တော့ ဟင်္သာ သဘောကျစွာ
ရယ်မိသည်။

“ “သမီး ...၊ သမီးမေမေကို သမီးဘယ်လောက်အလှပြင်တတ်နေပြီဆို
တာ ပြလိုက်စမ်း ....” ”

ဟင်္သာဝယ်ပေးထားသည့် စနိုး၊ မိတ်ကပ်၊ ပါးနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီများကို
သမီးက ချောနေအောင် ပြင်တတ်၏။

“ “ “ဟယ် ... သမီး ...၊ အဲဒီပုံစံကြီး မကောင်းဘူးလေ။ မောင်နော် ...
သမီးကို ဘာတွေလျှောက်ဝယ်ပေးထားတာလဲ ...၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့
သမီး အပျိုစိတ်ဝင်သွားလိမ့်မယ်” ”

သမီးသည် သူ့ဘွားဘွား မငွေအိမ်၏လုံချည်များကို တစ်ဝက်ခေါက်
ကာ ထဘီအဖြစ် တရွတ်တိုက်ဝတ်တတ်သည်။ ကိုထွေးမောင်၏သမီး
အငယ်ဆုံးကလေးနှင့် အတူတူ ကတမ်းခုန်တမ်းကစားသည့်အခါ သမီးက
သူ၏ဘိုကေတိုကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးအုပ်၍ တွဲလောင်းချကာ ကလစ်
နှင့်ညှပ်ကာ ဆံပင်ရှည်ကိုသိမ်းသလို မျက်နှာသုတ်ပဝါအား သိမ်းကာ
သိမ်းကာနှင့် ဟန်လုပ်၍ မပြီးတော့ပေ။

သမီးသည် စာကျတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားပြန်။

“ “အဲဒါ မမနဲ့တူတာ သိလား ...၊ မမငယ်ငယ်တုန်းက ကကြီးခကွေး
ရေးဖို့ သိပ်ပျင်းတာ။ မေမေက ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ဋသန်လျင်းချိတ်
အပြည့်ရေးခိုင်းတုန်းကဆို ငိုတောင် ငိုယူတယ်” ”

သူ့အကြောင်းသူပြောရင်း ရယ်သည့်မမကို ဟင်္သာမြတ်နိုးစွာငေး
ကြည့်နေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် မမဟာ ဟင်္သာအတွက် အလင်းရောင်တန်းက
လေးတစ်ခုပဲ မမရဲ့။

“ “သင်္ချာဉာဏ်ဆိုတာ တိုးလိုက်တာ၊ သင်္ချာတစ်ပုဒ်တွက်ရင် တစ်ခါ
စိတ်ညစ်ရတာပဲ ....” ”

“ “ဒါပေမယ့် မမ စာတွေ သိပ်ဖတ်နိုင်တာပဲနော် ...” ”

“ “အို ... ဒါက ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းအရာကိုး မောင်ရဲ့၊ သဲ
ကြီးမဲကြီး ဖတ်ခဲ့တာပေါ့၊ နားမလည်ရင် နားလည်တဲ့လူတွေ မေး။ ဒီလို
နဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို မမ အားကိုးတတ်သွားတာပေါ့” ”

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်နှစ် ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းကသံကိုင်းဆိပ်ကမ်းတွင်
သူ့အား တို့ဗမာအစည်းအရုံးအကြောင်း မေးခဲ့သည့် ၁၅နှစ်သမီးအရွယ်
ကောင်မလေးကို သူ မြင်ယောင်သွားသည်။ ချစ်စဖွယ် နုနယ်လှပသော၊
အနည်းငယ် ကြီးကျယ်သောကောင်မလေး၏ မေးခွန်းများကို သူမဖြေနိုင်
ခဲ့သဖြင့် သူ ရှက်သွားကာ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သမျှ လူကြီးတွေဆီမှာ
စိတ်ဝင်တစား မေးခဲ့သည်။ သတင်းစာတွေကို ဖတ်တတ်အောင်လေ့ကျင့်
ခဲ့သည်။ ကောင်မလေးနှင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု သူနည်းနည်းမျှမမျှော်
လင့်ခဲ့ဘဲ ကောင်မလေး စိတ်ဝင်စားစေချင်သောအရာကို ဘာကြောင့်
အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါလိမ့်။ ထိုမေးခွန်းကို သူ ခဏ
ခဏမေးကြည့်မိပြီး ဘယ်တော့မှ အဖြေမရပါ။ သူမသိနိုင်ပါ။ အကယ်၍

မုန်းမြစ်ကူး ကူးတို့ပေါ်တွင် သူတို့ချင်း မဆုံမိခဲ့လျှင် မိမိတို့ဘာဆက်
ဖြစ်ကြမလဲ သူ မသိနိုင်ပါ။

မမ မရှိစဉ်ကာလတွေမှာ မမအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားသော ရွှေ
ဆွဲကြိုးကလေးနှင့် နားကပ်ကလေးကို မမအားပြတော့ မမက မသိတတ်
ရန်ကောဟု မျက်မှောင်ကြုတ်အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် ဟက်ခနဲ ရယ်ခဲ့
သည်။

“ “မမမှာ နားပေါက် မရှိဘဲနဲ့ မောင်ရယ် ...” ”

မမ၏နားပေါက်သည် ပြန်ပိတ်နေပြီး အသားပြန်ဖြစ်နေပြီ။

“ “မေမေက ငယ်ငယ်တုန်းက နားဖောက်ပေးပြီး ရွှေအပ်ကလေးပန်
ပေးတော့ မမလောက်ပျော်တဲ့လူ ရှိမယ်ထင်ဘူးမောင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် လူ့
စိတ်ဆိုတာ အခက်သား ...၊ မမနားမှာ အနာဖြစ်ပြီး နားကပ်ကိုချွတ်ထား
လိုက်ရပြီးတဲ့နောက် မမလဲ အသက်ကလေးရလာရော မပန်ချင်တော့ဘူး
လေ။ တကယ်တော့ ရွှေတို့ စိန်တို့ဆိုတာ ဇိမ်ခံလူတန်းစားအတွက် ဇိမ်ခံ
ပစ္စည်းတွေ ...မောင်ရဲ့။ လူတွေဟာ အဲဒီပစ္စည်းတွေကြောင့် အကျင့်သီလ
တွေ ပျက်ကုန်ကြ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်ကြတာပဲ” ”

မမသည် ရွှေကိုမနှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း ဟင်္သာဝယ်ပေးသည့်ပစ္စည်း
လေးတွေကိုတော့ အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

“ “အတော်ပဲပေါ့။ မမတောထဲမှာ ငတ်ပြတ်နေရင် ဒီပစ္စည်းဟာ ဝမ်း
စာပဲ” ”

စသလိုလို နောက်သလိုလိုနှင့် အတည်ပြောတော့ ဟင်္သာသည်
နောက်တစ်ကြိမ် မမ သူ့ရင်ခွင်မှ ခွာဦးမည်လားဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခဲ့
ရသည်။

“ “မရဘူး မရဘူး၊ ဒီတစ်ခါ မမသွားရင် ကျွန်တော်ပါလိုက်မှာ” ”

ညည တစ်ရေးနိုးသည့်အချိန်တွင် မိမိနံဘေးတွင် မမရှိရဲ့လားဟု
လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လျက် မမရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းဝင်ကာ အိမ်ပျော်ဖို့ကြိုး
စားခဲ့ရသည်။ ညအိပ်သောအခါ ဝင်းတံခါးသော့ကို မမသိနိုင်သည့်နေ
ရာ တစ်နေရာမှာ ပုက်၍ အိပ်ရသည်။

“ “မမရယ် မသွားပါနဲ့တော့နော် ...။ ကျွန်တော်နဲ့ မမနဲ့ စီးပွားရေး
တစ်ခုခု လုပ်ကြရအောင်ပါ” ”

“ “အို ... အခုလဲ လယ်တွေလုပ်နေတာပဲ မောင်ရဲ့၊ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ပို
လှုံ့သားပဲ” ”

“ “ကျွန်တော်က ဆီစက်တစ်ခုတည်ပေးမယ်၊ မမက ဦးစီးပြီးလုပ်” ”

“ “အို... မောင်ကရော” ”

“ “ကျွန်တော်ကတော့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ မော်တော်တစ်စင်းနဲ့ ကူးတို့
လိုက်မယ်လေ၊ တခြားအချိန်မှာ အသာထား၊ ကျောင်းတော်ရာဘုရားပွဲအ
ချိန်ဆိုရင်ကို တော်တော်တွက်ခြေကိုက်တယ် မမရဲ့” ”

“ “သွားပါ ... မမနဲ့ ဝေးဝေးနေပြီး မိန်းကလေးငယ်ငယ်ကလေးတွေကို
လိုက်ငေးဦးမှာ မဟုတ်လား။ မမသိတယ်” ”

မမ၏မျက်စောင်းလွဲလွဲကလေးကြောင့် သူ့နှလုံးမှာ တုန်ရင်စွာကြည်
နှုံးသွားကာ မမ၏ လက်မောင်းအိုးကလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်မိလေသည်။
ဟင်္သာသည် မမ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ သမီးကို တစ်နေကုန် မမနှင့်
ထားခဲ့နိုင်ပြီဟု စိတ်ချစွာ သူ့စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များအတိုင်း မော်တော်
တစ်စင်းဝယ်ပြန်သည်။

မော်တော်ဝယ်ပြီးနောက် သားအမိ သားအဖသုံးယောက် ဧရာဝတီ
မြစ်ကို အစုန်အဆန်ခရီးထွက်ကြရန် အဆိုပြုတော့ မမကလက်မခံခဲ့ပေ။

“ “အို ... မမကြောက်တယ်။ မြစ်ပြင်ကြီး အကျယ်ကြီး ...မတော်တဆ
မော်တော်မှောက်ခဲ့ရင် ....” ”

ဟင်္သာ တဟားဟားရယ်၏။

“ “မမကလဲ ... မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် မမရဲ့ ...။ မောင်
ကယ်မှာပေါ့။ မမကို မောင်က အသေခံပုံမလား။ အလကား စိုးရိမ်စရာ
မရှိ။ ဟောဒီလောကမှာ မောင်မသေသေးဘဲနဲ့ မမကို ဘယ်တော့မှအသေ
မခံဘူး သိရဲ့လားဟင် ....” ”

အိမ်စိုးမေက မယုံသလိုဟန်အမူအယာဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

“ “ဒီမှာကြည့်စမ်း ....၊ မမရဲ့မောင်ဟာလေ ရေထဲမှာငါးတစ်ကောင်လို
ကျွမ်းကျင်တယ်သိလား။ အားကိုးစမ်းပါ ...၊ စိတ်ချယုံကြည်ပြီးအားကိုး
လိုက်စမ်းပါ” ”

သို့သော် မော်တော်စီးသည့်အစီအစဉ်ကို မမက ပယ်ချမြဲဖြစ်သည်။

ဟင်္သာက ရေနံလှေကို ကျွမ်းကျင်သလို အိမ်စိုးမေက မြင်းစီးကျွမ်း
ကျင်လေသည်။

မုန်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဖလံတောနှင့် နှောကျင်းရွာများသို့ မေမေ
မငွေအိမ်၏ကိုယ်စား သူသွားရသည့်အခါများတွင် မမအိမ်စိုးမေသည်
မြင်းလှည်းတစ်လှည်း၊ ခိုးမြင်းတစ်လှည်းဖြင့် သူ့ကို လာလာကြိုတတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သမီးကလေးငွေအိမ်စံကို ရင်ခွင်ရှေ့မှာတင်၍မြင်း
စီးကာကြိုဆိုတတ်သည်။ ဟင်္သာသည် နံနက်တွင် ငွေရွာအထိမြင်းလှည်း
ကြုံနှင့်သွားလေ့ရှိပြီး ညနေအပြန်တွင် မမအိမ်စိုးမေက လာအကြိုကို
စောင့်တတ်၏။

ထိုတစ်ညတုန်းကတော့ မမအိမ်စိုးမေ လီနင်ဝါဒစာအုပ်ကို ဖတ်နေခဲ့
သောကြောင့် သူ့ကိုလာကြိုဖို့ပျင်းရိခဲ့သည်။ သူကတော့ မုန်းဆိပ်သည်
ဘက်ကမ်းမှာ မေမေပိုက်ဆံများနှင့် ဟိုကပေးလိုက်သည့် ရက်ကန်းထည်
များနှင့် ထိုင်စောင့်လို့၊ မမက စာဖတ်ကောင်းဆဲ .....။ သူသည်စောင့်ရင်း
စောင့်ရင်း နေစောင်းလာသဖြင့် စိတ်လည်းပူလာသည်။ သမီးကလေးများ
နေမကောင်းလို့လား ....၊ ဒါမှမဟုတ် မမများ လမ်းမှာတစ်ခုခု ...၊ ထိုသို့
တွေးမိတော့ ပြုန်းခနဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်ဝရံတာမှာ သမီးလေးနှင့် မေမေက ပုံပြော
တမ်း ကစားနေကြပြီ။ မမကိုတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ လဲလျောင်း၍ စာ
အုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ
အတွက် ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွားခဲ့၏။

“ “မမ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ...” ”

“ “စာဖတ်နေတာလေ ...” ”

မမက မထူးခြားသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲ
ပြောသည်။

“ “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ...၊ ကျုပ်ကတော့ မုန်းကျင်းမှာထိုင်စောင့်
လို့” ”

“ “အခုလို ခြေလှုပ်လျှောက်လိုက်ရတော့လဲ ရောက်လာတာပဲမဟုတ်
လားကွယ် ...၊ ပြီးတာပဲ ပွစိပွစိ လုပ်မနေနဲ့” ”

စိတ်မရှည်နိုင်သလို မမကပဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသေး၏။

“ “မကြိုနိုင်ရင် မကြိုနိုင်ဘူးလို့ပြောပေါ့ မမရဲ့၊ အခုတော့ ကျွန်တော်
က ဘာမသိ ညာမသိနဲ့စောင့်လို့” ”

မမက စာအုပ်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်အသာချကာ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ရန်ထထိုင်
လိုက်၏။

“ “ကဲ ... ကဲ ...ဒါဖြင့်ပြော ...။ အဲလိုစောင့်လိုက်ရလို့ မောင့်အချိန်
တွေဘယ်လောက်ကုန်သွားသလဲ၊ မောင့်အချိန်က ဘယ်လောက် အဖိုး
တန်နေသလဲ” ”

သူသည် မမနားမလည်နိုင်လေခြင်းဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ “အချိန်ကြောင့် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လာမယ်ပြောပြီး မလာလို့စိုး
ရိမ်ပူပန်ရတဲ့ ခံစားချက်ကိုပြောနေတာ။ ဟိုမှာစောင့်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး

ဒီကို ပြန်လာနေရတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်လုံး .... သိရဲ့လား” ”

“ “ကဲပါ မောင်ရယ် ...၊ စာထဲကို စိတ်ရောက်နေတာနဲ့ပဲ ....” ”

“ “သိတယ် သိတယ် ...၊ မမက ကျွန်တို့ကို စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်
တောင် အရေးမထားတာသိတယ်။ ဒါလောက်တောင် ဒီလီနင်ကိုသဘော
ကျနေရင် အဲဒီလီနင်ဆီပဲ သွားနေလိုက်တော့” ”

ကလေးလိုပြောမိတော့ မမက သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။

“ “ဟဲ့ ...၊ နေလို့မရလို့ မနေတာပေါ့။ သူက သေတာကြာကြာလှပြီ
လီနင်သေလို့ ဟင်္သာကမမရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်လာတာပေါ့ကွယ်။ မဟုတ်
ရင်တော့ ဝေးသေးတယ်” ”

သူ မခံချင်အောင် တမင်စနောက်နေမှန်းသိပါလျက်နှင့် သူ၏မနာလို
ဝန်တိုစိတ်ကို ထိန်းမရ။ အပြောင်အပျက် ပြောရက်လေခြင်းဟု ဒေါသ
ထွက်ကာ မမကိုလည်း မအော်ငေါက်ရဲ့သည့်အခါ လီနင်စာအုပ်ကို
ကောက်ကိုင်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မမက စာအုပ်ကိုမြတ်နိုးသူဖြစ်ရာ သူ့အား ကြိမ်းမောင်းမာန်မဲ၏။

“ “စာအုပ်ကို မရှိသေတဲ့လူဟာ လူတွေရဲ့တန်ဖိုးကို နားမလည်တဲ့အ
ရိုင်းအစိုင်းပဲ” ”

ထို့နောက် မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာအား မသိနားမလည်သည့်
ကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်းပြသည့် စိတ်ရှည်မှုမျိုးဖြင့် မာ့လစ်၊လီနင်
နှင့်တကွမော်စီတုံးတို့၏အတွေးအခေါ်များကို စိတ်လိုလက်ရ တစ်ညချမ်း

လုံး ပြောပြနေခဲ့သည်။

သူသည် မမကိုချစ်သော်လည်း မမ၏စကားများကို သိပ်နားမလည်
ပေ။ စိတ်ဝင်စားအောင်၊ နားလည်အောင်ကြိုးစားရင်း အိပ်ချင်လာကာ မမ
ပေါင်မှာခေါင်းအုံးလျက်သား နားထောင်မိ၏။ နားလည်လိုက်သမျှမှာ
“ “ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား ....””ဟူသော စကားပင်ဖြစ်လေသည်။
ထိုစကားကြောင့် သူသည် မမအိမ်စိုးမေ သူ့ရင်ခွင်ထဲက နောက်
တစ်ကြိမ်ပြန်ထွက်ဦးမည်လားဟု ပူပန်ရပြန်သည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်
ခါ မမအိမ်စိုးမေကို အနိုင်ရသူခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။မမ အား
အမိန့်ပေးနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ မမသည် သူ့အား ကြောက်ရွံ
ကာ သူ့စကားကို နားထောင်ရသူဖြစ်လျှင်သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု စဉ်းစား
သည်။ မမ ထွက်မသွားနိုင်ရန် ခြိမ်းခြောက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ရိုက်
နှက်၍သော်လည်းကောင်း တားမြစ်နိုင်သည့် ကြမ်းတမ်း၍အာဏာတည်
သည့် ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေ၏။ တကယ့်ဖြစ်ရမှာတော့ သူ
သည် မမရှေ့ရောက်လျှင် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပြန်ဖြစ်သွား
လေသည်။
ယခုကိုပဲ ထိုလူငယ်ကလေးသည် မမပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ
ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ့ဆံပင် နီထွေးထွေးကလေးများကို အသာအယာဖွဖွသပ်
ပေးရင်း ပုံပြာသလို စကားပြော၍ ချော့သိပ်နေခဲ့သည့် မမအပေါ်သူက
ဘယ်လိုများ အာဏာတည်နိုင်မှာလဲ။

“ “မမရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ည သိပ်အိပ်ချင်တာပဲ။ ဒီနေ့ညတော့ မမ
ထွက်မသွားဘူး မဟုတ်လား။ ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် ခဏလေး အိပ်
ဦးမယ်” ”
သူသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ မမ မရှိတော့။ မမအိပ်ခဲ့သည့်
သူ့ဘေးက မွေ့ရာသည် အေးစက်နေ၏။ သူသည် ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ
ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသည်။
သမီးက ““ဧဖ ...၊ မေမေရာ ...””ဟု မေးလိုက်ည့်အခါမှာတော့ သူ
သည် သမီးကို ပွေ့ဖက်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့မိ၏။
ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဟင်္သာသည် မမရှိမည့်နေရာသို့ ခက်ခဲစွာ ရေြရာ
ခံလျက် လိုက်ပါသွားခဲ့တော့သည်။
ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၃)

မမ သံယောဇဉ်တွယ်လွန်း အားကိုးလွန်းသော အဖော်များ၊ ခေါင်း
ဆောင်များသည် မမကို နွေးထွေးစွာမကြိုဆိုခဲ့။ မမအပေါ် အထင်သေးမှု
များ၊ သံသယမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ တွန့်ဆုတ်အေးစက်စွာ ကြိုဆိုခဲ့
ကြည်။ မမသည် သူတို့ထံ ချက်ချင်းပြန်မလာဘဲ လအနည်းငယ်ကြာမြင့်

ခွဲသောကြောင့်ဟု မမက စိတ်တိုနေသည့်ဟင်္သာအား ရှင်းပြခဲ့လေသည်။
ဟင်္သာလိုက်ပါလာခြင်းသည် မမအတွက် ကောင်းကျိုးပေးမည်ဟု
ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ ဆိုးကျိုးကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ သူတို့
သည် ဟင်္သာအား လက်မခံချင်ကြပေ။ မမနှင့်ပတ်သက်နေမှန်းသိသော
ကြောင့်သာ လက်ခံထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟင်္သာသည် သူ့ကိုမေးခွန်း
များကိုလည်း ရေလည်အောင် မဖြေနိုင်ဘဲရှိသည်။
အကယ်၍သာ ဟင်္သာအား လောကတွင် ဘာသဘောတရားကို အယုံ
ကြည်ဆုံးလဲဟုမေးလျှင် ဧရာဝတီမြစ်ဟု ဖြေမည်ဖြစ်၏။ ကံကောင်း
ထောက်မစွာ သူတို့က မမေးခဲ့။

သူတို့သည် မမကို ပထမပိုင်း၌ လက်နက်လုံးဝ ကိုင်ခွင့်မပေးခဲ့။
ဟင်္သာကိုတော့ ပို၍ပင် မယုံကြည်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဟင်္သာနှင့်မမသည်သူ
တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့်ရအောင် ကျည်ဆံသေတ္တာများ၊ စားနပ်ရိက္ခာများ
ကိုသာ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ရ၏။ ဟင်္သာသည် မမပင်ပန်းမှာစိုး၍ နှစ်
ယောက်ဝန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထမ်းပိုးခဲ့သည်။ မမသည် လူရှေ့သူ
ရှေ့တွင် ဟင်္သာအား မောင်ဟု ဘယ်တော့မှမခေါ်၊ ရဲဘော်ဟုသာ ခေါ်
သည်။ သူ့ကိုလည်း ရဲမေဟု ခေါ်စေသည်။
ခေါင်းဆောင်တို့သည် နောက်ပိုင်းကျမှ မမကို ယခင်ကအဆင့်
အတိုင်း ပြန်လည်ဆက်ဆံလာခဲ့သည်။
သူတို့အဖွဲ့သည် ရွာသိမ်ရွာသေးလေးတွေအထိ သွားရောက်ကာ ကူ

ညီခဲ့ကြသည်။ သူတို့နယ်မြေတွင် ရွာပေါင်းများစွာရှိသည်။ ဆေးခန်းမရှိ၊
သူနာပြုမရှိ။ မမသည်သူတို့၏ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ရွာထဲတွင် လူမမာများ
ကို ဆေးကုသပေးသည်။ ကျန်းမာရေးပညာပေးဟောပြောသည်။ မမသည်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများကိုလည်း ကလေးမီးဖွားပေးတတ်သည်။
ဒီလိုဆိုတော့ ညီမကိုယ်ဝန်ရင့်မကြီးဖြင့်ပိုက်နာသည့်ညက တိရွှံ့ာန် ဆေး
ကုဆရာဝန်ပမာ မမတစ်ယောက် ဟင်္သာနှင့်အတူ ဦးထွေးမောင်အကူအညီ
ဖြင့် အနက်ရောင်မြင်းထီးကလေးတစ်ကောင် မွေးဖွားလာသည်အထိ ညီမ
ကို ပြုစုခဲ့သည်ကို သူအံ့ဩစရာ မလိုတော့ပါ။ ရွာသူရွာသားများက မမ
တို့အဖွဲ့ကို ချစ်ချင်ကြသည်။

သူတို့အမှုအခင်းဖြစ်လျှင် မမတို့၏ အမှုစစ်ဆေးစီရင်ခြင်းကို နာခံ
ကြသည်။ အမှုများကလည်း အမျိုးစုံ၏။ ဆဲရေးမှု၊ လက်ရောက်မှုမှအစ
မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့် စကားများ ရန်ဖြစ်သည့်အမှုများအထိ။ တစ်ခါတစ်ခါ နွား

ခိုးမှု၊ လူသတ်မှုအထိ ဖြစ်တတ်သည်။ လူသတ်မှုတရားခံများကို ထောင်
ချရန် မမတို့စခန်းမှာ အချုပ်ထောင်ရှိလေသည်။

ဟင်္သာ၏အလုပ်ကတော့ ပစ္စည်းသယ်ခြင်း၊ ထင်းခုတ်ခြင်းနှင့် ငါး
များခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟင်္သာနှင့် ထင်းခုတ်ဖော် ခုတ်ဖက် ရဲ
ဘော်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုရဲဘော်သည် ပျင်းလျှင် ဟင်္သာကို စစ နေ
တတ်၏။

“ မင်းက မိန်းမနဲ့ မခွဲနိုင်လို့လိုက်လာတာဆိုတော့ တော်တော်ခံယူ

ချက်ကြီးပေတာပဲနော် ...ဟုတ်လား။ အင်း ... မင်းလို လူငယ်များရင် တို့

ဗမာပြည်ကြီး တိုးတက်ဖို့ပဲပေါ့” ”

“ “ဟာဗျာ ....၊ ရဲဘော်ကလဲ ...” ”

ဟသံာ ရှက်ရှက်ဖြင့် ရယ်မိသည်။

“ “ကျွန်တော်က မမကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာပါဗျာ” ”

“ “ဪ ... ဪ ... ကိုယ်ဖိရင်ဖိပေါ့ဟုတ်လား ....” ”

ရဲဘော်စကားကို သဘောကျကာ ကျန်သည့်အုပ်စုက ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။

“ “ခင်ဗျား မဟုတ်တာမပြောနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ မောင်နှမလို နေနေကြတာကို” ”

ဤကိစ္စကို တစ်ဖွဲ့လုံးသိပြီး ဖြစ်သည်။

မမက ဤနေရာ ဤဒေသမျိုးတွင် ကိုယ်ဝန်မရှိစေချင်ဘူးဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူ့အား အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပါဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် သူနှင့်မမ မတွေ့ခဲ့မိသည့် ပြဿနာတစ်ခုမှာ အိမ်မှထွက် ခွာစဉ်က မမမှာ ကိုယ်ဝန်တည်နေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မမသည် ပထမအကြိမ် သမီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က ကိုယ်ဝန်ကို ချစ်ခင်ယုယစွာ လိုချင်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်စား ခင်ပွန်းသည်အား ပေးရမည့် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် တွယ်တာစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်

ရှောက်ခဲ့၏။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မမသည် ကိုယ်ဝန်ကို အနှောင့်အယှက်အဖြစ် ယူဆလေသည်။

“ “မမရဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ မမ မထိန်းချင်ရင် ကျွန်တော် ထိန်းပါ့မယ်၊ မွေးရုံပဲ မွေးပေးပါ မမရယ်။ ဒီကလေးအတွက် မမ ဘာတာဝန်မှ မရှိစေရပါဘူး” ”

“ “မင်း အဲလို စိတ်ကူးယဉ်စကားတွေ မပြောနဲ့၊ ဒီတော့ ဒီတောင်ထဲမှာ သွားလေရာ ကလေးတန်းလန်းနဲ့ အစားအသောက် အနေအထိုင်ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မလဲ။ ကလေးဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာမှာ” ”

သူသည် မမစိတ်ဓာတ်ကို အံ့လည်း အံ့သြ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့၍ ခြေကိုဖက်မတတ် တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

“ “မမရယ် ဒီကလေးဟာ သားကလေးဖြစ်မှာပါ မမရဲ့ ...၊ ကျွန်တော့်ကို မွေးပေးပါ” ”

တကယ်ပင် မမသည် သားကလေးတစ်ယောက် သူ့အတွက် မွေးပေးခဲ့သည်။

မမပြောတာ မှန်သည်။ သူတို့သည် ကလေးအတွက် တော်တော်ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရ၏။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စခန်းချနေသည့်ကာလမျိုးဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိသော်လည်း စခန်းပြောင်းရသည့်အခါ၊ ပုန်းရကွယ်ရသည့်အခါ ကလေးသည် တကယ်ပင်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်။ သားကလေးကလည်း အင်အားရှိသည်။ ကလေးငိုသံကို တစ်မိုင်လောက်မှပင် ကြားရ

လောက်၏။ မမက ကလေးကိုစိတ်တိုသည့်အမှုအရာဖြင့် ကြည့်တုန်းက
ဟင်္သာသည်ကလေးကို မမနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားဖူးသည်။

“ “ဒီခေါ်ခဲ့လေ မောင် ... အဲဒါ သူနို့စို့ချင်လို့ ငိုနေတာက” ”

ကလေးတာဝန်ကို မမ မယူစေရပါဘူဟု ဟင်္သာတောင်းပန်ခဲ့သော်
လည်း တကယ်တမ်းတော့ နို့တိုက်ရည်က မမ၊ သေးငယ်ကအစ သုတ်
သင်ရှင်းလင်းရသည်က မမ၊ သွားလေရာမှာ ကလေးကို အဝတ်တစ်ချုံဖြင့်
နောက်ကျောမှာ ဝိုးရသည်က မမ .....။ ဟင်္သာက ဤကိစ္စမျိုးကို ဘာမှ
မလုပ်တတ်ပေ။ သမီးတုန်းကလည်း ဤအရွယ်ကို တွေ့ဖူးသည်မဟုတ်။
မမက ကလေးဒုက္ခပေးတိုင်း ဟင်္သာကိုချည်း မျက်စောင်းထိုး၏။

“ “ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ထိန်းပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေး၊ အခုတော့
ဘယ့်နယ်လဲဟင် ... ကျုပ်ပဲ ထိန်းရတာပါပဲ” ”

ထို့နောက် မျက်ဝန်းများ ပြုံးလဲ့လာပြီး ....

“ “ဟောဒီကလေးကို ဆိုးတယ်၊ ငါ တစ်ရွာရွာမှာ ပစ်ထားခဲ့ပြန်ရော
မယ်” ” ဟု ဟင်္သာအား ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုသေးသည်။

ထိုအခါ ဟင်္သာသည် ကလေး၏ ပါးပြင်သေးသေးလေးကို နှမ်းရိုက်
ရင်းက မမ၏ပါးကိုပါ အချောင်နှမ်းလိုက်မိသည်။
မမတို့စားနေရသည့်ဆန်ကို ဟင်္သာမျိုမကျ။ ဆန်နီကြောင်များဖြစ်
သည်။ မျှစ်အစိမ်းများကိုချိုး၍ ရေစိမ်ကာ စားရဖူးသည်။ ဟင်္သာမျို၍
မကျ။ မမကတော့ ပြောင်းစေ့ပြုတ်ဆိုလည်း မြိန်ရေယှက်ရေစားနိုင်သည်။

သစ်မြစ်တွေ၊ သစ်ဥတွေကိုလည်း ကိတ်မုန့်စားနေသလို မျက်နှာထားမျိုး
ဖြင့် စားနိုင်သည်။ ဟင်္သာက အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲသည့် ဒုက္ခိယက
သားကလေးကို သနားလှသည့်စိတ်ဖြင့် တစ်ခါတုန်းကတော့ မမစိတ်လို
လက်ရ ကြည်လင်တုန်း ပြန်ရအောင်ဟု သွားခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအချိန်က မမ ဟင်္သာအား ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်ကြောင့်
ဟင်္သာကျောထဲကပင် စိမ့်သွားခဲ့လေသည်။ မမ၏ မျက်လုံးများမှာ
အထင်သေးမှု၊ ရှုတ်ချမှုများနှင့်အတူ ဒေါသကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ “မင်း ဒီလိုလိုက်လာတာ ကိုယ့်ပယောဂ မပါဘူးနော်၊ မင်းကို ဘယ်
သူကမှ လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာမင်း မနေနိုင် မထိုင်
နိုင်လို့လိုက်လာတာ၊ ဒီလမ်းကို မင်းရွေးခဲ့တာ။ ကိုယ်ရွေးတဲ့လမ်းကို
ကိုယ်ဆုံးအောင်လျှောက်ပေါ့ကွာ။ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား” ”
ဒီလမ်းဟာ ကျွန်တော်ရွေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မမရွေးလို့ ဇနီးလျှောက်
တဲ့လမ်းကို ခင်ပွန်းက လိုက်လျှောက်နေရတာပါ မမရယ်။ သို့သော်
ဟင်္သာသည် မမကို ဆင်ခြေမပေးပုံပါ။

“ “မင်းနောက်တစ်ခါ ငါ့ကို ပြန်စကားပြောရင် မင်းကိုတစ်သက်လုံး
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ နေမိတော့မယ်။ အဲဒါ မင်းသဘောပေါက်” ”

ဟင်္သာသည် မမ၏ ခက်ထန်သော မျက်ဝန်းများကို အံ့သြနေသည်။
အဲဒီမျက်ဝန်းပိုင်ရှင် မမဟာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်။
ဟင်္သာ သိပါသည်။ ယောက်ျားနှင့် တစ်သက်လုံး ကွဲရတော့လည်း အပြုံး

ပျက်မှာ မဟုတ်ပါ။

“ “မင်းလဲ မပြန်ရဘူး၊ မင်း ဟိုဘက်ထွက်ပြေးသွားလို့ ငါတို့တပ်
ပြောင်းရမှာကို မလိုချင်ဘူး၊ ထွက်ပြေးဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ့လက်နဲ့
ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ် ....ကြားလား” ”

ဟင်္သာသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုနောက်တွင် မအား ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည် မမ မပါဘဲနဲ့ ပြန်ပို့မလား မမရဲ့။
မမဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ၊ မမနောက်ကို ကျွန်တော်
လိုက်လာတာက မမရဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ၊ စိုးရိမ်သောကတွေကို မမဆီကနေ
ခွဲယူဖို့၊ မျှဝေခံစားဖို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ မမကို အန္တရာယ်ကြားကနေ
ကာကွယ်ပေးဖို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဤစကားများကို ဟင်္သာမပြောခဲ့ပါ။
မမက ရယ်မောကာ သရော်လိုက်မှာ စိုးသည်။

မမမှာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံရလျှင် ဟင်္သာက ရှေ့မှမားမား
ရပ်ပြီး မမအတွက် ရင်ဆိုင်လိုက်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူကို
စိတ်ကူးယဉ်သူဟု ကမ္ဘာလောကကြီးက လှောင်ပြောင်ရယ်မောပေလိမ့်
မည်။ ဘဝဆိုတာ ဒဏ္ဍရီတစ်ပုဒ် မဟုတ်ခဲ့သောကြောင့် ဒဏ္ဍရီဆန်ဆန်
ဇာတ်သိမ်းချင်၍ မရ၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ ကြည်နူးချင်၍မရ။ ထို့ကြောင့်
လည်း မမကိုချစ်မြတ်နိုး၍ မမနောက်ကို လိုက်ခဲ့သော ဟင်္သာသည် မမ
၏ အန္တရာယ်ကို သူ စိတ်ကူးယဉ်သလို မကာကွယ်နိုင်ခဲ့။ မမအတွက်

အသက်စွန့်၍ ကာကွယ်သွားသည့် သူရဲကောင်းလေးတစ်ယောက်အဖြစ်

လည်း သူ ဖြစ်ခွင့်မကြုံခဲ့။

အမှန်ကို နာကျင်စွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူသည် မမအသက်ကို

သေစေသော လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရန်သူသိမ်းယူထားသည့် တောင်ပေါ်ရွာကလေးတစ်ခုကို သူတို့အဖွဲ့

က ပြန်တိုက်ယူသော တိုက်ပွဲတစ်ခုသည် သူ့ဘဝမှာ မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုး

စားလျက် မေ့မရနိုင်သည့် ဒဏ်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ရန်သူစခန်းကို ဒီနေ့ည ပြန်သိမ်းမယ်ဟူသော အမိန့်ကို နံနက်ခင်း

လောက်ကတည်းက ကြိုပြောထားသောကြောင့် အားလုံးသည် အရာရာကို

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်ရခဲ့၏။ ထမင်းကို အိုးကြီးတစ်လုံးထဲမှာထည့်ပြီး ချို

တက်ရာလမ်းတစ်လျှောက် စခန်းချစဉ် စားနိုင်ရန် ဟင်္သာနှင့်ရဲဘော်လေး

တစ်ယောက်က ထမ်းပိုးခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် ဤကုန်းမြင့်အခြေအထိ

ရောက်အောင် တစ်နေ့လယ်နှင့် တစ်ညတိတိ ပင်ပင်ပန်းပန်း ချဉ်းကပ်ခဲ့

ကြရသည်။ သားကလေးကို အနီးဆုံး ရွာတစ်ရွာတွင် ခဏ အပ်ထားခဲ့ရ

လေသည်။

ညသည် လရောင်မရှိ၊ ကြယ်ရောင်မရှိ၊ အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်

ကြီးများကြောင့် ညသည် ပို၍မှောင်မိန်းနေသည်။ သူတို့သည် ရန်သူ

စခန်းကို နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်သူ အငိုက်မိသွား

သော်လည်း ခဏအတွင်း တုံ့ပြန်မှုသည် ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲသည် အနီးကပ်လွန်းသောကြောင့် ရန်သူ၏အသက်ရှူသံကိုပင်

ကြားနေရသည်။ သေနတ်မကိုင်ရသော ဟင်္သာသည် နောက်ဘက်မှာ နေ

ခွဲဖို့ကောင်းသည်ဟု ယခုအချိန်ကျမှ ပြန်နောင်တရနေသည်။ သို့သော်
အခြေအနေသည် လွန်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့မရအောင် လွန်ခဲ့ပြီ။
မမ၏အနီးမှာ သူရှိခြင်းသည် မမအတွက် လုံခြုံလိမ့်မည်ဟု သူဘာ
ကြောင့် ထင်ခဲ့မိသလဲ မပြောတတ်ပေ။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူအထင်ကြီး
ခဲ့ခြင်းလား၊ ဘဝင်မြင့်ခဲ့ခြင်းလား မသိ။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဖြစ်မှန်
သည် နာကျင်စရာ၊ ရှက်စွံစရာ ကြေကွဲစရာပင်ဖြစ်သည်။ မမအနီးမှာ သူ
ရှိနေခြင်းသည် မမ၏အသက်ကို နတ်ယူဖို့ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ကျည်ဆန်လာရာကို မမှန်းတတ်၊ ညအမှောင်သစ်တောထဲတွင်
မကျွမ်းကျင်၊ ထို့ပြင် ဗုံးကျည်ဆန်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မရှောင်တိမ်းခဲ့ဘဲ
ထုံပေပေနေခဲ့သော ဟင်္သာသည် မမအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်ပွားခဲ့
သည်။

“ “ရဲဘော်၊ ဝပ်လေ .... ဝပ်နေ” ”

လေသံကလေးဖြင့် ဟင်္သာကိုပြောရင်း မမက ရှိုင်းဖယ်သေနတ်ပခုံး
မှာ ထောက်ကာ သွေးအေးအေးဖြင့် ပစ်မှတ်ကို ချိန်ပစ်နေ၏။ ဟင်္သာ
သည် ရှေ့နားက ကမူလေးနောက်တွင် မိမိတို့ပို၍လုံခြုံနိုင်လိမ့်မည်ဟု
တွက်မိကာ မမကိုပြောရန် မမဘက်သို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ ဟင်္သာ၏
ကိုယ်က မြေပြင်နှင့်တော်တော်လွတ်ကာ ကျည်ဆန်လမ်းကြောင်းတွင် မိ
နေနိုင်သည်ဟု မသိခဲ့။ မမကသာ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ကာ ဟင်္သာကိုယ်ကို
ကုန်းဆွဲပြီး နှိမ့်ပေးလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက်သည် မျက်စိတစ်မှိတ်စာ
ကလေးသာ ကြာလိုက်ပါသည်။

သေနတ်သံ တခိုင်းခိုင်းဆူညံနေချိန်တွင် မိမိဆီလာနေသည့် သေနတ်သံလား၊ တခြားဘက် ပစ်သည့်သေနတ်သံလား မသိ၊ ဟင်္သာတို့ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်ဟုလည်း မထင်မိ။ သို့သော် မိမိကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲနှိမ့်ထားသော မမ၏လက်က ရုတ်ရက်ပြေလျော့သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ မမထံမှ ညည်းညူသံလား၊ အံ့ဩသံလား ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသလို ထင်မိ၏။ ထို့နောက် ဟင်္သာလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် မမ၏ ညာဘက်လက်က သေနတ်လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့အမြင်အာရုံများ ပြာဝေကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွား၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် သူ့ကိုင်ထားသည့် သေနတ်ကို ဘယ်တော့မှ သူ့ကိုယ်နှင့် အကွာမခံပေ။

“ “မမ .....” ”

ညအမှောင်မှာ ဟင်္သာသည် မမကိုယ်ပေါ်မှ သွေးကိုမမြင်နိုင်။ သို့သော် ဟင်္သာ၏ဦးနှောက်ထဲမှာ ဆူပွက်လောင်ကျွမ်းကုန်ပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟင်္သာသည် အာရုံသိဖြင့် သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ မမကိုသေနတ်မှန်သွားပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ဟင်္သာ ခံစားလိုက်ရသည့်ချောက်ချားမှုသည် ဘဝတစ်သက်တာ တစ်လျှောက်လုံး ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသည့် ပူပင်သောကများ၊ နောင်တများကို ကျော်လွန်သွားသည့် ချောက်ချားမှုဖြစ်သည်။ မမကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည့်အချိန်တွင် မမသည် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားနိုင်သေး၏။ မမကိုပွေ့ယူပြီး ကျည်ဆန် ဝေးရာသို့ လှိမ့်ပြေးကာ ပြေးခဲ့ရချိန်တွင် ဟင်္သာ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ မီးနှင့်အထိုးခံလိုက်ရ

သလို ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဟင်္သာမိမိဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။
မမကိုသာ နောက်ဘက်တစ်နေရာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မမသည် ရင်ဘတ်မှာကြီးမားသော သွေးကွက်ဖြင့် အသက်ငင်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ သူသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်
သွားစေသည့် ချောက်ချားသံကြီးဖြင့် သွေးရူသွေးတန်း အော်ဟစ်မိတော့
သည်။ မမ၏ သေနတ်ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် မဖိရက်ဖိရက် ဖုံးဖိရင်း နာ
ကျင်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်နေသော မမ၏နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်သို့ မိမိနှုတ်ခမ်းဖြင့်
ထိကာ ဝိုကြွေးမိသည်။ မမသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်။ ချစ်သူ
အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ သားအတွက် သော်လည်းကောင်း ဘာမှ
မမှာသွားနိုင်။ ကြီးမားသော ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် မချိမဆန့်သော ဝေဒနာခံ
စားရင်း ငြိမ်သက်သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
မမကို ကျွန်တော် မကယ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမကယ်
လိုက်တယ်နော် ...။

ဤအသိသည် ဟင်္သာ၏ ကျန်ရှိနေသမျှ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိပ်
မက်ဆိုးအဖြစ် မိနစ်တိုင်း၊ နာရီတိုင်းမှာ ခြိမ်းခြောက်နေတော့မည်။
ထိုညက မမနှင့်အတူ ဟင်္သာတို့ဘက်မှ နှစ်ယောက်ကျဆုံးသည်။
ရန်သူ့ဘက်မှ ခြောက်ယောက်ထက်မနည်း ကျဆုံးမည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။
သို့သော် ဘယ်သူ့ဘက်က ဘယ်နှစ်ယောက်ကျသည်ဖြစ်စေ၊ ဤအရေ
အတွက်သည် ကျဆုံးသွားသူများအတွက် အစားထိုးနိုင်မှုမဟုတ်။ စစ်ဆို

မှတော့ ဘယ်သူကအမှား၊ ဘယ်သူက အမှန်ပဲဖြစ်ပါစေ နှစ်ဖက်လုံး နာ
ကျင်ထိခိုက်ရသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။
ဟင်္သာသည် မမ၏အလောင်းကို ပခုံးမှာထမ်းလျက် ပြန်ဆုတ်ခဲ့
သည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အိပ်မက်မက်နေသလို ကြောင်ကြောင်ကြီး
ဖြစ်နေ၏။ မည်မျှအသက်အန္တရာယ် နီးကပ်နေပါစေ၊ မည်မျှခက်ခဲသည်

ဖြစ်ပါစေ၊ မိမိတို့ရဲဘော်၏အလောင်းကို ရန်သူ့ဘက်က မရစေရ။ မိမိ
တို့၏လက်နက်ကို ရန်သူ့မသိမ်းစေရ။ တကယ်တော့ ဟင်္သာသည် ထိုည
က မိမိတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမေတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်
လာခြင်းမဟုတ်။ မိမိဇနီးသည်၏အလောင်းကို သယ်ဆောင်လာခြင်း
မဟုတ်။ မိမိရင်ထဲမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခွဲထုတ်ခံ
လိုက်ရသည့် နှလုံးသားကို ပြန်လည်ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်
လေသည်။

မမကို မင်းတောင်ခြေက ဝါးရုံတောတစ်ခုအောက်တွင် အခမ်းအနား
နှင့် မြှပ်နှံသဂြိုဟ်လိုက်သည်။ ဟင်္သာမျက်ဝန်းမှ လျှံကျသည့် မျက်ရည်
များကြောင့် မြင်ကွင်းသည် ဂေဝါးသွားခဲ့သည်။

ထားခဲ့ရပြီ။ ဟင်္သာ၏ ရင်ခွင်မှ ခဏခဏ ထွက်ခွာသွားသည့် မမ
သည် ယခုတစ်ကြိမ်တော့ တစ်ဘဝစာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။
မမကိုချစ်၍ရောက်ခဲ့ရသော ဒေသ၊ မမကြောင့် ခင်တွယ်ခဲ့ရသော
ဒေသ၊ ဤဒေသသည် မမ မရှိသည့်အခါ ဟင်္သာအတွက် ငရဲတစ်ခုသာ

ဖြစ်သည်။

ဟင်္သာသည် သားကလေးကို ပြန်ခေါ်ပြီးနောက် တောအထပ်ထပ်၊
တောင်အထပ်ထပ် ပုန်းလျှိုးကွယ်ကာ ထိုသေမှ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။
လမ်းမကျွမ်းကျင်သည့် ဟင်္သာသည် မိမိအဖွဲ့ကို မိမိချောင်း၍ လွတ်
သော်လည်း ညအခါတွင် ရန်သူတပ်ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့သည်။
“ “ဟေ့ ... ရပ်” ”

ဖျောင်းခနဲ မောင်းတင်သံနှင့်အတူ မိမိရင်ကို သေနတ်ပြောင်းဖြင့်
လာထောက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရတော့ ဟင်္သာမျက်လူးတွေ ပြာခနဲဖြစ်
သွား၏။ သူသည် နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက် ဆွံ့အနေပြီးမှ
ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော အသံဖြင့် သူခပ်မြန်မြန် အော်ဟစ်တောင်းပန်
လိုက်ရသည်။

“ “မပစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်နောက်ကျော်ပေါ်မှာ ကလေးလေး ရှိနေပါ
တယ်” ”

သားကလေးသည် အန္တရာယ်ကိုသိသည့်အလကား အဲ့ခနဲ ငိုကြွေး
လိုက်သည်။

“ “သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လက်နက်ရှာစမ်း” ”

ဟင်္သာဘဝတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ ဘာလက်နက်မျှ မကိုင်ခဲ့ဖူးပါ။
လက်နက်ဟူ၍ ပါးကြောကိုင်းကြော ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်သည့် ဓားရှည်
တစ်လက်ပဲပါသည်။ သူတို့သည် ဟင်္သာ၏ဓားကို သိမ်းလိုက်ကြ၏။ ထို

နောက်ဟင်္သာအား စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့သည်။ ထို့နောက်လက်မောင်းမှ
သေနတ်ဒဏ်ရာကို ကုသပေးကြ၏။

“ “ကျွန်တော့်သားကလေးကို သူ့အဘွားဆီ ပို့ပေးပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်” ”
ဟင်္သာ တောင်းပန်သော်လည်း သူတို့က ငြင်းသည်။

“ “ကျွန်တော်တို့အချိန်မရဘူး၊ မင်းဘူးကို အချိန်မီရောက်အောင် သွား
ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘူးရောက်ရင် ကလေးကို ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ အပ်
ထားလို့ရပါတယ်။ ကလေးအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့” ”

စိတ်သဘောကောင်းစွာ နှစ်သိမ့်တော့ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွား
သည်။ သူ့အတွက်ကတော့ မမမှ မရှိတော့သည့် လောကတွင် အဆိုးဆုံး
အရာကို သူရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ကျန်သမျှသည် ယခုတစ်ကြိမ်
လောက် သူ့အား တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ သိပ်ကို
သေချာပါသည်။

မမသာ သူ့နေရာမှာရှိလျှင် မမ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောမှာလဲ။

ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ မသိ။ သူကတော့ လက်နက်ချစရာ လက်နက်
တောင်မှ တစ်ခါမှ ကိုင်မကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် လှေသမားတစ်ယောက်မို့
ရန်သူ့ထံတွင် အေးဆေးညင်သာစွာ အညံ့ခံလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မမရယ်။

နောက် တစ်ပတ်အကြာတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီက နိုင်ငံတော်
ကို လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၄)

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆူညံခြင်းထက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက ပို၍

မသင်္ကာစရာ ကောင်းတတ်၏။

ဦးမင်းခေါင်သည် ရေငတ်မွတ်သော ခံစားချက်ဖြင့် အိပ်ရာမှလန့်နိုး

လာတော့မှ မိမိ အိပ်မက်ဆိုး မက်နေတာပါလားဟု သိုလိက်ရသည်။

ဘုရား ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့။ သမီး .... သမီး နေမှကောင်ရဲ့လား။

အိပ်မက်ထဲတွင် သမီးအိမ်စိုးမေသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်

လျက် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားနေသည်။ သမီးဟု သူလှမ်းခေါ်သော

အခါ သမီးသည် သူ့ကိုတစ်ချက်တော့ လှည့်ကြည့်၏။ သမီးမျက်လုံး

များမှာ မျက်ရည်စတွေလား။ နာကျင်မှုတွေလား။ သမီးသည် မျက်နှာလွှဲ

ကာ အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ ကမန်းတတန်း

ပြေးလိုက်သွားသောအခါ အမှောင်ထဲမှာ သမီး မရှိ။ အမှောင်သည်သူ့ကို

အင်အားကြီးမားစွာ ဖုံးအုပ်သွားခဲ့သည်။

နီးလာသောအခါ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သောဝေဒနာနှင့်အတူ သူခံစား

လိုက်ရသည်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း ....။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို သူ

မကြိုက်ပါ။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုသည် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု ကျရောက်ခါနီး

မှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော တိတ်ဆိတ်မှုမျိုးနှင့် တူသည်။
သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ နည်းနည်း အသက်ရှူကျပ်သလို
ဖြစ်လာ၍ အိမ်ရှေ့ဘက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ လေသည် အပြင်
မှာလည်း မရှိ။ အိမ်ခန်းထဲသို့လည်း ဝင်မလာ။ သူသည် ပန်ကာဖွင့်ရန်
မီးခလုတ်ဆီသို့ လှည့်လိုက်သည့်အချိန်၌ အပြင်ဘက်ခြံဝိုင်း၏အစပ်တွင်
ရိပ်ခနဲ လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း သူမြင်လိုက်ပြန်၏။ လမ်း
၏ တစ်ဖက်မှာလည်း အခြားတစ်ယောက်။ ထို့ပြင် ... သူတို့တွင် သေ
နတ်များပါလာဟန်ရှိသည်။ စစ်သားတွေလား၊ သူပုန်တွေလား ... သူ့
မျက်စိသည် မျက်မှန်ပါလျှင် အဝေးသို့ သိပ်မမြင်ရပါ။ အရာရာသည်
မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်က မျက်မှန်ကို ကောက်တပ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ကို စနစ်တကျ ဝိုင်းပြီးသားဟု သူသိသွား
၏။

“ “ဗေဗေ” ”

အေးအောင်၏အသံ ....၊ အေးအောင်သည် အောက်ထပ်မှ တက်လာ
ပြီး သူ့ကို တိုးတိတ်စွာအသံပြုသည်။

“ “အေး ... သား၊ ဗေဗေ နိုးနေတယ်။ ဗေဗေ မြင်တယ်” ”

သားသည် အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်လာ၏။

“ “ဗေဗေ ကျွန်တော်တို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ” ”

သူ သားဆီသို့လျှောက်သွားကာ သား၏ပန်းကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်
၏။

“ “စောင့်နေရုံပဲပေါ့ကွာ၊ သူတို့ကတောင် အညောင်းခံပြီး ရပ်စောင့်နေ
သေးတာ၊ ဖေဖေတို့လဲ စောင့်ရမှာပေါ့။ အခုည တစ်နာရီကျော်ခါစပဲရှိ
သေးတယ်၊ သွား သွား အိပ်ချည်ဦး ၊ ချယ်ရီရော ....” ”

“ “ချယ်ရီ ဒီနေ့ည ဆေးရုံမှာ အိပ်ရတာလေ ဖေဖေ ” ”

“ “ဪ... အေးအေး ၊ အဲဒါပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ သွား သွား ....
ဖေဖေ ထွက်မပြေးရုံပဲ စောင့်နေကြတာနဲ့တူပါရဲ့ကွာ ” ”

နံနက် ၄နာရီလောက်တွင် အိမ်ပိုင်းထဲသို့ သူတို့ဝင်လာကြသည်။
အိမ်တံခါးများကို ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ်၍နှိုးသည်။ အောက်ထပ်မှ သားက
တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ သူတို့လျင်မြန်စွာ ဝင်လာကြသည်။ လက်
နက်တွေဖြင့် ချိန်ထား၏။

“ “အမတ်မင်း ရှိလား” ”

“ “ရှိပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ ...၊ ကျွန်တော် သွားနှိုးပေးပါမယ်” ”

ဦးမင်းခေါင် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလိုက်၏။

“ “ဘာကိစ္စလဲဟေ့၊ အချိန်မတော်” ”

မသိဟန်ဆောင်၍ ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။

“ “ကျွန်တော်တို့ တာဝန်အရလာရတာပါ ဦးလေးခင်ဗျာ၊ ဦးလေးရဲ့
အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ကို ရှာခွင့်ပေးပါ” ”

“ “ဝရမ်းပါသလား” ”

“ “မပါပါဘူး” ”

ပါလီမန်အတွင်းဝန်တစ်ယောက်၏အိမ်မှာ ဘာတွေ တွေ့နိုင်မည်ဟု
သူတို့မျှော်လင့်ထားသလဲ မသိ။

“ “ဟေ့ ဟေ့ ၊ ဖိနပ်နဲ့တော့ အိမ်ပေါ်တက်မလာပါနဲ့ကွာ၊ ဘုရားခန်း
ရိတ်ယ” ”

သူတို့အား ခပ်တည်တည်တားမြစ်ရသည်။ သည်တော့မှ သူတို့ဖိနပ်
ချွတ်ကြသည်။ တချို့က သူ့ကိုသေနတ်နှင့် ချိန်ထားပြီး တချို့ကခပ်
သွက်သွက် ရှာဖွေကြ၏။ သူတို့ ဘာတွေ တွေ့မှာမို့လဲ။ အခြေအနေ
အရပ်ရပ်ကို နားလည်ပြီးသားလူမို့ သူသည် အေးအေးပင် ထိုင်စောင့်နေ
လိုက်၏။ ခဏကြာတော့ သူ့အား ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်သွားတော့
သည်။

သူတို့အဆောင်သည် အနံ့ပေနစ်ဆယ်၊ အလျားပေး ၁၂၀ရှိသော
အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ၁၆ယောက်စီ အာလုံး ၃၂
ယောက်နေရသည်။ကွပ်ပျစ်တစ်ခုစီ ချထားပေး၏။ စောင်အထူတစ်ထည်၊
အပါးတစ်ထည် လာပေးသည်။ မွေ့ရာပါးပါးတစ်ထည် ပေးသည်။အင်္ကျီ
နှင့်လုံချည် နှစ်စုံပေး၏။ ဆေးလိပ်၊ ဆပ်ပြာနှင့် ခေါင်းဘီးများ ကိုယ်စီရ
ကြ၏။

သူသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အချိန်မှန်ဆောင်ရွက်ရသည့် စည်းကမ်းသေ

ဝပ်မှုနှင့် စတင်ရင်းနှီးရသည်။

နံနက် ဇနာရီတစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ အိပ်ဆောင်သို့ လာစစ်၏။ ကွပ်
ပျစ်ပေါ်မှာ အသာထိုင်နေရုံပဲဖြစ်သည်။ နံနက် ခုနစ်နာရီမှာ ရေချိုးရ၏။
နံနက်စာ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကျွေး၏။ ဆယ်နာရီခွဲမှာ နံနက်စာ ထမင်းကျွေး
သည်။ နေ့တစ်နာရီတွင် လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ ညနေ ၃နာရီခွဲမှာ
တော့ ညစာကျွေးသည်။ ဟင်းလည်း မဆိုးလှပါ။ ဝက်သား၊ ကြက်သား
ဆိတ်သားကို တစ်လှည့်စီကျွေး၏။ ညကိုးနာရီတွင် မီးပိတ်သည်။
သည်မှာနေရတာ တာဝန်မရှိ၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိ။ လူလည်း မပင်ပန်း။
စားပြီး အိပ်၊ အိပ်ပြီး စား ...၊ အိမ်မှာထက်ပင် စိတ်ပူတီးစိတ်ချိန်၊ တရား
မှတ်ချိန်ရသေး၏။ လူ ၃၂ယောက်ရှိသောအခန်းဖြစ်သော်လည်း ဆူညံ
ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း မရှိပါ။

ညနေစာ စားပြီးလျှင် အချင်းချင်း စကားစမြီပြောကြ၊ ရယ်မောကြ
ရသည်။ အခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ ရခိုင်အမျိုးသား၊ ကရင်
အမျိုးသား အစုံပါ၏။ မိမိအရေးပိုင်ဘဝကမိတ်ဆွေ၊ အရေးပိုင်ဟောင်း
များနှင့် ပြန်တွေ့ရသောကြောင့် ဂျပန်ခေတ် အတွေ့အကြုံ၊ စစ်ပြေး
အတွေ့အကြုံများသာမက အောက်စ်ဖို့တက္ကသိုလ် အတွေ့အကြုံများကိုပါ
ပြော၍ ငယ်မှုပြန်ကာ ပို၍ပင် လန်းဆန်း နုပျိုရသေးသည်။

“ “အေးဗျာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး
စကား ပြောရတော့တာပဲ” ”

အထဲရောက်၍ ကိုးလလောက်ကြသောအခါ သတင်းစာဖတ်ခွင့်ရ၏။

၁၁လ ကြာသောအခါ မိမိအိမ်သားများနှင့် တွေ့ခွင့်ရပါသည်။

“ “ကျွန်တော့်သားက လာမှ တွေ့နိုင်ပါ့မလားမသိဘူး။ ဆေးရုံဆရာ
ဝန်ဆိုတော့ အလုပ်က များသားဗျ။ သူ့မိန်းမနဲ့သူနဲ့လဲအိမ်မှာ အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောရတယ် မရှိပါဘူးဗျာ” ”

“ “မြေး ရပြီလား ...” ”

သူသည် သမီးအိမ်စိုးမေကို မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာသွား
သည်။ သမီးဟာ အလွန်ကို ဖွဲကြီးတာပဲနော်။ သမီးလေးဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ
တွေကို ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရပြီလဲ။

“ “မြေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ အခုဆို ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်
ရှိနေပြီ” ”

သားကမွေးသောမြေး မဟုတ်ဘဲ သမီးကမွေးသောမြေးဟုတော့ ခွဲ
ခြားမပြောဖြစ်တော့ပါ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီသည်
ပြင်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် မျက်နှာစုံညီ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် တော
တွင်း ပါတီအသီးသီးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးမင်းခေါင်သည် သမီး
အိမ်စိုးမေ၏ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်ခဏ ရင်ဆိုင်တွေ့
မြင်ချင်သည်။ သူသမီးနှင့် မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

“ “အေးဗျာ .... ကျွန်တော့်မြေးက အခုမှ သုံးနှစ်သားဗျ။ တိတိတာတာ
ပြောတတ်စပေ။ အခုလို မိုးညိုညိုဆိုရင် ဘာကိုလွမ်းမှန်းမသိဘူး လွမ်း
တယ်” ”

မိတ်ဆွေကပြောတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွား၏။ သူတို့၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို အနီးရှိ ကရင်အမျိုးသားကြီးက
အရွန်းဝင်ဖောက်သည်။

“ “အေးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့မြန်မာတွေ တယ်လွမ်းတတ်ကြတာပဲနော်၊ မိုး
ကလေး ညှိလာရင် လွမ်းကြတော့တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကရင်ကတော့ မိုးညှိရုံနဲ့
မလွမ်းသေးဘူးဗျ ” ”

အားလုံးက ကရင်ကြီးကို ပိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ “ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်ကျမှ လွမ်းတာတုန်း ” ”

“ “မိုးကလေးက ညှိလာရော ... မလွမ်းသေးဘူး၊ ညှိရုံမကဘဲ မိုးတွေ
က ရွာလာရော၊ အဲဒါလဲ မလွမ်းသေးဘူး။ မိုးရွာပြီးတော့ မြက်ပင်က
လေးတွေ ပေါက်လာရောမဟုတ်လား၊ စိမ်းလို့ စိုလို့။ အဲဒါလဲ မလွမ်း
သေးဘူးဗျ။ အဲ့ဒီမြက်ပင်လေးတွေကို ဆိတ်ကစားရော၊ အဲ...အဲဒီကျမှ
ကျုပ်တို့လွမ်းတာဗျို့ ” ”

အားလုံး တဟားဟား ရယ်မော ပျော်ရွှင်ရ၏။ ထိုပျော်ရွှင်မှုသည်

သူ့ အတွက်နောက်ဆုံး ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သားက ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သည်။ စားပွဲတစ်ခု
တည်းတွင် သူ့ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်း အကျဉ်းဦးစီး ထောက်လှမ်းရေးစစ်
ထောက်လှမ်းရေး စသည့်အရာရှိသုံးဦးကိုထားပြီး အေးအောင်နှင့် သူမျက်
နှာချင်းဆိုင် စကားပြောခွင့်ရ၏။

အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်သော အေးအောင်၏မျက်နှာ အနည်းငယ်နွမ်း

နေသည်ကို သူ သတိထားမိခါစကာ အဖေ့ကို သည်လိုအခြေအနေဖြင့်

မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းရှာလို့ပဲဟု ယူဆလိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်၏
အခြေအနေရ၊ ရန်ကုန်မြို့၏အခြေအနေကို မေးရင်းစမ်းရင်း၊ စကားပြော
ရင်းက သား အေးအောင်မှာ ဤစကားတွေအပြင် ပြောချင်နေသောစကား
တွေရှိသေးသည်ဟု သူ ရိပ်မိသွား၏။

“ “ချယ်ရီပြောတာတော့ လစာ သုံးလစာပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်
တာက ပိုကောင်းမယ်တဲ့၊ အဲ့လိုအလုပ်သမားကိစ္စမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်
မစီစဉ်တတ်ဘူး၊ ချယ်ရီကိုပဲ လွှဲထားလိုက်တယ်” ”

“ “အင်း အင်း ...” ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်
နေကြပြန်၏။ သား၏မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေများလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး။ သားသည် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူ ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။

“ “သား ... မင်းကြီးကြီးမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ စာလာရဲ့လား” ”

“ “နေကောင်းပါတယ်ဗေဗေ ... စာလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်” ”

သားသည် ခဏအားယူသလို ငြိမ်နေပြီးမှ “ဗေဗေ” ” ဟုခေါ်သည်။

“ “ဗေဗေ့ကို သတင်းနှစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်။ တစ်ခုက သတင်း
ကောင်း၊ တစ်ခုက သတင်းဆိုး ဗေဗေ” ”

သူ တုန်လှုပ်ကာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွား၏။

“ “ပြောပါ သားရယ်၊ သား တစ်ခုခုပြောစရာရှိတာ ဗေဗေသိပါတယ်” ”

သားက သူ့လက်ကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ “သတင်းကောင်းကတော့ .... ဖေဖေမှာ မြေးယောက်ျားကလေးတစ်
ယောက်ရနေပြီဖေဖေ၊ မမအိမ်စိုးမေက မွေးပေးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကလေး” ”
သားယောက်ျားကလေးဟူသော စကားသည် သူ့နှလုံးသားကို အေး
မြကြည်လင်ခြင်းနှင့်အတူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားမှုများကို ရုတ်တရက်သယ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။ သား ...တဲ့။ သူ့မျက်လုံး တစ်ချက်မှိတ်ကာ ကြည်နူး
သွား၏။ သို့သော် .....

မမအိမ်စိုးမေက မွေးပေးခဲ့တဲ့ ..... မွေးပေးခဲ့တဲ့ သား ...။
သူသည် ပြုန်းခနဲ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး အေးအောင်၏
လက်ကို သွေးရူးသွေးတန်း ဆုပ်ညှစ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှ ထိတ်
လန့်ချောက်ချားမှု အရိပ်များကို အေးအောင်က အားတင်းရင်ဆိုင်၍ကြည့်
နေလေသည်။

“ “သမီး .... သမီး အိမ်စိုးမေလေ” ”
“ “ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ...မမအိမ်စိုးမေ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကပဲ
တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ” ”
“ “မဟုတ်ဘူး” ”

သူ့အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်မိတော့ သားက သူ့လက်နှစ်
ဖက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ညှစ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ “ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ .... မမ သေသွားပြီ” ”

သူသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ခုလို၊ သစ်ငုတ်ကြီးတစ်ခုလို မလှုပ်
မယှက် ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်ရှားသည့်အရာဟူ၍
မျက်လုံးအစုံမှ တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များသာ ရှိလေသည်။
ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၅)

ကျယ်ဝန်းသော ခြံပိုင်းကြီးထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးများ၊ အလှစိုက် သစ်
ပင်ငယ်များဖြင့် စိမ်းစိုဝေဆာလျက်ရှိသည်။ ဆောင်တော်ကူးပန်းရုံနံဘေး
က သံပိုက်လုံးတန်း ဒန်းလေးပေါ်တွင် အသက် ငြနစ်အရွယ်ကလေးမက
လေးတစ်ဦးသည် ဒန်းကိုအမြင့်ကြီးလွှဲကာ ပျော်ရွှင်နေ၏။ ကလေးမလေး
၏မျက်လုံးများသည် နက်မှောင်ဝန်းစက်ကာ အရာရာကို စပ်စုချင်သည့်
မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ နှစ်ထပ်ဂါဝန် အစိမ်းနုရောင်ကလေးသည် ဒန်း
လေးလွှဲသည့်အခါ ဝဲခနဲလွင့်လျက်၊ ကလေးမလေးသည် ကောင်းကင်သို့
မော့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရယ်ပြသလို တိမ်တွေကို ရယ်ပြနေ
လေသည်။

အေးအောင်သည် ကလေးမလေးအား ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်
လျက်ကြည်နူးမှုဖြင့် ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းလာသည်။ ကလေးမလေးကို မိမိ
၏ အရိပ်အောက်မှာ ရောက်လာဖို့ သူ့ကာလများစွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ကလေးသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူတစ်ချက်

ပြုံးလိုက်ကာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကြယ်သီးတွေကို တပ်လိုက်၏။ နံရံကပ်မှန်
ထဲမှာ ဥရောင်အရွယ် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်မှာ
တလောက ဆံပင်ဖြူနှစ်ချောင်း သုံးချောင်းတွေ၍ ချယ်ရီကနုတ်ပေးခဲ့၏။

“ “ဆရာကြီး ဆံပင်တွေဖြူနေပြီနော်၊ အဘိုးကြီးဖြစ်တော့မယ်” ”

“ “အဘိုးကြီးဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ” ”

“ “ဪ ... အဘိုးကြီးဖြစ်တော့ အရင်လို ကျောင်းသူကလေးတွေက
အနားကပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့” ”

ချယ်ရီက စနောက်ခဲ့သေးသည်။

“ “ကိုကို ...ချယ်ရီပေါ့ဒီထဲသွားတော့မယ်၊ သားကို လာခေါ်ဦး” ”

“ “ဟ ... ကိုယ်ဒီနေ့ ဖေဖေဆီ သွားတွေ့ရမှာလေ” ”

“ “အို ...မသိဘူး၊ ဒီမှာ ကိုကိုသားစက္ကူတွေ ဆွဲဖြဲနေပြီ၊ ထားခဲ့ပြီနော်
ကိုကိုအောက်ဆင်းခဲ့တော့” ”

မိနော် ဘယ်ရောက်နေလို့တုန်းဟု သူ စိတ်တိုတိုတွေးလိုက်မိပြီးမှ
သား သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ ကျောက်ပျဉ်မှာ သွေးနေသံ ကြားရသည်။ ကလေး
ကို မိနော်ချီပါလိမ့်မယ်။ မမအိမ်စိုးမေ၏သားသည် အခါလည်သား
အရွယ်သာသာနှင့် တစ်ခန်းလုံးပြည့် လျှောက်ဖွနေတတ်ပြီ။

“ “ကိုကို ...သားဆွဲဖြဲနေတာ နယ်လ်ဆင်ကြီးနော်၊ မပြောမရှိနဲ့” ”

ချယ်ရီက အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းအော်ကာ ကားမောင်း၍ထွက်သွား

သည်။ ဟာ ... ဒီမိန်းမက စာအုပ်ကို ကလေးလက်ထဲက ဆွဲယူရင်ရလျက်

သားနဲ့။ သူ ကမန်းကတန်း လှေကားမှ ပြေးဆင်းသွားလိုက်၏။ အောက်
ထပ်ရောက်တော့ မိနော်က သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ သားကိုပွေ့တင်ကာ ပက်
လက်လှန်ထားလျက် သနပ်ခါးလိမ်းပေးနေပြီ။ သားက အာပြုလျှာပြန်နှင့်
အော်ဟစ်နေပြီ။ မျက်ရည်က တစ်စက်မျှမကျ။ စားပွဲပေါ်မှာ သားဆွဲဖွ
ထားသည့် စာအုပ်များကို သူသိမ်းလိုက်၏။ နယ်ဆင် စာအုပ်က သူ့ဟာ
သူ ဘေးမှာသပ်သပ်ပါ။ ချယ်ရီသည် သူ့ကို စိတ်ပူအောင် ညှဉ်းချင်သူ
ဖြစ်သည်။

“ “မိနော် ... ငါ ဖေဖေဆီ သွားတွေ့မလို့၊ သားကို ဂရုစိုက်နော်၊
တခြားဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ကြားလား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး” ”

သူ ခြံထဲဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် ငွေအိမ်စံကလေးက ဒန်းပေါ်မှ
ပြေးဆင်းလာသည်။

“ “ဦးဦး ... ဘာဆီသွားတော့မှာလား” ”

“ “အေး သွားကြစို့၊ ဩော် သမီး ... ဦးဦးလို့မခေါ်ရဘူးလေ။ သမီး
ကို အသေအချာ ပြောထားလျက်ရဲ့” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ မေ့သွားလို့” ”

“ “အေး ဒီလိုမှပေါ့” ”

ရောက်ရောက်ချင်း ရက်တွေတုန်းက ဒက်ဒီဟုခေါ်ခိုင်းတော့ သမီး

ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ “ဒီအေ ဒပ်ဘယ်လ် ဒီပိုင် ဒက်ဒီလေ သမီးရဲ့” ”

“ “အဲဒါက ဘာလဲဟင်” ”

တတိယတန်းကျောင်းသူ တောသူမလေးက မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့်
မေးခဲ့၏။

“ “ဒက်ဒီဆိုတာ ဖေဖေလို အမိပွိုယ်ရတယ်” ”

“ “ဟင် ... အိမ်ကြားဖူးတာကတော့ အဖေဆိုတာ ဖားသားပါ” ”

အင်း ....မမအိမ်စိုးမေ၏သမီးသည် မမလိုပင် ခေါင်းမာမည့်ကလေး
လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ပြုစုပျိုး
ထောင်ဖို့ ချယ်ရီရော၊ မိမိရော ရည်မှန်းထားကြသည်။
ငွေအိမ်စံကလေးသည် ပထမပိုင်းတွင် စာကျက်ဖို့ အလွန်ပျင်းရိ၏။
ကစားပဲ ကစားချင်နေသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့မျက်စိအောက်မှာ
အေးအောင်နှင့် ချယ်ရီစာတွေကျက်နေတာ မြင်တော့ သူ အားကျလာဟန်
တူပါသည်။ အေးအောင်သည် ယခုအသက်အရွယ်အထိ စာကြည့်လျှင်
အသံထွက်၍ဖတ်မှ ဦးနောက်ထဲဝင်သည်ဟု ထင်၏။ စိတ်နှင့်ကြာရှည်
မကျက်မှတ်နိုင်ပါ။ သမီးသည် အေးအောင်တို့ အနားသို့ရောက်လာပြီး
စာအုပ်ကြီးတွေ ကိုင်ကြည့်၊ လက်ညှိုးဖြင့် စမ်းကြည့်၊ ထို့နောက် သူ့စာ
အုပ်ကလေးကို ဆွဲယူလာကာ စာအော်ကျက်လေသည်။
တစ်ခါတုန်းကတော့ အေးအောင်အနားသို့တိုးကပ်ကာ သမီးက

စပ်စုခဲ့ဖူး၏။

“ “ဒက်ဒီ .... အိမ် မသိလို့ နော်၊ မသိလို့။ ဒယ်ဒီက ဆရာဝန်ကြီး
မဟုတ်ဘူးလား” ”

အေးအောင်ပြုံးရယ်လျက် သမီးရင်ဘတ်ကြယ်သီးကလေး ပြုတ်နေ
သည်ကို တပ်ပေးလိုက်ရင်း ဖြေသည်။

“ “အေးလေ ဆရာဝန်ပေါ့” ”

“ “ဆရာဝန်က ဘာဖြစ်လို့ စာကျက်ရတာလဲ၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေး
ကုတာလေ” ”

သူ သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ သမီးဆံပင်ပျော့ကလေးများကို
နမ်းရှိုက်လိုက်၏။

“ “ဆေးလဲကုတယ်လေ သမီးရဲ့၊ နောက်ထပ် ဘွဲ့တွေရဖို့ စာကျက်ရ
သေးတာပေါ့။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်အောင်လို့ သမီးရဲ့” ”

“ “အထူးကု ...” ”

“ “အေးပေါ့၊ ကလေးလေးတွေကိုချည်း ကုပေးတဲ့ အထူးကုဖြစ်အောင်
လို့ပေါ့” ”

“ “မာမီကရော အဲလိုပဲလား” ”

“ “မာမီကကျတော့ မိန်းမတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေအစုံ
တတ်အောင်၊ ကျွမ်းကျင်အောင်လို့ စာကျက်နေတာပေါ့” ”

“ “အိမ်လဲ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ် ဒက်ဒီ” ”

သူ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။

“ “အို ... ဖြစ်ရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဖြစ်အောင် ဒက်ဒီ စာတွေသင်ပေး
မှာ” ”

သမီးရောက်လာခါစက သမီးအား ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲဟု
အေးအောင် မေးကြည့်ဖူးသည်။ သည်တုန်းက သမီး၏အဖြေက တစ်မျိုး။
“ဆရာမလေး ဖြစ်ချင်တယ်တဲ့” ။ ယခုတော့ သမီးသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်
စိတ်ပေါ်လာပြီ။ အေးအောင်၏ဆေးခန်းထဲသို့ သမီးမဝင်ရဟု တားမြစ်
ထားသောကြောင့် အပြင်ကနေလှမ်းကြည့်ကာ ဝေဒနာသည်တွေကိုသနား
နေတတ်၏။

“ “ဒက်ဒီ ... အဲဒီကလေးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ” ”

“ “ခြေထောက်ကျိုးတာလေ သမီး၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာတဲ့။
သမီး မာလကာပင်ပေါ် မတက်ရဘူးနော် ... သိလား။ လိမ့်ကျရင် အဲဒီ
ကလေးလေးလို ကျောက်ပတ်တီး စည်းနေရမယ်၊ ကြားလား” ”

“ “နာလားဟင်” ”

“ “နာတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီး ခိုက်မိလို့ နာဖူးလား” ”

သမီးက မျက်လုံလေး ထောင့်ကပ်ကာ တွေ့လျက် စဉ်းစားသည်။

“ “နာဖူးတယ် ဒက်ဒီ၊ ဆီဆုံကြီးလည်တော့ ဆီဆုံသစ်တုံးကြီးပေါ်
တက်စီးတာလေ၊ အဲဒါ လိမ့်ကျရော” ”

“ “သမီးဖေဖေက အဲလိုမဆော့ရဘူးလို့ မပြောဘူးလား” ”

“ “ဟင့်အင်း အဲ့ဒီဆီဆုံပေါ် ဖေဖေ တင်ပေးတာပဲ။ ဖေဖေလဲ ဘာဘဦး
ဘိုးမှန်နဲ့ လှည့်စကားပြောရော အိမ်လဲ လိမ့်ကျရော” ”
ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ....။ သမီးကတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားမိ
သွားဟန်ဖြင့် တစ်ခပ်ခပ် ရယ်နေလေသည်။

“ “ဖေဖေနဲ့ ဆော့ရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ ဒက်ဒီရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့
အိမ်နဲ့ မြင်းစီးကြတယ်၊ ဖေဖေလေ့ကို အိမ် စီးဖူးတယ်။ ဖေဖေမှာ မော်
တော်လဲရှိတယ်လေ၊ မြစ်ဆိပ်မှာ မော်တော်ပေါ်ကနေ အိမ်တို့နှစ်ယောက်
ငါးမျှားကြတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ” ”

“ “ဘာ ... ငါးမျှားတယ်” ”

အေးအောင် တအံ့တဩမေးတော့ သမီးက မထူးဆန်းသလိုပင်
ကြည့်၏။

“ “ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါးမျှားချိတ်ကလေးနဲ့ မျှားတာ။ ဖေဖေ တစ်
ချောင်း၊ အိမ်တစ်ချောင်း အတူတူထိုင်ပြီး မျှားကြတာ။ ဖေဖေက မျှားပုံ
မျှားနည်း သင်ပေးတာပေါ့ ဒက်ဒီရ” ”

ဘုရား ဘုရား ...။

“ “သမီး ငါးတွေမိရောလား” ”

“ “အများကြီး” ”

“ “သမီးရယ်၊ ငါးကလေးတွေ မသနားဘူးလား” ”

ချယ်ရီက ဝင်မေးသည်။ သမီးက မျက်ခုံးပင့်ကာ ခေါင်းယမ်း၏။

“ “အို ... ငါးလေးတွေက စားလို့ကောင်းတယ်လေ မာမိရဲ့။ မာမိလဲ
ငါးကြိုက်တယ် မဟုတ်လား” ”

ချယ်ရီက စိတ်မသက်သာစွာပင် ရယ်တော့သည်။ သူကတော့ သမီး
၏ပုံးရယ်သောမျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ ကံကြီးပေလို့ဟု တွေးနေမိသည်။
သမီးလေး တံငါသည်ဘဝမှာ ပျော်သွားရင်ဖြင့် ...။
သမီးအဖေ ဟင်္သာဆီသို့ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့စဉ်က သမီးကိုခေါ်
ခွင့်ရမည်ဟု သူ မထင်ခဲ့။ မင်းဘူးစစ်တပ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သားကလေးရှိ
သည်ဟူသော ကြီးကြီးမေ၏ စာအရ ထိုသားလေးကို ဟင်္သာမလွတ်မချင်း
ခေါ်ထားပြီး ပြုစုဖို့ သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဟင်္သာကို သူတွေ့မြင်ရတော့ ရုတ်တရက်အံ့သြပြီး တုန်လှုပ်သွားမိ
သည်။
ဟင်္သာသည် ပါးရိုးများချောင်ကျလျက် ဆံပင်ဖုတ်သိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေး
ကာ ခါးကိုင်းနေသည့် အဘိုးအိုလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ ဟင်္သာ၏
မျက်လုံးများ မှုန်မှိုင်းလျက် ခွန်အား လုံးဝမရှိတော့ချေ။ အရောင်ကင်းမဲ့
သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည့် ဟင်္သာသည် လွန်ခဲ့သော
အနှစ် နှစ်ဆယ်က မိမိလည်ပင်းအား ဓားဖြင့်လှီးရန် ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ယူ
ခဲ့သော လူတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဖြစ်စရာ ...။ တကယ်
ပင် ဟင်္သာသည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားသည်။

ဟင်္သာ၏လက်များကို သူ ဆုပ်ညှစ်လိုက်၏။

“ “နေကောင်းလား ဟင်္သာ .....” ”

“ “ကောင်းပါတယ်” ”

မမလို မိန်းမကို မတန်မရာ ရထားသည်ဟု သူ့အပေါ် အခဲမကျေရ
သမျှသည် မမကွယ်လွန်သွားပြီးသောအခါ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကွယ်
ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု အေးအောင် မျှော်လင့်ပါသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် မမအကြောင်း မပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်
ထားကြသေးသော်လည်း တကယ်တမ်းမအောင်မြင်ပါ။ မမသည် သူတို့
နှစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော ကြိုးတစ်ချောင်း
ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ မမအကြောင်းကလွဲ၍ သူတို့မှာ ပြောစရာစကား
မရှိ။

“ “မမထောင်ကျတုန်းက သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့မို့ မခုခံနိုင်ဘဲ အမိခံ
လိုက်ရတာတဲ့။ အခု ငါကတော့ မမလို သတ္တိမကောင်းဘူးကွာ” ”
ဟင်္သာက မျက်လွှာချလျက် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ “မပစ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ ....လို့တောင်းပန်ပြီး အရှုံးပေးခဲ့တာ၊ သိလား
အေးအောင်” ”

အေးအောင်သည် ဟင်္သာ၏ နာကျင်သောမျက်ဝန်းများထံမှ မျက်နှာ
လွှဲလိုက်၏။

“ “မင်းမှာ ကလေးပါနေတာကိုး” ”

သူ အလွန်မုန်းတီးနာကြည်းသော ဟင်္သာအား စိတ်သက်သာရာရ
အောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြောလိုက်မိသလဲ သူ ပြန်တွေးလျှင် အံ့သြနေမိဆဲ...။
တကယ်ဆို ဟုတ်တယ်၊ မင်းက မိန်းမလောက်မှ သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒါ
အံ့သြစရာမှ မဟုတ်တာဟု သူပြန်ပြောမိဖို့ပဲ။ သူ့ရင်ထဲက စကားများ
ကို သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ မပြောမိအောင် ဘယ်သူ ထိန်းချုပ်လွှဲပြောင်းပေးလိုက်

သလဲ။ သူ သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ သူသည် သူကိုယ်တိုင် မယုံကြည်
သောစကားကို ပြောမိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ “မင်းမှာ သားကလေး ပါနေတယ်လေ” ”

သူတည့်တည့်ရင်ဆိုင်လိုက်တော့ ဟင်္သာ၏ တအံ့တဩမျက်ဝန်းများ
ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ သူ ထိုစကားမျိုးနှင့် နှစ်သိမ့်မည်....ဟု ဟင်္သာ
မမျှော်လင့်ခဲ့တာ သေချာပါသည်။

“ “အခု အဲဒီသားကလေး ဘယ်မှာလဲ ဟင်္သာ” ”

ဟင်္သာသည် သားကလေး၏နေရာကို အလွယ်တကူ ပြောချင်မှပြော
လိမ့်မည်ဟု သူယူဆခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဟင်္သာသည် လွယ်လင့်တကူ စိတ်
ပါလက်ပါ ပြောခဲ့၏။ ထို့ထက်ပို၍ အံ့သြရသည်မှ ဟင်္သာက ထိုကလေး
ကို အေးအောင်သွားခေါ်ပါရန် စတင်၍ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ “အဲဒီကလေးကို မင်းသွားခေါ်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းကို ငါ အပ်လိုက်ပါ
တယ် ....” ”

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

“ “အေး အေး ... ကိုယ်သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်၊ မင်း အပြင်မရောက်မ
ချင်း ကိုယ်တို့စောင့်ရှောက်ထားပေးပါမယ်။ ကိုယ်တို့သားအမှတ်နဲ့ ဂရု
စိုက်ပါမယ်” ”

ဟင်္သာ ခပ်တွေတွေကြည့်နေသည်။

“ “မင်းတို့မှာရော သားသမီး ရနေပြီလား” ”

“ “မရဘူး၊ ကိုယ်တို့မှာ သားသမီး မရနိုင်တော့ဘူး” ”

ဟင်္သာသည် သူ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ “ငါ့သားကလေးကို မင်း မွေးစားချင်သလား” ”

အေးအောင်သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရတာမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု
မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် စိတ်သက်သက်သွား၏။

“ “မွေးစားချင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်း တကယ်ပြောတာလား ဟင်္သာ” ”

ဟင်္သာက သူ့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ပါ။

“ “တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီကလေးကို မင်းယူလိုက်။ နောက်ပြီး ....” ”

ဟင်္သာ တစ်အောင့်လောက် ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ စကားပြန်ဆက်
သည်။

“ “နောက်ပြီး ငွေအိမ်စံကလေးကိုလဲ မင်းမွေးစားချင်သေးရင် ယူလိုက်
ပါ” ”

သူ တအံ့တဩကြီး ဆွံ့အသွား၏။

“ “မင်း ...” ”

“ “ငါ သူတို့ကို မလိုချင်ဘူး” ”

ထို့နောက် ဟင်္သာ သူ့ကို ပြုန်းခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ဟင်္သာ၏
မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မရှိပါ။

“ “ငါသူတို့မျက်နှာတွေကို မမြင်ချင်ဘူး အေးအောင်၊ မင်း ခေါ်သွား
မယ် မဟုတ်လား” ”

အေးအောင် မယုံကြည်ရဲသလို ဖြစ်နေ၏။

သမီးကလေးကို သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။ သမီးကလေး၏ ရယ်မော
သံကလေးဖြင့် သူတို့အိမ်မှာ စိုပြည်မြိုင်ဆိုင်လာတော့မည်။

“ “မင်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ခေါ်သွားချင်ပါတယ်” ”

“ “ခေါ်သွားပါ အေးအောင်၊ သူတို့ဟာ မင်းဆီမှာဆိုရင် ချမ်းချမ်း
သာသာနေရမယ်၊ နောက်ပြီး လိမ္မော်ရေးခြားရှိမယ်၊ ပညာတတ်ကြီးတွေ
ဖြစ်မယ် ... ငါယုံပါတယ်” ”

“ “ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ သမီးနဲ့သားကို ကိုယ်တို့ အဆင့်အမြင့်
ဆုံးရောက်အောင် ပြုစုပေးမှာပါ။ မင်းလဲ ကိုယ်တို့ဆီ လာလည်ပြီး သမီး
တို့ကို ဝင်တွေ့လို့ရပါတယ်” ”

ဟင်္သာ ပြုံး၏။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြုံးသော ဟင်္သာ၏အပြုံး
မှာ သက်သာစရာ မရှိပါ။ မဲ့ပြုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ “ငါ မတွေ့ပါဘူး” ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာ ကုန်သွားသလိုပင် ငြိမ်သက်သွားကြ၏

အေးအောင်သည် ဟင်္သာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း သားကလေး၏ မွေး
နေ့ကိုများ သိရမလားဟု မေးလိုက်သည်။

“ “ရက်ကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အင်္ဂါနေ့
မနက်ပိုင်းပဲ” ”

သူသည်လောက်ပဲ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ အေးအောင်ပြန်ဖို့ပြင်တော့
ဟင်္သာက တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်သေးဟန်ဖြင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သူ ဟင်္သာ၏ စကားကိုစောင့်နေလိုက်၏။

“ “မင်း နောက်ထပ် ငါ့ကိုလာတွေ့စရာမလိုဘူးနော် အေးအောင်” ”
ဟင်္သာက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလေသည်။ အေးအောင် ခေါင်း
တစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ ဟင်္သာ၏လက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ညှစ်ပြီး နှုတ်
ဆက်လိုက်၏။

“ “ဒါဖြင့် ကိုယ်သွားမယ် ဟင်္သာ” ”
သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

“ “အေးအောင် ....” ”
နောက်မှ ဟင်္သာ၏အသံကြောင့် သူ တုံ့ခနဲရပ်ကာ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ အေးအောင်သည် ဟင်္သာ၏ နာကျင်သော မျက်ဝန်းများနှင့်
အတူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းများကို မြင်ရ၏။

“ “မမအိမ်စိုးမေ ဘာကြောင့် သေသွားလဲဆိုတာ မင်း မမေးသေးဘူး” ”
သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ နာသွား၏။ ဟင့်အင်း .... သူ မကြားရဲပါ။

“ “ငါ့ကြောင့်ကွ သိလား” ”

သူ ဟင်္သာ၏မျက်နှာကို စူးစူးငါးငါး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်္သာက နာနာကျင်ကျင် ရယ်မောလိုက်၏။

“ “သေနတ်ကျည်ဆန်တွေ ပလူပျံနေတုန်း ငါက ခေါင်းထောင်ထ
လိုက်တော့ မမက ငါ့ကိုကုန်းပြီး ဖိဆွဲလိုက်တာ၊ အဲဒီမှာ သေနတ်ကျည်
ဆန်က မမကို ထိသွားတာပါ။ ငါ့ကိုသာ သူလှမ်းမဆွဲရင် သူမသေဘဲ ငါ
သေမှာ” ”

အေးအောင်သည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထား
လိုက်မိ၏။

“ “မင်း မင်း .... ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဲဒါ လာပြောနေရ
တာတုန်း” ”

သူ ခပ်တိုးတိုးအော်၍ မေးလိုက်တော့ ဟင်္သာက မတုန်မလှုပ်ဖြင့်
သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ “မင်း သိစေချင်လို့ပေါ့” ”

ဟင်္သာ၏ အေးတိအေးစက်စက်အဆုံးမှာ သူ့မျက်ရည်တစ်စက်
နှစ်စက် ကျသွားခဲ့ရသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းများ တုန်လှုပ်လျက်က
ကျိန်စာတစ်ခုကို ကျိန်ဆိုလိုက်မိ၏။

“ “မင်း .... မင်း သွားသေစမ်းပါစေကွာ၊ သေပါစေ” ”

ထိုအခါ ဟင်္သာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ် မောလေသည်။

“ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ငါလဲ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ဆုတောင်းပဲ၊
ပြည့်မှာပါ” ”

ထို့နောက် သူ ဒေါသတကြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ “ဒက်ဒီတို့က ငါးများတာ မကြိုက်ရင်တော့ အိမ်မများတော့ပါဘူး” ”
သမီးကလူကြီးလေးလိုပင် ကတိပေး၏။ ချယ်ရီက သမီးကို ပွေ့ဖက်နမ်း
ရှုတ်သည်။

“ “လိမ္မော်လိုက်တဲ့ သမီးလေး” ”

အေးအောင်ကတော့ ထောင်ထဲတုန်းက ကြည့်လိုက်သည့် ဟင်္သာ၏
မျက်လုံးများကို ယခုအချိန်အထိ မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၆)

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁)ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရ
သည် ရေနံမြေအား ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုနေ့သည် ဒေါ်ခင်မင်း
မေ၏ ၆၅နှစ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်သည်။
ဒေါ်ခင်မင်းမေတို့ ရေနံတွင်းစားများ၊ ရေနံကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များအား
လုံးကို ရေနံချောင်းမြို့ရှိ မြစိမ်းရောင်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးထဲသို့ အစည်းအဝေး
ခေါ်သည်။ ဤရက်ဤအချိန်မှစ၍ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အတွင်း

ရှိ ရေနံချက်စက်ရုံများ၊ ရေနံတွင်းများ၊ ရေနံနှင့်ပတ်သက်သည့် ကုမ္ပဏီ
များအား နိုင်ငံတော်ပိုင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်လိုက်ကြောင်း ရှင်း
လင်းပြောဆိုသည်။ အားလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့ကြ၏။
“ “လူကြီးမင်းတို့ဘက်က ဆွေးနွေးစရာ၊ တင်ပြစရာများ ရှိရင် ဆွေး
နွေးတင်ပြနိုင်ပါတယ်” ”

ဘာပြောရမည်နည်း။ ဘယ်သူမှ ဘာမျှမပြောကြပါ။ ပြောစရာ
လည်း မရှိပါ။
မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက ဤမြေဆီများ၊ ရွှေ
ရည်များကို တစ်စုံစီမှ ထုတ်ယူလာခဲ့ကြပြီးပြီ။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့
တင်ပို့ရောင်းချရသည့် ငွေကြေးများဖြင့် မိသားစုအစဉ်အဆက် ချမ်း
သာသုခနှင့် ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ စုဆောင်းထားသော ငွေကြေး
ဖြင့် ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့
ကြပြီးပြီ။ တွင်းစားရိုးကြီး ဦးသာကံနှင့်ဇနီးတို့သည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
လက်ထက်က ရေနံတစ်ပေါလျှင် ရှစ်ပဲမျှရသည့် ငွေကြေးဖြင့် ထိုခေတ်
က သိန်းပေါက်ကုန်ခဲ့သော ကျောက်စာရုံဘုရားကြီးကို တည်ဆောက်လှူဒါန်း
ခဲ့ပြီးပြီ။ ခင်မင်းမေ၏ မေမေသည် ကတ္တီပါခြေစွပ်ဖိနပ်မှာ စိန်စီ၍ ပတ်
ဆင်ခဲ့ဖူးပြီ။
ဤရေနံမြေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးများက သိမ်း
ပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်တို့က သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ရဲဘော်

ဖြူများ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်နှင့်မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ
ဖက်စပ်စနစ်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် တော်လှန်ရေးကောင်စီ
က ပြည်သူလူထုပိုင်အဖြစ် သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ။ သိမ်းပိုက်သူများ အဆင့်
ဆင့်ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ဤမြေပြင်မှ အစိုးရတန် အဆီအနှစ်များ ထွက်
နေဆဲ။ ဤကမ္ဘာမြေ တည်မြဲနေသမျှ ဤမြေသည် အစိုးရတန် ရတနာမြေ
ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲသည့် သစ္စာတရားဖြစ်သည်။
ယခုအခါ ဤအစိုးရတန်ရတနာမြေကို မြန်မာပြည်သူအများ ပိုင်ဆိုင်
သွားပြီ။ လူနည်းစုပိုင်ဆိုင်မှုကို လူများစုပိုင်ဆိုင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲခြင်း

သည် ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်မင်းမေ
သည် အသက် ၆၅ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် အလွန်ထူးဆန်းသော မွေးနေ့
လက်ဆောင်တစ်ခု ရခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်ခင်မင်းမေပိုင်ဆိုင်သော ဂိုဒေါင်များ၊ ရေနံချက်ဖိုများ၊ စက်
ပစ္စည်းများ၊ ရေနံပိုက်များ အားလုံးကို စာရင်းအင်းနှင့်တကွ စစ်တပ်ကို
အပ်လိုက်သည်။ ရုံးစားပွဲမှာ ရှိနေသည့် လယ်ဂျာစာအုပ်များနှင့်အတူ
မသိမ်းဆည်းရသေးသော ငွေများကိုပါ အပ်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်ခင်မင်းမေသည် ငွေကြေးကို နှမြောတွန့်တိုသူ မဟုတ်ပေ။

အသက် ၆၅နှစ်အရွယ်အထိ မိမိသည် ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပူပင်သော
က တစ်ဆံချည်မျှ မရှိရလေအောင် အပြည့်အစုံ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ရှေ့ဆက်
၍ မိမိ ဘယ်နှစ်နှစ် အသက်ရှင်နေဦးမည်နည်း။ မိမိအသက်နှင့်အမျှ မိမိ

မှာ ကျန်သေးသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို သုံးစွဲနိုင်သေးသည်။ မိမိမှာ မိမိ
၏မျိုးဆက်သွေးလည်း မကျန်ခဲ့။ အမွေကိုဆက်ခံလိုသည့် မိသားစုလည်း
မရှိခဲ့။ မောင်ငယ်ဖြစ်သူ ဦးမင်းခေါင်သည် ရေနံတွင်းနှင့် ပတ်သက်၍
ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ မိမိသည် အမွေပေးရမည်ဆိုလျှင် ဦးမင်း
ခေါင်၏သမီးနှင့်သားသာရှိသည်။ သို့သော် သမီးအိမ်စိုးမေက ကွယ်လွန်
ခဲ့ပြီ။ သမီးအသက်ထင်ရှားရှိနေလျှင်တောင်မှ နေရှင်ဝါဒ ကျဆုံးစေရမည်
ဟု အမြဲကြွေးကြော်ခဲ့သော သမီးသည် ဤရေနံတွင်းများကို ပိုင်ဆိုင်သူ
ဖြစ်ဖို့ ရှက်ရွံ့ပေလိမ့်မည်။ သား အေးအောင်သည်လည်းကောင်း၊ ဇနီး
ချယ်ရီသည်လည်းကောင်း ပညာနှင့် အသက်မွေးကြသော ဆရာဝန်များ
ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့လိုချင်သည်မှာ ပညာသာဖြစ်သည်။ ပညာကိုအနှောင့်
အယှက်ကင်းကင်း သူတို့သင်နိုင်ရန် သူတို့အတွက် စိန်အနည်းငယ်ခွဲပေး

၍ အမွေပေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် လုံလောက်ရုံမျှမက ပိုလျှံနေပေပြီ။ ဟင်္သာက
တော့ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် မော်တော်များကလွဲလို့ သူ တွယ်တာစရာ ဘာမျှ
မရှိ။ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသူအဖြစ် သူသည် ဘဝတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး
သော်မှ မပိုင်ဆိုင်ချင်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်တော့ ရေနံတွင်းတွေမှ ရသည့်ငွေများ ရပ်စဲသွားတော့ရော ဒေါ်
ခင်မင်းမေ ဘာများကြောင့်ကြစရာ ရှိသနည်း။ ငွေကိစ္စသည် အရေးမကြီး
ပါ။

သို့သော် တစ်ခုဝန်ခံစရာရှိသည်မှာ လူ၏ အတ္ထုဖြစ်သည်။ မိမိပိုင်

ဆိုင်သော အရာအပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူချင်စိတ် ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားလေး
တစ်ချပ်သည် လည်းကောင်း၊ စန္ဒရားတစ်လုံးသည် လည်းကောင်း၊ ရေနံ
တွင်း တစ်တွင်းသည်လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်သူ၏ မြတ်နိုးတွယ်တာမှုပေါ်
မူတည်၍ တန်ဖိုးအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခု
အခါ ဒေါ်ခင်မင်းမေသည် မိမိ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဆုံးရှုံးသွားသလို၊ မိမိ
၏ သားသမီးတစ်ယောက်ယောက် အပေးသို့ ခွဲခွာသွားသလို ရေနံတွင်း
များကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ ယခုဒေါ်ခင်မင်းမေ ခံစားရသည်မှာ
ကြမ်းတမ်းသော လောဘနှင့် မဆိုင်၊ နူးညံ့သော သံယောဇဉ်နှင့်သာ ဆိုင်
လေသည်။

နောက် ခြောက်လကြာသည့်အခါ ဒေါ်ခင်မင်းမေ ဦးနောက်သွေး
ကြော မတော်တဆထိခိုက်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွားတော့သည်။
ဒေါ်ငွေအိမ်သည် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ ပြဿနာများအားလုံးကို သူ
တစ်ပါးနှင့်လွှဲထားခဲ့ပြီး ရေနံချောင်းသို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်ငွေ

အိမ်ရောက်လာသောအခါ ဒေါ်ခင်မင်းမေသည် စကားကို မပီမသ ဗလုံးဗ
ထွေးသာ ပြောနိုင်တော့သည်။

“ “မမ၊ မမမေ .... ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ ငွေအိမ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ”

မမခင်မင်းမေသည် ငွေအိမ်၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ ကိုမင်းခေါင်
ကြောင့် ပြိုကွဲခဲ့ရသော ငွေအိမ်၏ စိတ်ဓာတ်များကို ပြန်လည်စုစည်း
အသက်သွင်းပေးခဲ့သူမှာ မမခင်မင်းဖြစ်သည်။

မမခင်မင်းသည် အကောင်းကျန်နေသော ဘယ်လက်ဖြင့် အသာ
လက်ခံပြသည်။ ထို့နောက် ငွေအိမ်အား အားရပါးရ စူးစိုက်ကြည့်လေ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူပြန်ဆုံရတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်ခဲ့
ရသည့် သောကများ၊ ချောက်ချားမှုများကို ပြန်လည်သတိရကြသည်။ ထို့
အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကို ပြန်လည်သတိရကြသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ မျက်လုံးများတွင် ထို သုခဝေဒနာများနှင့် ဒုက္ခဝေဒနာများကို
အချင်းချင်း ပြန်မြင်နေရသည်။

“ “ပင်းဘုရားကို သွားမယ်” ”

မမခင်မင်း၏ မပီမသစကားကို ငွေအိမ်က စူးစိုက်နားထောင်ကာ
စကားပြန်အဖြစ် အဓိပ္ပါယ်ကောက်ပြတော့ မမခင်မင်း မျက်လုံးမှိတ်ပြ
သည်။ “အင်း အင်း” ဟုလည်း ဆိုသည်။

“ “သွားမယ်လေ မမ .... အဲဒီမှာ မမတို့အမေ ဆောက်ခဲ့တဲ့ တန်
ဆောင်းကြီး ရှိတယ်လေ” ”

ငွေအိမ်သည် လူမမာကို စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ လူသက်သာအောင်
တယုတယ ပြုစုလေသည်။

မြို့ပေါ်ရှိ တွင်းရိုးတွင်းစားများ၊ လူကြီးလူကောင်းများ၊ ရေနံမြေအရာ
ရှိများနှင့် ရေနံတွင်းအလုပ်သမားများ၊ ပင်းဝဘက်က ဆွေမျိုးများသည်
ဒေါ်ခင်မင်းမေအား လူမမာ လာမေးကြ၏။ ဒေါ်ခင်မင်းမေအနားတွင်
မုန့်များ၊ သစ်သီးဝလံများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။

သို့သော် ဒေါ်ခင်မင်းမေအနားသို့ ရောက်လာကြသော လူများတွင်
ဒေါ်ခင်မင်းမေ ချစ်ခင်မြတ်နိုးဆုံး လူသားနှစ်ယောက် မပါခဲ့ပေ။ မောင်
ငယ်ဦးမင်းခေါင်သည် အထိန်းသိမ်းခံနေရပြီး သမီးအိမ်စိုးမေသည် လွန်
ခဲ့သည့် ဥနစ်ခန့်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဒေါက်တာအေးအောင်နှင့် ဒေါက်
တာချယ်ရီမိသားစုကို မငွေအိမ် သံကြိုးရိုက်လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာအေး
အောင်နှင့် သားသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ ဒေါက်တာချယ်ရီ
မပါ။ သူတို့သား နှစ်ယောက်လုံးခွင့်ယူရန်၊ မလွယ်၍ဖြစ်သည်။ ကလေး
တို့သည် ငွေဘုံသာစံအိမ်ကြီးထဲသို့ စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ဝင်ရောက်လာ
ခဲ့၏။

“ “ဘွားဘွားမေ ... နေကောင်းလား” ”

ဒေါ်ခင်မင်းမေသည် မိမိ၏ရှေ့တွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း၃၀ကျော်
က သမီးလေး အိမ်စိုးမေကို ပြန်မြင်နေခြင်းပါတကား။
အိမ်စိုးမေ၏မျက်လုံး၊ အိမ်စိုးမေ၏အပြုံး၊ အိမ်စိုးမေ၏ဆံပင်။

“ “သမီး .... သမီးလေး” ”

ဒေါ်ခင်မင်းမေသည် ငွေအိမ်စံကလေးကို မြင်နေရခြင်းဖြင့် မိမိ၏
အသက်များ ပြန်လည်နုပျိုသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ခင်မင်း
မေ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး စပ်စုနေကျကလေး ...။

ကြီးကြီးမေ ဝန့်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်ဟု မေးခဲ့သည့် ကလေးမကလေး။
မိမိကို မရမက ပူဆာသဖြင့် ရေနံချောင်းမြို့၏ ပထမဆုံးသော

မေအေးနေ့၊ ချီတက်ပွဲကို လက်ဆွဲ၍ လိုက်ပို့ခဲ့ရစဉ်က အားတက်ကျေနပ်

စွာ ခုန်၍ခုန်၍ အော်ခဲ့သော ကလေးမကလေး ...။

“ “အရေးတော်ပုံ ... အောင်ပါစေ” ”

လက်သီးကလေးကို အလုပ်သမားတွေလိုပင် ဆုပ်ကာ မိုးပေါ်သို့

မြှောက်လျက် တက်ကြွစွာ “ဒို့့ဗမာ” ဟု အော်ခဲ့သော ကလေး ...။

ယခုတော့ ထိုကလေးလေး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ...တဲ့။ ရင်ဘတ်မှာ

သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် ညည်းညူကာ သေဆုံးခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ။ ဤကလေးကို သတ်သည့်တရားခံဟာ

ဘယ်သူလဲ။

အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကျောင်းသားသပိတ်တုန်းက ဤကလေးမလေးသည်

ဘယ်သူမှ မသိပါစေနှင့်ဟု ခင်မင်းမေ တိတ်တိတ်ကလေး နှုတ်ပိတ်ပြီး

သပိတ်မှောက်ရန် စင်ပေါ်သို့ တက်၍ အော်ခဲ့သည်။ သည်တုန်းက သူ့

အသက် ၁၃နှစ်သမီးသာ ရှိသေးသည်။ ထိုကလေးမလေးသည် ဖက်ဆစ်

ဂျပန်များကို တော်လှန်ဖို့ မြေအောက်စည်းရုံးရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့

သည်။ မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ရေးရဖို့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရဲရင့်

စွာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်ကို အင်မတန်ချစ်ခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်အတွက် အသက်ကိုစွန့်ဖို့ သူ အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူသည် သူ့ဆောင်ရွက်မှုတွေအတွက် ဘာတွေများ အကျိုးခံ

စားခွင့် ရခဲ့ပါသလဲ။

ခင်မင်းတို့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာတွေများ မှားယွင်းသွားခဲ့ကြပါလိမ့်။

ကမ္ဘာကြီးကို ခင်မင်း နားမလည်ပါ။

သမီးရယ် ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် သည်ဘဝ သည်မျှနှင့်ပဲ ကျေပါ

စေတော့ ....။

ငွေအိမ်စံကလေးမှာ အိမ်စိုးမေနှင့် ကွာခြားတာတစ်ခု ရှိသည်။ ၎င်း

မှာ မျက်လုံး၏အရိပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်စိုးမေ၏ မျက်လုံးများတွင် နာကြည်း

ရိပ်၊ မာန်နှင့် တက်ကြွမှုတို့ကို တွေ့ရသည်။ ငွေအိမ်စံ၏ မျက်လုံးမှာ

ထိုအရိပ်များ တစ်ခုမှ မရှိ။ ဘဝကို အလိုက်သင့်မျောပါမည့် သက်သက်

သာသာ မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

မငွေအိမ်သည် မိမိ၏မြေးများကို မတွေ့ရသည်မှာ ခုနှစ်ရှိသွားပြီ။

“ “ငါ့မြေးက အခုဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲကွဲ့” ”

“ “ခြောက်တန်းပါ ဘွားဘွား” ”

“ “အင်္ဂလိပ်စာတွေ သင်နေရရောပေါ့” ”

“ “ဟုတ်တယ်” ”

“ “အေး အေး ...၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့။ ငါ့မြေးကကြီး

ရင် ဘာများ လုပ်မလဲကွဲ့” ”

“ “ဒက်ဒီလို ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်” ”

“ “ဘယ်သူ့လို ...” ”

မငွေအိမ်သည် ဒက်ဒီဟူသော စကားလုံးကို မသိသောကြောင့် ရုတ်

တရက် နားမလည်လိုက်ပေ။ ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်ဆိုသော စကားအရ
ဒက်ဒီဆိုသည်မှာ ချယ်ရီကိုပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အေးအောင်ကို
ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟုတော့ ရိပ်မိသည်။

“ “ကျွန်တော့်ကို ပြောတာပါကြီးကြီး၊ သမီးနဲ့သားက ကျွန်တော့်ကို
ဒက်ဒီလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဖေဖေဆိုတဲ့ နာမည်ပါပဲ” ”

“ “ဪ ... ဪ” ”

မငွေအိမ်သည် ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့် ဥနှစ်အရွယ်ကလေးလေး
ကိုတော့ ဝမ်းပန်းတနည်း ကြည့်မိ၏။ အေးအောင်သည် မင်းဘူးသို့ ဤ
ကလေးကိုခေါ်လာစဉ်က မငွေအိမ်ဆီ လှည့်ဝင်ကာ ပြခွဲသဖြင့် သူ့မြေးသူ
ပထမဆုံးမြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။ သည်တုန်းက လသားအရွယ် အသားနီစပ်
စပ် မျက်လုံးညိုညိုကြည်ကြည်နှင့် ကလေးပိစိကလေးသည် ယခုအခါ ဖွံ့
ထွားညှို့ ဖြူဖြူစင်စင် ဝဝကစ်ကစ် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

“ “သားသား နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွဲ့” ”

“ “စွမ်းပြည့်အောင်အေးပါ ခင်ဗျ” ”

သမီးအိမ်စိုးမေသည် ဤကလေးအား သူ့ကိုယ်စား လွှမ်းရစ်အောင်
တမင်မွေးထားခဲ့လေသလား။ ဤကလေးကို သူ့အဖေ ဘယ်လောက်များ
ချစ်လိုက်လေမလဲ။

ဟသံာ ....။ ဟသံာတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကြီးကြီးမေ သေဆုံးသည့်သတင်းကို ဟသံာ သတင်းစာထဲတွင်

နာရေးကြော်ငြာပါမှ သိရသည်။ သူ မသွားတော့ပေ။ ကြီးကြီးမေ မသေ
ဆုံးမီ တွေ့လိုသည့်ဆွေမျိုးစာရင်းတွင် သူပါဝင်မည်ဟု မထင်။ပါဝင်ခဲ့
သည် ဆိုဦးတော့၊ ခုလို သေဆုံးသွားသည့်နောက်တော့ သူသွားလို့
လည်း ကြီးကြီးမေ မသိနိုင်တော့ပေ။ ထိုအသုဘကိုသွားလျှင် သမီးလေး
ငွေအိမ်စံကိုများ တွေ့ခွင့်ရမလား။

အို ... သူသည် သမီးနှင့်သားကို တွေ့ဆုံခွင့်အား သူကိုယ်တိုင်ပင်
ပယ်ဖျက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်းသာ သူတွေ့ချင်လျှင် ရန်ကုန်ရှိ
ဦးမင်းခေါင်၏ တိုက်ကြီးသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် သူ့မှာလိပ်စာ ရှိနေ
သည်။ သူသည် ဥနစ်တိတိ ထိုအခွင့်အရေးကို အောင်မြင်စွာ ရှောင်တိမ်း
ခဲ့ပြီးပြီ။

သမီးနှင့်သားကို သူ မလိုအပ်ပါဘူး၊ မတွယ်တာပါဘူးဟူသော
အသိကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပွားများကျက်မှတ်ကာ သေချာအောင် ဖန်တီးခဲ့
သည်။

ယခုတော့ ဟင်္သာသည် လူပေလူတေတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဖဲ၊
အရက်နှင့် မိန်းမ သံသရာတွင် ကျင်လည်နေခဲ့ပြီ။ ဘဝ၏တန်ဖိုးဆိုသည်
မှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဟင်္သာအတွက် နောက်ထပ်မံဆုံးရှုံးစရာ
တန်ဖိုးမရှိတော့ဘဲ။ မမအိမ်စိုးမေသာ သိခဲ့လျှင် မိုက်တွင်းနက်လိုက်
သည့်ကလေးဟု ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ဆူပူလေမလား။ လူရှုပ်၊ လူပွေ၊
အကျင့်ပျက်ကလေးဟု စွပ်စွဲကာ ပါးကိုရိုက်နှက်လေမလား၊ ဟင်္သာ
မသိနိုင်။

“ “ဆရာ ... ဆရာ မြူတွေဆရာ၊ မြူတွေ” ”

မော်တော် ပဲ့ထိန်းစင်အလုပ်သမားကလေးက သူ့အခန်းထဲသို့အပြေး
အလွှား ရောက်လာ၏။

“ “ဘာဖြစ်တယ်” ”

“ “နှင်းမြူတွေ ပိတ်နေတယ်၊ ရှေ့ကိုဘာမှ မမြင်ရဘူးဆရာ” ”

“ “မင်းဘိုအေတဲ့မှ ...၊ ရှေ့ကိုမမြင်ရတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ကိုယ်ဘယ်
ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိတာပဲ၊ ကမ်းကပ်လိုက်ပေါ့ကွာ။ မင်းဟာက ဒီ
လောက်တောင် လက်မလွှဲရဘူးလား” ”

အလုပ်သမားလေးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်၏။

“ “ဒါပေမယ့် ဆရာလာကြည့်ပါဦး၊ ဆလင်ကြီးကလဲ ဆရာ့ကိုခေါ်
ခိုင်းလိုက်တယ်။ဘေးက လှေတွေ၊မော်တော်တွေနဲ့ တိုက်မိမှာလဲစိုးတယ်။
ဘာလုပ်ရမလဲ” ”

သူသည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ လက်ထဲက
အရက်ဖန်ခွက်ကို ကြည့်ကာ ယူခဲ့ရမလား၊ ချထားခဲ့ရမလားဟု ဇေဇေဝါ
ဖြစ်နေ၏။

“ “ဆရာရေ” ”

သူသည် ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက်ကာ ဖန်
ခွက်ကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်၏။

သူ မော်တော်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး မြူနှင်းများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းကာ ပိန်းပိတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ

သည် သည်လောက်ဆီးနှင်းများ များပြားအုပ်ဆိုင်းခဲ့မည် မထင်သော

ကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ သံလွင်မြစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး မြူ
များဖြင့် ပိတ်ဆီးလျက်ရှိသည်။ ညာဘက်တွင် မြင်ရမည့် ဖားကပ်တောင်
ကိုပင် ရေးရေးမျှ မမြင်နိုင်တော့ပေ။

“ “ကျောက်ဆူးချတော့လေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်” ”

“ “ညာဘက်ကမ်း ကပ်လိုက်ရမလား ဆရာ” ”

သူ ဆလင်ခန်းထဲသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဝင်သွားပြီး အချက်ပေးခ
လုတ်ပေါ် လက်တင်လိုက်၏။

“ “မရဘူး မရဘူး၊ နောက်ကျသွားပြီ ... ကျောက်ဆူးသာ ချထား
ပေတော့” ”

သူတို့မော်တော်ကြီးသည် မြူမှုန်များအလယ်တွင် သံလွင်မြစ်၏ ရေ
လယ်ကောင်၌ ဥဩသံ အဆက်မပြတ်ပေးရင်း ရပ်တန့်နေရလေသည်။
မိုက်မဲစွာ ရှေ့မှဝင်လာသော မော်တော်၊ သင်္ဘောတစ်စီးတလေရှိလျှင်တော့
အားလုံး၏အသက်သည် ထိုစက်မောင်းသမားအပေါ်မှာ မူတည်ပေလိမ့်
မည်။ ဟင်္သာ၏မိုက်မဲမှုကြောင့်တော့ သူ့မော်တော်ပေါ်က ကုန်သည်များ၊
အလုပ်သမားများ အသက်မသေစေရ။ သူသည် ယခုအချိန်မှာ သေချင်နေ
သော်လည်း သူနှင့်အတူအပြစ်မဲ့သည့် လူသားများကို ဆွဲခေါ်မသွားချင်
ပါ။ ဘဝမှာ မိမိကြောင့် မိမိ အချစ်မြတ်နိုးဆုံး လူသားတစ်ယောက်
သေဆုံးခဲ့ရပြီ။ သည်လောက်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ကျိန်စာသည် လုံ

လောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် မိမိရှေ့မှ ခရစ်မတ်ပွဲတော် ကျင်းပနေကြသော
အဖွဲ့သားများအား လှမ်းကြည့်နေရင်း မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့
သည် ပျော်ရွှင်နိုင်ကြလေသည်တကား။
သံပြိုင်ခွေတေးများကို သီဆိုလျက် ခရစ်မတ်၏လက်ဆောင်များကို
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လဲလှယ်ဖွင့်ကြည့်ကြလျက် ရှိသည်။ ကရင်
ကြီးကတော့ ဘိုးဘိုးစန်တာကလောင်အဖြစ် သိုးမွေးဦးထုပ်အနီရောင်ကြီး
ကို ဦးခေါင်းမှာ စွပ်ထားသည်။ ဤအုပ်စုထဲတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
တွေလည်း ပါ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေလည်း ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ပျော်
စရာကို ရှာကြံနေကြသူများ ဖြစ်ရာ ခရစ်မတ်ညသည် သူတို့အတွက်
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာများကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပေသည်။
မိမိမှာတော့ သူတို့နှင့်အတူ ရော့ရှ်မပျော်ရွှင်နိုင်ပါ။
သူ့ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တာ နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။
သူ့ဘဝမှာ သူချစ်သောသူများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပေပြီ။
ပထမဆုံး တင်တင်အေး။ တင်တင်အေးသည် သားကလေး အေး
အောင်အား ဗုံးကျည်ဆန် မထိအောင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ကာကွယ်ပွေ့
ဖက်ရင်း သေဆုံးခဲ့သည်။ ဗုံးကျည်ဆန်များဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်း
ချင်းနှီနေသော မိခင်၏ကာကွယ်မှုအောက်တွင် သားကလေး အေးအောင်
သည် ဘာဒဏ်ရာမှ မထိဘဲ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်

က မိမိသည် ခရိုင်ဝန်ရုံးအနီးရှိ လမ်းဘေးရေမြောင်းချိုင့်ထဲမှာ ဝင်ရောက်
ရှောင်တိမ်းရင်း အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့သည်။ တင်တင်အေး၏နေရာမှာ
မိမိရှိခဲ့လျှင် သားကလေးအေးအောင် အသက်ချမ်းသာရာ ရနိုင်ပါ့မလား။
သူ တွေးကြည့်မိတော့ ဇေယျဝါ။ ဖခင်တို့သည် မိခင်တို့နှင့်အတူ သား

သမီးကို ချစ်သည်မှာ မှန်၏။ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုကြသည်မှာ မှန်
၏။ သို့သော် သားသမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မိခင်တို့လောက် အလိုအ
လျှောက် တုံ့ပြန်မှု မြန်ဆန်ပါ့မလား၊ မှန်ကန်နိုင်ပါ့မလား။ မိန်းမတွေမှာ
ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်က နောက်မှလာသည်။ လှုပ်ရှားပြုမူမှုက
အလျင်လာသည်။ ယောက်ျားတွေကတော့ ဘာမဆို ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့်
ဆုံးဖြတ်ချက်က အလျင်လာသည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြုမူတတ်သည်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အသက်စွန့်ရမည့်လမ်းကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဇာတိစိတ်ဖြင့်
ရွေးချယ်သွားခဲ့ပြီ။

ဒုတိယ ကွယ်လွန်သွားသူမှာ သူ့ဖေဖေ ဦးမြသာ ...။ ဖေဖေ၏
အသက်ကို သူ မိရုံသာ ရှိ၏။ သို့မဟုတ် ဖေဖေသည် သူ့ကိုမတွေ့ရ
သေးသဖြင့် သေမင်းအား ခဏစောင့်ခိုင်းထားခဲ့သည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖေ
ဖေသည် သူ့အား မျက်လုံးတစ်ချက်အကြည့်ဖြင့် စကားတွေအများကြီး
ပြောသွားခဲ့သည်။ ဂုဏ်မက်သော သားကို ချစ်ခင်ယုယစိတ်ဖြင့် လူတန်း
စားခွဲခြားသောဖေဖေသည် ငွေအိမ်နှင့် သမီးအိမ်စိုးမေအား မိမိချွေးမနှင့်
မိမိမြေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသွားသည်။ ငွေအိမ်အတွက် ရေနံတွင်းတစ်

တွင်းနှင့် သမီးအိမ်စိုးမေအတွက် စိန်လက်စွပ်တစ်တွင်းပေးသွားခဲ့သည်။
ဖေဖေ၏အသိတရားရမှု၊ ခွင့်လွှတ်မှုကို သူ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူး
တင်ရပါသည်။ သို့သော် ဖေဖေ မသိခဲ့သည့်အချက် နှစ်ခုရှိသည်။ ဟိုး
ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက သူဌေးဦးမြသာ၏ ချွေးမအဖြစ် မပုံမရဲကလေး
စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ခဲ့သော ငွေအိမ်၊ ရေနံတွင်းပိုင်ရှင်မလေးအဖြစ်
တွေးကြည့်ပြီး ကြည်နူးခဲ့ဖူးသော ငွေအိမ်၊ ထိုငွေအိမ်သည် ယခုအခါ
အလကားရသည့် ရေနံတွင်းတစ်တွင်းကို သူ့လုပ်အားဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်း
စွာ၊ သို့သော် ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် လယ်ကွက်တွေ

လောက် ဂုဏ်မယူတတ်တော့ပေ။ နောက်တစ်ချက်မှာ အိမ်စိုးမေဖြစ်
သည်။ အိမ်စိုးမေသည် သူ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် သိပ်အဖိုးမတန်
သည့် ရွှေဆွဲကြိုး မျှင်မျှင်ကလေးကို ကလေးဘဝတုန်းက အလွန်မြတ်နိုးခဲ့
ဂုဏ်ယူခဲ့သည်။ ထိုအိမ်စိုးမေသည် ဖေဖေက စိန်လက်စွပ် အမွေပေးသည့်
အချိန်၌ စိန်ရွှေရတနာတို့ကို အလှအပအတွက် သော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်
သရေအတွက်သော်လည်းကောင်း လိုချင်မက်မောမှု မရှိသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နေရှင် လူတန်းစားကို မုန်းတီးသောပစ္စည်းမဲ့လူ
တန်းစားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်လိုသော မိန်းကလေးသည် ပစ္စည်းမဲ့တို့ ရ
သင့်သည့် အာဏာအတွက် ခရီးဆုံးပန်းတိုင်ဟု သူထင်သည့် နေရာတစ်ခု
ဆီသို့ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေခဲ့ပြီ။
တတိယ သေဆုံးသွားသူက သမီး အိမ်စိုးမေ ....။

သမီးသည် သူ့ဘဝတွင် မလိုချင်ဘဲ ရလာပြီးမှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
လောက်အောင် မိမိမြတ်နိုးရသည့် ရတနာကလေးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။
ထိုသမီးကလေးကို သားမသိအောင်၊ ဇနီးမသိအောင် ချစ်ခဲ့သည်။ ထိုသမီး
အတွက် ဇနီးနှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများခဲ့ရသည်။ ထိုသမီးကို ပိုင်
ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ချစ်သူဟောင်း ငွေအိမ်နှင့် အတိုက်အခံ စကားပြောခဲ့ရသည်။
ထိုသမီး၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်အတွက် သူ စိုးရိမ်သောက ရောက်ခဲ့ရ
သည်။ ထိုသမီး၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သူ ယူကြိုးမရဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ထိုသမီးကြောင့် သူသည် လောကမှာ လူတစ်ယောက်ကို သေစေချင်သည့်
ဆန္ဒဖြင့် မုန်းတီးခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ထိုသမီးသည် မိမိ မုန်းတီးလှသော
သူ့ခင်ပွန်းကလေး၏ တန်ဖိုးမရှိသည့် အသက်ကို သူ၏တန်ဖိုးဖြင့်သည့်
အသက်နှင့် လဲလှယ်၍ စွန့်လွှတ်သွားခဲ့လေပြီ။

သမီး သေဆုံးသွားသည့်အခါ အရာရာသည် ရပ်တန့်သွားပြီ။ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီ။ မှောင်ပိတ်သွားပြီ။
ယခုတစ်ကြိမ် သေဆုံးသူမှာ မခင်မင်းမေဖြစ်၏။
လူရာမဝင်ဘူးဟု သူထင်ခဲ့သော မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်တွင်းကိစ္စများမှ
တစ်ပါး ရေနံတစ်ပေပါလျှင် ဆယ်ဂါလန်ဝင်ပုံး ဘယ်နှစ်ပုံး ဆံ့သလဲဟု
ပင် မသိခဲ့သော မမခင်မင်းမေ၊ ငွေဘုံသာမှ ဈေးသို့ပင် တစ်ယောက်
တည်းမသွားရဲဘဲ ဒေါ်လေးနှင့်မှ သွားရဲသော၊ စနေနံဘုရားကိုပင်လျှင်
လမ်းမှားသွားခဲ့ဖူးသော မမခင်မင်းမေ။ ထို မမခင်မင်းမေသည် သူ မသိ

လိုက်သောအချိန်တွင် လူပီသစွာ အသိစိတ်ဓာတ်ရှိသည့် မိန်းမတစ်ဦး
အဖြစ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောင်းလဲသွားခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ချစ်သူဟောင်း
ငွေအိမ်နှင့် သူ့သမီးအိမ်စိုးမေကို သူ့ထက်ပင် ပို၍တာဝန်ယူကာ စောင့်
ရှောက်ခဲ့သည်။ ငွေအိမ်၏ဘဝကို မမခင်မင်းမေက ပြောင်းလဲပေးခဲ့သည်။
ငွေအိမ်အတွက် အသက်ရှင် ရပ်တည်ရန် လိုအပ်မည့် စွမ်းအင်တို့ကို
ငွေအိမ်သွေးထဲသို့ ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ငွေအိမ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဂုဏ်ယူ
တတ်အောင်၊ ငွေအိမ်လျှောက်သင့်သည့် လမ်းတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သား
သား ချပြပေးခဲ့သည်။ ဘီအိုစီမှ တံမြက်စည်းလုံး၊ အမှိုက်သိမ်းရသည့်
ဂုဏ်ငယ်သည့် မိန်းကလေးဘဝမှ ကိုယ့်လယ်ကိုကိုယ်ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
သော ဂုဏ်သရေရှိ လယ်သူမ တစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်အောင် ဖခင်
အကူအညီမပါ၊ မောင်ငယ်အကူအညီမပါဘဲ သူပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေဖြင့် သူ့
ဟာသူ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ဖေဖေ ထားရစ်ခဲ့သည် ရေနံတွင်း
များကို ဆက်လက် ပြုပြင်ရန် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ခွန်အား
ကြီးခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ် ခရိုင်ဝန်ဘဝနှင့် ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်အတက် ခရိုင်ဝန်
ဘဝတို့တွင် ငွေကြေးခက်ခဲသောကြောင့် မမခင်မင်း၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့်
သာ ကုန်ရေရ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ရေနံတွင်းများ ဆုံးရှုံးရချိန်တွင် မမခင်မင်း
သည် အားကိုးတကြီး တိုင်တည်ရမည့်သူ တစ်ယောက်မှ အနီးအနားမှာ
မရှိခဲ့။ သူပင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျသူ၊ သူပင်လျှင် အားပေးနှစ်သိမ့်သူဖြစ်ခဲ့

ပေလိမ့်မည်။မမခင်မင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာများပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့သည့်အချိန်
တွင် သော်လည်းကောင်း၊ သေမင်းနောက်သို့ လိုက်ရလုဆဲဆဲ အချိန်တွင်
သော်လည်းကောင်း၊ သူ့အလွန်ချစ်ခင်တွယ်တာလှသော မောင်ငယ်ကို
တမ်းတရှာပေလိမ့်မည်။မောင်ငယ်လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် လိုအပ်သမျှကိစ္စ
အဝဝကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် အားပေးနိုင်ရန် မောင်ငယ်၏အနီးအနားမှာ
သူ ရောက်ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူလိုအပ်ချိန်တွင် သူ့ကိုအား
ပေးနှစ်သိမ့်ရန် မောင်ငယ်သည် အရောက် မလာနိုင်ချေ။ဦးမင်းခေါင်တိတ်
ဆိတ်စွာ မျက်ရည်ကျမိ၏။

သူတို့အားလုံးသွားကြပြီ။ သူတို့အားလုံး တာဝန်ကျေပွန်စွာ သိက္ခာ
ရှိစွာဖြင့် လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားကြပြီ။ မိမိအလှည့်ဘယ်တော့ လာ
မည်နည်း။

မိမိအလှည့်တွင် ဘယ်လိုသေဆုံးရမည်နည်း။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၇)

ဧရာဝတီမြစ်သည် မပြီးဆုံးနိုင်သည့် အလျဉ်းဖြင့် ခွန်အားကြီးကျယ်
စွာ၊ ကျယ်ပြန့်စွာ၊ တည်ငြိမ်စွာ စီးဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်
ကမ်းတွင် ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်၏ အဆက်ဖြစ်သော မိုးကုတ်တောင်တန်း
ကြီးသည် ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အေးစက်မှိုင်းညှို့စွာ
တည်ရှိသည်။ ဤနေရာသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြီး၏ တတိယမြစ်ကျဉ်းနေ

ရာ ဖြစ်သည်။ သပိတ်ကျင်းအနီး ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် ဟင်္သာဟု
နာမည်စာလုံး ရေးထားသည့် မော်တော်တစ်စင်းသည် အခြား မော်တော်
များ၊ လှေငယ်များ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကမ်းကပ်ထားလေသည်။
ဤမော်တော် ကမ်းကပ်နေခဲ့သည်မှာ ရက်အနည်းငယ် ကြာခဲ့ပြီ။
နှစ်ထပ် မော်တော်လေးဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းကလေးတစ်
ခု ပါရှိသာသာ တည်ဆောက်ထား၏။ လေပြင်းအရှိန်ဖြင့် ကမ်းစပ်သို့
ရိုက်ခတ်သော လှိုင်းအိအိကလေးများကြောင့် မော်တော်သည် ပုခက်လွှဲ

သလို ညင်သာစွာ လှုပ်ယိမ်းလျက် ရှိသည်။ ဗျိုင်းငှက်အုပ် တစ်အုပ်သည်
မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းဆီသို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။
မော်တော်အတွင်းရှိ အိပ်ခန်းငယ်ကလေးထဲတွင် ဟင်္သာသည် နှစ်
ထပ်အိပ်စင်၏ အောက်၌ အလျားမှောက်ကာ အရက်ကို လူမှန်း လူမှန်း
မသိအောင် သောက်လျက်ရှိသည်။ မော်တော်က တစ်ချက်လှုပ်လိုက်လျှင်
ဟင်္သာ၏ကိုယ်က လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ယိမ်းသွား၏။

“ “စုန်လှေတဲ့ဆန်လှေ၊ ပဲ့စင်မှာ ရွှေနယားနဲ့ ကျုပ်ရည်းစားလှေ ....” ”

ဟင်္သာသည်အိပ်စင်ဘေးနားရှိ ခုံပုကလေးပေါ်မှ အရက်ခွက်ကို
လှမ်းကိုင်ကာ မှောက်လျားထိုး အနေအထားမှပင် မော့သောက်ချလိုက်ပြန်
၏။ သူ့ညာလက်က အိပ်စင်ကြမ်းခင်း သစ်သားပြားကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်
ကာဆိုင်းချက်လိုက်ရင်း သူ့သီချင်းကို ဆက်ဆိုပြန်လေသည်။

“ “စုန်လှေတဲ့ လှေသူကြီးရယ်၊ လှေနှီးရင် ကျုပ်မောင်တော်၊ ပြော

လိုက်ပါတော် ...”

ထိုသီချင်းသည် အဖေဆိုနေကျသီချင်း ဖြစ်သည်ဟု အစ်ကိုပြော

ဖူး၏။ သူကတော့ အစ်ကိုပိုက်ဆွဲရင်း အော်ဆိုသံကိုသာ မှတ်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်

၏။

“ ပွဲစင်မှာ ရွှေနားနဲ့ ကျပ်ရည်းစားလေ့ .....”

“ ဆရာ ...”

အခန်းထဲသို့ သူ့အလုပ်သမားလေး ဝင်လာသည်။ သူ ခေါင်း

ထောင်မကြည့်ပါ။

“ “ဆရာ ... ဆရာ့ကိုတွေ့ဖို့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ဆရာ” ”

“ “ဟေ ငါ့မော်တော် စက်ပျက်နေလို့ လို့ပြောလိုက်ကွာ၊ ဘာကုန်မှ
မလိုချင်ဘူး” ”

သူ မူးမူးနှင့်လှမ်းအော်သော်လည်း တပည့်လေးက ထွက်မသွား

သေး။

“ “မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဧည့်သည်ပါ” ”

“ “ဘာဧည့်သည်မှ မလာစေနဲ့ကွာ” ”

“ “ရှိလား၊ အခန်းထဲမှာ” ”

မိန်းမသံတစ်ခု ....။

“ “ရှိတယ်ဒေါ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် မဝင်လာပါနဲ့ဦး” ”

“ “ဒေါ်ငွေအိမ်လို့ ပြောလိုက်စမ်း” ”

သူသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို ခုံပေါ်ချလိုက်၏။ သို့သော် ဖန်ခွက်က
ခုံအစွန်းပေါ် မထိတထိ ကျသွားသဖြင့် ဖန်ခွက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် အထိ
လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

“ “ဆရာ...ဒေါ်ငွေအိမ်” ”

“ “ဘယ်က ဒေါ်ငွေအိမ်တုန်း မသိဘူး” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် အခန်းပေါက်ဝတွင် ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေသော
ကောင်ကလေးအား ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လိုက်
၏။

မြင်လိုက်ရသမျှ မြင်ကွင်းမှာ တစ်စက်မှ ကြည့်မကောင်း၊ တစ်စက်
မှ သက်သာစရာ မရှိ။

နှစ်ထပ်အိပ်စင်၏ ဘောက်ထပ်၌ ဟင်္သာသည် မှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေ
၏။ ဟင်္သာဟုသာ သိလိုက်ရသည် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ငွေအိမ်သိသည့်
ကောင်ကလေး ဟင်္သာတော့ မဟုတ်တော့ပြီ။

ယခု ဟင်္သာသည် ဆံပင်ရှည်များ ရှုပ်ပွလျက်၊ ပါးသိုင်းမွှေးများ ထိုး
ထိုးထောင်ထောင်နှင့် နီကျင်ရီဝေသော မျက်လုံးများပိုင်ရှင်ယောက်ျားကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အကျိုးမကပ်။ အဖြူရောင်ဇင်
ဘောင်းဘီအတို ခပ်ပွပွမှာ စွန်းထင်းသော အကွက်များဖြင့် ညစ်ပေလျက်
ဒေါ်ငွေအိမ် ဒေါသထောင်းခနဲ ထသွား၏။

“ “ဘယ်က ဒေါ်ငွေအိမ်တုန်းဆိုတော့ နင့်အမေ ဒေါ်ငွေအိမ်ပေါ့ဟဲ့” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်က အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်
လိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေအိမ်က အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်
လိုက်သည်။ ဟင်္သာသည် ဒေါ်ငွေအိမ်အား ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ရီဝေ
သော မျက်လုံးများသည် ဒေါ်ငွေအိမ်ကို မြင်ပုံမရချေ။ သို့မဟုတ် ဘယ်
တုန်းက အမေပါလိမ့်ဟု သူ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံ ပေါ်သည်။

“ “နင် တော်တော်ပျက်စီးနေပါလား ဟင်္သာ၊ ထစမ်း ...” ”

ဟင်္သာ မထချေ။ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရာမှ ခေါင်းပြန်စိုက်ကျသွား
သည်။ ဒေါ်ငွေအိမ်သည် အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ အဝတ်အ
စားထည့်သည့် သံသေတ္တာကပွင့်လျက် ...။ ပုဆိုးတစ်ထည်က သေတ္တာထဲ

မှာ တစ်ပိုင်း၊ အပြင်မှာတစ်ပိုင်း။ အရက်ပုလင်းခွံတွေ၊ ဆိုဒါပုလင်းခွံ
တွေကို အခန်းထောင့်မှာ စုပုံထားတာ တွေ့ရသည်။ တစ်ခန်းလုံး အရက်
နံ့ မွန်လျက်ရှိသည်။ အိပ်စင်၏ ခြေရင်းတွင် မိန်းမဘရာဇီယာတစ်ထည်
ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါမှာတော့ ဒေါ်ငွေအိမ်၏ဒေါသသည် အမြင့်ဆုံး
သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် ဟင်္သာအား မနိုင့်တနိုင် ဆွဲမပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့
ကြည့်သည်။

“ “ဟင်္သာ ... နင်အခု ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် သိရဲ့လား” ”

ဟင်္သာသည် ဒေါ်ငွေအိမ်ကို အမိပျိုယ်ကင်းမဲ့စွာ မော့ကြည့်၏။

“ “နင်က နင့်ကိုထိန်းမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ထင်တိုင်း

လျှောက်ပွေနေတာပေါ့ ... ဟင်။ အိမ်စိုးမေ မရှိတော့ပေမယ့် ငါရှိသေး
တယ် ဟင်နဲ့၊ ငါရှိနေလျက်နဲ့ နင်ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတာ ငါမကြည့်ချင်
ဘူး ... နားလည်လား” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် အိပ်စင်ပေါ်မှ ဟင်ကို မနိုင့်တနိုင်ဆွဲချလိုက်လေ
သည်။

“ “မေမေ ... ဖယ်စမ်းပါဗျာ” ”

ဟင်က ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ရှောင်သော်လည်း မရှောင်
တိမ်းနိုင်ဘဲ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက်ကျသွား၏။ ထို့နောက်
သူ ဒဿိဒဿိထထိုင်ပြီး အိပ်စင်သစ်သားတိုင်ကို အားပြုလျက် မတ်မတ်
ရပ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

“ “ငါကတော့ ဟင်လေးတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်
လို့ စိတ်ပူနေခဲ့တယ်။ ဧရာဝတီကို သဘောကျတဲ့ ငါ့သားလေးတစ်
ယောက် ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ အသက်ရှင်ဖို့ ရုန်းကန်ကြိုးစားနေရမှာပဲ
ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ဘုရားရှစ်ခိုး အမျှပေး၊ ဆုတောင်းမေတ္တာတွေပို့လို့
နင်ကတော့ ဒီမှာလာပြီး အလေလိုက်နေတယ်၊ ဟင် ... အလေလိုက်နေ
တယ်” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် ဟင်၏မျက်နှာအား သူ့ညာလက်ပါးဖြင့် နှစ်
ချက်ဆင့်၍ ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။ ဟင်သည် အရက်မူးနေသောကြောင့်

အနည်းငယ်မျှပင် မရှောင်နိုင်ပေ။ သူသည် ခေါင်းကိုတစ်ချက်ဆတ်၍ ခါ
ပစ်လိုက်ရင်း အိပ်စင်တိုင်ကို မှီ၍ရပ်လိုက်သည်။

“ “မေမေ ... ကျွန်တော် သေချင်တယ် မေမေရဲ့ .... ကျွန်တော် သေ
ချင်တယ် ....” ”

ဟင်္သာက ဝိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်များ လိမ့်ဆင်း
ကျလျက် တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ငွေအိမ်ကတော့ ဟင်္သာအား
စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

“ “သေရမယ် ... သေရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုသေနည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။
အရက်သမား သေနည်းမျိုးနဲ့ မင်းကိုငါ အသေမခံနိုင်ဘူး၊ မင်းအခု သေ
ချင်ရင် ငါအခု မြစ်ထဲကန်ချပစ်လိုက်မယ် ... နားလည်လား” ”
ဒေါ်ငွေအိမ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း အပေါက်ဝမှာ ပြုတ်ပြုတ်ဖြစ်နေ
သော ကောင်ကလေးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

“ “ဟဲ့ကလေး ... ရေတစ်ဖလားနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ယူလာ
ခဲ့စမ်း။ ပြီးတော့ ဟောဒီအခန်းကို တံမြက်စည်းလဲ့၊ အမှိုက်တွေ ပစ်စမ်း” ”
ထို့နောက် ဒေါ်ငွေအိမ်သည် အိပ်စင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ပြီး
ဟင်္သာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ “အိမ်စိုးမေကို မင်း ချစ်သလား” ”

ဟင်္သာသည် အိမ်စိုးမေဟူသည့် နာမည်ကို မကြားရတာ ကြာပြီ။
မပြောမိတာလည်း ကြာပြီ၊ မတွေ့မိအောင် ကြိုးစားခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

ယခုအချိန်မှာ အိမ်စိုးမေဟူသည့် နာမည်သည် သူ့အတွက် ငရဲတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

“ “ဒီမှာကြည့်စမ်း ဟင်္သာ ... အိမ်စိုးမေကို မင်းချစ်တယ်ဆိုရင် မင်း ထက်ပိုပြီး အဆပေါင်း ရာထောင်မက ငါချစ်တယ်။ အိမ်စိုးမေကို လူ့ လောကထဲ မရောက်ခင် သန့်သားဘဝမှာကတည်းက ငါချစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ အတွက်နဲ့ ငါ့အဖေအသက် သေခဲ့ရတယ်။ သူလူ့လောကထဲရောက်လာဖို့ ရည်းစားနဲ့ အကွဲခံခဲ့ရတယ်။ သူ လူ့လောကထဲရောက်လာဖို့ ငါ့အရှက် တွေ အကုန်လွှင့်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက အိမ်စိုးမေကို ငါချစ်ခဲ့ တယ်။ သမီးအိမ်စိုးမေ သေသွားတဲ့သတင်းကို ငါ ကြားရတဲ့အချိန်မှာ ငါ ဘေးမှာ မြေးကလေးပဲရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ငါဘယ်လို ရင်ဆိုင်ခဲ့ ရသလဲ မင်းသိရဲ့လား ...ဟင်၊ မင်းတွေ့ကြည့်မိရဲ့လား” ”

ဟင်္သာ ဘာမှမပြောပါ။

“ “ငါ မယုံခဲ့ဘူး၊ မယုံချင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့လက်ပေါ်မှာ သေတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါ့သမီးသေပြီလို့ သူများပြောတိုင်း ယုံရမှာလား၊ မယုံဘူး။ အခုအချိန်

အထိ ငါမယုံဘူး ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ငါ့ကို အရူးလို့ပြောကြစမ်း၊ ပြောလိုက်ကြမင်း။ ငါ့သမီး မသေဘူး၊ ရခိုင်ရိုးမတစ်နေရာမှာ ငါ့သမီး ရှိကိုရှိသေးတယ် ...” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရေရွတ်နေ၏။

“ “မေမေ .... ””

“ “မခေါ်နဲ့ ...၊ ငါ့ကို မေမလေ့၊မခေါ်နဲ့.” ”

နာကျင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဒေါ်ငွေအိမ် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “နင် ထောင်ကျနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး ..... ငါ့သားလေး ဟင်္သာတော့ မိန်းမလဲဆုံး၊ ထောင်လဲကျ ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်လေမလဲလို့ တွေးပြီး နင့်အတွက် ငါစိတ်ပူနေခဲ့ရတယ်။ နင်ထောင်က လွတ်လောက်တဲ့အချိန်မှာ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခန်းကို ငါ ရှင်းပေးပြီး မြင်းလှည်းအိမ် အသစ်ပြင်ပြီး နင့်ကိုစောင့်ခဲ့တယ်။ အမေ့ရဲ့ ပူပင်သောကတွေကို မျှယူဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ငါ့သားလေး ပြန်လာတော့မှာဟဲ့ ဆိုပြီး နင့်ကို ငါ စောင့်ခဲ့တယ်။ တစ်ရက်လဲ မလာ ...၊ နှစ်ရက်လဲ မလာ၊ တစ်လလဲ မလာ နှစ်လလဲ မလာ ....တစ်နှစ်လဲ မလာ၊ နောက်တစ်နှစ်လဲ မလာ ... ဒီအပူတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမျိုးချခဲ့ရသလဲလို့ နင် မေးလိုက်စမ်းပါ ဟင်္သာ ...၊ မေးလိုက်စမ်းပါ” ”

ဟင်္သာသည် တစ်ချက်ရှိက်ငင်လျက် ဒေါ်ငွေအိမ်၏ ဘေးမှာထိုင်ကျသွား၏။ သူ၏အမူးများ တဖြည်းဖြည်း ပြေစပြုလာပြီ။ အရက်၏ အာနိ

သင်သည် ပူလောင်သော ကြေးကွဲမှုဒဏ်အောက်မှာ အနီးအငွေ့အဖြစ် လွင့်ပြယ်သွားလေသည်။

“ “ကျွန်တော် .... ကျွန်တော် မေမေ့ဆီ မလာရဲလို့ မလာတာပါမေမေ၊

မေမေ့အိမ်ရိပ်ကို ကျွန်တော်မနင်းရဲဘူး၊ မမရဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေ...မမရဲ့

အပြုံးတွေ ကျန်နေတဲ့မေမေ့အိမ်ကို ကျွန်တော်မဝင်ရဲဘူး မေမေ” ”

ဟင်္သာသည် ဒေါ်ငွေအိမ်ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်ကာ တိုး

တိတ်စွာခေါ်လိုက်၏

“ “မမအိမ်စိုးမေက ကျွန်တော့်ကြောင့် သေရတာ မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော့်
ကြောင့် ...။ ကျွန်တော့်ကို မေမေ သတ်ချင်နေမှာပါ၊ သေစေချင်နေမှာပါ” ”

သူသည် ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ

ရိုက်ငိုလေသည်။

“ “ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အ
တွက်မှ အကျိုးရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာလို့ မသေတာလဲ၊
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ မသေသေးတာလဲ” ”

“ “သား ... ””

ဒေါ်ငွေအိမ်က ဟင်္သာကို လှမ်းဖက်လိုက်ကာ မိမိရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲ

သွင်းယူလိုက်သည်။

“ “သမီးအိမ်စိုးမေဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ သေတာမဟုတ်ဘူး သား၊
သူ့ကြောင့်ပဲ သူသေသွားတာပါ။ သား ...မေမေ့ကိုကြည့်စမ်း” ”

ဟင်္သာသည် မေမေဒေါ်ငွေအိမ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်

ပြန်ဖြစ်သွား၏။ ထိုကလေးသည် မအေကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်

လိုက်လေသည်။

“ “သမီးအိမ်စိုးမေရဲ့ သင်းချိုင်းဟာ အဲဒီမှာရှိလို့ပေါ့၊ အဲဒီ သင်းချိုင်း
ကို သမီးကိုယ်တိုင် ရွေးခဲ့တာ။ သမီးဟာ အဲဒီမှာ သေရမှာမို့ သမီးဖွတ်
သွားခဲ့တာပဲ၊ သားမလိုက်သွားရင်လဲ သမီးကတော့ သေရမှာပါကွယ်၊
သားနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ သား အဲဒီလို မတွေးရဘူးလေ” ”

မေမေဒေါ်ငွေအိမ်သည် မမအိမ်စိုးမေလိုပင် ဟင်္သာ၏ ဆံပင်များရှုပ်
နေသည်ကို မိမိဘီးဖြင့် သာသာဖွဖွ ရှင်းပေးနေလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်တုန်းက ဟင်္သာသည် သည်လို
ပင် ကိုယ်တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဒေါ်ငွေအိမ်၏ ရင်ခွင်မှာ ငိုဖူးသည်။

သည်တုန်းက ဟင်္သာ၏တင်ပါးမှအရေပြား စုတ်ပြတ်နေသော ကြိမ်ရိုက်
ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ကာ နှလုံးသားကို ထိုးဆွသလို နာကျင်လျက်
ဒေါ်ငွေအိမ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။ ဟိုတုန်းက ဟင်္သာ၏ ကြိမ်ဒဏ်ရာကို
မိမိ၏မေတ္တာငွေဖြင့် သက်သာရာ ရစေခဲ့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာ ဟင်္သာ
၏ ဒဏ်ရာများသည် ကြိမ်ဒဏ်ရာလို မြင်နိုင်သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
မဟုတ်ကြ။ သို့သော် မမြင်ရသော ရင်ထဲက ဒဏ်ရာသည် ကြိမ်ဒဏ်ရာ
ထက် အဆပေါင်းများစွာ နာကျင်သည်ဖြစ်ရာ မိမိ၏မေတ္တာဖြင့် သည်
ကလေး သက်သာရာ ရပါမလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။

ရေဖလားနှင့် ရေချိုင့်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲဝင်လာသော အလုပ်သမား
လေးသည် မထင်မှတ်သော မြင်ကွင်းကြောင့် အပေါက်ဝမှာ တန်းလန်း

ကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ဆရာသည် ဒေါ်ငွေအိမ်ဟူသည့် အဒေါ်ကြီး၏

ရင်ခွင်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို သဲ့သဲ့ရှိုက်လျက် ရှိလေသည်။

“ “သား ဘာဖြစ်လို့ မသေသေးတာလဲလို့ စောစောက သားပြောတယ်
မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားကို သမီးက မသေစေချင်သေး
လို့ပေါ့ သား။ အိမ်စိုးမေက သားကို ဆက်ပြီး အသက်ရှင်စေချင်လို့
သား မသေရသေးတာပဲ၊ ဒီတော့ သားမမရဲ့ ဆန္ဒကို သားက လွန်ဆန်ဖို့
စိတ်မကူးပါနဲ့ကွယ်။ သား မေမေနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်က ဟင်္သာ၏ကျောကို ဖွဖွသပ်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကုန်းစောင်းသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် အေးချမ်းလျက် ရှိသည်။

မြောင်းပေါင်ပေါ်မှ ရေသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်၊ မြောင်းပေါင်
မှာ ရေဆင်းချိုးကြ၊ အဝတ်ဖွတ်ကြသော ကလေး လူကြီးများနှင့် စည်
ကားလျက် ...၊ ဆန်စက်ကြီးများသည် မီးခိုးတလူလူနှင့် လည်ပတ်လျက်
ရှိ၏။ မြောင်းပေါင်တစ်လျှောက်မှာ စီတန်းနေသော သစ်ပင်ကြီးများ
သည် အရိပ်ချင်း ထိယုက်လျက်ရှိသောကြောင့် မြောင်းပေါင်လမ်းတစ်
လျှောက်သည် သစ်ပင်အရိပ်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ရေဓာတ်ကြောင့်တစ်
ကြောင်း အေးစိမ့်လျက် ရှိပေသည်။

မေမေမငွေအိမ်၏ လယ်ကွင်းများသည် တချို့ပျိုးနုတ်ပြီးခါစ၊ တချို့

ကောက်စိုက်ရန် ပြင်နေပြီ၊ လယ်ကွက်များ ရောလျက်ရှိသည်။ အနောက်
ကိုင်းဘက် အထွက်တွင် မငွေအိမ်၏ပြောင်းခင်းများသည် လူတစ်ရပ်မက
မြင့်မားကာ စိမ်းလဲ့လျက် လေဖြင့် ယိမ်းနွဲ့နေကြ၏။

ကောက်စိုက်သမကလေးများအား ကျွေးရန် ငါးရုံချဉ်ရည်ဟင်းကို
ဒေါ်ငွေအိမ် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ချက်နေ၏။ သည်ကနေ့ တစ်ကျိပ်စိုက်
လယ်တစ်ကွက်နှင့် ၁၅ယောက်စိုက် လယ်တစ်ကွက် ပြီးအောင်စိုက်ရ
မည်။ ကောင်မလေးတွေမှာ ဒန်ချိုင့်ကလေးတွေကိုယ်စီနှင့် အိမ်က ထမင်း
ထည့်လာသော်လည်း ဝေလီဝေလင်း ထလာရသည်ဖြစ်ရာ ဟင်းဟူ၍ မယ်
မယ်ရရ မပါနိုင်ပေ။ ပဲပြုတ်ကလေး၊ ငပိဖုတ်ကလေးသာ ပါနိုင်မည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ငွေအိမ်သည် သူတို့အား ထုံးစံအတိုင်း
ဟင်းဝေပေးရမည် ဖြစ်သည်။

ကောက်စိုက် ပျိုးနုတ် အနည်းအပါး တတ်ကျွမ်းထားပြီးသော
ဟင်္သာသည် လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကောက်စိုက်သမလေး
များ၏သီချင်းသံကို နားထောင်လိုက်၊ သူတို့အုပ်စုထဲဝင်ပြီး ပျိုးပင်လေး
တွေ ကူစိုက်လိုက်နှင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေသည်။ မေမေက သား
ပင်ပန်းပါမယ်၊ အကျင့်မရှိဘဲ ဝင်မလုပ်ပါနဲ့ဟု တားမြစ်တော့ သူပြုံးခဲ့
လေသည်။

“ “ကျွန်တော့ပခုံးတွေက ထိုးဝါးထိုးရလို့၊ ကြိုးဆွဲရလို့၊ အသားမာ
တက်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်လက်တွေကလဲ အမာရွတ်တွေ အသားမာ
တွေနဲ့ မေမေရဲ့၊ ဒီကောက်စိုက်တာလောက်တော့ ဟင်္သာတို့က အလုပ်
လို့တောင် မထင်ဘူး” ”

ခပ်ကြားကြားပြောကာ တစ်ရက်က ဝင်စိုက်ဖူးသည်။ ညနေအပြန်
ကျတော့ ခါးကြီး တောင့်နေကာ ကျားပရုတ်ဆီဘူး တစ်ဝကကျအောင်
လိမ်းယူရ၏။

တစ်ချိန်လုံး ခါးကိုကုန်းကာ ညောင်းချည့်နေတာမို့ လှေကိုအား
သွန်ခွန်စိုက် ထိုးဝါးထိုးရတာနှင့် အတူတူပင် ပင်ပန်းတာပါပဲလားဟု သူ
သဘောပေါက်သွား၏။ ပခုံးပေါက်လှမတတ် လူကို ဇောက်ထိုးထားပြီး
ဝါးထိုးဖို့ လွယ်ကူသလောက် စပါးပင်သေးသေးကလေးတွေကို လက်ထဲ
မှာ ရွရွကလေးကိုင်ပြီး အပင်တန်းညီညီ ရွံ့ရေထဲ လက်ဆန်မှန်စိုက်
သွင်းနိုင်ဖို့ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပေ။ ကောက်စိုက်သည့်အလုပ်ကို
ယောက်ျားတွေ မလုပ်ဘဲ ဘာလို့ မိန်းမတွေလုပ်နေကြသလဲဟု ယခုမှပင်
သူ သဘောပေါက်လာ၏။ မမ အိမ်စိုးမေပြောသလို ဆိုလျှင်တော့
ကောက် စိုက်ပျိုးနတ်သည့်ပညာမှာ နနလေးနှင့် ပင်ပန်းလှသည်ဟု ဆိုရ
မည်။ ဒါဟာ အတတ်ပညာတစ်ခုပဲ။

ဟင်္သာသည် ကိုယ်တိုင် ပျိုးမနတ်တတ်သော်လည်း ပျိုးနတ်သူများ
၏ ပျိုးထုံးကို အပင်ရေ ပြည့် မပြည့် လက်နှင့်ထွာ၍ စစ်ကြည့်တတ်၏။

“ “ဟဲ့ကောင်မလေး ... နင့်ပျိုးထုံးတွေ မပြည့်ဘူးနော်” ”

သူခိုးဖမ်းသလို စောင့်ဖမ်းပြသော်လည်း ပျိုးနတ်ကို လျှော့မပစ်ဘဲ
အပြည့်ဈေးအတိုင်း ပေးပြီး သတိပေးသလိုသာ ကြည့်တတ်သော ဟင်္သာ
ကို သူတို့ မကြောက်ကြချေ။

“ “ဟောဒီလူကြီးဟာလေ မိန်းမကျနေတာပဲ၊ စေ့စပ်ချက်တော်” ”

ကလေးမတွေက မကြားတကြား အပြစ်တင်လျှင် သူ မထိတထိပြီး
၍ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်လေသည်။

“ “ကန်စွန်းရွက် ရေလုံပြုတ် ဟင်းလုပ်လို့ကျွေး ...၊ လယ်ကြီးရှင်
သျှောင်(ရောင်)ကလေးနဲ့ ငှက်လောက်ကဲ့လေး ....” ”

မေမေဒေါ်ငွေအိမ် ချဉ်ရည်ဟင်းအိုးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ပြီး ကန်
သင်းရိုးအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဟင်္သာက စ
နောက်သည့်ပုံစံဖြင့် ကောက်စိုက်ကဗျာကလေးကို သီချင်းသံဖြင့် ဆိုပြ
လိုက်လေသည်။

မေမေက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြုံးကာမောဟိုက်သည့် အသံဖြင့်ငေါက်
၏။

“ “ဟောဒီကလေးဟာလေ ... သူများကြားရင် တကယ်မှတ်ဦးမယ်၊
လာစမ်း .... ဟင်းအိုး ကူချစမ်း” ”

ဟင်္သာ မေမေခေါင်းပေါ်မှ ဟင်းအိုးကို မ၍ ချပေးလိုက်သည်။ မေ
မေက ခေါင်းခုလုပ်သည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို ဖြေကာ ပဝါဖြင့်
ယတ်ခတ်နေသည်။

“ “ဟောဒီမှာ ခင်ဗျာ ... လယ်ကြီးရှင်ဒေါ်ငွေအိမ်ရဲ့ ဆံထုံးတောင်
မြုပ်သွားမယ့် ရေကျဲကျဲ ချဉ်ရည်ဟင်း လာပါပြီခင်ဗျ” ”
ဟင်္သာက ကောက်စိုက်သမတွေ ရှိရာသို့ လှည့်၍ ပါးစပ်ရှေ့ လက်
ခုပ်နှစ်ဖက်ကာကာ လှမ်းအော် အသိပေးတော့ မေမေ သူ့ပခုံးကို လှမ်း
ရိုက်သည်။

“ “ခွေးကောင်လေး ....” ”

ထို့နောက် မေမေမျက်နှာ တည်သွား၏။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်သော
မေမေမျက်လုံးများမှာ အရိပ်တစ်ခုခု ရှိနေသည်။ ဘာအရိပ်လဲဟု ဟင်္သာ
မသိ။

“ “ဟင်္သာ .... အေးအောင်ဆီက စာလာတယ်” ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ “ဘာတဲ့လဲ၊ ကလေးတွေများ ....” ”

“ “ကလေးတွေ နေကောင်းပါတယ်၊ သူ့အဖေ အပြင်ရောက်လာပြီဆို
တဲ့အကြောင်း စာရေးလိုက်တာပါ” ”

“ “ဒါများ ...ဘာဆိုလို့ မေမေဆီ သူက စာရေးရတာလဲ” ”

ဟင်္သာ နည်းနည်း အချဉ်ပေါက်သွားသဖြင့် လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိ
သည်။ မေမေက ဟင်္သာကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ “မေမေ သိစေချင်လို့ အကြောင်းကြားတာ ဖြစ်မှာပေါ့” ”

သူသည် ကန်သင်းရိုးပေါ်တက်လာသည့် ဖားကလေးတစ်ကောင်ကို
မြေကျစ်စာခဲ တစ်ခုနှင့် ကောက်ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ဖားကလေး လယ်
ကွင်းထဲသို့ ပြန်လိမ့်ကျသွားသည်။

“ “မေမေကရော ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအကြောင်း ပြောရ
တာလဲ” ”

“ “သား သိစေချင်လို့ပေါ့” ”

“ “သိတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ” ”

သူ ဘုပြောတော့ မေမေက မျက်ခုံးပင့်၍ ရယ်သည်။

“ “သိတော့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့ သားရဲ့ ” ”

သူ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ “ဒါဖြင့် .... သူလွတ်လာလို့ မေမေ ဝမ်းသာတယ်လို့ ကျွန်တော်
အဓိပ္ပါယ်ကောက်လိုက်ရမှာပေါ့ နော်” ”

သူ မချီမချဉ်ပြုံး၍ မေးတော့ မေမေ မျက်နှာလွဲ၍ ရယ်ပြန်လေ
သည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၈)

ဦးမင်းခေါင်သည် ရွှေရောင်ဝင်းမှည့်လျက် မြင့်မားသော ရွှေ
တောင်ကြီးပမာ မိမိအားမိုးထားသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအားမော့
ကြည့်ကာ ကြည်ညိုရင်း လက်အုပ်ချီကာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကန်တော့ လိုက်
သည်။ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင်လူတွေဟိုတစ်စုသည်တစ်စုသွားလာကန်တော့
နေကြသော်လည်း လေသည် အမြဲပင် လတ်ဆတ်လျက် အေးမြနေ၏။
ဘုရားပေါ်မှာ လူတွေ ဘယ်လောက်များများ လေသည် သန့်စင်လျက်
ရှိတတ်မြဲဖြစ်သည်။
ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကွယ်လွန်ပြီးသော မိမိ၏မိသားစုများ

ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လျက် အမျှ
အတန်းဝေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်ပြည့်
အောင် လှည့်မည်ဟု ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်နေ
လေသည်။ အရှေ့ဘက်မှန် လှေကားအဆင်းနှင့် တောင်ဘက်မှန် လှေ
ကားအဆင်းတွင် လူတွေ ဆင်းလိုက်တက်လိုက် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေ၏။ သူ

ပြန်ဆင်းရန် လှေကားဘက်အသွား၌ လူအုပ်ထဲတွင် အမှတ်တမဲ့နှင့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ အနီရောင် လွယ်အိတ်က
လေးသည် .....

ငွေအိမ်စံ ..၊ မိမိမြေးမလေး ငွေအိမ်စံနှင့် တူ၏။ ကလေးမကလေး
သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ လျှောက်သွားသဖြင့် သူသည် သေချာအောင်
လိုက်ပြီး ကြည့်ရကောင်းမလား၊ သည်အတိုင်းဘဲ ရှေ့ဆက်ဆင်းသွားရ
မလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ခေါင်းအထက်မြင့်မြင့်
ကလစ်ဖြင့် ညှပ်ထားသော ဟန်ကတော့ မြေးကလေး၏ ဟန်ပဲ။ သို့သော်
ကလေးမလေး၏နံဘေး၌ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ကပ်ပြီးပါနေ
သဖြင့် မိမိမြေး မဟုတ်နိုင်ဟု ယူဆလိုက်ချင်သည်။ လိုက်မကြည့်ဘဲ
ဆက်ဆင်းသွားလျှင် သူသည် မသေချာမှုတစ်ခုနှင့် မချင့်မရဲ ကျန်ရစ်ရ
တော့မည်။ လိုက်ကြည့်၍ မြေးကလေးမဟုတ်လျှင် တော်ပါသေးရဲ့၊ မြေး
ကလေးဖြစ်နေလျှင် သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရှက်ရွံ့သွားလေမလား၊
ဒေါသထွက်သွားလေမလား၊ လူငယ်များ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်သူ

ရေးအဘိုးကြီးဟု မကျေနပ်ဖြစ်လေမလား ....

သူသည် ပြုန်းခနဲ ဆုံးဖြတ်ကာ ကလေးမလေး လျှောက်သွားရာ
ဘက်သို့ မမိမကမ်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်လေသည်။ မိမိမြေးကလေး
သည် လူငယ်လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရထိုက်သည့်အရွယ် မဟုတ်သေးပါ။
အသက် ၁၆နှစ်အရွယ် ကလေးမငယ်တစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ဆို
သည်မှာ အတိုင်းအတာ ဘောင်ကန့်သတ်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေရပါလိမ့်
မည်။

တနင်္ဂနွေထောင့်နားတွင် ကလေးမလေးနှင့် သူ့အဖော်ကိုမီလာ၏။
သူသည် လူအုပ်ကြားထဲမှာ ရောနှောပစ်ရင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။
ကလေးမလေးသည် ငွေအိမ်စံပဲ ဖြစ်၏။ သူ့ဘေးမှ ကောင်ကလေး
ကို ပြုံးရယ်၍ စကားပြောနေသော မိန်းကလေးသည် မိမိမြေးအစစ်ဖြစ်
သည်။ ကော်လာတွင် ဇာနားတပ်ထားသည့်အဝါနုရောင် ဘလောက်စ်
အင်္ကျီပွင့်ဖြင့်မိန်းကလေးသည် ငယ်နုလွန်းပါသေးသည်။ သူစိမ်းယောက်ျား
ကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိဘကွယ်ရာမှာ အတူတွဲလမ်းလျှောက်ဖို့ ငယ်
လွန်းပါသေးသည်။
သူသည် သူ့ကိုမမြင်အောင် ကွယ်လျက် နီးရာစောင်းတန်းမှ ဆင်း
လာခဲ့လေသည်။
အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ခြံထဲတွင် စက်ဘီးပတ်စီးလျက် ဆော့က
စားနေသော မြေးငယ် စွမ်းပြည့်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူ့အဖေနှင့် အမေ

ပြန်မရောက်သေး။

“ “သားရေ ... မင်းမမရော ပြန်ရောက်ပြီလား” ”

“ “ကျူရှင် ဆက်သွားတယ် ဘာ” ”

“ “ကျူရှင်က ဘယ်မှာလဲကွဲ့” ”

မြေးကလေးက အလုပ်ရှုပ်ရန်ကောဟူသည့် စိတ်မရှည်ပုံမျိုးဖြင့် သူ့

ကို ကြည့်သည်။

“ “လွစ်လမ်းမှာလေ ဘာရဲ့” ”

အေးအောင်နှင့် ချယ်ရီသည် ညနေ ၃နာရီခွဲနှင့် ၄နာရီအကြားမှာ

တစ်ယောက်စီ ပြန်လာကြ၏။ သည်ကနေ့ ချယ်ရီက အလျင်ရောက်သည်

အခုနေ့ သူ့သမီးအကြောင်း ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား။ အို ...သူ

တို့ခမျာ ဆေးရုံမှာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းလာတာ၊ နားပါစေဦး။ ရေချိုး၊

ထမင်းကသုတ်ကရက်စားပြီးလျှင် ဆေးခန်းသို့ သွားကြရပေဦးမည်။ဆေး

ခန်းကအပြန် ညကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော့မည်။

“ “ဪ ဖေဖေ ... ငါးနာရီထိုးရင် သမီးကိုသွားကြိုဖို့ ဦးတင်ကို

သတိပေးလိုက်ပါဦးနော်” ”

သူ့အား အေးအောင်ကမှာပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ အင်း

မြေးကလေးက ကျူရှင်တက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ယောက်ျားကလေးတစ်

ယောက်နဲ့ လျှောက်သွားနေတာကိုတော့ သူ့ဖအေ မသိရှာဘူးပေါ့။ ညနေ

၅နာရီမှာ အိမ်ကကားလာမကြိုခင် ကျူရှင်ရှေ့ရောက်အောင် ပြန်၊ ကား

ရောက်လာတော့ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး အိမ်ပြန်လာ၊ သည်လို နေ့ရက်မျိုးကို
မြေးကလေး ဘယ်နှစ်ခါ ဖြတ်ကျော်ပြီးခဲ့ပြီးပြီလဲ။

ဦးမင်းခေါင်အတွက် အချိန်သည် ကုန်နိုင်ခဲ့လှ၏။ မြေးကလေး ပြန်
ရောက်လာတော့ သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေခဲ့သည်။
အမူအရာများ ပျက်လာမလား ... ဆံပင်ပုံစံအနေအထားများ ပြောင်းလာ
လေမလား၊ သို့သော် ငွေအိမ်စံသည်ကုန်နေရပင် သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွား
လေသည်။

“ “ဆာတယ်ဗျို့၊ ဆာတယ်၊ ဒေါ်မြကြည်ရေ ... ထမင်းမြန်မြန်စားပေး
ပါ” ”

ငွေအိမ်စံသည် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အလျား
မှောက်ကာ သင်္ချာတွက်နေသည့် စွမ်းပြည့်အား သူ့လွယ်အိတ်ဖြင့် သာ
သာလေး ရိုက်ချသွားလေ၏။
သူသည် မြေးမကလေးကိုကြည့်ရင်း အံ့သြနေသည်။ ပုံမှန်ပဲ ... ဒါ
တွေအားလုံးပုံမှန်ပဲ။ သူစိမ်းယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်နှင့် လျှောက်
လည် ပြီး ပြန်လာတာ မဟုတ်သလိုပါပဲ။
ညတွင် ဦးမင်းခေါင်သည် စိပ်ပုတီးစိပ်ဖို၊ ကြိုးစားလျက် စိတ်က
ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။ မြေးကလေးတွေ၏ အိပ်ခန်းများ
သည် ဦးမင်းခေါင်၏ ခြေရင်းတွင် ရှိသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင် သူတို့စာ
အော်ကျက်နေကြသည်ကို သူကြားနေရ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ဟိုဘက်ခန်း သည်ဘက်ခန်း လှမ်းပြီး ရန်တွေ့အော်ဟစ်နေသံလည်း

ကြားနေရ၏။

“ “စွမ်းပြည့် .... နင့်အသံ အာပြကြီးနဲ့ အဲလောက်အော်မနေနဲ့၊ ငါ
စာကျက်လို့ မရဘူး” ”

“ “ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ကျက်တတ်တယ်” ”

“ “ဒါဖြင့် အောက်ဆင်းကျက်ချည် .... သွား” ”

“ “မသွားဘူး၊ မမ ဆင်း” ”

“ “မဆင်းဘူး” ”

ကလေးပါပဲ။သမီးကလေးဟာ ကလေးလေးပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ ...

ဪ သမီးရယ်၊ ခန့်ခိုတာ ကလေးသာသာ အရွယ်ပါပဲကွယ်။

သို့သော် ဦးမင်းခေါင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိသဖြင့် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွား၏။ ငွေအိမ် ...။ ဟုတ်တယ်၊ ငွေအိမ်ကို ငါ စတွေ့တာ
သူ့အသက် ခန့်ခို၊ ငါ့အသက် ၂၀။ အဲဒီ ကလေးသာသာ ခန့်ခို အရွယ်
မိန်းကလေးကို .....။ သူသည် ရင်ထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်လှသဖြင့်
နဖူးမှာ ချွေးပြန်လာ၏။

ပန်းပေါ်ကျော်ခါစ ဆံပင်တိုတို့ကို မရရအောင် ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ခွဲ
ကျစ်လျက် အဖျားကို ဖဲကြိုးပြာကလေးများဖြင့် စည်းနှောင်ထားတတ်
သော ငွေအိမ် .....။

“ “အစ်ကိုရယ်.... အစ်ကို့ကိုလေ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲ” ”

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ထိုစကားကို မကြခဏ ရေရွတ်တတ်သော

ငွေအိမ်....။

“ “ဟောဟို ချောင်းရိုးကလေးထဲ ခဏလိုက်ခဲ့နော်ငွေအိမ်၊ အစ်ကို ငွေအိမ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့” ” ဟု သူက သွေးဆောင်ဖြားယောင်းသော အခါ

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သော ငွေအိမ် ...။

“ “ငွေအိမ်လေး အစ်ကိုလေ .... ငွေအိမ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ” ”

ငွေအိမ်၏ ဖြူဝင်းသော လည်တိုင်ကလေးနှင့် ပြည့်ဖြိုးသော လက်

မောင်းသား နုနုကလေးများ ... ထို့နောက်။ သူသည် တွေးရင်း တွေးရင်း နာကျင်လာကာ မျက်စိစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ “အစ်ကို ....” ” ဟု မျက်ရည်အဝိုင်းသားဖြင့် တုန်လှုပ်စွာ လိုက်လျော ခဲ့သော ငွေအိမ် ....။ ထိုငွေအိမ်သည် သူ့ရင်ခွင်တွင် ခိုဝင်ခဲ့စဉ်က မြေးမ ကလေး ငွေအိမ်စံ၏အရွယ်ပါပဲလား။ သူသည် ဘယ်တုန်းကမျှ မနာ

ကျင်ဖူးသော ရှက်ရွံ့မှုများဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ယူကြိုး မရဖြစ်လာသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှပြုန်းခနဲ ထကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့မိတော့သည်။

“ “ဖေဖေ ... ကျွန်တော်တောင် ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီယူလာတော့ မလို့” ”

သား အေးအောင်သည် ကော်ဖီလင်ဗန်းဖြင့် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာ

သည်။သူသည် အေးအောင်၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေ၏။

“ “ရတယ်သား ဖေဖေ အောက်မှာပဲ သောက်မှာပေါ့” ”

ချယ်ရီကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အခန်းထဲဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အေးအောင်ကို ပြောသင့်သလား၊ ချယ်ရီကိုပြောသင့်သလား။ သည်ကိစ္စ

မျိုးက မအေကမှ တစ်ဆင့် ဖအေသိသင့်သောကိစ္စမျိုး၊ ဘိုးအေဆိုတာ

ကတော့ နောက်ဆုံးမှ သိသင့်သည့်လူပဲ။ သို့သော် ....။ သူအေးအောင်

ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်း

မြည်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အေးအောင်က ကော်ဖီလင်ဗန်းကို ချ၍

တယ်လီဖုန်းဆီ လျှောက်သွား၏။

“ “ဟဲလို ...၊ ဟုတ်ပါတယ်” ”

အေးအောင်၏ မျက်မှောင်က ခပ်ကုတ်ကုတ်။

“ “ရှိပါတယ် ...၊ ဒါပေမယ့် စာကျက်နေတယ်။ မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပါ” ”

အပေါ်ထပ်မှ သမီးခြေသံ ခပ်သွက်သွက်ကို သူကြားလိုက်ရသည်။

“ “အေး၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ” ”

လှေကားမှ သမီးပြေးဆင်းလာသည်။

“ “ဒက်ဒီ ....” ”

အေးအောင်က ငွေအိမ်စံကို လှည့်မကြည့်ပေ။

“ “အေးကွာ အကြောင်းထူးမရှိရင်လဲ ဖုန်းမဆက်နဲ့ပေါ့၊ ကျောင်းသား

မှန်ရင် ဒီအချိန်ဟာ စာကျက်ရမယ့် အချိန်ပဲ” ”

ထို့နောက် ငွေအိမ်စံ တယ်လီဖုန်းနားရောက်သွားသည့်အချိန်မှာပင်

အေးအောင်က တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်လေသည်။

“ “ဒက်ဒီ ဘယ်သူလဲ” ”

အေးအောင်သည် သမီးကို တည်ငြိမ်စွာ လှည့်ကြည့်၏

“ “သမီးကို ဒက်ဒီမခေါ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အောက်ဆင်းလာတာလဲ၊

သွားတော့ စာပြန်ကျက်ချည်တော့” ”

ငွေအိမ်စံသည် အနည်းငယ် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွား၏။

“ “ဖုန်းသူရဲနဲ့ တူပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စမှလဲ ပြောစရာရှိတာ

မဟုတ်ဘူး” ”

ငွေအိမ်စံသည် အိမ်မှာနေရင်း ဂါဝန်အရှည်ကလေး ဝတ်ထားသည်

ဖြစ်ရာ ပို၍ပင် ကလေးနှင့်တူနေ၏။ သူသည် ကော်ဖီကို တစ်ခွက်သောက်

လိုက်သောအခါ ကော်ဖီသည် ခါတိုင်းလို သူ့လည်ချောင်းထဲသို့ ရှောရှော

ရှူရှူ ကျမသွားဘဲ ဆိုနင်နေသည်။ ငွေအိမ်စံအပေါ်မှာ သူ ရက်စက်ခဲ့သည်။

၁၆နှစ်အရွယ် ကလေးကလေးကို သူ ဘာဖြစ်လို့ မညှာခဲ့ပါလိမ့်။ သူ

သည် ငွေအိမ်စံမျက်ရည်စများကိုသာ မြင်ယောင်နေတော့သည်။

ငွေအိမ်စံသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့အဖေကို မြေး

လေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသလား။

“ “သမီးလေး ....” ”

အေးအောင်က လှမ်းခေါ်သောအခါ ငွေအိမ်စံက လှည့်ကြည့်၏။

ကလေးမ၏ မျက်ဝန်းများမှာ ဘာအရိပ်အရောင်မျှ မရှိဘဲ ဖြူစင်နေသည်။
ဦးမင်းခေါင်သည် ထိုမျက်လုံးကလေးများကိုမြင်ရ၍ စိတ်သက်သာရာ ရ
သွား၏။ ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာ မရှိ၊ ဒေါသ မရှိ။ တစ်ဖွတ်ထိုးအမူအရာ
မရှိ။

“ “သမီးမာမိက ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းအောင်ခဲ့တာ” ”

အေးအောင်သည် ငွေအိမ်စံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ငွေအိမ်စံ၏
နဖူးပေါ် ကပိုကရိုကျနေသည့် ဆံယဉ်စကလေးများကို လက်ဖြင့်ညှင်သာ
စွာ သပ်ဖယ်ပေးရင်း နူးညံ့တိုးတိတ်စွာ စကားပြောသည်။

“ “သမီးမာမိက အသက် ၂၂နှစ်ကျမှ ရည်းစားတစ်ယောက်ပဲထားဖူး
တယ်၊ အဲ့ဒီရည်းစားက ဒက်ဒီပဲ” ”

ငွေအိမ်စံ လှစ်ခနဲ ပြုံး၏။

“ “ဒက်ဒီ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ သမီးလေး သိပါတယ်နော်” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့ အိမ်သိပါတယ် ဒက်ဒီ” ”

သမီးသည် ရှက်စနိုးပြုံး၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အေးအောင်သည် သူ့ရှေ့မှာ လေးကန်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ “ဗေဗေကတော့ အံ့ဩမလား မသိဘူး၊ သမီးမှာ သမီးနားကပ်နေတဲ့
ကောင်လေးတွေ ရှိတယ်” ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ “အဲ့ဒီထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သမီး နည်းနည်းသဘောကျ

နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဖေဖေ” ”

အေးအောင်သည် လေသံကိုနိမ့်၍ စကားပြောရင်း အပေါ်ထပ်သို့

မျက်လုံးတစ်ချက် ပွေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ “အဲဒီကောင်လေးက ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ဆိုတော့ ....” ”

အေးအောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာကို

ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ “မိန်းကလေးတွေက ရုပ်ရည်နဲ့ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို အထင်
ကြီးချင်တာပဲ” ”

အေးအောင်က သူ့ကိုပြောနေတာ မဟုတ်သလိုပင် ခပ်တိုးတိုးညည်း

၏။ အေးအောင်သည် သူ့အစ်မ အိမ်စိုးမေ ရွေးချယ်ခဲ့သောအိမ်ထောင်

ရေးကို ယူကြိုးမရဖြစ်နေခဲ့ဖူးမှန်း သူ သိသည်။ ယခုစကားသည် သမီးကို

ဦးတည်လေသလား၊ အိမ်စိုးမေကို ဦးတည်လေသလား မသိ။ အေး

အောင်သည် သတင်းစာကို လျှောက်လှန်ပြီး မျက်လုံးက ဘာမျှ မြင်ဟန်

မတူပါ။

“ “သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်ဆိုတာ တကယ်များ ဟုတ်လေ
သလားမသိဘူးနော် ဖေဖေ” ”

သူ မချီတရီ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ “သိပ်မှန်တာပေါ့ သားရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းရတာ
ပညာသား သိပ်လိုမှာပေါ့၊ သိပ်ခက်မယ့် အလုပ်ပဲ။ ဖေဖေ ...သားကို

ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်လား စဉ်းစားနေခဲ့တာ သားရဲ့၊ သား ပုန်း
ပုန်းခိုင်းခိုင်း ပေါက်ကွဲပစ်မှာလဲ စိုးလို့၊ အခုတော့ သားလဲ တစ်စွန်းတစ်
စ ရိပ်မိနေပြီပဲ” ”

အေးအောင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ “ဘာလဲ ဖေဖေ” ”

“ “မြေးလေး ငွေအိမ်စံကို သူ့အရွယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲ
လို့ ဘုရားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ပုံစံဟန်ပန်ကတော့ ရိုးရိုးသားသားပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် .” ”

အေးအောင် တစ်ချက် ငိုငါးသွားပြီးမှ သူ့ကို ခပ်ဆဆကြည့်သည်။

“ “ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ” ”

“ “ဒါပေမယ့် သူတို့မျက်လုံးတွေကို ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး၊ တစ်မျိုးပဲ
ရှက်ရွံ့ရွံ့မျက်လုံးမျိုးတွေလေ” ”

အေးအောင်သည် သူ့ဆပ်ငွေတွေ သူ့လက်ဖြင့် ဆွဲဖွပ်လိုက်၏။

“ “ဒါဖြင့် သမီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ညာနေတာပေါ့။ ဟုတ်
လား ဖေဖေ။ သူ ကျောင်းမှာ မရှိဘူးပေါ့” ”

“ “ဟုတ်တယ် သား၊ အဲဒါ ချယ်ရီကနေတစ်ဆင့် သားက ...” ”

“ “မဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ချယ်ရီက ကျွန်တော့်ထက် ဒေါသကြီးတယ်၊ ရိုက်
လား ပုတ်လား လုပ်လို့ သမီးတစ်ခုခုလုပ်သွားရင် ကျွန်တော် ရင်ကျိုးရ
လိမ့်မယ်” ”

“ “ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူ ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့ သားရယ်၊ ကောင်ကလေး
က ဘယ်သူ့သားတုန်း၊ ဘယ်ကတုန်း” ”

အေးအောင် မျက်နှာညိုညိုဖြင့် သူ့ကို ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ “ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သားဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက
ဘယ်သူ့သားလဲ၊ ဘာဂုဏ်ရိသလဲ ဆိုတဲ့အဆင့်ထိ မရောက်သေးဘူး။
သမီးအသက်က ငယ်ကိုငယ်သေးတာ ဖေဖေ၊ ဘယ်သူ့သားပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီအရွယ်မှာ ဒီလို စိတ်မကစားသင့်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာက
တော့ ပြောမရဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ။ ရရင်တော့
ယူမယ့်ကောင်တွေချည်းပဲ။ မိန်းကလေးက ထိန်းတတ်ဖို့ လိုတယ်မဟုတ်
လား။ မိန်းကလေး တည်ကြည်ဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ခက်နေတာက ” ”
အေးအောင်က တစ်ချက် ညည်းညူသလို ရယ်လေသည်။

“ “ခက်နေတာက သမီး အဲလိုတည်ကြည်တဲ့စိတ်ဝင်အောင်၊ ထိန်း ချုပ်
ကာကွယ်တတ်အောင်၊ စိတ်မကစားအောင် ကျွန်တော် ဘာနည်းသုံးရ
မလဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေသိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြော
ပြပါ” ”

သူသည် အေးအောင်၏ ပူပင်သောကရိပ်ကို မြင်နေရသဖြင့် အတတ်
နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်ပေးလိုသည်။ လမ်းကြောင်းပြပေးလိုသည်။ သို့သော် သူ
ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ဖြစ်နေရသူတစ်ဦးက ဘာတွေများ အကြံကောင်းပေး
နိုင်မှာမို့လဲ။

“ ချယ်ရီ သိသင့်သလောက် သိအောင်ပြောပြပြီး တို့သုံးယောက်
တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ သား” ”

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ညဆေးခန်းအပြန်၌ ဒေါက်တာချယ်ရီ
သည် သမီးငွေအိမ်စံ၏ အခန်းသို့ဝင်သွားသည်။ သမီးက ခုတင်ပေါ်မှာ
လဲအိပ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်လေသည်။ သမီး၏ ဆံပင်
စင်းစင်းကလေးတွေကို ချယ်ရီက လက်ဖြင့် သပ်ဖွပေးရင်း ပြုံးလိုက်
သည်။

“ “အိပ်နေတာလား သမီး” ”

“ “ဟင့်အင်း ..၊ သမီး စာအုပ်ဖတ်နေတာပါ” ”

“ “ဘာစာအုပ်လဲကွယ်” ”

သမီးမွေ့ရာပေါ်က စာအုပ်သည် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်သည်
ချယ်ရီသည် မေးရင်း သမီးထံမှ အဖြေမရသေးခင် စာအုပ်ကိုကောက်ကိုင်
ရန် ဟန်ပြင်၏။

“ “အို ...” ”

သမီးသည် တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့် စာအုပ်ကို သူ့အလျင် ဆွဲယူလိုက်
ပြီးမှ မအေ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ

စိတ်လျှော့ကာ ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် မအေကို စာအုပ်ကမ်းပေးလိုက်
၏။ ချယ်ရီသည် စာအုပ်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် လှမ်းယူရင်း မဖွင့်ရဲ
သေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ ရည်းစားစာတော့ မပါပါဘူးနော် .... သမီး ” ”

သမီးအား သတိပေးသလို ချစ်စနိုးအပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလေ
သည်။ သမီးက ပြုံးရယ်၏။

“ “အဲဒီလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး မာမီ။ ဒါပေမယ့်
မာမီ စိတ်ဆိုးမှာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ ကဗျာစာအုပ်ပါ” ”

“ “ဪ ....” ”

“ “အိမ်ကြိုက်တဲ့ ကဗျာလေးတွေကို အဲဒီစာအုပ်ထဲကို ကူးထည့်တာ
ပါ” ”

ချယ်ရီသည် ဘဝမှာကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုမျှ ဆုံးအောင်မဖတ်နိုင်ခဲ့ပေ။
ထိုကဗျာကို စိတ်လည်းမဝင်စားပေ။ သို့သော် သမီးကူးထားသည်ဆို
သော ကဗျာစာအုပ်ကိုတော့ ချယ်ရီဖတ်ရမည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏
အသည်းနှလုံးနှင့် တာဝန်ဝတ္တရား ပူးပေါင်းမှုဖြင့် ဖတ်ရမည်။

“ “ဒီစာအုပ် မာမီယူပြီး ဖတ်ကြည့်မယ်လေ၊ မာမီလဲ ငယ်ငယ်က
ကဗျာ ဝါသနာပါတယ်” ”

သမီးမျက်လုံးများ တောက်ပသွား၏။

“ “ဟုတ်လားမာမီ၊ ယူသွားလေ။ အိမ်လဲ စာပိုကျက်ဖြစ်တာပေါ့၊
မဟုတ်ရင် အဲဒီစာအုပ်ကို သွားသွားလှန်မိနေတာ” ”

ချယ်ရီအမှတ်တမဲ့ လှန်လှောလိုက်သော စာမျက်နှာတစ်ခုရှိ ကဗျာ
တစ်ပိုင်းတစ်စကို အသံထွက်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “ကျူးကျော်ညွှန့်၊ ပရုံးဦးငယ်၊ နဖူးဖြင့်သာ၊ တိုက်ထိလာ၍၊ ဖွယ်ရာ
မူနည်၊ နွဲ့ရည်ကြီးထူ ...” ”

ဘုရား ... ဘုရား ...။ ဘယ်လို ကဗျာမျိုးတွေပါလိမ့်။ ချယ်ရီ မျက်
နှာပျက်မသွားအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်၍ ရယ်လိုက်သည်။ သမီးက
သူ့မအေ မျက်နှာကို အလွတ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေ၏။

“ “စာသားလေးတွေက လှတယ်နော် ... သမီး၊ အဲဒါ ဟိုရှေ့တုန်းက
စာဆိုတော်ကြီး ဦးယာရဲ့ မင်းနန်ပျို့ထဲက စာသားတွေလေ” ”

“ “မင်းနန်ပျို့ ....” ”

“ “ဟုတ်တယ် မာမီ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ညီတော် မင်းနန်ကို ကြားဖူး
လား” ”

အမယ် ...။ သမီးက မအေကို။

“ “ကြားဖူးသားပဲ ... ဦးလှသိန်း တရားဟောတာလေ၊ သစ်ငုတ်ပေါ်က
မျောက်မကြီးလဲ ပါတယ်၊ အဲဒီ မင်းနန်လား” ”

“ “ဟုတ်တယ် မာမီ၊ အဲဒီမင်းသားနန္ဒရဲ့အကြောင်းကို ဦးယာက
ကဗျာစပ်ထားတာ” ”

ချယ်ရီသည် သမီးအား သိနေလှချည်လားဟု အံ့သြသွားမိသည်။

သို့သော် သမီးကို အံ့သြနေလျှင် ချယ်ရီ၏လာရင်းကိစ္စပျောက်သွားတော့
မည်။ သမီးကကိုယ့်ကိုပြန်နိုင်သွားတော့မည်။ အဲဒီလိုတော့အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“ “ဒါပေမယ့် သမီးရယ် ... ဘုရားရဲ့ညီအကြောင်း ဖွဲ့တဲ့ကဗျာထဲမှာ

ပန်းမှာ နဖူးနဲ့မှီနေတာတွေရော၊ နွဲ့တာတွေရော ... အဲဒါက ဘာလို့ပါနေတာလဲ။ အဲဒါက သမီးတို့အရွယ်လေးနဲ့ ဖတ်ဖို့မကောင်းပါဘူး” ”

သမီးက ခပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။

“ “အမယ်လေး ... အဲဒါဆိုရင် ပျို့တစ်အုပ်လုံး မာမီဖတ်ရရင် မာမီ ဖျားသွားမယ်” ”

“ “ဘာဖြစ်လို့” ”

သမီးက ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးဖြင့် သူ့မအေကိုကြည့်လေသည်။

“ “နန္ဒမင်းသားနဲ့ နှမတော်ဇနဘဒ္ဒိကလျာဏီမင်းသမီးလေး ချိန်းတွေ့တဲ့အခန်းတွေ ပါတယ်မာမီရဲ့၊ မင်းသမီးလေးရဲ့ရင်ဝတ်လွှာကလေးကို နန္ဒမင်းသားက ကျီစယ်တဲ့အခန်းမှာ ဘယ်လိုဖွဲ့သလဲဆိုတော့ အလွန်ယားလှကြက်သီးထ၍၊ ကြွပျံထိပ်တင်၊ လျှောက်ပါလျှင်လည်း၊ နားဝင်စူးစူးကြားပြီဘူးတည့် ... တဲ့” ”

“ “အိုးမိုင်ဂေါ့ဒ်” ”

ချယ်ရီရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။ သမီးက ရယ်မောနေ၏။

“ “မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ သမီး ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်လို့မဖြစ်ဘူး” ”

“ “ဒါပေမယ့် ...ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ မာမီ၊ သမီးက ဖတ်ပြီးနေပြီလေ” ”

“ “ဒီစာအုပ်တွေ သမီးဘယ်ကရသလဲ၊ ဘယ်သူက ရှာပေးသလဲ” ”

ချယ်ရီလေသံမှာ စွပ်စွဲလိုသံ ပါဝင်နေတာ ချယ်ရီသတိထားမိသားပဲ

သို့သော် ချယ်ရီ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။ ချယ်ရီမေးခွန်းကြောင့် သမီးမျက်နှာ
ထားရ နည်းနည်းခက်သွားသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိလို့
ပဲ ဖြစ်သည်။

သမီးက မျက်လွှာချသွား၏

“ “သမီးသူငယ်ချင်းတွေပါ မာမီ” ”

“ “အဲဒီထဲမှာ စိုးဟန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး ပါမှာပေါ့နော်” ”

ငွေအိမ်စံ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ “ဟုတ်ကဲ့ ...” ”

“ “သူက တခြားဘာစာအုပ်တွေကို သမီးကို ပေးဖတ်သေးလဲ” ”

“ “ငွေတာရီရဲ့ကဗျာတွေ၊ ကြည်အေးရဲ့ကဗျာတွေပါ။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းထဲ
က ကဗျာတွေ၊ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းထဲက ကဗျာတွေ ....” ”

ချယ်ရီသည် သမီးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ “အဲဒီကောင်ကလေးက ကဗျာဆရာလား” ”

သမီးက ခေါင်းညိတ်တော့မလို လုပ်ပြီးမှ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ “ကဗျာဆရာတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ မာမီ၊ ဒါပေမယ့် သူလဲ အိမ်
လိုပဲ ကဗျာတွေကို သဘောကျတယ်” ”

“ “သမီးနဲ့ သူနဲ့ဘယ်ကစပြီး ကဗျာဝါသနာပါတာလဲဟင် ... သမီးက
အရင်ဝါသနာပါတာလား၊ သူက အရင် ဝါသနာပါတာလား” ”

“ “သူက အရင်ပါတာပေါ့” ”

သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

“ “သူကိုယ်တိုင်ရော ကဗျာလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး မစပ်ဖူး
ဘူးလားကွယ်” ”

သမီးသည် မအေ၏ခြေလှမ်းကို ကြို၍မြင်လေသည်။

“ “နည်းနည်းပါးပါတော့ စပ်တယ် မာမီ၊ အိမ်ကိုလဲ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ
သူ့ကဗျာလေးတွေ ကူးပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရိုးမသား စာလုံး
တွေ မပါပါဘူး” ”

ချယ်ရီသမီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ “မရိုးမသား စာလုံးတွေ ပါ မပါ မာမီဖတ်ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမှာ
ပါ အိမ် ....။ သမီးရှေ့နေ မလိုက်ပါနဲ့။ မာမီတစ်ခု မေးမယ်နော်၊ သမီး
အမှန်အတိုင်းပြော ” ”

ငွေအိမ်စံက အနည်းငယ် စိုးရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ “အဲဒီကောင်ကလေးစာတော်လား၊အတန်းထဲမှာ အဆင့်ဘယ်လောက်
ရလဲ” ”

“ “မသိဘူး မာမီ၊ သူနဲ့အိမ်နဲ့ ကျောင်းမတူဘူး၊ ကျူရှင်မှာ တွေ့တာ” ”

“ “ဟုတ်ပြီ၊ အတန်းထဲမှာ စာတော်မတော်တော့ သမီး သိမှာပေါ့” ”

“ “ကျောင်းစာတော့ သိပ်မတော်ပါဘူး မာမီ” ”

သမီး၏အဖြေက ဘက်လိုက်မှု နည်းနည်းပါနေ၏။ ချယ်ရီ မသိချင်
ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

“ သူက သူ့ဘဝမှာ ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသတဲ့လဲဟင် ”

သမီး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ အိမ် မသိပါဘူးမာမီ ”

“ ဒါဖြင့် ... သမီးကရော သမီးဘဝမှာ ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
သလဲ ”

သမီးက မအေ့ကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်သည်။

“ အိမ် ဆရာဝန်လုပ်မှာပါ ”

“ ဟုတ်ပြီ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်စာတော်မှ
ရတယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်နော်၊ ကဗျာတော်တာမလိုချင်ဘူး။ ကျောင်း
စာတော်ဖို့၊ သိပ္ပံတော်ဖို့ လိုအပ်တယ် ”

“ အိမ် သိပါတယ် ”

ချယ်ရီ သမီး၏လက်ဖျားကလေး တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ကဗျာဝါသနာပါလို့ ရပါတယ်သမီး၊
ကဗျာတွေကို ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး ဆက်ဖတ်သွားလို့ရတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် ကဗျာဆရာအတတ်ပဲ တတ်နေရုံနဲ့တော့ ဆရာဝန်လုပ်လို့ မရဘူး
နော် သမီး သိတယ်မဟုတ်လား။ သမီး ရွေးရမှာပေါ့၊ သမီးဟာ ဆရာဝန်
အဓိကနဲ့ ကဗျာကိုဖတ်မလား၊ ကဗျာသက်သက်ချည်းပဲတတ်အောင် လုပ်

မလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးအရွယ်က သိပ်ငယ်သေးတော့ ဆန့်
ကျင်ဖက်အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လို့မရလို့ပဲ။ ဒီတော့ သမီး

ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးကိုရွေး” ”

“ “အို ... ဆရာဝန်ကိုရွေးမှာပေါ့ မာမီ” ”

“ “ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ကဗျာဆရာဖြစ်မယ့် ကလေးတွေနဲ့ပေါင်း

သင်းတဲ့အခါ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ပေါင်းနော်၊ မေမေက ဆရာဝန်

ပေမယ့် ကဗျာကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးဆရာဝန် မဖြစ်ဘဲ ကဗျာ

ဆရာ ဖြစ်သွားရင် မေမေငိုမိလိမ့်မယ် သမီး” ”

သမီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ “နောက်ပြီး ကောင်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး တအားကြီးအထင်

ကြီးသွားမိသွားမှာ စိုးတယ်၊ ကဗျာကို ကဗျာသပ်သပ်မြင်၊ လူကို လူသပ်

သပ်မြင်ရမယ်။ ကဗျာဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုက်ကား

သမားပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားစိတ်ပဲ ရှိတယ်နော် သမီး။

ကဗျာဆရာမို့ ကဗျာစိတ်ရှိရင် မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ယောက်ျား

စိတ်က နာရီပေါင်းများစွာ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဆရာဝန်ဆိုတာလဲ ဆရာဝ

န်စိတ်ရှိရင် ခဏပဲပေါ့၊ ယောက်ျားစိတ်ကို ဖျောက်လို့မရဘူး။ ဒီတော့

ယောက်ျားမှန်သမျှဟာ မိန်းမတွေကို အန္တရာယ်ပေးမယ့် ကျားတွေဆိုတာ

သမီးမမေ့နဲ့” ”

သမီးက ငေးငေးလေး ကြည့်နေ၏။ ချယ်ရီသည် သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ

ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး သမီး၏ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်မျှင်ကလေးများကို

လက်ဖြင့် သပ်ပေးမိသည်။

“ “မာမိတို့ မိန်းမတွေကတော့ အင်အားချည့်နဲ့တဲ့ သတ္တိဝါလေးတွေ လိုပဲ။ မာမိတို့ တတ်နိုင်တာက ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုခံ စရာ လက်နက်မပါလို့ပဲ။ တချို့ကျားတွေက တစ်ချီတည်းနဲ့အပြတ် သား ကောင်ကို ခုန်အုပ်အနိုင်ယူတတ်ကြတယ်။ တချို့ကျားတွေကတော့ အချိန် ခဏပေးတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျားဆိုတာတော့ သာကောင်ကိုဘယ် တော့မှ အလွတ်ပေးလေ့ မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ မာမိတို့ သမီးတို့ ဆင်ခြင် ရမှာရှိတယ်။ သူတို့အချိန်ခဏပေးတာကို သူတို့ နူးညံ့တယ်၊ အပြစ်ကင်း တယ်လို့ မထင်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်” ”

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အချိန်တွင် ငွေအိမ်၏ စားပွဲတင်နာရီ မြည်သံ တချက်ချက်သည် နှစ်ယောက်လုံးအား စိတ်ထိခိုက်စေသည်။

“ “သမီးသူနဲ့ ဘယ်တွေကို လျှောက်လည်မိပြီးပြီလဲ” ”

ငွေအိမ်စံသည် ချယ်ရီ၏ရင်ခွင်သို့ မျက်နှာပုက်ထားသည်။

“ “ပြောလေသမီး ... မာမိတို့မှမပြောရင် သမီးဘယ်သူ့ကိုပြောမှာလဲ” ”

“ “စကော့ဈေးကို တစ်ခါ၊ ဘုရားကိုတစ်ခါ၊ နောက်ပြီး ....ကျူရှင်နား က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခါ ...” ”

“ “ဟုတ်ပြီ၊ ပန်းခြံတွေ ဘာတွေ ...” ”

“ “ဟင့်အင်း၊ အိမ်တို့ အဲဒီကို မသွားပါဘူး။ အိမ်နဲ့သူနဲ့ သူငယ်ချင်း ပါ မာမိ” ”

ချယ်ရီသည် သမီး၏ကျောကလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၍ ရယ်မိ၏

“ “အိုကေ ... မာမီယုံတယ်နော်၊ သမီးကို မာမီယုံတယ်။ ဒါနဲ့ ပြော
စမ်းပါဦး၊ သူက သမီးကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရည်းစားစကား ပြောလာနိုင်
တယ်လို့ သမီးထင်လား” ”

“ “ထင်တယ် မာမီ” ”

“ “သမီး ဘယ်လိုဖြေမလဲ” ”

“ “အို ...မသိဘူးလေ” ”

“ “ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကိုသိဖို့ ဘယ်နှစ်နှစ်အချိန်
ယူသင့်တယ်လို့ သမီးထင်လဲ” ”

“ “ဟာ မာမီကလဲ၊ အိမ် ရည်းစားမထားချင်သေးပါဘူး” ”

ချယ်ရီသည် သမီး၏ပန်းကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိ၏။

“ “ဒါပေမယ့် ဒီသူငယ်က သမီးကို ရည်းစားလို ပုံစံနဲ့တွဲသွားနေပြီ
လေ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း တွဲသွားဖို့ မငြင်းတွဲမိန်းကလေးအပေါ်
ယောက်ျားတွေက အပြီးအပိုင် မျှော်လင့်သွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုမျှော်
လင့်ခံရတည်းက အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သိက္ခာတစ်ဝက်ကျနေပြီ။ အဲဒီ
ကောင်မလေး ငါပြောရင် ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ ကြည့်ခံရ
တာ ဘယ်လောက်အောက်လဲ ...နော်သမီး။ နောက်ကို
ဆင်ခြင်နော်သမီး” ”

ငွေအိမ်စံ ခက်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ ချယ်ရီသည် ပင့်

သက်ကိုသာ ခိုး၍ရိုက်လိုက်မိလေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၉)

“ “ကုန်းစောင်းကို ...ဟုတ်လား ဖေဖေ” ”

အေးအောင်၏ အထိတ်တလန့် မေးခွန်းကို သူပြတ်သားစွာ ဖြေလိုက်
သည်။

“ “ဟုတ်တယ်သား၊ မငွေအိမ်က ကုန်းစောင်းမှာရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ဖေဖေ ကုန်းစောင်းကို သွားမယ်” ”

“ “ဒါပေမယ့် ....” ”

သား၏စကား ဘာကြောင့်တွန့်ဆုတ်သွားရသည်ကို သူ နားလည်
လိုက်ပါသည်။

“ “ဒါပေမယ့် ဖေဖေမှ နေမကောင်းသေးတာပဲ” ”

သူ အေးအောင်၏ မျက်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်လိုက်၏။

“ “ဖေဖေ နေကောင်းလာနိုင်သေးတယ်လို့ သား တကယ်ယုံကြည်လို့
လား” ”

သား၏မျက်ဝန်းများ မှန်ဝေသွားသည်။ သို့သော် ခဏကလေးပဲ
ကြာ၏။ ခဏအတွင်း သား၏ နှုတ်ခမ်းများ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

“ “ဟာ ဖေဖေကလဲ ... ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား၊ ဖေဖေရောဂါကို
ပျောက်အောင်ကုနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်လို့ မယုံချင်ဘူးပေါ့။ ဒီမယ် ဖေဖေရဲ့၊
ကလေးအထူးကုလဲ လူကြီးကုတတ်ပါတယ်၊ ဖေဖေ အနာလေးက ဘာမှ

မဖြစ်လောက်ပါဘူး” ”

ရယ်ချွန်းပတ်ချွန်း ပြောနေသည့် သားမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်အရိပ်အ
ရောင်များနှင့်ပါ။ သူသည် သားယူလာပြသည့် ရင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဓာတ်မှန်
ကို မဖတ်တတ်ပါ။ သို့သော် သား၏မျက်လုံးများကိုတော့ သူသေသေချာ
ချာ ဖတ်တတ်သည်။ ထောင်ထဲမှာ သူရှိစဉ် သမီးအိမ်စိုးမေ သေဆုံးသည့်
သတင်းကို လာပြောစဉ်က မျက်လုံးများအတိုင်းဖြစ်သည်။ နာကျင်သည့်
မျက်လုံးများ၊ ယူကြိုးမရ တုန်လှုပ်မှုကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားသည့်
မျက်လုံးများ ....။

“ “ဖေဖေ၊ ဖေဖေကို ကျွန်တော် မသွားစေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ကုန်းစောင်းမှာဆရာဝန်လဲ မရှိဘူး၊ ဆေးရုံလဲ မရှိဘူးဖေဖေအဆုတ်
မှာ အနာဖြစ်တဲ့ လူမမာတစ်ယောက်အတွက် ကုန်းစောင်းဟာ ဘယ်လိုမှ
မသင့်တော်ပါဘူး။ နွေရာသီမရောက်ခင် ဆောင်းတွင်းမှာကတည်းက ဖုန်
ထူနေပြီ ဖေဖေ၊ ဒီဖုန်မှုန့်တွေ ဖေဖေအဆုတ်ထဲ ဝင်လို့မဖြစ်ဘူး။ နောက်
တစ်ခုက ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆေးရုံတာဝန်တွေအများကြီး ...၊ ဖေဖေကို
တစ်ချိန်လုံး လာကြည့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေ ရန်ကုန်မှာနေမှ ဖြစ်မယ်” ”

“ “မင်း ကြီးကြီးမေ နေမကောင်းတုန်းက မငွေအိမ်ပဲ ပြုစုတာပဲမဟုတ်
လား သားရဲ့၊ နောက်ပြီး ကုန်းစောင်းမှာ ဆေးမူးတို့၊ သူနာပြုဆရာမတို့၊
ရှိပါတယ်၊ အဆင်ပြေသွားမှာပါ သား။ နောက်ပြီး ဖေဖေမှာ တခြားကိစ္စ
တစ်ခုရှိသေးတယ်” ”

“ “ဘာကိစ္စလဲ ဖေဖေ ” ”

“ “မင်းအစ်မရဲ့ မြေပုံကို ဖေဖေ မကြည့်ရသေးဘူး” ”

အေးအောင်မျက်နှာ ညှိုးသွား၏။

“ “ဖေဖေရယ် .... ဒါက နေကောင်းမှ ကြည့်ရင်လဲ ရတဲ့ကိစ္စပါ။ မမရဲ့

မြေပုံက ဘယ်မှ မရွေ့ဘူးလေ” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် သားကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “မြေပုံက နေရာမရွေ့ပေမယ့် ကြည့်မယ့်လူ အသက်ရှင်နေဖို့တော့

လိုတယ်လေ သား” ”

တို့နောက် သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

“ “သားရယ် ဖေဖေတို့ရှင်းရှင်းပဲ ပြောကြရအောင်။ တို့ယောက်ျားတွေ

ပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညာမနေကြပါဖို့နဲ့တော့။ ဖေဖေ သက်

တမ်းကို အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းပေးစမ်းပါ သား” ”

အေးအောင် ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်

နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

“ “မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အဲဒီလောက် အခြေအနေမဆိုးပါဘူး

ဘာဖြစ်လို့ .... ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိပ်စက်ချင်တာလဲ” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် သားကို တင်းမာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ “အပိုတွေပြောမနေနဲ့ အေးအောင် ...။ မင်းခန့်မှန်းမပေးရင် ငါ

တခြားဆရာဝန်ဆီသွားပြီး မေးမယ်။ မင်းသတ္တိရှိရင် အဲဒီဓာတ်မှန် ငါ့ကို

ပေးလိုက်” ”

ပြတင်းပေါက်ဘက်လှည့်ထားသော အေးအောင်၏ နောက်ကျော

ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်ကို သူ သတိထားလိုက်မိ၏။

“ “အေးအောင် .....” ”

မာကျောသည့် သူ့ခေါ်သံကြောင့် အေးအောင် သူ့ဘက်သို့လှည့်

ကြည့်သည်။ အေးအောင်၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ဖုလည်နေ၏။

အေးအောင်သည် အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူ

နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်သော သားကို သူ ဘယ်

လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ။

“ “လေးလကနေ ခြောက်လအထိ ဖေဖေ ...” ”

ပြောရင်း အေးအောင်မျက်ရည်ကျကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကွေးသွားတော့ သူ

သားကို ပြုန်းခနဲ လှမ်းပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူ့ပွေ့ဖက်သောအခါကျမှ

အေးအောင်က သူ့ပခုံးပေါ်မျက်နှာမှောက်ချကာ အသံမထွက်အောင်ကြိတ်

၍ ရိုက်လေသည်။

သူ အေးအောင်၏ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ရှေ့မှ ပြတင်းပေါက်ကို သူ မမြင်၊ နံရံကို မမြင်၊ အလင်း

ရောင်ကိုလည်း မမြင်။ သူ့ရှေ့မှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်ပိန်း

လျက် ရှိလေသည်။

“ “ငွေအိမ်

ကိုယ် မင်းဆီကို လာနေချင်တယ်၊ နေခွင့်ပေးပါ။

ကိုယ့်ကို စကားမပြောချင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ အရိပ်တစ်ခုတည်းအောက်၊ တစ်မိုးတည်း

အောက်မှာ နားခိုခွင့်ရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ။

ကိုယ့်ရဲ့နှုတ်ခွက်ယောက်အနေနဲ့၊ အစ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့၊

နောက်ပြီး မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုလက်ခံပါလို့၊

ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် ရှေ့တစ်ပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ

ထွက်လာခဲ့မယ်။ ကြာသပ တေးနေ့ ရောက်မယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ငွေအိမ်ရှောင်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်မင်းဆုံး

ဖြတ်ချက်ကို နားလည်ပါတယ်။

မင်းခေါင်...”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် စာကိုနှစ်ခေါက်ပြန် ဖတ်၏။ သိပ်ပြီးအဓိပ္ပါယ်

မပေါက်ချေ။ သူ လာမည်။ သူ ဒီမှာနေချင်သည်။ အကြောင်းအရာက

ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတစ်ခုခုပြောချင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်

တောင်းပန်ချင်နေသလား။ သူ့စာ၏ စီးဆင်းမှုသည် နူးညံ့သည်။ ၊ နံ့ချ

တောင်းပန်မှုပါသည်။ နောက်ထပ် တစ်ခုခုပါသေးသလား။ ငွေအိမ် သိပ်

နားမလည်။

ဟင်္သာကတော့ စာကိုဖတ်ပြီး သူနှင့်မဆိုင်သလိုပင် ဘာမှထင်မြင်

ချက်မပေးပေ။

“ “သား ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ”

“ “ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးမေမေ ...။ မေမေရော
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ”

“ “မေမေလဲ မပြောတတ်သေးဘူး” ”

မေမေမျက်ဝန်းမှာ တင်းမာမှု မရှိ၊ နူးညံ့စွာ ဝေခွဲရခက်နေပုံသာ ရှိ
သည်။ မေမေဟာ ဦးမင်းခေါင်ကို ချစ်ခဲ့သည်ဟု ဟင်္သာသိသည်။ ချစ်နေ
ဆဲလားဆိုသည့် အဖြေကိုတော့ ဟင်္သာမသိပေ။

“ “မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ပြောပါ။ မေမေခိုင်းတာ
ကျွန်တော် လုပ်ပျံ့မယ်” ”

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် သူ့ကို ခပ်ငေးငေးပြုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။
ဟင်္သာသည် ဦးမင်းခေါင်အား မိမိမျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်ရဲ့လားဟု
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်မိ၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် မိမိကို မုန်း၏။ ထို
ကြောင့် မိမိသည်လည်း ဦးမင်းခေါင်ကို မုန်းသည်။ ဦးမင်းခေါင်၏ဆက်
ဆံမှုပေါ်မှာမူတည်၍ ဟင်္သာ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံသွားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

“ “မေမေ ကျွန်တော့်ကို ခရီးထွက်စေချင်သလား” ”

ထိုမေးခွန်းကို ပြုံးစနဲနဲနှင့်မေးလျှင် မေမေမျက်စောင်းကို သူရချင်
ရလိမ့်မည်။ သူက တည်ငြိမ်စွာ စူးစိုက်စွာမေးသောအခါ မေမေကလည်း
အေးဆေးစွာပင် ဖြေခဲ့၏။

“ မလိုပါဘူး သား၊ သူ သားကိုအန္တရာယ်ပြုမယ် မထင်ပါဘူး ” ”

ထိုစကားကြောင့်ပင် မေမေသည် သူ့အိမ်မှာ ဦးမင်းခေါင်ကို လက်ခံ
ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဟု ဟင်္သာ ယူဆလိုက်ပါသည်။
ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တွင် မေမေသည် ထုံးစံအတိုင်း မနက် ၄
နာရီထကာ ဆွမ်းချက်၏။ ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း
ဟင်္သာက အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဇိမ်ယာစံဆဲ။ အပြင်
ဘက်မှာ စာကလေးတွေ တကျီကျီမည်နေကြပြီ။ ဆောင်းနှင်းမှုန်များ
တဖွဲဖွဲကျနေ၏။ဧကရာဇ်ပင်ဆီမှ ပန်းရနံ့သည် ဟင်္သာ၏နှာခေါင်းထဲသို့
တွန်းထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ ဟင်္သာသည် မိမိဘေးမှ နေရာလွတ်ကလေး
ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လျက် ဝမ်းနည်းလာ၏။ ပန်းမပန်တတ်သည့် မေ
အိမ်စိုးမေသည် ဧကရာဇ်ပန်းနံ့ကိုတော့ သဘောကျလေသည်။ သူသည်
မိမိဘေးရှိ အိပ်ရာခင်းစကို လက်ဖဝါးဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေး
စက်သော အတွေ့ကိုသာ တွေ့ရမည်ဟုသိထားပြီးပြီဖြစ်ပါလျက် နွေးနွေး
ကလေးများ ခံစားရမလားဟု မျှော်လင့်မိသည်။
နံနက်အစောချိန်တွေမှာ မေအိမ်စိုးမေ ထသွားလို့ နွေးနွေးကလေး
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အိပ်ရာခင်းစကို သူသည် လက်ဖဝါးဖြင့် စမ်းသပ်ဖိကိုင်
ရင်း အပျင်းကြီးစွာ ဆက်အိပ်နေခဲ့ဖူး၏။ မေအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည့်

အချိန်တွင် နီးပါလျက် မနီးသေးဟန်ဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ သူ့နဖူးပေါ်က ဆံ
ပင်များကို ညင်သာဖွဖွလေးလာ၍သပ်ဖယ်သိမ်းပေးမည့် မမ၏လက်ဖဝါး

ကလေးတစ်ဖက်ကိုလည်း သူ ရင်ခုန်ကြည်နူးစွာ စောင့်နေခဲ့ဖူးပါသည်။
ယခုတော့ သူ့အိပ်ရာခင်းစသည် အေးစက်၍ပင် နေလေသည်။ အေး
စက်စက် အိပ်ရာခင်းကို စမ်းမိသောကြောင့်ပင် ဦးမင်းခေါင်ကို သူ ရိုရိုသေ
သေ ဆက်ဆံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဟင်္သာ မမအိမ်စိုးမေကို ချစ်သ
လို ဦးမင်းခေါင်သည် မေမေ့ကို ချစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။
သူသည် မော်တော်အချိန်မီ သွားကြိုနိုင်ရန် မိုးနက်ကို မြင်းလှည်း
ဆင်လိုက်၏။

“ “မေမေ ... ကျွန်တော် ဦးမင်းခေါင်ကို သွားကြိုဦးမယ်နော်” ”

မေမေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရမှာ နည်းနည်းအားနာသောကြောင့်
မြင်းလှည်းဆင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ဆောင်ခဲ့၏။ မေမေသည် တစ်ခဏ
တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ““အေး ...အေး” ” ဟု ပြောသည်။

မော်တော်မှဆင်းလာသော ခရီးသည်များကို စောင့်ကြည့်ရင်း ဦးမင်း
ခေါင် ဒီကနေ့မလာဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးလိုက်မိစဉ်မှာပင် မော်တော်
ဘေးပေါက်ဝသို့ ဦးမင်းခေါင် ထွက်လာသည်။

သူ ရုတ်တရက် အံ့သြသွား၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် သူ ယခင်တွေ့ဖူး
သည့် ဦးမင်းခေါင် မဟုတ်၊ တော်တော်ကြီးကို ပြောင်းလဲနေသည်။
ယခင်တွေ့ဖူးသည့် အရေးပိုင် ဦးမင်းခေါင်၊ ခရိုင်ဝန် ဦးမင်းခေါင်၊
ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဦးမင်းခေါင်သည် မျက်လုံးများ စူးရှမာကျော၏။
စိတ်ဓာတ်ခက်မာ၏။ ဒေါသကြီး၏။ ကိုယ်နေဟန် တောင့်တင်းပြီး

အဝတ်အစား သေသပ်၏။ ကိုယ်သည် အမြဲမတ်နေလေ့ရှိ၏။ လောကကို

အပေါ်စီးက ကြည့်တတ်၏။

ယခုဦးမင်းခေါင်သည် မျက်လုံးများ မှန်မှိုင်းတွေဝေကာ စိတ်ဓာတ်

ကျနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုယ်နေဟန် ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ လက်ပြင် နည်း

နည်း ကုန်းနေပြီ။ မျက်နှာတွင် ပါးရိုးများ ချောင်ကျလျက် မျက်တွင်းများ

ညှိမည်းကာ ချိုင့်နေသည်။ ခါတိုင်း တင်းတင်းစေ့ထားသော ပိရိသည့်

မာနနှုတ်ခမ်းတို့မှာ နာကျင်မှုဝေဒနာများကြောင့် အနည်းငယ် မဲ့စပြုနေ

ပြီ။

ဟင်္သာသည် ဦးမင်းခေါင်အား မြင်လိုက်လျှင်မြင်လိုက်ချင်း သနား

ကရုဏာသက်သွားမိသည်။ ဦးမင်းခေါင်သည် ချွန်းချွန်းကျနေသူအဘိုး

ကြီးတစ်ယောက်ပါလား။

သူသည် ကမ်းပါးစောက်ကို အပြေးကလေး ဆင်းသွားလိုက်၏။

ကုန်းဘောင်ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော ဦးမင်းခေါင်

အား သူက သွား၍ကြိုဆိုကာ လက်တွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဦးမင်းခေါင်၏

လက်ဆွဲအိတ်ကိုတော့ အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်က ဆွဲလာ၏။

“ “လာလာ ... ဦးလေး” ”

ဦးမင်းခေါင် ကမ်းပါးပေါ်ရောက်လျှင် အနည်းငယ် အသက်ရှူပြင်း

နေ၏။

“ “ဦးလေး .... နေကောင်းရဲ့လား” ”

“ “အေး အေး ကောင်းပါတယ်။ မငွေအိမ်ရော နေကောင်းလား” ”

“ “ကောင်းတယ် ဦးလေး၊ မေမေက ကျန်းမာရေး တော်တော်ကောင်း
တယ်၊ ကျွန်တော်ကမှ ဒီတစ်ခေါက် မော်တော်အပြန်မှာ ဖျားသေးတယ်။
ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ဘူးလား” ”

သူက ဦးမင်းခေါင်ကို မြင်းလှည်းပေါ် တွဲတင်ရင်း မေးမိ၏။

“ “အေးကွာ .... သူတို့နှစ်ယောက်က ဆေးရုံဆရာဝန်တွေဆိုတော့
အလုပ်ရှုပ်ကြတယ်ကွာ၊ အိမ်က ကားဒရိုင်းဘာကို ရေနံချောင်းအထိ လိုက်
ပို့ပေးခိုင်းလိုက်တယ်လေ။ ဒီဘက်ခရီးကတော့ တိုတော့ အဖော်မလိုပါ
ဘူး။ ငါက မင်းရှိမယ်တောင် မထင်ဘူးကွ၊ မင်းရှိနေတာ အတော်ပဲဟေ့ ” ”
ဦးမင်းခေါင်၏ အသံကတော့ ခွန်အားသိပ်မလျော့သေးပါ။

သူ မြင်းကို တစ်ချက်ရှိက်ပြီး စတင်မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ “ငါ့သမီး အိမ်စိုးမေရဲ့ ... သင်းချိုင်းကို ငါကြည့်ချင်တယ်ကွာ” ”
အဘိုးကြီးစကားကြောင့် သူ နည်းနည်းတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
သည်။ သေသည်ဟု မယုံကြည်၍ ကြည့်လိုခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း သူ
ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာက အပြစ်ရှိသူမို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း
ကြားတွင် အသက်ရှင်နေထိုင်ရတာ မလုံပါ။

“ “အဲဒါ မင်းလိုက်ပို့မှ ဖြစ်မယ်” ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်စွာ တင်းကျပ်သွားပါသည်။

“ “မင်း နေရာမှတ်မိရဲ့လား” ”

မှတ်မိရဲ့လား ..... တဲ့၊ မေးမှ မေးရက်ပလေ ဦးလေးရယ်။ သူ့ကိုယ်
တိုင်မြေတွင်းတူးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသော သူ့အသည်း
နှလုံး၏ သင်းချိုင်းနေရာကို လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်
ပါ့မလဲ။

“ “မှတ်မိမှာပါ ဦး” ”

“ “အေး အေး ကောင်းတယ်၊ သွားကြရအောင်ကွာ” ”

ဦးမင်းခေါင်၏မျက်နှာတွင် မာန်မရှိတော့သည့်အပြင် ယခင်တုန်းက
ဟင်္သာအပေါ် ထားခဲ့ဖူးသည့် အမျက်နှင့် အာယာတများပါ ပျောက်ကွယ်
နေသလို ထင်ရသည်။ အချိန်ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခြင်းလား သို့မဟုတ်
သမီးကွယ်လွန်သွားလို့ ပြောင်းလဲခြင်းလား ဟင်္သာ မသိနိုင်ပေ။
ဟင်္သာတို့ ခြံဝင်းထဲရောက်သွားသောအခါ အိမ်ရှေ့မှာ မေမေ့ကို
မမြင်ရ။

“ “မေမေ ...” ”

မေမေ ထွက်မလာသောကြောင့် ဟင်္သာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ မီးဖို
ခန်းတွင် မေမေ ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုး စောင့်နေသည်။

“ “ဦးလေး ရောက်ပြီ မေမေ၊ ထွက်တွေ့လိုက်ပါဦး” ”

မေမေ မလှုပ်ပါ။

“ “ဦးလေးကိုမြင်ရင် မေမေ သိပ်အံ့ဩသွားမယ်၊ ပိန်ခြောက်နေတာပဲ၊
အရင်ထက် တစ်ဝက်တောင် မရှိတော့ပါဘူး” ” ခပ်တိုးတိုးပြောနေဆဲ၊
နောက်ဘက်မှာ နီးကပ်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။

“ “ငွေအိမ် ....” ”

သည်မျှ နူးညံ့တိုးတိတ်သော ခေါ်သံမျိုးကို ဦးမင်းခေါင်ပါးစပ်မှ
ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မထင်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ဟင်္သာသည် ရင်ထဲ
မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွား၏။ ဦးမင်းခေါင်ဆီမှာ ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်ရ
သော တောင်းပန်တိုးလှိုင်းမှုများ။ မေမေသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်
၏။ မေမေ ရုတ်တရက် ငေးစိုက်ကာ ဦးမင်းခေါင်ကို ကြည့်နေသည်။
ဟင်္သာသည် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ တက်သော ကြမ်းခင်းအမြင့်ကလေး
ပေါ်၌ ဦးမင်းခေါင်ထိုင်ရန် သစ်သားဖင်ထိုင်ခုံ သေးသေးလေး ချပေး
လိုက်သည်။

“ “ထိုင်ပါဦးလေး ...၊ မေမေ ... ဦးလေးရဲ့အိတ်ကို ဘယ်မှာထားလိုက်
ရမလဲ” ”

“ “ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထားလိုက်သား၊ နောက်ပြီး ဟင်္သာ ....” ”
မေမေက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်
ပွေလည်နေသည်။

“ “မေမေခင်းထားတဲ့မွှေ့ရာပေါ်မှာ သေတ္တာထဲက ငွမ်းစောင်တစ်ထည်
ထပ်ပြီးခင်းလိုက်ဦး၊ ကြားလား။ သား ... သားဘယ်မှ မသွားနဲ့ဦးနော်၊
မင်းဦးလေး လိုတာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ဦး” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့” ”

မေမေသည် ဦးလေးကို မကြည့်။ နှုတ်လည်းမဆက်။ မီးထည့်စရာ
မလိုတော့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းအိုးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မေမေက ဦးမင်းခေါင်ကိုစကားမပြောသောအခါ ဤအိမ်တွင် ဦးမင်း
ခေါင်ကို ဧည့်ခံပြုစုဖို့ ဟင်္သာမရှိလျှင် မဖြစ်တော့ပေ။ မေမေသည် ဦးမင်း
ခေါင် ကြိုက်တတ်မည့် အစားအသောက်ကို စီမံပေး၏။ သို့သော် ထမင်း
ပွဲပြင်ပြီးသည်နှင့် ဟင်္သာကိုလှမ်းခေါ်တော့သည်။

“ “သား .... မင်း ဦးလေးကို ထမင်းကျွေးလိုက်တော့” ” ခပ်တိုးတိုးပြော
ကာ မေမေက အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၍ အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်မှာ လှန်းထား
သည့် ပဲများကို ဆွနေလေသည်။

“ “ဟင်္သာ .... မင်းမေမေ ထမင်းမစားသေးဘူးတဲ့လား” ”

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေး စားနဲ့ပါ” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် မေမေရှိရာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

“ “ဒီအချိန်မှာ မစားရင် သူဘယ်အချိန် စားမလဲ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုလဲ
ပြန်ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ ကလေးဘဝ လူငယ်ဘဝကလို အဆာမခံနိုင်တော့ဘူး
လေ။ သားက သွားခေါ်ပါ၊ အတူတူစားရအောင်လို့၊ သားလဲ အတူတူစား
ပါ” ”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ မေမေက မကတ်ဖဲ့တော့ပြန်ပေ။ အသာတကြည်
ပင်လိုက်လာ၏။ ထို့နောက် ဟင်္သာတို့သုံးယောက် စားပွဲဝိုင်းအပုကလေး
မှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ လက်ဆုံစားကြသည်။ မေမေသည် ဦးမင်းခေါင်အတွက်
ဖွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့လေသည်။ ဦးမင်းခေါင်က ထမင်း
တစ်ဖွန်း ခပ်စားရင်း ရယ်သည်။

“ “ဒီထမင်းပိုင်းမျိုးက လက်နဲ့အားရပါးရ စားရမယ့် ထမင်းပိုင်းမျိုးကွ
...နော်။ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကိုယ့်မှာ ဗျူရိုကရက်အကျင့်ကြီး မပျောက်

သေးဘူးလေ၊ ထမင်းကို လက်နဲ့မစားတတ်သေးဘူး။ အင်း ... မစားချင်
သေးဘူးပေါ့၊ အဲဒီအတွက်တော့ မင်းတို့ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြရမယ်
သိလား” ”

ဦးမင်းခေါင်၏ စကားသည် မေမေ့ကို ရည်ညွှန်းသည်က ပိုများမည်
ဟု ဟင်္သာသိပါသည်။ သို့သော် မေမေက ပြုံးသည်ဆိုရုံလေး ပြုံးသည်။
မေမေက ဦးမင်းခေါင်၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းထည့်ပေးပါ။ သို့သော်
ဟင်းထည့်ပေးသကဲ့သို့သာတည်း။

“ “သား ... မင်းဦးလေးကို ဟင်းထည့်ပေးလေကွယ်၊ မင်းချည်း ငုံ့စား
မနေနဲ့ဦး” ”

ဟင်္သာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိတော့ မေမေ၏ စူးရှသည့် မျက်
စောင်းဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြန်သည်။

မေမေသည် ဦးမင်းခေါင် ရေချိုးနိုင်ရန် ရေခွေးအိုးကြီး တည်ပြီး ဒန်
ဇလုံကြီးထဲမှာ ရေခွေးနှင့် ရေအေးစပ်ပေး၏။ ရေကိုလက်ဖြင့် စမ်းကြည့်
လိုက်၊ ရေခွေးထပ်ဖြည့်လိုက်။ တစ်ခါ လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်၊ ရေအေး
ပြန်ဖြည့်လိုက် ... နောက်ထပ် စမ်းကြည့်လိုက်၊ ရေခွေးထပ်ဖြည့်လိုက်။
ဟင်္သာသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်ပြီး မေမေ့ကို သဘောကျနေသည်။ သို့
သော် မေမေ့မျက်စောင်းကို နောက်ထပ် မရချင်သောကြောင့် မပြုံးလိုက်ရ

ချေ။

“ “သားရေ ... မင်းဦးလေး ရေချိုးလို့ရပြီ” ”

တကယ်က ဟင်္သာကြားအောင် အော်တာမဟုတ်၊ ဦးမင်းခေါင် ကြား
အောင် အော်တာသာဖြစ်၏။ ဟင်္သာသည် တမင်ပင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ
အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်
ကြည့်မိသည်။ အဘိုးကြီးနှင့်အဘွားကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြ၏။ မေမေပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါကို တင်ထားပြီး မေမေလက်ထဲမှာ ဆပ်ပြာခွက်ကို ကိုင်ထား
သည်။ ဦးမင်းခေါင်၏လက်ထဲမှာ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ခေါက်လျက်သား
ကိုင်ထားပြီး ပခုံးပေါ်မှာလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးတစ်ထည်ရှိနေ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အနည်းငယ် အိုးတိုးအနီးတန်း ဖြစ်နေကြ၏။
ထို့နောက် ပြိုင်တူလိုလိုပင် ပြုံးလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ပြုံးပြသည့်အပြုံးမျိုးမဟုတ်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောကျသည့်
ရှက်ပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

မမအိမ်စိုးမေသည် ဟင်္သာရေချိုးသည့်အခါ မေမေ မငွေအိမ်လို မျက်
နှာသုတ်ပဝါ ပခုံးပေါ်တင်၍ တစ်ခါမှ လာမပေးဖူးပါ။ ဟင်္သာ ရေချိုးနေ
သည်ကို စိတ်လိုလက်ရ တစ်ခါမှပင် သတိထားမကြည့်ဖူးပါ။ ဤအလုပ်
မျိုးကို မမကိုယ်စားလုပ်ရသူက ဟင်္သာသာ ဖြစ်၏။ မမအိမ်စိုးမေ ရေချိုး

သည့်အခါ ဘဲဥအိုးကြီးနှစ်လုံးအပြည့် ဟင်္သာကရေဆွဲပေးသည်။ ဆောင်း
ရာသီဆိုလျှင် ရေနွေးစပ်ပေးသည်။ မမအိမ်စိုးမေ တစ်ခါတစ်ခါ ရေလဲ
ချွတ်ပြီး ဝတ်ရန် ထဘီမေ့ကျန်နေခဲ့လျှင် မမအိမ်စိုးမေ သတိမရသေးခင်
ဟင်္သာက သတိတရ သွားပေးရသည်။

“ “အို ... လိမ္မော်လိုက်တဲ့ ကလေး” ”

မမအိမ်စိုးမေ၏ လှိုက်လှဲသော ကျေးဇူးတင်အပြုံးကို ရသောအခါ
မည်သည့်လက်ဆောင်မျိုးနှင့်မှ မလဲနိုင်အောင် ထိုအပြုံးကို တန်ဖိုးထားမိ
သည်။

မမအိမ်စိုးမေ၏ သင်းချိုင်းမြေပုံရှိရာသို့ ဦးမင်းခေါင်အား လိုက်ပို့
ရသောအချိန်သည် ဟင်္သာအတွက် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်
လာသော ငရဲတစ်ခုသာတည်း။

မုန်းမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် မြင်းလှည်းဖြင့် လာရသော လမ်းတစ်
လျှောက်သည် မမအား သတိရလွမ်းဆွတ်စေသည့် နယ်မြေဒေသများသာ
ဖြစ်သည်။ ဟောဒီ မုန်းမြစ်ထဲမှာ မမနှင့်ဟင်္သာ လေ့ဖြင့် စုန်ဖူးသည်။
ဟောသည် မုန်းကမ်းပါးမှာ မမနှင့်ဟင်္သာ မြင်းလှည်းဖြင့် သွားဖူးသည်။

“ “ဟောဒီကနေ မုန်းမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ဟိုဘက်တက်ရင် ပွင့်ဖြူလေ
ဦးလေး” ”

“ “အေး အေး၊ ဦးလေး မှတ်မိတယ်၊ ဦးလေး ဒီဘက်တွေကိုတော့
ရောက်ဖူးတယ်ကွ၊ မင်းဘူးကနေ လာရင် ဟောဒီလမ်းလေးအတိုင်း လာ

တာပေါ့။ ရှောက်တော့ဟိုဘက်တော့ ဦးလေး မကျွမ်းဘူး” ”

ဟင်္သာတို့သည် ရှောက်တောမှတစ်ဆင့်ဆင်လူးရွာသို့ ရောက်အောင်
နေ့တစ်ဝက်ကြာအောင် သွားရ၏။ ဆင်လူး၏တစ်ဖက် နှစ်မိုင်ခန့်ပေး
သောနေရာမှ ရွာကလေးကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။

“ “ဟောဒီရွာမှာ ကျွန်တော် တစ်ညအိပ်ဖူးတယ် ဦးလေးရဲ့၊ မမ အိမ်
စိုးမေကို လာတွေ့ရတာ။ ဟောဟိုလမ်းအဆုံးက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ

မမကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မမစီးလာတဲ့ ဖိနပ်ဟာ စုတ်
ပြတ်နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်နဲ့ လဲပေးခဲ့ရတယ်” ”

အဟောင်းတို့သည် အသစ်ဖြစ်လာကြ၏။ အတိတ်ဆိုသည်မှာ အမြဲ
တစေ အရိပ်လို လွှမ်းမိုးတတ်သည့်အရာပင် ဖြစ်လေသည်။ မမအိမ်စိုးမေ
နှင့် ဟင်္သာ၏အကြားတွင် ခွဲခွာမှုဆိုသည်မှာလည်း မမက ဆုံးဖြတ်ပေး
သော အရာသာဖြစ်၏။ ပေါင်းစပ်မှုဆိုသည်မှာလည်း မမကပင် ဆုံးဖြတ်
ပေးခဲ့၏။

“ “မင်း မမကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်” ”

အမိန့်ပေးသလို ပြတ်သားသည့်စကားတစ်ခွန်းကို မမ ပြောခဲ့သည်။
ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟင်္သာသည် ဘဝမှာ နောက်ထပ်
ဘယ်အရာကိုမှ မလိုချင်တော့လောက်အောင် ပြည့်စုံမှုသုခကို ခံစားလိုက်
ရ၏။

“ “ဟောဟိုနားက တောင်ခြေလေးမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဦး

လေး” ”

သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက တိုက်ပွဲ
ဖြစ်သည့်နေရာနှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှာ နေခဲ့ရန် မမအိမ်စိုးမေက သူ့ကို
အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့သည် စေတုတ္ထရာတွင် ညအိပ်ကြလေသည်။

“ ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော့်အသိတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီ ...မုန်းတစ်
ဝိုက်မှာ လှေတွေ တော်တော်များများကို ဒီကပဲ စပ်ကြတာပဲ။ ရိုးမတောင်
ခြေဆိုတော့ သစ်တွေ ဝါးတွေ ပေါတာကိုး” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက် မောပန်းနေသည်။
ဦးလေးသာမပါလျှင် သူသည် စေတုတ္ထရာမှာ အိပ်ဖို့ မလို။ အောင်ရွာ
အထိ ရောက်အောင်သွားပြီး မုန်းကိုကူးမိမည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ဦးမင်း
ခေါင်သည် ကျန်းမာရေး ကောင်းပုံမရပါ။ ဆေးပုလင်းများ အဆင်သင့်
ယူလာပြီး တစ်ခါသောက်လျှင် သုံးလေးလုံး စုပ်၍ သောက်နေရသည်။

“ “ဦးလေး ... နေသာရဲ့လား၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်” ”
မည်မျှပင်သူ့အပေါ် အာယာတထားခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ဦးမင်းခေါင်သည်
မမအိမ်စိုးမေ၏ဖခင်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ယောက်ျားဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးမင်း
ခေါင်သည် မကျန်းမာ၍ ရုပ်ရောစိတ်ပါ ကျနေသော အဘိုးကြီး တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

“ “ဦးက နောက်ကျောတွေ တက်လာပြီဆိုရင် ချောင်းဆိုးတော့တာပဲ

ကွ” ”

မထူးဆန်းသောလေသံမျိုးဖြင့် ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဦးမင်း
ခေါင်၏မျက်လုံးများတွင် ဝေဒနာ၏ အရိပ်အရောင်များ ရှိနေပါသည်။
သူသည် ဦးမင်းခေါင်တားမြစ်သည့်ကြားမှ ဦးမင်းခေါင်၏ နောက်ကျော
ကို အသာဖိနှိပ်ပေးမိသည်။

“ “ခရီးလဲ ပန်းလို့ဖြစ်မှာ ဦးလေးရဲ့၊ လမ်းတွေက သိပ်ကြမ်း၊ ဖုန်တွေ
က ထူဆိုတော့ ... ဒါကြောင့် မေမေက ဦးလေးကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်း
ခိုင်းတာ၊ ဖုန်တွေ အဆုတ်ထဲဝင်လို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်နော်
ဦးလေး” ”

မေမေကတော့ပြတ်သားသည်။ အိမ်စိုးမေရဲ့သင်းချိုင်းကို သူမကြည့်
လိုဟု ပြောပါသည်။

“ “ဟင်္သာ ... ဟင်္သာ ထတော့လေ၊ တို့ခရီးဆက်ကြရအောင်” ”
ဟင်္သာသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးကို အသာပွတ်သပ်ကြည့်မိ
၏။ ဦးမင်းခေါင်သည် အိပ်ရေးဝပ်အိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ရသဖြင့် လန်း
ဆန်းနေသည်။

“ “ဟာ ဦးလေး ... နှင်းတွေကျနေတယ် ဦးလေး အအေးမိနေဦးမယ်” ”
ဦးမင်းခေါင်က ပြုံးသည်။

“ “ငါက ဖုန်ပဲကြောက်တာကွ ....၊ နှင်းမကြောက်ဘူး။ သိုးမွှေး တစ်
ထပ်၊ သတ္တိလပ်တစ်ထပ်ဆိုတော့ နှင်းကိုမကြောက်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဖုန်က

တော့ ကာကွယ်လို့မရဘူးဟေ့” ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

နေမွန်းတည့်ပြီးခါစအချိန်ခန့်တွင် မင်းတောင်ခြေသို့ချဉ်းကပ်မိလေသည်။ သည်ခရီးကတော့ မြင်းလှည်းလည်းမသွားနိုင်၊ နွားလှမ်းလည်းမသွားနိုင်။ တောင်ကုန်းတောင်ဆင်း လူသွားလမ်း ရှိသည်ဆိုရုံကလေး ... တချို့နေရာတွင် လူသွားလမ်းပျောက်နေ၍ ဟင်္သာမှာပါသည့် ကိုင်းခုတ်ဓားဖြင့် ရှင်းလင်းယူရသည်။

တောင်ခြေမှာတော့ ငါးရုံတောသည် စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

“ “ဦးလေး ..... မမအိမ်စိုးမေ အဲဒီနေရာမှာ ရှိပါတယ်” ”

ဝမ်းနည်းစွာပင် သူ ပြောလိုက်ပါသည်။

ငါးပင်လေးပင် အစုအဝေး သပ်သပ်ပေါက်နေသည့် ဆင်ခြင်လျှောကလေးမှာ မမအိမ်စိုးမေကို မြှုပ်နှံခဲ့ရသည်။ အလောင်းကို မြေကျင်းထဲ ပွေ့ချသောအခါ မမအိမ်စိုးမေ၏ဆံပင်ရှည်များက မြေကြီးနှင့် သွားထိနေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာပင် ထိုဆံပင်များကို ထုံးနှောင်ပေးခဲ့ရ၏။ မမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာ တောင့်၍ပင် နေပါပြီ။ ဟင်္သာသည် မိမိဝတ်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ မမ၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်ပိုင်း လုံခြုံအောင် အုပ်ပေးပြီးမှ တဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သောရင်ဖြင့် မမကိုယ်ပေါ်သို့ မြေကြီးများ ဖို့ချလိုက်ရသည်။ မြေကြီးကို ဂေါ်ပြားဖြင့်

တစ်ကော် ကော်၍ ပက်လိုက်တိုင်း မမ၏အပြုံးတစ်ချက်ကို မြင်ယောင်
ကာ လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေခဲ့လေသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် မမအိမ်စိုးမေ၏ မြေပုံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်
ကာ မြေကြီးကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွအုပ်ကိုင်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ
ငြိမ်သက်သွား၏။ ထို့နောက် အံ့ဩစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကို
ဟင်္သာ မြင်ရသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ငိုကြွေးလိုက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(၁၀)

ကုန်းစောင်းတွင်တော့ အချိန်သည် တရိပ်ရိပ်လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး
လေသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သက်သာရာရမည့်အစား
ပို၍ပို၍ အခြေအနေ ဆိုးလာ၏။ အမောဖောက်လာသည့် ရက်များတွင်
ဆေးစားရုံနှင့် မသက်သာတော့ဘဲ သူနာပြုဆရာမ ပင့်ကာ ဆေးထိုးရ
သည်။

ဒေါ်ငွေအိမ်သည် သူ့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားတစ်
ယောက် ယခုလို ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မြင်သောအခါ နှလုံးဆီမှာ ပူ
လောင်စွာနာကျင်လာရသည်။ သို့သော် ဤလူသည် မိမိအပေါ် ဥပေက္ခာ

စိတ်ဖြင့် ရက်စက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မိမိဘဝကို ဆင်းရဲဒုက္ခပေးဒဏ်များဖြင့်
ရင်ဆိုင်ရအောင် သူ ဖန်တီးခဲ့သည်။ မိမိ၏ပါးကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ
ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ထိုအရာများကို တွေး၍ သူပေးဒဏ်ခံစားနေရသည်ကို
ကျေနပ်ဝမ်းသာဖို့ အားယူ၏။ သို့သော် မငွေအိမ်သည် ရက်စက်နိုင်သူ

မဟုတ်ပေ။ သူ့အတွက် ဆေးဝါးများ ယူပေး၊ ထွေးခံယူပေး၊ နောက်ကျော
ကို နှိပ်နယ်ပေးဖြင့် ပြုစုရင်း မျက်ရည်မကျအောင်ပင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ခဲ့
ရသေး၏။

“ “လတ်စသတ်တော့ ကိုယ်ဟာ အခုအချိန်အထိ ငွေအိမ်ကို ဒုက္ခပေး
တုန်းပဲကိုး ... နော်” ”

ပေးဒဏ်သက်သာသည့် အချိန်တွင် အစ်ကိုက ငွေအိမ်ကို ခပ်ငေးငေး
ပြုံးကြည့်လျက် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ညည်းညူလေသည်။ ငွေအိမ် မျက်
လွှာချ၍သာ နေသည်။

“ “ဦးလေး ... ရန်ကုန်ကို ပြန်ဖို့ ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့
က ဘာမှကုတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဦးလေး .... အေးအောင်ဆီ ပြန်မလား
ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်၊ နောက်ပြီး ....” ”

မငွေအိမ်ဘက် ဟင်္သာတစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“ “မေမေလဲ လိုက်ပို့မှာပါ။ ဦးလေး ဆေးကုပြီးတော့မှ ဒီပြန်လိုက်လာ
ပေါ့” ”

အစ်ကိုက ခပ်ပြုံးပြုံး လက်ကာပြသည်။

“ ဦး ရောဂါကို ဦးသိပါတယ်၊ ဆေးကုဖို့ မလိုဘူး ဟင်္သာရဲ့။ စိတ်
ချမ်းသာဖို့ပဲ လိုတာပါ။ ဦးက ဒီအိမ်မှာ နေချင်တယ်၊ ဟောဒီမြေမှာ နေ
ချင်တယ်” ”

ရေနံချောင်းမှာ ကြီးမားသော တိုက်အိမ်ကြီးကို အစောင့်နှင့်ပစ်ထား
ပြီး ဤတောခေါင်ခေါင်မှာ နေထိုင်၍ ပေဒနာခံစားနေသော ဦးမင်းခေါင်

ကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ နားလည်ပါသည်။ ဦးမင်းခေါင်၏ ရင်ထဲ
မှာ ဘာတွေရှိနေသည်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။

ဦးမင်းခေါင်သည်ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့်ထိုင်ရင်း မေမေ့ကိုအနား
မှာထားလျက် ဟင်္သာကို စကားတွေပြောနေတတ်သည်။တကယ်တော့ သူ
သည် ဟင်္သာကိုဦးတည်လျက် မေမေ့အား စကားပြောခြင်းပေတည်း။

“ “အဲဒီတုန်းကတော့ ငါက အသက် ၂၀ကျော်ခါစ၊ စိတ်ကလဲတက်ကြွ
တုန်းအရွယ် ....။ အနှစ်နှစ်အလလက ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကိုလဲ
လက်မလွှတ်ချင်ဘဲကိုး သားရဲ့။ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဂုဏ်
နဲ့ရာထူးအတွက် သူ့ချစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ
ဘယ်အချိန်မှာပဲ ပြန်ပြောပြော...ဘယ်လိုမှပြောလို့မကောင်းတဲ့ နောင်တ
တွေ၊နားထောင်တဲ့သူကရော ဘယ်လိုမှစိတ်သက်သာမှာမဟုတ်တဲ့ စကား
တွေ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာတကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဟင်္သာ...၊ ဦးလေးဟာငယ်ငယ်
တုန်းက အလွန်ကောက်ကျစ် ယုတ်မာခဲ့တာပါ” ”

မေမေသည် ဘေးမှာမျက်လွှာချလျက် ကြုံ့ကြုံ့ထိုင်ရင်း လုံချည်ပေါ်

မှ ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို လက်နှင့်စမ်းသပ် ရေးမြယ်နေလေသည်။

“ ဦး သတ္တိကြောင်လို့ ဦးချစ်သူဟာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောခဲ့ရတယ်။ ဝိုင်းပြီး ကဲ့ရဲ့တဲ့မျက်လုံးတွေ အောက်မှာ သူ ဟန်ဆောင်တင်းမာခဲ့ရသမျှ ကွယ်ရာမှာ သူဘယ်လောက် ဝိုကြွေးခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူသိမှာပါ သားရယ်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဦးက အခုအချိန်မှာ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားတယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော.. သူ တကယ်ခံစားရတဲ့ ငရဲကို ဦး အတိအကျလိုက်မှီပြီး ခံစားပေးနိုင်မှာ

တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဦး သူ့အပေါ်မှာ တစ်ဆံ့ချည်ကလေး တောင်မှ တာဝန်မကျေခဲ့ပါဘူး ....”

ဦးမင်းခေါင်၏မျက်လုံးသည် မျက်ရည်ဖြင့်စိုလက်နေ၏။ မေမေ့

မျက်လုံးကတော့ အေးစက်တင်းမာစွာ ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

“ “သမီး အိမ်စိုးမေ ဒီဘဝရောက်ခဲ့တာဟာ ဦးရဲ့အမှားကြောင့်ပါ။

ဒါကို ဟိုတုန်းကတည်းကသိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်ဦးက ဟန်ဆောင်ကောင်း တယ်လေ ....”

အဘိုးကြီးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ ရယ်သံမှာ နာကျင်အက်ကွဲနေ သည်။

“ “ဘယ်လောက်ထိအောင် ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သလဲဆိုရင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုတောင် ဟန်ဆောင်လို့ရခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ငါ့အမှား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပစ်ပယ်ခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေအုပ်ထိန်းမှုညံ့လို့လို့။ အဲဒီလိုဟန်ဆောင်

လိုက်မှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အသက်ရှူလို့ ကောင်းတာကိုး” ”

ထို့နောက် ချောင်းကိုအဆက်မပြတ်ဆိုးရင်း မောဟိုက်နေပြန်သည်။

“ “သား ... ဟိုဆေးရည်ကလေး တိုက်ရမယ်နဲ့တူတယ်။ မောရင် သူ
သောက်နေတဲ့ဆေးလေ။ တစ်ဖွန်းလောက် တိုက်လိုက်ရအောင်” ”

မေမေက ဟင်္သာကြားနိုင်ရုံ တိုးတိုးကလေး ညွှန်ကြား၏။

“ “မေမေ ... ကျွန်တော်တို့အေးအောင်ဆီ အကြောင်းကြားရင် ကောင်း
မလား” ”

ဦးမင်းခေါင် ကြားသွားကာ လက်ကာပြ၏။

“ “နေပစေသား ... အေးအောင် လာမှာပါ။ သူဘယ်အချိန် လာရမယ်
ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဦး သူ့ကို ဘယ်တော့လိုအပ်တော့မယ်ဆိုတာ အေး
အောင် သိပါတယ်” ”

တကယ်ကိုမှန်ကန်သော ခန့်မှန်းချက်ဖြစ်၏။နောက်တစ်ပတ်အကြာ
တွင် အေးအောင် ရောက်လာပါသည်။

အေးအောင် လာမည့်ရက်ကို မသိ၍ ဟင်္သာ မကြိုလိုက်ရပါ။အကယ်
၍သာ လာမည်ကို ကြိုသိပါက မိမိမှန်းတီးသော မိမိကို မှန်းတီးသော
လူဖြစ်ပါလျက် အေးအောင်ကို သူ သွားကြိုရန် ဝန်မလေးပါ။

နံနက် ဇနာရီခွဲလောက်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သောက ဟန်အမူအရာဖြင့်
ခြံထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာသော အေးအောင်ကို သူ ထွက်၍ကြိုဆို
လိုက်သည်။ အေးအောင်၏လက်ထဲတွင် အနက်ရောင် ဆေးသေတ္တာတစ်

ဖက်၊ အညှီရောင် လက်ဆွဲအိတ်တစ်ဖက် ပါလာ၏။ ဟင်္သာ အိတ်များကို
တောင်းယူလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ထဲဝင်ကြသည်။
သူတို့ စကားမပြောကြပါ။ စကားပြောရန်လည်း မလိုကြပါ။ သူတို့နှစ်
ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မုန်းတီးကြသည်
ဖြစ်စေ၊ စိတ်ခံယူချက် ကွဲပြားကြသည်ဖြစ်စေ ယခုအချိန်တွင် နှစ်ယောက်
လုံး၏ဆန္ဒမှာ တူညီနေ၏။ ၎င်းမှာ ဦးမင်းခေါင် ဝေဒနာသက်သာရာ ရဖို့
ပင်ဖြစ်သည်။

“ “ဖေဖေ ....၊ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေပြီလား။ ကျွန်တော် ခွင့်ရခဲ့ပြီ၊
ဆေးရုံကော လူနာတွေရော ပစ်ထားခဲ့ပြီ ဖေဖေ ...” ”

အေးအောင်သည် ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူ့အဖေအား ဆေးနှစ်လုံး
ထိုးပေး၏။

“ “ဖေဖေ .... ဒီဆေးက အိပ်ဆေးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရီဂေဂေလေး၊
ခံလို့သိပ်ကောင်းတယ်။ ဖေဖေ နောက်ကျအောင့်တာတွေ၊ နာကျင်တာ
တွေ သက်သာသွားမယ်” ”

ဦးမင်းခေါင်သည် သူ့သားကို တော်တော်အားကိုးဟန် ရှိ၏။ သား
ထိုးပေးသော ဆေးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံး၍ ခံယူလေသည်။

“ “သား ... ခွင့်ဘယ်လောက် ယူခဲ့သလဲ” ”

“ “အကန့်အသတ် မရှိပါဘူး ဖေဖေ” ”

အေးအောင်သည် သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို ရေဆွတ်သည့် လက်ကိုင်

ပဝါဖြူလေးဖြင့် သပ်ပေးနေသည်။ ဦးမင်းခေါင်သည် ဆေးအာနိသင်
ကြောင့် တော်တော်ပင် သက်သာသွားဟန်ရှိသည်။

“ “သား ... နားနားနေနေ နေပါကွာ၊ ဖေဖေ နေရတာ တော်တော်
သက်သာပါတယ်” ”

ဦးမင်းခေါင်မှိုန်း၍ ငြိမ်သက်သွားသောအခါကျမှ မေမေက အေး
အောင်ကို နံနက်စာကျွေးရန် ပြင်ဆင်သည်။

“ “ကျွန်တော် ရေအရင်ချိုးမယ် ကြီးကြီး ...၊ သိပ်ပူတာပဲ။ တစ်ကိုယ်
လုံး ဖုန်ချည်းပဲ” ”

“ “အေး ... အေး၊ သားချိုးဖို့ ကြီးကြီး ရေငင်ပေးမယ်” ”

“ “ဟာ မဟုတ်တာ၊ ကြီးကြီးကလဲ ကျွန်တော် ဆွဲနိုင်ပါတယ်” ”

“ “ဟယ် ... မဟုတ်တာ၊ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်တဲ့လက်တွေ နာကုန် ကြမ်း
ကုန်ပါ့မယ် အေးအောင်ရယ်၊ နေစမ်းပါ” ”

တူဝရီးနှစ်ယောက် ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ် ပြင်းခုန်နေသောအခါ
ဟင်္သာ မနေနိုင်တော့ပေ။ မီးဖိုချောင်တွင် ထမင်းပန်းကန်များ ရေစင်
အောင် သုတ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ခုန်ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။

“ “မေမေ ... ထမင်းခူးဖို့သာ ပြင်ပါ။ ကျွန်တော် ရေဖြည့်လိုက်ပါ
မယ်” ”

ထို့နောက် ဟင်္သာသည် မိမိ အင်မတန်နာကြည်းခဲ့သော လူတစ်
ယောက် ရေချိုးရန်အတွက် ရာဝင်အိုးကြီးနှစ်လုံးအပြည့် ဖြစ်အောင် ရေ

ငင်၍ ဆွဲထည့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ဤလူသည် ဟင်္သာ၏ တင်ပါးပေါ်သို့ ရက်စက်စွာ ကြိမ်ဒဏ်များ

ထိုးကျစေခဲ့သူ၊ ဟင်္သာ၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို လူများဖိနှပ်အောက်သို့

ပစ်ချပေးခဲ့သောလူ၊ ဟင်္သာနှင့် မမကို ခွဲခွာဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော လူ ...။

သူသည် နာကြည်းသောမိမိမျက်ဝန်းများဖြင့် အေးအောင်ကို မကြည့်

မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားရ၏။

“ “ရပြီ ဟင်္သာ ... ရပြီ၊ အဲလောက် မလိုဘူး” ”

အေးအောင်၏အသံမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ နာကြည်းမှု မပါ

ရိုးတိုးရှန်းတန်းဟန် မပါ။ သူသည် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုတွေကို မေ့နိုင်ခဲ့ပြီ

လား။နာကြည်းခဲ့ရသည်ဟု သူပြောသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို မေ့နိုင်

ခဲ့ပြီလား။

သူ အေးအောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေးအောင်

သည် ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း သူ့ကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ “မင်း ကြည့်ချင်မလားလို့၊ သမီးနဲ့သားရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ကိုယ်ယူလာ

ခဲ့တယ်” ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ “မကြည့်ချင်ပါဘူး” ”

မင်းကတော့ သဘောထားကြီးပြနိုင်ပြီပေါ့။ သားနဲ့သမီးကို မင်းရ

လိုက်ပြီကိုး။ နောက်ပြီး မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ အစ်မက မင်းကြောင့် သေခဲ့ရတာ

မှ မဟုတ်ဘဲကိုး ...။

“ “ဟောဟိုထောင့်မှာ မဟုတ်လား။ မင်း ကိုယ့်လည်ပင်းကို ဓားနဲ့လှီး
ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ” ”

အေးအောင်က ခပ်တည်တည် လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ မေး၏။ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ငါမင်းကို ဓားနဲ့လှီးဖို့ မကြိုးစားပါဘူး၊ မင်းကြောက်သွားအောင်
ခြောက်လှန့်ရုံသက်သက်ပါ။ ငါဘယ်တုန်းကမှ ....။

သို့သော် သူသည် အေးအောင်၏မျက်လုံးကို စူးစူးရှရှကြည့်လျက်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ “ဟုတ်တယ်....” ”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းများတွင် နာကြည်းမုန်း
တီးမှုများ ပြန်ပေါ်လာကြပြန်သည်။ သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ “သား အေးအောင် ... မြန်မြန်ချိုးလေ၊ သားကြိုက်တဲ့ ဝါစေ့ပင်
ပေါက်ဟင်းချိုးလေး ပူတုန်းစားလိုက်ရအောင်” ”

ခပ်တိုးတိုးပြောသည့် မေမေအသံကြားမှ သူတို့နှစ်ယောက် မေမေ
ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ကာ အမိပွယ်မရှိ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“ “ကြီးကြီးတို့ ဖေဖေအတွက် ဒုက္ခရောက်နေကြမယ်ဆိုတာ ... ကျွန်
တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ခေါင်းမာတယ် ကြီးကြီးသူ့ဘဝရဲ့

နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ကြီးကြီးအရိပ်အောက်မှာ
နေချင်တယ်တဲ့၊ ဖွတ်ပဲ” ”

မေမေသည် စားလက်စ ထမင်းလုပ် တန့်သွားသည်။

“ “နောက်ဆုံးအချိန် .....” ”

“ “ဟုတ်တယ်ကြီးကြီး ....၊ ဖေဖေ ကြာကြာ မနေရတော့ဘူးလေ” ”

“ “အို ....” ”

မေမေလက်သည် ပန်းကန်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

“ “ကြီးကြီးကို ဖေဖေ ဘာမှ မပြောဘူးလား” ”

“ “ဟင့်အင်း၊ သူ ....” ”

“ “ဖေဖေ ရောဂါက အဆုတ်ကင်ဆာပဲ ကြီးကြီး၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ ရောဂါ
ပေါ့။ ဝေဒနာ သိပ်ပြင်းတယ်” ”

“ “ဘုရား .... ဘုရား ...” ”

မေမေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်ကို ဟသံ၊ စိတ်မသက်သာစွာ
ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ “သူ့ကိုယ်သူ .....” ”

မေမေစကားသံက ဆွံ့အ တိမ်ဝင်သွား၏။ အေးအောင်သည် တည်
ငြိမ်စွာဖြေသည်။

“ “ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ သိပါတယ်ကြီးကြီး ... သူဘယ်လောက်ကြာ
ကြာ အသက်ရှင်ဦးမလဲဆိုလို့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းပေးလိုက်ပါတယ်၊ သူ့

ကိုယ်သူ သယ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ ကြီးကြီးဆီ ရောက်အောင်သွားမယ်
လို့ ဖေဖေက ပြောတယ်” ”

မေမေမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို မေမေဖုံးကွယ်ရန် မကြိုးစားတော့
ချေ။

“ “ကျွန်တော်က ကြီးကြီးကိုရန်ကုန်ခေါ်လိုက်ရင်လဲ ရတာပဲလို့၊ဖေဖေ
နေမကောင်းတာကြီးကြီးသိရင် ဖေဖေဆီ လိုက်လာမှာပေါ့လို့ ပြောမိသေး
တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ဘာပြောလဲ သိလား ကြီးကြီး” ”

မေမေဖြေရန် မေးသည့်မေးခွန်း မဟုတ်ပါ။ သူ ဆက်ပြောနိုင်ရန်
အားယူလိုက်သည့် မေးခွန်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ “အပြစ်ကိုဝန်ချတောင်းပန်တဲ့လူဆိုတာ ကိုယ် အပြစ်ကျူးလွန်မိထား
တဲ့လူဆီကိုသာ သွားရမယ်...တဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး ...ဘယ်လောက်
ပဲ အခြေအနေမပေးပေး အပြစ်ရှိတဲ့လူကသာ သွားရမယ် ...တဲ့။ အဲ့လို
ပြန်ပြောတယ် ကြီးကြီး” ”

မေမေမျက်ရည်များသည် ယခုအခါ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီး
ကျလျက်ရှိပေပြီ။

ထိုညနေတွင် မေမေသည် ဦးမင်းခေါင်၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်
ဘေးတွင် ခူးတုပ်၍ထိုင်ရင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလအတွင်း ပထမဦး
ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ““အစ်ကို ...”” ဟုခေါ်လိုက်လေသည်။
မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ငွေအိမ်၏ခေါ်သံ တိုးတိုးကလေးသည်

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ စူးရှစွာ နာကျင်ပူလောင်သော ဝေဒနာကို သူ့ဆီမှဆွဲယူ
ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ သူ့ကို နူးညံ့
ကြင်နာစွာ မော့ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို တွေ့ရ၏။ ဟိုတုန်းက
ကြည်လင်နက်မှောင်ခွဲသော မျက်လုံးနက်နက်ကလေးများသည် ယခုအခါ
ညိုပြာပြာအဆင်ဖြင့် မှန်ရီလျက်ရှိပြီ။ အနက်ရောင် မျက်တောင်ကော့များ
နေရာတွင် အညိုရောင်မျက်တောင် တချို့တလေကိုသာ တွေ့ရတော့
သည်။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးများထဲမှ နူးညံ့မှု၊ ကြင်နာမှုသည် ဟိုးလွန်ခဲ့
သည့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကအတိုင်းပဲ နည်းနည်းမျှ မလျော့သေးပါ။

“ “ငွေအိမ် ....” ”

ဦးမင်းခေါင်၏ မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းသာသွားသော
မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ လျှံသွား၏။

“ “အစ်ကို ... ဆေးသောက်ရအောင်နော်” ”

ငွေအိမ်က ဆေးကတ်ထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံး ဖောက်၍ သူ ထထိုင်
နိုင်အောင် ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေခွက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းနားသို့
ကပ်၍ ဆေးတိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းမှ စိုသွားသောရေကို
လက်ဖြင့်ခပ်ဖွဖုသုတ်ပေးသည်။ ငွေအိမ်၏ လက်များသည် တစ်သက်လုံး
အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရသောကြောင့် အသားမာတက်ကာ ကြမ်းရှုနေပေပြီ။
သူသည် ထိုလက်ကလေးကို မိမိလက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖုကိုင်၍ စမ်းကြည့်
သည်။ ဟိုတုန်းကတည်းက မြေကြီးကိုတူးရသဖြင့် တုံးသွားသည့် သံတူ

ရွင်းများကို ပြန်ထက်အောင် သခွဲရသည့် အလုပ်သမကလေး ငွေအိမ်၏
လက်များ ကြမ်းရှခဲ့ပါသည်။ ပရုံးမှာမျက်နှာသုတ်ပဝါရ၍ရေပုံးချိတ်သည့်
ထမ်းပိုးကြီးကို ပရုံးမှာထမ်းကာ နေ့စဉ် ဖိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးများဖြင့်
တောင်ဆင်းတောင်တက် ရေသယ်ခွဲရသည့် ကလေးမ ...။ ထိုကလေးမ၏
ပရုံးများ ဘယ်လောက် နာကျင်စွာကြမ်းရှနေရှာမလဲဟု ဟိုတုန်းက သူ
မတွေးခဲ့မိပါကလား။ ထိုကလေးမကလေးကို အချစ်ဟု သူ့ကိုယ် သူထင်
သည့် ခံစားချက်တစ်ခုဖြင့် နာကျင်အောင် ပြုမူခဲ့ဖူးပြီ။ တကယ်တော့
ဟိုတုန်းက ငွေအိမ်အပေါ်ထားရှိခဲ့သည့် သူ့စိတ်ခံစားချက်မှာ ချစ် မေတ္တာ
က နည်းနည်း၊ ပူလောင်စွာ ဆန့်ပြင်းပြသည့်ရမ္မက်က များများ ဖြစ်မှာ
ပါ။

“ “မင်းကို ကိုယ်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိတယ်နော်၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်
ခန္ဓာကိုယ်ရော .... စိတ်ကိုရော” ”

သူသည် နောင်တကြီးစွာဖြင့် ရေရွတ်မိသည်။ သူ့အသံသည် တိုး
တိတ်စွာ အက်ကွဲလွန်းသဖြင့် သူ့စကားကို ခဏကြာမှ ငွေအိမ်နားလည်
လိုက်သည်။

“ “ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ .... ကျွန်မ ...ပျော်ခဲ့ပါတယ်အစ်ကို” ”

ရိုးသားသန့်စင်သောဝန်ခံချက်ကလေးသည် သူ့အတွက် နှစ်သိမ့်မှု
လည်း ဖြစ်လေသည်။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်တို့ ပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ့်
ဘဝမှာ အဲဒီအချိန်ဟာ အပျော်ဆုံး အချိန်ပါ။

သူသည် မျက်စိမှိတ်လျက် ပြုံးရင်း လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့်
ကလေးမကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေသည်။ ထိုကလေး နှစ်ယောက်
သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လျက် ... ထနောင်း
ပင် အရိပ်အောက်မှာ ရပ်ရင်း မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသည့် ရေနံမြေမြင်
ကွင်းကို တမေ့တမော ကြည့်နေကြသည်။ မြန်မာလက်တွင်းများ၏ တွင်း
တူးအလုပ်သမားနှင့် ကြိုးဆွဲအလုပ်သမား အစုအဝေးများ၊ ရေနံလှောင်
ကန်များ ....။ ဘီအိုစီနှင့် အိုင်ဘီပီပိုင် စက်တွင်းများ၊ ဒဲရက်ခေါ် သံဌမ်း
စင်ကြီးများ၊ စက်မောင်းတံဖြင့် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်တစ်ချက်ချင်း လှုပ်ရှား
ကာ အတွင်းမှ ရေနံကို ပိုက်သေးသေးဖြင့် စုပ်ယူနေသော မြင်ကွင်းများ။
တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်နေသည့် အပူဒဏ်အောက်မှာ မြေပူပူ ရေနံငွေ့
ပူပူမှာ ထနောင်းပင်ရိပ် သေးသေးကလေးအောက်၌ မတ်တတ်ရပ်နေကြ
သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ရင်ထဲမှာ အေးမြနေခဲ့သည်။ အပြင်အပူသည် သူတို့
ရင်တွင်းဆီသို့ ဖောက်ဝင်နိုင်ခြင်း မရှိ။ သူတို့ အေးချမ်းခဲ့သည်။
သူတို့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိခဲ့သည်။ သူတို့မှာ အိပ်မက်တွေ ရှိခဲ့
သည်။

“ “အစ်ကို ... မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မြစေတီဘုရားကို သွားဖူးရ
အောင်လေ၊ ကျွန်မ လိုက်ပို့မယ်” ”

“ “ကောင်းသားပဲ ...” ”

ထို့နောက် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးသည် တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်စွာ

ထိုင်နေကြပြန်သည်။ သူတို့၏အတွေးတွေကတော့ တိတ်မျှင် တိမ်စများ
ပမာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ညင်သာစွာ ရွေ့လျားသွားပေလိမ့်မည်။
ထိုညက လသာသည်။

လရောင်သည် မေမေ မငွေအိမ်၏ မြေတလင်းမာမာပေါ်မှာ ဝင်း
လက်နေအောင် ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိပါသည်။ ဟင်္သာသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်
မှာ ပက်လက်အိပ်လျက် လကို မော့ကြည့်နေ၏။ မန်ကျည်းရွက်ကြွေများ
သည် တစ်ချက်တစ်ချက် တောင်လေဖြင့် ဖွဲခနဲဖွဲခနဲ ကြွေလေသည်။
ကောက်လှိုင်းတို့၏ အနံ့နှင့် ရိုးပြတ်ရနံ့သည် ဟိုးအဝေးကြီးမှနေ၍ သူ့
ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ဘေးရှိ မြင်းဇောင်း၏နောက်
ဖေးဘက်တွင် နွားတင်းကုပ် ရှိသည်။ မြင်းဇောင်းဆီမှ မိုးနက်၏နာမူတ်
သံကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရ၏။ မမမွေးပေးခဲ့သော မြင်းကလေး ....။
မမ ဇက်ခွံခဲ့သော မြင်းကလေး .....။ မမကိုယ်တိုင် ကုန်နှီးကျင့်ခဲ့သော
မြင်းကလေး ...။ သူ ဖလံတောမှအပြန်တွင် မမကို ကျောမှာတင်ဆောင်၍
သူ့ကို လာလာကြိုသော မြင်းကလေး ...။ ထိုမြင်းကလေးသည် အသက်
အရွယ် ကြီးရင့်နေပြီ။ သူ့အမေ ညှိမလည်း သေဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပြီ။

သူ့ဘေးမှာ ခြေသံတစ်ခု ကြားရသဖြင့် ကောင်းကင်မှ မျက်နှာလွှဲ
ကာ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
အေးအောင် ....။ အေးအောင်သည် သူ့ဆီသို့ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။
အေးအောင်နှင့်သူ အသက်တူသည်ဟု မမပြောဖူးသဖြင့် ယခုဆိုလျှင်

အေးအောင်အသက်သည် ငှက်နှစ် ရှိပေပြီ။ အသက် ငှက်နှစ်နှင့်ညီအောင်ပင်
သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနည်းငယ် ပြည့်ဖြိုးနေပေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့
ထက်ပိုန်သော အေးအောင်သည် ယခုအခါ သူ့ထက်ပင် ကြီးမားလျက်ရှိ
ပြီ။ ယခုအချိန်မှာ သူက ဓားမဖြင့်ရွယ်လျှင် အေးအောင် ဟိုတုန်းကလို
ခူးတဆတ်ဆတ်တုန်၍ သတိလစ်မည် မထင်ပေ။ သူတစ်ချက် ပြုံးလိုက်
သည်။

“ “ဟင်္သာ” ”

ပေကတ်နေဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အေးအောင်က သူ့ရှိရာ ကွပ်ပျစ်
အနီးတွင် ကပ်၍ရပ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်ရန်
ပြင်လိုက်၏။

“ “အိပ်ပါ...အိပ်ပါ။ ကိုယ် ဒီဘက်မှာ ထိုင်မယ်” ”

သူ့ဘေးကွပ်ပျစ်အစွန်းတွင် အေးအောင် ဝင်ထိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သူ
သည် ပျင်းရိစွာပင် ဆက်၍လှဲအိပ်နေလိုက်မိသည်။ ညမွှေးပန်းနံ့သည်
ထုံအီစွာ ပျံ့လွင့်လာသည်။ သူ အေးအောင်ကို စကားပြောသင့်သည်။
အေးအောင်သည် သူတို့အိမ်၏ ဧည့်သည်။ သို့သော် သူ ဘာစကားပြော
ရမည်နည်း။ အဘိုးကြီး အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ဤမေးခွန်းကိုတော့မေး

ရန်မလိုပေ။ မမအိမ်စိုးမေ၏ နာမည်မပါဘဲ သမီးနှင့်သား၏ အကြောင်း
များမပါစေရဘဲ သူ ဘာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ရမည်နည်း ...။

“ “အိုက်တယ်နော် ...” ”

စကားမရှိသည့်အတွက် ရာသီဥတုအကြောင်းကို စကားစပြောလိုက်
၏။ သို့သော် အေးအောင်ထိုစကားနောက်သို့ မလိုက်ပါ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်
တွင် လက်နောက်ပြန်ထောက်လျက် ကောင်းကင်သို့ ခဏမော့ကြည့်နေ
ပြီးမှ ဟင်္သာဘက်သို့လှည့်ကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ “မင်းက သမီးရဲ့အဖေဆိုတော့ သမီးနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ မင်းသိ
ဖို့ လိုတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ သမီးရဲ့သတင်းနှစ်ခု မင်းကို ပြောစရာရှိ
တယ်” ”

ဟင်္သာသည် အေးအောင်အား မျက်နှာချင်းတည့်တည့်ဆိုင်၍ ကြည့်
လိုက်သည်။

“ “ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး” ”

သို့သော် ဟင်္သာမျက်လုံးမှ သိလိုမှုဆန္ဒများကို အေးအောင် ရိပ်မိ
သည်။

“ “တစ်ခုက သတင်းကောင်း၊ တစ်ခုက သတင်းဆိုး။ အေးလေ ....

အဖေတွေအတွက် သတင်းဆိုးပေါ့” ”

သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“ “သတင်းဆိုးကို အရင်ပြောပါ” ”

အေးအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ပြောပြသည်။

“ “သမီး အခု ကဗျာဆရာယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင် လူပေ

လူတေကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်။အခုအချိန်အထိ ကိုယ်ဖျက်လို့

မအောင်မြင်သေးဘူး။ ကောင်လေးက သူ့ဆီက မှီခိုပြီး စားနေတယ်၊
သမီးက အဲဒီကောင်လေးကိုကြင်နာလို့ပါ...တဲ့။ကောင်လေးက ယောက်ျား
တန်ဖိုးနဲ့တော်တော်ချွဲတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့။သူ့အကြောင်း ကိုယ်မကောင်း
ပြောတဲ့အခါ သမီး ကိုယ့်ကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို မင်း မြင်စေချင်
တယ် ဟင်” ”

သူ ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သမီးက အဲဒီအရွယ်ကို
ရောက်နေပြီလား၊ ဟုတ်တာပေါ့ ... သမီးအသက် ၂၀ကျော်ရောပေါ့။
“ “သတင်းကောင်းကတော့...သမီး ခု ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်
တက်နေတယ်” ”

သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ငြိမ်းချမ်းသွား၏။ သမီးဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်
မယ့် မိန်းကလေးပေါ့။ ဪ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အေးအောင်ရယ်...။
“ “ကိုယ်နဲ့ သူ့မအေနဲ့ အနီးကပ်ထိန်းချုပ်ပေးနေရတယ်၊ သမီးက စာ
တော်တယ်လေ။ အမြဲတမ်း ဂရိတ်ဖိုး၊ ဂရိတ်ဖိုက်နဲ့ စာမေးပွဲအောင်တာကွ
အဲဒီတစ်ခုတော့ ကိုယ်တို့ ကျေနပ်ကြရတယ်” ”
ဂရိတ်ဖိုး ဂရိတ်ဖိုက်ကို သူ မသိပါ။ သို့သော် အဆင့်အတန်းမြင့်
မြင့်အောင်သည်ဟု သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။
“ “မင်း ရန်ကုန်ကို တစ်ခါလောက်လာပြီး သမီး ကောင်လေးကို အကဲ
ခတ်ပါဦးလား” ”

ဟင့်အင်း ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါ အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထိုးမိမှာပေါ့။

“ “သူ့မအေကတော့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဒီကောင်လေး ဘာတန်ဖိုးမှ
မရှိတာ သမီး နားလည်သွားမှာပါလို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ စောင့်နေလေ
ရဲ့။ ကိုယ်ကတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူးကွာ။ သူ့အဘိုး နေမ
ကောင်းတဲ့ကိစ္စ ကြားဝင်လာတော့ သမီးနဲ့ကိုယ် နည်းနည်း အဆက်ပြတ်
သွားတယ်” ”

“ “အခု ... အခုရော သူတို့ တွဲနေတုန်းလား” ”

“ “ထင်တာပဲ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ဒီကောင်လေး ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိ
တာကို သမီးသိသွားအောင် စောင့်ရတဲ့အချိန်ရော၊ အကြောင်းမှန်ကို သိဖို့
သမီးဘက်က ပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကိုရော ... နည်းနည်းမှ ရင်
မဆိုင်ချင်ဘူး။ အဲဒါတွေကို ကိုယ်ကြောက်တယ်။ သမီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင်
တော့ အဲဒီကောင်ကို ကိုယ် သတ်မယ်” ”

တင်းမာခက်ထန်သော အေးအောင်၏မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ပြီး သူ့
ကျောထဲက စိမ့်လာ၏။ အေးအောင်သည် သမီးကောင်လေးကို ကြိမ်း
မောင်းနေခြင်းလား၊ သို့မဟုတ် သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းနေခြင်းလား ....။
မမအိမ်စိုးမေကို လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် သူကရော ဘာတန်ဖိုးတွေ
များ ရှိခဲ့လို့ပါလိမ့်။ မမအိမ်စိုးမေကရော သူ့ကို ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိသည့်
ကောင်ဟု တစ်ချိန်ချိန်မှာ သိသွားခဲ့လေသလား ....။ မမ သိသွားခဲ့လေ
သလား ....။

“ “မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြင်နာစိတ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်အံ့သြ

ဖို့ကောင်းတယ် အေးအောင်ရ၊ အဲဒီ အကြင်နာကို ယောက်ျားတွေက တန်
ဖိုးထားတတ်ဖို့ သိပ်လိုတယ်” ”

ဤစကားကို သူပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်သလား သူမသိ။ သမီး
ကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်သလား၊ မသက်ဆိုင်သလား .... သူ မသိ။

အေးအောင်က ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်သောအခါ သူ အေးအောင်
ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ မိန်းမတွေက အရူးတွေပါပဲ ဟင်္သာ၊ အဲဒီ ရူးသွပ်မှုကို တချို့
ယောက်ျားတွေက အသုံးမချတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ...တချို့ယောက်ျားတွေ
က ကောင်းကောင်း အသုံးချတတ်တယ်” ”

သေချာသည်။ ဒါတော့ ဟင်္သာကို တိုက်ရိုက်ထိခိုက်လိုက်တဲ့ စကား
ပဲ။ မိမိကို တိုက်ရိုက်ဆိုလိုကြောင်း မိမိ မသိမှာစိုး၍ အေးအောင်က ထပ်
၍ပြောလိုက်သေး၏။

“ “ဥပမာ ... ဖေဖေနဲ့ ကြီးကြီးမငွေအိမ်၊ နောက်ပြီး ....””
အေးအောင်သည် ဟင်္သာဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ကြည့်၏။

“ “မင်းနဲ့ မမအိမ်စိုးမေ ...””

အေးအောင်၏စကားက ပြင်းထန်စူးရှလွန်းသောကြောင့် နှလုံးသား
ဆီမှာ မျက်ခနဲအောင့်သွားရသည်။ မဟုတ်ဘူး ...။ သူ ပုန်းခနဲ အိပ်ရာမှ
ထထိုင်လိုက်၏။

“ “မင်းကွာ ...””

ဟိုစဉ်တုန်းကသာ ဤစကားကိုကြားခဲ့ရလျှင် အေးအောင်၏မျက်နှာ
ကို တစ်ချက်လောက် ဆွဲထိုးပစ်မိသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူ့အသက်
လည်း ငါးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ နောက်ပြီး နောက်ပြီး ... သမီးရှင်တစ်
ယောက်၏ စိုးရိမ်သောကကိုလည်း သူ နားလည်ခဲ့ပြီ။
ဒါပေမယ့် အေးအောင်ရာ ... မမအိမ်စိုးမေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ရူး
သွပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကလည်း မမအိမ်စိုးမေအပေါ် ဘယ်တုန်း
ကမှ အသုံးမချခဲ့ဘူးပါဘူး။
သူစိတ်ကို လျော့ချလျက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူ မြန်မြန်
ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ အေးအောင်က စကားတိုးတိုး ဆက်ပြောဆဲ။
“ “သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်
အောင်ပါပဲ။ ကိုယ် သိပ်တင်းကျပ်မိသွားမှာပဲ စိုးတယ်။ ဖေဖေကို မေး
ကြည့်တော့လဲ ဖေဖေက မဖြေနိုင်၊ အခု ကိုယ် သမီးကို ရင်းနှီးသလောက်
လဲ ဖေဖေက မမအိမ်စိုးမေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာမဟုတ် ...””
သူ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ မြေပြင်မှာ မတ်မတ်ရပ်နေခဲ့မိ၏။ ဦးမင်းခေါင်
မဖြေနိုင်ဘူးဆိုလျှင် သမီးဖြစ်သူအိမ်စိုးမေနှင့် မရင်းနှီးခဲ့လို့ မဟုတ်နိုင်ပါ
စောစောက အေးအောင်ပြောခဲ့သလို မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရူးသွပ်မှုကို
အသုံးမချခဲ့မိလေသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယဖြင့် နောင်တရနေမိခဲ့
လို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ဟင်္သာကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမတစ်
ယောက်၏ ရူးသွပ်မှုကို အသုံးမချမိခဲ့ဘူး ...ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာ
သန့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အေးအောင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားတိုက်
တွန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။

“ “မိဘအနေနဲ့ ထိန်းချုပ်သင့်လို့ ထိန်းချုပ်ပေးတဲ့ကိစ္စမှာ မင်း ဘယ်
တော့မှ နောင်တရစရာ မလိုပါဘူး ...၊ သမီး မင်းကိုကြည့်မယ့်မျက်လုံးကို
ငါသိပါတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးဒဏ်ကို ဦးလေး ဦးမင်းခေါင်လဲ မမအိမ်စိုး
မေဆီက ရခဲ့ချင် ရခဲ့မှာပါ။ ဒီမျက်လုံးတွေကို ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး
လေ။ သူတို့ မှန်မှန်ကန်ကန် မရွေးချယ်နိုင်လို့ ကိုယ်က သူတို့အစား
ရွေးချယ်ပေးရတာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ မင်း မမှားနိုင်ပါဘူး ....။ သမီးနဲ့ အဖေနဲ့
ပဋိပက္ခဖြစ်တဲ့အခါ အဖေတွေဟာ အမြဲတမ်း မှန်နေတတ်ပါတယ်” ”
အေးအောင်ကို သူပြုံးပြလိုက်တော့ အေးအောင် တွေတွေကြီး ပြန်
ကြည့်နေ၏။

“ “ကျေးဇူးပဲ ...” ”ဟု အေးအောင် တိုးတိုးပြောလေသည်။

“ “ငါ သွားအိပ်တော့မယ်၊ မင်း အပေါ်မတက်သေးဘူးလား” ”

“ “ကိုယ် ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်၊ မင်းသွားနှင့်ပါ” ”

သူ အေးအောင်၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖုတ်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။

သမီးနှင့် ဖအေတွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်တဲ့အခါ ဖအေတွေက အမြဲတမ်း

မှန်တတ်ပါတယ် ...။ သူသည် မိမိပြောခဲ့သော စကားအတွက် မမအိမ်စိုး

မေအား စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မမရယ်။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(အဆုံး)

(c)

တဖျတ်ဖျတ် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် သမီးငွေအိမ်စံ၏ ဆံမျှင်များကို ဟိုဘက်သည်ဘက် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခတ်စေသည်ဖြစ်ရာ သမီးသည် သူ့ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့် သပ်ဖယ်နေရလေသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်အနီရောင်များဖြင့် ပြိုအက်စပြုပြီ။ ခဏကြာလျှင် နေလုံးကြီးကွယ်ပျောက်တော့မည်။ ငှက်တစ်အုပ်သည် မော်တော်ရှေ့နားဆီမှ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံသန်းသွားကြ၏။

“ “အိမ့်ဆီမှာရှိတဲ့ မေမေ့ဓာတ်ပုံထဲမှာ မေမေက သိပ်လှတယ်၊ ဆံပင်ကို နောက်မှာမြှင့်ပြီး စည်းထားတယ်လေ။ ရှမ်းဘောင်းဘီနဲ့ ... မြင်းစီးနေတဲ့ပုံ။ မေမေ့နောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပြောင်းခင်းတွေနဲ့ ” ”

သမီး၏မျက်လုံးနက်နက်များသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုကို ပုံဖော်မှန်းဆသည့် အရိပ်အရောင်ဖြင့် နူးညံ့လျက်ရှိသည်။

“ “အဲဒီပုံကို ဒက်ဒီရိုက်ပေးတာလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက ဖေဖေ ရှိလားဟင်” ”

သမီး၏ ဖေဖေ..... ဟူသော ခေါ်သံကလေးကို ကျွန်တော်မကြားရ

သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ
ပင် ထိုခေါ်သံကို မိမိ မည်မျှတောင့်တ ငတ်မွတ်ခဲ့သလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သိသွား၏။ ကျွန်တော် ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသည်။

“ “မရှိပါဘူး သမီး။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေက သမီးမေမေရဲ့ နယ်နှင်
ဒဏ် ခံနေရတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ”

သမီးနှင့်သားက သဘောကျစွာ ရယ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရယ်
လိုက်မိသည်။

“ “ဖေဖေက မေမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ခဲ့တာလဲဟင်” ”

သားက ကျွန်တော့်အား ငေးကြည့်ရင်း မေးတော့ ကျွန်တော်ဘာဖြေ
ရမှန်း မသိ။ ကျွန်တော် မမကို ကြောက်ခဲ့သလား။

“ “မေမေက ဖေဖေထက် အသက်ပိုကြီးလို့နဲ့တူပါရဲ့ သားရယ်” ”

သို့သော် ကျွန်တော့်အဖြေထက် ပိုကောင်းသောအဖြေတစ်ခုကို သမီး
က ပေးသည်။

“ “မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ မေမေက ဖေဖေအပေါ်မှာ အမြဲမှန်ကန်နေ
လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ပြီး အမှားကင်းတဲ့လူကို လူတွေက
ကြောက်ကြရတယ် မဟုတ်လား ဖေဖေ” ”

ကျွန်တော်သည် သမီး၏နှာခေါင်းဖျားကလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီး
ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။

“ “ဒါနဲ့ သမီးကို ဖေဖေ မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ စပ်စုလိုက်တာလို့

သမီး မထင်နဲ့နော်” ”

သမီးက မော်တော်လက်ရန်းကိုနောက်ကျောကပ်မှီကာ လက်နှစ်ဖက်
ပိုက်၍ရပ်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ “မေးလေ ...ဖေဖေ” ”

ကျွန်တော် သားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ “သား ... ထမင်းကျက်ပြီဆိုရင် စားကြရအောင် ...၊ သား ..ကိုလှကို
သွားပြောချည်၊ ကူစရာရှိရင်လဲ သား ကူလုပ်ပေးလိုက်ဦးနော်” ”

သားက မချိုမချင် ပြုံးလျက် “ဟုတ်” ” ဟု နာခံကာ လှည့်ထွက်သွား
လေသည်။

“ “သမီး ... တလောက တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာကောင်ကလေး
နဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်ဟာတွေ တိုးတက်သလဲ၊ ဘာတွေ ဆုတ်
ယုတ်သလဲ၊ အဲဒါ .....” ”

သမီးက မြစ်ပြင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။ မပြေပါ။

မော်တော်ဦးချွန်ဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်သော ရေပန်းရေဖွားများသည် မော်တော်
၏ ဘေးဘက်သို့ ရောက်လာပြီး နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆက်
လက်ထွက်ခွာသွားသောအခါ လှိုင်းပြေပြေကလေးများအဖြစ် ပြောင်းသွား
၏။

“ “ဖေဖေ ... ဒီမော်တော်ဟာ အိမ်နဲ့ဖေဖေနဲ့ ငါးမျှားဖူးတဲ့ မော်တော်
ပဲလားဟင်” ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းအား မဖြေဘဲ သမီးက သိသိသာသာပင် စကားလွဲ
လိုက်၏။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သမီးဟာ ခေါင်း
မာမယ့်ကလေးလား။ သို့သော် သမီး၏မေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဖြေပါ
သည်။

“ “မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အခုမော်တော်က အသစ် ...၊ ဟိုမော်တော်က
ဖေဖေ ရောင်းပစ်လိုက်ရတယ်” ”

သမီးသည် ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ရာမှ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြန်
သည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များသည် ရွှေရောင်၊ ပုစွန်ဆီရောင်အနား
ကွပ်လျက် တလိမ့်လိမ့် စီးမျောနေကြလေသည်။

“ “ဖေဖေက ရေပြင်ကို ချစ်တယ်၊ အိမ်ကတော့ တိမ်တွေကို ချစ်တယ်
ဖေဖေ၊ မာမိကတော့ ပြောတယ်၊ တိမ်တွေကို ချစ်တတ်တဲ့လူဟာ စိတ်ကူး
ယဉ်တတ်တယ်တဲ့၊ ဟုတ်မလား မသိဘူးနော်။ အိမ် တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတယ်” ”

ထို့နောက် သမီးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ “စောစောက ဖေဖေမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရရင်တော့ ..အိမ်နဲ့ အဲဒီ
ကောင်လေးကြားမှာ တိုးတက်တာလဲ ရှိတယ်၊ ဆုတ်ယုတ်တာလဲ ရှိတယ်။
တိုးတက်တာကတော့ အိမ်နဲ့ဘက်ကပဲ ဖေဖေ။ အိမ် အခု... မြန်မာကဗျာ
တွေရော၊ နိုင်ငံခြားကဗျာတွေရော ဖတ်လာတော့ သူ့ကြိုက်တဲ့ကဗျာထက်
ကောင်းတဲ့ကဗျာတွေ လောကမှာ အများကြီးလို့ သိလာခဲ့တာပေါ့ ဖေဖေ

ရဲ့။ အိမ် ကိုယ်တိုင်တောင် ကဗျာတွေ ရေးနိုင်နေပြီလေ။ ဟိုတုန်းက ဘာ ဖြစ်လို့ သူ့ကို အထင်ကြီးမိတာလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေးရင် ရယ် စရာကြီး။ အိမ်တော့ ရယ်တာပဲ” ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားလိုက်ရ သည်။

“ “ဒက်ဒီက အိမ်ကိုကဗျာစာအုပ်တွေ အများကြီးဝယ်ပေးတယ်၊ ကဗျာ ဆရာတွေအကြောင်း အများကြီးပြောပြတယ်၊ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရုပ်ရှင် ကားတွေဆို လိုက်လိုက်ပြတယ်။ သူပြောပြတဲ့ ကဗျာဆရာတွေအကြောင်း ထက် ဒက်ဒီပြောပြတဲ့ ကဗျာဆရာတွေအကြောင်းက ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်” ”

ကျွန်တော်သည် ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ... အေးအောင်ရယ် ...။

“ “ဆုတ်ယုတ်တာကရော သမီး” ”

သမီးက ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

“ “အို ...ဆုတ်ယုတ်တာက သူ့ဘက်ကပါ၊ သူက မဖြူစင်ဘူးလေ၊ အိမ်လိုချင်တာက ဖြူစင်ရမယ်၊ တော်ရမယ်။ သူက ဖြူလဲ မဖြူစင်ဘူး၊ တော်လဲ မတော်ဘူး” ”

ဘယ်လို မဖြူစင်သလဲဟုတော့ မေးဖို့မကောင်းဘူး ထင်သည်။

“ “ဒီတော့ အခု သမီးနဲ့သူနဲ့ သိပ်မတွဲဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ သူ့

နေရာမှာ အစားထိုးရမယ့် ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီကိုး။ အဲဒီ
ကဗျာဆရာက သူနဲ့ ဘယ်လိုမှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် တော်တယ်လေ” ”
ဘုရားရေ ...။

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သောအခါ သမီးက ဟက်ဟက်ပက်
ပက် ရယ်၍ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ “အတူတူပဲ ... ဒက်ဒီနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒက်ဒီလဲ အိမ်အဲဒီလို ပြောတော့
အဲဒီလိုပဲ မျက်လုံးပြူးကြည့်တာပဲ” ”

ဪ ... ဪ အဖေတွေရဲ့ စိုးရိမ်သောကကို သမီး သရော်ရက်
သလား။

“ “ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ ကံကောင်းသွားပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ အဲဒီ
ကဗျာဆရာက ဒီနိုင်ငံသား မဟုတ်ဘူး။ ပြင်သစ်လူမျိုး ဖေဖေရဲ့” ”
ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်တော့ သမီးက ပြုံးသည်။

“ “နောက်ပြီး သေသွားပါပြီ” ”
တော်ပါသေးရဲ့ သမီးရယ်။ သမီးဟာ တော်တော်နောက်တတ်ပါလား။

“ “သူ့နာမည်က ရှားလ်ဘို့ဒ်လဲရ် ...တဲ့ ဖေဖေ” ”
ကျွန်တော် ပြုံးရယ်နိုင်သွားကာ သမီး၏အနီးမှာ ကပ်၍ရပ်ရင်း ရေ
ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ “အဲဒီကဗျာဆရာနဲ့ သမီးနဲ့ တူတာတစ်ခုရှိတယ်၊ သူကလဲ တိမ်တွေ
ကို သိပ်ချစ်တာ” ”

ခဏငြိမ်နေပြီးမှ သမီးက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ “ဖေဖေ ကဗျာတွေကို သဘောကျသလား” ”

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုမှ နားလည်အောင် မကြိုးစားခဲ့ဖူး

ပါ။ ကောက်စိုက်သမတေးတို့၊ လှေတော်သံတေးတို့ကိုသာ ကျွန်တော် ရ

ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သမီးကို ညာလိုက်၏။

“ “ကဗျာတွေက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်” ”

“ “ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ... သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ ဖေဖေနားထောင်
မလား၊ ကဗျာတစ်ပုဒ် အိမ် ရွတ်ပြမယ်” ”

“ “နားထောင်မှာပေါ့သမီးရဲ့” ”

“ “စောစောကပြောတဲ့ ပြင်သစ်ကဗျာဆရာရဲ့ကဗျာ ဖေဖေ။ပြင်သစ်လို
မရွတ်ဘဲနဲ့ မြန်မာလိုဘာသာပြန်ပြီး ရွတ်ပြမယ်၊ခေါင်းစဉ်က သူစိမ်း...တဲ့” ”

“ “နားလည်ရခက်တဲ့ သူစိမ်းရယ်

မင်းကို ငါ မေးစမ်းပါရစေ။

မင်းဟာ လောကမှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ ...။

မင်းအဖေလား၊ မင်းအမေလား၊

မင်းအစ်ကိုလား .... မင်းညီမလား ....။

ကျွန်တော့်မှာ အဖေလဲ မရှိ၊ အမေလဲ မရှိ

အစ်ကိုလဲ မရှိ၊ ညီမလဲ မရှိပါဘူး။

ဒါဖြင့် သူငယ်ချင်းကိုရော ....။

အခုချိန်အထိ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမသိသေးတဲ့

စကားလုံးတစ်ခုအကြောင်း ခင်ဗျားပြောလိုက်တာပါပဲ။

ဒါဖြင့် မင်းနိုင်ငံကိုရော .... ..။

ကျွန်တော့်နိုင်ငံ ...၊ ဘယ်လတ္တီတွင်အောက်မှာ ကျွန်တော့်နိုင်ငံ

တည်ရှိနေသလဲဆိုတာတောင် ကျွန်တော် သတိမထားမိပါဘူး။

ဒါဖြင့် အလှကိုရော .... ..။

ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်မယ့်

ထာဝရနတ်ဘုရားမ တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့

အဲဒီအလှကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးမိမလား မပြောတတ်ဘူးလေ။

ဒါဖြင့် ရွှေကိုရော .... ..။

ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ကို မုန်းသလောက်

ကျွန်တော် အဲဒီအရာကို မုန်းပါတယ်။

ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ဘာကိုချစ်သလဲ။

တိမ်တွေ ....။

ဟောဟိုမှာ ရွှေလျားနေတဲ့ တိမ်တွေပေါ့။

ခင်ဗျားကြည့်စမ်းပါ

ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်သလဲ ဆိုတာ ...။

အဲဒီတိမ်တွေကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ် ....တဲ့” ”

ကျွန်တော်သည် သမီးကို ငေးမော၍ ပြုံးနေမိသည်။ ဘယ်လောက်

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးလဲ၊ ဘယ်လောက် တတ်သိနားလည်
လိုက်တဲ့ကလေးလဲ၊ ဘယ်လောက် နူးညံ့လိုက်တဲ့ကလေးလဲ။ အဲဒီကလေး
ဟာ လောကမှာ ဘာကိုမှ အမှားလုပ်မိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
သိပါသည်။

“ “သိပ်ကောင်းတဲ့ ကဗျာလေးပဲ သမီးရယ်။ ဖေဖေ သဘောကျပါ
တယ်” ”

“ “မေမေရော ကဗျာတွေ ကြိုက်သလားဟင်” ”

“ “ကြိုက်ဟန်မတူပါဘူး၊ မေမေမှာ ကဗျာထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့
လုပ်စရာတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား သမီးရဲ့” ”
သမီးက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်သည်။

“ “ဒါဖြင့် ဖေဖေက ကဗျာကိုအရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့နော်” ”

သေတော့မှာပဲ၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ လောကြီးရတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်
သမီး၏မေးခွန်းကို မဖြေတတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းယမ်း၍ ပြုံးမိ
သည်။

“ “ဘာကလဲ အိမ်ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ် ဖေဖေ၊ ငွေအိမ်စံဟာ
အဘွားတွေ အမေတွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူးတဲ့” ”

သမီး၏အပြုံးက လျော့တိလျော့ရဲကလေး ...။ သမီး၏မျက်ဝန်းများ
မှာ ခေါင်းမာမှုနှင့် နာကျင်မှုကို တွေ့ရ၏။

“ “ဘာ ဆိုလိုချင်တာကို အိမ် သိပါတယ်။ ဘွားဘွားကလဲ အင်္ဂလိပ်

ခေတ်မှာ အင်္ဂလိပ်ကိုတော်လှန်ဖို့ တက်ကြွတဲ့ မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့
တယ်။ မေမေကလဲ ဂျပန်ခေတ်မှာ ဂျပန်ကို တော်လှန်ဖို့ တက်ကြွတဲ့မျိုး
ချစ်စိတ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ အိမ်က ဘာတော်လှန်ရမှာလဲ၊ ဘာမျိုးချစ်
စိတ်နဲ့ ဘာကိုတော်လှန်ရမှာလဲ ဖေဖေ ” ”

ကျွန်တော် စကားဆွဲအသွားကာ ... သမီး၏ လက်ဖျားကလေးတစ်
ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်မိသည်။

“ “အိမ်က အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ မွေးခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျပန်၊
လက်အောက်မှာ မွေးခဲ့တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ကာလ
မှာ မွေးပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေ ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်
နေတဲ့အချိန်မှာ အိမ် ဆေးတက္ကသိုလ်ကို ဝင်ခဲ့တယ်၊ ဒါထက်ပိုပြီး အိမ်
ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ ဖေဖေ။ အိမ် ဒီကဗျာတွေကို မချစ်ရတော့ဘူးလား၊
ကဗျာတွေဟာ အရေးမကြီးဘူးလား ” ”

နာနာကြည်းကြည်း ရယ်မော၍ မေးလိုက်သော သမီး၏မေးခွန်းကို
ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ တကယ်ဆို ဒီမေးခွန်းကို ဖေဖေကို မေးဖို့
မကောင်းပါဘူးသမီးရယ်။ သမီးဒက်ဒီကို မေးဖို့ကောင်းတာပေါ့။
ကျွန်တော်သည် ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အေးအောင်ကို တ
လိုက်မိ၏။ အေးအောင်ဆိုလျှင်တော့ သမီး၏မေးခွန်းကို သမီး လက်ခံ
ကျေနပ်သွားအောင် ဖြေပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အေးအောင်လို ပညာမ
တတ်သည့် မိမိကတော့ ချက်ကျလက်ကျ ဖြေနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်

သမီး၏မေးခွန်းကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် နှလုံးသားဖြင့် ဖြေရတော့
မည် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအဖြေကိုသိရပြီး သမီး မိမိကို အထင်သေးမည်ကို
မကြောက်ပါ။ သမီးသည် ယခုအခါ မိမိဘဝဇာတ်လမ်း အစမှအဆုံးအထိ
သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ အရေးကြီးသည်က ဖြောင့်မန်စွာ သစ္စာရှိစွာ ဖြေနိုင်ဖို့သာ
ဖြစ်သည်။

“ “ဖေဖေပြောတဲ့စကားကို သမီး အမိပွိုယ် အကောက်လွဲသွားပြီနဲ့ တူ
တယ်။ ဖေဖေက ကဗျာကို အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။
မေမေ့ရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ပြောတာပါ။ မေမေက သူ့ဘဝမှာ ကဗျာကို မရွေး
ချယ်ခဲ့ဘူးလေ၊ သမိုင်းတွေ၊ ရာဇဝင်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေးကို ရွေးခဲ့တယ်။
ကဗျာနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ထက် လက်နက်နဲ့တိုက်ခိုက်ဖို့ကို ပိုပြီးစိတ်အား
ထက်သန်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မေမေက လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးသမား
ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ သမီးချစ်တဲ့ ကဗျာဆရာတွေထဲမှာ တော်လှန်ရေးသမား
တွေ ရှိမှာပဲ။ အဲဒီလူတွေက ကဗျာနဲ့တော်လှန်တဲ့ လူတွေပေါ့ သမီးရယ်။
ကဗျာဆိုတာ စိတ်ကိုနူးညံ့အောင်လဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ ရဲရင့်အောင်လဲ လုပ်
နိုင်တယ်၊ ဝမ်းနည်းအောင်လဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ တက်ကြွအောင်လဲ လုပ်နိုင်

တယ်၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး အတတ်ပညာရှင်တွေက
ကဗျာကို အမျိုးမျိုးသုံးသွားကြတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ့်နှယ် အရေးမကြီး
ဘဲ နေပုံမလဲသမီးရယ် .... အရေးကြီးတာပေါ့” ”

သမီးက နှုတ်ခမ်းစုစုဖြင့် ပြုံး၏။

“ “ဒါဆို ဖေဖေ တစ်မှတ်ရသွားပြီ၊ ဘာဘကတော့ ဇီးရီးပဲ ဖေဖေ” ”

ဘုရား ... ဘုရား ... တော်ပါသေးရဲ့။

“ “နေဦး သမီးရဲ့၊ ဖေဖေစကား မဆုံးသေးဘူး။ အဲဒီ နှစ်မျိုးနှစ်စား အပြင် ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့အမျိုးအစား ရှိသေးတယ်။ ကဗျာနဲ့လဲ မတော် လှန်၊ လက်နက်နဲ့လဲ မတော်လှန်တဲ့ အမျိုးအစားလေ ...အဲဒီလူကတော့ ဖေဖေပဲ” ”

သမီးသည် ကျွန်တော့်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြုံးကြည့်၏။

“ “အင်္ဂလိပ်တွေ ဖိနှိပ်နေတုန်းကလဲ ဖေဖေက ပိန်းကောမကြီးတွေ၊ တပါလှေကြီးတွေနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်နေခဲ့တယ်။ ဂျပန်တွေက နှိပ်စက်တော့လဲ ဒီလှေကြီးတွေနဲ့ပဲ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ် ....။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း သေတော့လဲ ဖေဖေ မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူး ...၊ ဦးနုအစိုးရ တက်တော့လဲ ဝမ်းမသာခဲ့ဘူး၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်တော့လဲ ဝမ်း မသာခဲ့ဘူး။ ကုန်တိုက်ကြီးတွေ၊ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတွေ၊ ရေနံတွင်းတွေ ပြည် သူပိုင်သိမ်းတော့လဲ ဖေဖေ ဝမ်းမနည်းခဲ့ဘူး။ ကဲ ... သမီးရယ်၊ အဲဒါဟာ ဘယ်လိုလူလဲ ... တစ်ဆိတ်ကလေး ထင်မြင်ချက်ပေးစမ်းပါ။ သစ္စာ ဖောက်လား၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူလား” ”

သမီးက ကျွန်တော့် လက်အစုံကို ဖျစ်ညှစ်လေသည်။

“ “ဒါများ အလွယ်လေးပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေလို လူမျိုးကို သစ္စာဖောက် လို့လဲ မခေါ်ဘူး၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူလိုလဲ မခေါ်ဘူး၊ စိတ်ရှည်တဲ့

လူ၊ ရောင့်ရဲနိုင်တဲ့လူလို့ ခေါ်တယ် ဖေဖေရဲ့ ” ”

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိတော့သည်။ သမီးဟာ
တော်တော် ပါးနပ်တာပါပဲလား။

“ “ဖေဖေ ..... ထမင်းစားလို့ရပြီ” ”

သားက အောက်ဘက်လှေကားထိပ်မှ လှမ်းအော်သည်။ ကျွန်တော်
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ “အေး အေး လာပြီသား၊ လာ သမီး ... ထမင်းစားရအောင်၊ ဒီနေ့ည
ဒီမော်တော်ပေါ်မှာ ဖေဖေနဲ့ သမီးတို့နဲ့နှုတ်ဆက်ပွဲ ထမင်းပိုင်းကလေး
ပေါ့” ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ သမီး
တို့ဒက်ဒီသည် ဆိပ်ကမ်းမှာလာကြိုနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာ
ကိုတော့ စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ဖို့ လွှတ်လိုက်ပေလိမ့်မည်။
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရောင်လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်သည် လရောင်အောက်တွင် အလှဆုံး ဖြစ်သည်။
လရောင်ကြောင့် ရေလှိုင်းများသည် ငွေရောင်တောက်နေ၏။ လေသည်
အေးစိမ့်စွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်တော့် ဆံပင်များသည်

လေအပွေ့တွင် လွင့်ခနဲလွင့်ခနဲ နောက်သို့ လန်နေသောကြောင့် နဖူးပေါ်
မှာ ဆံပင်တစ်ပင်တစ်လေမှပင် ရှိမနေပါ။

“ “ဖေဖေ ... မအေးဘူးလား၊ အင်္ကျီအထူ ဝတ်ထားပါလား” ”

သား ဘယ်အချိန်က နောက်နားရောက်နေသလဲ မသိ။ အနွေးထည်
အင်္ကျီကိုယူလာပေးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သားဆီက အင်္ကျီကိုလှမ်း
ယူရင်း နင့်ခနဲ ကြေကွဲသွားသည်။ မမရဲ့ သားသမီးတွေဟာ သိပ်လိမ္မော်
တာပဲ မမရယ်။ ဒီသားသမီးတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မမ နည်းနည်း ဖြစ်
ဖြစ် ခံစားကြည့်ခွင့်ရခဲ့ဖူး ကောင်းပါတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကလေး ကြားရသည်။ မမ ရယ်သံနှင့်
အလွန်တူသော သမီးငွေအိမ်စံ၏ ရယ်သံ ...။

“ “ဟား ဟား သတိထား ... ဖေဖေ၊ သတိထား၊ သူ ဖေဖေကို ဖားနေ
ပြီ။ ဖေဖေ ကြွေမသွားမိစေနဲ့၊ ဖေဖေ သူ့ကို သဘောတူ အမွေပေးတော့
မယ်ဆိုလို့ လာဖားနေတာ။ အရင်ကဖေဖေကို ဘယ်တုန်းက အနွေးထည်
လာပေးဖူးလို့လဲ” ”

သမီး၏ စနောက် လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် သား ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်
သည်။

“ “မမနော် ... သွေးရိုးသားရိုးလုပ်ပေးတာ၊ ဖားတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုနေ့
တွေက ဒီနေ့လိုမှ မအေးဘဲ” ”

ကျွန်တော် အသံထွက်ရယ်မောရင်း သားပေးသည့် အင်္ကျီကို ဝတ်
လိုက်၏။

“ “အေးပါ ... စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် နှင့်လက်ထဲရောက်
လာမှ နှင်ဖေဖေကို ပစ်ထားမှာပါ။ အခုအချိန်ကတော့ ဖားလို့ကောင်း

တုန်း အချိန်ကလေးပဲပေါ့။ ဖေဖေ ... ညက ဖေဖေကို သူ ပန်းကြောတွေ
နှိပ်ပေးသေးတယ် မဟုတ်လား” ”

“ “မမ .... မဟုတ်တာတွေ ဘာလို့ ပြောနေတာလဲကွ” ”

သားသည် ပြုံးခနဲ သူ့အစ်မထံရောက်သွားပြီး အစ်မ၏ လည်ပင်း
ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်ဟန်ပြုကာ ခြိမ်းခြောက်သည်။

“ “ကြောက်လား ... ကြောက်လား” ”

“ “ကြောက်ပါတယ် ကြောက်ပါတယ် မော်တော်ပိုင်ရှင်ကြီးရယ်” ”

ကျွန်တော်က အပြေးအလွှားသွားကာ ဆွဲဖယ်လိုက်ရ၏။

“ “ကဲကဲ ... သမီးကလဲ မစနဲ့တော့၊ မောင်လေး ရှက်သွားမယ်။ သား
ကလဲ မမကို နာအောင်မလုပ်နဲ့။ အစ်မက ချစ်လို့စတဲ့ဟာကို ...”

သားဟာ အေးအောင်နှင့်ဟင်္သာ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲဆိုသည့်
မေးခွန်းကိုတော့ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမျှ
မမေးဝံ့ပါ။ အားလုံးသည် အမှန်အတိုင်း ဖြေကြမည် ဖြစ်သောကြောင့်
တည်း။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါ့ကိုပိုချစ်မှာပါဟု ဖြေသိမ့်၍ တွေးချင်သေး
သည်။ မမကို တောင်းပန်တိုးလှိုင်း၍ သားကလေးကို မွေးခဲ့ရသည်။ သား
ကလေးသာ ရလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားမှာပါဟု
နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်မှာပြည့်စုံလို့လဲ။ အခုတော့ ဖြစ်ပျက်သမျှသည်
ကြေကွဲစရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ “ဖေဖေ .... ပင်လယ်က ဘယ်ဘက်မှာလဲ” ”

“ “ဟိုးမှာ သမီး” ”

“ “ဪ... အဲဒါ တောင်ဘက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သမီးဖြင့် ရေပေါ်မှာ
တောင်နဲ့ မြောက်ကို မသိပါဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်းကို အရှေ့
နဲ့ အနောက်ပဲ မှတ်နေခဲ့တာ၊ အခုတော့ မျက်စိလည်နေပြီ” ”

သမီးသည် ဆံပင်ကို ဦးခေါင်းအထက် ခပ်မြင့်မြင့်တင်၍ စည်း
နှောင်ထားသဖြင့် မျက်နှာကလေး ရှင်းသန့်နေသည်။ တကယ့် ကလေး
လေးပါပဲ။ အဲသည် ကလေးလေးက နောက်နှစ်ဆို ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီတဲ့။

“ “ဖေဖေ ... ဘွားဘွားကို ဘာဘာ ချစ်ခဲ့သလားဟင်” ”

“ “ချစ်မှာပေါ့သမီးရယ် ...၊ ချစ်လို့သာ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ သားနဲ့ ချွေးမ
ဆီကခွာပြီး တောမှာ လာသေတာပေါ့” ”

သမီးက နည်းနည်းကလေး တွေဝေနေ၏။ လရောင်အောက်က
လှိုင်းထနေသည့် ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ကာ ပန်းတွန့်လေသည်။

“ “ဟိုတုန်းက အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ သမီးဘာဘာဟာ ... ဘွား
ဘွားဆီကျတော့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားတာပဲ၊ အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး
လား။ သမီးက ကဗျာဆရာမပဲ၊ သမီး ပိုသိမှာပေါ့” ”

“ “အဲဒါကြောင့် အိမ် မသိနိုင်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ အိမ်က ကဗျာဆရာမ
ဆိုတော့ အတွေးခေါင်တယ်လေ” ”

“ “အင်း အင်း ပြောပါဦး .... ဘယ်လိုများ အတွေးခေါင်မိသလဲ” ”

“ “ဘာဘာ ဘွားဘွားဆီမှာ ခွင့်လွှတ်မှုနဲ့ နှစ်သိမ့်ယုယမှုကို လိုချင်

လို့ ဖေဖေရဲ့၊ ဘွားဘွားကို သူ့အချစ်ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားဘွားဆီက
အချစ်ကို ယူဖို့။” ”

“ “ဟေ ...””

ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်မိတော့ သမီး ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြုံးလေ
သည်။

“ “မဟေနဲ့၊ ဖေဖေတို့ ယောက်ျားတွေအားလုံးလဲ အတူတူပဲ၊ မိန်းမ
တွေရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုဟာ သူတို့အတွက် အင်အားပဲ၊ မိန်းမတွေ ...ဆိုတဲ့နေရာ
မှာ ချစ်သူသာ မကပါဘူး၊ မိခင်တွေ၊ အစ်မတွေ၊ နှမတွေ ...အကုန်ပဲပေါ့။
မိန်းမတွေဟာ သူတို့မောင်တွေ၊ သားတွေ၊ ချစ်သူတွေရဲ့ အဆိုးတွေကိုလဲ
လက်ခံရတယ်၊ အကောင်းတွေကိုလဲ လက်ခံရတယ်၊ အဆိုးကို ကရုဏာနဲ့
အကြင်နာနဲ့လက်ခံရတယ်၊ အကောင်းကိုတော့ ကြည်နူးမှုနဲ့လက်ခံရ
တယ်” ”

ကျွန်တော်၏အပြုံးသည် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားရပါသည်။
သမီးသည် လက်နှစ်ဖက် တင်းတင်းပိုက်၍ မော်တော်လက်ရန်းဆီ တိုး
ကပ်ကာ ဟိုးအဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လေသည်။

“ “ယောက်ျားတွေဟာ မြစ်ဆိုရင် မိန်းမတွေက ပင်လယ်တွေပဲ ... .၊
ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုပဲ ကြည့်ကြည့် .... ဘာဘနဲ့ ဘွားဘွားကိုပဲ ကြည့်ကြည့်
အင်း ဒက်ဒီနဲ့မာမိုကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ပေါ့လေ ..... အိမ် မြင်နေရတာပဲ။
ယောက်ျားတွေက ဘာလဲ၊ မိန်းမတွေက ဘာလဲဆိုတာကိုလေ .....””

သမီးက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ သမီး နည်းနည်းမျှ
ပြုံးမနေပါ။

“ “ရေစီးခက်ထန်တဲ့ မြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ မြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိမ်
တဲ့ မြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နက်တဲ့ မြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် .... မြစ်ဟူသမျှဟာ ပင်လယ်ထဲ
ကို စီးကြတာချည်းပဲ။ ပင်လယ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ ကြမ်းတမ်းတဲ့မြစ်တွေက
နူးညံ့သွားကြတယ်၊ ညင်သာတဲ့ မြစ်တွေက ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် ... လက်ခံရတဲ့ပင်လယ်ကတော့ အမြဲတမ်း လှိုင်းတံပိုးတွေနဲ့လေ၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖေဖေ ” ”

ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးမိ၏။

“ “သမီးမာမိက သမီးကဗျာဆရာဖြစ်ရင် မာမိသေမှာပဲလို့ ပြောခဲ့
တယ်နော်၊ ဖေဖေကတော့ အဲလိုမပြောချင်ဘူး၊ သမီး ကဗျာဆရာဖြစ်ရင်
ဖေဖေ ပျော်မှာပဲ” ”

သမီးက လှစ်ခနဲပြုံးရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှာ ဦးခေါင်းအပ်မှီလိုက်
တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားနွေးထွေးသွားပါသည်။

“ “ဘယ်လောက် ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်နေတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ ....၊
ဘယ်လောက် နာကျင်တုန်လှုပ်နေရတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ ... မိခင်ရဲ့
ရင်ခွင်၊ ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်၊ အစ်မရဲ့ရင်ခွင်တွေထဲကို ရောက်သွားရင် တည်
ငြိမ်သွားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ကြိုဆိုနှစ်သိမ့်
ရတဲ့ မိခင်တွေ၊ ချစ်သူတွေရဲ့ ဘဝကတော့ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ အဆိုးတွေ၊
အကောင်းတွေကြောင့် ..... လှိုင်းထန်တဲ့ပင်လယ်ပြင်လို အတိုင်းအဆမရှိ
ကျယ်လွင့် လှုပ်ခတ်လို့ ....။ ဖေဖေ လက်မခံဘူးလား” ”

ကျွန်တော် ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်ကာ သမီး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်၏။

“ “နေဦး ... ဖေဖေ ကဗျာဆရာဖြစ်မှ သမီး စကားကို ငြင်းမယ်နော်” ”

မမရေ ...၊မမရဲ့သမီးက ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့မိတဲ့

အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ....၊ ကျွန်တော် လိုက်မမှီတဲ့ စကားတွေနဲ့.

ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူနေပြီ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ ....။

မမအိမ်စိုးမေသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့

သလား ...။ မေမေမငွေအိမ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်ခဲ့

လေသလား ....။ ကျွန်တော် မသိပါ။

ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ ထ

(စ)

စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်းကာ အရွက်ချင်းယှက်ဖြာခက်နေသော ငါးရုံတော

သည် အေးစိမ့်လျှက်ရှိသည်။ ရိုးမတောင်ကြားဆီမှ တစ်ချက်တစ်ချက်

သုတ်ခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေကြောင့် ငါးပင်များ ယိမ်းနွဲ့ကာငါး

ပင်စည်အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံက တကျီကျီမြည်နေရာ တစ်စုံတစ်

ယောက် မိမိကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသလားဟုပင် ထင်သွား၏။ ငါး

ရွက်များအထက် ကိုင်းဖျားကိုင်းနားတို့ လေတိုးသဖြင့် မြည်သံကတော့

လူတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံနှင့် တူနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ငါးပင်စုစုကလေး၏ရှေ့ကမူကလေးတွင်ခူးထောက်
ထိုင်လျက် ငြိမ်သက်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤမြေပုံသင်းချိုင်းကို တူးဖော်
ဖို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးခါမှ ကျွန်တော်တွန့်ဆုတ်နေသည်။ ကျွန်
တော့် ဦးခေါင်းအထက်ရှိ ငါးပင်ကိုင်းများအပေါ်မှာ ပျံသန်းပြေးလွှားနေ
သော ငှက်ကလေးများ၏ အသံကြားရ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မုန်း
မြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သည့် ချောင်းကလေး၏ကြမ်းတမ်းသော ရေတံခွန်သံကို

ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် ပေါက်ပြားနှင့် တူရွင်းကို ကိုင်လျက် တွန့်
ဆုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ “ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်သည် မှန်မှ မှန်ကန်ပါရဲ့လား ...။

မေမေ မငွေအိမ်ပြောတော့ မေအိမ်စိုးမေသည် သူ့သင်းချိုင်းရှိရာ သူ
သွားခြင်းဖြစ်သည် ...တဲ့။ သူ့သင်းချိုင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်တဲ့။ သည်လိုဆိုလျှင် မိမိက သူ့သင်းချိုင်းကို ရွှေ့ပြောင်းခွင့်ရှိရဲ့
လား။ သည်အတွက် မေအိမ်စိုးမေ စိတ်ဆိုးမှာလား။ သရော်လှော်ပြောင်
မှာလား။ မေအိမ်စိုးမေကိုချစ်သော မေမေနှင့် ဦးလေး ဦးမင်းခေါင်တို့ရှိ
နေသည့် နေရာသို့ မေကိုပို့ပေးချင်မိသည်မှာ ကျွန်တော်ကပင် ပျော့ညံ့
လွန်းလို့လား။ စိတ်ကူးယဉ် လွန်းလို့လား ...။

ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်တော့်ကို တွန့်ဆုတ်စေသည့်အကြောင်းမှာ မြေ
ကြီးကို တူးရာတွင် မေကိုယ်ခန္ဓာကိုပါ တူးမိသွားမှာ စိုးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၁၅နှစ်လောက် ကြာလာသည့်အခါ မြစ်သည်လည်းကောင်း၊
မြေသည်လည်းကောင်း အနေအထားပြောင်းလဲ လာတတ်သည် မဟုတ်
လား။ အကယ်၍ မိမိသည် မမှန်းဆတတ်သဖြင့် မမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့
ပေါက်ပြူးချက် ကျသွားခဲ့လျှင် ....။ ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်သွားသည်။
ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ ပေါက်ပြူးကို လွှတ်ချလိုက်မိ၏။
သို့သော် ...သည်တော သည်တောင်သည် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်း
ကမှ မမကို မသွားစေချင်ခဲ့သော နေရာဖြစ်၏။ မမအတွက် ငြိမ်းအေးမှု
ကို ပေးရမည့်အစား ကြမ်းတမ်းမှုကိုသာ ပေးခဲ့သော နေရာဖြစ်၏။ မမ
သည် မွေးဖွားလာသည့်အချိန်မှစ၍ အဖေရင်ခွင်နှင့် ဝေးခဲ့၏။ ရင့်ကျက်
သည့်အသိတရားလေး ရှိခါစအရွယ်ကတည်းက အဖေရင်ခွင်မှ ထွက်ပြေး

ခဲ့၏။ ပြောရလျှင်တော့ သူ့ကို ယုယကြင်နာမည့် ခင်ပွန်း၏ရင်ခွင်နှင့်
လည်းဝေးခဲ့ပါသည်။ သေဆုံးပြီးသည့်နောက်တွင် ဂိဉာဉ်ဆိုတာရှိသလား၊
လိပ်ပြာဆိုတာရှိသလား။ ရှိခဲ့သည်ဖြစ်လျှင် မမ၏လိပ်ပြာသည်မေမေမငွေ
အိမ်နှင့် နီးစပ်သောနေရာ၊ မေမေ မငွေအိမ်၏ အရိပ်အောက်မှာသာ ရှိစေ
လိုပါသည်။ နောက်ပြီး သမီး ငွေအိမ်စံသည်လည်းကောင်း၊ သား စွမ်း
ပြည့်သည်လည်းကောင်း မမအိမ်စိုးမေ၏ သင်းချိုင်း မြေပုံကိုညွှန်ပြ၍ သူ
တို့၏သားသမီးများ၊ မြေးများအား မမအကြောင်း ပြောပြစေလိုပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုကာ
မြေကမူကလေးကို စတင်၍ တူးတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက်

ခတ်သံများနှင့်အတူ မြေကြီးကို စိတ်အာရုံစိုက်စွာတူးသည်။ အဝေးမှ
ချောင်းရေစီးသံနှင့်အတူ တူးသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ မြေပြင်တွင် ငှက်က
လေးတစ်ကောင် ဆင်းလာ၍ နား၏။ နှုတ်သီးနှင့် မြေကို ထိုးဆွလိုက်၊
ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက် လုပ်နေ
သည်။ ထို့နောက် နှုတ်သီးကို သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုဖြင့် ပွတ်တိုက်နေ
ပြန်သည်။

အေးအောင်သိလျှင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ရူးသွပ်သွားပြီဟု ထင်လိမ့်
မည်။ လူကောင်းတွေ ဘယ်သူမှ လုပ်ကိုင်ဖို့ မစဉ်းစားမိသောအရာကို
သွေးရူးသွေးတန်း လုပ်နေသူဟု စွပ်စွဲလိမ့်မည်။ မမကို သေစေတဲ့သူက
မမရဲ့ သင်းချိုင်းကို ရွှေ့ခွင့်မရှိဘူးဟုများ ပြောလိုက်လေမလား။
နေတော်တော်မြင့်လာသောအခါ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်သို့ နွေးထွေး
နူးညံ့သော နေရောင်ခြည်တန်းကလေး ဖြာကျလာသည်။ ကျွန်တော် မော့
ကြည့်လိုက်၏။ ငါးရွက်အကိုင်းအဖျား နေရာလွတ်ကလေးတစ်ခုမှ ကျွန်

တော့်ဆီ ရောက်လာသော နေရောင်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုနေရောင်ခြည်
ကလေးသည် ငှက်ကလေးကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်၏ လုပ်ရပ်များ မှန်ကန်
သည်ဟု ထောက်ခံအားပေးနေသယောင် ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အားသွန်ခွန်စိုက် မြေတူးပြန်လေသည်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ မမ၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ် ခန္ဓာကို
ကျွန်တော် ရလိုက်ပါပြီ။ မြေကြီးများနှင့် ရောကာ ဆွေးမြည့်နေသော

ချည်မျှင်စများသည် ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထိလိုက်သောအခါ ကြွေသွား၏။
မမ၏လက်ကလေးတွေကရော ထိလိုက်လျှင် ကြွေသွားမည်လား။တကယ်
တော့ မမမှာ လက်ဟူ၍လည်း မကျန်တော့ပါပြီ။ လက်ရိုးဟုထင်ရသော
မြေစိုင်မြေခဲကလေးများ ....။ မမ၏ကိုယ်ခန္ဓာဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်ရ
သော မြေကြီးတစ်ပိုင်း၊ အရိုးတစ်ပိုင်း အကြွင်းအကျန်အစအနများ ....။
ဒါဟာ ကျွန်တော် အလွန်ချစ်သော မမအိမ်စိုးမေဖြစ်သည်ဟု ပြော
လျှင် ဘယ်သူမှ ယုံမည်မဟုတ်ပါ။ မမ၏ ပိုးသားလို နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
သော ဆံပင်များ ဘယ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီလဲ။

“ “မင်း ရူးနေသလား ဟင်နာ ...”” ဟု ပြုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီးအော်ငေါက်
ပစ်လိုက်လေမလားဟု ချောက်ချားစွာ တွေးလိုက်မိတော့ ကျွန်တော်သည်
လန့်ဖျပ်ကာ ကိုင်ထားသည့် ဦးခေါင်းခွံကို ပြုန်းခနဲ ပြန်လွှတ်ချလိုက်ပါ
သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောသံလိုလို ....။ မမလား၊ မမ များ
လား ....။

“ “ဒါဖြင့် မောင် ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်နေသေးလဲကွယ် ....””

မမသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို မှန်ကန်စွာ ကောက်ချက်ချနိုင်သူဖြစ်၏။
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်နေရတာလဲတဲ့။ မမ၏သင်းချိုင်းမြေကို
နေရာရွှေ့ပေးပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ မလိုအပ်
တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ မမရယ်။

ယခုဆိုလျှင် မမ၏သားနှင့် သမီးသည် ကျွန်တော့်ထက် နူးညံ့ညင်
သာသော ရင်ခွင်မှာ အေးချမ်းလုံခြုံစွာ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်သည်
သားနှင့်သမီးအား ယုယစွာ ထွေးပိုက်လိုသော်လည်း ကျွန်တော့် ရင်ခွင်က
ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည် မမရဲ့။ထို့ပြင် ကျွန်တော် သူကလေးတွေ၏မျက်
နှာကို ကြည့်တိုင်းကြည့်တိုင်း မမနှင့် ကျွန်တော်၏ကြားရှိ နာကျင်ခါးသီး
ဖွယ်ရာကောင်းသည့် သေဆုံးစေမှုဆိုသော စကားနှင့် နောင်တဆိုသော
စကားတို့ကို အပြန်ပြန်တလဲလဲ အောက်မေ့နေရတော့မည်။ ကျွန်တော့်ကို
မမ အပြစ်တင်မည်လား။ ကိုယ့်သားသမီးတို့ကို သူတစ်ပါးအား ပေးပစ်
စွန့်ကြဲရက်သူဟု စိတ်နာမည်လား။ တာဝန်မသိတတ်သူဟု လှောင်ပြောင်
သရော်မည်လား။ မမ သိထားရမည်မှာ မမကရုဏာသက်ခဲ့သော၊ မြတ်နိုး
ကြင်နာခဲ့သော ဟင်္သာဆိုသည့် ကောင်ကလေးသည် ထာဝစဉ် ပျော့ညံ့သူ၊
မကြီးကျယ် မမြင့်မြတ်သူ၊သတ္တိနည်းသူ၊ သူရဲဘော ကြောင်တတ်သူသာ
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသားထု အစုအဝေးကြားထဲမှာ သာမန်
ဖြစ်လွန်းသော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ထိုကောင်သည် မိမိ၏သားသမီးများကို လမ်းမှန် ကမ်း
မှန်သို့မပို့ဆောင်နိုင်ပါ။ သည်အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်
နာကြည်းရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် အားတင်း၍ အရိုးစုနှင့် မြေကြီးကို
ခြားနားသွားအောင် တူးဆွရန် ကြိုးစားမိသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်

နဖူးမှာ ချွေးစက်တစ်စက်သည် မျက်လုံးများထဲသို့ ဝင်ပြီး မျက်ရည်နှင့်
ရောနှောကာ ပါးပြင်မှ လိမ့်ဆင်းကျသွားပါသည်။
ကျွန်တော့်နောက်ကျောပေါ်မှာ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကိုထမ်း၍ ဝါး
ပင်စုစုမှ ထွက်ခွာလာချိန်သည် နေမွန်းတည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။
နောက်တစ်နေ့ညနေမှာတော့ မေမေဒေါ်ငွေအိမ်နှင့် ဦးမင်းခေါင်တို့
၏ အုတ်ဂူနှစ်ခုဘေးမှာ နောက်ထပ်အုတ်ဂူအသစ်ကလေးတစ်ခု ရောက်
လာတော့သည်။
အိမ်စိုးမေ .... အသက် ၃၇နှစ်။
ကျွန်တော်သည် မမကို ဦးချ၍ ကန်တော့လိုက်ရမလား၊ သို့မဟုတ်
လက်သီးဆုပ်၍ အလေးပြုလိုက်ရမလားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသေး၏။
“ “ရဲဘော် .... ဝပ်လေ ဝပ်...ဝပ်” ”
ထိုစကားများသည် မမတစ်သက်တာ၏ နောက်ဆုံးစကားများဖြစ်
သည်။ မမသည် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို မောင် ...ဟုခေါ်မည့်
အစား ရဲဘော်ဟုသာ ခေါ်သွားခဲ့ရပြီ။ သေနတ်ဒဏ်ရာကြီးနှင့် မမအသက်
ငင်နေသည့်အချိန်မှာ မမ ကျွန်တော့်ကို မောင်ဟုခေါ်ဖို့ကြိုးစားသေးသည်
လား ...။ မမ၏တုန်လှုပ်နေသော နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖွဖွ
ထိလိုက်မိစဉ် ကျွန်တော်သည် မောင်ဟူသော မပီမသ စကားလေးတစ်
ခွန်းများ ကြားလိုက်ရသေးသည်လား ....။

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းခါလိုက်သောအခါ ကျလုဆဲဆဲ

မျက်ရည်များ လွင့်စဉ်သွား၏။

ကျွန်တော် သံကိုင်းဆိပ်ကမ်းမှ မြစ်ပြင်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော
လှေပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့သည့်အခါ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်တွင် အရာရာသည်
ငြိမ်သက်စွာ ကျန်နေခဲ့ပြီဟု သိလိုက်၏။

မမ ချစ်လှစွာသော စပါးပင်များ ...၊ ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေ
သော မြောင်းပေါင်နှင့် သစ်ပင်တန်းများ၊ မေမေ ဒေါ်ငွေအိမ်၏ပျဉ်ထောင်
အိမ်ကြီးနှင့် တလင်းပြင်များ၊ ကောက်လှိုင်းစည်းများနှင့် စပါးပုံကြီးများ။
ရခိုင်ရိုးမဆီမှ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် စီးလာပြီး ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့
စီးဝင်သော မုန်းမြစ်နှင့် ငွေ့၊ ဖလံတော နှစ်ရွာကြားရှိ မုန်းကျင်း ...သဲမြေ
ပြောင်းပင်များ ...။ အားလုံးသည် ကျွန်တော့်နောက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။
တစ်သက်စာ အပြီးအပိုင် ကျန်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ချစ်သော မမအိမ်စိုးမေသည် သူ့ဖခင်နှင့် သူ့မိခင်အနီး
တွင် ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ နေရစ်ခဲ့ပြီ။

သံသရာဆိုတာ ရှိခဲ့လျှင် မမအိမ်စိုးမေသည် သံသရာအဆက်ဆက်
မေမေတို့၏အရိပ်တွင် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စွာ အသက်ရှင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါစေ။
ထိုသံသရာ ဘဝများတွင် မမရှိရာသို့ ဟင်္သာဆိုသည့် လူလေလူလွင့်က
လေးတစ်ယောက် အမှတ်မထင် ရောက်လာချင် လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ
မုန်းဆိပ်ကူးတို့လှေပေါ်မှာ ပြုံးပြခဲ့သည့် အပြုံးမျိုးလေးနှင့် တစ်ချက်
လောက် မမ ပြုံးကြည့်ခဲ့လျှင်ပင် သူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပါလိမ့်မည်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ သိမ်ငယ်လှသည့် သူ့ဘဝမှာ မမ၏ ထိုအပြုံးကလေး

သည်ပင် ကြီးမားလှသော၊ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဆုလာဘ်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့
လို့ပါ။

ကျွန်တော်သည် လှေကို ကမ်းနှင့်ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးအား
ဖြေယူလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း သံကိုင်မော်တော်ပေါ်သို့ ခရီးသည်
များ စုပုံတက်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်လှေပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော်တစ်
ယောက်တည်း။ ကမ်းစပ်ကို ဝါးလုံးဖြင့် ထိုးစိုက်တွန်းကာ လှေကို စတင်
ထွက်ခွာလိုက်သည်။ နံနက်ခင်းလေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် ဆံပင်
တို့ကို ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်တိုက်ခတ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြစ်အောက်ပိုင်းသို့ စုန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ပန်းတိုင်တို့၊ ရည်ရွယ်ချက်တို့ မရှိခဲ့သော ဟင်္သာ
တွင် ယခုအခါ ပန်းတိုင်တစ်ခု ရှိပြီဟု ပြောလျှင် ကျွန်တော့်ကို လူတွေယုံ
ကြည်ကြပါ့မလား။ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်ကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိနေ
ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပင်လယ်ဆီသို့ သွားမည်။

ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်အလလစုဆောင်းခဲ့သော မော်တော်နှင့် သင်္ဘော
ကို ရသည့်အချိန်၌ ကျွန်တော် အပိုင်ဆိုင်ချင်ဆုံး၊ အလိုအပ်ဆုံးအရာမှာ
မော်တော်တွေ မဟုတ်ဟု သိလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော် ဘာကို လိုချင်သလဲ ....။

ကျွန်တော့်လှေသည် ဧရာဝတီမှာလှော်ခတ်သွားလာဖို့ စပ်ထားသည့်
လှေဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ရန် စပ်ထားသော လှေမဟုတ်ပါ။ သို့
သော် ပင်လယ်ပြင်သို့ ကျွန်တော်သွားမည်။

သမီးကလေးငွေအိမ်စံပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကိုသတိရမိသည်။

“ “ယောကျ်ားတွေက မြစ်ဆိုရင် မိန်းမတွေက ပင်လယ်ပဲ ....” ” တဲ့။

မမအိမ်စိုးမေသည် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။အကယ်
၍သာ ကျွန်တော်သည် မြစ်တစ်စင်းဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ခွန်အားမရှိ၊ နံချာ
နေးကွေးသည့် ခပ်တိမ်တိမ်မြစ်တစ်စင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ သွားနေပြီ။
ကျွန် တော့်ဘဝမှာ ရှက်ရွံ့မှုများ၊ သိမ်ငယ်မှုများ၊ နာကျင်မှုများနှင့်
ဆင်းရဲ ဒုက္ခများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နောက်ထပ်
စိတ်ဆင်းရဲစရာ မကျန်တော့အောင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပြီးပြီ။ နောက်ထပ်ဆုံး
ရှုံးစရာ မကျန်အောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပြီ။ ထိုအတူ နောက်ထပ် ပျော်ရွှင်စရာ
ဘာမျှမကျန် တော့အောင်လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ဖူးပါပြီ။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာလိုသေးပါသလဲ .....။
ကျွန်တော် ဆက်လက်အသက်ရှင် ရပ်တည်ဖို့ ဘယ်အရာတွေများ
ကျန်ရှိနေပါသေးသလဲ .....။
ကျွန်တော်နှင့် လောကအကြားရှိ ကြိုးကလေးသည် ကာလများစွာက
ပင် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ပြတ်တောက်သွားခြင်းကို ကျွန်
တော် မသိလိုက်ရသည်သာ ရှိသည်။
ကျွန်တော့်လှေသည် ရေစီးတွင် တလိမ့်လိမ့်မျောပါ၍ နေလေသည်။

၇။

၂၅...နိဂုံး...၁၉၉၅